

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1
NEW YORK TIMES
BESTSELLING
AUTHOR

J.R. WARD LOVER REBORN

A NOVEL OF THE BLACK DAGGER BROTHERHOOD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

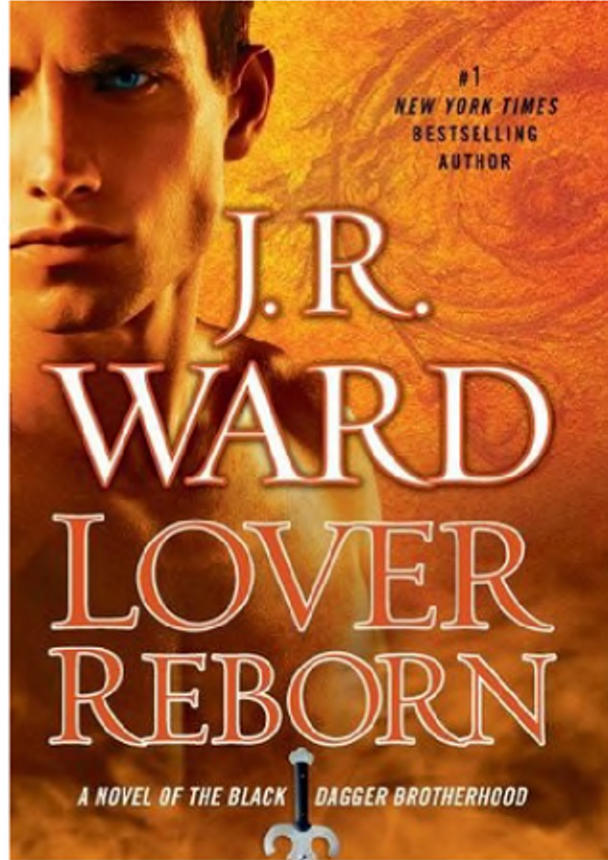
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Aşık Yeniden Doğdu
(Kara Hançer Kardeşliği
#10)
tarafından J.R. Ward

ADANMIŖTIR: Sen-
Çok uzun zaman
oldu, çok uzun,
bir eviniz olduğundan beri.

TEŞEKKÜRLER

Kara Hançer Kardeşliği okuyucularına sonsuz minnettarlığımızla ve Cellie'lere bir selamla!

Tüm destek ve rehberliğiniz için çok teşekkür ederim: Steven Axelrod, Kara Welsh, Claire Zion ve Leslie Gelbman. New American Library'deki herkese de teşekkür ederim - bu kitaplar gerçekten bir ekip çalışması.

Tüm Modlarımıza yürekten yaptığınız her şey için teşekkür ederiz!

Waud Ekibine sevgilerimle - kim olduğunuzu biliyorsunuz. Bu siz olmadan gerçekleşemezdi.

Bunların hiçbiri şu kişiler olmadan mümkün olamazdı: danışmanım, bakıcım ve vizyonerim olan sevgili kocam; bana o kadar çok sevgi veren harika annem ki ona borcumu asla ödeyemem; ailem (hem kan bağı olanlar hem de evlat edinilenler); ve sevgili dostlarım.

Ve tabii ki WriterDog'un iyi yarısı.

TERİMLER VE ÖZEL İSİMLER SÖZLÜĞÜ

ahstrux nohtrum (n.) Görevi kral tarafından verilen, öldürme yetkisine sahip özel muhafız.

ahvenge (v.) Genellikle sevilen bir erkek tarafından gerçekleştirilen ölümcül intikam eylemi.

Kara Hançer Kardeşliği (ç.n.) Türlerini Azalan Toplum'a karşı koruyan yüksek eğitimli vampir savaşçılar. Irk içindeki seçici üremenin bir sonucu olarak, Kardeşler muazzam fiziksel ve zihinsel gücün yanı sıra hızlı iyileşme yeteneklerine sahiptir. Çoğunlukla kardeş değildirler ve Kardeşler tarafından aday gösterildikten sonra Kardeşliğe dahil edilirler. Doğaları gereği saldırgan, kendine güvenen ve ketum olan Kardeşler, sivillerden ayrı yaşar ve beslenmeleri gerektiği zamanlar dışında diğer sınıfların üyeleriyle çok az temas kurarlar. Vampir dünyasında efsanelere konu olurlar ve saygı görürler. Sadece en ciddi yaralarla öldürülebilirler, örneğin silahla vurulma veya kalbe bıçak saplanması vb.

kan kölesi (n.) Başka birinin kan ihtiyaçlarına hizmet etmek üzere boyun eğdirilmiş erkek veya dişi vampir. Kan kölesi tutma uygulaması yakın zamanda yasaklanmıştır.

Seçilmişler (ç.n.) Kâtip Bakire'ye hizmet etmek üzere yetiştirilen dişi vampirler. Aristokrasinin üyeleri olarak kabul edilirler, ancak geçici olmaktan ziyade ruhani olarak odaklanmışlardır. Erkeklerle çok az etkileşimleri vardır ya da hiç etkileşimleri yoktur, ancak sınıflarını çoğaltmak için Kâtip Bakire'nin talimatıyla Kardeşlerle çiftleştirilebilirler. Bazılarının kehanette bulunma yeteneği vardır. Geçmişte, çiftleşmemiş üyelerin kan ihtiyacını karşılamak için kullanılırlardı.

Kardeşlik ve bu uygulama Kardeşler tarafından yeniden başlatıldı.

chrih (n.) Eski dilde onurlu ölümün simgesi.

kohntehst (n.) Bir dişinin eşi olma hakkı için yarışan iki erkek arasındaki çatışma.

Dhunhd (pr. n.) Cehennem.

doggen (n.) Vampir dünyasında hizmetkâr sınıfının üyesi. Doggen'lerin üstlerine hizmet konusunda eski, muhafazakâr gelenekleri vardır ve resmi bir kıyafet ve davranış kuralını takip ederler. Gün içinde dışarı çıkabilirler, ancak nispeten çabuk yaşlanırlar. Yaşam beklentisi yaklaşık beş yüz yıldır.

ehros (n.) Cinsel sanatlar konusunda eğitilmiş bir Seçilmiş.

exhile dhoble (n.) Kötü veya lanetli ikiz, ikinci doğan.

Solgunluk (ç.n.) Ölümlerin sevdikleriyle yeniden bir araya geldiği ve sonsuzluğa geçtiği zamansız alem.

Birinci Aile (ç.n.) Vampirlerin kral ve kraliçesi ve sahip olabilecekleri çocuklar.

ghardian (n.) Bir bireyin vasisi. Çeşitli derecelerde ghardianlar vardır, en güçlüsü sehcluded bir kadındır.

glymera (n.) Aristokrasinin sosyal çekirdeği, kabaca Regency İngiltere'sinin tonuna eşdeğer.

hellren (n.) Bir dişiyi çiftleşmiş erkek vampir. Erkekler birden fazla dişiyi eş olarak alabilir.

leahdyre (n.) Güç ve nüfuz sahibi kişi.

leelan (adj.) Gevşek bir şekilde "en sevgili" olarak çevrilen bir sevgi terimi.

Lessening Topluluğu (ç.n.) Vampir türünü ortadan kaldırmak amacıyla Omega tarafından bir araya getirilen avcılar topluluğu.

Lesser (n.) Lessening Society'nin bir üyesi olarak vampirleri yok etmek için hedef alan ruhu alınmış insan. Lesser'ların öldürülebilmesi için göğsünden bıçaklanması gerekir.

öldürülürler; aksi takdirde yaşlanmazlar. Yemezler, içmezler ve iktidarsızdırlar. Zamanla saçları, derileri ve gözbebekleri pigmentasyonunu kaybeder, ta ki sarışın, allıksız ve soluk gözlü olana kadar. Bebek pudrası gibi kokarlar. Omega tarafından Topluluğa kabul edildikten sonra, kalplerinin çıkarıldıktan sonra içine yerleştirildiği seramik bir kavanozu muhafaza ederler.

lewlhen (n.) Hediye.

lheage (n.) Bir cinsel itaatkar tarafından dominantına atıfta bulunmak için kullanılan bir saygı terimi.

Lhenihan (pr. n.) Cinsel cesaretiyle ünlü efsanevi bir canavar. Modern argoda, doğaüstü büyüklükte ve cinsel dayanıklılıkta bir erkeği ifade eder.

lys (n.) Gözleri çıkarmak için kullanılan işkence aleti.

mahmen (n.) Anne. Hem bir tanımlayıcı hem de bir sevgi terimi olarak kullanılır.

mhis (n.) Belirli bir fiziksel ortamın maskelenmesi; bir yanılısama alanının yaratılması.

nalla (n., f.) veya **nallum** (n., m.) Sevgili.

ihtiyaç dönemi (n.) Dişi vampirin genellikle iki gün süren ve yoğun cinsel isteklerin eşlik ettiği doğurganlık **dönemi**. Bir dişinin geçişinden yaklaşık beş yıl sonra ve daha sonra on yılda bir meydana gelir. İhtiyacı olan bir dişinin etrafındaki tüm erkekler bir dereceye kadar tepki verir. Özellikle dişi çiftleşmemişse, rekabet halindeki erkekler arasında çatışma ve kavgaların patlak verdiği tehlikeli bir dönem olabilir.

newling (n.) Bir bakire.

Omega (pr. n.) Kâtip Bakire'ye duyduğu kızgınlık nedeniyle vampirlerin yok olmasını hedefleyen kötü niyetli, mistik figür. Zamansız bir âlemde yaşar ve yaratma gücü olmasa da kapsamlı güçlere sahiptir.

phearsom (adj.) Bir erkeğin cinsel organlarının gücünü ifade eden terim. Kelimesi kelimesine "bir dişinin içine girmeye layık" anlamına yakın bir çeviri.

princeps (n.) Vampir aristokrasisinin en üst seviyesi, sadece Birinci Aile üyeleri veya Kâtip Bakire'nin Seçilmişleri'nden sonra gelir. Bu unvana sahip olmak için doğmak gerekir; unvan verilemez.

pyrocant (n.) Bir araçtaki kritik bir zayıflığı ifade eder Bireysel. Zayıflık, bağımlılık gibi içsel ya da sevgili gibi dışsal olabilir.

rahlman (n.) Kurtarıcı.

rythe (n.) Bir başkasını incitmiş birinin onurunu kurtarmak için uygulanan ritüel yöntem. Kabul edilirse, kırılan kişi bir silah seçer ve kendisini savunmasız olarak sunan suçluya vurur.

Kâtip Bakire (ç.n.) Kralın danışmanı, vampir arşivlerinin koruyucusu ve ayrıcalıkların dağıtıcısı olan mistik güç. Zaman dışı bir alemde yaşar ve geniş güçlere sahiptir. Vampirleri var etmek için harcadığı tek bir yaratma eylemi yeteneğine sahiptir.

sehclusion (n.) Kral tarafından aristokrasiden bir kadına, kadının ailesinin dilekçesi sonucunda verilen statü. Kadını, genellikle evindeki en yaşlı erkek olan ghardian'ının tek yönetimi altına sokar. Ghardian'ı, hayatının her şeklini belirleme ve dünyayla olan tüm etkileşimlerini istediği gibi kısıtlama konusunda yasal hakka sahiptir.

shellan (n.) Bir erkekle çiftleşmiş dişi vampir. Bağlanmış erkeklerin son derece bölgesel doğası nedeniyle dişiler genellikle birden fazla eş almazlar.

sympath (n.) Vampir ırkı içindeki alt türler Diğer özelliklerinin yanı sıra, başkalarının duygularını manipüle etme yeteneği ve arzusu (enerji alışverişi amacıyla) ile karakterize edilirler. Tarihsel olarak ayrımcılığa uğramışlar ve bazı dönemlerde vampirler tarafından avlanmışlardır. Soyları tükenmek üzeredir.

Mezar (ç.n.) Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal mahzeni. Hem tören alanı hem de depo olarak kullanılır.

tesisidir. Burada yapılan törenler arasında kabuller, cenaze törenleri ve Kardeşlere karşı disiplin işlemleri yer alır. Kardeşlik üyeleri, Kâtip Bakire veya üyeliğe kabul adayları dışında kimse giremez.

trahyner (n.) Karşılıklı erkekler arasında kullanılan sözcük

saygı ve sevgi. Gevşek bir şekilde "sevgili arkadaş" olarak çevrilir.

geçiş (n.) Bir vampirin hayatında bir yetişkine dönüştüğü kritik an. Bundan sonra hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmesi gerekir ve güneş ışığına dayanamaz. Genellikle yirmili yaşların ortalarında ortaya çıkar. Bazı vampirler, özellikle de erkekler, dönüşümlerinden sağ çıkamaz. Geçişlerinden önce vampirler fiziksel olarak zayıftır, cinsel olarak bilinçsiz ve tepkisizdir ve maddesizleşemezler.

vampir (n.) Homo sapiens'ten ayrı bir türün üyesi. Vampirler hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır. İnsan kanı onları hayatta tutar, ancak güçleri uzun sürmez. Yirmili yaşlarının ortalarında gerçekleşen geçişlerinin ardından güneş ışığına çıkamazlar ve düzenli olarak damardan beslenmeleri gerekir. Vampirler ısırık ya da kan transferi yoluyla insanları "dönüştüremezler", ancak nadiren de olsa diğer türlerle üreyebilirler. Vampirler istedikleri zaman maddesizleşebilir, ancak bunu yapmak için kendilerini sakınleştirebilmeli ve konsantre olabilmelidirler ve yanlarında ağır bir şey taşımamalıdır. İnsanların anılarını, bu anıların kısa süreli olması şartıyla, çıkarabilirler. Bazı vampirler zihin okuyabilir. Beklenen yaşam süresi bin yıl veya bazı durumlarda daha da uzundur.

wahlker (n.) Ölmüş ve Solgunluktan yaşayanlara geri dönmüş bir birey. Onlara büyük saygı gösterilir ve yolculukları için hürmet edilir.

whard (n.) Bir birey için vaftiz babası veya vaftiz annesine eşdeğer.

"Diriler ve ölüler hep aynıdır.
Herkes sadece evini arıyor."
-LASSITER

Bahar

BİR

"Piç köprüyü alıyor! O benim!"

Tohrment cevap veren bir düdük bekledi ve düdük geldiğinde, bok tekmeleri su birikintilerine çarparak, bacakları pistonlaşarak, elleri sertçe yumruklaşarak daha küçük olanın peşinden gitti. Çöplükleri ve park etmiş POS'ları, dağılmış fareleri ve evsiz insanları geçti, bir barikatın üzerinden atladı, bir motosikletin üzerinden atladı.

Caldwell, New York şehir merkezinde saat sabahın üçü, insanı eğlendirmeye yetecek kadar engel sunuyordu. Ne yazık ki, ilerideki küçük avcı sivrisineği onu gitmek istemediği bir yöne doğru götürüyordu.

Batıya doğru giden köprünün giriş rampasına vardıklarında Tohr bu aptalı öldürmek istedi. Kulüplerin etrafındaki labirent gibi sokaklarda bulabileceğiniz mahremiyet bloklarının aksine, bu saatte bile Hudson üzerinde trafik garantiydi. Tamam, Herbert G. Falcheck'in özel süspansiyonu arabalarla tıkanmayacaktı ama birkaç tane olacaktı ve Tanrı biliyordu ki bugünlerde direksiyon başındaki her insanın lanet olası bir iPhone'u vardı.

Vampirler ve Azalan Toplum arasındaki savaşta tek bir kural vardı: İnsanlardan uzak durmak. Meraklı, dik duran orangutan ırkı, gerçekleşmeyi bekleyen bir komplikasyondur ve herkesin ihtiyaç duyduğu son şey, Drakula'nın bir kurgu ürünü olmadığının ve yürüyen ölülerin sadece berbat olmayan bir TV dizisi olmadığının yaygın bir şekilde doğrulanmasıydı.

Kimse haber kanallarında, gazetelerde, dergilerde ön plana çıkmak istemedi.

İnternet iyiydi. Güvenilirliği yok.

Bu aşağıdan ilke, düşman ve Kara Hançer Kardeşliği'nin üzerinde anlaştığı tek şeydi, her iki tarafın da saygı duyduğu tek şeydi. Yani, evet.

Avcılar mesela... hamile Shellan'ı hedef alıp yüzüne ateş edebilir ve onu ölüme terk ederek sadece onun değil, kendi hayatınızı da elinizden alabilir. Ama Tanrı insanları kızdırmalarını yasakladı.

Çünkü bu yanlış olur.

Ne yazık ki, buradaki hidrolik bacaklı, yön bulmakta zorlanan orospu çocuğu bu mesajı almamıştı.

Göğsündeki siyah hançerin düzeltmeyeceği bir şey değil.

Boğazından bir hırıltı yükselirken ve dişleri ağzında uzarken, Tohr derinlere indi ve yüksek oktanlı nefret rezervine dokundu, benzin deposu yeniden doldu, azalan enerjisi anında yenilendi.

Kralının ve kardeşlerinin ona hayatının sona erdiğini söylemek için geldikleri kâbustan dönüşü uzun bir yol olmuştu. Bağlı bir erkek olarak dişisi göğsünde atan kalbiydi ve Kuyucuk'unun yokluğunda, bir zamanlar olduğu kişinin hayaletiydi, özü olmayan bir biçim. Onu canlandıran tek şey kovalamak, yakalamak ve öldürmektir. Ve ertesi gece uyandığında yakalamak için daha fazlasını bulabileceğini bilmektir.

Ölüsünün intikamını almaktansa, ailesiyle birlikte kutsanmış Fade'de de olabilirdi. Açıkçası, ikincisi tercih edilebilirdi ve kim bilir, belki bu gece şansı yaver giderdi. Belki bir dövüşün sıcaklığında feci bir ölümcül yaralanma yaşar ve yüklerinden kurtulurdu.

Bir erkek sadece umut edebilir.

Bir arabanın korna sesi ve ardından gelen lastik gıcırtısı, Kaptan Komplikasyon'un aradığını bulduğunun ilk işaretiydi.

Tohr rampanın tepesine tam zamanında vararak avcının Toyota marka özel bir aracın kaputundan sekişini yakaladı. Çarpma sedanı durdurdu ama avcıyı en ufak bir şekilde yavaşlatmadı. Tüm azınlıklar gibi, bu piç de bir insan olarak olduğundan daha güçlü ve dirençliydi; Omega'nın siyah, yağlı kanı ona daha büyük bir motor, daha sıkı süspansiyon ve daha iyi yol tutuşu sağlamıştı - bu durumda yarış lastiklerinin yanı sıra.

GPS'i gerçekten berbattı.

Avcı kaldırımında yuvarlandığı yerden profesyonel bir dublör gibi fırladı ve doğal olarak yoluna devam etti. Yine de yaralıydı, zehirli bebek pudrası kokusu daha belirgindi.

Tohr arabanın yanına geldiğinde bir çift insan kapılarını açıp dışarı fırladı ve bir şeyler yanıyormuş gibi kollarını çırpırmaya başladı.

"CPD," diye bağırdı Tohr yanlarından hızla geçerken.

"Takipteyiz!"

Bu onları sakinleştirdi ve hasar kontrolü için sıraya soktu. Artık her türlü Kodak eğilimine sahip bir fıstık galerisine dönüşecekleri neredeyse garantiydi ve bu mükemmeldi - her şey bittiğinde, onları nerede bulacağını biliyordu, böylece hafızalarını temizleyebilir ve cep telefonlarını alabilirdi.

Bu arada, daha küçük olan adam yaya geçidine doğru koşuyor gibi görünüyordu - en iyi hareketi bu değildi. Eğer Tohr o aptalın yerinde olsaydı, Toyota'yı devralır ve yola devam etmeye çalışırdı.

"Oh... hadi ama..." Tohr dişlerini sıktı.

Görünüşe göre, piçin hedefi geçit değil, köprünün kenarıydı: Avcı pedi-way'i çevreleyen çitin üzerinden atladı ve uzak taraftaki ince çıkıntıya indi. Sonraki durak: Hudson Nehri.

Avcı arkasına baktı ve sodyum ışıklarının şeftali gibi parıltısında, kibirli ifadesi arkadaşlarının önünde altılı bira paketini yalayıp yutmuş on altı yaşında bir çocuğunkine benziyordu.

Hepsi ego. Beyin yok.

Atlayacaktı. Piç kurusu atlayacaktı.

Fidiot. Omega'nın neşe suyu avcılara tüm bu gücü vermiş olsa da, bu fizik kurallarının onlar için pencereden dışarı çıktığı anlamına gelmiyordu. Einstein'ın enerjinin kütle çarpı ivmeye eşit olduğu şeklindeki küçük zırvası hâlâ geçerliydi; yani bu salak suya çarptığında paramparça olacak ve ciddi bir yapısal hasar alacaktı.

Bu onu öldürmez ama etkisiz hale getirir.

Bıçaklanmadıkları sürece ölemezlerdi. Ve sonsuza kadar çürümenin arafında kalabilirlerdi.

Boo-frickin'-hoo.

Wellsie'nin öldürülmesinden önce Tohr muhtemelen bu işin peşini bırakacaktı. Savaşın değişen ölçeğinde, bu insanları hafıza kaybı saçmalığı battaniyesine sarmak ve hala o sokakta işlerini halleden John Matthew ve Qhuinn'e yardım etmeye gitmek daha önemliydi. Şimdi mi? Geri çekilmek yoktu: Öyle ya da böyle, o ve bu avcı bir buluşma ve selamlaşma gerçekleştireceklerdi.

Tohr korkulukların üzerinden atladı, yürüme yoluna çarptı ve çitin üzerine sıçradı. Parmaklıklara bir pençe atarak vücudunun alt kısmını yukarı doğru savurdu ve boktan tekmelerini korkuluklara indirdi.

Geri çekilmeye başladığında, küçüğün yalancı kabadayılığı biraz söndü.

"Ne yani, yüksekte korktuğumu mu sanıyorsun?" Tohr alçak bir sesle söyledi. "Ya da üç metrelik zincirlerin beni senden uzak tutacağını mı?"

Rüzgâr onlara karşı uğulduyor, giysilerini vücutlarına yapıştırıyor ve çelik kirişlerin arasından ılık çalıyordu. Çok, çok, çok aşağıda, nehrin mürekkepli suları, bir otopark gibi belirsiz, karanlık bir uzantıdan başka bir şey değildi.

Asfalt gibi de hissedeceksin.

"Silahım var," diye bağırdı daha küçük olan. "O zaman çıkar onu."

"Arkadaşlarım benim için geliyor!" "Senin hiç arkadaşın yok."

Daha küçük olan yeni bir acemiydi, saçları, gözleri ve teni henüz solmamıştı. Sırık gibi ve seğirerek yürüyen bu adam büyük ihtimalle beyin kızarmasından muzdarip bir uyuşturucu kullanıcısıydı - ki Cemiyet'e katılma teklifine kanmasının nedeni de şüphesiz buydu.

"Atlayacağım! Atlayacağım!"

Tohr iki hançerinden birinin kabzasını avuçladı ve siyah bıçağı göğüs kılıfından çıkardı. "O yüzden gevezeliği bırak ve uçmaya başla."

Avcı uçurumun kenarından baktı. "Yapacağım! Yemin ederim yapacağım!"

Farklı bir yönden esen bir rüzgâr Tohr'un uzun deri paltosunu serbest düşüşün üzerine savurdu. "Benim için fark etmez. Seni burada ya da aşağıda öldüreceğim."

Küçük olan tekrar kenardan baktı, tereddüt etti ve sonra kendini bıraktı, yana sıçradı ve tüm o havasızlığa çarptı, kolları sanki dengesini korumaya çalışıyormuş gibi dönüyordu, böylece önce ayakları yere indi.

Bu yükseklikte muhtemelen uyluk kemiklerini karın boşluğuna doğru iterdi. Yine de kendi kafasını yutmaktan iyidir.

Tohr hançerini yeniden kınına soktu ve derin bir nefes alarak kendi inişine hazırlandı. Ve sonra...

Uçurumun kenarından geçip yerçekimsiz ortamdaki ilk nefesini verirken, köprüden atlayışındaki ironi gözünden kaçmamıştı. Ölümünün gelmesini dileyerek, Kâtip Bakire'nin bedenini alıp onu sevdiklerinin yanına göndermesi için dua ederek o kadar çok zaman geçirmişti ki. İntihar hiçbir zaman bir seçenek olmamıştı; kendi canına kıyarsan Fade'e giremezdin ve bileklerini kesmemesinin, bir tüfeğin ucunu emmemesinin ya da... bir köprüden atlamamasının tek nedeni buydu.

Alçalırken, bunun o an olduğu, bir buçuk saniye sonra gelecek çarpışmanın acısının sonu olacağı fikrinin tadını çıkarmasına izin verdi. Tek yapması gereken yörüngesini dalışa geçecek şekilde yeniden konumlandırmak, ardından başını korumamak ve kaçınılmaz olanın gerçekleşmesine izin vermektir: bayılma, muhtemelen felç, boğularak ölüm.

Ama bu türden bir iyiliğe gidiş onun nihai sonucu olamazdı. Bu tür şeylerde kararı kim veriyorsa, daha azının aksine, bir çıkış yolu olduğunu bilmeliydi.

Zihnini sakinleştirerek, kendini serbest düşüşten kurtardı; bir an yerçekimi onu ölümcül bir şekilde kavradı

Bir sonraki adımda, istediği yöne yönlendirebileceği görünmez bir molekül bulutundan başka bir şey değildi.

Yan tarafta, avcı suya bir havuzun kenarından atlayan birinin sıçramasıyla ya da trampende çalışan birinin gümbürtüsüyle çarpmadı. Hedefi vuran bir füze gibiydi ve patlama, yer değiştiren Hudson Nehri'nin galonlarca suları havaya yükselirken sonik bir çatırtı şeklinde kaydedildi.

Tohr ise çarpma alanının sağındaki devasa beton desteğin üzerinde yeniden şekillenmeyi tercih etti. Üç... iki... bir...

Bingo.

Hala fokurdayan giriş noktasının aşağısında bir kafa belirdi. Oksijene yeniden erişmek için hareket eden kollar yoktu. Tekmeleyen bacaklar yok. Nefes almak yok.

Ama ölü değildi: Onları arabanızla ezebilir, kendi yumruğunuz kırılana kadar dövebilir, kollarını ve/veya bacaklarını koparabilir, ne halt isterseniz yapabilirdiniz... ve hala hayatta olurlardı.

Piçler yeraltı dünyasının keneleriydi. Ve ıslanmamasına imkan yoktu.

Tohr trençkotunu silkti, dikkatlice katladı ve desteğin üst kısmıyla geniş, suda yaşayan tabanının birleştiği yere bıraktı. Sırtında bununla suya girmek boğulmak demekti; ayrıca kırklı yaşlarını ve cep telefonunu da koruması gerekiyordu.

Birkaç sıçrayışla kendisini açık suyun üzerine çıkaracak yeterli ivmeyi elde ettikten sonra, kolları başının üzerinde, avuç içleri birleşik, vücudu bir ok gibi dümdüz, dalış düzenine geçti. Daha küçük olanın aksine, Hudson'ın yüzeyine on iki ila on beş metrelik bir düşüşle gelmesine rağmen, suya girişi zarif ve pürüzsüzdü.

Soğuk. Gerçekten çok soğuk.

Ne de olsa New York'un taşrasında Nisan ayının sonlarıydı ve hala ılık bir havadan bir ay kadar uzaktaydı.

Derinlerden yukarı çıkarken ağzından nefes vererek güçlü bir serbest stile geçti. Avcının yanına vardığında ceketini kavradı ve ölümsüz ağırlığı kıyıya doğru çekmeye başladı.

Bunu nerede bitireceğini. Böylece bir sonrakine bakabilirdi.

Tohr köprüünün kenarından uçarken, John Matthew'un kendi hayatı gözlerinin önünden geçti - sanki bok tekmeleyicileri hiçbir şey lehine sağlam zemini terk eden oymuş gibi- ama-net.

Olay olduğunda kıyıdaydı, çıkış rampasının altındaydı, kovaladığı avcının işini bitirmek üzereydi: Gözünün ucuyla, nehrin üzerindeki büyük yükseklikten bir şeyin düştüğünü gördü.

İlk başta mantıklı gelmemiştir. Azıcık beyni olan biri bunun iyi bir kaçış yolu olmadığını bilirdi. Ama sonra her şey çok netleşti. Köprüünün kenarında bir figür duruyordu, deri ceketini bir kefen gibi dalgalanıyordu.

Tohrment.

Noooooooooo, diye bağırdı John hiç ses çıkarmadan.

"Orospu çocuğu, atlayacak," diye tükürdü Qhuinn arkasından.

John, ne işe yarayacaksa yarasın diye ileri atıldı ve sonra babasına en yakın şey atlayınca sessizce çığlık attı.

John daha sonra, insanların ölümün kendisi için söylediklerinin böyle anlar olması gerektiğini düşünecekti - siz gelişen olaylar dizisini bir artı bir hesaplarken ve matematik kesin bir yıkıma ulaşırken, zihniniz slayt gösterisi moduna geçerek size her zaman bildiğiniz hayattan kesitler gösteriyordu:

John, vampir dünyasına kabul edildikten sonraki ilk gece Tohr ve Wellsie'nin masasında oturuyordu... Kan sonuçları John'un Darius'un oğlu olduğunu açıkladığında Tohr'un yüzündeki ifade... Kardeşlik'in ikisine de Wellsie'nin öldüğünü söylemek için geldiği o kabus gibi an...

Sonra ikinci perdeden görüntüler geldi: Lassiter'ın Tohr'un buruşmuş bir kabuğunu bulunduğu yerden geri getirmesi... Tohr ve John'un cinayet yüzünden sonunda kendilerini kaybetmeleri... Tohr'un yavaş yavaş gücünü toplaması... John'un kendi shellan'ının Wellsie'nin Tohr'la çiftleştiği kırmızı elbisenin içinde belirmesi...

Dostum, kader berbattı. Sadece içeri girip herkesin gül bahçesine işlemek zorundaydı.

Şimdi de diğer çiçek tarhlarına sığıyordu.

Ama sonra Tohr aniden ortadan kayboldu. Bir an uçup gitmiş, sonra da yok olmuştu.

Tanrıya şükür, diye düşündü John.

"Teşekkürler bebek İsa," diye nefes aldı Qhuinn.

Bir an sonra, bir direğin uzak tarafında, karanlık bir ok nehre saplandı.

Aralarında tek bir bakış ya da tek bir kelime bile olmadan, o ve Qhuinn o yöne doğru koşmaya başladılar, tam Tohr yüzeye çıkıp avcıyı kaptığı ve yüzmeye başladığı sırada kayalık kıyıya vardılar. John daha küçük olanı karaya çekmeye yardım etmek için pozisyon alırken, gözleri Tohr'un acımasız, solgun yüzüne kilitlendi.

Erkek teknik olarak hayatta olsa da ölü gibi görünüyordu.

Onu yakaladım, diye imzaladı John, eğilip en yakın kolu yakaladı ve sırlıslık olmuş avcıyı nehirden çıkardı. O şey bir yığın halinde yere düştü ve mükemmel bir balık taklidi yaptı, gözleri şişkin, ağzı açık, geniş açık gırtlğından küçük tıkırtı sesleri geliyordu.

Ama her neyse, sorun Tohr'du ve John sudan çıkarken Kardeş'e şöyle bir baktı: Deri pantolon ince, kaslı kalçalara tutkal gibi yapıştıyordu.

Gömlek düz bir göğüse ikinci kez giyilmişti, beyaz şeritli kırpılmış siyah saçlar ıslak olmasına rağmen dimdik duruyordu.

Koyu mavi gözler daha küçük olana kilitlenmişti. Ya da John'un bakışlarını titizlikle görmezden geliyordu.

Muhtemelen ikisi de.

Tohr uzandı ve küçüğü boğazından yakaladı. Acımasızca uzun dişlerini göstererek, "Sana söylemiştim," diye hırladı.

Sonra siyah hançerini çıkardı ve saplamaya başladı.

John ve Qhuinn geri adım atmak zorunda kaldı. Ya bu olacaktı ya da boya yaptıracaklardı.

"Qhuinn, "Lanet olası göğsüne vurup bu işi bitirebilirdi," diye mırıldandı.

Ama amaç avcıyı öldürmek değildi. Kutsala saygısızlıktı.

Keskin siyah bıçak etin her santimetrekaresini delip geçmişti; göğüs kafesi hariç, ki o da ışıkları söndürme düğmesiydi. Her kesici darbeye Tohr sertçe nefes verdi; her sarsıntıda serbest kalan Kardeş derin nefes aldı, solunumun ritmi korkunç sahneyi yönlendirdi.

"Artık marulun nasıl rendelendiğini biliyorum."

John yüzünü ovuşturdu ve bunun yorumun sonu olmasını umdu.

Tohr yavaşlamadı. Sadece durdu. Sonrasında yana doğru yattı ve bir elini yağla ıslanmış toprağa doğru uzatarak kendini destekledi. Avcı... evet, parçalanmıştı ama işi bitmemişti.

Yine de yardım etmek mümkün olmayacaktı. Tohr'un bariz yorgunluğuna rağmen, John ve Qhuinn oyunun sonunu karıştırmamaları gerektiğini biliyorlardı. Bunu daha önce de görmüşlerdi. Son vuruş Tohr'un olmalıydı.

Birkaç dakika toparlandıktan sonra Kardeş tekrar pozisyonunu aldı, hançeri iki eliyle kavradı ve başının üzerine kaldırdı.

Avından geriye kalanın göğsüne saplarken boğazından boğuk bir çığlık koptu. Parlak ışığın parlamasıyla Tohr'un yüzündeki trajik ifade aydınlandı; çarpık, korkunç yüz hatlarının bir çizgi romandaki tasviri bir anlığına yakalandı... ve sonsuza kadar.

Geçici güneş içine bakılamayacak kadar parlak olsa da, gözlerini her zaman aydınlığa dikerdi.

İş bittikten sonra Kardeş, sanki omurgası macuna dönmüş gibi çöktü ve enerjisi kayboldu. Belli ki beslenmeye ihtiyacı vardı ama bu konu da, diğer pek çok konu gibi, konuşulamazdı.

"Saat kaç?" diye sordu nefesleri arasında.

Qhuinn Suunto'suna bir göz attı. "Sabah iki."

Tohr, bakmakta olduğu lekeli zeminden başını kaldırdı ve kırmızı çerçeveli gözlerini az önce geldikleri şehir merkezinin bir kısmına odakladı.

"Yerleşkeye geri dönmeye ne dersiniz?" Qhuinn cep telefonunu çıkardı. "Butch çok uzakta değil-"

"Hayır." Tohr kendini geriye itti ve kışının üzerine oturdu. "Kimseyi arama. Ben iyiyim, sadece biraz nefes almam gerek." Bull. Hadi be. Adam iyiye John'un şu anda olduğundan daha yakın değildi. Gerçi, sadece bir tanesi elli derecelik bir rüzgarda sıırılsıklamdı.

John ellerini Kardeş'in görüş alanına soktu. Şimdi eve gidiyoruz-

Sessiz bir evde çalan bir alarm gibi esintiyle yayılan bebek pudrası kokusu her ikisinin de burnunu gıdıkladı.

Koku, yerde nefes alıp vermenin yapamadığını yaptı: Tohr'u ayağa kaldırdı. Kafasının karışıklığı geçmişti; ona hâlâ bir balık kadar ıslak olduğunu söyleseydiniz muhtemelen şaşırırdı.

"Daha fazlası var," diye hırladı.

O havalanırken John manyağa küfretti.

"Hadi," dedi Qhuinn. "Hadi koşmaya başlayalım. Bu uzun bir gece olacak."

İKİ

"Biraz ara verin... rahatlayın... keyfinize bakın...."

Xhex antika mobilyalardan oluşan bir fıstık galerisine doğru mırıldanırken, yatak odasından çıkıp banyo odasına doğru yürüdü. Ve tekrar geri döndü. Ve... bir kez daha mermer diyarına geri döndü.

John'la paylaştıkları banyoda, gölet derinliğindeki jakuzinin yanında durdu. Pirinç muslukların yanında, içinde her türlü losyonun, iksirin ve kızlara özgü şeylerin bulunduğu gümüş bir tepsi vardı. Ve bu yarısı bile değildi. Lavaboların yanında mı? Başka bir tepsi, bu Chanel parfümleriyle doluydu: Cristalle, Coco, No. 5, Coco Mademoiselle. Sonra ince hasırdan bir sepet dolusu saç fırçası vardı; bazıları kısa tüylü, bazıları sivri uçlu kıllara ya da dikenli metal saçmalıklara sahipti. Dolaplarda? Barbie'nin bile burnunu kanatacak kadar pembe renkte OPI oje şişeleri. Ayrıca on beş farklı marka köpük. Jöle. Saç spreyi.

Gerçekten mi?

Bobbi Brown makyajından bahsetmesine gerek yok.

Buraya kimin taşındığını sanıyorlardı? Kardashian kaçıklarından biri mi?

Ve bu arada... Tanrım, artık Kim, Kourtney, Khloe, Kris; erkek kardeş Rob; üvey baba Bruce; küçük kız kardeşler Kendall ve Kylie; ayrıca çeşitli koca(lar), erkek arkadaş(lar) ve şu çocuk Mason'ı tanıdığına inanamıyordu-

Aynada kendi gözleriyle karşılaşınca, "Ne kadar ilginç değil mi?" diye düşündü. E! Entertainment Television ile beynini uçurmayı başarmıştı.

Kesinlikle testereyle kesmekten daha az dağınıktı ve sonuçlar aynıydı.

"Bu bokun üzerinde bir uyarı etiketi olması gerekiyor."

Yansımasına bakarken, kırılmış siyah saçlarını, soluk tenini ve sıkı, sert yüzünü tanıdı.

Vücut. Kırpılmış tırnaklar. Makyajsızdı. Üzerinde kendi kıyafetleri bile vardı, siyah kaslı gömleği ve deri pantolonu yıllardır her gece giydiği bir üniformaydı.

Birkaç akşam önce hariç. O zaman tamamen başka bir şey giymişti.

Belki de çiftleşme töreninden sonra ortaya çıkan tüm o fembot şeylerinin sebebi o elbiseydi: Fritz ve Doggen onun yeni bir sayfa açtığını düşünmüş olabilir. Ya öyle ya da bunların hepsi standart, yeni çiftleşmiş shellan karşılama vagonunun bir parçasıydı.

Arkasını dönerek ellerini boğazının dibine, John'un ona aldığı büyük, kare elmasın üzerine koydu. Sağlam platin içine yerleştirilmiş olan bu elmas, takmayı hayal edebileceği tek mücevher parçasıydı: sert, sağlam, iyi bir dövüşe dayanabilecek ve vücudunda kalabilecek.

Paul Mitchell'in, Bed Head'in ve Coco'nun kokuşmuş eşyalarının olduğu bu yeni dünyada, en azından John hala ona sahip. Peki ya diğerleri? "Eğitim" diyebilir misiniz? Sırf göğüslerin olduğu için yaldızlı bir kafese ait olduğunu düşünen bir grup erkeğe ilk kez öğretmenlik yapmıyordu. Onu glymera bülbülüne dönüştürmeye çalışan oldu mu? O sadece altın parmaklıkları keser, sehpanın tabanına bir bomba yerleştirir ve dumanı tüten kalıntıları fuayedeki avizeye asardı.

Yatak odasına giderek dolabı açtı ve o törende giydiği kırmızı elbiseyi çıkardı. Giydiği tek elbiseydi ve itiraf etmeliydi ki John'un onu dişleriyle çıkarması hoşuna gitmişti. Ve evet, elbette, geceleri uzanmak harikaydı - sonsuza dek yaşadığı ilk mola. Tek yaptıkları seks yapmak, birbirlerinden beslenmek, harika yemekler yemek ve uyku nöbetleriyle tekrarlamaktı.

Ama şimdi John sahaya geri dönmüştü - oysa yarın akşama kadar savaşmaya başlamayacaktı.

Bu sadece yirmi dört saatlik bir gecikmeydi, çıkmaz sokak değil. Peki onun sorunu neydi?

Belki de tüm bu çıtı pıtı şeyler içindeki orospuyu sebepsiz yere tetikliyordu. Eve kapatılmamıştı, kimse onu kendini değiştirmeye zorlamıyordu ve Kardashian'ın boob tube'daki maraton kazası kendi suçuydu. Güzellik olayına gelince? Doggen'lar bildikleri tek yolla nazik olmaya çalışıyorlardı.

Onun gibi çok fazla kadın yok. Ve sadece yarı sempatik olduğu için değil-

Kaşlarını çatarak başını çevirdi.

Satenin elinden düşmesine izin vererek dışarıda, koridorda duran duygusal ızgaraya yöneldi.

Senfatik duyularıyla, üzüntü, kayıp ve utancın üç boyutlu yapısı, önünden geçebileceğiniz, etrafına bakabileceğiniz veya içinde yürüebileceğiniz herhangi bir bina kadar gerçektir. Ne yazık ki bu durumda, desteklerdeki hasarı, çatıdaki deliği ya da elektrik sisteminin artık çalışmadığı gerçeğini düzeltmek mümkün değildi: Her ne kadar bir insanın duygularını özel bir evmiş gibi yaşasa da, gelip yanlış olanı onaracak taşeron işçiler, tesisatçılar, elektrikçiler veya boyacılar yoktu. Ev sahibi kırılan, dökülen ve bozulan şeyleri kendi iyileştirmek zorundaydı; bunu onlar için başka kimse yapamazdı.

Heykellerin bulunduğu salona adımını attığında, Xhex kendi küçük evinin içinde bir titreme hissetti. Sonra tekrar, ilerideki cüppeli, topallayan figür annesiydi.

Tanrım, sadece kafasında bile olsa bunu söylemek hala garip geliyordu - ve pek çok düzeyde gerçekten geçerli değildi, değil mi?

Boğazını temizledi. "İyi akşamlar... ah..."

Mahmen, anne ya da anne demek kulağa doğru gelmiyordu. Dışinin kullandığı isim olan No'One da rahat değildi. Yine de, bir senfath tarafından kaçırılan, şiddetle gebe kalmaya zorlanan ve daha sonra biyoloji tarafından işkencenin sonucunu taşımak zorunda bırakılan birine ne diyebilirdiniz?

Adı ve soyadı: Ben ve Üzgünüm. Göbek adı: Am.

No'One etrafına bakınırken, takılı olan kapüşon yüzünü kapattı. "İyi akşamlar. Nasılsınız?"

Annesinin dudaklarındaki İngilizce sertti, bu da kadının Eski Dilde konuşsa daha iyi olacağını düşündürüyordu. Son derece gereksiz olan başını eğişi de, muhtemelen dengesiz yürüyüşüne neden olan yaralanma yüzünden orantısızdı.

Yaydığı koku Chanel'e ait değildi.

Tabii yakın zamanda bir Trajedi hattı eklemelerse.

"Ben iyiyim." Huzursuz ve sıkılmış olmayı dene. "Nereye gidiyorsun?"

"Oturma odasını toparlamak için."

Xhex oraya gitme diye irkilerek kendini geri çekti. Fritz, köpek dostları dışında kimsenin malikanede parmağını kıpırdatmasına izin vermiyordu ve No'One, Payne'e bakmak için gelmiş olmasına rağmen misafir odasında kalıyor, Kardeşlerle aynı masada yemek yiyor ve burada çiftleşmiş bir shellan'ın annesi olarak kabul ediliyordu. Hiçbir standarda göre hizmetçi değildi.

"Evet, ah... nasıl istersin..." Ne yapmak için? Xhex merak etti. İkisi birlikte ne yapabilirdi ki? Xhex bir savaşçıydı. Annesi ise... özü olan bir hayaletti. Pek fazla ortak noktaları yoktu.

"Sorun değil," dedi No'One nazıkçe. "Bunlar garip _."

Gök gürültüsü aşağıdaki fuayede kükredi, sanki bulutlar oluşmuş, şimşekler çakmış ve yağmur yağmaya başlamıştı. No'One geri çekilirken, Xhex omzunun üzerinden ters ters baktı. Bu da neydi-

Rhage, nam-ı diğer Hollywood, nam-ı diğer Kardeşler'in en irisi ve en güzeli, ikinci kattaki balkona sıçradı. Yere indiğinde sarışın kafası ona doğru döndü, deniz mavisi gözleri alev alev yanıyordu.

"John Matthew aradı. Şehir merkezinde herkes görev başında.

Silahların ve on dakika içinde bizimle ön kapıda buluşun." "Lanet olsun," diye tısladı Xhex avuçlarını şapırdatırken.

Annesine döndüğünde dişi titriyordu ve bunu belli etmemeye çalışıyordu.

"Sorun değil," dedi Xhex. "Dövüşmekte iyiyimdir. Yaralanmayacağım."

Güzel sözler. Ancak dişinin endişelendiği şey bu değildi, değil mi? Izgarası Xhex'ten korktuğunu gösteriyordu.

Hadi canım. Melez bir symphath olduğu düşünüldüğünde, elbette No'One "kızından" önce "tehlikeli" olduğunu düşünecektir.

"Seni yalnız bırakacağım," dedi Xhex. "Merak etme."

Yatak odasına doğru koşarken göğsünün onu öldürdüğü gerçeğini görmezden gelemiyordu. Ama gerçekleri de görmezden gelemiyordu: Annesi onu istememişti.

Ve hala yapmadı.

Ve onu kim suçlayabilir ki?

* * *

No'One, kapüşonlu cübbesinin siperliğinin altından, doğurduğu uzun boylu, güçlü, acımasız dişinin düşmana karşı savaşmak için koşturmasını izledi.

Xhexania ölümcül cücelerle karşılaşacağı fikrinden hiç etkilenmiş görünmüyordu: Aslında, Kardeş'in emri üzerine gösterdiği o alaycı tavır, bundan zevk alacağını gösteriyordu.

No'One'ın dizlerinin bağı çözüldü, dünyaya getirdiği şeyi, uzuvlarında güç ve kalbinde intikam taşıyan bu dişiye düşündü. Glymera'nın hiçbir dişisi böyle bir cevap vermezdi; sonra yine, onlara asla sorulmazdı.

Ama Symphath kızının içindeydi.

Sevgili Bakire Kâtip.

Yine de Xhexania arkasını döndüğünde yüzünde hızla gizlenen bir ifade vardı.

No'One aceleyle ilerledi ve koridorda topallayarak kızının odasına doğru yürüdü. Ağır kapıyı usulca çaldı.

Xhexania'nın kapıyı açması bir an sürdü. "Hey."

"Özür dilerim."

Hiç tepki yoktu. Bu gösterdi. "Ne için?"

"Ebeveynler tarafından istenmemenin ne demek olduğunu bilirim. Bunu yapmanı istemiyorum."

"Sorun değil." Xhexania omuz silkti. "Nereden geldiğini bilmediğimden değil."

"I."

"Dinle, hazırlanmam gerek. İstersen içeri gel, ama uyarayım: Çay için giyinmiyorum."

No'One eşikte tereddüt etti. İçeride, oda iyi yaşanmış bir yerdi: Yatak dağınıktı; sandalyelerin üzerinde deri pantolonlar vardı; yerde iki çift çizme vardı; şezlongun köşesindeki masanın üzerinde bir çift şarap kadehi duruyordu. Her tarafta, koyu renkli ve şehvetli, tam kanlı bir erkeğin bağlayıcı kokusu havada asılı duruyordu.

Xhexania'nın kendisiyle oyalandı.

Bir dizi klik sesi duyuldu ve No'One pervazın etrafına baktı. Dolabın üzerinde Xhexania kötü görünümlü bir tür silahı deniyordu. Son derece becerikliydi, silahı kolunun altındaki kılıfa sokuyor ve bir başkasını çıkarıyordu. Ve sonra mermiler ve bir bıçak-

"Orada dikilmeye devam edersen benim hakkımda daha iyi hissetmeyeceksin."

"Kendim için gelmedim."

Bu ellerin akışını bozdu. "Neden o zaman?"

"Yüzündeki ifadeyi gördüm. Senin için bunu istemiyorum."

Xhexania elini içeri soktu ve siyah deri ceketini çıkardı. Ceketini üzerine geçirirken küfretti. "Bak, ikimiz de benim doğmamı istemişiz gibi davranmayalım, tamam mı? Ben seni affediyorum, sen beni affediyorsun, biz kurbanlardık, falan filan. Bunu şart koşmalı ve yollarımıza devam etmeliyiz."

"İstediğinin bu olduğuna emin misin?"

Kadın dondu kaldı, sonra gözlerini kıstı. "Ne yaptığını biliyorum. Doğduğum gece."

No'One bir adım geri çekildi. "Nasıl..."

Xhexania kendi göğsünü işaret etti. "Symphath, unutma." Dövüşçü öne çıktı, yürüyüşü sinsî sinsî ilerliyordu. "Bu, insanların içine girdiğim anlamına geliyor - bu yüzden şu anda sahip olduğun korkuyu hissedebiliyorum. Ve pişmanlıklarını. Ve acıyı. Sadece önümde duruyorsun, her şey olduğunda olduğun yere geri döndün ve evet, benimle bir gelecekle yüzleşmektense karnına bir hançer gömdüğünü biliyorum. Dediğim gibi, birbirimizden uzak durmaya ve ikimizi de bu zahmetten kurtarmaya ne dersin?"

No'One çenesini kaldırdı. "Gerçekten de sen bir melezsın." Kara kaşları çatıldı. "Pardon?"

"Senin için hissettiklerimin sadece bir kısmını hissediyorsun. Ya da belki de kendi nedenlerinizden dolayı, sizinle ilgilenmek isteyebileceğimi kabul etmek istemiyorsunuz."

Dişi, silahlarla donatılmış olmasına rağmen, aniden savunmasız görünüyordu.

No'One fısıldayarak, "Kendini korumaya çalışırken bizim için yolları kapatma," dedi. "Eğer orada değilse yakınlığı zorlamamıza gerek yok. Ama eğer bir şans varsa çiçek açmasını da engellemeyelim. Belki... belki de bu gece bana sana yardım edebileceğim küçük bir yol olup olmadığını söylemelisin. Oradan başlayalım... ve neler olacağını görelim."

Xhexania ayrıldı ve sıkı, sert vücudu daha çok bir erkeğinki gibi, elbisesi daha çok bir erkeğinki gibi, enerjisi erkeksi bir şekilde etrafta dolaşmaya başladı. Dolabın önünde durdu ve bir süre sonra Tohrment'in çiftleşme gecesi için ona verdiği kırmızı elbisenin eteklerini çıkardı.

"Sateni temizledin mi?" No'One sordu. "Onu kirlettiğinizi ima etmiyorum. Ancak güzel kumaşların korunması için özen gösterilmesi gerekir."

"Bu konuda nereden başlayacağımı bilemiyorum." "İzin ver o zaman?"

"Her şey yoluna girecek." "Lütfen. İzin verin."

Xhexania ona doğru baktı. Kısık bir sesle, "Tanrı aşkına bunu neden yapmak istiyorsun?" dedi.

Gerçek dört kelime kadar basit, bütün bir dil kadar karmaşıktı. "Sen benim kızımsın."

ÜÇ

Caldwell şehir merkezine döndüğünde, Tohr soğuğu, ağrıları ve onu saran yorgunluğu bir kenara bırakıp bir kez daha peşine düştü: Taze azınlık kanının kokusu vücudunda kokain gibi dolaşüyor, onu canlandırıyor ve devam etmesi için güç veriyordu.

Arkasında, diğer ikisinin yaklaştığını duydu ve düşman aramadığını çok iyi biliyordu ama onu malikâneye geri götürmeye çalışırken bol şans diledi. Bunu yapabilecek tek şey Dawn'dı.

Ayrıca, ne kadar bitkin düşerse, bir ya da iki saat uyuma şansı o kadar artıyordu.

Bir sokağın köşesini döndüğünde, bok tekmeleyicileri kayarak durdu. Önünde, yedi küçük dövüşçü bir çift dövüşçünün etrafında dönüyordu, ancak merkezdeki kişiler Z ve Phury, V ve Butch ya da Blaylock ve Rhage değildi.

Soldakinin elinde bir tırpan vardı. Koca kıçlı, keskin bilenmiş bir tırpan.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Tohr.

Kıvrık bıçaklı erkek, ayaklarını bir tanrı gibi kaldırıma dikmiş, silahını hazırlamış, çirkin yüzü sanki iyi bir yemeğe oturmak üzereymiş gibi beklentiyle gülümsüyordu. Yanındaki, Tohr'un asırlardır görmediği vampir, bir zamanlar Eski Ülke'de tanıştığı adama hiç benzemiyordu.

Görünüşe göre Throe'nun oğlu Throe, kötü bir kalabalığa karışmış.

John ve Qhuinn onun iki yanına yanaştı ve ikincisi şöyle bir baktı. "Bana bunun yeni komşumuz olmadığını söyle."

"Xcor."

"Bu suratla mı doğdu yoksa biri mi yaptı?"

"Kim bilir."

"Eğer bunun burun estetiği olması gerekiyorsa, yeni bir estetik cerraha ihtiyacı var."

Tohr John'a baktı. "Onları geri çağır."

Affedersiniz? Çocuk imzaladı.

"Evdeki kardeşlere mesaj attığını biliyorum. Onlara bunun bir hata olduğunu söyle. Hemen şimdi." John tartışmaya başlayınca konuşmayı kesti. "Burada topyekûn bir savaş olmasını mı istiyorsun? Sen Kardeşliği çağırırsın, o da kendi piçlerini çağırır ve birdenbire hiçbir stratejimiz olmadan duvara toslarız. Bunu kendi başımıza halledeceğiz, çok ciddiym John. Ben bu çocuklarla daha önce de uğraştım. Sen uğraşmadın."

John'un sert bakışları kendi bakışlarıyla buluştuğunda Tohr, her zaman olduğu gibi, son birkaç aydan çok daha uzun süredir bu durumlarda birlikte olduklarını hissetti.

"Bana güvenmelisin, evlat."

John'un tepkisi ağzından bir küfür çıkarmak, telefonunu çıkarmak ve tuşlara basmaya başlamak oldu.

Ve o anda Xcor ziyaretçiler olduğunu fark etti. Önündeki az sayıdaki kişiye rağmen gülmeye başladı. "Bunlar lanet Kara Hançerler ve bizi kurtarmak için tam zamanında geldiler. Diz çökmemizi mi istiyorsun?"

Avcıların dönmesi büyük bir hataydı. Xcor bir an bile kaybetmedi, daireler çizerek saldırdı ve ikisini bellerinden vurdu. Bu onun serbest atışıydı. İkili yere düşerken, diğerleri iki kampa ayrıldı; yarısı Xcor ve Throe'ya yöneldi, yarısı da Tohr ve adamlarını hedef aldı.

Tohr bir kükreme çıkardı ve saldırıyı çıplak elleriyle karşıladı, ileri atılıp menziline giren ilk avcıya kilitlendi. Dizini kaldırıp herifin suratını dağıtmadan önce kafasına sertçe yapıştı. Sonra avcıyı döndürdü ve serbest kalan bedeni önce bir çöp konteynerinin kenarına fırlattı.

Çınlama azalırken Tohr sıradaki kişiyle yüzleşti. Daha çok yumruk hareketini tercih ederdi,

Ama oyalanmaya niyeti yoktu: Sokağın en ucunda, yedi acemi daha ağaçtan düşen yılanlar gibi, tel örgünün önünden aşağı damlıyordu.

İki hançerini de çıkardı, botlarını kaldırıma yerleştirdi ve yeni gelenler için bir saldırı stratejisi değerlendirdi. Adamım... Xcor'un ahlakı, sosyal becerileri ve GQ uygunluğu hakkında ne dersiniz deyin; orospu çocuğu dövüşebiliyordu. O tırpanı sanki bir kilodan daha hafifmiş gibi savuruyordu ve mesafeyi değerlendirmede ustaydı.

-Daha küçük parçalar her yere uçuşuyordu, eller, bir kafa, bir kol. Piç kurusu inanılmaz derecede etkiliydi ve Throe da beceriksiz değildi.

Tohr ve ekibi, her şeye ve içlerinden herhangi birinin seçimine rağmen piçlerle aynı ritme girdiler: Xcor ilk mermiyi sokağın başında bekleyen bıçaklara sürerken, teğmeni ikinci dalgayı yerinde tuttu, böylece kimse içeri tıkılmadı. Tohr, John ve Qhuinn dalgayı temizledikten sonra, diğer avcılar birer birer katliama gönderildi -taze yaralı olarak.

Başlangıçta gösteriş vardı, şimdi ise iş vardı. Xcor geniş kılıcıyla gösterişli hareketler yapmıyordu; Throe etrafta zıplamıyordu; John ve Qhuinn bölgedeydi.

Ve Tohr dizlerine kadar intikama batmıştı.

Bunlar yeni askerlerden başka bir şey değildi, yani avcılar pek de yetenekli sayılmazlardı. Ancak sayıları öyle fazlaydı ki, durum tersine dönebilirdi.

-

Üçüncü bir filo çitin üzerinden fırladı.

Birbiri ardına ödemenin üzerine indiklerinde Tohr, John'a verdiği emirden pişmanlık duydu. İntikam konuşuyordu. BDB'ye karşı Piçler Çetesi hesaplaşmasından kaçınmanın canı cehenneme; öldürdüklerini kendine saklamak istemişti. Sonuç? John'un ve Qhuinn'in hayatını tehlikeye atmıştı. Xcor ve Throe bu gece ya da yarın ölebilirdi,

Bundan bir yıl sonra, her neyse. Kendisine gelince, bir köprüden binlerce farklı şekilde atlayabilirsiniz.

Ama onun çocukları...? Onlar kurtarılmaya değeri. John artık birinin cehennemliğıydi. Ve Qhuinn'in önünde daha yaşayacak çok şey vardı.

Ölüm arzusunun onları erken mezara koymasını adil değildi.

Bilinmeyen bir efendinin oğlu olan Xcor'un elinde sevgilisi vardı. Tırpanı, şimdiye kadar değeri verdiği tek dişiydi ve bu gece, yedi düşmanla başlayıp on dörde, sonra da yirmi bire çıkan düşmanla karşı karşıya geldiğinde, sadakatinin karşılığını benzersiz bir performansla verdi.

Birlikte hareket ettiklerinde, kadın sadece kollarının değil, vücudunun, gözlerinin ve beyninin de bir uzantısıydı. Silahı olan bir asker değildi; birleşmişlerdi, güçlü çeneleri olan bir canavardılar. Ve onlar çalışırken, kaçırdığı şeyin bu olduğunu biliyordu. Okyanusu aşmış Yeni Dünya'ya gelmesinin nedeni buydu: eski, değerli düşmandan hâlâ bolca bulunan yeni bir toprakta yeni bir hayat bulmak.

Ancak buraya vardığında, hırsları daha da yüce bir hedef belirlemişti. Bu da sokaktaki diğer vampirlerin onun yolunda olduğu anlamına geliyordu.

Sokağın diğer ucunda, Hharm'ın oğlu Tohrment görülmeye değeri bir şeydi. Xcor bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de, Kardeş inanılmaz bir dövüşçüydü; dönen siyah hançerler ortamdaki ışığı yakalıyor, kollar ve bacaklar bir kalp atışı kadar hızlı yer değiştiriyor, denge ve uygulama tam bir mükemmellik sergiliyordu.

Eğer Xcor'un erkeklerinden biri olsaydı, Xcor'un birincil konumunu koruyabilmesi için Kardeş'in öldürülmesi gerekebilirdi: Liderliğin temel ilkelerinden biri, kişinin kendi pozisyonuna potansiyel bir meydan okuma teşkil edenleri ortadan kaldırmasıydı... gerçi grubu

Ne de olsa zayıfları da elemek gerekiyordu.

Kan Mektubu ona bunu ve çok daha fazlasını öğretmişti. En azından bazı şeylerin yalan olmadığı kanıtlanmıştı.

Ancak Tohrment gibilerin onun piçler çetesinde asla yeri olmayacaktı: Bu Kardeş ve onun gibiler, bırakın profesyonel bir birlikteliği, ortak bir yemek için bile kendilerini feda etmezlerdi.

Gerçi bu gece bir tanesi kısa süreliğine uyum sağladı. Dövüş ilerledikçe o ve Throe, Kardeşler'le işbirliği yaparak küçük gruplar halinde daha küçükleri kılıç menziline soktu ve ardından diğer üçü tarafından Omega'ya gönderildi.

Tohr'un yanında iki Kardeş ya da Kardeşlik adayı vardı ve ikisi de ondan daha iriydi -aslında Hharm'ın oğlu Tohrment eskisi kadar geniş değildi. Belki de yakın zamanda geçirdiği bir sakatlık yüzünden? Sebep her ne olursa olsun, Tohr yedeklerini akıllıca seçmişti. Sağdaki muazzam bir erkekti ve büyüklüğü Kâtip Bakire'nin yetiştirme programının ne kadar yerinde olduğunu kanıtlıyordu. Diğerisi ise daha çok Xcor ve onun erkekleri kadar uzun ve dikti.

-Bu da onun küçük olmadığı anlamına geliyordu. Her ikisi de sorunsuz ve tereddütsüz çalıştı, hiç korku göstermedi.

Sonunda bittiğinde Xcor zor nefes alıyordu, ön kolları ve pazuları efordan uyuşmuştu. Azı dişi olan herkes ayaktaydı. Damarlarında siyah kan olan herkes gitmiş, kötü yaratıcısına geri gönderilmişti.

Beşi de yerlerinde kaldı, silahları hâlâ ellerindeydi, nefes nefese kalmışlardı ve gözleri karşı taraftan gelebilecek herhangi bir saldırganlık belirtisine karşı tetikteydi.

Xcor Throe'ya baktı ve hafifçe başını salladı. Eğer Kardeşlik'ten başkaları da çağrılmışsa, bu onların sağ çıkacağı türden bir hesaplaşma değildi. Ya bu üçü çatışmaya girerse? O ve askerinin bir şansı vardı ama yaralananlar olacaktı.

Caldwell'e ölmeye gelmedi. Buraya kral olmak için geldi.
"Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum, Hharm'ın oğlu Tohrment," diye duyurdu.

"Bu kadar erken mi gidiyorsun?" diye karşı çıktı Kardeş. "Önünüzde eğileceğimi mi sandınız?" "Hayır, bu bir sınıf gerektirir."

Xcor soğuk bir şekilde gülümsedi ve uzayan dişlerini gösterdi. Öfkesi kendini kontrol etmesiyle ve glymera üzerinde çalışmaya başlamış olmasıyla kontrol altında tutuluyordu. "Kardeşliğin aksine, biz alçakgönüllü askerler aslında geceleri çalışırız. Bu yüzden çağdışı geleneklerin yüzüğünü öpmek yerine, düşmanın daha fazlasını arayıp ortadan kaldıracאız."

"Neden burada olduğunu biliyorum, Xcor." "Biliyor musun? Zihin okuyucu musun?" "Kendini öldürteceksin."

"Gerçekten de öyle. Ya da belki de tam tersi olacaktır."

Tohrment başını yavaşça salladı. "Bunu dostça bir uyarı olarak kabul et. Harekete geçirdiğiniz şey sizi erken bir mezara yuvarlamadan önce geldiğiniz yere geri dönün."

"Bulunduğum yeri seviyorum. Okyanusun bu tarafında hava canlandırıcı. Bu arada Shellan'ın nasıl?"

Öne doğru yükselen soğuk hava akımı istediğı şeydi: Karışık dedikodulardan kadın Wellesandra'nın bir süre önce savaşta öldürüldüğünü duymuştu ve düşmanı püskürtmek için sahip olduğu her türlü silahı kullanmaktan çekinmiyordu.

Ve iyi bir atıştı. Hemen Kardeş'in iki yanındaki kitap ayracı devreye girdi ve tutundu. Ama kavga ya da tartışma olmayacaktı. Bu akşam olmaz.

Xcor ve Throe buharlaşarak soğuk bahar gecesinin içine dağıldılar. Takip edileceklerinden endişe etmiyordu. Bu ikili Tohr'un iyi olduğundan emin olacaktı, bu da onu caydıracakları anlamına geliyordu

bir pusuya yol açabilecek öfkeli bir hevesten uzak durmaya çalışıyordu.

Birliklerinin geri kalanına erişemediğini bilmelerine imkân yoktu.

O ve Throe şehirdeki en yüksek gökdelenin tepesinde formlarını yeniden kazandılar. O ve askerlerinin her zaman bir toplanma noktası olmuştu, öyle ki grup gece boyunca zaman zaman yeniden bir araya gelebiliyordu ve bu yüksek çatı sadece savaş alanının her tarafından kolayca görülebilmekle kalmıyor, aynı zamanda uygun da görünüyordu.

Xcor yükseklerden manzarayı beğendi.

Throe rüzgârın gürültüsü arasında "Cep telefonlarına ihtiyacımız var," dedi.

"Öyle mi?"

"Onlarda var."

"Düşman mı demek istiyorsun?"

"Evet. İkisi de." Xcor başka bir şey söylemeyince, sağ kolu mırıldandı, "İletişim kurma yöntemleri var."

"Buna ihtiyacımız yok. Eğer dışsal unsurlara bel bağlarsanız, onlar sizin üzerinizde birer silaha dönüşür. Yüzyıllardır böyle bir teknoloji olmadan da gayet iyi idare ettik."

"Ve bu yeni bir yerde yeni bir dönem. Burada her şey farklı."

Xcor omzunun üzerinden baktı ve şehrin manzarasını ikinci komutanının görüntüsüyle değiştirdi. Throe'nun oğlu Throe, Xcor'un verdiği dersler sayesinde artık sadece dekoratif değil, kullanışlı da olan güzel vücudu ve kusursuz yüz hatlarıyla iyi bir üreme örneği idi: Doğrusu, yıllar geçtikçe sertleşmiş ve sonunda cinsiyetini erkek olarak ilan etme hakkını kazanmıştı.

Xcor soğuk bir şekilde gülümsedi. "Eğer Kardeşler'in taktikleri ve yöntemleri bu kadar başarılıysa, ırk neden baskına uğradı?"

"Olur böyle şeyler."

"Ve bazen de hataların sonucudurlar - ölümcül hataların." Xcor şehri incelemeye devam etti. "Belki de

Bu tür hataların ne kadar kolay yapılabileceğini bir düşünün." "Tüm söyledğim-"

"Glymera'nın sorunu da bu - her zaman kolay yolu aramak. Bu eğilimini yıllar önce yendiğimi sanıyordum. Bir tazelemeye ihtiyacın var mı?"

Throe çenesini kapattığında, Xcor daha geniş bir şekilde gülümsedi.

Caldwell'in genişliğine odaklandığında, gece karanlık olsa da geleceğinin gerçekten de parlak olduğunu biliyordu.

Ve Kardeşlik'in cesetleriyle döşeli.

DÖRT

"Bu kadar acemiği nereden buluyorlar?" Qhuinn dövüş alanının etrafında dolaşırken sordu, botları siyah kanı tokatlıyordu.

John, kulakları gayet iyi çalışmasına rağmen adamı zar zor duydu. O piçlerin gitmesiyle birlikte Tohr'un yanında kalmaya devam etti. Kardeş, Xcor'un az önce hayalarına indirdiği o yersiz tekmenin etkisinden kurtulmuş görünüyordu ama hâlâ mola zamanıydı.

Tohr siyah bıçaklarını kalçalarına sildi. Derin bir nefes aldı. İçindeki bir emme deliğinden dışarı çıkıyor gibiydi. "Ah... mantıklı olan tek şey Manhattan. Büyük bir nüfusa ihtiyacınız var. Çevresinde de bir sürü kötü tohum."

"Kim bu Fore-lesser?" "Son duyduğuma göre küçük bir pislikmiş."

"Tam Omega'nın sokağına göre."

"Akıllıca ama."

John tam Sindirella'nın balkabağına dönüşmesi konusunu açacaktı ki, kafası döndü.

"Daha fazla," dedi Tohr hırlayarak.

Evet, ama sorun bu değildi.

John'un shellanı ara sokaklardaydı.

Bir anda her şey aklından uçup gitti; klozetinin sifonu çekildi. Dışarıda ne işi vardı? Nöbetçi değildi. Evde olmalıydı-

Burnuna taze, daha az nefes alan kokusu girdiğinde, içindeki derin bir inanç göğsünü tırmaladı: Burada hiç olmamalıydı.

"Paltomu almam gerek," dedi Tohr. "Sen burada kal, ben de seninle geleyim."

Şişman. Şans.

Tohr köprüye geri döndüğü anda John havalandı, Qhuinn "Seni pislik herif!" diye biten bir şeyler haykırırken bok tekmeleri asfaltı dövüyordu.

Her neyse, Tohr'un vahşi, çılgın, manyak saptırmalarının aksine, bu önemliydi.

John ara sokaktan geçti, bir yan sokağa daldı, park etmiş iki arabanın arasından atladı, bir servis yoluna girdi....

Ve işte oradaydı, eşi, sevgilisi, hayatı, terk edilmiş bir pansiyonun önünde bir dörtlü zavallıya karşı mücadele ediyordu; yanlarında da iri yarı, geveze sarışın bir hain vardı.

Rhage onu asla işe almamalıydı. John takviye demişti, Xhex'i kastetmediği kesindi. İkincisi, Tohr'un isteği üzerine onlara evde kalmalarını söylemişti. Onlar ne sikim-

"Hey!" Rhage neşeyle seslendi. Sanki onları bir partiye davet ediyormuş gibi. "Bu gece Caldwell'in güzel şehir merkezinde hava alalım dedik."

Doğru. Bu, dilsiz olmanın berbat olduğu bir andı. Seni lanet olası göt-

Xhex ona bakmak için başını çevirdi ve her şey o anda oldu. Küçüklerden biri bir bıçak sokuyordu ve orospu çocuğunun hem iyi bir kolu hem de harika bir nişan alma yeteneği vardı: Bıçak havada uçtu, kabzası ucunun üzerindeydi.

Ta ki Xhex'in göğsünde aniden durana kadar.

John bir akşam içinde ikinci kez ses çıkarmadan çılgılık attı.

Vücudu ileri doğru fırlarken, Xhex avcıya doğru döndü, yüz hatlarını sıkılaştıran bir öfke ifadesiyle. Hiç vakit kaybetmeden silahın sapını kavradı ve silahı kendi etinden kopardı ama gücü ne kadar dayanabilirdi ki? Bu doğrudan bir vuruştı-

Aman Tanrım! O piçin icabına bakmaya çalışacaktı. Yaralı bile olsa, dişiyle tırnağıyla onun peşinden gidecekti... ve bu süreçte kendini öldürtecekti.

Beyzbol sopasıyla vurduğu sert bir darbe kilise çanını çaldı ve bir an dengesini kaybetmesine neden oldu.

Tam da onu dümdüz edecek ve tabutuna "para" koyacak türden bir şey.

Hızlı bir değişimle dengesini yeniden kurdu ve ardından onu ikinci kez topa çevirme girişimini iki eliyle yakaladı.

İleriye doğru hızlı bir yumruk attı ve kendi Louisville slugger'ıyla daha küçük olanın suratına çarptı, ölümsüze kafasında bir saniyelik gösteri melodileri verdi. Sonra tahakküm zamanı geldi.

"Ne oluyor be!" Xhex, avcıyı zorla yere yatırırken ona bağırdı.

Elleri daha küçük olanın boğazına kilitlenmişken iletişim kurmanın iyi bir yolu yoktu. Yine de aklından geçenleri bilmesinin onlara bir faydası olmayacaktı.

John hızlı bir bıçak darbesiyle avcıyı Omega'ya geri gönderdi ve ayağa kalktı. Sopayla yaralanan sol gözü şişmeye başlamıştı ve kalp atışlarını yüzünde hissedebiliyordu. Bu sırada Xhex'in kanaması devam ediyordu.

"Bunu bana bir daha asla yapma," diye tısladı.

Parmağını onun yüzüne vurmak istedi ama bunu yaparsa konuşamazdı. O zaman yaralıyken kavga etme!

Tanrım, iletişim bile kuramıyordu, parmakları kelimelerle tıkanıyordu.

"Ben iyidim!"

Lanet olası kanıyorsun-

"Bu bir sıyrık-"

O zaman neden kolunu kaldıramıyorsun!

İkisi de birbirlerine yaklaşıyorlardı ve bu iyi bir şey değildi; çeneleri öne eğilmiş, vücutları saldırganlıkla kamburlaşmıştı. Ve kız son vuruşunda ona karşılık vermediğinde, doğru tahmin ettiğini biliyordu - kızın canının yandığını da biliyordu.

"Ben kendi başımın çaresine bakarım, John Matthew," diye tükürdü. "Kadın olduğum için omzumun üzerinden bakmana ihtiyacım yok."

Kardeşlerden biri için de aynısını yapardım. Çoğunlukla o yapardı. O yüzden bana feminist saçmalığını dayatma-

"Feminist saçmalığı mı?!"

Bunu kendi cinsiyetinle ilgili yapan sensin, ben değil.

Gözleri kısıldı. "Oh, gerçekten mi? Ne gariptir ki ikna olmadım. Ve eğer kendimi savunmamın lanet olası bir politik açıklama olduğunu düşünüyorsanız, yanlış dişiyle çiftleşmişsiniz demektir."

Bu senin kadın olmanla ilgili değil!

"Lanet olsun, değil!"

Bu arada, sanki ona bağlanma kokusunun o kadar güçlü olduğunu hatırlatmak istercesine derin bir nefes aldı ki, etrafa sıçrayan daha az kanın kokusunu bile bastırdı.

John dişlerini göstererek imzaladı: "Bu senin aptallığının savaş alanında bir sorumluluk yaratmasıyla ilgili.

Xhex'in ağzı bir karış açıldı ama sonra karşılık vermek yerine gözlerini dikip ona baktı.

Aniden, sağlam kolunu göğsünün üzerinde çaprazladı ve başını yavaşça ileri geri sallayarak sol omzuna odaklandı.

Sanki sadece bir dakika önce olanlardan değil, belki de en başta onunla tanıştığından pişmanlık duyuyordu.

John küfretti ve etrafta dolaşmaya başladı, ancak ara sokaktaki diğer herkesin -ki bunlar Tohr, Qhuinn, Rhage, Blaylock, Zsadi ve Phury olacaktı- gösteriyi izlediğini fark etti. Ve ne biliyorsunuz, erkeklerin her biri, John'un son sözünün kendi ağzından çıkmadığına gerçekten, gerçekten, tamamen ve tamamen memnun olduğunu gösteren bir ifade takındı.

Sakıncası yoksa, John ters ters bakarak imzaladı.

İşaret üzerine, bir grup insan karanlık gökyüzüne, kaldırıma ve sokağın tuğla duvarlarına bakarak etrafta dolaşmaya başladı. Erkekçe mırıldanmalar

kokulu bir esinti, sanki bir film eleştirmenleri kongresinde yeni gösterilmiş bir filmi tartışıyorlarmış gibi.

Onların ne düşündüğü umurunda değildi.

Ve bu öfke anında, Xhex'inkinin ne olduğu da umurunda değildi.

Kardeşlik malikanesine döndüğünde, No'One'ın kollarında kızının çiftleşme elbisesi vardı ve önüne dikilmiş bir köpek, ikinci kattaki çamaşırhaneye giden yolu tarif etmesini engelliyordu. İlki hoş karşılanmıştı; ikincisi ise hoş karşılanmamıştı.

"Hayır," dedi tekrar. "Bunu ben halledeceğim."

"Hanımefendi, lütfen, bu basit bir şey-"

"O halde elbiseyle ilgilenmeme izin vermeniz sizin için sorun olmayacaktır."

Köpekçiğin yüzü o kadar düştü ki, gözleriyle buluşmak için başını kaldırmak zorunda kalmaması bir mucizeydi.

"Belki de... Üstün Perlmutter ile görüşmeliyim-"

"Ve belki de ona bana temizlik malzemelerini gösterirken ne kadar yardımcı olduğunuzu ve bana yaptığınız güzel hizmeti ne kadar takdir ettiğimi söylemeliyim."

Kapüşonu yüzünü kapatıyor olsa da, köpek onun niyetini yeterince iyi anlamış görünüyordu: Kımıldamıyordu. Ne bu personele ne de bir başkasına. Tek seçeneği onu omzuna atıp götürmekti ve bu asla gerçekleşmeyecekti.

"Ben-"

"Tam da yolu göstermek üzereydin, değil mi?" "Ah... evet, hanımefendi."

Başını öne eğdi. "Teşekkür ederim."

"Ben alabilir miyim-"

"Kurşun mu? Evet, lütfen. Teşekkür ederim."

Elbiseyi onun için tutmuyordu. Ya da temizlemiyordu. Ya da asmıyordu. Ya da yeniden teslim etmiyordu.

Bu onunla kızı arasındaydı.

Hizmetkâr bir kazazedeye yakışır bir kederle dönüp yürümeye başladı ve onu çeşitli pozisyonlardaki güzel mermer erkek heykelleriyle işaretlenmiş uzun koridora götürdü. Sonra koridorun sonundaki bir çift açılır kapanır kapıdan geçerek sola döndü ve başka bir kapıdan geçti.

Bu noktada her şey değişti. Parke zemin üzerindeki yolluk artık oryantal değil, sade, iyi vakumlanmış krem rengiydi. Bu bozulmamış krem rengi duvarlarda sanat eseri yoktu ve pencereler saçaklı ve püsküllü büyük renklerle değil, aynı soluk renkte ağır pamuklu cıvatalarla kaplıydı.

Konağın hizmetçi bölümüne girmişlerdi.

Babasının malikanesinde de aynı durum söz konusuydu: Aile için bir standart. Personel için tek standart.

Ya da en azından öyle olduğunu duymuştu. Orada yaşadığı süre boyunca evin arka tarafına hiç gitmemişti.

"Bu o l m a l ı "- doggen bir çift kapı açtı
-"Aradığınız her şey."

Oda, babasının malikânesinde sahip olduğu süitin büyüklüğündeydi, büyük ve ferahtı. Pencere olmaması dışında. El yapımı mobilyalarla eşleşen büyük bir yatak yoktu. Şeftali, sarı ve kırmızı renklerde iğne oyalı halılar yoktu. Paris'ten gelen modaya uygun kıyafetlerle dolu dolaplar, mücevher çekmeceleri ya da saç kurdeleleriyle dolu sepetler yoktu.

Artık ait olduğu yer burasıydı. Özellikle de köpekçik muhtelif beyaz aletleri çamaşır makinesi ve kurutma makinesi olarak tarif ettikten sonra ütü masası ve ütülerin çalışmasını ayrıntılı olarak anlatırken.

Evet, misafir odalarından ziyade hizmetlilerin odası onun eviydi ve kendini farklı bir yerde bulduğundan beri de öyleydi.

Aslında, eğer birini, herhangi birini, malikanenin bu bölümünde bir oda tutmasına izin vermeye ikna edebilirse, bu

tercih edilirdi. Ancak ne yazık ki, hanenin başlıca savaşılarından birinin çiftleşmiş shellanının annesi olarak, hak etmediği bir ayrıcalığa sahipti.

Köpekçik dolapları ve dolapları açmaya başladı ve ona çeşitli şekillerde buharlı pişiriciler, leke çıkarıcılar ve presler olarak tanımlanan her türlü ekipmanı ve karışımı gösterdi....

Tur tamamlandıktan sonra, elbisenin askısının üst kısmını bir topuza bağlamak için yanına gitti ve sağ ayağının üzerinde beceriksizce yükseldi.

"**Bildiğiniz** herhangi bir leke var mı?"
doggen eteklikten dışarı fırlarken sordu.

No'One, elbisenin alt kısmının, korsajının ve kapaklı kollarının her santimetrekaresini gözden geçirmeye başladı. "Görebildiğim sadece bu var." Zayıf bacağına fazla yük bindirmemek için dikkatlice eğildi. "Etek ucunun zeminle birleştiği yer."

Köpek de aynı şeyi yaptı ve kumaştaki belli belirsiz kararmayı inceledi, solgun elleri o kadar emindi ki, kaşları şaşkınlık yerine konsantrasyonla çatılmıştı. "Evet, manuel kuru temizlemeci sanırım."

Onu odanın uzak tarafına götürdü ve kolayca saatler sürecektir bir süreci tarif etti. Mükemmeldi. Ve onun gitmesine izin vermeden önce, ilk birkaç tedavi boyunca yanında kalması için ısrar etti. Bu ona kendini daha faydalı hissettirdiği gibi, ikisinin de işine yaradı.

Sonunda, "Kendi başıma devam etmeye hazır olduğuma inanıyorum," dedi.

"Pekâlâ, hanımefendi." Eğildi ve gülümsedi. "Aşağı inip Son Yemek'i hazırlamaya çalışacağım. Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen beni arayın."

Geldiğinden beri öğrendiklerine göre, bunun için bir telefon gerekiyordu-

"İşte," dedi, bankoların yanında. "'Yıldız' ve 'bir'e basın ve beni isteyin, Greenly."

"Çok yardımcı oldunuz."

Adamın önünde eğildiğini görmek istemediği için gözlerini hızla kaçırdı. Ve kapı arkasından kapanana kadar derin bir nefes almaya çalışmadı.

Artık yalnızdı, ellerini kalçalarına koydu ve göğsündeki basınç ciğerlerini doldurmayı zorlaştırdığı için başını bir anlığına sarkıttı.

Buraya geldiğinde mücadele etmeyi bekliyordu ve ediyordu da, sadece beklediği şeylerle değil.

Aristokrat bir evde var olmanın ne kadar zor olacağını hiç düşünmemişti. Aslında Birinci Aile'nin evinde. En azından Seçilmişler'in yanındayken başka ritimler ve kurallar vardı, kimse onun altında değildi. Ya burada? İnsanların ona dayattığı yüce konum çoğu zaman oksijenini kesiyordu.

Sevgili Bakire Kâtip, belki de hizmetçiden kalmasını istemeliydi. En azından doğuştan gelen soğukkanlılık ihtiyacı onu kaburgalarından çekmişti. Ancak saklanacak kimsesi olmadığından nefes almak için savaştı.

Bornozun çıkması gerekecekti.

Topallayarak kapılara gitti, onları kilitlemeye çalıştı ama sürgü mekanizması olmadığını fark etti. Beklediği bu değildi.

Kapıları bir aralık açarak başını dışarı çıkardı ve uzun koridoru iki kez kontrol etti.

Tüm hizmetkârlar aşağıda ev halkı için yemek hazırlıyor olmalıydı. Daha da önemlisi, malikânenin bu bölümünde Doggen'dan başka kimsenin bulunmasına imkân yoktu.

Diğer gözlerden güvendeydi.

Tekrar içeri girerek belindeki kravatı gevşetti, başının tepesinden kapüşonunu çıkardı ve ardından insan içine her çıktığında taşıdığı ağırlıktan kurtuldu. Ah, muhteşem bir rahatlama. Kollarını yukarı kaldırarak omuzlarını ve sırtını gerdi, ardından boynunu iki yana doğru çekti. Son ıslahı ise ağır başörtüsünü kaldırmak oldu.

Saçını ördü ve omzunun üzerinden geçirerek ensesindeki gerginliği biraz olsun hafifletti.

Bu eve geldiği ve kızıyla -ve uzun zaman önce hayatını kurtarmaya çalışan Kardeş'le- yüzleştiği o ilk gece dışında kimse onun yüz hatlarını görmemişti. Bundan sonra da kimse görmeyecekti. O kısa ifşadan bu yana hep örtülü kalmıştı ve öyle de kalacaktı.

Kimlik kanıtı gerekli bir kötülüktü.

Her zaman olduğu gibi, cüppesinin altına kendi yaptığı basit bir keten kılıf giyiyordu. Bunlardan birkaç tane vardı ve çok inceldiklerinde onları kendini kurulamak için havlu olarak geri dönüştürüyordu. Burada yenileri için kumaşı nereden bulacağından emin değildi ama bu sorun değildi. Beslenmeye ihtiyaç duymayacak şekilde kendini yenilemek için düzenli olarak Öteki Taraf'a gidiyordu ve ihtiyacı olan şeyleri oradan alabiliyordu.

İki yer ne kadar da farklıydı. Yine de her ikisinde de saatleri aynıydı: sonsuz, yalnız-

Hayır, tamamen yalnız değildi. Bu tarafa kızını bulmak için gelmişti ve şimdi bulduğuna göre...

Bu gece, bu elbiseyi temizleyecekti.

İnce kumaşı okşarken, anıların bir gayzer gibi patlamasına engel olamadı.

Bunun gibi elbiseleri vardı. Düzinelerce. Gece kaldığı odaların, Fransız kapıları olan o güzel donanımlı odaların dolabını doldurmuşlardı.

Ki bunun pek de güvenli olmadığı kanıtlanmıştı.

Gözleri buğulanırken, geçmişin çekiciliğiyle savaştı. O kara delikten sayılamayacak kadar çok geçmişti.

-

"O cübbeyi yakmalısın."

No'One o kadar hızlı döndü ki neredeyse elbiseyi çalışma masasından yırtacaktı.

Kapıda sarı-siyah saçlı, iri yarı bir erkek duruyordu. Gerçekten de o kadar iriydi ki, iki kat büyüklükteki pervazları dolduruyordu ama şaşırtıcı olan bu değildi.

Parıldıyor gibi görünüyordu.

Sonra yine altınla kaplıydı, kulaklarını, kaşlarını, dudaklarını ve boğazını işaretleyen halkalar ve çiviler.

No'One normalde onu örten şeye uzandı ve kadın cübbeyi kuşanırken sakince durdu.

"Daha iyi misin?" dedi

usulca. "Kimsin sen?"

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki üç kelime bir anda ağzından çıkıverdi. Kapalı alanlarda erkeklerle arası iyi değildi ve burası çok kapalıydı ve adam da çok erkekti.

"Ben senin bir arkadaşımım."

"O zaman neden hâlâ seninle tanışmadım?"

"Bazı insanlar kurtulduğun için şanslı olduğunu söyler," diye mırıldandı. "Ve beni yemek yerken gördün."

Öyle olduğunu sanıyordu. Genelde başını öne eğip gözlerini tabağından ayırmazdı ama evet, çevresinde, o da oradaydı.

"Çok güzelsin," dedi.

Onu tamamen paniklemekten alıkoyan iki şey vardı: Birincisi, o derin sesinde hiçbir spekülasyon yoktu, erkeksi bir sıcaklık yoktu, kendisini avlanmış hissettiren hiçbir şey yoktu; ve ikincisi, pozisyonunu değiştirmişti, böylece pervaza yaslanıyordu - gerekirse kaçması için ona alan bırakıyordu.

Sanki onu neyin sinirlendirdiğini biliyormuş gibi.

"Yerleşmen ve kendini toparlaman için sana biraz zaman tanıyordum," diye mırıldandı.

"Bunu yapmak için nedeniniz olsun ki?"

"Çünkü çok önemli bir sebepten dolayı buradasınız ve ben size yardım edeceğim."

Erkeğin parlak beyaz, gözbebeği olmayan gözleri, yüzü gölgede olmasına rağmen onunkileri tutuyordu... sanki sadece ona değil, onun içine bakıyordu.

Bir adım geri çekildi. "Beni tanıımıyorsun."

En azından bu, ayaklarını üzerine basabileceği kadar sağlam bir gerçektir: Bu kişi her kimse ailesini, soyunu, sopunu biliyor olsa bile onu tanıımıyordu. O bir zamanlar olduğu kişi değildi: kaçırılması, doğumu, ölümü o geçmiş silip süpürmüştü.

Ya da daha doğrusu parçalara ayırmıştı.

"Bana yardım edebileceğinizi biliyorum," dedi. "Buna ne dersin?"

"Bir hizmetçi mi arıyorsunuz?"

Bu evdeki personel sayısı düşünüldüğünde bunu hayal etmek zordu ama konumuz bu değildi. Bir erkeğe samimi bir şekilde hizmet etmek istemiyordu.

"Hayır." Adam şimdi gülümsüyordu ve kadın onun biraz kibar görüldüğünü kabul etmek zorundaydı. "Biliyorsun, varsayılan davranışının kölece olması gerekmiyor."

Çenesini bir çentik yukarı kaldırdı. "Her iş onurludur."

Bu, her şey değişmeden önce gözden kaçırdığı bir gerçektir. Sevgili Bakire Kâtip, şımarık, aşırı şımarık, kendini beğenmiş bir velet olmuştur. Ve kendini şişirmenin o çirkin, mücevherli cüppelerinden sıyrılması, tüm bunlardan çıkan tek iyi şey olmuştur.

"Aksini iddia etmiyorum." Sanki onu farklı bir yerde, farklı kıyafetlerle hayal ediyormuş gibi başını eğdi. Ya da belki sadece boynu tutulmuştu; kim bilir. "Anladığım kadarıyla Xhex'in annesisiniz."

"Ben onu doğuran dişiyim, evet."

"Darius ve Tohr'un onu doğduktan sonra evlatlık verdiklerini duydum."

"Onlar yaptı. Nekahat dönemim boyunca beni korudular." İkincisinin hançerini alıp kendi bedeninde kullanmasıyla ilgili kısmı atladı: bu erkekle zaten çok şey konuşmuştu.

"Biliyorsun, Hharm'ın oğlu Tohrment yemeklerde sana doğru bakarak çok zaman geçiriyor."

No'One geri çekildi. "Yanıldığınıza eminim."

"Gözlerim gayet iyi çalışıyor. Görünüşe göre onunki de öyle."

Şimdi güldü, boğazından sert, kısa bir patlama çıktı. "Sizi temin ederim, benden hoşlandığı için değil."

Erkek omuz silkti, "Arkadaşlar aynı fikirde olmayabilir."

"Tüm saygımla söylüyorum, biz arkadaş değiliz. Sizi tanımıyorum-"

Birdenbire odaya altın bir parıltı yayıldı, ışık o kadar tereyağlı ve lezzetliydi ki teninin sıcaklıktan karıncalandığını hissetti.

No'One taktığı mücevherler sayesinde bunun bir göz yanılması olmadığını anlayınca bir adım daha geri çekildi. Aydınlatmanın kaynağı erkekti; vücudu, yüzü, aurası yanan bir ateş gibiydi.

Ona gülümserken yüzünde kutsal bir adamın ifadesi vardı. "Benim adım Lassiter ve hakkımda bilmeniz gereken her şeyi size anlatacağım. Ben önce bir meleğim, sonra bir günahkârım ve burada uzun süre kalmayacağım. Size asla zarar vermem, ama işimi yapmak için gerekirse sizi oldukça rahatsız etmeye hazırım. Günbatımını ve sahilde uzun yürüyüşleri severim ama mükemmel kadını artık yok. En sevdiğim hobim de insanların canını sıkma. Sanırım insanları kızdırmak için yetiştirildim - muhtemelen tüm bu diriliş olayı."

No'One'ın eli yukarı doğru süzüldü ve cüppesini sıkıca kavradı. "Neden buradasın?"

"Sana şimdi söylesem, dişinle tırnağınla karşı koyarsın, ama diyelim ki tam çemberlere inanıyorum - sadece sen gelene kadar içinde bulunduğumuz çemberi göremedim." Ona küçük bir selam verdi. "Kendine ve o güzel elbisene iyi bak."

Bununla birlikte, sıcaklığı ve ışığı da beraberinde götürerek uzaklaştı.

Tezgâha sırtını yasladığında elinin acıdığını fark etmesi biraz zaman aldı. Yere bakarak uzaktan inceledi, beyaz parmak eklemlerini ve sert eti gördü

sanki başka birinin uzantısıymış gibi cübbenin yakalarına yaslandı.

Vücudunun herhangi bir parçasına baktığında hep böyle olurdu.

Ama en azından bedenine komut verebiliyordu: Beyni, gövdeye takılı olan kola bağlı elin serbest kalmasını ve gevşemesini emreliyordu.

Köpek itaat ederken, kadın erkeğin durduğu yere doğru baktı. Kapılar kapalıydı. Ancak... onları kapatmamıştı, değil mi?

Buraya gelmiş miydi ki?

Koşarak geldi ve koridora baktı. Her yöne... kimse yoktu.

BES

Yaklaşık iki yüz yıl çiftleştikten sonra, Tohr dik kafalı savaşçılar ve asabi dişiler arasındaki tartışmaların nasıl gittiğine oldukça aşinaydı. John ve Xhex'in birbirlerine kıllı gözlerle bakmaları yüzünden nostalji yaşamak ne kadar da saçmaydı.

Tanrım, o ve Wellsie gün boyunca birkaç iyi tur atmışlardı.

Yas tutacak bir şey daha.

Yorgun beynini tekrar rayına oturtarak ikilinin arasına girdi ve durumun bir gerçeklik enjeksiyonuna ihtiyacı olduğunu düşündü. Başka biri olsaydı nefesini boşa harcamazdı. Romantizm onun işi değildi -ister iyi ister kötü gitsin- ama bu John'du. Bu... bir zamanlar sahip olmayı umduğu oğluydu.

"Yerleşkeye dönme vakti geldi," dedi. "İkinizin de tedaviye ihtiyacı var."

"Bu işe karışma-"

Bu işe karışma-

Tohr uzanıp John Matthew'un ensesini tuttu ve erkek ona bakmaya zorlanana kadar tendonları sıktı. "Bu konuda götlük yapma."

Oh, tabii, senin bir pislik olman sorun değildi-

"Anladın, evlat. Bu yaşın ayrıcalığı. Şimdi kapa çeneni ve bin şu lanet arabaya."

John, sanki Butch'un Escalade'e bindiğini yeni fark etmiş gibi kaşlarını çatı.

"Ve sen," dedi Tohr daha yumuşak bir ses tonuyla. "Herkes bir iyilik yap ve şu omzunu hallet. Daha sonra ona geri zekâlı, göt kafalı ve aklınıza gelen her şeyi söyleyebilirsiniz ama şu anda o yaranız üç ya da dört farklı kötü şekilde yeniden örülüyor. Bizim doktoru görmen gerek.

Cerrahlar hızlıdır ve makul bir kadın olduğunuz için söylediklerimin yararını gördüğünüzü biliyorum."

Tohr işaret parmağını aldı ve John'un yüzüne doğru itti. "Kapa çeneni. Kapa çeneni. Ve hayır, kendini yerleşkeye geri götüreceksin. Değil mi, Xhex. Seninle o cipe binmeyecek."

John'un elleri hareket etmeye başladı ama Xhex "Tamam, ben şimdi kuzeye gidiyorum" deyince durdu.

"Güzel. Haydi oğlum." Tohr John'u SUV'a doğru itti, gerekirse onu kısa saçlarından tutup kaldırmaya hazırды. "Küçük bir gezintiye çıkma zamanı."

Dostum, John o kadar sinirliydi ki alnında yumurta kızartabilirdin.

Zor. Kahretsin. Tohr yolcu tarafındaki kapıyı hızla açtı ve dövüşçüyü ön koltuğa bir gecelik spor çantası, bir golf sopası seti ya da belki bir torba yiyecek koyar gibi yerleştirdi.

"Büyük bir çocuk gibi emniyet kemerini kendin takabilir misin yoksa ben mi takayım?"

John'un dudağı kıvrıldı ve dişleri ortaya çıktı.

Tohr sadece başını salladı ve bir kolunu SUV'un siyah gövde boyasına dayadı. Adam çok yorulmuştu. "Beni dinleyin - bu tür şeyleri milyonlarca kez yaşamış bir erkek olarak, şu anda ikinizin biraz yalnız kalması gerekiyor. Ayrı köşeler, biraz sakinleşme - sonra her şeyi konuşabilirsiniz ve..." Sesi hırçınlaştı. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, makyaj seksi harika."

John Matthew'un ağzı birkaç çeşit sikiş şekli oluşturdu. Sonra kafasını geri kalanına çarptı. İki kez.

Zihinsel not: Fritz'e koltukta yapısal hasar olup olmadığını kontrol ettirin.

"Güven bana evlat. İkiniz de zaman zaman bunu yapacaksınız ve şimdi bununla mantıklı bir şekilde başa çıkmaya başlayabilirsiniz. Elli yılını aldı.

Tartışmalarla başa çıkmanın daha iyi bir yolunu bulana kadar daha kötüydü. Hatalarımdan ders al."

John'un başı döndü ve "Onu çok seviyorum" diye bağırmaya başladı. Eğer ona bir şey olursa ölürüm.

Kısa bir süre durduğunda, Tohr göğsündeki acıyla derin bir nefes aldı. "Biliyorum. Güven bana... Biliyorum."

Kapıyı bir alkışla kapatarak Butch'un yanına gitti. Camı indirdikten sonra sessizce, "Yavaş sür ve uzun yoldan git. O gelmeden önce onu ameliyata sokup çıkarmaya çalışalım. İhtiyacımız olan son şey ameliyathanede Manny'nin kıcına binmesi."

Polis başıyla onayladı. "Hey, seni geri bırakmamı ister misin? Pek iyi görünmüyorsun."

"Ben iyiyim."

"Bu iki kelimenin ne anlama geldiğini bildiğine emin misin?" "Evet. Sonra."

Arkasını döndüğünde Xhex'in gitmiş olduğunu gördü ve yapacağını söylediği şeyi yapmış olma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu. John kadar kızgın olsa da, sağlığı ya da gelecekleri konusunda aptallık edeceği şüpheliydi.

Ne de olsa dişiler sadece daha adil değil, aynı zamanda oldukça makul olan cinsiyetti. Irkın bu kadar uzun süre hayatta kalmasının tek nedeni de buydu.

Escalade salyangoz hızıyla uzaklaşırken Tohr, Butch'un eve dönerken ne kadar eğleneceğini tahmin ediyordu. Zavallı piç için üzülmemek elde değildi.

Ve sonra fıstık mutfağında karşı karşıya geldi. Görünüşe bakılırsa Boston'dan gelen tek polis değildi ve erkeklerin her biri ona bir cümle ile karşılık verdi:

"Eğitim merkezine dönme zamanı."

"Tedaviye ihtiyacın var."

"Siz makul bir erkeksiniz ve söylediklerimin haklılığını anladığınızı biliyorum."

"Götlük yapma."

Rhage kusma olayını iki kelimeyle özetledi: "Kettle. Siyah."

Lanet olsun. "Bunu siz mi planladınız?"

"Evet, eğer bizimle dövüşmezsen" -Hollywood üzümlü Tootsie Pop'unu ısırıldı- "yine yaparız ama bu sefer dans hareketleriyle."

"Beni bağışla."

"Tamam. Eve gitmeyi kabul etmezsen, dans figürlerini sallayacağız." Moron bunu kanıtlamak için avuçlarını başının arkasında birleştirdi ve kalçalarıyla müstehcen bir şeyler yapmaya başladı. Buna bir dizi "Hı hı, hı hı, ohhhh, yeeeeeeeeaaaaah, baban kim..." eşlik etti.

Diğerleri Rhage'a alnının ortasında bir boynuz çıkmış gibi baktı. Bunda olağandışı bir şey yoktu. Ve Tohr, bu saçma oyalamaya rağmen, eğer pes etmezse, hepsinin kışına öyle bir gireceğini biliyordu ki, öksürürken bok tekmeleri çıkaracaktı.

Ayrıca olağandışı bir şey yok.

Rhage arkasını döndü, kışını dışarı itti ve para kazanma makinesini ekmek hamuru gibi tokatlamaya başladı.

Tek avantajı? Her ne saçmaladıysa artık.

"Bakire Kâtip aşkına," diye mırıldandı Z, "bizi bu sefaletten kurtar ve siktir git evine."

Bir başkası da "Biliyor musun.... kör olmanın avantajları olduğunu hiç düşünmemiştim" diye ekledi.

"Ya da sağır."

"Ya da dilsiz," diye ekledi biri.

Tohr, üç günlük sandviç eti gibi kokan bir şeyin gölgelerin arasından fırlayacağını umarak etrafına bakındı.

Şansımız yok.

Sonra bir bakmışsınız, Rhage robota girmiş. Ya da Cabbage Patch'e. Ya da kışlarını Twist and Shout'a çevirirdi.

Kardeşleri onu asla affetmeyecekti.

Bir buçuk saat.

Eve dönmek bir saat otuz dakika sürdü.

John'un anlayabildiği kadarıyla, yolculuğun daha uzun sürmesinin tek yolu Butch'un Connecticut'tan geçmesi idi. Ya da belki Maryland.

Sonunda büyük taş konağın önüne geldiklerinde Escalade'in park etmesini, hatta yavaşlamasını bile beklemedi. Kapının kilidini açtı ve SUV hâlâ hareket halindeyken dışarı fırladı. Koşar adımlarla inip n girişe çıkan taş basamakları tek bir sıçrayışta çıktı ve antreye daldıktan sonra yüzünü güvenlik kamerasına öyle bir yapıştırdı ki neredeyse burnuyla lensi kıracaktı.

Devasa bronz kapı oldukça hızlı bir şekilde açıldı, ama bu onuru kimin verdiğini syleyebilirse lanet olsun. Mermer ve malakit sütunları ve yüksek boyalı tavanıyla gökkuşağı rengindeki inanılmaz fuaye hiçbir etki yaratmadı. Koşar adımlarla geçtiği zemindeki mozaik karolar ya da kim olduğunu bilmediği birinden gelen isim sesleri de yle.

Büyük merdivenin altına sıkışmış olan kapıdan geçerek eğitim merkezine bağlanan yeraltı tüneline daldı ve geçiş kodlarını o kadar şiddetli bir şekilde tuşladı ki tuş takımlarını kırmamış olması mucizeydi. Ofisin malzeme dolabının arkasından girerek masanın etrafından atladı, cam kapıdan dışarı fırladı ve-

"şu anda ameliyat ediliyor," diye duyurdu V elli metre öteden.

Kardeş, ana muayene odasının kapısının önünde duruyordu, dişlerinin arasında bir el sarılmıştı, eldivenli elinde bir akmak vardı.

"Yirmi dakika kadar daha sürer."

Bir şşşt sesi yükselirken, küçük bir alev belirdi ve V ısıyı sigarasının ucuna getirdi. Nefesini verdiğiğinde, Türk tütününün kokusu yavaşça koridora yayıldı.

Ağrıyan başını ovuşturan John, kendini mecazi bir mola vermiş gibi hissediyordu.

"O iyi olacak," dedi V dumanların arasından.

Şimdi acele etmesine gerek yoktu, sadece masada olduğu için de değil. V'nin yaşayan, nefes alan bir kapı süsü olarak koridora bırakıldığı çok açıktı: John, Kardeş izin verene kadar o odaya girmeyecekti.

Muhtemelen zekice. Ruh hali göz önüne alındığında, kapıyı çizgi film tarzında kırabilir ve panelde vücudunun ana hatlarından başka bir şey bırakmayabilirdi - ve doğal olarak, neşter-palooza'nın ortasında istediğiniz şey buydu.

Bir hedeften mahrum kalan John, zavallı kıcını Brother'a sürükledi. Seni buraya koydular, değil mi?

"Hayır. Sadece bir sigara molası."

Evet, doğru.

Erkeğin yanındaki duvara yerleşen John, başının arkasını betona vurarak egzersiz yapmak istedi ama ses çıkarma riskini almak istemedi.

Çok erken olduğunu düşündü. Onun başka bir prosedürünün dışında kalması için çok erkendi. Kavga etmeleri için çok erken. Gerginlik ve öfke için çok erkendi.

Şunlardan birini deneyebilir miyim? İmzaladı.

V kaşlarını çattı ama onunla konuşmaya çalışmadı. Kardeş sadece bir kese ve birkaç sigara kâğıdı çıkardı. "Bu onuru kendin yaşamak ister misin?"

John başını salladı. Bir kere, V'nin yuvarlama işlemini sayısız kez izlemiş olmasına rağmen, daha önce hiç böyle bir şey denememişti. Bir diğeri, ellerinin yeterince sağlam olduğunu düşünmüyordu.

V bir an içinde her şeyi halletti ve tabut çivisini uzatırken çakmağını çaktı.

İkisi de eğildi. John sigarayı aleve bağlamadan hemen önce V, "Sana bir tavsiye. Bunların bir tekmesi var, bu yüzden çok sert emmeyin-"

Kutsal hipoksi, Batman.

John'un ciğerleri bu saldırıyı reddetmekle kalmadı, aynı zamanda kriz geçirdi. Bronş tüplerini öksürerek açtığında, V rahatsız edici maddeyi ondan aldı. Bu, eğilip öğürürken iki avucunu da uyluklarına dayayabileceği anlamına geliyordu. Sulanan gözlerindeki yıldızlar söndüğünde V'ye baktı... ve taşaklarının büzüşüp karnının alt kısmında kış uykusuna yattığını hissetti. Kardeş, John'un elindeki sargıyı alıp kendi sargısına eklemiş ve ikisinden de aynı anda çekmişti.

Zaman.

Harika. Sanki zaten korkak gibi hissetmiyordu.

V çifti baş ve orta parmaklarının arasında tuttu. "Tabii bir kez daha denemek istemiyorsan?" John başını salladığında, bir onay işareti aldı. "İyi karar. Bir kez daha çekersen bir sonraki durağın çöp sepeti olur ve Kleenex'ini de atmamalısın, doğru."

John, muşamba zemin yukarı çıkıp kuyruk sokumunu yakalayana kadar kışının duvardan aşağı kaymasına izin verdi. Tohr nerede? Eve gelmedi mi daha?

"Evet. Onu yemeğe gönderdim. Tatlıyla birlikte tam bir öğünü mideye indirdiğine dair yeminli ifade verene kadar buraya dönmesine izin verilmeyeceğini söyledim." V bir nefes daha çekti ve güzel kokulu dumandan konuştu. "Neredeyse onu oraya kendim sürüklemek zorunda kalacaktım. O senin için orada, gerçekten."

Bu gece neredeyse kendini öldürtüyordu.

"Aynı şey hepimiz için söylenebilir. Bu işin doğasında var."

Onunla farklı olduğunu biliyorsun.

Karşılığında aldığı tek şey bir homurtu oldu.

Zaman geçtikçe ve V bir kodaman gibi sigara içtikçe, John kendini sorulamaz olanı sormak isterken buldu.

Adab-ı muâşeretin eşiğinde sallanırken, çaresizlik sonunda onu uçurumdan aşağı attı. Hafifçe ıslık çalarak

Vishous ellerini dikkatli bir şekilde kullanarak etrafına bakındı.

Kardeş sertleşirken John imzaladı: "Bazen böyle şeyler gördüğünü duymuştum. Ve eğer yaşlılıktan olduğunu bilseydim, sahada onunla ilgili bu şeylerle çok daha iyi başa çıkabilirdim.

V başını salladı, kara kaşları elmas gözlerinin üzerine indi, şakağındaki dövme şekil değiştirdi. "İmgelemlerime dayanarak hayatında herhangi bir değişiklik yapmamalısın. Onlar sadece zaman içindeki bir anın anlık görüntüsü - bu gelecek hafta, gelecek yıl ya da bundan üç yüzyıl sonra olabilir. Bağlamı olmayan bir oluşum, ne zaman ve nerede olduğu belli değil."

John, boğazı düğümlenerek karşılık verdi: "Yani kız şiddetle ölüyor.

"Ben öyle bir şey demedim."

Ona ne olacak? Lütfen.

V'nin gözleri başka yöne kaymış, beton koridora bakıyordu. Ve bu sessizlikte John, Kardeş'in gördüğü her neyse ondan hem dehşete düşmüş hem de ona açlık duymuştu.

"Üzgünüm, John. Bir keresinde birine bu bilgiyi vermek gibi bir hata yapmıştım. Kısa vadede onu rahatlattı, gerçekten rahatlattı ama... sonunda bir lanet oldu. Yani, evet, bu solucan kutusunu açmanın kimseyi bir yere götürmediğini ilk elden biliyorum." Şöyle bir baktı. "Komik, çoğu insan bilmek istemiyor, doğru mu? Bence bu iyi ve olması gerektiği gibi. Bu yüzden kendi ölümümü göremiyorum. Ya da Butch'un. Ya da Payne'in. Çok yakın. Hayat kör yaşamak içindir, bu şekilde hiçbir şeyi hafife almazsın. Gördüğüm saçmalıklar doğal değil, doğru değil evlat."

John kafasının içinde büyük bir uğultunun başladığını hissetti. Adamın mantıklı konuştuğunu biliyordu ama yine de bilmek istiyordu. Ancak V'nin çenesine bir bakışı, konuyu zorlarsa yanlış ağaca havlayacağını söylüyordu.

Hiçbir şey ona geri dönmeyecekti. Belki bir yumruk dışında.

Yine de böyle bir bilginin kıyısında durmak korkunçtu, bunun dünyada bir yerlerde olduğunu, okunmaması gereken, okunmaması gereken bir kitap olduğunu biliyordu - ama yine de avuçlarının içinde olması için can atıyordu.

Sadece... tüm hayatı Doktor Jane ve Manny ile birlikte oradaydı. Olduğu ve olacağı her şey o masanın üzerindeydi, bir ışık gibi sönmüştü, düşman ona zarar verdiği için onarılıyordu.

Gözlerini kapattığında, Kardeş daha küçük olana saldırırken Tohr'un yüzündeki deliliği gördü.

Evet, diye düşündü, artık erkeğin nasıl hissettiğini iliklerine kadar biliyordu.

Dünyadaki cehennem sana oldukça boktan şeyler yaptırdı.

ALTI

Üst kattaki resmi yemek salonunda Tohr'un diğerleriyle birlikte yediğı yemek sadece dokudan ibaretti, tadı yoktu. Aynı şekilde, masanın etrafından süzülen sohbet de konuyla ilgisi olmayan bir sestten ibaretti. Sağındaki ve solundaki insanlar da iki boyutlu birer eskizden başka bir şey değildi.

Kardeşleri ve konağın konuklarıyla birlikte otururken, her şey uzak, puslu bir bulanıklıktı.

Neredeyse tamamını.

Geniş odada onu etkileyen tek bir şey vardı.

Porselenlerin ve gümüşlerin karşısında, çiçek demetlerinin ve kıvrılan şamdanların uzak tarafında, cüppeli bir figür kendi sandalyesinin tam karşısındaki bir sandalyede hareketsiz ve kendi halinde oturuyordu. Kukuletası yerinde dururken, altındaki kadına dair görünen tek şey, zaman zaman bir parça et kesen ya da pirinç çatallayan bir çift narin eldi.

Bir kuş gibi yerdı. Bir gölge kadar sessizdi. Neden burada olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

Onu Eski Ülke'ye geri gömmüştü. Bir elma ağacının altına, çünkü güzel kokulu çiçeklerin onu ölümünde rahatlatacağını ummuştı.

Tanrı biliyordu ki hayatının son dönemlerinde hiç de kolay şeyler yaşamamıştı.

Ama şimdi Payne'le birlikte Öteki Taraf'tan gelmiş ve yeniden hayattaydı; bu da Kâtip Bakire ve merhamet söz konusu olduğunda her şeyin mümkün olduğunu kanıtlıyordu.

"Biraz daha kuzu, efendim?" diye sordu dirseğindeki bir köpek.

Tohr'un midesi bir bavuldan daha sıkı bir şekilde doluydu ama yine de eklemlerinde gevşeklik ve vücudunda özensizlik hissediyordu.

başını salladı. Daha fazla yemenin beslenme çilesinden daha iyi olduğunu düşünerek başını salladı.

"Sağ ol dostum."

Tabağına et doldurulurken ve daha fazla pirinç pilavı için gönüllü olurken, kendine yapacak bir şeyler vermek için diğerlerine baktı.

Gazap masanın başındaydı, her şeye ve herkese başkanlık eden kraldı. Beth'in en uçtaki diğer koltukta olması gerekiyordu ama onun yerine, her zamanki gibi, cehennem arkadaşının kucağındaydı. Yine her zamanki gibi, Wrath karnını doyurmaktan çok dışisini onurlandırmakla ilgileniyordu: Artık tamamen kör olmasına rağmen Shellan'ını tabağından besledi, çatalını kaldırıp tuttu, böylece dişi eğilip onun verdiklerini kabul etti.

Ona duyduğu gurur, onunla ilgilenmekten aldığı tatmin, aralarındaki lanet olası sıcaklık, sert, aristokrat yüzünü neredeyse şefkatli bir şeye dönüştürdü. Ve zaman zaman uzun dişlerini gösteriyordu, sanki onu yalnız yakalamayı ve çeşitli şekillerde içine girmeyi dört gözle bekliyormuş gibi.

Tohr'un görmesi gereken türden bir şey değildi.

Başını çevirdiğinde Rehv ve Ehlena'yı yan yana oturmuş, aşk meşk yaparken yakaladı. Ve Phury ile Cormia'yı. Ve Z ve Bella.

Rhage ve Mary...

Kaşlarını çatarak, Hollywood'un dışisinin Kâtip Bakire tarafından nasıl kurtarıldığını düşündü. Ölümün kıyısındaydı, ancak geri çekilmiş ve uzun bir hayat verilmişti.

Klinikte, Doktor Jane aynıydı. Ölmüştü ama geri dönmüştü, önünde sadece güzel yıllar vardı.

Tohr'un gözleri karşısındaki cüppeli figüre kilitlendi.

Şişmiş midesinde kaynayan öfke, baskıyı daha da artırıyordu: Artık No'One adını kullanan o gözden düşmüş aristokrat da geri dönmüştü ve ırkın lanet olası anası tarafından yeniden yaşam armağan edilmişti.

Onun Wellsie'si mi?

Öldü ve gitti. Anı ve küllerden başka bir şey yok. Sonsuza dek.

Öfkesi iyice kabarmaya başladığında, bu tür bir muafiyet için kime rüşvet vermek ya da darbe indirmek gerektiğini merak etti. Wellsie'si de tıpkı diğer üçü gibi değerli bir kadındı, neden canı bağışlanmamıştı. Neden o da diğer erkekler gibi yıllarının geri kalanını dört gözle beklemiyordu.

Neden en çok ihtiyaç duydukları anda ona ve Shellan'ına merhamet edilmemişti....

Ona bakıyordu. Hayır...

ona ters ters bakıyordu.

Masanın karşısında, Hharm'ın oğlu Tohrment sert ve öfkeli gözlerle No'One'a odaklanmıştı; sanki sadece onun bu evdeki varlığına değil, ciğerlerindeki nefese ve kalbinin atışına bile içerlemişti.

Bu ifade yüz hatlarına hiç yakışmıyordu. Gerçekten de, vampirler, özellikle de güçlü soydan gelenler, ölmeden hemen öncesine kadar yirmili yaşlarının ortalarında ya da sonlarında görünmelerine rağmen, onu son gördüğünden beri çok yaşlanmıştı. Ve ondaki tek değişiklik bu değildi. Sürekli kilo kaybından muzdaripti - masada ne kadar yerse yesin, kemiklerinde yeterince et taşımıyordu, yüzünde çukurlaşmış elmacık kemikleri ve fazla keskin bir çene vardı, çökmüş gözlerinin altı ve üstü gölgelerle doluydu.

Ancak fiziksel rahatsızlığı, her ne ise, onu savaşmaktan alıkoymamıştı. Yemekten önce üzerini değiştirmemişti ve nemli giysileri, tüm erkeklerin gecelerini nasıl geçirdiklerini hatırlatan kırmızı kan ve siyah yağla lekelenmişti.

Ancak ellerini yıkamıştı.

Eşi neredeydi? diye merak etti. Shellan'a dair hiçbir iz görmemişti, belki de o kalmıştı.

Bunca yıldır bekâr mıydı? Eğer bir dişisi olsaydı, ona destek olmak için burada olurdu.

Başını kapüşonunun altına daha da eğerek çatal ve bıçağını tabağının kenarına koydu. Artık yemek için iştahı kalmamıştı.

Geçmişten gelen yankılara da aç değildi. Ancak ikincisi kibarca reddedebileceği bir şey değildi....

Tohrment, Eski Ülke'deki o müstahkem kulübede, kışın soğuşuna, baharın ıslaklığına, yazın sıcağına ve sonbaharın cereyanına karşı sığınakta geçirdikleri tüm o ayları birlikte geçirdiklerinde en az onun kadar gençti. Karnının yaşamla şişmesini izledikleri dört mevsim geçirmişlerdi, tam bir takvim döngüsü boyunca o ve akıl hocası Darius onu beslemiş, barındırmış ve ona bakmışlardı.

İlk hamileliği böyle geçmemeliydi. Onun geçmişine sahip bir kadının yaşaması gerektiği gibi değildi. Kendisi için tasarladığı kaderin sağlayacağı bir şey değildi.

Yine de bir şey varsayması küstahlıktı. Ve artık geri dönüşü yoktu, hâlâ da yoktu. Yakalandığı ve ailesinden koparıldığı andan itibaren, sanki yüzüne asit dökülmüş, vücudu tanınmayacak kadar yanmış, uzuvlarını, görme yetisini ya da işitme duyusunu kaybetmiş gibi sonsuza dek değişmişti.

Ama en kötüsü bu değildi. Lekelenmiş olması yeterince kötüydü, ama bunun bir symphath tarafından yapılmış olması? Ve bu stres onun ilk ihtiyacını tetiklemişti?

O uzun dört mevsimi o sazdan çatının altında, içinde bir canavarın büyüdüğünün farkında olarak geçirmişti. Gerçekten de, eğer onu kaçıran ve ailesini kendisiyle ilgili en değerli şey olan bekâretinden mahrum bırakan bir vampir olsaydı, sosyal konumunu kaybedebilirdi. Kaçırılmadan önce, Konsey'in leahdyre'sinin kızı olarak çok değerli bir kızdı.

Emtia, güzel bir mücevher gibi saklanan ve özel günlerde hayranlık uyandırmak için ortaya çıkarılan türden bir şeydi.

Aslında babası.... ona doğduğundan bile daha yüksek bir yaşam tarzı sağlayacak biriyle çiftleşmesi için düzenlemeler yapıyordu.

Korkunç bir netlikle, Fransız kapısından gelen yumuşak tıklama sesi kaydedildiğinde saçlarıyla ilgilendiğini hatırladı.

Fırçayı makyaj masasının üzerine bırakmıştı.

Ve sonra mandal.... kendisinden başka biri tarafından açılmıştı.

O zamandan beri sessiz anlarında, bazen o gece ailesiyle birlikte yeraltındaki odalarına indiğini hayal ediyordu. Kendini iyi hissetmiyordu -muhtemelen regl döneminin habercisiydi- ve yukarıda huzursuzluğunu dağıtacak daha fazla şey olduğu için yukarıda kalmıştı.

Evet... bazen onları bodruma kadar takip etmiş ve orada babasına terastaki odasının önünde sık sık beliren tuhaf figürden bahsetmiş gibi davranıyordu.

Kendini kurtarabilirdi.

Karşısındaki savaşçıyı bu öfkesinden kurtardı.

Tohrment'in hançerini kullanmıştı. Doğumdan hemen sonra kendini kaybetmiş ve silahı ondan almıştı. Dünyaya getirdiği şeyin gerçekliğine dayanamayarak, mahkum edildiği kaderde bir nefes daha alamayarak, bıçağı kendi midesine çevirmişti.

Işık onu ele geçirmeden önce duyduğu son şey onun çığlığıydı-

Sandalyesinin arkaya itilirken çıkardığı çığlık onu yerinden sıçrattı ve masadaki herkes sessizliğe büründü.

durdu, tüm hareketler durdu, odadan çıkarken tüm konuşmalar kesildi.

No'One peçetesini kaldırdı ve kapüşonunun altındaki ağzını sildi. Kimse ona bakmadı, sanki hepsi onun kendisine olan saplantısını fark etmemiş gibiydi. Ama en uçtaki sarı-siyah saçlı melek tam ona bakıyordu.

Gözlerini ondan ayırdığında, Tohrment'in antrenin karşısındaki bیلardo salonundan çıktığını gördü. Her iki elinde de koyu renkli bir sıvı şişesi vardı ve asık suratı bir ölüm maskesinden farksızdı.

Göz kapaklarını kapatarak derinlere uzandı ve az önce aniden giden erkeğe yaklaşmak için ihtiyaç duyacağı gücü bulmaya çalıştı. Bu tarafa, bu eve, terk ettiği kızıyla arasını düzeltmek için gelmişti.

Ancak özür dilemesi gereken başka biri daha vardı.

Pişmanlık sözleri nihai hedef olsa da, işe elbiseyle başlayacak, temizliğini bitirir bitirmez elbiseyi ona geri verecek ve kendi elleriyle ütüleyecekti. Kıyaslandığında çok küçük bir şeydi. Ama bir yerden başlamak gerekiyordu ve bu elbisenin onun soyundan geldiği, başka bir ailesi olmadığı için kızına giymesi için verildiği belliydi.

Bunca yıl sonra bile Xhexania'ya bakmaya devam etti.

Değerli bir erkekti.

No'One ayrılırken daha sessizdi ama oturduğu yerden kalkarken oda bir kez daha sessizliğe gömüldü. Başını öne eğerek, onun yaptığı gibi kemerli kapıdan değil, mutfığa açılan uşak kapısından çıktı.

Fırınların, tezgahların ve meşgul, onaylamayan doggen'in yanından topallayarak geçti ve beyaz badanalı alçı duvarları ve çam merdivenleri olan arka merdiven boşluğuna yöneldi.

"Bu onun shellan'ıydı."

Terlik ayakkabısının yumuşak deri tabanı, etrafında dönerken gıcırdadı. Aşağıda, melek en alt basamakta duruyordu.

"Elbise," dedi. "Bu, yaklaşık iki yüz yıl önce çiftleştikleri gece Wellesandra'nın giydiği elbiseydi."

"Oh, o zaman onu eşine geri vereceğim-" "O öldü."

Omurgasından aşağı soğuk bir ürperti indi. "Ölü..."

"Daha küçük biri onu yüzünden vurdu." No'One'ın nefesi kesilirken beyaz gözleri kırışmadı. "Hamileydi."

No'One vücudu sallanırken elini parmaklığa doğru uzattı.

"Üzgünüm," dedi melek. "Ben hiçbir şeyi şekerle kaplamam ve eğer bunu ona geri vereceksen neye bulaştığını bilmen gerekir. Xhex sana söylemeliydi, söylememesine şaşırdım."

Gerçekten de öyle. Gerçi birlikte çok fazla zaman geçirmiş değillerdi ve etraflarında dolanacakları pek çok konu vardı.

"Bilmiyordum," dedi sonunda. "Öteki Taraf'taki görme çanakları... onlar asla..." Ancak onlara gittiğinde Tohrment'i düşünmüyordu; Xhexania için endişeleniyor ve ona odaklanıyordu.

"Trajedi de aşk gibi insanı kör eder," dedi, sanki onun pişmanlıklarını okuyabiliyormuş gibi.

"Bunu ona götürmeyeceğim." Başını iki yana salladı. "Yeterince zarar verdim. Ona... eşinin elbisesini sunmak..."

"Güzel bir jest. Bence ona geri vermelisin. Belki faydası olur."

"Ne yapacağım," dedi uyuşuk bir sesle.

"Ona gittiğini hatırlat."

No'One kaşlarını çatı. "Sanki unutmuş gibi mi?"

"Şaşıracaksın, güzelim. Hafıza zincirinin kırılması gerekiyor - bu yüzden elbiseyi ona getirin ve bırakın

onu senden alır."

No'One bu değiş tokuşu hayal etmeye çalıştı. "Ne kadar zalimce, hayır, eğer ona işkence etmekle bu kadar ilgileniyorsanız, bunu kendiniz de yapabilirsiniz."

Melek kaşlarını kaldırdı. "Bu işkence değil. Gerçek bu. Zaman geçiyor ve bir an önce hayatına devam etmesi gerekiyor. Önlüğü ona götürün."

"Neden onun işleriyle bu kadar ilgileniyorsun?" "Onun kaderi benim kaderim."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Güven bana, bunu ben ayarlamadım."

Melek, söylediği herhangi bir şeyde yanlışlık bulmaya cesaret ediyormuş gibi ona baktı.

"Bağışlayın beni," dedi kabaca. "Ama o iyi erkeğe yeterince zarar verdim. Onu incitecek hiçbir şeyin parçası olmayacağım."

Melek sanki başı ağrıyormuş gibi gözlerini ovuşturdu. "Lanet olsun. Onun şımartılmaya ihtiyacı yok. Kıçına sert bir tekme yemeye ihtiyacı var ve eğer yakında bir tane yemezse, şu anda içinde bulunduğu bok çukurunda olmak için dua edecek."

"Bunların hiçbirini anlamıyorum-"

"Cehennem birçok seviyeden oluşan bir yerdir. Ve onun gittiği yer, bu ıstırap dolu dönemi tırnaklarının altındaki dikenlerden başka bir şeymiş gibi göstermeyecek."

No'One geri çekildi ve sonra boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Kelimelerle aran iyi değil meleğim."

"Gerçekten mi? Söylemiyorsun."

"Yapamam... Benden istediğin şeyi yapamam." "Evet, yapabilirsin. Yapmak zorundasın."

YEDİ

Tohr bilardo salonundaki bara gittiğinde hangi şişeleri aldığını kontrol etme zahmetine girmemişti. Ancak ikinci katın sahanlığında, sağ elindekinin Qhuinn'in Herradurra'sı, sol elindekinin ise... Drambuie olduğunu öğrendi.

Tamam, çaresiz olabilirdi ama hâlâ tat alma duyusu vardı ve bu şey iğrençti.

Koridorun sonundaki oturma odasına doğru yürürken, ikincisini eski moda bir romla değiştirdi - belki de tekilayı kola gibi gösterip ikisini bir araya getirecekti.

Odasında kapıyı kapattı, Bacardi'nin mührünü kırdı ve gırtlığını açarak içkiyi içine çekti. Yutkunmak ve nefes almak için durakladı. Tekrar. Ve tekrar... ve bir tane daha. Dudaklarından karnına doğru uzanan ateş hattı güzeldi, sanki bir yıldırım çarpmış gibi derin nefes alıyordu ve ritmi devam ettirdi, havuzda serbest stil yapıyormuş gibi gerektiğinde hava alıyordu.

Şişenin yarısı yaklaşık on dakika içinde bitmişti ve o hâlâ odasının içinde duruyordu. Bunun oldukça aptalca olduğunu düşündü.

Sarhoş olmanın aksine, ki bu oldukça gerekliydi.

Tüm içkileri bıraktı ve onları çıkarana kadar bok tekmeleriyle uğraştı. Deriler, çoraplar, kas tişörtleri trendi takip etti. Çırılçıplak kaldığında banyoya girdi, duşu açtı ve elinde iki şişeyle içeri girdi.

Rom, şampuan ve sabunlama rutini boyunca sürdü. Durulama işlemine başladığında Herradurra'yı açtı ve içmeye başladı.

Dışarı çıkana kadar etkilerini hissetmeye başladı, ruh halinin keskin kenarları yeniden şekilleniyor ve

unutulmuşluğun şeftali tüylerini filizlendiriyordu. Gelgit onu almak için geldiğinde bile, ıslak ıslak odasına girerken içmeye devam etti.

Kliniğe gidip Xhex ve John'a bakmak istiyordu ama Xhex'in başaracağını biliyordu ve işleri kendi başlarına halletmeleri gerekecekti. Ayrıca, ruh hali zehirliydi ve Tanrı biliyordu ki, sokakta ikisinin arasında yeterince dolaşmışlardı.

Zenginliği paylaşmaya gerek yok.

Yorganın vücudunu kurutmasına izin verdi. Bir de tavandaki havalandırma deliklerinden hafifçe sızan ısı. Herradurra romdan biraz daha uzun süre dayanmıştı - muhtemelen içki ve büyük akşam yemeği yüzünden midesi SRO olmuştu. Tekila bittiğinde şişeyi komodinin üzerine koydu ve uzuvlarını rahatça yerleştirdi - ki bu hiç de zor değildi. Bu noktada, bir FedEx kutusuna paketlenebilir ve bu konuda kendini iyi hissedebilirdi.

Gözlerini kapattığında, oda sanki yatağı bir giderin üzerindeymiş ve her şey yavaşça dışarı akıyormuş gibi hafifçe dönmeye başladı.

Biliyor musun... bu işin ne kadar iyi gittiğini düşünürsek, kasayı hatırlaması gerekecekti. Göğsündeki acı loş bir yankıdan başka bir şey değildi; kan açlığı bastırılmıştı; duyguları mermer bir tezgah gibi sakindi. Uyuduğunda bile böyle bir rahatlık bulamıyordu.

Kapısının çalınması o kadar yumuşaktı ki, bunun sadece kalbinin atışı olduğunu düşündü. Ama sonra tekrarladı. Ve tekrarladı.

"Lanet olsun, lanet olsun..." Başını yastıktan kaldırdı ve "Ne?" diye bağırdı.

Cevap gelmeyince ayağa fırladı.

- "Whoa. Evet, tamam... merhaba."

Kendini yatak sehпасının üzerinde yakalayarak boş Herradurra'yı yere düşürdü. Vay canına. Ağırlık merkezi artık sol ayağının serçe parmağı ile

Sağ kulağının dış parçası. Bu da vücudunun aynı anda iki yöne gitmek istediği anlamına geliyordu.

Kapıya ulaşmak buz pateni yapmak gibiydi. Tilt-A-Whirl'de. Başlık olarak bir helikopterle.

Ve kapı tokmağı hareketli bir hedefti, ancak kapının kırılmadan çerçevesi içinde nasıl bir o yana bir bu yana kaydığı bir muammaydı.

Şeyi genişçe çekerek, "Ne!" diye bağırdı.

Orada kimse yoktu. Ama gördüğü şey onu ayılttı.

Koridorun karşısında, pirinç apliklerden birine asılı duran, Wellsie'nin kırmızı şelalesi çiftleşme elbisesi duruyordu.

Sola baktı ve kimseyi göremedi. Sonra sağa baktı ve gördü... Kimse yoktu.

Koridorun en ucundaki cüppeli kadın, topallığının izin verdiği kadar hızlı ilerliyordu, zayıf bedeni kaba kumaş kıvrımlarının altında garip bir şekilde sallanıyordu.

Muhtemelen onu yakalayabilirdi. Ama lanet olsun, belli ki kadının ödünü koparmıştı ve eğer yemek masasında konuşmaya uygun değilse, şimdi daha da uygunsuzdu.

Gördünüz mü? Artık kelime bile uyduruyordu. Ayrıca çırılçıplaktı.

Koridora doğru ilerleyerek elbisenin önünde durdu. Belli ki özenle temizlenmiş ve saklanmak üzere hazırlanmıştı, kolları kâğıt mendille doldurulmuştu, askısı da korsaj için dolgulu bir eklentisi olan işlerden biriydi.

Elbiseye bakarken, alkolün etkisiyle etekliği sanki bir esintiye kapılmış gibi görünüyordu; kan kırmızısı kumaş sağa sola dalgalanıyor, ağırlığı ışığı yakalıyor ve çeşitli açılardan ona geri yansıtıyordu.

Ama hareket eden oydu, değil mi?

Uzanarak askıyı aplik üzerine asılı olduğu yerden kaldırdı ve elbiseyi odasının içine taşıyarak kapıyı ikisinin de arkasından kapattı. Yatağın üzerinde,

elbiseyi Wellsie'nin her zaman tercih ettiği tarafa, kapıya en uzak olan tarafa yerleştirdi ve kollarını ve eteklerini dikkatle düzenleyerek m kemm l bir pozisyona gelene kadar k       ayarlamalar yaptı.

Sonra ışıkları kapattı.

Uzanarak yan tarafına kıvrıldı ve başını Wellsie'nin başını destekleyecek olan yastığın karşısındaki yastığa koydu.

Titreyen bir el ile dolgulu korsajın satenine dokundu, kumaşın içine yerleştirilmiş balina kemiklerini hissetti, elbisenin yapısı bir kadının nazık, kıvrımlı vücudunu geliştirmek için inşa edilmişti.

G     kafesi kadar iyi değildi. Tıpkı satenin vücudu kadar iyi olmadığı gibi. Kolları da kolları kadar iyi değildi.

"Seni  zledim..." Belinin olması gereken yerde, elbisenin girintisini okşadı. "Seni çok özledim."

Bir zamanlar bu elbisenin i ini doldurduğunu düşünmek. Kısa bir süreliğine içinde yaşamıştı, ikisinin de hayatında bir akşamın kamera görüntüsünden başka bir şey değildi.

Neden anıları onu geri getiremiyordu? Yeterince g     hissettiriyorlardı, yeterince g    , sihirli bir şekilde elbiseyi yeniden şişirmesini sağlayacak bir çağırma büyüsü.

Sadece zihninde yaşıyor olması dışında. Her zaman onun yanında, her zaman ulaşamayacağı bir yerde.

Ölümün böyle bir şey olduğunu fark etti. B y   kurgucu.

Ve tıpkı bir kitaptaki bir bölümü tekrar okur gibi, çiftleşme günlerini, kardeşlerinin bir tarafında gergin bir şekilde durup saten cübbesi ve mücevherli kemeriyle oynamasını hatırladı. Kanlı efendisi Hharm henüz kendine gelememişti, hayatının sonunda gelen uzlaşma hâlâ bir asırlık bir süreçti. Ama Darius oradaydı, erkek her seferinde ona bakıyordu.

Bir ya da iki saniye, hiç şüphesiz Tohr'un bayılacağından endişelendiği için.

Bu da onları iki kişi yapmıştı.

Ve sonra Wellsie....

Tohr avucunu saten etekliğe doğru kaydırды. Gözlerini kapatarak onun sıcak, canlı bedeninin bir kez daha elbiseyi doldurduğunu, nefesinin korsajın sınırlarını genişletip daralttığını, uzun bacaklarının etekliği yerden kaldırdığını, kızıl saçlarının kolların siyah dantellerine doğru kıvrıldığını hayal etti.

Hayalinde kız gerçektir ve kollarındaydı, diğerleriyle birlikte minuet dansı yaparken kirpiklerinin altından ona bakıyordu. O gece ikisi de bakireydi. Adam beceriksiz bir aptaldı. Kız ne yapacağını çok iyi biliyordu. Ve çiftleşmeleri boyunca her şey aşağı yukarı bu şekilde devam etmişti.

Yine de seks konusunda oldukça iyiydi, oldukça hızlıydı.

Yin ve yang gibiydiler ama yine de tamamen aynıydılar: O Kardeşlik'te bir çavuştu, o evde bir generaldi ve birlikte her şeye sahiptiler....

Belki de bu yüzden oldu, diye düşündü. Kendisi çok şanslıydı, o da öyleydi ve Kâtip Bakire bu skoru eşitlemek zorunda kalmıştı.

Ve şimdi buradaydı, tıpkı elbise gibi boştu, çünkü hem onu hem de bu elbiseyi dolduran şey gitmişti.

Gözlerinden akan yaşlar sessizdi, sızan ve yastığı ıslatan türdendi, burnunun köprüsünden geçti ve bir çatının dudağından yağan yağmur gibi birbiri ardına düşmek üzere serbest kaldı.

Başparmağı satenin üzerinde ileri geri gidip geldi, sanki birlikte olduklarında yaptığı gibi kalçasını ovuyormuş gibi ve bacağını süpürgeliğin üstüne gelecek şekilde hareket ettirdi.

Yine de aynı şey değildi. Altında vücut yoktu ve kumaş limon gibi kokuyordu, onun gibi değil.

deri. Ne de olsa, kendilerine ait olmayan bu odada yalnızdı.

"Tanrım, seni özlüyorum," dedi çatallaşan bir sesle. "Her gece. Her gün..."

Karanlık yatak odasının diğer ucunda, Tohr elbiseye fısıldarken Lassiter köşede, damacananın yanında durmuş, kendini berbat hissediyordu.

Yüzünü ovalayarak, nedenini merak etti... neden Arada Kalan'dan kurtulabileceği onca yol varken, bunun olmak zorunda olduğunu.

Bu bok onu etkilemeye başlamıştı.

Onu. Diğer insanları umursamayan melek, bir hasar tespit uzmanı ya da kişisel yaralanma avukatı ya da başkalarını mahvetmenin işinin bir parçası olduğu yeryüzündeki herhangi bir şey olmalıydı.

Asla bir melek olmamalıydı. Bu onun sahip olmadığı ve taklit edemeyeceği bir yetenek gerektiriyordu.

Yaratıcı ona kendini affettirmek için bir fırsat sunduğunda, görevin ayrıntılarını düşünemeyecek kadar özgür olma fikrine odaklanmıştı. Tek duyduğu, "Dünyaya git, bu vampiri yola getir, o shellanı serbest bırak," yada, yada, yada.... Bundan sonra ne orada ne burada diyarında sıkışıp kalmak yerine işine devam etmek için serbest bırakılacaktı. İyi bir anlaşma gibi görünüyordu. Ve başlangıçta öyleydi. Bir Big Mac ile ormanda görünmek, zavallı piçi beslemek, onu buraya sürüklemek... ve sonra Tohr'un yoluna devam etmek için fiziksel olarak yeterince güçlenmesini beklemek.

İyi plan. Ama sonra bir duraklama oldu.

Görünüşe göre "yola devam etmek" düşmanla savaşmaktan daha fazlasıydı.

Umutunu kaybetmek üzereydi, ellerini havaya kaldırmak üzereydi... birden o dişi No'One evde belirdi - ve Tohr ilk kez gerçekten bir şeye odaklandı.

İşte o zaman Marblehead'e ışık doğdu: "Hayatına devam etmek", dünyaya başka bir düzeyde katılım gerektirecekti.

Tabii. Güzel. Züppe. Adamı yatağa atmak, harika. O zaman herkes kazanırdı, özellikle de Lassiter'in kendisi. Ve lanet olsun, No'One'ı kapüşonsuz gördüğü anda doğru yolda olduğunu anlamıştı. Şaşırtıcı derecede güzeldi, böyle bir şeyle ilgilenmeyen bir erkeğin bile biraz daha dik durmasını ve pantolonunu yukarı çekmesini sağlayacak türden bir kadındı. Kâğıt beyazı bir teni ve örülmemiş olsa kalçalarına kadar inecek sarı saçları vardı. Pembe dudakları, sevimli gri gözleri ve çilek içi rengindeki yanaklarıyla gerçek olamayacak kadar parlaktı.

Ve belli ki başka nedenlerden dolayı da mükemmeldi: Kendini affettirmek istiyordu ve Lassiter, şansının yaver gitmesiyle her şeyin yoluna gireceğini ve Kardeş'in yatağına düşeceğini düşünüyordu.

Tabii. Güzel. Züppe.

Ama her neyse. Bu... ekran... yolun karşısında mı? Emin değilim, iyi değil, züppe değil.

Bu tür bir acı, ölmemiş biri için kendi başına bir kanyon, bir araftı. Ve meleğin Kardeş'i oradan nasıl çıkaracağına dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Açıkçası, sadece tanık rolü oynarken bile yeterince sorun yaşıyordu.

Bu arada, adama saygı göstermeyi planlamamıştı. Ne de olsa bir görevdeydi, buraya özgürlük anahtarıyla kanka olmaya gelmemişti.

Sorun şu ki, erkeğin ıstırabının keskin kokusu yükselip odayı doldurduğunda, onun için bir şeyler hissetmemek imkânsızdı.

Adamım, buna dayanamadı.

Kendini koridora atarak heykellerle dolu koridorda tek başına büyük merdivenin başına kadar yürüdü. Kıçını en üst basamağa koyarak sesleri dinledi

evin. Aşağıda, köpekler Son Yemek'ten sonra temizlik yapıyorlardı, neşeli koşuşturma yorumları arka planda oda müziği gibiydi, hepsi bippity-boppity, meşgul- meşgul. Arkasında, çalışma odasında, kral ve kraliçe... tabiri caizse "çalışıyorlardı", Wrath'ın bağlanma kokusu havadaydı, Beth'in kesik kesik nefes alışları çok sessizdi. Evin geri kalanı nispeten sessizdi, diğer Kardeşler, shellanlar ve misafirler uyumak için çekilmişlerdi... ya da kraliyet çiftinin yaptıklarına benzer başka şeyler yapıyorlardı.

Gözlerini kaldırarak fuayenin mozaik zemininden yüksekte duran boyalı tavana odaklandı. Korkunç, yüzünü buruşturan atlarının üzerindeki savaşçıların başlarının üzerindeki mavi gökyüzü ve beyaz bulutlar biraz gülünçtü - ne de olsa vampirler gündüzleri savaşılamazdı. Ama her neyse, gerçekliğin içinde olmak yerine onu temsil etmenin güzelliği de buydu: Boya fırçası elinizdeyken, hayatınızı yönetmesini istediğiniz tanrıydınız, kaderin mal kataloğu ve kaderin kart destesi arasından uzun süreli ve sürekli avantajınız için seçme ve seçme yeteneğine sahiptiniz.

Bulutlara bakarak aradığı figürün ortaya çıkmasını bekledi ve çok geçmeden ortaya çıktı.

Wellesandra uçsuz bucaksız, ıssız bir arazide oturuyordu; uçsuz bucaksız gri düzlük büyük kayalarla kaplıydı ve acımasız rüzgâr her yönden ona doğru esiyordu. Adam onu ilk gördüğünde olduğu kadar iyi durumda değildi. Kendisine ve yavrusuna sardığı gri battaniyenin altında daha da solgunlaşmış, kızıl saçları donuk bir lekeye dönüşmüş, teni soluklaşmış, gözleri artık vişne çürüğü kahverenginin fark edilebilir bir tonu olmaktan çıkmıştı. Ve kucağındaki bebek, kundaktaki minik kundak, artık eskisi kadar hareket etmiyordu.

Bu, Arada Kalan'ın trajedisiydi. Fade'in aksine, sonsuza kadar sürmesi gerekmiyordu. Nihai bir varış noktasına giden bir yol istasyonuydu ve herkesinki biraz farklıydı. Sadece

aynı olan şey neydi? Eğer çok uzun süre kalırsanız,
çıkamazdınız. Sana sonsuz lütuf yok.

Sadece Dhund benzeri bir hiçliğe geçtiniz ve boşluktan
kurtulma şansınız hiç yok.

Ve bu ikisi ipin ucunu kaçırmak üzereydi.

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum," dedi onlara.
"Sadece dayan... lanet olsun, sadece dayan."

SEKİZ

Xhex'in bilinci yerine geldiğinde yaptığı ilk şey nekahet odasındaki John'u aramak oldu.

Yolun karşısındaki sandalyede değildi. Yerde, köşede de değildi. Yanındaki yatakta da değildi.

Yalnızdı.

Hangi cehennemdeydi?

Evet, tabii. Tarlada her yerine süründü ama sonra onu burada mı bıraktı? Ameliyatı için geri gelmiş miydi?

Bir iniltiyle yan dönmeyi düşündü ama kolundaki serumlar ve göğsündeki kablolar yüzünden eklentileriyle savaşmamaya karar verdi. Bir de birinin omzunda büyük bir delik açmış olduğu mutlu gerçeği vardı. Birkaç kez.

Yüzünde bir hırıltıyla yattığı odada her şey onu rahatsız ediyordu. Tavandan gelen ısı darbesi, başının arkasındaki makinelerin vınlama sesi, zımpara kağıdı gibi hissettiren çarşaf, kaya gibi sert yastık ve çok yumuşak şilte...

John hangi cehennemdeydi?

Tanrı aşkına, onunla çiftleşerek bir hata yapmış olabilirdi. Onu sevmek neyse oydu, bunu değiştiremezdi ve değiştirmek de istemezdi. Ama bunu resmiyete dökmemesi gerektiğini bilmeliydi. Vampirlerin geleneksel seks rolleri, büyük ölçüde Wrath'ın Eski Yollar'ı gevşetmesi sayesinde değişiyor olsa da, shellanları çevreleyen bir sürü ataerkil saçmalık vardı. Bir arkadaş, bir kız arkadaş, bir sevgili, bir iş arkadaşı, bir araba tamircisi olabilir ve hayatınızın size ait olmasını bekleyebilirdiniz.

Ama adınız bir erkeğin -daha da kötüsü, tam kanlı bir savaşçı erkeğin- arkasına yazıldığında işlerin değişmesinden korkuyordu. Beklentiler değişti.

Arkadaşınız yüzünüze bakmamaya ve kendinize bakamayacağınızı düşünmeye başladı.

John neredeydi?

Bıkkınlıkla kendini yastıklardan kaldırdı, serumunu çıkardı ve serum fizyolojik ve diğer her şeyin yere damlamaması için ucunu kesti. Ardından arkasındaki kalp monitörünü susturdu ve boştaki eliyle göğsündeki pedleri söktü.

Sağ kolunu göğüs kafesine yaslayarak hareketsiz tuttu.
-Sadece yürümesi gerekiyordu, bayrak sallaması değil.

En azından kateteri yoktu.

Ayaklarını muşambanın üzerine koyarak dikkatlice ayağa kalktı ve bu kadar iyi bir hasta olduğu için kendini ödüllendirdi. Banyoda yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı ve tuvaleti kullandı.

Dışarı çıktığında, iki kapıdan birinde John'u görmeyi bekliyordu.

Hayır.

Yatağın ucuna doğru ilerlerken işleri ağırdan aldı çünkü vücudu ilaçlar, operasyon ve beslenmesi gerektiği gerçeğinden dolayı halsizdi - her ne kadar John'un damarını deşmek ilgilendiği son şey olsa da. John uzak durdukça, onun kıllı kıcını daha fazla görmek istemiyordu.

Lanet olsun.

Dolabın üzerindeki panelli kapıları açtı, donundan kurtuldu ve elbette kendi bedeni değil, erkek bedeni olan bir önlük giydi. Ve bu bir metafor değil miydi? Tek eliyle giyinmeye çalışırken John'a, Kardeşliğe, shellanların rolüne, genel olarak kadınlara... ve özellikle de ayaklarının etrafında biriken paçaları tek eliyle kıvırmaya çalışırken gömleğe ve pantolona lanet okudu.

Kapıya doğru yürürken, eşini aradığı gerçeğini özenle görmezden geldi ve bunun yerine aklından geçen şarkılara odaklandı; "Onu Sahaya Çağırma Hakkını Ona Ne Verdi?", "Onu Burada Nasıl Yalnız Bırakabilirdi?" ve her zaman popüler olan "Bütün Erkekler Geri Zekâlıdır" gibi mutlu Top 40 hitlerinin küçük akapella versiyonları.

Doo-dah, doo-dah.

Kapıyı yırtarak açtı, o-

Koridorun karşısında, John sert zeminde oturuyordu, dizleri çadır direkleri gibi dikilmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Kadın ortaya çıkar çıkmaz gözleri onunkilerle buluştu; ona doğru baktığı için değil, kadın dışarı çıkmadan çok önce onun dolduracağı boşluğa odaklanmış olduğu için.

Beynindeki sayıklamalar sustu: Adam cehennemden geçmiş ve şeytanın oturma odasındaki alevleri çıplak elleriyle taşımış gibi görünüyordu.

Kollarını açarak, "Mahremiyetinizi isteyebileceğinizi düşündüm" diye imzaladı.

Lanet olsun. İşte gitti, onun kötü huyunu mahvetti.

Yanına gidip kendini onun yanına bıraktı. Adam ona yardım etmedi ve bunu bilerek yaptığını biliyordu.

-Bağımsızlığını onurlandırmanın bir yolu olarak. "Sanırım bu bizim ilk kavgamızdı," dedi.

Başını salladı. Nefret ettim. Her şeyden. Ve özür dilerim... Bana ne olduğunu açıklayamam ama seni yaralı görünce kendimi kaybettim.

Nefes verışı uzun ve yavaştı. "Dövüşmem senin için sorun değildi. Çiftleşmeden hemen önce bunu sorun etmeyeceğini söylemiştin."

Biliyorum. Ve hala öyleyim.

"Bundan emin misin?"

Bir süre sonra tekrar başını salladı. Seni seviyorum.

"Ben de. Yani, sen. Bilirsin işte."

Ama ona gerçekten cevap vermemiştii, değil mi? Ve kızın daha fazla devam edecek enerjisi yoktu. İkiisi de yerde sessizce oturdular, ta ki sonunda kız uzanıp onun elini tutana kadar.

"Beslenmem gerek," dedi kabaca. "Sen..."

Gözleri onunkilere kaydđ ve başını salladı. Her zaman, diye mırıldandı.

Onun yardımđ olmadan ayağa kalktı ve boştaki elini ona uzattı. Adam avucunu tuttuğunda, gücünü topladı ve onu yukarı çekti. Sonra onu iyileşme odasına götürdü ve yatağa otururken zihniyle kapıları kilitledi.

Gerginmiş gibi avuçlarını derisine sürüyordu ve kız yanına gidemededen ayağa fırladı. Duş almam lazım. Sana bu şekilde yaklaşamam, her yerim kan içinde.

Tanrım, onun hâlâ dövüş kıyafetleri içinde olduğunu fark etmemişti bile. "Tamam."

Yer değiştirdiler, kadın yatağın kenarına yöneldi, adam da sıcak suyu açmak için banyoya gitti. Kapıyı açık bıraktı... böylece adam kaslı tişörtünü çıkarırken, kadın onun omuzlarının bükülmesini ve kıvrılmasını izledi.

Adı, Xhexania, sadece dövmeyle kalmamış, sırtına güzel sembollerle kazınmıştı.

Derisini çıkarmak için eğildiğinde poposu muazzam bir görüntü sergiliyor, önce bir bacağını sonra diğerini çıkarırken ağır kalçaları esniyordu. Duş a girdiğinde gözlerden kayboldu ama kısa süre sonra geri döndü.

Tahrik olmadığını fark etti.

Bunun için ilk kez. Özellikle de beslenmek üzereyken.

John bir havluyu kalçalarına sardı ve ucunu beline sıkıştırdı. Ona döndüğünde, ciddi gözleri onu hüznlendirdi. Bornoz giymemi ister misin?

Onlara ne olmuştu böyle? diye düşündü. Ve Tanrı aşkına, sırf bu yüzden çok şey yaşamışlardı.

iyi bir şey olması gerekirken her şeyi berbat etmek.

"Hayır." Başını salladı ve gözlerini sildi. "Lütfen... hayır..."

Öne çıkarken havluyu olduğu yerde tuttu.

Kadının önüne geldiğinde dizlerinin üzerine çöktü ve bileğini kaldırdı. Benden al. Lütfen sana bakmama izin ver.

Xhex eğildi ve onun elini sıktı. Başparmağını damarının üzerinde ileri geri gezdirirken, aralarındaki bağın bir kez daha yükseldiğini, sokakta kesilen o bağın yeniden örüldüğünü, bir yaranın iyileştiğini hissetti.

Uzanarak adamın ensesini kavradı ve ağzını kendi ağzına götürdü. Onu yavaşça, derinlemesine öperken, bacaklarını açarak ona yer açtı ve kalçaları sadece ona ait olan yeri buldu.

Havlu yere düştüğünde eli adamın seksine gitti ve sertleştiğini gördü.

Tam da istediği gibi.

Onu okşayarak üst dudağını kıvırdı ve dişlerini ortaya çıkardı. Sonra başını yana eğerek jilet gibi keskin bir ucunu boynundan yukarı doğru gezdirdi.

Adamın devasa vücudu ürperdi ve kadın bu kez diliyle hareketi tekrarladı. "Benimle yatağa gel."

John hiç vakit kaybetmeden, ona yer açmak için kendini geriye iterken boşalttığı alanı doldurdu.

Çok fazla göz teması. Sanki ikisi de birbirlerini yeniden tanıyorlarmış gibi.

Adamın elini tutarak kalçasına koydu ve vücutları temas ettiğinde adamın tutuşu sıkılaştı, bağlanma kokusu alevlendi.

İşleri yavaş ve gösterişsiz tutmaya niyetlenmişti. Ama bedenlerinin farklı bir planı vardı. İhtiyaç dizginleri ele geçirdi ve güçlü bir hamleyle adamın boğazına saldırdı, hayatta kalmak için sahip olması gerekeni aldı ve

En güçlüsüydü ve aynı zamanda onu kendi tarzında işaretliyordu. Buna karşılık olarak, vücudu onunkinden sürtündü, ereksiyonu onun içine girmek istedi.

Damarından büyük nefesler çekerken, önlüğünü çıkarmak için mücadele etti ama o bunu onun için halletti, belini kavradı ve pantolonu öyle sert çekti ki kumaş temiz, çılgık atan bir yırtıkla ayrıldı. Ve sonra eli tam da olmasını istediği yerdeydi, göbeğine doğru hareket ediyor, kayıyor ve kayıyor, alay ediyor ve sonra içine giriyordu. Uzun, delici parmaklarına karşı kendini çalıştırarak, ikisini de boşaltacak bir ritim buldu, inlemeleri boğazında endişe verici bir hızla tükettiği kanla yarışlıyordu.

İlk orgazminden sonra, onun yardımıyla yer değiştirdi. -Ve onun kalçalarına sarıldı. Adamın boğazına kilitlenmek için nispeten hareketsiz kalması gerekiyordu ama adam işin hareket kısmıyla ilgileniyor, ona doğru pompalıyor, yaklaşıp geri çekilerek ikisinin de istediği sürtünmeyi yaratıyordu.

İkinci kez boşaldığında, ağzını onun etinden geri çekmek ve adını haykırmak zorunda kaldı. Ve adam onun derinliklerinde nabız gibi atarken, hareket etmeyi bıraktı ve çok tanıdık ama bir o kadar da taze olan tekme ve sarsıntı hissini içine çekti.

Tanrım... yüzünde nasıl bir ifade vardı öyle... gözlerini sıkıca kapatmış, dişlerini göstermiş, boynundaki kaslar gerilmişti; tüm bunlar olurken, kızın henüz yalayıp kapatamadığı deliklerden nefis bir kırmızı çizgi çıkmıştı.

Göz kapakları nihayet açıldığında, kadın onun mavi gözlerindeki mutluluk dolu bulanıklığa dikkatle baktı. Ona olan aşkı sadece duygusal değildi; inkar edilemez bir fiziksel bileşeni de vardı. Bağlanmış erkekler böyle çalışırdı.

Belki de o sokakta kendini durduramazdı, diye düşündü. Belki de bu medeni kabuğun içindeki canavardı, vampirleri o sulandırılmış insanlardan ayıran hayvani yanlarıydı.

Alçalarak adamın boynunu yaladı, yaraları yalayarak kapattı, ağzının içine ve boğazının açıklığına yapışan tadın tadını çıkardı. Daha şimdiden bağırsaklarından akan gücü hissedebiliyordu ve bu sadece başlangıçtı. Vücudu adamın ona verdiklerini emdikçe, kendini daha da güçlü hissedecekti.

"Seni seviyorum," dedi.

Bununla birlikte, onu yastıklardan kaldırarak kucağına oturttu, uyarılmışlığı onun çekirdeğinin daha da derinlerine itiyordu. Boştaki eliyle boynunun arkasını avuçlayarak onu damarına götürdü ve yerinde tuttu.

Bundan daha fazla teşvik edilmeye ihtiyacı yoktu ve vuruşuyla birlikte gelen acı, onu serbest bırakmanın sınırına geri götüren tatlı bir acı oldu, cinsiyeti onu başka bir orgazm için sağlıyor, şaftına karşı çalışıyor, onu sıkıyor, onu çekiyor.

John'un kolları onun etrafında kilitlenmişti ve göz ucuyla onları görmek kaşlarını çatmasına neden oldu. Ne kadar güçlü olursa olsun daha fazla kaldırabilecek, daha sert vurabilecek, daha hızlı yumruk atabilecek devasa, şişkin uzuvlardı bunlar. Kalçalarından daha büyük, belinden daha kalındılar.

Aslında bedenleri eşit yaratılmamıştı, öyle değil mi? Her zaman ondan daha güçlü olacaktı.

Bir gerçeklik, elbette. Ancak bir kişinin ne kadar ağırlık kaldırabildiği, sahadaki yetkinliği konusunda belirleyici bir faktör değildi; bir dövüşçüyü değerlendirmenin tek yolu da bu değildi. O da bir nişancı kadar isabetliydi, bir hançerle aynı derecede iyiydi ve avla karşılaştığında aynı derecede öfkeli ve inatçıydı.

Onun bunu görmesini sağlamak zorundaydı.

Biyoloji bir şeydi. Ama erkeklerin bile bir beyni vardı.

Seks nihayet sona erdiğinde, John tamamen doymuş ve uykulu bir halde eşinin yanına uzandı. Biraz yiyecek bulmak muhtemelen iyi bir fikir olurdu ama ne enerjisi ne de isteği vardı.

Onu terk etmek istemedi. Şu anda. Bundan on dakika sonra. Yarın, gelecek hafta, gelecek ay...

Kız ona doğru kıvrılırken, adam yan masadan bir battaniye kaptı ve vücut ısılarının birleşimi onları oldukça sıcak tutsa da ikisinin üzerine örttü.

Kadının ne zaman uykuya daldığının farkındaydı; nefes alış verişi değişiyor ve zaman zaman bacağı seğiriyordu.

Rüyalarında onu kışından tekmeleyip tekmelemediğini merak etti.

Üzerinde çalışması gereken şeyler vardı; bu kesindi.

Ve bunu konuşmak için gidebileceği kimse de yoktu - Tohr'dan bu gece anında aldığı tavsiyelerden daha fazlasını isteyemezdi. Ve diğer herkesin ilişkileri mükemmeldi. Yemek masasında gördüğü tek şey mutlu, gülümseyen çiftlerdi; aradığı sondaj tahtası bu değildi.

Verilecek cevabı hayal edebiliyordu: Sorun mu yaşıyorsun? Gerçekten mi? Bu çok garip... Belki radyoyu falan arayabilirsin?

Değişen tek şey, bu konuşmanın keçi sakallı, bir çift şalvarlı, vizon pardösülü, pasta deliğinde Tootsie Roll olan biri tarafından yapılıp yapılmadığı olurdu....

Yine de huzurlu bir anı vardı. O ve Xhex bunun üzerine inşa edebilirlerdi.

Yapmak zorunda kalacaklardı.

Dövüşmemde bir sorun yoktu. Çiftleşmeden hemen önce, bunu sorun etmeyeceğini söylemiştin.

Ve gerçekten de öyleydi. Ama bu, onun gözlerinin önünde kesildiğini görmeden önceydi.

Mesele şu ki... ve bunu itiraf etmek ona ne kadar acı verse de... olmak istediği son şey en çok hayranlık duyduğu Kardeş'ti. Artık Xhex'e düzgün bir şekilde sahip olduğuna göre, onu kaybetme ve Tohr'un yerine geçme fikri şimdiye kadar karşılaştığı en korkunç şeydi.

Kardeşin her gece yataktan nasıl kalktığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve açıkçası, hemen ardından çekip gittiği ve ortadan kaybolduğu için adamı zaten affetmemiş olsaydı, şimdi affederdi.

Wrath ve Kardeşliğin bir grup halinde onlara geldiği o anı düşündü. O ve Tohr burada eğitim merkezindeki ofisteydiler ve Kardeş defalarca evi aramış, sesli mesajdan başka bir şey için dua etmişti....

Ofisin dışındaki koridorda, devasa beton duvarlarda çatlaklar vardı - lanet olası şeylerin on sekiz inç kalınlığında beton olmasına rağmen: Tohr'un öfkesinden ve acısından kaynaklanan enerji salınımı o kadar büyüktü ki, kelimenin tam anlamıyla kendini Tanrı bilir nereye patlatmış ve yeraltındaki temeli çatlayana kadar sallamıştı.

John hala nereye gittiğini bilmiyordu. Ama Lassiter onu kötü bir şekilde geri getirmişti.

Kötü durumda kaldı.

Bencilce olsa da John bunu kendisi için istemiyordu. Tohr bir zamanlar olduğu erkeğin yarısıydı -sadece kilo verdiği için değil- ve kimse adamın yüzüne karşı acıma göstermese de, dövüşçülerin her biri kapalı kapılar ardında bunu hissediyordu.

Kardeşin düşmanla birlikte daha ne kadar dayanacağını bilmek zordu. Beslenmeyi reddediyordu, bu yüzden zayıflıyordu, yine de her gece sahaya çıkıyordu, intikam ihtiyacı daha da keskinleşiyor ve daha da tüketiyordu.

Kendini öldürtecekti. Sonunda.

Bir arabanın meşe ağacına çarpmasını üçgenlemek gibiydi: basit bir geometri meselesi. Sadece açıları ve yörüngeleri çizdiniz ve bom! Tohr oradaydı, kaldırımında ölmüştü.

Yine de, kahretsin, muhtemelen son nefesini gülümseyerek verirdi, sonunda Shellan'ına kavuşacağını bilerek.

Belki de John'un Xhex konusunda bu kadar stresli olmasının nedeni buydu. Evdeki diğer insanlara, üvey kız kardeşi Beth'e, Qhuinn ve Blay'e, diğer Kardeşlere yakındı. Ama Tohr ve Xhex onun için vazgeçilmez kişilerdi ve ikisini de kaybetme fikri?

Fuuuuuck.

Sahadaki Xhex'i düşününce, eğer o ara sokaklarda düşmanla savaşıyorsa, yine yaralanacağını biliyordu. Hepsi zaman zaman yaralanırdı. Yaralanmaların çoğu ucuz atlatılmıştı ama o çizginin ne zaman aşılacağını, basit bir göğüs göğüse çarpışmanın ne zaman elinizden kaçacağını ve kendinizi kuşatılmış bulacağınızı asla bilemezsiniz.

Ondan ya da yeteneklerinden şüphe ettiğinden değil - bu gece ağzından çıkan o söze rağmen. Hoşuna gitmeyen olasılıklardı. Çok geçmeden, zarları tekrar tekrar atarsanız, yılan gözlerle karşılaşacaktınız. Ve her şeyin daha büyük planında, onun hayatı sahadaki bir savaşçıdan daha önemliydi.

"Evet, tabii, seninle sıkı fıkıyım" demeden önce bunu biraz daha düşünmeliydi....

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu karanlığın içinde.

Sanki beyninden geçenler onu uyandırmış gibiydi.

Kendini yeniden düzenleyerek başını onunkinin yanına koydu ve ileri geri salladı. Ama yalan söylüyordu. Ve muhtemelen kız da bunu biliyordu.

DOKUZ

Ertesi akşam Qhuinn, Wrath'ın çalışma odasının en uzak köşesinde, iki soluk mavi duvarın birleştiği yerde duruyordu. Oda çok büyüktü, kırk fit uzunluğunda ve kırk fit genişliğindeydi ve insanın burnunu kanatacak kadar yüksek bir tavanı vardı. Ama yer daralmaya başlamıştı.

Öte yandan, gösterişli Fransız mobilyalarının etrafına doluşmuş bir düzine kadar büyük insan vardı.

Qhuinn Fransız saçmalıklarını bilirdi. Ölüp gitmiş annesi bu tarzı severdi ve ailesinden dışlanmadan önce, onun Louis bilmem ne zırvalıklarının üzerine oturmaması için durmadan söylenirdi.

En azından kendi evinde ayrımcılığa uğramadığı tek alan buydu; o narin koltuklara sadece kendisinin ve kız kardeşinin park etmesini istemişti. O ve kardeşine izin verilmemişti. Asla. Babası ise muhtemelen birkaç yüz yıl önce bu eşyaların parasını ödediği için yüzünü buruşturarak tolere edilmişti.

Her neyse.

En azından Wrath'ın komuta merkezi mantıklıydı. Kralın koltuğu bir araba kadar büyüktü ve muhtemelen bir araba ağırlığındaydı, sağlam ama zarif oymaları onu ırkın tahtı olarak işaretliyordu. Önündeki devasa masa da tam olarak bir kıza göre değildi.

Bu gece, her zamanki gibi, Wrath katil gibi görünüyordu: sessiz, yoğun, ölümcül. Tam bir anti-Avon kadını. Yanındaki Beth, kraliçesi ve shellanı, sakın ve ciddiye. Ve diğer tarafta, gören göz köpeği George... şey, biraz kartpostal gibi görünüyordu. Ama golden retrieverler böyledir: pitoresk, güzel ve sevimlidir.

Karanlık efendiden çok Donny Osmond.

Sonra tekrar, Gazap bunu telafi etmekten daha fazlasını yaptı.

Qhuinn aniden uyumsuz gözlerini Aubusson halısına dikti. Kraliçenin uzak tarafında kimin durduğunu görmesine gerek yoktu.

Ah, lanet olsun.

Çevresel görüşü bu gece çok iyi çalışıyordu. Kuzeninin sürtüğü, saksocu, takım elbiseli, Montblanc'ın kuzeni Muhteşem Saxton, kraliçenin yanında duruyordu ve Cary Grant ile lanet olası bir kolonya reklamındaki bir modelin karışımı gibi görünüyordu.

Qhuinn acı çekmiyordu.

Çünkü adam Blay'in yatağını paylaşıyordu.

Hayır.

Hayır. Hiç de değil.

Saksocu-

Yüzünü buruşturarak, belki de bu hakareti ikisinin yaptıklarından biraz daha uzak bir şeyle değiştirmesi gerektiğini düşündü...

Tanrım, oraya gidemezdi bile. Nefes almak istiyorsa gidemezdi.

Blay de odadaydı ama adam sevgilisinden uzak duruyordu. Hep öyle yapardı. İster bu toplantılarda olsun, ister toplantıların dışında, birbirlerine asla bir metreden daha yakın olmazlardı.

Bu da ikisiyle aynı evde yaşamamanın tek kurtarıcı lütfuydu. Kimse onları dudak dudağa, hatta el ele görmemişti.

Gerçi... Qhuinn zaten gün boyunca uyanık yatmıyor, her türlü Kama Sutra saçmalığıyla kendine işkence etmiyor değildi-

Çalışma odasının kapısı açıldı ve Tohrment sürüklenerek içeri girdi. Otoyolda hareket halindeki bir arabadan yuvarlanmış gibi görünüyordu, gözleri kardaki sidik delikleri gibiydi, John ve Xhex'in yanına giderken vücudu hızla hareket ediyordu.

Varışta, Wrath'ın sesi konuşmayı böldü ve herkesi susturdu. "Artık hepimiz burada olduğumuza göre

ve bunu Rehvenge'e devretmek istiyorum. Bu konuda söyleyecek iyi bir şeyim yok, o yüzden sizi bilgilendirmede daha etkili olacaktır."

Kardeşler mırıldanmaya başladığında, iri yarı, Mohawklı orospu çocuğu bastonunu yere sapladı ve ayağa kalktı. Melez her zamanki gibi siyah ince çizgili bir takım elbise - Tanrım, Qhuinn yakalı her şeyden nefret etmeye başlamıştı - ve onu sıcak tutması için vizon bir pardösü giymişti. Düzenli olarak aldığı dopamin sayesinde symphath eğilimlerini kontrol altında tutan Qhuinn'in gözleri menekşe rengindeydi ve çoğunlukla kötücül değildi.

Çoğunlukla. O gerçekten bir arkadaş olarak isteyeceğiniz biri değildi.

Düşmandı ve sadece Wrath gibi halkının lideri olduğu için değil: Gündüz işi kuzeydeki Symphath kolonisinin kralı olmaktı. Gecelerini burada Shellan'ı Ehlena ile vampir hayatı yaşayarak geçiriyordu. Ve ikisi asla karşılaşmayacaktı.

Kardeşlik için çok değerli bir varlık olduğunu söylemeye gerek yoktu.

"Birkaç gün önce, kalan soyların tüm liderlerine bir mektup gönderildi." Vizona uzandı ve eski moda bir parşömene benzeyen katlanmış bir sayfa çıkardı. "Salyangoz postası. El yazısıyla. Eski dilde. Benimkinin bana ulaşması biraz zaman aldı çünkü önce kuzeydeki Büyük Kamp'a gitmiş. Hayır, adresi nasıl bulduklarına dair hiçbir fikrim yok ve evet, herkesin bir tane aldığını doğruladım."

Bastonunu oturduğu narın kanepeye dayayarak parşömeni parmak uçlarıyla açtı, sanki o şeyin hissinden hoşlanmıyormuş gibiydi. Sonra alçak ve derin bir sesle her bir cümleyi yazıldığı kadim dilde okudu.

Benim eski, sevgili dostum,

Size askerlerimle birlikte Caldwell şehrine vardığımı bildirmek için yazıyorum. Her ne kadar uzun zamandır

Eski Ülke'de, bu yargı alanında son birkaç yılda yaşanan vahim olaylar, daha önce ikametgahımızı kurduğumuz yerde vicdanen kalmamızı imkansız hale getirdi.

Denizaşırı ülkelerdeki ilişkilerimizden duymuş olabileceğiniz gibi, güçlü çabalarımız anavatandaki Azalan Toplumu ortadan kaldırdı ve adil ırkımızın orada barış ve güvenlik içinde gelişmesini güvenli hale getirdi. Açıkçası, bu güçlü koruma kolunu okyanusun bu tarafına taşımanın zamanı geldi - buradaki ırk, daha önce burada olsaydık belki de önlenebilecek olan savunulamaz kayıplara maruz kaldı.

Irka verdiğimiz hizmet karşılığında hiçbir şey istemiyorum, ancak sizinle ve Konsey'le görüşme fırsatını takdir ediyorum - sadece baskınlardan bu yana katlandığınız her şey için en içten başsağlığı dileklerimi iletmek için bile olsa. İşlerin bu noktaya gelmiş olması utanç verici; toplumumuzun bazı kesimleri için üzücü bir yorum.

En içten

saygılarımla, Xcor

Rehv işini bitirdiğinde kağıdı katladı ve ortadan kayboldu. Kimse bir şey söylemedi.

"Benim de tepkim buydu," diye mırıldandı kuru bir sesle.

Bu, sel kapılarını açtı, herkes aynı anda konuştu, küfürler zengin ve ağır bir şekilde aktı.

Gazap bir yumruk yaptı ve lamba zıplayıncaya kadar masasına vurdu ve George efendisinin tahtının altına saklandı. Sonunda düzen yeniden sağlandığında, bu tıpkı bir aygırın bir ısırıkla kontrol altına alınması gibiydi; geçici bir soluklanma, gerçek bir yatışmadan çok şaha kalkma ve şahlanmaya ara verme gibiydi.

Wrath, "Anladığım kadarıyla o piç dün gece dışarıdaymış," dedi.

Tohrment konuştu. "Xcor ile çatışmaya girdik, evet."

"Yani bu sahte değil."

"Hayır, ama başka biri tarafından yazılmış. Okuma yazması yok.

."

"O herife okumayı öğreteceğim," diye mırıldandı V. "Kongre Kütüphanesi'ni kışına sokarak."

Onay homurtuları daha fazla patlamaya dönüşme tehdidi altındayken, Wrath masasına tekrar vurdu. "Mürettebatı hakkında ne biliyoruz?"

Tohr omuz silkti. "Aynısını devam ettirdiğini varsayarsak, toplam beş kişiler. Üç kuzen. Porno yıldızı Zypher

."

Rhage buna homurdandı. Açıkçası, şu anda çok mutlu bir şekilde çiftleşmiş olsa da, ırkın tek ve sadece bir seks efsanesi olduğunu hissediyordu ve o da kendisiydi.

"Ve Throe da o sokakta onunla birlikteydi," diye düzeltti Tohr. "Bakın, yalan söylemeyeceğim - Xcor'un ona karşı bir oyun oynadığı açık..."

Sözünü bitirmeyince, Wrath başını salladı. "Ben."

"Yani biz-" "Biz-"

"Biz-"

Odanın her köşesinden, her koltuk minderinden, birinin dayandığı her düz duvardan sayamayacağınız kadar çok ses bu tek kelimeyi, tek heceyi söylüyordu. Mesele de buydu. Wrath'ın babasının aksine, bu kral önce bir savaşçı ve bir Kardeşti; bu yüzden kurulan bağlar bir tür görev anlayışından değil, Wrath'ın sahada hepsinin yanında durmuş ve bir seferinde hepsinin kışını bizzat kurtarmış olmasından kaynaklanıyordu.

Kral biraz gülümsedi. "Desteyiniz için minnettarım."

"Ölmesi gerekiyor." Herkes Rehvenge'e baktığında adam omuz silkti. "Açık ve basit. Protokol ve toplantılarla saçmalamayalım. Sadece onu öldürelim."

"Sence de bu biraz kana susamışlık değil mi, günah yiyici?" Gazap çizdi.

"Bir kraldan diğerine, bil ki şu anda sana orta parmağımı gösteriyorum." Ve gülümsedi. "Symphath'lar verimlilikleriyle tanınırlar."

"Evet, nereden geldiğini anlayabiliyorum. Ne yazık ki yasalara göre seni gömebilmem için önce benim hayatıma kastetmen gerekiyor."

"Bu işin gideceği yer orası."

"Katılıyorum ama elimiz kolumuz bağlı. Masum bir erkeğin öldürülmesi emrini vermem glymera'nın gözünde bize yardımcı olmayacaktır."

"Neden ölümle ilişkilendirilmek istiyorsunuz?"

"Ve eğer o piç masumsa," diye konuştu Rhage, "ben lanet olası Paskalya tavşanıyım."

"Oh, güzel," diye takıldı biri. "Bundan sonra sana Hop-along Hollywood diyeceğim."

Bir başkası "Beasty Bo Peep" dedi.

"Seni bir Cadbury reklamına koyabilir ve sonunda biraz para kazanabiliriz-"

"Millet," diye bağırdı Rhage, "mesele şu ki, o masum ve ben Paskalya tavşanı değilim-"

"Sepetin nerede?"

"Yumurtalarınla oynayabilir miyim?" "Atla bakalım, koca adam-"

"Siktirip gider misiniz? Ciddiyim!"

Çeşitli yorumlar yemek kavgasındaki jöle gibi fırlatılırken, Wrath masaya bir iki kez daha vurmak zorunda kaldı. Esprinin nereden geldiği belliydi: Stres o kadar yüksekti ki, biraz stres atmazlarsa işler hızla sarpa saracaktı. Bu Kardeşlik'in odaklanmadığı anlamına gelmiyordu; aksine, hepsi Qhuinn gibi hissediyordu -bağırsaklarından vurulmuş gibi.

Öfke yaşamın dokusu, her şeyin temeli, ırkın yaşayan, nefes alan yapısıydı. Azalan Toplum'un acımasız baskınlarından sonra

Aristokrasi Caldwell'den şehir dışındaki güvenli evlerine kaçmıştı. Vampirlerin ihtiyacı olan son şey daha fazla parçalanmaydı, özellikle de meşru hükümdarın şiddet yoluyla devrilmesi şeklinde.

Ve Rehv haklıydı: Bu işin sonu oraya varacaktı. Qhuinn bile yolu görebiliyordu: Birinci adım, Kardeşlik'in ırkı koruma yeteneği konusunda glymera'nın zihninde şüphe yaratmak. İkinci adım, sahadaki "boşluğu" Xcor'un askerleriyle doldurmak. Üçüncü adım, Konsey'de müttefikler yaratın ve krala karşı öfke ve güvensizlik uyandırın. Dördüncü adım, Gazap'ı tahttan indir ve fırtınayı atlat. Beşinci adım, yeni lider olarak ortaya çık.

Çalışma odasında düzen nihayet yeniden sağlandığında, Gazap düpedüz çirkin görünüyordu. "Siz geveze pisliklerden biri bir daha masama vurmaya kalkarsa, sizi dışarı atarım." Bunun üzerine uzanıp sinmiş olan doksan kiloluk av köpeğini kucağına aldı ve George'u kucağına oturttu. "Köpeğimi korkutuyorsun ve bu beni sinirlendiriyor."

Hayvan koca kafasını kralın kolunun kıvrımına koyarken, Wrath o ipeksi, sarı kürkü okşadı. Muazzam, zalim görünümlü vampirin yakışıklı, nazik köpeği sakinleştirmesi kesinlikle uyumsuzdu ama ikisi arasında simbiyotik bir ilişki vardı, her iki tarafta da güven ve sevgi kan gibi yoğundu.

"Şimdi, makul olmaya hazırsanız," dedi kral, "size ne yapacağımızı söyleyeyim. Rehv adamı oyalayabildiği kadar oyalayacak."

Rehv, "Hâlâ sol gözüne bir bıçak saplamamız gerektiğini düşünüyorum," diye mırıldandı, "ama alternatif olarak onu yerinde tutmalıyız. Görmek ve görülmek istiyor ve Konsey'in leahdyre'si olarak onu bir noktaya kadar engelleyebilirim. Glymera'nın kulağındaki sesi ihtiyacımız olan şey değil."

"Bu arada," diye duyurdu Wrath, "dışarı çıkıp ailelerin reisleriyle kendi bölgelerinde şahsen görüşeceğim."

Bunun üzerine, onun uyarısına aldırmaksızın salonda bir patlama oldu: İnsanlar yerlerinden fırlayarak hançerli ellerini havaya kaldırdı.

Kötü fikir, diye düşündü Qhuinn, diğerlerine katılarak.

Wrath sanki bunu bekliyormuş gibi bir dakikalığına gitmelerine izin verdi. Sonra toplantının kontrolünü yeniden ele aldı. "Hak etmezsem destek bekleyemem ve bu insanlardan bazılarını yüzyıllardır olmasa bile on yıllardır şahsen görmedim. Babam anlaşmazlıkları çözmek için her hafta olmasa bile her ay insanlarla bir araya gelirdi."

"Sen kralsın!" diye bağırdı biri. "Bir bok yapmana gerek yok-"

"Şu mektubu görüyor musun? Bu yeni dünya düzeni - eğer proaktif bir şekilde yanıt vermezsem, kendimi baltalamış olurum. Bakın kardeşlerim, sahada düşmanla yüzleşmek üzere olsaydınız, manzara konusunda kendinizi kandırır mıydınız? Sokakların düzeni, binalar, arabalar ya da havanın sıcak mı soğuk mu, yağmurlu mu kuru mu olduğu konusunda kendinize yalan söyler miydiniz? Hayır. Öyleyse neden geleneğin bir çatışmada arkasına sığınabileceğim bir şey olduğu konusunda kendimi kandırayım ki? Babamın zamanında o şey kurşun geçirmez yelekti. Ya şimdi? Bu bir kağıt parçası, millet. Bunu bilmelisiniz."

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra herkes Tohr'a baktı. Sanki işler sarpa sardığında ona dönmeye alışmışlardı.

"O haklı," dedi Kardeş homurdanarak. Sonra Gazap'a odaklandı. "Ama bunu tek başına yapamayacağını bilmelisin. Yanında iki ya da üç kişi olmalı. Ve buluşmalar aylara yayılmalı, çok sıkışık olursa çaresiz görünürsün ama daha da önemlisi, kimsenin seni vurmak için organize olmasını istemiyorum. Siteler bizim tarafımızdan önceden taranmalı ve..." Bunun üzerine duraklayarak etrafına bakındı. "Tetikte olacağımızın farkında olmalısınız. Hayatınız söz konusu olduğunda öldürmek için ateş edeceğiz; bu ister bir kadın, ister bir erkek, ister bir köpek, ister bir aile reisi olsun. İzin istemeyeceğiz,

ya da sadece yaralamak. Eğer bu şartlarla yaşayabilerseniz, bunu yapmanıza izin vereceğiz."

Başka hiç kimse kuralları bu şekilde koyamaz ve sonrasında topallamadan yürüyemezdi: Kral emirleri Kardeşliğe verirdi, tersi olmazdı. Ama Wrath'ın da dediği gibi burası yeni dünyaydı.

Söz konusu erkek bir süre azı dişlerini gıcırdattı. Sonra homurdandı. "Anlaştık."

Toplu bir nefes verme sesi duyulduğunda Qhuinn kendini Blay'e bakarken buldu. Ah, kahretsin, berbat bir bölgeden bahsediyoruz - bu yüzden adamdan vebadan kaçır gibi kaçıyordu. Sadece bir bakış ve kilitlenmişti, oda biraz dönene kadar içinden her türlü tepki geçiyordu-

Sebepsiz yere Blay'in gözleri yukarı döndü ve onunkilerle buluştu.

Kıçına canlı bir kablo sokulmuş gibiydi, vücudu öyle bir kasıldı ki, bakışlarını kaçırırken öksürerek tepkisini gizlemek zorunda kaldı.

Bir krater kadar pürüzsüz. Evet. Harika.

"... ve bu arada," diyordu Wrath, "bu askerlerin nerede kaldıklarını öğrenmek istiyorum."

"Bunun icabına bakabilirim," diye konuştu Xhex. "Özellikle de onları gündüz vakti vurursam."

Bütün başlar ona doğru döndü. Onun yanında, John tepeden tırnağa kaskatı kesildi ve Qhuinn nefesinin altından küfretti.

Hesaplaşmalarınız hakkında konuşun... ama ikisi de daha yeni bir hesaplaşma yapmamış mıydı?

Adamım, bazen ilişkiler kurmadığına gerçekten memnun oluyordu.

Yine mi, diye düşündü John kendi kendine. Tanrı aşkına, daha yeni konuşmaya başlamışlardı ve şimdi de bu mu?

Eğer Xhex'le yan yana savaşmanın sorun olduğunu düşündüyse, onun Piçler Çetesi'ne kendi sahalarında sızmaya çalışması fikri onu krizin eşiğine getirmişti.

Başını duvara yasladığında herkesin ve köpeklerinin ona baktığını fark etti. Gerçekten de George'un kahverengi gözleri bile ona doğru çevrilmişti.

"Benimle dalga mı geçiyorsun," dedi Xhex. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Konuştuktan sonra bile kimse ona bakmadı. Her şey John'la ilgiliydi: Belli ki, onun cehennem arkadaşı olduğu için, ortaya koyduğu şey hakkında onun onayını arıyorlardı - ya da aramıyorlardı.

Ve John hareket edemiyor gibi görünüyordu, onun istediği şey ile onların sonunun gelmesini istemediği yer arasındaki soğuk bataklıkla saplanmıştı.

Gazap boğazını temizledi. "Şey, bu nazik bir teklif-"

"Nazik bir teklif mi?" diye tükürdü. "Seni yemeğe davet ediyormuşum gibi mi?"

Bir şey söyle, dedi kendi kendine. Ellerini çırp ve ona söyle... Ne? Vicdanı olmayan altı erkeği bulmaya gitmesi konusunda onunla aynı fikirde olduğunu mu? Lash'in ona yaptıklarından sonra mı? Ya yakalanırsa ve...

Tanrım, burada gülmekten kırılıyordu. Evet, sert, güçlü ve yetenekliydi. Ama o da herkes kadar ölümlüydü. Ve Xhex olmasaydı, bu gezegende olmayı hiç istemezdi.

Rehvenge bastonunu kaptı ve kendini yukarı itti. "Sen ve ben konuşalım-"

"Affedersiniz?" Xhex ısırdı. " 'Konuşmak' mı? Sanki zihinsel bir yeniden düzenlemeye ihtiyacı olan benmişim gibi? Alınma ama beni dinle Rehv. Sizlere yardım etmek için elimden geleni yapmam gerekiyor."

Odadaki diğer tüm erkekler boktan pantolonlarına ve mokasenlerine bakmaya başladığında, symphath kralı başını salladı. "Artık her şey farklı."

"Nasıl?"

"Hadi, Xhex-"

"Siz çıldırdınız mı? Sırtında adım yazıyor diye birden mahkum falan mı oldum?"

"Xhex-"

"Oh, hayır, hayır, bu makul ses tonuyla siktirip gidebilirsiniz." Erkeklerle ters ters baktıktan sonra Beth ve Payne'e odaklandı. "Siz ikiniz buna nasıl dayanıyorsunuz bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum."

John çarpışmayı raydan çıkarmak için ne söyleyebileceğini düşünmeye çalışıyordu ama ne zaman kayıydı. İki tren çoktan kafa kafaya çarpışmıştı ve her yerde bükülmüş metaller ve dumanı tüten motor parçaları vardı.

Özellikle de Xhex sırf bir şeyi kanıtlamak için kapıyı parçalamaya hazırmış gibi kapıya doğru yürürken.

Adam onu takip etmeye başladığında, kadın sert bir bakışla onu süzdü. "Eğer Xcor'un peşinden gitmeme izin vermekten başka bir nedenle peşimden geliyorsan, olduğun yerde durmalısın. Çünkü sen bu anakronik kadın düşmanı gruba aitsin. Benim yanıma değil."

Ellerini kaldırarak, "Seni güvende tutmak istemek yanlış değil" diye imzaladı.

"Bu güvenlikle ilgili değil, kontrolle ilgili."

Saçmalık! Yirmi dört saatten daha az bir süre önce yaralandın.

-

"Güzel. Bir fikrim var. Seni güvende tutmak istiyorum. kavgayı bırakman hakkında." Omzunun üzerinden Wrath'a dik dik baktı. "Beni destekleyecek misiniz lordum? Peki ya siz geri kalan aptallar? John'a eteği ve külotlu çorabı giydirelim, olur mu? Hadi, kıcımı destekleyin. Olmaz mı? Bunun 'adil' olmayacağını mı düşünüyorsun?"

John'un öfkesi alevlendi ve o sadece... Yaptığı şeyi yapmak istememişti. Bir anda oldu.

Botunu yere vurarak gök gürültüsü gibi bir ses çıkardı ve doğrudan Tohr'u işaret etti.

Garip. Korkunç. Sessizlik.

Tıpkı Xhex'le birlikte kirli çamaşırlarını herkesin önünde ortaya dökmekle kalmayıp, terli çoraplarını ve lekeli gömleklerini Tohr'un kafasına geçirmeyi başardıkları gibi.

Yanıt olarak mı? Kardeş kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bir kez başını salladı.

Xhex başını salladı. "Buradan çıkmam gerek. Kafamı boşaltmalıyım. John, eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, beni takip etmeyeceksin."

Ve bir anda gitmişti.

Sonrasında John yüzünü ovuşturdu, avuçlarını o kadar sert bastırdı ki yüz hatlarını yeniden düzenliyormuş gibi hissetti.

"Herkes geceyi geçirmek üzere yola çıksa nasıl olur?" dedi Wrath yumuşak bir sesle. "John'la konuşmak istiyorum. Tohr, sen asıl."

İkinci kez sormaya gerek yok. Kardeşlik ve diğerleri sanki avluda arabalarını çalan biri varmış gibi oradan ayrıldılar.

Beth geride kaldı. George da öyle.

Kapılar kapanırken John Tohr'a baktı. Çok üzgünüm-

"Hayır, evlat." Erkek öne doğru bir adım attı. "Ben de senin için bulunduğum yeri istemiyorum."

Kardeş kollarını John'a doladı ve John da onunla birlikte bir zamanlar kendisini ayakta tutmayı başaran devasa bedenin içine yığıldı.

Tohr'un sesi kulağında sabitti: "Sorun yok. Ben seni tutarım.

Her şey yolunda...."

John başını yana eğdi ve Shellan'ın çıktığı kapıya baktı. Varlığının her zerresiyle onun peşinden gitmek istiyordu ama bu zerreler aynı zamanda onları parçalayan şeydi. Zihninde onun söylediği her şeyi anlıyordu ama kalbi ve bedeni tüm bunlardan ayrı, daha büyük ve daha ilkel bir şey tarafından yönetiliyordu. Ve bu şey her şeyin önüne geçiyordu.

Bu yanılttı. Saygısızcaydı. Olabileceğini hiç düşünmediği bir şekilde eski kafalıydı. Dışilerin tecrit edilmesi gerektiğini düşünmüyordu ve eşine inanıyordu ve onu istiyordu...

Güvende olmak için.

Dönem.

"Ona biraz zaman ver," diye mırıldandı Tohr, "sonra peşinden gideceğiz, tamam mı? Sen ve ben birlikte gideceğiz."

"İyi plan," dedi Wrath, "çünkü bu gece ikiniz de sahaya çıkmayacaksınız." Kral tartışmayı kesmek için avuçlarını havaya kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Bu ikisini de susturdu.

Kral Tohr'a "İyi misin?" diye sordu.

Kardeş'in gülümsemesi hiç de sıcak değildi. "Zaten cehennemdeyim, sırf beni olmak istemediği yerin bir örneği olarak kullanıyor diye işler daha da kızışmayacak."

"Bundan emin misin?"

"Benim için endişelenme."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay." Wrath sanki bu konuda daha fazla ilerlemek istemiyormuş gibi eliyle işaret etti. "İşimiz bitti mi?"

Tohr başıyla selam verip kapıya yöneldiğinde, John Birinci Aileyi selamladı ve sonra erkeğin peşinden gitti.

Acele etmesine gerek yoktu. Tohr onu koridorda bekliyordu. "Beni dinle, sorun yok. Ben ciddiylim."

Ben sadece... çok üzgünüm, John imzaladı. Her şey için. Ve... kahretsin, Wellsie'yi özlüyorum, onu gerçekten özlüyorum.

Tohr bir an için gözlerini kırptırdı. Sonra sakın bir sesle, "Biliyorum oğlum. Senin de onu kaybettiğini biliyorum."

Sence Xhex'i sever miydi?

"Evet." O sert yüze bir gülümseme gölgesi vurdu. "Onunla sadece bir kez tanıştı, o da uzun zaman önceydi, ama çok iyilerdi ve eğer zaman olsaydı... çok iyi anlaşılardı. Ve dostum, böyle bir gecede, bir kadın desteğine ihtiyacımız olabilirdi."

Çok doğru, diye imzaladı John, Xhex'e yaklaştığını hayal etmeye çalışırken.

En azından nereye gideceğini tahmin edebiliyordu: Hudson Nehri'ndeki kendi evine. Orası onun sığınağı, özel alanıydı. Ve kapısına dayandığında, onu kıcının üstüne atmaması için dua edebilirdi.

Ama bunu bir şekilde çözmeleri gerekiyordu.

Sanırım yalnız gitsem iyi olacak, John imzaladı. Bu iş muhtemelen çirkinleşecek.

Daha çirkin olsun, diye düşündü.

"Yeterince adil. Bana ihtiyacın olursa burada olduğumu bil yeter." Ayrıldıklarında John hep böyle değil miydi diye düşündü.

Sanki birbirlerini tanımaları sadece birkaç yıl değil de yüzyıllar sürmüş gibiydi. Yine de, gerçekten uyumlu olduğunuz biriyle yollarınız kesiştiğinde bunun böyle olduğunu tahmin ediyordu.

Sanki sonsuza dek onlarla birlikteymişsin gibi.

ON

"Bunu yapacağım."

No'One konuşurken, arkasından gizlice girdiği köpek grubu bir anda kuş sürüsü gibi döndü. Mütevazı personel odalarında, toplananlar arasında hem erkekler hem de kadınlar vardı, her biri aşçı ya da temizlikçi, fırıncı ya da uşak olsun rolüne uygun giyinmişti. Onları boş bir gezintiye çıktığında bulmuştu ve o kim oluyordu da bir fırsattan yararlanmıyordu.

Yetkili kişi olan Fritz Perlmutter bayılacakmış gibi görünüyordu. Yine de yıllar önce babasının köpeğiydi ve onun kendisini köle rolünde tanımlamasıyla özel bir mücadele vermişti. "Benim güzel leydim-"

"No'One. Benim adım artık No'One. Lütfen bana sadece bu şekilde hitap edin. Ve dediğim gibi, eğitim merkezinin yıkanmasıyla ben ilgileneceğim."

Her neresiyse.

Gerçekten de, dün gece o elbiseyle geçirdiği gece bir tür lütuf olmuştu; bu görev ellerini meşgul ediyor ve ona saatlerin hızla geçmesini sağlayan bir odaklanma sağlıyordu. Bir zamanlar Öteki Taraf'ta da aynısı olmuştu, el emeği onu sakinleştiren ve varoluşuna bir yapı kazandıran tek şeydi.

Bir amacı olmasını nasıl da özlemişti.

Aslında buraya Payne'e hizmet etmek için gelmişti ama dişi bunu istemiyordu. Buraya kızıyla bağlantı kurmaya çalışmak için gelmişti ama dişi yeni çiftleşmişti ve dikkatini dağıtacak çok önemli şeyler vardı. Ve buraya bir çeşit huzur arayışıyla gelmişti ama geldiğinden beri hareketsizlikten çılgına dönmüştü.

Ve bu sabah erken saatlerde Tohrment ile karşılaşmasından önceydi.

Yine de en azından elbiseyi almıştı. Kapıyı hışımla çaldığında elbiseyi astığı yerden almıştı-

Birden, uşağın sanki az önce yanıtlanması gereken bir şey söylemiş gibi beklentiyle kendisine baktığını fark etti.

"Lütfen beni oraya götür," dedi, "ve bana görevleri göster."

Adamın yaşlı ve buruşuk yüzünün daha da çöktüğünü görünce, umduğu cevabın bu olmadığını anladı.

"Hanımefendi-"

"Hayır'Bir. Siz ya da çalışanlarınızdan biri bana şimdi gösterebilir."

Toplanan kitlelerin hepsi endişeli görünüyordu, sanki gökyüzünün düştüğüne dair söylentiler aniden gerçeğe dönüşmüş gibiydi.

"Teşekkür ederim," dedi uşağa. "Kolaylaştırıcılığınız için."

Kazanamayacağını açıkça anlayan baş köpek eğilerek selam verdi. "Ama elbette kazanacağım, sis- Ah, Hayır-Er..."

Sanki nefes borusuna giden yolu açmak için "metres" gibi uygun bir unvan gerekiyormuş gibi, onun gerçek adını söyleyemediğinde, kadın ona acıdı.

"Çok yardımcı oldunuz," diye mırıldandı. "Şimdi, devam edin."

Diğerlerini gönderdikten sonra, onu personel odasından çıkardı, mutfaktan geçirdi ve onun için yeni olan başka bir kapı sayesinde fuayeye götürdü. İlerledikçe, kendi etini kesmeyi, saçını taramayı ya da giyinmeyi reddeden, varlıklı bir soyun kibirli kızı olan önceki genç halini hatırladı. Ne büyük kayıp. En azından şimdi hiç kimse olmadığına ve hiçbir şeye sahip olmadığına göre, saatlerini anlamlı bir şekilde nasıl geçireceği konusunda netti: çalışmak. İş anahtarıydı.

"Buradan geçeceğiz," dedi uşak büyük merdivenin altındaki gizli bir kapıyı açarken. "İzin verin size kodları vereyim."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi, onları ezberleyerek.

Doggen'i bir yeraltı tünelinin uzun, ince tüpüne kadar takip ederken, evet, eğer bu tarafta kalacaksa, kendini işlerle meşgul etmesi gerektiğini düşündü, hatta

Eğer o kırılgan ve Doggen, ve Kardeşlik, Barınaklar.... kendi düşüncelerinin hapisanesinden daha iyidir.

Bir dolabın arkasından geçerek tünelden çıktılar ve bir masa, metal dolaplar ve cam bir kapısı olan alçak bir odaya girdiler.

Köpek boğazını temizledi. "Burası eğitim merkezi ve tıbbi tesis. Sınıflarımız, spor salonumuz, soyunma odamız, ağırlık odamız, fizik tedavi alanımız ve havuzumuzun yanı sıra daha pek çok imkanımız var. Her bölümün derinlemesine temizliğiyle ilgilenen personel var" -bunu sert bir şekilde söyledi, sanki onun kralın konduğu olması umurunda değilmiş gibi; onun programıyla dalga geçmiyordu

-"Ancak çamaşırlarla ilgilenen köpekçik, mitte köpekçik olduğu ve artık ayakta durması güvenli olmadığı için yatak istirahatine geçti. Lütfen, bu taraftan."

Cam kapıyı açtığında koridora çıktılar ve bir gece önce ana evde kullandığı çamaşırla aynı şekilde donatılmış çift kapılı bir odaya yöneldiler. Sonraki yirmi dakika boyunca makinelerin nasıl çalıştırılacağı konusunda bilgi aldı ve ardından uşak onunla birlikte tesislerin bir haritasını gözden geçirdi, böylece çöp kutularını nerede toplayacağını ve ilgilendiklerini nereye iade edeceğini biliyordu.

Ve sonra, sert bir sessizlikten ve daha sert bir vedadan sonra, mutlu bir şekilde yalnızdı.

Çamaşır ve kurutma makinelerinin ve katlanacak masaların çevrelediği yardımcı odanın ortasında dururken gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

Ah, o güzel yalnızlık ve omuzlarına çöken görevin talihli ağırlığı. Sonraki altı saat boyunca beyaz havlu ve çarşaflardan başka düşünecek bir şeyi yoktu.

onları makinelere yerleştirmek, katlamak, uygun yerlerine geri koymak.

Burada geçmişe ya da pişmanlıklarına yer yoktu. Sadece iş.

Tekerlekli bir çöp kutusunu kavrayarak mavi kumaş haznesini koridora taşıdı ve klinikten başlayarak tur atmaya başladı ve arabasında yer kalmadığında çamaşırhaneye geri döndü. İlk yükü derin karınlı çamaşır makinesine yerleştirdikten sonra tekrar dışarı çıktı, soyunma odasına girdi ve bir dağ dolusu beyaz buldu. Tüm havluları alması iki seferini aldı ve onları çamaşır odasının ortasında, gri beton zemindeki giderin yanında bir yığın haline getirdi.

Son durağı onu en sola, koridordan havuza kadar götürdü. İlerlerken arabasının tekerlekleri ısıık gibi sesler çıkartıyor ve ayakları dengesiz bir şekilde sallanıyordu; çöp kutusunun kenarına tutunması ona biraz daha denge sağlıyor ve daha hızlı gitmesine yardımcı oluyordu.

Yüzme alanından gelen müziği duyunca yavaşladı. Sonra durdu.

Notaların ve seslerin tınısı, Kardeşlik'in tüm üyeleri ve şelları gece için gittiğinden hiçbir anlam ifade etmiyordu. Tabii suda geçirdikleri zaman bittikten sonra biri müziği açık bırakmadıysa?

Atletik erkek mozaikleriyle döşenmiş bodur bir antreye doğru ilerlerken, sanki kadife bir örtüye basmış gibi ağır bir sıcaklık ve nem duvarıyla karşılaştı. Havada garip, kimyasal bir koku vardı ve bu koku, suyu neyle arıttıklarını merak etmesine neden oldu - Öteki Taraf'ta her şey sürekli taze ve temiz kalmıştı, ama dünyada durumun böyle olmadığını biliyordu.

öp kutusunu lobide beklemesi için bırakarak geniş, mağara benzeri bir alana doğru yürüdü. Uzanarak duvardaki sıcak fayanslara dokundu ve parmaklarını fayansların üzerinde gezdirdi.

Mavi gökyüzü ve yemyeşil tarlalar, ama okçuluk yayları, eskrim sopaları ve koşma pozlarıyla peştamallı erkeklerin hiçbirini atlamadan.

Suyu seviyordu. Suyun kaldırma kuvvetini, sakat bacağındaki ağrıların hafiflemesini, kısa süreli özgürlük hissini-

"Ah... aman..." diye nefes nefese kaldı köşeyi dönerken.

Havuz, Öteki Taraf'taki en büyük hamamın dört katı büyüklüğündeydi ve suyu parıldayan soluk bir maviydi - muhtemelen derin karnını kaplayan fayanslar yüzünden. Siyah çizgiler uzunlamasına uzanıyor, şeritleri belirtiyor ve taş dudaktan aşağı inen sayılar derinliği açıkça işaret ediyordu. Yukarıda, tavan kubbeliydi ve daha fazla mozaikle kaplıydı ve duvarlara karşı oturmak için yerler sağlayan banklar vardı. Etrafta yankılanan müzik daha gürültülüydü ama aşırı değildi ve kederli melodi hoş bir tınlamaya sahipti.

Yalnız olduğu için dayanamayıp yanına gitti ve çıplak ayaklarıyla sıcaklığı test etti.

Baştan çıkarıcı. Çok cezbedici.

Ancak pes etmek yerine görevlerine yeniden odaklandı, çöp kutusuna geri döndü, onu büyük bir hasır sepete yuvarladı ve ardından vücut ağırlığını nemli havlu kumaşa aktardı.

Gitmek için döndüğünde durakladı ve tekrar suya baktı.

Çarşafın ilk turunun yıkama döngüsünü tamamlamış olmasına imkân yoktu. Makinenin bildirdiğine göre en az kırk beş dakikası kalmıştı.

Duvara monte edilmiş olan saati kontrol etti.

Belki de havuzda sadece birkaç dakika geçirmeliyim, diye karar verdi. Vücudunun alt kısmındaki ağrıyı hafifletmek işine yarayabilirdi ve önümüzdeki kısa süre içinde işiyle ilgili yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Taze, katlanmış havlulardan birini kaparak antreyi iki kez kontrol etti. Daha aşağıya indi ve koridora baktı.

Etrafta kimse yoktu. Ve şimdi bunu yapmanın tam zamanıydı - personel konağın ikinci katını temizlemeye odaklanmış olacaktı, çünkü bu işi İlk ve Son Öğünler arasında yapmaları gerekiyordu. Klinikte de tedavi gören kimse yoktu, en azından şimdilik.

Bunu hızlı yapmak zorundaydı.

Topallayarak sığığa geri döndü, bornozunun düğmelerini çözdü ve kapüşonunu çıkararak iç çamaşırına kadar soyundu. Kısa bir tereddütten sonra şeffaf astarı da çıkardı - bunu tekrar yapmak isterse yanında ikinci bir tane getirmeyi unutmamalıydı. Mütevazı kalmak daha iyiydi.

Eşyalarını katlarken dikkatle bükülmüş baldırına baktı ve etinde dağlar ve vadilerden oluşan çirkin bir kabartma harita oluşturan kement izlerini takip etti. Bir zamanlar bacağının alt kısmı mükemmel bir şekilde çalışıyordu ve bir ressamın çizebileceği kadar güzeldi. Şimdi ise kim ve ne olduğunun bir sembolüydü, onu daha aşağı bir insan haline getiren bir düşüşün hatırlatıcısıydı... ve zamanla daha iyi bir insan.

Neyse ki basamakların yanında krom bir tırabzan vardı ve yavaşça ılık suya girerken denge için onu kavradı. İner inmez örgüsünü hatırladı ve ağır uzunluğu başının üst kısmına doladı, arı kovanının yerinde durması için gevşek ucunu içeri soktu.

Ve sonra... süzüldü.

Mutlulukla gözlerini kapatarak kendini ağırlıksızlığa bıraktı, su ılıman bir esinti gibi teninde gezindi, bedeni havuzun huzurlu avuçlarında nazikçe tutuldu. Ortaya doğru ilerlerken, saçlarını ıslatmama kararlılığını bir kenara bıraktı ve sırtüstü yuvarlandı, kendini su üstünde tutmak için ellerini daireler çizdirdi.

Kısa bir süre için, duyularının kapısını açarak bir şeyler hissetmesine izin verdi.

Ve iyiydi.

Geceyi malikanede geçiren Tohr, kadro dışı, içeride mahsur kalmış ve akşamdan kalmaydı: Gördüğü en kötü ruh hali üçlüsü.

İyi haber şu ki, çoğu insan gittiği ya da işlerine devam ettiği için, bu zehri başka kimseye bulaştırmak zorunda kalmadı.

Bu not üzerine, mayosundan başka bir şey giymeden eğitim merkezine doğru yola çıktı. Akşamdan kalmaların çoğunun susuzluktan kaynaklandığını duyduktan sonra, sadece havuza gidip dalmaya değil... aynı zamanda yanında biraz sıvı içecek getirmeye de karar vermişti. Ve bu nasıl sağlıklıydı.

Ne almıştı? Oh, güzel, votka - onu sek severdi ve hey, suya benziyordu.

Tünelde duraklayarak V'nin Kazından bir yudum aldı ve yutkundu-

Hay sikeyim. John'un boktan vuruşunun yere çarparken çıkardığı ses, Allah'ın belası bir çan sesi gibi, asla unutamayacağı bir şeydi. Tıpkı çocuğun onu işaret eden parmağı gibi.

Bir yudum daha alma zamanı... ve hey, bir taneye daha ne dersin?

Muhtemelen bir boğulma partisine dönüşecek olan yürüyüşüne devam ederken, kendisinin yürüyen bir klişe olduğunu fark etti: Kardeşlerini zaman zaman bu şekilde görmüştü, ekşi, bulanık bir kafa, kötü bir tavır ve avuçlarına aşılarmış bir şişe bayıltıcı meyve suyuyla etrafta dolanıyorlardı. Wellsie ondan alınmadan önce, bunun nedenini hiç anlamamıştı.

Şimdi mi? Evet.

Saatleri atlatmak için yapmanız gerekeni yaptınız. Ve dışarı çıkıp savaşamadığınız geceler en kötüsüydü - tabii ki günün tüm parlak, ışıltılı no-go'larıyla yüzleşmediğiniz sürece. Bu daha da berbattı.

Ofisten çıkıp havuza doğru yöneldiğinde, yüzündeki ifadeyi taklit etmek, konuşmasına dikkat etmek ya da öfkesini yatıştırmak zorunda kalmadığı için mutluydu.

Antrenin kapısını iterek açtığında, o sıcak, iç açıcı nem dalgası üzerine geldiğinde tansiyonu düştü. Müzik de yardımcı oldu: Ses sisteminden U2 havayı dolduruyor, eski tarz The Joshua Tree etrafta yankılanıyordu.

Bir şeylerin ters gittiğine dair ilk ipucu sığıltaki paçavra yığınıydı. Ve belki de içkinin etkisinde olmasaydı, ikiyle ikiyi bir araya getirmeden önce-

Havuzun ortasında yüzen bir kadın suyun üstünde yüzüstü yatıyordu, çıplak göğüsleri parlıyordu, meme uçları ılık havada sımsıkıydı, başı arkadaydı.

"Siktir."

Hangisinin daha büyük ses çıkardığını bilmek zor: f-bombası mı yoksa fayans zemine çarpan kaz şişesi mi... ya da No'One'ın kafasını suyun üstünde tutmaya çalışırken kendini kapatarak sıçraması mı?

Tohr arkasını döndü ve ellerini gözlerinin üzerine koydu-

Dönerken, kırık cam çıplak ayağının topuna saplandı, acı dengesini bozdu - votkayla yüzünü emdiği için bu konuda yardıma ihtiyacı yoktu. Bir elini uzatarak kendini karo zeminde tutmaya çalıştı ve sonunda sağ avucunu da kesti.

"Lanet olsun!" diye bağırarak kendini parçalardan kurtardı.

O sırtüstü yuvarlanırken, No'One sudan dışarı fırladı ve bornozunu çıplak bedeninin etrafından sürükledi, kapüşonu yerine oturturken uzun örgüsü serbestçe sallanıyordu.

Tohr bir başka lanetle avucunu kaldırıp yarayı kontrol etti. Harika. Haçer elinin tam ortasında, iki inç uzunluğunda ve birkaç milimetre derinliğinde bir yara.

Ayağına ne yaptığını sadece Tanrı biliyordu.

"Burada olduğunu bilmiyordum," dedi başını kaldırıp ona bakmadan. "Özür dilerim."

Göz ucuyla No'One'ın yaklaştığını, çıplak ayaklarının cübbesinin eteklerinin altından göründüğünü gördü.

"Daha fazla yaklaşmayın," diye bağırdı. "Her yerde cam var."

"Hemen döneceğim."

"İyi," diye mırıldandı, bakmak için ayağını kaldırırken.

Fantastik-daha uzun. Daha derin. Daha fazla kanıyor. Ve içinde hala şişe vardı.

Homurdanarak küçük cam üçgeni tuttu ve çekip çıkardı. Parçanın üzerindeki kan allık gibi kırmızıydı ve parçayı bir o yana bir bu yana çevirerek içindeki ışık oyunlarını izledi.

"Cerrahlık yapmayı mı düşünüyorsun?"

Tohr, V'nin ikiziyle çiftleşmiş olan insan cerrah Manny Manello'ya baktı. Adam yanında bir ilk yardım çantasının yanı sıra kendine özgü dünyayı ben yönetirim tavrıyla gelmişti.

Cerrahların nesi vardı? Neredeyse savaşçılar kadar kötüydüler. Ya da krallar.

İnsan onun yanına çömeldi. "Sızdırıyorsun." "Hadi canım."

Tam No'One'ın nerede olduğunu merak ederken, dişi elinde bir süpürge, tekerlekli bir çöp kutusu ve bir faraşla içeri girdi. Ona ya da insana bakmadan dikkatlice süpürmeye başladı.

En azından ayakkabılarını giymiş.

Tanrım... gerçekten çıplaktı.

Manello yaralı elini dürttüktan sonra uyuşturmaya ve dikiş atmaya başlarken Tohr göz ucuyla kadını izliyordu, doğrudan görmüyordu. Özellikle de sonra-

Tanrım... yani, gerçekten çıplak-

Tamam, bunu düşünmeyi bırakmanın zamanı geldi.

Kızın topallamasına odaklandığında, bunun oldukça belirgin olduğunu fark etti ve havuzdan çıkıp giyinmek için acele ederken kendini yaralayıp yaralamadığını merak etti.

Onu daha önce de çılgınca görmüştü. Ama sadece bir kez.

Onu o geceden kurtardıkları geceydi.

Symphath.

O piçi öldürmüştü. Onu esir alan kişiyi tam kafasından vurmuş ve bir taş gibi yere düşürmüştü. Sonra Darius'la birlikte onu bir arabaya bindirmiş ve ailesinin evine doğru yola koyulmuşlardı. Plan onu onlara geri götürmekti. Onu kanına götürmek. Onu, iyileşmesine yardım etmesi gereken kişilere vermek.

Ancak o görkemli malikaneye yaklaştıklarında, atlar hızla gitmesine rağmen arabadan fırlamıştı. Ve onun beyaz geceliğiyle tarlada koşuşunu, yakalama kısmı bitmiş olsa da kovalanıyormuş gibi koşuşunu asla unutamayacaktı.

Hamile olduğunu biliyordu. Bu yüzden çekip gitmişti.

O zaman da topallamıştı.

Bu onun tek kaçma girişimiydi. Doğumdan sonra işe yarayana kadar.

Tanrım... Darius'un evinde birlikte kaldıkları aylar boyunca onun yanında gergin olmuştu. Değerli kadınlarla hiç deneyimi olmamıştı: Evet, tabii ki annesiyle birlikteyken onların yanında büyümüştü ama bu çocukken, trans öncesi bir çocukken olmuştu. Geçiş sürecini tamamlar tamamlamaz evinden koparılmış ve Bloodletter'ın eğitim kampının bat ya da yüz çukuruna atılmıştı; orada hayatta kalmaya çalışmakla meşgul olduğu için fahişeler hakkında endişelenememişti.

O sırada Wellsie ile yüz yüze tanışmamıştı bile. Ona verdiği söz annesinin bir yükümlülüğüydü.

Yirmi beş yaşındayken, o daha doğmadan önce onun için

Bir sarsıntıyla tısladı ve Manello başını kaldırıp iğne ve ipliğine baktı. "Özür dilerim. Biraz daha lidokain ister misin?"

"Ben iyiyim."

No'One'ın kapüşonu keskin bir şekilde yer değiştirerek ona doğru baktı. Bir süre sonra süpürge işine devam etti.

Belki de alkolün etkisiydi, ama birden gösteriş umurunda olmamaya başladı. İyi kalpli doktor avuç içini bitirirken kendini açıkça kadına bakmaya bıraktı.

"Biliyor musun, sana bir koltuk değneği almam gerekecek," diye mırıldandı Manello.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söylersen," dedi No'One usulca, "onu senin için buraya getiririm."

"Mükemmel. Spor salonunun en ucundaki ekipman odasına gidin. PT süitinde..."

Adam ona talimatlar verirken No'One başını salladı, kapüşonu aşağı yukarı hareket ediyordu. Tohr nedense onun yüzünü hayal etmeye çalıştı ama bulanıktı. Onu yüzyıllardır doğru dürüst görmemişti - az önceki kısa parıltı sayılmazdı, çünkü uzaktan gelmişti. Ve çiftleşme töreninden önce Xhex'e ve ona kendini gösterdiğinde, dikkatini tam olarak veremeyecek kadar sarsılmıştı.

Ama sarışındı; bunu biliyordu. Ve her zaman gölgeleri sevmiştir, en azından Darius'un kulübesinde sevmiştir. O zaman da kendisine bakılmasını istememiştir.

Manello onarım işini incelerken, "Tamam, iyi gidiyor," dedi. "Bunu tamamlayalım ve bir sonrakine geçelim."

No'One tam da cerrah gazlı bezin ucunu bantlarken geri döndü.

"İstersen izleyebilirsin."

Tohr, Manello'nun No'One'a hitap ettiğini fark edene kadar kaşlarını çatı. Dişi geri çekilmişti ve kapüşonunun ifadeleri olan bir yüz olduğundan emindi, endişeli olduğunu söyleyebilirdi.

"Yine de sadece bir uyarı." Manello aşağı doğru hareket etti. "Bu elden daha kötü ama avuç içi daha önemli çünkü onunla savaşıyor."

No'One tereddüt edince Tohr omuz silkti. "Midenizin buna hazır olduğunu varsayarsak, istediğiniz her şeyi görebilirsiniz."

Etrafindan dolaştı ve doktorun arkasında durdu, kollarını cüppesinin kollarının içine soktu, böylece bir tür dini heykele benzedi. Çok canlı olması dışında: İğne anesteziyle birlikte girerken yüzünü buruşturduğunda, kadın kendi içine gömülmüş gibi görünüyordu.

Sanki acı çekiyor olması onu etkilemiş gibi.

Tohr bu süre boyunca gözlerini başka yöne çevirdi.

Manello bir süre sonra, "Pekala, işin bitti," dedi. "Ve siz sormadan ben size 'evet, muhtemelen' diyeceğim. Ne kadar hızlı iyileştığınızı düşünürsek, yarın gece gitmeye hazır olmalısınız. Tanrı aşkına, araba gibisiniz; dayak yiyorsunuz, kaportacıya gidiyorsunuz, sonra bir bakmışsınız tekrar yola çıkmışsınız. İnsanların bazı şeyleri atlatması çok uzun sürüyor."

Doğru. Tohr kendini Dodge Ram bölgesine sokmaya pek hazır değildi. Yanında taşıdığı yorgunluk, beslenmesi gerektiği anlamına geliyordu ve bu nispeten küçük yaralanmaların kendilerini onarması biraz zaman alabilirdi.

Selena'dan aldığı bir seans dışında, o zamandan beri damar almamıştı-

Hayır. Oraya gitmiyorum. O kapıyı açmaya gerek yok.

Cerrah eldivenlerini çıkarırken, "Bu ayak üzerinde yürümek yok," diye emretti. "En azından şafağa kadar. Ve yüzmek de yok."

"Sorun değil." Özellikle de ikincisinde. Az önce o lanet şeyin ortasında yüzerken gördüklerinden sonra, bir daha asla havuza girmeyebilirdi. Hatta hiçbir havuza.

Onunla karşılaşmasını tam bir karmaşa olmaktan kurtaran tek şey, kendi tarafında cinsel bir şey olmadığı gerçeğiydi. Evet, şok olmuştu,

Ama bu onu becermek istediği anlamına gelmiyordu.

Doktor ayağa kalkıp elini uzatırken, "Bir sorum var," dedi.

Tohr avuç içini kabul etti ve kendini sağlam bir şekilde ayağa kalkarken bulunca biraz şaşırdı.

"Ne?"

"Nasıl oldu bu?"

Tohr, No'One'a baktı - o kadar hızlı baktı ki, tüm vücudunu ters yöne çevirdi.

"Şişe elimden kaydı," diye mırıldandı Tohr.

"Olur böyle kazalar." Kendinden emin ses tonu adamın bir an bile bu saçmalığa inanmadığını gösteriyordu. "İhtiyacınız olursa beni arayın. Gecenin geri kalanında klinikte olacağım."

"Sağ ol dostum."

"Evet."

Ve sonra... O ve No'One birlikte yalnız kaldılar.

ON BİR

No'One şifacının gidişini izlerken, kendini Tohrment'ten bir adım geri çekilmek isterken buldu. Sanki başka tarafların yokluğunda birdenbire daha da yakınlaşmış gibi görünüyordu. Ve çok, çok daha büyüktü.

Ortaya çıkan sessizlikte, konuşmaları gerektiğini hissetti ama zihni bulanıktı. Mahcubiyet bunu karşılamaya yetmiyordu ve eğer kendini açıklayabilirse, belki de bu hissi ortadan kaldıracılabileceğine dair bir içgüdü vardı.

Bu arada, fiziksel formunun çok fazla kısmı rahatlık için kaydedildi. Çok uzun boyluydu; on santim, hatta ondan bir karış daha uzun. Vücudu da onunki gibi saz benizli değildi: Daha önce hatırladığından daha ince ve kardeşlerinden çok daha hafif olmasına rağmen... glymera'nın herhangi bir erkek üyesinden daha geniş ve daha kaslıydı.

Dili neredeydi? diye düşündü.

Yine de bunu merak ederken bile tek yapabildiği omuzlarının acımasız genişliğini, ağır göğsünün devasa hatlarını ve o uzun, acımasızca kaslı kollarını ölçmektir. Ancak bunun nedeni onu güzel bulması değildi. Tüm bu fiziksel güçten aniden korkmuştu-

Geri adım atan Tohrment oldu, yüzünden tiksinti okunuyordu. "Bana öyle bakma."

Kendini silkeleyerek, bunun onu özgürlüğüne kavuşturan erkek olduğunu hatırladı. Ona zarar vermiş biri değildi. Ya da incitecek biri. "Özür dilerim-"

"Dinleyin ve şunu açıkça belirtmek istiyorum. Senden gelecek hiçbir şeyle ilgilenmiyorum. Ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum-"

"Oyun mu?"

Havuzu işaret ederken güçlü kolu dışarı fırladı. "Buraya gelmem için pusuya yatmış-"

No'One geri çekildi. "Ne? Seni ya da başka birini beklemiyordum-"

"Saçmalık-"

"Önce yalnız olduğumdan emin olmak için kontrol ettim-"

"Çıplaktın, bir tür fahişe gibi orada yüzüyordun."

"Fahişe mi?"

Onların yükseltilmiş sesler sekti etrafında gibi mermiler, birbirlerini keserken yolları kesişiyordu.

Tohrment kalçalarının üzerinde öne doğru eğildi. "Neden buraya geldin?"

"Çamaşırcı olarak çalışıyorum-"

"Eğitim merkezi değil, bu lanet olası yerleşke."

"Kızımı görmek istedim-"

"O zaman neden onunla hiç vakit geçirmedin?"

"O yeni çiftleşti! Kendimi uygun hale getirmeye çalıştım-"

"Evet, biliyorum. Sadece ona değil."

Bu derin sesteki saygısızlık onu geri çekilmek istemesine neden oldu, ama onun adaletsizliği ona bir omurga verdi. "Buraya gireceğinizi bilmeme imkân yoktu. Herkesin gece için gittiğini sanıyordum-"

Tohrment aralarındaki mesafeyi kapattı. "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Burada senin için bir şey yok. Bu evdeki çiftleşmiş erkekler shellanlarına bağlılar, Qhuinn ilgilenmiyor ve ben de ilgilenmiyorum. Eğer bir hellren ya da sevgili aramaya geldiyse, şansın yok-"

"Erkek istemiyorum!" Bağırması onu susturdu ama bu yeterli değildi. "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, başka bir erkeği bedenime kabul edersem kendimi öldürürüm. Benden neden nefret ettiğini biliyorum ve nedenlerine saygı duyuyorum ama seni ya da senin gibi düşünen başka birini istemiyorum. Asla."

"O zaman işe lanet olası kıyafetlerini çıkarmayarak başlasan nasıl olur?"

O kadar yükseğe ulaşabilseydi onu tokatlayabilirdi. Avuçları bile karıncalanmaya başladı.

Ama adamın yüzündeki korkunç ifadeyi zorla silmek için ayağa fırlamadı. Çenesini kaldırarak, olabildiğince ağırbaşlı bir şekilde, "Son erkeğin bana ne yaptığını unuttuysan, seni temin ederim ki unutmadım. İster bana inanmayı tercih edin, ister hayal görmeyi, bu benim işim değil, beni de ilgilendirmez."

Topallayarak adamın yanından geçerken, bir kez olsun bacağının eskisi gibi olmasını diledi: Düzgün bir yürüyüş gurura çok daha iyi hizmet ederdi.

Tam antreye varmıştı ki, tekrar ona baktı. Adam arkasını dönmemişti, bu yüzden omuzlarına hitap etti... ve derisine kazınmış olan Shellan'ının adına. "Bir daha asla o suya yaklaşmayacağım. Giyinik ya da çıplak."

Kapıya doğru sallanırken tepeden tırnağa titriyordu ve koridordaki havanın soğuk tokadını hissedene kadar tekerlekli çöp kutusunu, süpürgeyi ve kılıfını geride bıraktığını fark etmemiştir.

Onlar için geri dönmeyecekti, bu kesindi.

Çamaşırvhanede kendini içeri kapattı ve kapıların yanındaki duvara yaslandı.

Aniden boğuluyormuş gibi hissetti ve kapüşonunu kafasından çıkardı. Gerçekten de vücudu sıcaktı ve bu giydiği ağır katmandan kaynaklanmıyordu. İçten içe yanan bir ateş kök salmış ve bağırsaklarını çıra olarak kullanmıştı; bu ateşten çıkan sıcak duman ciğerlerine doluyor, oksijeni bastırıyordu.

Eski Ülke'de tanıdığı erkekle şimdi gördüğü erkeği bağdaştırmak imkânsızdı. İlki beceriksizdi ama asla saygısız değildi; nazik, kibar bir ruha sahipti ve bir şekilde savaştaki acımasız çabalarında başarılı olurken merhametini de kaybetmemişti.

Bu mevcut yineleme acı bir kabuktan başka bir şey değildi.

Ve o elbiseyi hazırlamanın herhangi bir yararı olacağını düşünmüş müydü?

Konağı zihniyle taşıması daha iyi olurdu.

No'One'ın sinirli bir şekilde ayrılmasının ardından Tohr, John Matthew'un bu gece şimdiye kadar elini ayağını kesmeyi başaramamış olması dışında, Tohr ve çocuğun pek çok ortak noktası olduğuna karar verdi: Öfkelerinin izniyle, her ikisi de şu anda Kaptan Pislik kostümünü giymiş durumdaydı; bu kostümün içinde ekstra bir ücret ödmeden rezalet pelerini, utanç patikleri ve Fuck Up cep telefonunun anahtarları da vardı.

Tanrım, ağzından ne çıkmıştı?

Son erkeğin bana ne yaptığını unuttuysanız, sizi temin ederim ki unutmadım.

Bir iniltiyle burnunun kenarını sıktı. Neden bir saniye bile olsa bir kadının bir erkeğe cinsel ilgi duyacağını düşünmüştü ki?

"Çünkü onun senden etkilendiğini düşündün ve bu seni korkuttu."

Tohr gözlerini kapadı. "Şimdi olmaz, Lassiter."

Doğal olarak, düşmüş melek sözlü POLİS HATTI-ÇİZGİYİ GEÇMEYİN bandına aldırış etmedi. Sarışın ve siyah aptal yürüdü ve banklardan birine oturdu, dirseklerini derisinin dizlerine koydu, garip beyaz gözleri sabit ve ciddiye.

"Seninle küçük bir konuşma yapmamızın zamanı geldi."

"Sosyal becerilerim hakkında mı?" Tohr başını salladı. "Alınma ama Rhage'den tavsiye almayı tercih ederim ve bu da bir şey ifade ediyor."

"Arada Kalanlar'ı hiç duydun mu?"

Tohr sağ ayağının üzerinde beceriksizce döndü. "Kesirler üzerine bir dersle ilgilenmiyorum. Teşekkürler."

"Burası çok gerçek bir yer."

"Cleveland da öyle. Detroit de öyle. Güzel Burbank şehir merkezi." Altmışlı yıllarda Laugh-In hayranıydı. Dava et o zaman. "Ama onları da bilmeme gerek yok."

"Wellsie'nin olduğu yer."

Tohr'un kalbi göğsünde durdu. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"O Fade'de değil."

Tamam. Doğru. Muhtemelen bunu "Sen neden bahsediyorsun?" diye takip etmeliydi. Onun yerine tek yapabildiğı adama bakmaktı.

"Düşündüğün yerde değil," diye mırıldandı melek.

Kuru bir ağızla, "Onun cehennemde olduğunu mu söylüyorsun? Çünkü diğer tek seçenek bu."

"Hayır, değil."

Tohr derin bir nefes aldı. "Shellan'ım değerli bir dişiydi ve Fade'de; Dhund'da olacağını düşünmek için hiçbir sebep yok. Bana gelince, bu gece insanların boğazına sarılmaktan bıktım. O yüzden şuradaki kapıdan çıkacağım" -yardımcı olmak için antreyi işaret etti- "ve siz de gitmeme izin vereceksiniz. Çünkü bunun için havamda değilim."

Arkasını dönerek, Kimse Yok mu'nun getirdiğı tek koltuk değneğini kullanarak topallayarak yürümeye başladı.

"Hakkında bir bok bilmediğın bir şeyden oldukça eminsin."

Tohr durdu. Gözlerini tekrar kapattı. Öldürme dürtüsü dışında bir duygu, herhangi bir duygu için dua etti.

Şansımız yok.

Omzunun üzerinden baktı. "Sen bir meleksin, değil mi? Yani merhametli olman gerekiyor. Az önce hamile kalana kadar tecavüze uğramış bir kadını fahişe olmakla suçladım. Sence şu anda shellan'ımla ilgili olarak etrafımda dönüp durulmasını kaldırabilir miyim?"

"Ölümden sonraki hayatta üç yer vardır. Fade, sevilenlerin yeniden bir araya geldiğı yer. Dhund, adaletsizlerin gittiğı yer. Ve Arada-"

"Az önce ne dediğimi duydun mu?"

"-ki bu da ruhların sıkıştığı yerdir. Diğer ikisi gibi değil-"

"Umurunda mı?"

"-Çünkü Arada Kalan herkes için farklıdır. Şu anda Shellan'ın ve gençlerin senin yüzünden sıkışmış durumda. İşte bu yüzden geldim, size yardım etmek ve onların ait oldukları yere ulaşmalarına yardımcı olmak için buradayım."

Dostum, ayağını kaybetmek için iyi bir zaman, diye düşündü Tohr, çünkü aniden hiçbir denge hissi kalmamıştı. Ya öyle ya da eğitim merkezi evin ekseninde dönüyordu.

"Anlamıyorum," diye fısıldadı.

"Hayatına devam etmelisin, adamım. Gidebilsin diye ona tutunmayı bırak-"

"Araf diye bir yer yok, eğer kastettiğiniz buysa
-"

"Nereden geldiğimi sanıyorsun?"

Tohr kaşlarını kaldırdı. "Buna gerçekten cevap vermemi mi istiyorsun?"

"Hiç komik değil. Ve ben ciddiylim." "Hayır, yalan söylüyorsun-"

"Seni o ormanda nasıl bulduğumu hiç merak ettin mi? Neden buralarda takıldığımı? Neden seninle zaman harcadığımı kendine bir an olsun sordun mu? Shellan ve oğlun kapana kısıldılar ve ben de onları kurtarmak için buraya gönderildim."

"Oğlum?" Tohr nefes aldı.

"Evet, küçük bir çocuk taşıyordu."

O noktada Tohr'un bacakları altından çıktı.

-Ne yazık ki melek öne atladı ve bir şeyleri kırmadan önce onu yakaladı.

"Buraya gel." Lassiter onu bankın yanına doğru götürdü.

"Park et ve başını dizlerinin arasına koy - rengin cehenneme dönmüş."

Tohr bir kez olsun karşı koymadı; kıcını yere bıraktı ve meleğin kendisine takla attırmasına izin verdi. Ağzını açıp nefes almaya çalışırken, sebepsiz yere yerdeki karoların su renginde olmadığını fark etti.

mavi, ama içlerinde beyaz, gri ve lacivertten oluşan çok renkli lekeler vardı.

Büyük bir el sırtında daireler çizmeye başladığında garip bir şekilde rahatladı.

"Bir oğul..." Tohr başını hafifçe kaldırdı ve avucunu yüzünde gezdirdi. "Bir oğlum olsun istedim."

"O da öyle."

Sertçe başını çevirdi. "Bunu bana hiç söylemedi."

"Sessiz kaldı çünkü evde iki erkek olduğu için şişko göğüslü olmanı istemedi."

Tohr güldü. Ya da belki de hıçkırarak ağladı. "Bunu kesinlikle yapardı."

"Evet."

"Demek onu gördün."

"Evet. Durumu iyi değil, Tohr."

Aniden, "Hasta olacağım" gibi hissetti. Bu ağlamaktan daha iyiydi. "Araf mı?"

"Aradaki. Ve kimsenin bunu bilmemesinin bir nedeni var. Eğer dışarı çıkarsanız, Fade-veya Dhund'dasınızdır ve nerede olduğunuza dair deneyiminiz unutulur, kaybolan kötü bir anı olur. Ve eğer pencereniz kapanırsa, sonsuza kadar orada sıkışıp kalırsınız, bu yüzden manzara hakkında herhangi bir rapor hazırlamazsınız."

"Anlamıyorum, o iyi bir hayat yaşadı. Erken kaçırılmış değerli bir kadındı. Neden Fade'e gitmedi?"

"Ne dediğimi duydun mu? Senin yüzünden."

"Ben mi?" Ellerini havaya kaldırdı. "Neyi yanlış yaptım ben? Yaşıyorum ve nefes alıyorum, kendimi öldürmedim ve öldürmeyeceğim de-"

"Gitmesine izin vermedin. Bunu inkar etme. Hadi ama, bak No'One'a ne yaptın. Kendi suçu olmadan onu çıplak yakaladın ve sana vurduğunu düşündüğün için kafasını kopardın."

"Ve bana bakılmasını istememem bir şekilde yanlış mı?"
Tohr kaşlarını çatı. "Ayrıca, az önce ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"Gerçekten artık yalnız olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Ve sorun No'One değil. Sorun sensin, ondan etkilenmek istemiyorsun."

"Ondan etkilenmedim. Etmiyorum da."

"Ama öyleyseniz sorun değil. Mesele de bu-"

Tohr uzanıp meleğin gömleğinin önünü tuttu ve başlarını birbirine doğru çekti. "Sana söyleyecek iki şeyim var. Bana söylediğin hiçbir şeye inanmıyorum ve eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, dostum hakkında çeneni kapatacaksın."

Tohr ittirerek kurtulup ayağa kalkarken Lassiter küfretti. "Bununla sonsuza kadar yaşayamazsın dostum."

"Odamdan uzak dur."

"Senin öfken üzerine onun sonsuzluğu üzerine bahse girmeye hazır mısın? Gerçekten bu kadar kibirli misin?"

Tohr omzunun üzerinden ters ters baktı... ama o orospu çocuğu gitmişti: Meleğin bulunduğu bankta havadan başka bir şey yoktu. Ve buna itiraz etmek zordu.

"Her neyse. Siktiğimin kaçığı."

ON İKİ

Xhex Demir Maske'ye girdiğinde kendini zamanda geri gitmiş gibi hissetti. Yıllarca böyle kulüplerde çalışmış, böyle çaresiz insanları ayıklamış, gözlerini bela için dört açmıştı... ileride oluşan bu küçük gerilim düğümü gibi.

Tam önünde iki adam kapışıyor, bir çift Goth boğası New Rocks'larıyla yeri eşeliyordu. Hemen yan tarafta, siyah-beyaz saçlı, ışıltılı göğüs dekolteli ve siyah deri kayışlardan oluşan aptalca bir kıyafeti olan bir piliç kendinden oldukça memnun görünüyordu.

Xhex sırf bu tavrı yüzünden onun kafasına bir tokat atıp sepetlemek istedi.

Ancak asıl sorun göğüs uçları olan bu mankafa değil, birbirlerine Dana White gibi davranmak üzere olan iki et parçasıydı. Asıl sorun birbirlerinin burunlarına ya da çene hatlarına ne yaptıkları değil, diğer iki yüz kişinin nasıl davrandığıydı. On iki farklı yöne doğru geriye doğru uçan erkek bedenleri pek çok seyirciyi kış üstü yere devirebilirdi ve buna kimin ihtiyacı vardı ki?

Tam müdahale etmek üzereydi ki, bunun artık onun işi olmadığını hatırladı. Artık bu pisliklerden ve onların libidolarından, kıskançlıklarından, uyuşturucu ticareti yapmalarından ve cinsel istismarlarından sorumlu değildi-

Ve işte Trez "Latimer" her neyse onunla ilgileniyordu.

Kalabalıktaki insanlar Moor'u sadece kendilerinden biri olarak görüyordu, sadece daha büyük ve daha saldırgan. Ancak o gerçeği biliyordu. Gölge, Homo sapiens'in tahmin edebileceğinden çok daha tehlikeliydi. Eğer isteseydi, göz açıp kapayıncaya kadar onların gırtlaklarını parçalayabilirdi...

Sonra karkasları ateşin üzerine atıp birkaç saat kızarttıktan sonra akşam yemeğinde bir baş mısır ve bir paket cipsle birlikte yedim.

Gölgelerin düşmanlarından kurtulmanın benzersiz bir yolu vardı.

Tums isteyen?

Trez'in cüssesi etkisini gösterdiğinde, sahnedeki dinamik anında değişti: Dipshit chippie ona bir bakış attı ve galeyana getirdiği iki adamın isimlerini unutmuş gibi göründü. Bu arada, içki içen iki serseri biraz sakinleşti, geri adım atıp durumlarını yeniden değerlendirdi.

İyi plan - onlar için zorla yeniden değerlendirilmesinden bir saniye uzaktaydılar.

Trez'in gözleri bir an için Xhex'inkilerle buluştu ve sonra üç müşterisine odaklandı. Kadın gözlerini ve göğüslerini göstererek ona yaklaşmaya çalıştığında, bir vejetaryen için striptiz bifeği izlenimi uyandırdı: Trez belli belirsiz iğrendi.

Müziğin gürültüsü arasında Xhex sadece birkaç kelime yakalayabildi ama senaryoyu yeterince iyi tahmin edebilirdi: Götlük yapma. Onu dışarı çıkar. İstenmeyen kişi olmadan önce ilk ve tek uyarı.

Sonunda Trez, harpiyi neredeyse bir levyeyle soymak zorunda kaldı - bir şekilde kendini koluna aşlamıştı.

"Ciddi olamazsın," diyerek onu başından savdı ve bir adım öne çıktı. "Hey."

Sorun onun o yavaş ve seksi gülümsemesiydi elbette. Ve derin sesin de yardımı olmadı. Ya da o vücut.

"Selam." O da gülümsemek zorunda kaldı. "Yine mi kadın sorunları?" "Her zaman." Etrafına bakındı. "Neredesin adamım?"

"Burada olmaz."

"Ahhhhh." Pause. "Nasılsın?"

"Bilmiyorum, Trez. Neden burada olduğumu bilmiyorum. Ben sadece..."

Uzanarak ağır kolunu kadının omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekti. Tanrım, aynı kokuyordu, Gucci Pour Homme ve tamamen ona ait bir şeyin karışımı.

"Hadi kızım," diye mırıldandı. "Ofisime dönelim."

"Bana 'kızım' deme. "

"Tamam. 'Düğün çiçeğine' ne dersin? "

Bir kolunu onun beline doladı ve birlikte yürümeye başladıklarında başını onun göğsüne yasladı. "Taşaklarını oldukları yerde mi seviyorsun?"

"Evet. Ama bu halini hiç beğenmedim. Daha alıngan ve sinirli olmanı tercih ederim."

"Ben de, Trez. Ben de..."

"Yani 'buttercup' konusunda iyi miyiz? Yoksa sana karşı daha da sert mi olmalıyım? Gerekirse 'pookie'yi çıkarırım."

Kulübün arka tarafında, "dansçıların" sokak kıyafetlerini giyip çıkardıkları soyunma odasının yanında, Trez'in ofisinin et dolabı gibi bir kapısı vardı. İçeride siyah deri bir kaneppe, büyük metal bir masa ve yere sabitlenmiş kurşun kaplı bir battaniye sandığı vardı. Hepsi bu kadardı. Satın alma siparişleri, makbuzlar, telefon mesajları, dizüstü bilgisayarlar....

Tüm bu olayların üzerinden milyonlarca yıl geçmiş gibi hissediyordu.

"Sanırım iAm henüz gelmemiş," dedi masanın üzerindeki dağınıklığı göstererek. Trez'in ikizi buna asla izin vermezdi.

"Gece yarısına kadar Sal'in evinde yemek yapıyor." "Aynı program o zaman."

"Eğer kırılmadıysa..."

Yerleştiklerinde, adam taht benzeri koltuğunda, kadın kanepede, göğsü ağrıyordu.

"Konuş benimle," dedi, karanlık yüzü ciddiydi.

Başını elinin üzerine koyup bacaklarını bileklerinden dizlerine kadar çaprazlayarak boktan ayakkabılarının bağcıklarıyla oynadı. "Ya sana eski işimi geri istediğimi söyleseydim?"

Çevresel görüşünde onun biraz geri çekildiğini izledi. "Kardeşlerle dövüştüğünü sanıyordum."

"Ben de öyle."

"Wrath sahada bir kadınla pek rahat değil mi?"

"John değil." Trez küfrederken, sertçe nefes verdi. "Ve ben onun shellan'ı olduğum için, o ne derse o olur."

"Gerçekten gözlerinin içine baktı ve-"

"Oh, bundan daha fazlasını yaptı." Tehditkâr bir hırıltı havada süzülürken elini salladı. "Hayır, şiddet içermiyordu. Yine de tartışmalar bir parti değildi."

Trez arkasına yaslandı. Parmaklarını önündeki dağınıklığa vurdu. Gözlerini ona dikti. "Elbette geri gelebilirsin, beni tanırsın. Herhangi bir vampir mülkiyet anlayışına bağlı değilim ve bizimki anaerik bir toplum, bu yüzden Eski Yollar'ın kadın düşmanlığını hiç anlamadım. Ancak sen ve John için endişeleniyorum."

"Bunu halledeceğiz." Nasıl? Hiçbir fikri yoktu. Ama bunu kelimelere dökerek çözemeyecekleri korkusuna daha fazla inandırıcılık kazandırmıyordu. "O evde hiçbir şey yapmadan oturamam ve onları gözümün önüne bile getirmek istemiyorum. Kahretsin Trez, bu çiftleşme olayının kötü bir fikir olduğunu bilmeliydim. Ben buna uygun değilim."

"Görünüşe göre sorunu yaratan siz değilsiniz. Yine de onun nereden geldiğini anlıyorum. Eğer iAm'e bir şey olursa, aklımı kaçırmam - bu yüzden onunla yan yana savaşmamız iyi bir fikir değil."

"Sen zaten biliyorsun."

"Evet, ama biz aptalız. Her gece el ele dolaşacak değiliz ya, bizi meşgul eden ofis işlerimiz var ve ancak bir şey bizi bulursa onunla ilgileniyoruz." Masasının çekmecesini açtı ve ona bir dizi anahtar fırlattı. "Koridorun sonunda son bir boş ofis var. CPD cinayet masasından o dedektif Chrissy ve ölü e r k e k arkadaşı hakkında tekrar gelirse, ilgileniriz."

Eğer mecbur kalırsak. Bu arada, seni maaş bordrosuna geri koyacağım. Zamanlama iyi, fedaileri organize etmek için biraz yardıma ihtiyacım olabilir. Ama -bunda ciddiylim- uzun vadeli bir yükümlülük yok. İstedğin zaman ayrılabilirsin."

"Teşekkürler, Trez."

İkisi masasının üzerinden birbirlerine baktılar. "Her şey yoluna girecek," dedi Gölge. "Bundan emin misin?"

"Olumlu."

Demir Maske'den yaklaşık bir buçuk blok ötede, Xcor bir dövme salonunun önünde duruyordu; neon tabelanın kırmızı, sarı ve mavi ışıkları gözlerini ve sinirlerini bozuyordu.

Throe ve Zypher yaklaşık on dakika önce işletmeye girmişlerdi.

Ama mürekkep için değil.

Kutsal olan her şey adına, Xcor askerlerinin başka bir görev için başka bir yerde olmasını tercih ederdi. Ne yazık ki kan ihtiyacıyla pazarlık yapılamazdı ve bunun için henüz güvenilir bir kaynak bulamamışlardı. İnsan dişileri içinde bulundukları sıkışık durumda işlerini görüyordu ama güçleri o kadar uzun sürmüyordu ve bu da kurban avının neredeyse yiyecek avı kadar sık olduğu anlamına geliyordu.

Aslında burada sadece bir haftadır bulunuyorlardı ve bedenindeki gecikme etkisini şimdiden hissedebiliyordu - Eski Ülke'de, hizmet etmeleri için para ödedikleri düzgün vampir dişileri vardı. Burada şu anda böyle bir lükse sahip değillerdi ve sahip olmaları için bir süre geçmesinden korkuyordu.

Gerçi kral olursa sorun çözülecekti.

Beklerken ağırlığını botlarının üzerinde ileri geri hareket ettiriyor, deri ceketinden hafif bir gıcırtı sesi geliyordu. Sırtında, kılıfında saklı ama kullanıma hazır tırpanı da en az onun kadar sabırsızdı.

Bazen o şeyin kendisiyle konuştuğuna yemin edebilirdi: Örneğin, zaman zaman bulunduğu sokağın girişinden bir insan geçiyordu; belki de hızlı adımlarla yürüyen yalnız bir adam, rüzgârda sigarasını yakmaya çalışan bir kadın ya da küçük bir eğlence grubuydu. Türü ne olursa olsun, gözleri onları bir av gibi takip ediyor, vücutlarının hareketlerini, silahlarını nerede saklıyor olabileceklerini ve kaç sıçrayışta yollarına çıkabileceklerini not ediyordu.

Ve tüm bu süre boyunca tırpanı ona fısıldadı, onu harekete geçmeye çağırırdı.

Bloodletter'ın zamanında insanlar daha az sayıda ve daha dayanıksızdı, hem hedef talimi hem de besin kaynağı olarak iyiydiler; kuyruksuz sıçan ırkının bu kadar çok vampir efsanesiyle sonuçlanmasının nedeni de buydu. Ancak şimdi, kemirgenler yeryüzünün sarayını ele geçirmiş ve bir tehdit haline gelmişlerdi.

Caldwell üzerinde düzgün bir şekilde çalışmaması çok yazık. Sadece büyük Kör Kral ve Kardeşlik'ten değil, Homo sapiens'ten de devralın.

Tırpanı hazırdı; bu kesindi. Sırtında karıncalanıyor, kulaklarının bir kadından duyduğu her şeyden daha seksi olan o sesle kullanılmak için yalvarıyordu.

Throe dükkândan çıktı ve ara sokağa girdi. Xcor'un dişleri hemen uzadı, aleti seksle ilgilendiği için değil, vücudunun yaptığı şey bu olduğu için sertleşti.

"Zypher şu anda onlarla işini bitiriyor," dedi teğmeni.

"Güzel."

Yolun aşağısında metal bir kapı açıldığında, ikisi de ellerini deri pardösülerinin içine sokup silahlarına sarıldılar. Ama gelen sadece Zypher'dı... Yanında, hepsi de bir yemek tabağının yanındaki çöp kadar çekici olan üçlü bir kadın grubu vardı.

Yine de dilenciler, seçiciler ve hepsi bu. Ayrıca, her birinin en önemli gereksinimi vardı: bir boyun.

Zypher yaklaşırken sırtıyordu ama dişlerini göstermemeye dikkat ediyordu. Aksanıyla, "Bunlar Carla, Beth ve Linda-" dedi.

"Lindsay," diye seslendi en uçtaki.

"Lindsay," diye düzeltti, uzanıp onu kendine doğru çekti. "Kızlar, arkadaşım ile tanıştınız ve bu da benim patronum."

Asker isimlerle uğraşmadı -neden nefesini boşa harcasın ki? Yine de bu uygunsuz tanıştırmaya rağmen heyecanlı görünüyorlardı: Carla, Beth ve Lin her ne haltsa Throe'ya gülümsedi, gözlerinde yeşil ışık vardı... ta ki Xcor'a bakana kadar

Çoğunlukla gölgede kalsa da, çıktıkları kapının üzerindeki güvenlik ışığı harekete geçirilmişti ve gördüklerinden hoşlanmadıkları açıktı. İkisi gözlerini yere indirdi. Diğer ise Zypher'ın deri ceket ile oynamakla meşguldü.

İçsel reddedilme duyulmamış bir tepki değildi. Aslında, hiçbir kadın ona onay ya da cazibe ile bakmamıştı.

Neyse ki, daha az umursayamazdı.

Sessizlik daha da garipleşmeden Zypher, "Her neyse, bu güzel hanımlar işe gitmek üzereler-" dedi.

"Demir Maske'de," diye konuştu Lin-her neyse.

"-ama bizimle saat üçte burada buluşmayı kabul ettiler."

"İndiğimizde," diye ekledi içlerinden biri.

Üçlü bir dizi sinir bozucu, yaramaz kıkırdamaya daldığında, Xcor onlarla onların kendisiyle ilgilendiğinden daha fazla ilgilenmiyordu. Aslında, onun hırsları Zypher'ınkilerden çok daha yüceydi. Seks, tıpkı kan almak gibi, uygunsuz bir biyolojik işlevdi ve bu romantizm saçmalığına kanmayacak kadar akıllıydı.

Eğer kişi bu yolu seçmeye kararlıysa, hadım etmek daha kolay, daha az acı verici ve aynı derecede kalıcıydı.

"Ee, bir randevumuz var mı?" Zypher kadına şöyle dedi.

Kıyafetlerinin içine girmiş olan kişi başını öne eğdiren bir şey fısıldadı. Kaşları gerildiğinde, işin özünün ne olduğunu anlamak zor değildi ve kadın verdiği cevaptan pek de mutsuz görünmüyordu.

Mırıldandı.

Xcor, kısırlaştırılmamış sokak kedilerinin de böyle yaptığını düşünüyordu.

Vampir Throe'ya bakarak, "Bu bir randevu," dedi. "Bu üçüne çok iyi bakacağımıza söz verdim."

"İhtiyacımız olan şey bende var."

"Güzel. Güzel." Önce birinin, sonra diğerinin kıcına vurdu. Üçüncüsünü, paltosunun içine girmeye çalışan kadını arkaya yatırdı ve sertçe öptü.

Daha fazla kıkırdama. Bunların para almaya giden fahişeler olduğu gerçeğiyle tamamen ilgili olmayan daha nazlı bakışlar.

Tam ayrılacakları sırada kadınların her biri Xcor'a dönüp baktı, yüzlerindeki ifadeler onun yakında maruz kalacakları bir hastalık gibi olduğunu gösteriyordu. Tekrar bir araya geldiklerinde kimin sopanın kısa ucunu alacağını merak ediyordu - çünkü gün ne kadar uzun ve geceler her zaman çok kısa olsa da, onlardan birine sahip olacağından emindi.

Bu tür durumlarda sadece ekstra maliyete neden olur.

Xcor askerleriyle yalnız kaldığında kuru bir sesle, "Erdemin güzel örnekleri," dedi.

Zypher omuz silkti. "Neyseler olarlar. Ve yeterince iyi olacaklar."

"Bize uygun dişiler bulmaya çalışıyorum," dedi Throe.

"Ancak bu kolay değil."

"Belki de daha çok çalışman gerekiyordur." Xcor gökyüzüne baktı. "Şimdi işe koyulalım. Zaman kaybediyoruz."

ON ÜÇ

Fahiş mi? Fahiş mi?

No'One kendini Öteki Taraf'a atıp yüzyıllarını geçirdiği Sığınak'a yeniden girdiğinde, ne o kelimeyi ne de öfkesini aklından çıkarabildi.

Aşağıda, eğitim merkezinde, temiz çamaşırlar hiç bu kadar acımasızca katlanmamıştı ve görevlerini bitirdiğinde, gündüz saatlerinde konakta kalması mümkün değildi.

Burası onun diğer tek varış noktasıydı.

Zaten buraya gelip kendini yenilemenin zamanı da gelmişti.

Rengârenk çiçeklerle dolu tarlada dururken derin nefesler aldı... ve yalnız bırakılması için dua etti. Seçilmişler kutsal dişilerden oluşan nazik bir gruptu ve yoldan geçen sıradan birine bile sunabileceğinden daha iyisini hak ediyorlardı - neyse ki şu anda çoğunlukla Primale ile birlikte Uzak Taraf'talar.

Cüppesini askıya alarak yürümeye başladı, canlı, mücevher gibi tonlardaki tombul şapkalarıyla sürekli açan lalelerin arasından geçiyordu. Kötü bacağı itiraz etmeye başlayana kadar yürümeye devam etti. Ve sonra yine de gezinmeye devam etti.

Kâtip Bakire'nin değerli topraklarının dört bir yanı sık bir ormanla çevriliydi ve klasik tarzda inşa edilmiş binalar ve tapınaklarla doluydu. No'One her çatıyı, her duvarı, her yolu, her havuzu biliyordu ve şimdi öfkeyle hepsinin etrafında geniş bir daire çiziyordu.

Öfke onu canlandırıyor, hiçbir şeye ve hiç kimseye doğru ilerlemesini sağlıyordu. Ve yine de yoluna devam etti.

Onun acı çektiğini gören biri nasıl olur da ona böyle hitap edebilirdi? O, çiftleşeceği kişiye vermeyi planladığı hediyeden şiddetle mahrum bırakılmış bir bakireydi.

Orospu!

Gerçekten de Tohrment bir zamanlar tanıdığı erkek değildi.

-ve bu düşünce aklına geldiğinde, bu konuda aynı olduklarını düşündü. Kendisi de daha önceki bir enkarnasyonundan kurtulmuştu, ama onun aksine, şimdiki kişiliği bir gelişmeydi.

Bir süre sonra bacağı o kadar çok ağrıyordu ki yavaşlamak zorunda kaldı... ve sonra durdu. Acı büyük bir netleştiriciydi, gerçekte içinde bulunduğu ortamı aşağıda bıraktığı ama onunla birlikte tuttuğu ortamın yerini almasını sağladı.

Tecrit Edilmiş Kâtipler Tapınağı'nın önünde duruyordu.

Boştu. Diğer tüm binalar gibi.

Etrafına bakındıkça sessizliğin gerçek derinliğini anladı. Manzara tamamen boştu. Sanki ironik bir şekilde, sonunda buraya gelen canlı renk, sadece her yere yayılmış beyazın yerini almakla kalmamış, aynı zamanda tüm yaşamı da kovalamıştı.

İlgilenmesi gereken o kadar çok şey varken geçmişi hatırladığında, aslında Öteki Taraf'a sadece kızını aramak için değil, fazla düşünmemek için kendini yoracak kadar meşgul edebileceği başka bir yer bulmak için gittiğini fark etti.

Burada yapacak hiçbir şeyi yoktu.

Sevgili Bakire Kâtip, çıldıracaktı.

Birdenbire, Hharm'ın oğlu Tohrment'in çıplak omuzlarının görüntüsü zihnini kör edene kadar doldurdu.

WELLESANDRA

İsim, kaslarının genişliğine Eski Dilde kazınmıştı; bu, bedenlerin ve ruhların gerçek birliğinin işaretiydi.

Kader tarafından böyle bir şey elinden alındıktan sonra, hiç şüphesiz kendisi gibi mahvolmuştu. Başta o da kızgındı. Ölümünden sonra buraya geldiğinde ve Direktör tarafından görevleri gösterildiğinde

Uyuşukluk eriyip gitmiş ve ortaya bir öfke ateşi çıkmıştı. Kendisi dışında öfkelenecek hiçbir şey yoktu.

-Ve bunu onlarca yıldır yapıyordu.

En azından kaderinin "nedenini", trajedisinin ardındaki amacı, kurtuluşunun nedenini anlayana kadar.

Ona ikinci bir şans verilmişti, böylece hizmet ve alçakgönüllülük rolünde yeniden doğabilecek ve önceki yollarının yanlışlığını öğrenebilecekti.

Tapınağın kapısını iterek, sıra sıra masaların, parşömen rulolarının ve tüy kalem fişeklerinin bulunduğu yüksek odaya topallayarak girdi. Her istasyonda, çalışma alanının ortasında, dörtte üçü neredeyse görünmeyecek kadar saf suyla dolu yuvarlak bir kristal kase vardı.

Gerçekten de Tohrment onun gibi acı çekiyordu, belki de sayılamayacak kadar uzun yıllar boyunca tamamladığını hissettiği yolculuğa yeni başlıyordu. Ve onun haksız suçlaması karşısında öfkelenmesi kolay bir duygu olsa da, anlayış ve merhamet göstermesi daha zor, daha değerli duruşlardı...

Bunu Seçilmişlerin verdiği örnekten öğrenmişti.

Anlamak bilgi gerektirse de, diye düşündü kaselerden birine bakarken.

İleriye doğru adım atarken, başlatmak üzere olduğu görevden tedirgindi ve hem kapılardan hem de katedral büyüklüğündeki kurşunlu pencerelerden uzakta, çok arkalarda bir yer seçti.

Oturduğunda, masanın yüzeyinde toz, suyun içinde ya da üzerinde en ufak bir döküntü ya da şişede kurumuş mürekkep bulamadı - odanın, aşağıdaki yarışın olaylarını araştıran ve nazik gözlerine görünen tarihi kaydeden kadınlarla dolmasının üzerinden uzun bir süre geçmiş olmasına rağmen.

No'One kaseyi aldı, parmaklarıyla değil avuçlarıyla tuttu. Zar zor algılanabilen bir hareketle

Tohrment'in sırtını olabildiğince net bir şekilde hayal ederek suyun etrafında dönmeye başladı.

Çok geçmeden, canlı renklerle süslenmiş ve sevgiyle canlandırılmış hareketli resimlerle anlatılan bir hikaye ortaya çıkmaya başladı.

Daha önce onu ve hayatını kaselerde araştırmayı hiç düşünmemişti. Buraya birkaç kez geldiğinde, ailesinin talihini ve kızının hayatının gidişatını kontrol etmek için gelmişti. Ancak şimdi, kendisine sığınak sağlayan ve onu koruyan bu iki savaşçıyı araştırmanın kendisi için çok acı verici olduğunu biliyordu.

Son ve en korkakça hareketiyle ikisine de ihanet etmişti.

Suyun yüzeyinde Tohrment'i kızıl saçlı, iri yapılı bir kadınla birlikte gördü; kadın kırmızı elbisesi içinde, erkek cüppesiz ve kadının adını Eski Dilde yazan taze yara izini göstererek vals yapıyorlardı. Çok mutluydu, göz kamaştırıcı bir şekilde mutluydu, aşkı ve bağı onu Kuzey Yıldızı gibi parlatıyordu.

Bunu takip eden başka sahneler de vardı; yıllar boyunca, aralarındaki her şeyin yeni olduğu zamanlardan aşinalığın getirdiği rahatlığa, küçük evlerden daha büyük evlere, birlikte güldükleri güzel zamanlardan tartıştıkları zor zamanlara doğru sürükleniyorlardı.

Bu, hayatın bir insana sunabileceği en iyi şeydi: seveceğiniz ve sevileceğiniz bir insan, birlikte zamanın ebedi geçişinin meşe gövdesine bir anlam kazıdığınız bir insan.

Ve sonra başka bir sahne.

Kadın bir mutfaktaydı, güzel, pırıl pırıl bir mutfak, bir ocağın önünde duruyordu. Ateşin üzerinde bir tava vardı, içinde et pişiyordu ve elinde bir spatula vardı. Ancak aşağıya doğru bakmıyordu. Önündeki boşluğa bakıyordu, duman kıvrılmaya başladığında gözleri odaklanmamıştı.

Tohrment yolun karşısında belirdi ve aceleyle kapıdan içeri girdi. Kızın adını seslendi ve küçük bir

Havlu, tavandaki bir armatüre gitti ve kulakları ağrıyormuş gibi irkilirken bezi kuvvetle ileri geri çırdtı.

Ocağın başında Wellesandra dikkat kesildi ve yanan tavayı kızgın bobinden itti. Konuşmaya başladı ve resimlerle ilişkili herhangi bir ses olmamasına rağmen özür dilediği açıktı.

Her şey yoluna girip sakinleştikten ve artık ateşi söndükten sonra Tohrment tezgâha yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve bir süre konuştu. Sonra sessizliğe gömüldü.

Wellesandra cevap verene kadar uzun bir süre geçti. Hayatlarının önceki resimlerinde her zaman güçlü ve doğrudan görünmüştü... şimdi ifadesi tereddütlüydü.

Cevabını bitirdiğinde dudakları birbirine yapıştı ve gözleri eşine kilitlendi.

Tohrment'in kolları yanlarından sarkana kadar yavaş yavaş açıldı ve ağzı da gevşedi, çenesi açık düşmek üzere çözüldü. Gözlerini tekrar tekrar kırıştırdı, açıp kapadı, açıp kapadı, açıp kapadı....

Sonunda hareket ettiğinde, vücudundaki her kemiği kırılmış birinin zarafetiyle hareket etmişti: Onları ayıran mesafeyi bir sıçrayışta geçti ve Shellan'ının önünde dizlerinin üzerine çöktü. Titreyen elleriyle uzanıp, gözleri yaşarırken karnının alt kısmına dokundu.

Tek kelime etmedi. Sadece eşini kendine doğru çekti, büyük, güçlü kolları onun belini sardı, ıslak yanağı rahminin üzerine geldi.

Onun üzerinde, Wellesandra gülümsemeye başladı... ışınlanmaya, gerçekten.

Ancak mutluluğunun altında Tohr'un yüzünde dehşet çizgileri vardı. Sanki o anda bile, sevinçle karşıladığı hamileliğin üçü için de bir felaket olduğunu biliyormuş gibi-

"Seni bu tarafta bulacağımı düşünmüştüm."

No'One arkasını döndü, kaptaki su cübbesine sıçradı ve görüntü mahvoldu.

Tohrment sanki kadının mahremiyetine tecavüzü onu kendisine ait olanı korumaya çağırması gibi kapı aralığında dikiliyordu. Öfkesi dağılmıştı ama öfke yokken bile çelimsiz yüzü, kadının az önce gördüğüne hiç benzemiyordu.

"Özür dilemeye geldim," dedi.

Kâseyi dikkatle yerine koydu, suyun dalgalı yüzeyinin sakinleşmesini ve seviyenin yavaşça eski haline gelmesini, bilinmeyen, görülemeyen bir rezervuardan yenilenmesini izledi.

"Biraz ayılana kadar bekleyeceğimi düşündüm-"

"Seni izliyordum," dedi. "Kasenin içinde. Shellan'ınla birlikte."

Bu onu susturdu.

Ayağa kalkan No'One, her zaman olduğu gibi düz, şekilsiz kumaş kıvrımları halinde düşmesine rağmen cübbesini düzeltti. "Neden huysuz ve çabuk öfkelenen biri olduğumu anlıyorum. Dost bir ele bile saldırmak yaralı bir hayvanın doğasında vardır."

Kadın başını kaldırdığında, adam kaşlarını öyle derin çatmıştı ki, kaşları tek bir çizgi halindeydi. Konuşmak için pek de uygun bir ortam değildi. Ama aralarındaki havayı temizleme vakti gelmişti ve iltihaplı bir yaranın debridmanında olduğu gibi, bunun da acı vermesi beklenebilirdi.

Ancak enfeksiyonun etten arındırılması gerekiyor. "Ne zaman öldü?"

"Öldürüldü," dedi bir süre sonra. "Öldürüldü." "Ne kadar zamandır."

"On beş ay, yirmi altı gün, yedi saat. Dakikalar için bir saate bakmam gerekecek."

No'One pencerelere doğru yürüdü ve parlak yeşil çimlerin üzerinden dışarı baktı. "Onun senden alındığını nasıl öğrendin?"

"Kralım. Kardeşlerim. Bana geldiler... ve onun vurulduğunu söylediler."

"Ondan sonra ne oldu?"

"Çılgılık attım. Kendimi başka bir yere, başka bir yere götürdüm. Haftalarca vahşi doğada tek başıma ağladım."

"Solma töreni yapmadınız mı?"

"Neredeyse bir yıl boyunca geri dönmedim." Küfretti ve yüzünü ovaladı. "Bana bunları sorduğuna inanamıyorum, ben de cevap verdiğime inanamıyorum."

Omuz silkti. "Havuzda bana karşı acımasız olduğun için. Sen kendini suçlu hissediyorsun, ben de bana bir şey borçluymuşsun gibi hissediyorum. İkincisi beni cesur yapıyor ve ilki dudaklarını gevşetiyor."

Ağzını açtı. Kapattı. Tekrar açtı. "Çok zekisin."

"Pek sayılmaz. Bu çok açık."

"Kaselerde ne gördünüz?"

"Söylememi istediğinizden emin misiniz?"

"Tüm bunlar kafamın içinde sonsuz bir döngüde dönüp duruyor. Flaş haber olmayacak, her ne ise."

"Sana mutfağında hamile olduğunu söyledi. Ondan önce yere düştün - o mutluydu, sen değildin."

Adamın yüzü kızarıırken, keşke diğer sahnelerden birini de paylaşırdım diye düşündü.

Ve sonra onu şaşırttı. "Garip... ama bunun kötü bir haber olduğunu biliyordum. Çok fazla iyi şans. O kadar çok istiyordu ki. Her on yılda bir, ihtiyacı olduğunda bu konuda kavga ederdik. Sonunda öyle bir noktaya geldi ki, denemesine izin vermezsem beni terk edecekti. Kurşun yemekle bıçak yemek arasında seçim yapmak gibiydi - her iki durumda da onu bir şekilde kaybedeceğimi biliyordum."

Koltuk değneğini kullanarak topallaya topallaya bir sandalyeye gitti, çekti ve oturdu. Adam yaralı ayağıyla beceriksizce manevra yaparken, kadın bir başka ortak noktaları daha olduğunu fark etti.

Yavaş ve dengesiz bir şekilde ona yaklaştı ve yanındaki masaya oturdu. "Çok özür dilerim." Adam biraz şaşırmış gibi görününce bir kez daha omuz silkti. "Kaybınız karşısında nasıl başsağlığı dilemeyebilirim? Doğrusunu söylemek gerekirse

İkiniz birlikte, onu ne kadar çok sevdiğini asla unutacağımı sanmıyorum."

Bir süre sonra boğuk bir sesle mırıldandı: "Bu ikimiz için de geçerli."

Sessizliğe gömüldüklerinde Tohr, yanında kıpırdamadan oturan küçük, kapüşonlu figüre baktı. Aralarında bir metre kadar mesafe vardı ve her ikisi de yazı masalarından birine park etmişti. Ama bundan daha yakın görünüyorlardı.

"Benim için kapüşonunu çıkar." No'One tereddüt edince, "Hayatımın en güzel anlarını gördün. Gözlerini görmek istiyorum."

Solgun elleri havaya kalktı ve yüzünü örten şeyi kaldırırken hafifçe titredi.

Ona bakmadı. Muhtemelen bakamazdı.

Tarafsız bir odaklanmayla, yüz hatlarının muhteşem açılarını ölçtü. "Neden her zaman bunu takıyorsun?"

Derin bir nefes aldı, bornoz öyle bir yükselip alçaldı ki, adam muhtemelen altında hâlâ çıplak olduğunu hatırlamak zorunda kaldı.

"Söyle bana," diye talep etti.

Omuzlarını dikleştirdiğinde, bu kadının zayıf olduğuna inanan herkesin başka bir şey düşünmesi gerektiğini düşündü.

"Bu yüz" -mükemmel açılı çenesini ve pembe, yüksek yanaklarını işaret etti- "ben ben değilim. İnsanlar bunu gördüklerinde bana uygunsuz bir hürmetle davranıyorlar. Seçilmişler bile böyle yaptı. Bunu örtbas ediyorum çünkü örtbas etmezsem bir yalanı yaymış olacağım ve bu yalan sadece bana dokunsa bile bu yeterli."

"Bazı şeyleri açıklamak için oldukça iyi bir yolunuz var." "Bu açıklama yeterli değil mi?"

"Öyle." Kadın elindeki şeyi tekrar yukarı kaldırdığında, adam uzanıp elini onun koluna koydu. "Nasıl görüldüğünü unutacağıma söz verirsem, bunu saklar mısın? Saklandığın zaman ruh halini pek iyi değerlendiremiyorum."

Fark etmediyseniz, burada tam olarak hava durumundan bahsetmiyoruz."

Sanki bırakamayacakmış gibi elini kapüşonun bir yarısında tuttu. Ve sonra gözlerini ona öyle bir kilitledi ki, adam geri çekildi.

İlk kez ona gerçekten baktığını fark etti. Hem de hiç.

Aynı samimiyetle konuşarak, "İkimiz de birbirimize karşı tamamen açık olalım diye söylüyorum, hiçbir erkeğe ilgi duymuyorum. Sizin türünüzden cinsel olarak iğreniyorum ve buna siz de dahilsiniz."

Boğazını temizledi. Kaslı gömleğini çekti. Sandalyede kaydı.

Sonra yavaş ve rahatlamış bir nefes aldı.

No'One devam etti, "Eğer sizi kırdıysam-"

"Hayır, hiç de değil. Kişisel olmadığını biliyorum."

"Gerçekten öyle değil."

"Dürüst olmak gerekirse, bu işleri... kolaylaştırıyor. Çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum."

Bunun üzerine, aslında biraz gülümsedi. "Gerçekten de bir elmanın iki yarısı gibiyiz."

Bir süre sessiz kaldılar. Ta ki aniden, "Ben hala Shellan'ıma aşığım." diyene kadar.

"Neden olmayasın ki? Çok hoş biriydi."

Uzun zamandır ilk kez gülümsediğini hissetti. "Sadece görünüşü değildi. Onunla ilgili her şeydi."

"Ona bakışlarından anladım. Büyülenmiş gibiydin."

Tüylerden birini aldı ve ucunun ince, keskin kesimini kontrol etti. "Tanrım... Çiftleştikimiz o gece çok gergindim. Onu çok istiyordum ve benim olacağına inanamıyordum."

"Ayarlanmış mıydı?"

"Evet, mahmenim tarafından. Babam bu tür şeyleri umursamazdı - ya da benim için, bu konuda. Ama annem elinden geldiğince her şeyle ilgilenirdi ve zekiydi.

Eğer iyi bir kadın bulursam, hayatım boyunca hazır olacağımı biliyordu. Ya da en azından... plan buydu."

"Mahmeniniz hayatta mı?"

"Hayır ve iyi ki de değil. Bunların hiçbirisi hoşuna gitmezdi."

"Peki ya baban?"

"O da öldü. Mezara yaklaşına kadar beni reddetti. Ölmeden yaklaşık altı ay önce beni yanına çağırdı ve Wellsie olmasaydı gitmezdim. Beni o zorladı ve haklıydı. Ölüm döşeginde beni resmen geri aldı. Bunun onun için neden bu kadar önemli olduğundan emin değilim ama işte."

"Peki ya Darius? Onu buralarda görmedim-"

"Düşman tarafından öldürüldü. Wellsie'den hemen önce." Kadın nefesini tutup elini ağzına götürdüğünde, adam başını salladı. "Cehennem gibiydi, gerçekten."

"Yapayalnızsın," dedi küçük bir sesle.

"Benim kardeşlerim var."

"Onları içeri alıyor musun?"

Kısa bir kahkaha atarak başını salladı. "Retoriklerle cehennemin çanlarını çalıyorsun, bunu biliyor musun?"

"Özür dilerim, ben-"

"Hayır, özür dileme." Tüy kalemi tutucusuna geri koydu. "Seninle konuşmayı seviyorum."

Kendi sesindeki şaşkınlığı duyunca sertçe güldü. "Dostum, bu gece seninle her türlü çekicilik puanını kazanıyorum, değil mi?" Konuşmalarına son vermek için kalçalarını tokatlayarak koltuk değneğinin yardımıyla ayağa kalktı. "Dinle, ben de buraya biraz araştırma yapmak için geldim. Kütüphanenin nerede olduğunu biliyor musun? Bulabilirsem ne olayım."

"Evet, elbette." Ayağa kalkarken kapüşonunu tekrar başına geçirdi. "Seni oraya götüreceğim."

Kız onun yanından geçerken, adam kaşlarını çattı. "Her zamankinden daha kötü topallıyorsun. Yaralandın mı?"

"Hayır. Çok fazla hareket ettiğimde ağrıyor."

"Bunu aşağıda halledebiliriz-Manello-"

"Teşekkür ederim, ama hayır."

Tohr bir elini uzattı ve kapıdan çıkmadan önce onu durdurdu. "Başlık. Aşağıda bırakın lütfen." Kadın cevap vermeyince, "Burada bizden başka kimse yok. Güvendesin."

ON DÖRT

John Matthew, Caldwell şehir merkezinin yaklaşık on beş dakika kuzeyinde Hudson Nehri kıyısında dururken, kendini herkesten binlerce kilometre uzaktaymış gibi hissediyordu.

Arkasında, hakim esintinin yanı sıra, ne olduğunu bilmeseniz, devirmek için çaba harcamaya değmeyecek bir şey olarak göreceğiniz küçük bir av kulübesi vardı. Ancak burası çelikle güçlendirilmiş duvarları, aşılmaz çatısı, kurşun geçirmez pencereleri... ve garajında şehir nüfusunun yarısının Tanrı'yı yakından ve kişisel olarak görmesine yetecek kadar ateş gücü olan bir kaleydi.

Xhex'in buraya geleceğini varsaymıştı. O kadar ikna olmuştu ki, onu takip etme zahmetine bile girmemişti.

Ama o değildi-

Sağdan gelen bir far ışığı başını çevirmesine neden oldu. Bir araba şeritten aşağı iniyor, yavaşça kulübeye yaklaşıyordu.

John motorun sesini duyunca kaşlarını çattı: alçak, derin, acımasız bir hırıltı.

Bu Hyundai ya da Honda değildi. Harley olamaz, çok yumuşak.

Her ne haltsa yanından geçip gitmeye devam etti, ta ki o koca kışlı evin dikildiği noktanın ucuna kadar. Birkaç dakika sonra malikânenin içinde ışıklar yanmaya başladı; kavisli verandalarından ve üst üste dizilmiş üç katlı düz yollarından aydınlatma akıyordu.

Lanet şey havalanmak üzere olan bir uzay gemisine benziyordu. Onun işi değil. Zaten gitme vakti gelmişti.

Sessiz bir lanetle moleküllerini dağıttı ve Caldie'nin koltuk altına, Trade Street'in aşağısındaki barlar, striptiz kulüpleri ve dövmeçilerin olduğu yere odaklandı.

Demir Maske, Rehvenge'in ikinci kulübüydü; Goth kültürüne hitap etmek üzere kurulmuş bir dans/seks/uyuşturucu tesisiydi.

İlk işletmesi ZeroSum'da bulunmayan demografik özellikler -ki burası daha çok Eurotrash tarzı bir havaya sahipti.

İçeri girmek için bir sıra vardı -her zaman vardı- ama iki fedai, Koca Rob ve Sessiz Tom, onu tanıdılar ve herkesten önce içeri aldılar.

Kadife perdeler, derin koltuklar, siyah ışıklar... siyah deri giymiş, beyaz makyajlı ve saçlarını kışlarına kadar uzatmış kadınlar... gruplar halinde kümelenmiş, nasıl sevişeceklerine dair strateji geliştiren erkekler... sözleri insana kurşun yemeyi düşündüren karamsar bir müzik.

Ama belki de bu sadece onun ruh haliydi.

Ve o buradaydı. Xhex'teki kanını hissedebiliyordu ve kalabalığın arasından geçerek sinyale doğru yöneldi.

Kulübün sadece personele ayrılmış bölümüne açılan işaretlenmemiş kapıya geldiğinde Trez gölgelerin arasından çıktı. Evet.

"Ne oluyor?" dedi Gölge, avucunu uzatarak.

İkili birbirlerine sarıldılar, omuz vurdular ve birbirlerinin sırtını sıvazladılar.

"Onunla konuşmak için mi buradasın?" John başıyla onaylayınca adam kapıyı açtı. "Ona yanımdaki soyunma odasının yanındaki ofisi verdim. Geri dön, personel raporlarını kontrol ediyor."

Gölge aniden durdu, ama yeterince konuşmuştu.

Yüce Tanrım.

"Ah, evet, o arkada," diye mırıldandı adam, sanki bu işin dışında kalacakmış gibi.

John eğilerek içeri girdi ve koridorda ilerledi. Kapalı bir kapıya vardığında, üzerinde adının yazılı olduğu bir tabela görmedi ama bunun ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Ve onun burada olduğunu bilmesi gerektiği halde kapıyı çaldı.

Kız seslendiğinde, adam içeri itti-

Xhex uzak köşede eğilmiş, yerdeki bir şeyi çekiştiriyordu. Gözlerini dikip baktığında

Dondu; bu da ona, aslında onun geldiğini fark etmediğini söylüyordu.

Harika. Yeni işine o kadar dalmıştı ki, onu çoktan unutmuştu.

"Ah... hey." Tekrar aşağıya bakarak, yaptığı şeye devam etti, çekerek-

Dosya dolabının altından bir uzatma kablosu fırladı, sivri dişli ucu uçtu gitti.

Etrafında dönüp onu iyi bir şekilde yakalamadan önce, öne doğru sıçradı, şeyi tuttu ve darbeyi kendisi aldı, acının sızısı göğüs kafesinde parladı.

"Teşekkürler," dedi adam onu verip uzaklaşırken. "Arkada sıkışmıştı."

Artık burada mı çalışacaksın?

"Evet, öyle. Diğer seçeneğin gerçekçi olduğunu sanmıyorum.

Ve"-gözleri sertleşti-"eğer bana yapamayacağımı söylemeye çalışırsan-"

Tanrım, Xhex, biz bu değiliz. Onları ayıran masanın üzerinde bir ileri bir geri hareket etti. Bu biz değiliz.

"Aslında, sanırım öyle, çünkü buradayız, değil mi?"

Seni savaşmaktan alıkoymak istemiyorum-

"Ama var. Başka türlü davranmayalım." Xhex ofis koltuğuna oturdu ve arkasına yaslandı, bir gıcırty yükseldi. "Artık sen ve ben çiftleştikimize göre, Kardeşler, hatta kralın bile senden örnek alıyor - hayır, bekle, daha bitirmedim." Sanki bitkin düşmüş gibi gözlerini kapattı. "Bırak da bunu konuşayım. Bana saygı duyduklarını biliyorum ama çiftleşmiş bir erkeğin shellanı üzerindeki ayrıcalığına daha çok saygı duyuyorlar. Bu sadece Kardeşlik'e özgü bir şey değil, vampir toplumunun yapısında var ve hiç şüphesiz bunun sebebi de çiftleşmiş bir erkeğin tehlikeli bir hayvan olması. Bunu değiştiremezsiniz ve ben de bu şekilde yaşayamam, bu yüzden evet, bulunduğumuz yer burası."

Onlarla konuşabilirim, onları-

"Asıl sorun onlar değil."

John duvarı yumruklamak için ani bir dürtü hissetti. Değişebilirim.

Aniden omuzları düştü ve gözleri, o tunç grisi gözleri,
keskinleşti. "Yapabileceğini sanmıyorum,

John. Ben de yapamam. Evde oturup her gece şafak vakti dönmeni beklemeyeceğim."

Senden bunu yapmanı istemiyorum.

"Güzel, çünkü malikaneye geri dönmeyeceğim." John başındaki kanın çekildiğini hissederken, kadın boğazını temizledi. "Biliyorsun, tüm bu bağlanma olayı... Elinde olmadığını biliyorum. Ayrıldığımda çok kızmıştım ama o zamandan beri bunu düşünüyorum ve- Kahretsin, farklı hissedebilseydin, farklı olabilseydin, yapardın biliyorum. Gerçek şu ki, bunu anlamak için sefil birkaç ay daha geçirebilir ve bu süreçte birbirimizden nefret etmeyi öğrenebiliriz ve ben bunu istemiyorum. Sen de bunu istemezsin."

Yani benimle işin bitti, imzaladı. Bu kadar mı?

"Hayır! Bilmiyorum, yani, lanet olsun." Ellerini havaya kaldırdı. "Başka ne yapabilirim ki? Sana, kendime, her şeye o kadar sinirliyim ki, mantıklı konuştuğumdan bile emin değilim."

John kaşlarını çattı, kendini onun içinde bulunduğu aynı zor noktada buldu. Orta yol neredeydi?

Bizde bundan daha fazlası var, diye imzaladı.

"Buna inanmak istiyorum," dedi üzüntüyle. "Gerçekten istiyorum."

Bir anlık dürtüyle masanın etrafından dolaştı ve onun yanında durdu. Kolçağı kavrayarak sandalyeyi kendine doğru çevirdi ve iki avucunu da ona doğru uzattı.

Talep yoktu. Saldırganlık yoktu. Seçer ya da seçmezdi.

Bir süre sonra Xhex ellerini onun ellerinin arasına koydu ve adam onu yukarı çektiğinde ona karşı koymadı.

Kollarını ona dolayarak yaklaştırdı ve sonra güçle hareket ederek dengesini bozdu, onu güçlü kollarıyla tutarak yerden kaldırdı.

Gözlerini onunkilere dikerek dudaklarını bir kez, kısa bir süreliğine birleştirdi. Kız ona tokat atmayınca, taşaklarına tekme atmayınca ya da ısırmayınca başını eğdi ve kızın ağzını düzgün bir şekilde tutarak kendisine açması için zorladı.

Kız bunu yaptığında, adam kızın vücudunu kendi vücuduyla birleştirdi ve onu ölesiye öptü. Ellerinden biri kızın kıkına uzanıp onu sıktı; diğeri de ensesine yapıştı. Kızın boğazından bir inilti yükseldiğinde, amacını kanıtladığını biliyordu.

Bağlanmış erkek sorununa hemen bir çözüm bulamasa da, aralarındaki bu bağı, aniden belki-olmazlarla dolu görünen bir dünyada kesin olduğunu biliyordu.

Öpüşmeyi kesti. Onu oturduğu yere geri koydu. Kapıya doğru gitti.

Beni tekrar görmek istediğinde mesaj at, diye imzaladı. Sana biraz zaman veriyorum ama şunu bil: Seni sonsuza dek bekleyeceğim.

* * *

Kapı John'un arkasından kapanırken Xhex, sandalyenin iyi bir şey olduğunu düşündü.

Evet, vay canına. Kafası ne kadar sıkışık olursa olsun, vücudu ılık hava kadar akışkan ve rahattı.

Hala onu istiyordu. Ve o da amacına ulaşmıştı. Birbirlerine uyuyorlardı - en azından bu şekilde.

Vay canına, birbirlerine çok yaklaşıyorlardı. Kahretsin, şimdi ne yapacağım?

Şey, bir fikir... ona geri dönmesi için mesaj atmak, onları birlikte kilitlemek ve yeni ofisine uygunsuz bir şekilde girmek olabilir.

Telefonuna bile uzandı.

Ancak sonunda tamamen farklı bir mesaj attı.

Bunu çözeceğiz. Söz veriyorum.

Telefonu kapatırken, kendi geleceklerini bulmanın John'la kendisine bağlı olduğunu biliyordu; geçen zamanın acımasız, kayalık kıyılarından her ikisinin de ihtiyaçlarına uygun bir şekilde çıkmaya çalışıyorlardı.

Bunun onunla ve Kardeşlik'le yan yana savaşmak olacağını varsaymıştı, o da öyle.

Belki de hâlâ öyleydi. Belki de değildi.

Ofisinde etrafına bakınırken burada ne kadar kalacağından emin değildi.

Kapının tek ve güçlü bir şekilde çalınması onu böldü.

"Evet," diye seslendi.

Koca Rob ve Sessiz Tom içeri girdiler, her zamanki gibi kötü davrandığı için adamın kafasına bir şey indirmek üzereymiş gibi bakıyorlardı. Her ne kadar hâlâ John'a odaklanmış olsa da, her zamanki gibi işlerin yüzüne vurulması iyi gelmişti. Bir kulübün sorunsuz çalıştığından emin olmak için pek çok gece geçirmişti.

Bunu yapabiliirdi.

"Konuş benimle," dedi.

Doğal olarak, Koca Rob mecburen yaptı. "Şehirde yeni bir oyuncu var."

"Hangi iş kolunda?"

Adam burnunun kenarına vurdu.

Uyuşturucu. Harika ama pek de sürpriz sayılmaz. Rehv on yıldır kraldı ve şimdi sahneden çekildiğine göre? Fırsat, doğa gibi, boşluktan nefret ederdi ve para büyük bir motivasyon kaynağıydı.

Harika. Caldwell'in yeraltı dünyası zaten cehennemden gelen üç ayaklı bir masaydı; daha fazla istikrarsızlığa ihtiyaçları yoktu.

"Kim o?"

"Kimse bilmiyor. Bir anda ortaya çıktı ve Benloise'dan nakit olarak yarım milyonluk toz satın aldı." Kaşlarını çatı.

Korumasının kaynaklarından şüphe duymuyor değildi ama bu çok fazla mal demekti. "Bu demek değil ki Caldwell'de satılacak."

"Bunu az önce erkekler tuvaletindeki bir düzensizlikten aldık."

Koca Tom masanın üzerine bir selofan paket attı. Bu şey, küçük bir ayrıntı dışında, standart çeyrek onsluk bir servisti. Kırmızı mürekkepli bir mühürle damgalanmıştı.

Lanet olsun.

"O yazı şeyinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Tabii ki bilmiyordu. Eski Dilde bir karakterdi, İngilizce'de karşılığı olmayan bir karakter. Genellikle resmi belgelerin üzerine damgalanırdı ve ölümü temsil ederdi.

Soru şuydu... Rehv'in yerini kim almaya çalışıyordu?

-İrktan olan kim?

"Bunu aldığın adam, gitmesine izin verdin mi?" diye sordu.

"Seni ofisimde bekliyor."

Xhex ayağa kalktı ve masanın etrafına geldi. Koca Tom'un koluna hızlı bir yumruk indirerek, "Senden hep hoşlandım," dedi.

ON BEŞ

Sığınak'ta No'One Tohrment'i kütüphaneye götürdü ve her ne olursa olsun onu araştırmalarıyla baş başa bırakmayı bekledi. Ancak gidecekleri yere vardıklarında, Tohrment için kapıyı açtı ve onu ileriye doğru çağırdı.

Tabii ki, eşikten içeri adımını attı.

Kitapların tapınağı uzun, ince ve yüksekti, daha ziyade ucunda duran bir folyonun boyutlarına göre inşa edilmişti. Etrafta, Seçilmişlerin nesillerinin özenli vuruşlarıyla doldurulmuş deri ciltler, kronolojik sırayla beyaz mermer kutulara yerleştirilmişti; buradaki hikayeler, çok aşağıda yaşanmış hayatların kurgusal olmayan anlatımlarıydı ve suyun şeffaf ekranında tanıklık ediyorlardı.

Tohrment bir an durdu, sargılı ayağını kaldırırken koltuk değneği onu sabit tutuyordu.

"Ne arıyorsun?" diye sordu en yakındaki raflara göz atarken. Ciltleri görünce geçmişin saklamanın geleceği hakkında meraklandı. Seçilmişlerin gerçek dünyayı keşfetmesiyle birlikte, çok fazla kayıt tutmuyorlardı. Bu uzun gelenek pekâlâ kaybolabilirdi.

"Ölümden sonraki yaşam," diye yanıtladı Tohrment. "Bununla ilgili bir bölüm olup olmadığı hakkında bir fikrin var mı?"

"Tarihlerin konuya göre değil, yıllara göre düzenlendiğine inanıyorum."

"In Between diye bir şey duydun mu hiç?" "Neyi?"

Topallayarak ilerleyip yığınları incelemeye başladığında sert bir şekilde güldü. "Aynen öyle. Fade elimizde. Dhund var. Öldüğünüzde tek seçeneğiniz olduğunu varsaydığım iki zıt uç. Başka bir seçenek olduğuna dair herhangi bir kanıt arıyorum. Kahretsin... evet-bunlar kronolojik, konuya göre değil. Başka yerlerde farklı mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Herhangi bir indeks sistemi?"

"Sadece tarafından On yıl, I İnanmak mı? I am değil bir Ancak uzman."

"Kahretsin, tüm bunların üstesinden gelmek yıllar alabilir." "Belki de Seçilmişlerden biriyle konuşmalısınız? I

Selena'nın bir kâtip olduğunu biliyorum-"

"Hayır bir ihtiyaçlar için Biliyorum hakkında Bu. Bu hakkında Wellsie'm."

Bu İroni . o İFADE görünüyordu Kayıp üzerine onu. "Bekle... Başka bir oda daha var."

Onu orta koridordan aşağıya doğru yönlendirdikten sonra sola, aslında bir mahzene götürdü. "Burası en kutsal yer - Kardeşliğin hayatlarının saklandığı yer."

Ağır kapılar istilaya direndi, en azından kadın onları açmaya çalıştığında. Ancak Tohrment'in gücü karşısında kapılar boyun eğerek dar ve uzun bir odayı ortaya çıkardı.

"Demek bizi kilit altında tutuyordu," dedi kuru bir sesle, kitapların sırtlarındaki isimleri incelerken. "Şunlara bak...."

Ciltlerden birini çıkardı ve sırtını kırdı. "Ah, Throe-şimdiki Throe'nun babası. Acaba yaşlı adam oğlunun kiminle yattığı hakkında ne düşünürdü?"

Cildi yerine yerleştirirken, ona bakmaktan çekinmedi, kaşları konsantrasyon içinde gergindi, güçlü ama zarif parmakları kitapları özenle tutuyordu, vücudu raflara yaslanmıştı.

Koyu renk saçları kalın ve parlaktı ve çok kısa kesilmişti. Ve önündeki beyaz şerit şok edici bir şekilde yersiz görünüyordu - ta ki onun yorgun, perili gözlerini düşünene kadar.

Ah, onun gözleri. Hazinedeki safirler kadar mavi ve bir o kadar da değerli, diye düşündü.

Çok yakışıklı olduğunu fark etti.

Tuhaf olan, başka birine aşık olması, onu bu düzeyde değerlendirmesini bile mümkün kılıyordu: Shellan'ına karşı böyle hissederken, güvendedi. Öyle ki, artık onun bir başkasına aşık olmasından dolayı kendini garip

hissetmiyordu.

onu çıplak gördü. Ona asla cinsel bir gözle bakmazdı. Bu Wellesandra'ya olan sevgisini ihlal etmek olurdu.

"Burada başka bir şey var mı?" dedi, koltuk değneğinin üzerinde dengede dururken eğildi. "Ben sadece... Kardeşlerin biyografilerini görüyorum..."

"Buyurun, yardım edeyim."

Birlikte hepsini gözden geçirdiler ve cennet ya da cehennemle ilgili hiçbir referans cilt bulamadılar. Sadece kardeş üstüne kardeş...

"Hiçbir şey," diye mırıldandı. "İçinde hiçbir şey bulamadıktan sonra bir kütüphane ne işe yarar ki?"

"Belki..." Bir rafın kenarından tutarak aşağıya doğru beceriksizce eğildi ve isimleri takip etti. Sonunda aradığı şeyi buldu. "Sizinkini de arayabiliriz."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak kendini kuşanır gibi yaptı. "Orada olmalı, değil mi?"

"O senin hayatının bir parçasıydı ve konu sensin."

"Çek şunu."

Ona adanmış birkaç kitap vardı ve No'One en güncel olanını çıkardı. Sırtını kırarak ön taraftaki soy bildirimini geçti ve sahadaki hünerlerine odaklanan çeşitli sayfaları taradı. En son yazılana geldiğinde kaşlarını çatı.

"Ne yazıyor?"

Eski dilde, yüksek sesle tarihi ve ardından notu okudu: " 'Bu arifede, çiftleştığı Shellan'ı, yavrusuyla birlikte olan Wellesandra'yı yeryüzünden kaybetti. Daha sonra, Kara Hançer Kardeşliği'nin komünal toplumundan kendini kurtardı. "

"Bu kadar mı?"

"Evet."

Kendisi okuyabilsin diye kitabı çevirdi ama adam elini havada gezdirdi. "Tanrım, mahvoldum ve yazdıkları tek şey bu."

"Belki de kederinize saygılı davranıyorlardı." Kitabı bir kenara koydu. "Şüphesiz bunun özel kalması en iyisi."

Başka bir şey söylemedi, sadece orada durdu, onu ayakta tutan koltuk değneğine yaslandı, öfkeli gözleri yere kilitlendi.

"Konuş benimle," dedi yumuşak bir sesle.

"Lanet olsun." Gözlerini ovuştururken, bitkinliği dışarıya yayılıyordu. "Tüm bu kâbusun içinde sahip olduğum tek huzur, Wellsie'min oğlumla birlikte Fade'de olması. Bununla yaşayabileceğim tek şey bu. Çıldırıldığımda kendime onun güvende olduğunu ve bu acıyı benim yaşamamın onun yaşamısından daha iyi olduğunu söylüyorum - burada, dünyada kaybolan kişinin ben olmam daha iyi. Çünkü, hey, Fade'in barış ve sevgi dolu olması gerekiyordu, değil mi? Ama sonra o melek çıkageldi ve bir tür Arada'dan bahsetmeye başladı - ve şimdi, aniden, tek tesellim... puf! Ve üstüne üstlük? O yeri hiç duymadım ve doğrulayamıyorum-"

"Bir fikrim var. Benimle gel." Adam ona öylece baktığında, kadın hayır cevabını kabul etmeyecekti. "Gel."

Kolundan çekiştirerek onu kasadan çıkardı ve kütüphanenin ana bölümüne geri götürdü. Sonra rafların derinliklerine indi, ciltlerin tarihlerini işaretleyerek en yenilerini buldu.

"O gün neydi..." Tohrment ona tekrar ay ve günü verdiğinde, uygun cildi çıkardı.

Sayfaları karıştırırken, onun tepesinde beliren varlığını hissetti

-Ve tehdit edilmedi. "İşte burada." "Oh..."

Tanrım. Ne?"

"Sadece diyor ki... evet, sizin kitabınızda da belirtildiği gibi. O yeryüzünden kayboldu... bir dakika bekleyin."

Önce geriye, sonra ileriye giderek, o tarihte ölmüş olan diğer kadın ve erkeklerin geçmişlerinin izini sürdürdü: Falanca Solmaya geçti... Solmaya... Solmaya....

No'One ona tekrar baktığında, bir an gerçek bir korku hissetti. "Aslında, onun orada olduğunu söylemiyor. Fade, yani."

"Ne demek istiyorsun-"

"Sadece kaybolduğunu söylüyor. Fade'de olduğunu söylemiyor."

Caldwell'in soğuk ve cesur kalbinin derinliklerinde, Xcor tek bir lesser'ın izini sürdü.

Bir parkın ölü, cılız çimenleri üzerinde ilerlerken, elinde tırpan, vücudu saldırmaya hazır bir halde, sessizce ölümsüzün arkasından ilerledi. Bu bir başıboştu, kendisinin ve piç çetesinin daha önce saldırdığı sürüden kopmuş biriydi.

Yaralı olduğu belliydi, siyah kanının bıraktığı izler son derece açıktı.

O ve askerleri ara sokaklardaki tüm meslektaşlarını öldürmüştü; sonra Xcor'un emriyle bazı hatıra eşyaları almışlar ve o da bu yalnız firariyi bulmak için ayrılmıştı. Bu arada Throe ve Zypher dişileri beslemek için dövme dükkanına geri dönmüş, kuzenler de savaş yaralarını sarmak için ana kampa dönmüştü.

Belki de kadınlar uygun bir acelecilikle gönderilirse, safaktan önce başka bir düşman filosu bulabilirlerdi - filo yanlış kelime olsa da. Fazla profesyonelce. Şimdiki acemiler, Eski Ülke'deki savaşın en parlak dönemindekilere hiç benzemiyordu; acemilikten yeni çıkmış bu askerler daha soluk bile almamışlardı ve iyi organize olmuş ya da bir çatışma sırasında birlikte çalışabilecek gibi görünmüyorlardı. Dahası, silahları büyük ölçüde sokak silahlarıydı: maket bıçakları, sustalı bıçaklar, sopalar... Silahları varsa bile, tabancaları uyumsuzdu ve genellikle kötü ateş ediyorlardı.

Bu, gücü büyük ölçüde sayısal olarak görünen, derme çatma bir orduydı. Ve Kardeşlik onları yenemedi mi? Ne utanç verici.

Avına yeniden odaklanan Xcor mesafeyi kapatmaya başladı. Bu işi bitirme zamanı. Karnını doyur. Geri dönün.

Girdikleri ortak alan nehrin aşağısındaydı ve Xcor'un zevkine göre oldukça iyi aydınlatılmıştı. Aynı zamanda fazla açıktı da: Piknik masaları ve çöplerin atılması için yuvarlak

elli beş galonluk varillerle dolu olan bu alan meraklı gözlerden korunmak için pek bir şey sunmuyordu ama en azından gece, güvenilirliği olan insanları içeriye çekecek kadar soğuktu. Orada olurher zaman olmak

geçici akımlar etrafta, Tabii ki. Neyse ki,

onlar eğilimli içinkal içinde onların

Kendi dünyaları vardı ve öyle olmasaydı kimse

onlara aldırış etmezdi. Az ileride beton bir patika vardı, onu güvenli bir yere götürmek yerine, sadece ölümüne yol açacaktı ve o da son hamlesini yapmaya hazırdı. Bir o yana bir bu yana savrulmaya başlamıştı; bir kolu dengede durabilmek için işe yaramaz bir şekilde savrulurken, diğeri orta kısmına kilitlenmişti. Bu hızla giderse, yakında yere düşecekti ve bunun neresi eğlenceliydi-

Gecenin sessizliğini bir hıçkırık bozdu. Ve sonra bir tane daha.

Ağlıyordu. Lanet şey bir dişi gibi ağlıyordu.

Xcor'un öfke dalgası o kadar hızlı yükseldi ki neredeyse boğulacaktı. Aniden tırpanını yeniden kınına soktu ve çelik hançerini çıkardı.

Bir zamanlar iş meselesiydi, artık kişiseldi.

Onun isteğiyle, kaldırımın uzun boyunlu direklerindeki ışıklar avcının hem önünde hem de arkasında birer birer sönmeye başladı, karanlık avcının üzerine çöktü ve sonunda, zayıflığına ve acısına rağmen, zamanının geldiğini fark etti.

"Oh, siktir... hayır..." O şey son lambanın ışığında kendi etrafında döndü. "Tanrım, hayır..."

Yüzü sanki sahne makyajı yapılmış gibi bembeyazdı ama bunun nedeni solgunlaşacak kadar uzun süre avcılık yapmış olması değildi. Gençti, sadece on sekiz ya da yirmi yaşındaydı, dövmeleri vardı.

Boynundan ve kollarından aşıya doğru iniyordu ve hafızam beni yanıltmıyorsa, bıçak kullanmakta oldukça becerikliydi; gerçi göğüs göğüse çarpışırken bunun eğitimden çok içgüdü olduğu belliydi.

Belli ki önceki bedenlenişinde saldırgan biriydi; ilk güç gösterisi, ilk vuruştan sonra geri çekilen rakiplere alışkın olduğunu kanıtlamıştı. Ancak gücünün ve egosunun zamanı geçmişti ve bu acınası göz yaşları onun özünde ne olduğunu kanıtlıyordu.

Son ışık, onun üzerinde olan ışık söndüğünde ılgık attı.

Xcor acımasız bir güçle saldırdı, büyük ağırlığını havaya fırlattı ve o şeyi çimlere doğru iterken ona yapıştı.

Bir avucunu yüzüne kapatıp bıçağı omzuna gömdü ve tendon ve kasları yırtarak, kemiği keserek çekti. Daha küçük olan tekrar ılgık atarken sıcak nefesi yukarı fışkırdı; bu da ölümsüzlerin bile acı reseptörleri olduğunu bir kez daha kanıtlıyordu.

Xcor eğildi ve ağzını erkeğin kulağına dayadı. "Benim için ağla. Ağla... Nefes alamayana kadar ağla."

Piç kurusu yönünü buldu ve onunla birlikte koşmaya başladı; boşuk boşuk nefesler alıp titreyerek açık açık ağlıyordu. Gösterinin üzerinde hüküm süren Xcor, zayıflığı gözeneklerinden emerek içine çekti ve kendi ciğerlerinde sıkıca tuttu.

Hissettiği nefret savaşın ötesine, bu gecenin ve bu anın ötesine geçti. Ruhunun derinliklerinde ve iliklerinde hissettiği tiksinti, eski insanı çizip dörde bölmek istemesine neden oldu.

Ama bunun için daha uygun bir son vardı.

Hayvanı yüzüstü çevirerek iki dizini de dar kalçalarının arasına soktu ve sanki sikilmek üzere olan bir dişiymiş gibi bacaklarını ayırdı. Yüzükoyun yatan bedeninin üzerinde doğrulup, yüzünü çimlerin içine doğru itti.

Ve sonra işe gitti.

Artık bıçağı yukarı kaldırıp aşağı doğru saplamak yoktu. Şimdi hançeriyle hassas ve dikkatli bir şekilde ilerleme zamanıydı.

Daha küçük olan acınası bir şekilde debelenirken, Xcor kolsuz gömleğinin yakasını kesti, sonra bıçağını dişlerinin arasına aldı ve kumaşı ikiye ayırarak şeyin omuzlarını ve sırtını ortaya çıkardı. Bir tür şehir manzarasının dövmesi saygıdeğer bir ustalıkla yapılmış, mürekkep derinin pürüzsüz yüzeyinde büyük bir etki yaratmıştı - en azından siyah, yağlı kanın resmi gölgelemediği yerlerde.

Ağlama ve sert soluk alıp vermeler, görüntünün sanki kötü gösterilmiş hareketli bir film gibi şeklinin bozulmasına ve devam etmesine, bozulmasına ve devam etmesine neden oldu.

"Bu parçayı mahvetmek çok yazık," diye söylendi Xcor. "Yapılması uzun zaman almış olmalı. Acıtmış da olmalı."

Xcor bıçağın keskin ucunu o şeyin ensesine dayadı. Deriyi delerek, kemik tarafından durdurulana kadar daha da derine indi.

Daha çok ağlıyor.

Ağzını tekrar herifin kulağına dayadı. "Ben sadece herkesin görebileceği şeyleri açıklıyorum."

Emin ve istikrarlı bir vuruşla bıçağı aşağı doğru çekti, avı bir domuz gibi ciyaktarken omurların düzenli dizilişini izledi. Sonra dizlerini avcının bacaklarının arkasına doğru kaydırды, bir avucunu omzunun kalın kısmına yerleştirdi... ve omurganın üst kısmını kavramak için uzandı.

Tüm gücünü hedefine yönelttiğinde ortaya çıkan şey bir insanın yaşayabileceği bir şey değildi. Bununla birlikte, daha küçük olan, daha sonra onun için artık solunum mümkün olmasa ve bir daha asla ayakta duramayacak olsa bile, canlı kaldı: duruşunu ve duruşunu tanımlayan çekirdek altyapısı

Hareketlilik, boyu ve çevresi, şimdi Xcor'un elinden sarkıyordu.

Avcı hâlâ ağlıyordu, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Xcor arkasına yaslandı ve yorulduğu için derin bir nefes aldı. Bu zayıf canlıyı şu anki haliyle burada bırakmak iyi bir şey olacaktı, kaderi sonsuza dek omurgasız bir atık olmaktı ve çektiği acının tadını çıkarmak ve bu ceza görüntüsünü zihnine kazımak için bir an ayırdı.

Yıllar öncesini hatırladığında, benzer bir pozisyonda olduğunu hatırladı. Ham duygulara indirgenmiş, yere serilmiş, çıplak ve aşağılanmış.

Yüzün kadar değersizsin. Çık dışarı.

Bloodletter soğuk bir şekilde umursamazdı, astları ise etkili ve acımasızdı: Xcor'un kolları ve bacakları tutulmuş ve savaş kampının mağarasının ağzına götürülmüştü; ardından da at dışkısı çıkarır gibi dışarı atılmıştı.

Tek başına ve kışın soğuk beyaz karında, Xcor da tıpkı bu avcı gibi düştüğü yerde yatıyordu, aciz bir halde, başkalarının merhametine kalmıştı. Ancak yüzü yukarı bakıyordu.

Aslında bu, ilk kez dışlanması değildi. Onu doğuran kadından başlayarak, kaldığı son yetimhaneye kadar, uzun bir reddedilme geçmişi vardı. Savaş kampı, herhangi bir topluluk bulmak için son şansıydı ve kampın sınırlarından kovulmayı reddetmişti.

Acıya katlanarak geri dönüş yolunu kazanmak zorunda kalmıştı. Ve Bloodletter bile dayanabileceğini kanıtladığı şeylerden etkilenmişti.

Gözyaşları gençler, dişiler ve hadım edilmiş erkekler içindi. Ne yazık ki ders bu parça için boşa gitti-

"Meşgulumüşsün."

Xcor başını kaldırıp baktı. Throe bir anda ortaya çıkmış, hiç şüphesiz olay yerinde cisimleşmişti.

"Kadınlar hazır mı?" diye sordu Xcor huysuzca.

"Vakit geldi."

Xcor gücünü toplamak için çabaladı. Bu karmaşanın icabına bakmalıydı; insanların bulması ve kafaları patlayana kadar üzerinde tahmin yürütmesi için geride seğiren bir ceset bırakamazdı.

"Şurada bir tuvalet var." Throe çimenliği işaret etti. "Şunu bitir de seni yıkayalım."

"Sanki ben bir bebeğim?" Xcor teğmenine ters ters baktı. "Hiç sanmıyorum. Sen fahişelerin yanına dön. Ben birazdan orada olacağım."

"Kupalarınızı getiremezsiniz."

"Peki onları nereye bırakmamı önerirsiniz?" Ses tonu, en azından onun bakış açısından "kıçına" seçeneğinin de olduğunu gösteriyordu. "Git."

Throe onaylamadı ve aynı fikirde değildi ama yine de protokol gereği başını salladı ve uzaklaştı.

Tek başına kalan Xcor, saygısızlığa uğramış cesede son bir kez baktı. "Oh, kendine gel."

Zayıflığı daha fazla cezalandırma dürtüsü, ona o şeyi göğsünden bıçaklamak için enerji verdi. Çeliğin ucu girdiği anda bir patlama oldu, bir parlama... ve sonra daha küçük olanın yattığı çimenlerin üzerinde bir lekeden başka bir şey yoktu.

Kendini ayağa sürükleyerek avının omurgasını aldı ve diğer ganimetleriyle birlikte omuz çantasına koydu.

Sıgmıyordu, bir ucu kısıtılmış üst kısımdan dışarı çıkıyordu.

Throe'nun tüyler ürpertici hatıra çantası konusunda haklı olduğu bir nokta vardı.

Lanet olsun.

Banyodaki barakanın tepesine çıktı, ganimetlerini havalandırma sisteminin kıvrımlarının altına bıraktı ve lavabo ve tuvaletlerin bulunduğu içeriye girdi. Mekânın sahte oda spreyi koktuğundan emindi ama hiçbir şey avının iğrenç, bozulmuş et kokusunu bastıramıyordu.

O hareket ettikçe harekete duyarlı ışıklar yanıyor ve floresan bir pus oluşturuyordu. Lavabolar paslanmaz çelikti.

ve ilkeldi, ama su soğuk ve temiz akıyordu ve eğilerek ellerini kavradı ve yüzüne bir kez su sıçrattı. İki kez. Tekrar.

Bu toparlama işiyle vakit kaybetmek çok aptalca, diye düşündü. O fahişeler hiçbir şey hatırlamayacaktı. Üstelik yıkanmak yüz hatlarını güzelleştirecek de değildi. Öte yandan, en iyisi onları k o r k u t u p kaçırmamaktı: Onları geri sürüklemek çok sıkıcıydı.

Başını kaldırdığında, ayna olması gereken kaba metal levhalarda kendini gördü. Yansıma donuk olsa da çirkinliğini fark etti ve az önce Throe'yu düşündü. Asker bütün gece savaşmış olmasına rağmen, yakışıklı yüzü bir papatya kadar taze görünüyordu; iyi yetiştirilmiş görüntüsü, kıyafetlerinde avcı kanı olduğu ve sıyrılıp yara bere içinde kaldığı gerçeğini gölgede bırakıyordu.

Bununla birlikte, Xcor iki hafta boyunca aralıksız dinlense, büyük bir yemek yese ve lanet olası bir Seçilmiş'ten beslense bile yine de itici görünürdü.

Yüzünü bir kez daha duruladı. Sonra silecek olarak kullanabileceği bir şey aradı. Görünen tek şey, elleri sıcak havayla kurutmak için duvara cıvatalanmış makinelerdi.

Deri pardösüsü kirliydi. Altındaki bol siyah gömlek de aynıydı.

Çenesinden damlayan soğuk suyla tesisten ayrıldı ve çatıda yeniden belirdi. Çantası burada yeterince güvenli değildi ve tırpanını ve paltosunu çok güvenli bir yerde bırakmak zorunda kalacaktı.

Yorgunluk onu yiyip bitirirken, bütün bunların ne kadar lanet bir baş belası olduğunu düşündü.

ON ALTI

Caldwell'in kaosundan çok yukarıda, Seçilmişler'in sessiz mermer kütüphanesinde, Tohr'un kafasında o kadar yüksek bir çığlık vardı ki, No'One'in kulaklarını gürültüden kapatmamış olması bir mucizeydi.

Elini uzattı. "Ver şunu bana."

Cildi ondan alarak, gözlerini Eski Dil'in özenle oluşturulmuş karakterlerine odaklanmaya zorladı.

Kara Hançer Kardeş Tohrment'in eşi, Hharm'ın oğlu, Relix'in kanlı kızı Wellesandra bu gece, kırk haftalık bir oğlu olan henüz doğmamış yavrusunu da yanına alarak dünyadan göçtü.

Kısa pasajı okurken, tüm olay sanki bir an önce olmuş gibi hissetti, vücudu o eski, tanıdık keder nehrine battı.

Sadece orada ne olduğuna değil, ne olmadığına da konsantre olabilmesi için sembollerin üzerinden birkaç kez geçmesi gerekti.

Fade'den bahsedilmiyor.

Diğer paragrafları da gözden geçirerek başka geçişlerin notlarını aradı. Birkaç tane vardı....

Dünyadan göçüp gitti. Yeryüzünden Fade'e geçti. Sayfayı çevirdi

-Toprağın solmasına

kadar. "Oh,

Tanrım..."

Etrafta bir çığlık sesi yankılanırken, gözlerini kaldırmadı. Ama aniden, No'One kolunu çekmeye başladı.

"Otur, lütfen otur." Sertçe çekti. "Lütfen."

Kendini bıraktı ve kadının sürüklediği tabure onun ağırlığını yakaladı.

"Bunu koymayı unutmuş olma ihtimalleri var mı?" dedi gırtlaktan gelen bir sesle.

No'One'ın ya da bir başkasının bu soruya cevap vermesine gerek yoktu. Tecrit edilmiş Seçilmişlerin kutsal bir görevi vardı ve bu görevi yüzlerine gözlerine bulaştırmamaları gerekiyordu. Ve bu tür bir "hata" büyük bir hata olurdu.

Lassiter'in sesi iç kapısını çaldı: Bu yüzden geldim, sana ve ona yardım etmek için.

"Malikâneye geri dönmem gerekiyor," diye mırıldandı.

Bir sonraki hamlesi ayağa kalkmaktı ama bu da pek iyi gitmedi. Vücudundaki ani bir zayıflık ve o lanet ayağı arasında, yığınlardan birine çarptı, omzunun kıvrımı, sırtları çok dikkatli bir şekilde düzenlenmiş kitaplara bir dalga itti. Sonra da zemin ters yönde devrilerek onu serbest havaya fırlattı.

Küçük ve yumuşak bir şey düşmesine engel oldu.... Bu bir bedendi. Küçücük bir kadın bedeni, kalçaları ve aniden, şok edici bir şekilde aklına kazınan göğüsler.

Anında, No'One'ın havuzdaki görüntüsü, parıldayan ve ıslak çıplak formu, beyinde bir kara mayını gibi patladı, patlama o kadar büyüktü ki, onu yönlendiren her şeyi patlattı.

Her şey çok hızlı oldu: temas, anı... ve uyarılma.

Derisinin fermuarının altından, siki tam boyuna kadar dışarı fırladı. Özür dilemeden.

"Sandalyeye oturmana yardım edeyim," dediğini duydu uzaklardan.

"Dokunma bana." Onu itti. Tökezleyerek uzaklaştı. "Sakin bana yaklaşma. Ben... kaybediyorum...."

Yığınlardan aşağı doğru yuvarlanırken nefes alamıyordu, ayakta duramıyordu....

Kütüphaneden çıkar çıkmaz Sığınak'tan hızla uzaklaştı ve inançsız bedenini malikânedeki yatak odasına geri götürdü.

Oraya vardığında hala ereksiyon halindeydi.

Duh.

Dügmeli fermuarına bakarak başka bir açıklama bulmaya çalıştı. Belki de bir pıhtı atmıştı? Bir penis pıhtısı... ya da belki... kahretsin...

Başka bir kadından etkilenmesinin imkânı yoktu.

O bağlı bir erkekti, lanet olsun. "Lassiter," etrafına bakındı. "Lassiter!" Neredeydi bu lanet melek?

"Lassiter!" diye bağırdı.

Cevap gelmeyince, kapıdan içeri dalmayınca, tek başına kalakaldı... ereksiyonuyla birlikte.

Rage sağ elini yumruk şeklinde kıvırdı.

Sert bir hamleyle kendini yumrukladı ve taşaklarından vurdu.

"Siktir!"

Bir yıkım topuyla vurulmuş gibiydi ve gökdeleni yıkıldı, acı onu o kadar hızlı büktü ki halı yedi.

Kusup dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalışırken ve bir yandan da ciddi bir iç hasar verip vermediğini merak ederken, kuru bir ses ah-u vahların arasından süzüldü.

"Kahretsin, bu acıtmış olmalı." Meleğin yüzü onun sulu görüş alanına girdi. "İyi tarafından bakarsak, muhtemelen bir Noel CD'sinde Alvin'in rolünü söyleyebilirsin."

"Ne..." Konuşmak zordu. Ama sonra nefes almak da zorlaştı. Ve her öksürdüğünde, taşaklarının boğazına gelip gelmediğini merak ediyordu. "Anlat bana... Aradaki..."

"Hipoksik olmayana kadar beklemek ister misin?"

Tohr bir elini uzattı ve meleğin pazularını kavradı. "Söyle bana, orospu çocuğu."

Erkekler arasında evrensel bir gerçek vardı ki, ne zaman bir erkeğin taşaklarına vurulduğunu görseniz, kendi kroket setinizde hayali bir acı hissederdiniz.

Lassiter, Kardeş'in simit gibi bedeninin yanına çömeldiğinde, kendisinin de biraz midesi bulanıyordu ve bir an için bacaklarının arasında asılı duran şeyi avuçladı - ne kadar ikonoklast olursa olsun, bazı şeylerin kutsal olduğuna dair alt kattaki çocuklara güvence vermek için.

"Anlat bana!"

Adamın hâlâ bağırarak için enerji toplayabilmesi etkileyici. Ve evet, kendini böyle yumruklayabilen bir orospu çocuğu için belki daha sonra iyileşirsin seçeneği yoktu.

Bok doldurmak için de bir sebep yok. Evet.

"Arada Kalan aslında Bakire Kâtip'in ya da Omega'nın yetki alanı değildir. Orası Yaratıcı'nın bölgesidir - ve siz sormadan söyleyeyim, o her şeyin yaratıcısıdır. Kâtip Bakire'nin, Omega'nın, hepsinin. Oraya gitmenin birkaç yolu var, ama çoğunlukla ya siz gitmenize izin vermediğiniz için ya da birileri sizi bırakmadığı için."

Tohr sustuğunda, Lassiter beyin kızarması belirtilerini fark etti ve zavallı orospu çocuğuna acıdı.

Elini Kardeş'in omzuna koyarak nazikçe şöyle dedi: "Benimle birlikte nefes al. Hadi, bunu birlikte yapacağız. Bir dakikalığına nefes alıp verelim...."

En uzun süre orada kaldılar, Tohr kalçalarının önünden eğilmişti, Lassiter kendini bir kalas gibi hissediyordu.

Uzun yaşamı boyunca acının her türlü süne tanık olmuştu.

Hastalık. Parçalanma. Destansı ölçeklerde büyü bozumu.

Uzattığı eline bakarken, her şeyden koptuğunu fark etti. Aşırı maruz kalma ve kişisel deneyimlerle sertleşmişti. Her türlü merhametten uzaklaşmıştı.

Adamım, bu iş için yanlış melekti. İkisinin içinde bulunduğu durum çok kötüydü.

Tohr'un gözleri büyüdü, öyle büyümüşlerdi ki, Lassiter mavi olduklarını bilmeseydi, siyah olduklarını söyleyebilirdi.

"Ne yapabilirim...?" diye inledi Kardeş.

Oh, adamım, buna dayanamıyordu.

Aniden ayağa kalktı ve pencereye gitti. Dışarıda manzara dikkat çekmeyecek şekilde aydınlanmıştı, bahçeler yeni doğmuş halleriyle ihtişamlı olmaktan çok uzaktı. Gerçekten de bahar soğuk ve acımasız bir kuluçka makinesiydi, yazın yuvarlanan sıcaklığına aylar vardı.

Bir ömür boyu uzakta.

"Ona yardım etmeme yardım et," dedi Tohr kısık sesle. "Bana söylediğin buydu."

Bunu takip eden sessizlikte, hiçbir şeyi yoktu. Sesi yoktu. Düşüncesi bile yoktu. Ve bu, kışından bir şey çıkarmadığı sürece, kaçma umudu olmadan kendisi için özel olarak yapılmış bir cehenneme geri döneceği gerçeğine rağmen oldu. Wellsie ve o genç de kendi cehennemlerinde sıkışıp kalmışlardı. Tohr da kendi cehenneminde sıkışıp kalmıştı.

Çok kibirliydi.

Bunun işe yaramayacağı hiç aklına gelmemişti. Ona yaklaşıldığında, küstah, kendinden emin ve sonrasına hazırdı - ki bu da kendisi için özgürlük demekti.

Mücadele etmek hiç aklına gelmemişti. Başarısızlık kavramı radar ekranının yakınında bile değildi.

Wellsie ve Tohr'a ne olduğunun umurunda olacağını hiç düşünmemişti.

"Bana ve ona yardım etmek için burada olduğunu söylemiştin." Cevap gelmeyince Tohr'un sesi alçaldı. "Lassiter, burada dizlerimin üstündeyim."

"Çünkü taşakların diyaframında." "Bana söylemiştin-"

"Bana inanmıyorsun, unutma."

"Gördüm. Uzak Taraf'taki kitaplarda. O Fade'de değil."

Lassiter bahçelere baktı ve hayata ne kadar yakın olduklarına hayret etti - ne kadar buruşmuş ve yıpranmış görünseler de, ortaya çıkmak ve bahar için şarkı söylemek üzereydiler.

"O Fade'de değil!"

Bir şey onu yakaladı, etrafında döndürdü ve kış üstü duvara öyle sert çarptı ki, kanatları olsaydı kopup giderlerdi.

"Orada değil!"

Tohr'un yüzü yüz hatlarının bir kopyasına dönüşmüştü ve bir el boğazına kenetlendiğinde, Lassiter bir an için netleşti. Kardeş onu öldürebilirdi, tam burada, hemen şimdi.

Belki de kendini yine bu şekilde Arada'da bulmuştur. Birkaç kafa darbesi, sonra belki bir boyun kırılması ve puf! Başarısız oldun. Merhaba, sonsuz hiçlik.

Tuhaf, geri dönmeyi hiç düşünmemişti bile. Muhtemelen düşünmeliydi.

"O lanet olası ağzını açsan iyi olur meleğim," diye homurdandı Tohr.

Lassiter o yüzü tekrar izledi, o vücuttaki gücü ölçtü, öfkenin sıcaklığını ölçtü. "Onu çok seviyorsun."

"O benim Shellan'ım-"

"Öyleydi. Lanet olsun, öyleydi."

Bir kalp atışı kadar sessizlik oldu. Sonra bir çatırtı, bir ışık gösterisi ve bir sürü acı. Dizlerinin biraz titremesinin yanı sıra - bunu itiraf etmedi.

Piç kurusu ona soğuk yumruk atmıştı.

Lassiter adamı üzerinden itti, haliya kan tükürdü ve karşılık vermeyi düşündü. Ama boş ver kavgayı. Yaratıcı onu geri alacaksa, Her Şeyin Başı ve Sonu'nun gelip onu alması gerekecekti; Tohr onu havadan postalamayacaktı.

Bu odadan defolup gitme zamanı.

Kapıya yöneldiğinde arkasından gelen mırıltılı küfürleri kolayca duymazdan geldi. Özellikle de gözlerinden birinin optik sinirinden asılı olup olmadığını merak ettiği düşünüldüğünde.

"Lassiter. Siktir, Lassiter, özür dilerim."

Melek etrafında döndü. "Sorunun ne olduğunu bilmek ister misin?" Adamın amını işaret etti. "Sorun sensin. Dişini kaybettiğin için üzgünüm. Hâlâ intihara meyilli olduğun için üzgünüm. Uğruna yataktan çıkacağın ya da yatağa gireceğin hiçbir şeyin olmadığı için üzgünüm. Kışında bir çıban, diş ağrın ve lanet olası bir yüzücü kulağın olduğu için üzgünüm. Sen hayattasın. O yaşamıyor. Ve geçmişe takılıp kalman ikinizi de arada bırakıyor."

Akışını yakalayarak saksocuya doğru yürüdü. "İnce yazıları mı istiyorsun? İşte burada. O sönüyor, sönmeye doğru gitmiyor. Ve bunun gerçekleşmesinin sebebi sensin. Bu" -erkeğin telli vücudunu, bandajlı ayağını ve elini gösterdi- "onun orada olmasının nedeni. Ve sen ona, eski hayatına ve kaybettiğin her şeye ne kadar tutunursan, onun kurtulma şansı da o kadar azalır. Burada sorumlu olan sensin, o değil, ben değilim; o yüzden bir dahaki sefere kendini yumruklamaya ne dersin, göt herif?"

Tohr titreyen elini yüzünde gezdirdi, sanki yüz hatlarını zımparalamaya çalışıyordu. Sonra da kaslı gömleğinin önünü tam kalbinin üzerinde sıktı. "Öylece duramam... çünkü onun bedeni durdu."

"Ama sanki dün olmuş gibi davranıyorsun ve bunun değişeceğini hiç sanmıyorum." Lassiter çiftleşme önlüğünün serili olduğu yatağa gitti. Sateni yumruklayarak kalın eteğinden tutup çekti ve salladı. "Bu o değil. Öfken o değil. Rüyaların, lanet olası acıların... hiçbiri o değil. O artık yok."

"Bunu biliyorum," diye karşılık verdi Tohr. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Lassiter elbiseyi öne doğru itti, satenler kan yağmuru gibi döküldü. "O zaman söyle!"

Sessizlik.

"Söyle Tohr. Duymama izin ver." "O..."

"Söyle."

"O..."

Karşısına hiçbir şey çıkmayınca başını salladı ve önlüğü yatağın üzerine fırlattı. İçinden mırıldanarak tekrar kapıya yöneldi. "Bu iş hiçbir yere varmayacak. Ne yazık ki aynı şey onun için de geçerli."

YEDİ

Şafak yaklaşırken Xhex eski botlarına geri döndüğü ilk geceyi tamamladı. Saatlerin temposu iyiydi, kapalı bir alanda bir sürü insanla uğraşmanın Ping-Pong doğası ve alkolün karışımı zamanın yeterince hızlı geçmesini sağlıyordu. Ayrıca bir kez daha güvenlik şefi Alex Hess olmak da güzeldi - insanlar arasında kullandığı isim sahte olsa bile kendi kadını.

Ve Kardeşlik'in nefesini ensesinde hissetmemek müthiş bir şeydi.

O kadar da sıcak olmayan şey, her şeyin dümdüz hissettirmesiydi; sanki hayat, gelecek asfalt kamyonlarına hazırlık olarak buldozerlerle ezilmiş gibiydi.

Kadınların bağlanma olayını yaptığını hiç duymamıştı. Ama her zamanki gibi, bu onun aykırı olmadığı anlamına gelmiyordu. Ve sonuç olarak, John yanında olmadan, her şey büyük, yankılanan bir meh gibi görünüyordu.

Saatini hızlıca kontrol ettiğinde gerçek karanlığa bir saat kaldığını gördü. Keşke motosikletiyle gelseydi de farları yakıp gölgeler arasında gülünç hızlarda yuvarlanabilseydi diye düşündü. Ancak Ducati garajında sıkıca kilitlenmişti.

Şellanların binmesine karşı bir kural olup olmadığını merak etti. Muhtemelen hayır... Yana yattığı, zırh giydiği ve güçlendirilmiş, kaymaya dayanıklı Kevlar'dan yapılmış bir kaskı olduğu sürece, muhtemelen birkaç tur atmasına izin verirlerdi

Evin önündeki çeşmenin etrafında.

Vroom-vroom. Lanet olası wheeeeeeeee.

Ofisinden ayrılırken, anahtarlar konusunda endişelenmesine gerek kalmaması için o şeyi zihniyle kilitledi-

P a t r o n u kadınlar soyunma odasından çıkarken, "Hey, Trez," dedi. "Ben de tam sana bakmaya geliyordum."

Gölge gıcır gıcır beyaz gömleğini siyah pantolonunun içine sokuyor ve her zamankinden biraz daha rahat görünüyordu. Bir saniye sonra, çalışan kızlardan biri kapının arkasından çıktı, üzerinde el cilası yapılmış gibi bir parıltı vardı.

Ki bu muhtemelen gerçekten çok uzak değildi.

En azından yüzündeki anlamsız ifade Xhex'e Trez'in işleri gizli tuttuğunu söylüyordu. Ama yine de... çalıştığın yerde beslenmemelisin. Komplikasyonlar ortaya çıkabilirdi.

"Yarın akşam görüşürüz," dedi kadın gevşek bir gülümsemeyle. "Geç kaldım. Arkadaşlarla buluşacağım."

Kız arka kapıdan çıktıktan sonra Xhex Trez'e baktı. "Başka kaynaklar kullanmalısın."

"Bu uygun ve ben dikkatliyim."

"Güvenli değil. Ayrıca, onun aklını karıştırabilirsin."

"Aynı şeyi asla iki kez kullanmam." Trez bir kolunu ona doladı. "Ama benden bahsettiğimiz yeter. Çıkıyor musun?"

"Evet."

Birlikte, kadının kullandığı kapıya doğru ilerlediler. Tanrım... yine eski günlerdeki gibiydi, sanki son kez birlikte kapandıklarından beri hiçbir şey olmamış gibiydi. Ama yine de Lash olmuştu. John olmuştu. Çiftleş-

Trez, "Sana evine kadar eşlik etmeyi teklif ederek seni aşağılamayacağım," diye mırıldandı.

"Demek bacaklarını oldukları yerde seviyorsun, ha?"

"Evet. Pantolonumu gayet iyi dolduruyorlar." Kapıyı onun için açtı, soğuk hava kendisinden kaçmaya çalışıyormuş gibi içeri hücum ediyordu. "Bana asılırsa ona ne söylememi istiyorsun?"

"İyi olduğumu."

"İyi ki yalan söylemek benim için bir sorun değil." Kadın tartışmaya kalkıştığında Gölge gözlerini devirmekle yetindi. "Ne nefesini ne de zamanımı boşa harcama. Eve git ve biraz uyu. Belki yarın her şey daha iyi olur."

Cevap olarak ona hızlıca sarıldı ve karanlığa doğru adım attı.

Kuzeye gitmek yerine Ticaret Caddesi boyunca dolaştı. Herkes kapanış modundaydı: kulüpler, çiğnenmiş sakız kadar çekici görünen son birkaç müşterisini tükürüyordu; dövmeci neon tabelasını kapatıyordu; Tex-Mex restoranı çoktan kepenklerini indirmişti.

İlerlemeye devam ettikçe her şey daha da kasvetli ve pis bir hal alıyordu, ta ki terk edilmiş binalardan oluşan bloklar boyunca uzanan alana varana kadar. Ekonomideki gerilemeyle birlikte, işletmeler yol kurbanı gibi kuruyordu ve kiracılar gittikçe azalıyordu-

Xhex durdu. Havayı kokladı. Sol tarafa baktı.

Erkek vampirin kusursuz kokusu ıssız bir sokaktan yayılıyordu.

BBFO, yani Kardeşlik Çıldırmadan Önce, bunu takip ederdi - içeri girer, yardıma ihtiyacı olan var mı diye kontrol eder, Kardeşlerin ne yaptığını öğrenirdi.

Şimdi yoluna devam ediyor, başı dik bir şekilde ilerliyordu. Onun yardımını istemiyorlardı - hayır, muhtemelen bu doğru değildi. John'un sorunları olana kadar onunla iyi görünüyorlardı. Daha çok artık onunla kendilerini rahat hissetmiyor gibiydiler-

Yaklaşık iki blok ileride, devasa bir figür onun yoluna çıktı.

Durdu. Derin bir nefes aldı. Gözlerinde bir karıncalanma hissetti.

Ona doğru sürüklenen esintide, John'un kusursuz bağ kokusu, şehrin pis kokusunu ve mutsuzluğunun sefil acısını silen koyu bir baharattı.

Ona doğru yürümeye başladı. Hızlı. Daha hızlı... Şimdi koşuyordu.

Onunla yarı yolda buluştu, hızlandığını görür görmez koşmaya başladı ve birbirlerine çarptılar.

Kimin ağzının kimin ağzını bulduğunu, kimin kollarının daha sıkı kenetlendiğini ya da kimin çaresiz olduğunu bilmek zordu.

Ama sonra, bu konuda eşit oldular.

Öpücüğü keserek, "Kulübem," diye inledi.

Adam başını salladıktan bir saniye sonra, kadın da adam da oradan çıktı... ve onun evinin önünde yeniden bir araya geldiler.

İçeri girmek için beklemek yok.

Onu ayakta, kapıya karşı, soğukta becerdi.

Her şey çok hızlı ve çılgıncaydı, kadın bir bacağını serbest bırakana kadar derisini yırttı, adam fermuarının düğmelerini kopardı. Sonra kadın iyice açılmış ve adamın kalçalarına kilitlenmişti ve adam kadının göbeğine gömülmüştü.

Ona o kadar sert vurdu ki, sanki kendi evine girmeye çalışıyormuş gibi kafası kapıya çarptı. Ve sonra onu boynunun yan tarafından ısırды - ama beslenmek için değil, onu yerinde tutmak için. İçinde çok daha büyük hissediyor, onu kapasitesini zorlayacak kadar geriyordu. Buna ihtiyacı vardı. Şu anda, bu gece, onun ham, zincirsiz ve biraz da acı verici olmasına ihtiyacı vardı.

Evet, aynen öyle oldu.

Boşaldığında kalçaları onunkilere kilitlendi, ereksiyonu kadının içinde bir fırtına kopardı ve kendi orgazmını teşvik etti.

Ve sonra kabindeydiler. Yerdeydiler. Bacakları ayrılmıştı, adamın ağzı onun seksindeydi.

Elleri kadının kalçalarında kenetlenmiş ve hâlâ kalkık olan siki açık fermuarından dışarı çıkmış haldeyken, öfkeli bir dille kadının üzerine atıldı, ona saldırdı, içine girdi, az önce sahip olduğu şeyi aldı.

Zevk dayanılmazdı, başını geriye atmasına ve yerde kıvranmasına neden olan bir tür ıstıraptı, kendini geriye doğru sürmekten alıkoymak için başarısız bir şekilde mücadele ederken avuç içleri muşamba üzerinde gıcırdayordu-

Orgazm o kadar şiddetli bir şekilde içinden geçti ki, adını haykırdığında, parlak ışıklar görüşünde titreşti. Ve adam en ufak bir rahatlama göstermedi. Saldırı devam ederken, bir noktada adamın onu iç bacağından, kalın damarın alt yarısını beslemek için aşağı indiği yerden ısırıldığından oldukça emindi. Ama çok fazla şey vardı

emme, çok fazla serbest bırakma, çok fazla... bilmek ya da umursamak için her şey.

John sonunda durup başını kaldırdığında uzak köşedeydiler, neredeyse oturma odasına girmişlerdi. Oh, ne resim ama. Arkadaşının yüzü kızarmıştı, ağzı parlak ve kabarıktı, dişleri o kadar uzundu ki çenesini kapatamıyordu ve kendisi de aynı şekilde bitkin düşmüştü, nefesi kesilmişti, seksi kendi kalp atışlarıyla zonkluyordu.

Hâlâ dik duruyordu.

Ne yazık ki göz kırpmaya bile mecali yoktu, çünkü adam müthiş bir intikamı hak ediyordu....

Ama adam onun ne düşündüğünü tam olarak biliyor gibiydi. Kadının açık bacakları arasında yükselip kendini kavradı ve okşamaya başladı.

Bir inilti ile kalçalarını kıvırdı ve yuvarladı. "Her yerime boşal," dedi dişlerini sıkarak.

John kendi kendine çalıştı, avuç içi kalın shaftının etrafında kilitlendi, pompaladıkça bir tıklama sesi yükseldi. Denge için dizlerini daha da açtığında devasa kalçaları iyice yarıldı, daha sert ve daha hızlı pompalarken ön kolundaki kaslar sert bir rahatlamayla öne çıktı. Ve sonra sessiz bir şekilde bir şeyler havlamaya başladı, vücudu sertleşirken sıcak fısıkiyeler kadının seksinin her tarafına sıçradı.

Sadece ıslak ve dağınık olduğunu düşünmek bile tekrar boşalması için yeterliydi. Ama onun bunu gerçekleştirdiğini görmek? Onu bir kez daha uçurumun kenarına gönderdi...

"Eğer onu yaparsa fazladan iki yüz dolara ihtiyacı olacak."

Xcor fahişelerle yapılan pazarlıklar sırasında kenarda durdu ve gölgede kaldığından emin oldu - özellikle de Throe'nun ağırlanmasının zor kısmına geldiğinden beri. Nasıl görüldüğünün hatırlatılmasının fiyatı daha da yükseltmesi için bir neden yoktu.

Üç kızdan sadece ikisi Ticaret Sokağı'ndaki bu terk edilmiş eve gelmişti, ama görünüşe göre üçüncüsü de yoldaydı - her ne kadar geç kaldığı için kısa çöpü ona atmış olsalar da: adama.

Yine de arkadaşları onunla ilgileniyordu - tabii ki artıştan pay almak niyetinde değillerse. Ne de olsa iyi fahişeler, iyi askerler gibi, kendi başlarının çaresine bakma eğilimindeydi.

Zypher aniden konuşmakta olan kadına doğru adım attı, belli ki finansal varlıklarını korumak için fiziksel varlıklarını kullanmaya hazırdı. Vampir bir parmak ucunu kızın köprücük kemiği boyunca gezdirirken, kız transa geçmiş gibi görünüyordu.

Zypher'ın yaptığı akıl oyunları değildi. Her iki ırktan dişiler de onun yanında kendilerini tutamazlardı.

Vampir onun kulağına doğru eğildi ve yumuşak bir sesle konuştu. Sonra da boğazını yaladı. Arkasında, Throe her zaman olduğu gibi sessiz, dikkatli ve sabırlıydı. Sırasını bekliyordu.

Her zaman centilmen.

"Tamam," dedi kadın nefes nefese. "Sadece elli tane daha-" O anda kapı ardına kadar açıldı.

Xcor ve askerleri ellerini paltolarının içine sokup silahlarını buldular ve öldürmeye hazırlandılar. Ama geç kalan sadece fahişeydi.

"Hey, kızım, heeeeeeeeeey," dedi arkadaşlarına.

Fahişe kıyafetlerinin üzerine çekilmiş sarkık bir ceket ve bir sarhoşun kötü denge duygusuyla kapının girişinde dururken, belli ki bir şeylerin üzerindeydi, yüzü yeni uyuşturulmuşların mutluluk ifadesiyle doluydu.

Güzel. Onunla uğraşmak daha kolay olur.

Zypher alkışladı onun eller. "Shall Biz olsun aşağı iş için."

Yanındakinden bir kıkırdama geldi. "Aksanına bayıldım."

"O zaman beni alabilirsin."

"Bekle, ben de!" Başka birinden bir kıkırdama. "Ben de bayıldım!"

"Benim asker arkadaşşıma, dostuma bakacaksın. Şimdi hepinizin parasını kim ödeyecek?"

Throe elinde parayla öne çıktı ve parayı bekleyen avuçlara dağıtırken fahişeler paradan ziyade iki erkeğe odaklanmış görünüyordu.

Xcor'un bahse girmeye hazır olduğu profesyonel bir rol değişimi çok sık gerçekleşmezdi.

Ve sonra eşleşme gerçekleşti, Throe ve Zypher avlarını ayrı köşelere çekerken, o bulanık olan fahişeyle kaldı.

"Peki bunu yapacak mıyız?" dedi alıştırılmış bir gülümsemeyle. Gerçekten de, gözlerinin ilaçlar tarafından yumuşatılmış olması ifadeyi neredeyse gerçek kılıyordu.

"Bana gel."

Karanlığın içinden elini uzattı.

"Oh, hoşuma gitti." Kalçalarını abartılı bir şekilde oynatarak yanaştı. "Sesin şey gibi... Ne olduğunu bilmiyorum."

Kız avucunu onunkine dayadığında, adam onu kendine çekti.

-Ama sonra geri çekildi. "Oh-er... um... tamam."

Yüzünü yana çevirerek burnunu ovuşturdu ve sonra sanki onun kokusuna dayanamıyormuş gibi burnunu sıktı. Mantıklı. Birinden daha az kanı temizlemek için suyla durulamaktan daha fazlası gerekirdi. Doğal olarak Throe ve Zypher eve gidip temizlenmek için biraz zaman ayırmışlardı. Ancak o savaşmak için kalmıştı.

Züppeler. İkisi de. Öte yandan, kadınları zaten bir kaçış yolu aramıyordu.

"Yine de sorun değil," dedi teslimiyetle. "Ama hayır öpüşmek."

"Böyle bir şey önerdiğimin farkında değildim."

"Açıklığa kavuşturalım."

İniltiler yükselmeye başladığında Xcor gözlerini insana dikti. Saçları omuzlarına dökülmüştü ve

tel tel ve çekikti. Makyajı ağırdı ve dudak çizgisinde ve bir gözünün köşesinde lekeler vardı. Parfümü ter ve-

Xcor istemediği bir koku alınca kaşlarını çatı.

"Şimdi, dinle," dedi, "bana öyle bakma. Bu benim politikam ve sen-"

Elini uzatıp sarı düğümün bir tarafını kaldırarak boğazını ortaya çıkarırken.... pürüzsüz teninden başka bir şey olmayan kadının saçmalamasına izin verdi. Ve diğer tarafta...

Ah, evet. İşte oradaydılar. Tam şahdamarında iki delik izi.

Bu gece onun türünden biri tarafından çoktan kullanılmıştı. Bu da burnunun algıladığı buğuyu ve misk kokusunu açıklıyordu.

Xcor saçı olduğu yere yatırdı. Sonra uzaklaştı.

"Bu kadar sinirli olduğuna inanamıyorum," diye mırıldandı. "Seni öpmeyeceğim diye parayı geri vermeyeceğim, biliyorsun. Anlaşma anlaşmadır."

Birisi orgazm oluyordu, zevk sesleri o kadar zengin ve gürdü ki, senfoni kısa bir süreliğine de olsa terk edilmiş binayı gerçek bir yatak odasına dönüştürdü.

"Ama tabii ki para sende kalabilir," diye mırıldandı.

"Biliyor musun, siktir git, geri alabilirsin." Kadın tomarı ona fırlattı. "Lağım gibi kokuyorsun ve günah kadar çirkinsin."

Paralar göğsünde sekerken, başını kısa bir süre eğdi. "Nasıl isterseniz."

"Siktir git."

Mutluluktan şirretliğe geçişindeki çabukluk, bu tür bir ruh hali değişiminin onun için alışılmadık bir şey olmadığını gösteriyordu. Kadınlarla arasını profesyonelce tutmak için bir neden daha-

Adam parayı almak için eğildiğinde, kadın ayağını geri çekti ve adamın kafasına tekme atmaya çalıştı.

Akıllıca değil. Tüm savaşçı eğitimi ve yılların dövüş deneyimiyle, bedeni bilinçli zihni herhangi bir komut vermeden kendini savundu: Fahışe ayak bileğinden yakalandı, dengesi bozuldu ve yere çarptı. Ve daha hareket ettiğinin farkında bile olmadan, onu karnının üzerine döndürmüş ve o kırılğan boynunu kolunun kalın kıvrımına almıştı.

Bunun zerine onu kırmaya hazırlandı.

Artık saldırganlık göstermiyordu. şimdi sızlanıp yalvarıyordu.

Adam hemen rahatladı, kadının üzerinden atladı ve duvara yaslanmasına yardım etti. Nefes nefese kalmıştı, göğsü o kadar sert inip kalkıyordu ki takma gğslerini sutyeninin kaplarına çarpıp patlatabilirdi.

Onun üzerinde dolanırken, Kan Mektubu'nun durumu nasıl ele alacağını düşündü. O erkek, pşmeme teklifini geçmesine izin vermezdi - istediğini kendi şartlarıyla alırdı ve bunun onu ne kadar incitebileceğinin canı cehenneme. Ya da onu öldürüp ldrmeyeceğini.

"Bana bak," diye emretti Xcor.

O geniş, şok geçirmış gözlerini onunkilere diktiğinde, burada olduğuna dair hafızasını sildi ve onu transa soktu. Anında solunumu sakinleşti, vücudu gevşek, rahat sakinliğine geri döndü, çılgın, sarsak elleri durdu.

Parayı toplayıp kızın kucağına koydu. Sabah ne kadar çürük olursa olsun bunu hak etmişti.

Sonra bir iniltiyle yere çöktü ve kendini onun yanındaki duvara yasladı, bacaklarını uzattı ve bileklerinden çaprazladı. Gkdelendeki çantasını ve tırpanını almaya gitmesi gerekiyordu ama şu anda hareket edemeyecek kadar bitkin durumdaydı.

Ancak bu gece onu beslemek yok. Hipnozla bile.

Yanındaki kadının damarını alırsa onu öldürebilirdi: Çok acıkmıştı ve kadının damarına ne kadar yoğun bir şekilde girdiğini bilmiyordu. Tek bildiği, kadının tansiyonunun düşük olduğuydu.

Yolun karşısında askerlerinin sevişmesini izledi ve vücutların ritminin erotik olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Farklı koşullar altında, Zypher'ın bu iki çifti kollar ve bacaklar, göğüsler ve eller, sikler ve kaygan yarıklardan oluşan büyük bir arapsaçına dönüştüreceğini hayal etti. Ama burada değil. Oda kirliydi, güvenli ve soğuk değildi.

Başını duvara yaslayan Xcor gözlerini kapadı ve dinlemeye devam etti.

Eğer uyuyakalırsa ve askerleri beslenip beslenmediğini sorarlarsa, endişelerini gidermek için diğer vampirin ölümünden sonrasını kullanacaktı.

Ve daha sonra dişlerini başka bir kaynağa geçirecek zamanı olacaktı.

Aslında beslenmekten nefret ederdi. Bloodletter'ın aksine, kendini kadınlara ve dişilere zorlamaktan hiç heyecan duymuyordu - ve Tanrı biliyordu ki, hiçbirisi ona isteyerek gelmemişti.

Hayatını fahişelere borçlu olduğunu düşünüyordu.

Bir başkası, bu sefer askerlerinden biri -tahmin etmesi gerekirse Throe- tekrar orgazm olmaya başladığında, kendisini farklı bir yüzle, yakışıklı bir yüzle, kadınları çılgınlaştırmak yerine çağıran güzel bir yüzle hayal etti.

Belki de kendi omurgasını çıkarması gerekiyordu.

Ama içsel düşüncelerin güzelliği de buydu. Kimse zayıflıklarınızı bilmek zorunda değildi.

Ve onlar üzerinde düşünmeyi bitirdiğinizde, onları ait oldukları zihinsel çöp kutusuna atabilirsiniz.

SEKİZ

Qhuinn beklemekte hiç iyi olmamıştı. Ve bu işler yolunda gittiği zamanlardı. John Matthew'un nerede olduğu konusunda iki kez yalan söylediğini düşünürsek?

Mutlu bir kampçı değil.

Büyük merdivenin yanındaki gizli kapıda oyalanırken -Böylece biri gelirse tünele girebilirdi. Fuayeyi görebileceğiniz en iyi manzaraya sahipti. Bu da giriş kapısı açıldığında en sevdiği çifti gözünün önüne getirmesi anlamına geliyordu: Blay ve Saxton.

Şansının başka türlü yaver gitmeyeceğini bilmeliydi.

Blay nazik bir erkek gibi yolu açtı ve Saxton içeri adımını atarken, piç kurusu omzunun üzerinden uzun, yarım gözlü bir bakış fırlattı.

Dostum, bu tür bir "bakış", ikisinin herkesin içinde sakso çekmesinden daha kötüydü.

Hiç şüphesiz güzel bir yemek için dışarı çıkmışlar ve sonra da burada, malikânede olması zor olan türden küçük bir oyun için Saxton'ın evine geri dönmüşlerdi. Tam mahremiyet, yerleşkede bahis oynarken bulabileceğiniz bir şey değildi-

Blay, Burberry ceketini çıkarırken ipek düğmeli gömleği iyice açıldı ve boynundaki ısırık izi ortaya çıktı. Ve köprücük kemiğinde.

Başka nerelerde olduğunu Tanrı bilir....

Saxton aniden Blay'in kızarmasına neden olan bir şey söyledi ve ardından gelen hafif utangaç, çekingen kahkaha Qhuinn'de kusma isteği uyandırdı.

Harika, demek sürtük bir komedyendi ve Blay onun şakalarını seviyordu.

Harika.

Evet.

Bu not üzerine, Saxton merdivenlerden yukarı çıktı. Diğer yandan Blay, merdivenlerin

Kahretsin. Qhuinn geri döndü ve kapıya doğru hamle yaptı, elleri mandalı kurtarmak için çabalıyordu.

"Merhaba."

Qhuinn'in elleri hareketsiz kaldı. Vücudu hareketsiz kaldı. Kalbi... durdu.

O ses. Neredeyse tüm hayatı boyunca duyduğu o yumuşak, derin ses.

Omurgasını dikleştirerek kaçma fikrinden vazgeçti, arkasını döndü ve eski en iyi arkadaşıyla bir erkek gibi yüzleşti. "Merhaba. İyi geceler?"

Kahretsin, bunu geri almak istedi. Sanki adam yapmamış gibi?

"Evet, ya sen?"

"Evet. Güzel. John ve ben dışarı çıktık. Şimdi döndü ve ağırlık odasına gideceğiz. Üstünü değiştiriyor."

Yalan söylemek mi yoksa göğsündeki yanık mı onu bu kadar konuşkan yapıyordu bilmek zor.

"Senin için Son Yemek yok mu?" "Yok."

Arka planda cırcır böcekleri. Jeopardy! teması. Bir nükleer bomba - Qhuinn bu noktada bir mantar bulutunu bile fark etmezdi.

Tanrım, Blay'in gözleri masmaviydi. Ve... kahretsin, ikisi gerçekten de yalnızdı. Bu en son ne zaman olmuştu?

Oh, evet. Blay kuzeniyle ilk kez birlikte olduktan hemen sonra.

"Demek piercinglerinizi çıkarttınız," dedi Blay.

"Hepsini değil."

"Neden? Yani... onlar her zaman sen gibiydiler, biliyor musun?" "Sanırım artık bu şekilde tanımlanmak istemiyorum."

Blay'in kaşları çatılırken Qhuinn'inkiler de aynı şeyi yapmak istedi. Onun ağzından başka bir şey çıkmasını bekliyordu. "Meh." gibi bir şey. Ya da "Her neyse." Ya da, "Hala onları önemli olan yerlerde tutuyorum, endişelenme."

Daha sonra paketini kornaya basabilir ve kafası büyüklüğünde taşakları varmış gibi homurdanabilirdi.

Saxton'ın çekici görünmesine şaşmamalı.

"Yani, evet..." dedi. Sonra boğazını temizledi. "Sizin aranız nasıl?"

Kırmızı kaşlar için cennete ikinci yolculuk. "Ben iyiyim-biz... ah, iyiyiz."

"Güzel. Ah..."

Bir süre sonra Blay omzunun üzerinden uşağın kilerine açılan kapıya doğru baktı. Belli ki bu bir geri çekilmenin başlangıcıydı.

Giderken Qhuinn bana bir iyilik yapar mısın demek istedi. Sanırım sol karıncığım yerde. Çıkarken üzerine basma. Teşekkürler. Harika.

"Kendini iyi hissediyor musun?" Blay mırıldandı.

"Evet. John'la spor yapmaya gideceğim." Bunu zaten söylemişti. Hay sikeyim. Bu bir tren kazasıydı. "İşte gidiyorsun. Nereye gidiyorsun?"

"Gidip Sax ve kendim için biraz yiyecek alacağım." "Sizin için de Son Yemek yok çocuklar. Sanırım bunu ortak." Biri ponponları çıkarıp takım için tezahürat yapsın. Yaşasın. "Yani, evet, keyfinize bakın. Kendinizin, yani -"

Antrenin kapısı ardına kadar açıldı ve John Matthew içeri girdi. "Orospu çocuğu," diye mırıldandı Qhuinn. "Piç sonunda geri döndü."

"Onun-" "Koruduğumu
söylediğini sanıyordum.
İkimiz için de."

"Birlikte değil miydiniz? Bekle, onunla birlikte olmadan yakalandın-"

"Bu benim seçimim değildi. Güven bana."

Qhuinn, Bay Bağımsız'a doğru ilerlerken Blay de hemen yanındaydı ve John ikisine bir bakış attı ve ahh-memnun ifadesi, sanki biri onu dokuz demirle kışından tekmelemiş gibi hayalet gibi emin oldu.

"Konuşmamız gerek," diye tısladı Qhuinn.

John içine atlayacak bir sığınak arıyormuş gibi etrafına bakındı. Evet, onun için zor toplar; fuaye

esasen mobilyasızdı ve aptal sürtük yemek odasına ulaşacak kadar uzağa zıplayamıyordu.

Qhuinn, ben arayacaktım-

Qhuinn adamı ensesinden yakaladı ve yüzüstü bilardo ve patlamış mısır diyarına itti. Eşiği geçtikten hemen sonra John serbest kaldı ve bara doğru koşmaya başladı. Bir Jack şişesi alıp yırtarak açtı.

"Bunun lanet bir şaka olduğunu mu sanıyorsun?" Qhuinn gözünün altındaki dövmeli gözyaşını drtkledi. "Gecenin ve gündüzün her saniyesinde seninle olmam gerekiyor, pislik. Son kırk dakikadır senin için yalan söylüyorum-"

"Bu doğru. Öyle."

Blay arkasından konuştuğunda, bu bir sürprizdi. Ve hoş bir şeydi.

Xhex'i görmeye gittim, tamam mı? şu anda önceliğim o.

Qhuinn ellerini havaya kaldırdı. "Harika. Böylece V pembe fişimi göğsüme saplarken sen hâlâ kendini iyi hissedebilirsin. Teşekkürler."

"John, böyle hafif kafalı şeyler yapamazsın." Blay, arkadaşlarının şişeyi tamamen emeceğinden korkuyormuş gibi etrafından dolaştı ve bir bardak aldı. "Ver şunu bana."

İçkiyi aldı, sağlıklı bir doz doldurdu ve... Kendisi iti.

"Ne," diye mırıldandı kendisine bakılırken. "Al, istersen geri götür."

John bir yudum aldı ve sonra boşluğa baktı. Bir süre sonra Jack'i Qhuinn'e doğru itti.

Qhuinn gözlerini devirerek, "En azından kabul edeceğim türden bir özür bu," diye mırıldandı.

şişeyi eline aldığında, üçünün bir araya gelmesinin üzerinden uzun zaman geçtiğini fark etti. Geçişlerinden önce, antrenmandan sonraki her geceyi Blay'in ailesinin evindeki eski odasında geçirmişler, video oyunları oynayarak, bira içerek ve gelecek hakkında konuşarak saatlerini boşa harcamışlardı.

Ve şimdi nihayet olmak istedikleri yerde olduklarına göre? Herkes farklı bir yöne gidiyordu.

Yine de John haklıydı. Adam artık düzgün bir şekilde çiftleşmişti, bu yüzden elbette odağı başka bir yerdeydi. Ve Blay, Sürtük Saxton'la harika vakit geçiriyordu.

Tanrılara özlem duyan tek kişi Qhuinn'di.

"Lanet olsun," diye mırıldandı John'a. "Unutalım gitsin -"

"Hayır," diye araya girdi Blay. "Bu hiç iyi değil. Kes şu saçmalığı, John
-Seninle gelmesine izin ver. Xhex'le birlikte olup olmaman umurumda değil. Bunu ona borçlusun."

Qhuinn nefes almayı bıraktı, her şeyini en iyi arkadaşı ve hiç olmamış sevgilisi olan erkeğe odakladı... ve asla gerçekleşmeyecek olan sonsuz sonraya.

Aralarında geçen onca şeyden ve Blay'in efsanevi hatalarından sonra bile Blay hâlâ onun arkasını kolluyordu.

Qhuinn sessizliğin içinde, "Seni seviyorum," diye mırıldandı.

John ellerini kaldırdı ve "Ben de seni seviyorum" diye imzaladı. Ve gerçekten çok üzgünüm. Xhex ve benim aramdaki bu şey.

Vesaire, vesaire, vesaire. Ya da, ASL'de olduğu gibi, falan filan.

Qhuinn hiçbir şey duymuyordu. John durumunu anlatmaya devam ederken, Qhuinn araya girip sadece ne söylediğini değil, kime söylediğini de itiraf etmek istiyordu. Ancak tek düşünebildiği Blay'in Sax'la birlikte gelmesi ve yüzünün kızarmasıydı.

John'a bakıp, "Bunu halledebiliriz, tamam mı? Sadece seni takip etmeme izin ver, bakmayacağım, söz veriyorum."

John bir şeyler imzalıyordu. Qhuinn başını sallıyordu. Sonra Blay uzaklaşmaya başladı, bir adım geri çekildi, sonra bir adım daha ve sonra üçüncü bir adım daha.

Daha fazla konuşma. Blay konuşuyor.

Ve sonra erkek döndü ve dışarı çıktı. Yiyecek almak için. Saxton'a gitmek için.

Alçak bir ıslık onu kendine getirdi ve John'a odaklanmasını sağladı.

"Evet. Tabii."

John kaşlarını çatı. Alnına bir park cezası mı yapıştırmak istiyorsun?

"Ne?"

Üzgünüm, takip etmediğinizi hissetmişim. Sanırım haklıymışım.

Qhuinn omuz silkti. "Bir de şu açıdan bak, artık seni soğuk çengellemek istemiyorum."

Oh, güzel. Bonus. Ama Blay haklı. Bunu bir daha yapmayacağım.

"Sağ ol dostum."

İçki?

"Evet. İyi fikir. Harika bir fikir." Bara doğru yöneldi.

"Aslına bakarsanız, kendi şişemi alacağım."

NINETEEN

"O öldü."

Erkek sesini duyan Lassiter omzunun üzerinden baktı. Yatak odasının karşısında, Tohr kapı aralığında durmuş, pervazlardan tutunarak kendini yukarı kaldırıyordu.

Lassiter paketlemekte olduğu yünlü kumaşı yere bıraktı. Bavul rutini, eşyalarından herhangi birini yanına alabileceğinden değil, daha ziyade, yaklaşmakta olan çağırma için eşyalarını düzene sokmanın adil görüldüğünden kaynaklanıyordu: Arada Kalan'a geri çekildikten sonra, personel giydiği kıyafetleri ve topladığı birkaç şeyi atmak zorunda kalacaktı.

Kardeş içeri girdi ve onları birlikte içeri kapattı.

"O öldü." Topallayarak geldi ve şezlonga oturdu. "İşte, söyledim."

Lassiter kıcını yatağın üzerine indirdi ve adama baktı. "Ve sen bunun yeterli olduğunu düşünüyorsun."

"Benden ne istiyorsun lan?"

Gölmek zorunda kaldı. "Lütfen. Bu şovu ben yönetiyor olsaydım, onu aylar önce buraya geri getirmiş olurdun ve ben de çoktan gitmiş olurdum."

Tohr şaşkınlıkla biraz güldü.

"Hadi ama dostum," diye mırıldandı Lassiter. "Seni becermek istemiyorum. Bir kere çok düz göğüslüsün, ben göğüs adamıyım. Ve bir diğeri, sen iyi bir adamsın. Bundan daha iyisini hak ediyorsun."

Şimdi Tohr düpedüz şok olmuş görünüyordu.

"Oh, Tanrı aşkına." Lassiter ayağa kalktı ve şifonyerin açık çekmecelerine geri döndü. Bir çift deri çıkardı, onları karıştırdı ve sonra tekrar katladı.

Elleriyle oyalanmasının beyninin odaklanmasına yardımcı olması gerekiyordu. Yine de pek işe yaramadı. Belki de kafasını duvara çarpmalıydı.

Kardeş bir süre sonra "Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu. "Evet."

"Benden vaz mı geçiyorsun?"

"Sana söyledim. Burada kuralları ben koymuyorum. Çıkarılacağım ve bu er ya da geç olacak."

"Nereye çekildi?"

"Olduğum yerde." Korkakça bir hareket olmasına rağmen ürperdi. Ama sonsuza dek yalnız kalmak onun gibi bir adam için cehennem gibiydi. "Yapmayı dört gözle beklediğim bir yolculuk değil bu."

"Wellsie'nin olduğu yere mi gideceksiniz?"

"Size söyledim, herkesin Arada'sı farklıdır."

Tohr başını ellerinin arasına aldı. "Kendimi öylece kapatamam. O benim hayatımdı. Ben nasıl-"

"Başka bir dişiye karşı sertleştiğinde kendini yumrukla hadım etmeye çalışmayarak başlayabilirsin."

Kardeş bir şey söylemeyince, Lassiter adamın gözlerinin dolduğunu hissetti. Ve evet, vay canına, bu işleri garipleştirmede mi? Tanrım. Lanet olsun.

Lassiter başını salladı. "Ben bu iş için yanlış meleşim, gerçekten."

"Onu asla aldatmadım." Tohr burnundan keskin bir nefes aldı, kokusu tamamen erkeksi bir kokuydu. "Diğer erkekler... bağı olanlar bile, demek istediğim, zaman zaman dişilere bakarlar. Belki bir yandan da biraz takılıyorlar. Ben öyle değildim. Mükemmel değildi ama beni tatmin etmek için fazlasıyla yeterliydi. Wrath, çiftleşmeden önce Beth'e göz kulak olacak birine ihtiyaç duyduğunda Beni gönderdi. Ona yaklaşmayacağımı biliyordu, sadece ona olan saygımdan değil, en ufak bir ilgi duymayacağım için. Başka birini düşündüğüm bir an bile olmadı."

"Bu gece yaptın."

"Hatırlatma bana."

En azından bunu kabul etti. "İşte bu yüzden Geri Gelmeyen Ülke'ye tek yönlü yolculuğuma çıkmak üzereyim. Ve senin Shellan da olduğu yerde kalıyor."

Tohr göğsünün ortasını acıyormuş gibi ovuşturdu. "Ölmediğime ve çoktan bu Arada'ya gitmediğime emin misin? Çünkü bu kesinlikle senin tarif ettiğin gibi hissettiriyor. Acı çekmek ama Dhund değil."

"Bilmiyorum. Belki bazı insanlar bu işin içinde olduklarının farkında değiller ama benim direktifim çok açıktı ve onun hayatına devam edebilmesi için her şeyi bırakman gerekiyordu."

Tohr dünyayla işi bitmiş gibi ellerini indirdi. "Onun ölümünden daha kötü bir şey olacağını hiç düşünmemiştim. Daha fazla acı verecek herhangi bir olayı kavrayamazdım." Lanet okudu. "Kaderin sonsuz yaratıcılığının yanı sıra sadist olduğunu da bilmeliydim. Düşünsenize, benim bir kadınla sevişmem sevdiğim kişiyi Solgunluğa sürüklüyor. Muhteşem bir denklem. Tek kelimeyle harika."

Lassiter bunun yarısı bile olmadığını düşündü. Ama neden şimdi bu konuyu açsın ki?

"Bir şeyi bilmem gerekiyor," dedi Kardeş. "Bir melek olarak, bazı insanların doğuştan lanetli olduğuna inanıyor musun?"

Başlangıçta mı? Bazı hayatlar daha kutudan çıkar çıkmaz lanetleniyor mu?"

"Sanırım..." Kahretsin, bu kadar derine inmemiştir. Bu o değildi. "Ben-ah, hayatın gezegende yaşayan, nefes alan her piçin kafasına yayılmış bir dizi olasılıkla işlediğini düşünüyorum. Şans, tanım gereği adil değildir ve rastlantısalıdır."

"Peki ya sizin şu Yaratıcınız? O da bir rol oynamıyor mu?"

"Bizimki," diye mırıldandı. "Ve bilmiyorum. Hiçbir şeye fazla güvenmiyorum."

"Ateist bir melek mi?"

Lassiter biraz güldü. "Belki de bu yüzden başım sürekli belaya giriyordur."

"Hayır. O kısmı senin gerçek bir pislik olabileceğin için." İkisi de kıkırdadı. Sonra sessizlik içinde oturdular.

"Peki bunun için ne gerekiyor?" Tohr sordu. "Dürüst olmak gerekirse, kader şimdi benden ne isteyecek?"

"Her çabada olduğu gibi. Kan, ter ve gözyaşı." "İşte bu," dedi Tohr kuru bir sesle. "Ben de tam burada sadece bir kol ya da bacak olabilir."

Lassiter cevap vermeyince Kardeş başını salladı. "Dinle, kalmalısın. Bana yardım etmek zorundasın."

"İşe yaramıyor."

"Daha çok çalışacağım. Lütfen."

Sonsuzluktan sonra Lassiter başını salladığını hissetti.

"Tamam. Tamam.

Yapacağım."

Tohr nefes verdi uzun ve Yavaş, gibi o oldu rahatladım.

Ne bildiğini gösterdi; hepsinin başı hâlâ beladaydı.

"Biliyor musun," dedi Kardeş, "seninle ilk tanıştığımda senden hoşlanmamıştım. Senin bir ahmak olduğunu düşünmüştüm."

"Hislerimiz karşılıklıydı. Her ne kadar ahmaklık kısmı olmasa da- ve kişisel değildi. Kimseden hoşlanmıyorum ve dediğim gibi, hiçbir şeye gerçekten inanmıyorum."

"Bana yardım etmek için kalmana rağmen mi?"

"Bilmiyorum... Sanırım sadece senin Shellan'ın yapar." Omuz silkti. "Günün sonunda, hızlı ve

ölüler aynıdır. Herkes sadece evini arıyor. Ayrıca...
Bilmiyorum, o kadar da kötü değilsin."

Tohr bir süre sonra kendi odasına geri döndü. Kapısına vardığında, koltuk değneğini panellere yaslanmış halde buldu.

No'One ona geri vermişti. Diğer tarafta bıraktıktan sonra.

Şeyi alıp odasına gitti... ve yarı yarıya onu yatağında çıplak, sekse hazır bulmayı bekliyordu. Bu sayılamayacak kadar çok açıdan tamamen saçmaydı.

Kendini şezlonga bırakarak, Lassiter'in hoyratça kullandığı elbiseye baktı. İnce saten dalgalar halinde kıvrılmıştı ve bu düzensizlik yatağın üzerinde harika, ışıltılı bir görüntü oluşturuyordu.

"Sevgilim öldü," dedi yüksek sesle.

Sözcüklerin sesi kaybolurken, bir şey aniden, aptalca bir şekilde netleşti: Relix'in kanlı kızı Wellesandra, o korseyi bir daha asla doldurmayacaktı. Etekliği başının üzerine geçirip korsenin içine kıvrılmayacak ya da saçlarının uçlarını arkadaki bağcıklardan kurtarmayacaktı. Uygun ayakkabılar aramayacak, rimelini sürdükten hemen sonra hapşırdığı için sinirlenmeyecek ya da etekliğe dökülüp dökülmeyeceği konusunda endişelenmeyecekti.

O... ölmüştü.

Ne kadar ironik. Bunca zamandır onun yasını tutuyordu ama bir şekilde en bariz olan noktayı gözden geçiriyordu. O geri gelmeyecekti. Asla.

Ayağa kalkarak karşıya geçti ve elbiseyi yavaşça topladı. Eteklik itaat etmeyi reddederek ellerinden kaydı ve tekrar yere atlayarak istediğini yaptı ve durumun kontrolünü ele geçirdi.

Tıpkı Wellsie'sinin her zaman yaptığı gibi.

Her şeyi kontrol altına aldıktan sonra elbiseyi dolaba taşıdı, çift kapıyı açtı ve görkemli ağırlığı pirinç çubuğa astı.

Lanet olsun. Buraya her girdiğinde bunu görecekti.

Onu çekip çıkararak diğer tarafa kaydırды, böylece hiç giymediğı iki takım elbisenin ve ona arkadaşı tarafından değıl, Fritz tarafından alınan kravatların arkasında karanlıkta kaldı.

Sonra da dolabı sıkıca kapattı.

Yatağı döndüğünde uzandı ve gözlerini kapattı.

Kendi kendine, hayatına devam etmek için seks yapmak zorunda olmadığını söyledi. Gerekmliyordu işte. Ölümü kabullenmek, onu kurtarmak için gitmesine izin vermek, her türlü çıplak kadınsı şeyden faydalanmadan da yapabileceğı bir şeydi. Sonuçta ne yapacaktı ki? Ara sokaklara gidip bir fahişe bulacak ve onu mu becerecekti? Bu nefes almak gibi bedensel bir işlevdi. Bunun nasıl yardımcı olacağını görmek zordu.

Kıpırdamadan yatarken, kafeslerden salınan güvercinleri, barajlardan fıskıran suları, ağaçların arasından esen rüzgarı hayal etmeye çalıştı ve...

Lanet olsun. Sanki göz kapaklarının içi lanet olası Discovery Channel'ı oynuyor gibiydi.

Ama sonra tam dalıp giderken görüntüler değışti, suya dönüştü, akıntısı olmayan tembel mavi-yeşil suya. Sakin. Ilık su. Etrafında nemli bir hava....

Tam olarak ne zaman uykuya daldığından emin değıldi, ama görüntü soluk bir kolla başlayan bir rüyaya dönüştü, suyun üzerinde yüzen sevimli soluk bir kol, akıntısı olmayan tembel mavi-yeşil su. Sakin. Sıcak-

Havuzdaki onun Wellsie'siydi. Onun güzel Wellsie'si, yüzerken göğüsleri kabarmış, sıkı karnı ve genişleyen kalçaları ve ıslaklıkla yalayan çıplak seksi.

Rüyasında kendisini havuza girerken, kısa basamaklardan inerken, suyun elbiselerine girdiğini gördü

-

Aniden durdu ve göğsüne baktı.

Hançerleri bağlıydı. Silahları kollarının altında.
Cephane kemeri kalçasına kilitlendi.

Ne halt ediyordu? Bu bok ıslandı ve işe yaramaz oldu-
O Wellsie değildi.

Lanet olsun, bu onun shellan'ı değildi....

Tohr bir çığlık atarak ayağa kalktı ve rüyadan kurtuldu.
Ellerini kalçalarına vurarak ıslak deri bulmayı bekledi. Ama
hayır, bunların hiçbirisi gerçek değildi.

Ancak tahrik olma hali geri gelmişti. Ve inanmayı
reddettiği bir düşünce su yüzüne çıktı ve zihninin arkasında
kokuştı.

Seksine bakıp küfrederken, güçlü uzunluğu onu zevk ve
eğlence için kullandığı sayısız zamanı düşünmesine neden
oldu... ve üreme.

Şimdi sadece gevşemesini ve öyle kalmasını istiyordu.

Yastıklara yaslanıp meleğin söylediği gerçeği
anladığında, keder fiziksel bir ağırlık gibi üzerine çöktü.
Aslında Wellsie'sinin hiçbir seviyede gitmesine izin
vermemiştir.

O... sorun oydu.

Yaz

YİRMİ

Dürbünün arkasındaki bakış açısından Hudson Nehri'nin uzak tarafındaki malikâne devasa görünüyordu; kayalık bir blöfün üzerine cesurca oturtulmuş, üst üste yığılmış devasa bir kat. Her katında, sanki katı duvarları yokmuş gibi, cam paneller arasından ışıklar parlıyordu.

"Tam bir saray," diye belirtti Zypher kalın, ılık esintide.

"Evet," diye cevap geldi sol taraftan.

Xcor dürbünü gözlerinden indirdi. "Gün ışığına çok fazla maruz kalıyor. Olmayı bekleyen bir kavurma bu."

"Belki de bodrumu donatmıştır," dedi Zypher. "Daha fazla mermer küvetle..."

Sesinin tonuna bakılırsa, asker köpüklü suyun içinde farklı türden kadınları hayal ediyordu ve Xcor nöbete devam etmeden önce ona bir bakış fırlattı.

Ne büyük bir kayıptı bu. Assail - gelmiş geçmiş en büyük Kardeşlerden birinin oğlu - bir dövüşçü, bir savaşçı, belki de bir Kardeş bile olabilirdi ama ölmüş Seçilmiş annesi onu başka bir yola zorlamıştı.

Gerçi bu piçin birazcık siki olsaydı, kendi kaderini mermer borulardan başka şeylerle çizeceği de söylenebilirdi. Ancak şu anki haliyle, türün üzerindeki bir başka yararsız yük, geceleri yapacak kayda değer hiçbir şeyi olmayan bir züppeydi.

Gerçi bu akşam her şey değişebilir.

Bu bulutlu gökyüzünün altında, şimşek çakmalarının fonunda, bu erkek en azından kısa bir süre için önemliydi. Kabul etmek gerekir ki, öneminin koşulları hayatına mal olabilirdi, ancak tarih kitapları amaçlarına hizmet ederse, ırkın büyük dönüm noktasında küçük bir rol oynadığı için hatırlanabilirdi.

Tabii ki bunların hiçbirini bilmiyordu.

Yine de insan, köpekbalıklarını çektiğinin farkında olmasını beklemiyordu.

İnişli çıkışlı araziye bir kez daha tarayan Xcor, ağaç ve çalı eksikliğinin inşaattan önceki temizleme işleminin bir sonucu olduğuna karar verdi. Bir aristokratın bakımlı bahçeler isteyeceğine şüphe yoktu; eve yaklaşmayı zorlaştırdığı gerçeği Assail'in dikkate alacağı türden bir şey değildi.

İyi haber şu ki, evin yapısında -destek kirişleri, zemin döşemeleri, çatı kirişleri gibi- çelik olması muhtemel olsa da, en azından biri tüm bu camların arasından girip çıkabiliyordu.

"Ah, evet, işte gururlu ev sahibi de geldi," diye homurdandı Xcor, büyük oturma odasına doğru adım atan erkek figürüne.

Varlığını gizleyecek perdeler bile yoktu. Sanki kafesteki bir hamster gibiydi.

Erkek bu kadar aptal olduğu için ölmeyi hak ediyordu ve gerçekten de Xcor'un sırtında tırpanı küçük bir ağıt mırıldanmaya başladı.

Xcor dürbünün büyütme oranını artırdı. Assail göğüs cebinden bir şey çıkarıyordu, bir puro. Ve doğal olarak çakmağı da altındı. Muhtemelen ateşin de paketlenmiş et gibi sadece marketlerden alındığını sanıyordu.

Onu öldürmek büyük bir zevk olacaktı.

Yakında buraya gelecek olan diğerleriyle birlikte.

Gerçekten de, Glymera Konseyi Xcor ve Piçler Çetesi'ni etkili bir şekilde engellemişti. Toplantı daveti yok. Leahdyre, Rehvenge tarafından selamlama yok. İlkbaharda gönderilen mektuba resmi bir yanıt bile gelmedi.

İlk başta bu durum onu şiddete varacak kadar sinirlendirmişti. Ama sonra küçük bir kuş kulağına ötmeye başladı ve başka bir yol ortaya çıktı.

Bir savaştaki en iyi silah genellikle bir hançer, bir tabanca ya da bir top değildir. Görünmez ve ölümcül olan ama zehirli gaz olmayan bir şeydi. Tamamen ağırlıksız olan ama yine de ölçüsüz bir yerçekimine sahip olan bir şeydi.

Düşmanınızın kampındaki bir kaynaktan gelen bilgi, sağlam, doğrulanmış bilgi, atom bombası gücündeydi.

Konsej'e gönderdiği mektup gerçekten de alınmıştı ve dahası ciddiye alınıyordu. Büyük Kör Kral, hiçbir şey söylememekle birlikte, kalan tüm soyların liderleriyle ikamet ettikleri yerlerde bizzat görüşmeye başlamıştı.

Savaş zamanında cesur bir hareketti ve Xcor'un meydan okumasının gerçekte bir temeli olduğunu kanıtlıyordu: Bir kral, tebaasıyla irtibatı kesilmediği ve yeniden bağlantı kurmaya zorlanmadığı sürece hayatını böyle riske atmazdı.

Geriye dönüp baktığımda, Konsey'le görüşmekten bile daha iyiydi. Geriye sınırlı sayıda üye kalmıştı ve hepsinin de bilinen yerleri vardı. Wrath zaten çoğunluğuyla görüşmüştü ve o küçük kuş sayesinde Xcor kimlerin kaldığını gayet iyi biliyordu.

Odak noktasını değiştirerek çatıyı değerlendirdi. Sundurmaları. Yakın taraftaki bacayı.

Xcor'un kaynağına göre Assail ilkbaharda gelmiş, bu elek gibi çiftlik evinin sahipliğini üstlenmişti ve... aristokratların tek bildiği buydu. Erkek olanın yanında kimseyi getirmediği -ne ailesi, ne personeli, ne de shellanı- ve içine kapanık olduğu gibi tuhaf bilgiler dışında. Her ikisi de bir glymera üyesi için alışılmadık şeylerdi ama belki de kanını getirmeden ve kendi gibileri ağırlamadan önce bu yeni ortamda işlerin nasıl gittiğini görmeyi bekliyordu....

Küçük bir erkek kardeşleri vardı, değil mi? O düşmüş Seçilmiş anneleri tarafından da şımartılmıştı. Belki de kötü şöhretli bir üvey kız kardeş?

Xcor arkasında askerlerinin gerindiğini, derilerinin gıcırdadığını, silahlarının yer değiştirdiğini duydu. Yukarıda, fırtına

Bulutlar aralıklı olarak ışık parıltıları yaymaya devam ederken, gök gürültüsünün temel davulu henüz uzaklarda kaldı.

En başından beri işin bu noktaya geleceğini varsaymalıydı: Eğer Wrath'ın tahttan inmesini istiyorsa, bunu kendisi yapmak zorunda kalacaktı. Temelsiz büyüklük kuruntularından başka bir şey için glymera'ya güvenmek bir hataydı.

En azından Konsey'de kendi adamı vardı. Sonrasında, işler karıştığında, desteğe ihtiyacı olacaktı. Neyse ki onunla aynı fikirde olan insan sayısı olmayanlardan daha fazlaydı: Wrath göstermelik bir liderden başka bir şey değildi ve barış zamanlarında bu tolere edilebilirken, bu savaş ve çekişme çaığında dayanılmazdı.

Eski Yöntemler o erkeği ait olmadığı yerde ancak bu kadar tutabilirdi. Bu arada Xcor uygun anı bekleyecek ve kararlı bir şekilde saldıracaktı.

Wrath'ın hükümdarlığının kısa süre içinde unutulacak bir dipnota dönüşmesinin zamanı gelmişti.

"Beklemekten nefret ediyorum," diye mırıldandı Zypher.

"Önemli olan tek erdem budur," diye karşılık verdi Xcor.

Kardeşliğin malikânesinin fuayesinde herkes gece dışarı çıkmak için toplanıyordu; erkekler büyük merdivenin dibinde, silahları göğüslerinde ve kalçalarında parıldıyor, kaşları soğuk gözlerinin üzerine çekilmiş, vücutları toynaklarına hakim olamayan aygırlar gibi sağa sola koşuşturuyordu.

No'One kilerdeki gölgelerin arasından Tohrment'in aşağı inip onlara katılmasını bekledi. Genellikle ilk gelenler arasındaydı ama son zamanlarda gittikçe daha uzun süre oyalanır olmuştu-

İşte oradaydı, ikinci kat sahanlığının başında, siyah deri giysiler içindeydi.

Aşağı inerken tırabzanı rahatça tuttu. Kadın aldanmamıştı.

Son birkaç ay içinde giderek zayıflamış, bedeni eriyip gitmiş, onu sadece intikam arzusunun canlandırdığı anlaşılmıştı.

Kana susamıştı. Yine de bedeninin bu talebine boyun eğmeyi açıkça reddetti.

Bu yüzden her gecenin başında ve sonunda endişeyle bekledi ve izledi: Her gün batımında onun nihayet yenilenmiş olarak aşağı inmesini umuyordu. Her sabaha yakın kendini onun sağ salim dönmesi için dua ederken buldu.

Sevgili Bakire Kâtip, o-

"Bok gibi görünüyorsun," dedi kardeşlerinden biri.

Tohrment bu yorumu duymazdan gelerek Xhexania'yla çiftleşen iri yarı genç erkeğin yanına gitti. Söyleyebildiği kadarıyla bu çift bir takımdı ve bunun için minnettardı. İsimlendirmesine rağmen genç olan tam bir cins olmalıydı ve sahadaki hünerlerine dair pek çok referans duymuştu. Dahası, bu özel savaşçı asla yalnız değildi: Arkasında, bir yansıma kadar sadık bir şekilde, uyumsuz irisleri olan ve bakışlarında güçlü olduğu kadar zeki olduğunu gösteren bir hesaplama olan düpedüz kötü görünümlü bir asker vardı.

Tohrment tehlikede olsaydı her ikisinin de araya gireceğine inanmak zorundaydı.

"Manzaranın tadını çıkarıyor musun? Ben eğlenmiyorum."

Tısladı ve arkasını döndü, bornozunun etekleri dışarı fırladı. Lassiter onun haberi olmadan kilerden içeri girmişti ve açık kapı aralığını dolduruyordu, sarı-siyah saçları ve altın piercingleri üstündeki armatürün ışığını yakalıyordu.

Bilen gözleri her zaman kaçılacak bir şeydi ama en azından şu anda o beyaz bakışlar onun üzerinde değildi.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup ellerini cübbesinin kollarına sokarak Tohrment'e bakmaya devam etti. "Doğrusu, hâlâ nasıl savaştığını bilmiyorum."

"Ona karşı korkak davranmayı bırakmanın zamanı geldi."

Bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildi ama bir tahminde bulundu. "Burada kendilerini beslenmeye hazır hale getiren Seçilmişler var. Onlardan birini kullanabilir mi?"

"Sen öyle san."

Konser halinde ayakta dururken, Kör Kral Gazap merdivenlerin başında belirip toplananlara doğru yürüdüğünde dikkatleri bir anlığına dağıldı. O da savaş için giyinmişti ve sevgili köpeği yanında değildi -Şimdi kraliçesi tarafından yönetiliyordu, ikisi öyle bir senkronizasyon içindeydi ki aynı duruş, yürüyüş ve duruşla hareket ediyorlardı.

Tohrment bunu bir kez yaşamıştı, diye düşündü.

"Keşke ona yardım etmenin bir yolu olsaydı," diye mırıldandı. "Acı çekerken yalnız kalmaktansa yardım aldığını görmek için her şeyi yapardım."

"Bunu mu demek istiyorsun?" diye karanlık bir yanıt geldi. "Elbette."

Lassiter yüzünü onun görüş alanına soktu. "Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

Geri adım atmak istedi ama pervazın kendisini engellediğini fark etti. "Evet..."

Melek avucunu kızın sıkması için uzattı. "Yemin et."

No'One kaşlarını çatı. "Anlamıyorum-"

"Her şeyi yapacağını söylüyorsun, bunun için yemin etmeni istiyorum." Şimdi o beyaz gözler yanıyordu. "İlkbahardan beri oyalanıyoruz ve o zamanlar sonsuz zamanımız yoktu. Onu kurtarmak istediğini söylüyorsun ve ben de ne pahasına olursa olsun buna söz vermeni istiyorum."

Birdenbire, sanki anı bilerek zihnine yerleştirilmiş gibi - belki melek tarafından, daha büyük olasılıkla vicdanı tarafından- Xhexania'yı doğurduktan sonraki o anları hatırladı, fiziksel acısı ve zihinsel ıstırapı bir ve aynıydı, kaybettiği her şey için kalbindeki ıstırap tam da özünde ortaya çıkarken denge sonunda eşitlendi....

Yükünü taşıyamayınca Tohrment'in hançerini göğüs kılıfından çıkarmış ve onu çığlık attıracak şekilde kullanmıştı.

Duyduğu son şey onun boğuk çığlığı olmuştu.

Meleğe bakarken aptal değildi ve artık saf da değildi. "Onu beslememi mi öneriyorsun?"

"Evet. Öyleyim. Bunu bir sonraki seviyeye taşımanın zamanı geldi."

No'One, Tohrment'e dönüp bakmadan önce kendini çelikleştirmek zorunda kaldı. Ama onun çelimsiz bedenine baktıkça bir karara vardı: Onu gömmüştü... bu yüzden ona hayat vermek için kendini onu damarlarında kabul etmeye zorlayabilirdi.

Teklif edilen şeyi kabul edeceğini varsayarak.

Kendisinin yapabileceğini varsayarak.

Gerçekten de, varsayımsal olarak bile, vücudu bu düşünceyle titredi ama zihni bedeninin tepkisini reddetti. Bu, ondan herhangi bir şeyle ilgilenen bir erkek değildi. Aslında, güvenle besleyebileceği tek erkek o olabilirdi.

"Bir Seçilmiş'in kanı daha saf olurdu," derken kendini duydu.

"Ve bizi hiçbir yere götürmez."

No'One başını salladı ve bu ifadeden bir şey anlamayı reddetti. Sonra meleğin elini tuttu. "Eğer bana gelirse, onun kan ihtiyacını karşılayacağım."

Lassiter hafifçe eğildi. "O kısmı ben hallederim. Ve seni bu konuda tutacağım."

"Yapmak zorunda değilsin. Yeminim benim yeminimdir."

YİRMİ BİR

Kardeşleriyle birlikte fuayede duran Tohr, gecenin gidişatı hakkında kötü bir hisse kapılmıştı. Sonra tekrar, Wellsie'sinin ve gençlerin rüyasından uyandı, zaman zaman gördüğü ama ancak Lassiter bağlamı sağladığından beri gerçekten anladığı rüyadan. Artık ikisinin Arada Kalanlar'da, soğuk ve inatçı koyu gri bir manzaranın ortasında gri bir battaniyenin altında toplandıklarını biliyordu.

Yavaş yavaş uzaklaşıyorlardı.

İlk gördüğünde, Shellan'ın kafasındaki her bir saç telini seçebilmişti... ve tırnaklarının ucundaki çeyrek ay beyazlarını... ve battaniyenin kaba liflerinin ortamdaki garip ışığı nasıl yakaladığını...

Kalbine yasladığı minik bebeğin kıvrımları da öyle.

Ama şimdi, kız metrelerce uzaktaydı, aralarındaki gri zemin adamın geçmeye çalıştığı ama geçemediği bir şeydi. Ve aynı derecede korkunç bir şekilde, tüm rengini kaybetmişti, yüzü ve saçları artık hapsoldüğü hapishanenin grisiyle renklenmişti.

Doğal olarak, uyandığında delirmişti.

Tanrı aşkına, son birkaç aydır hayatına devam etmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı: Elbiseyi kaldırdı. İlk ve son yemeklerini yemeye gitmişti. Yogayı, transandantal saçmalıkları denemiş, hatta internete girip yas evrelerini ve diğer psikoloji saçmalıklarını araştırmıştı.

Wellsie'yi bilinçli olarak düşünmemeye çalışmış, bilinçaltında bir anı canlanırsa onu bastırmıştı. Kalbi ağrıdığı anda, kafeslerden salınan o beyaz güvercinleri, barajların patlamasını ve

yıldızlar ve motivasyon posterlerine ait bir sürü başka aptalca metafor.

Ve hâlâ o rüyayı grinin tonlarında görüyordu. Ve hala Lassiter buradaydı.

İşe yaramıyordu-

"Tohr? Bizimle misin?" diye bağırdı Wrath.

"Evet."

"Bundan emin misin?" Bir süre sonra Wrath'ın bakışları grubun geri kalanına döndü. "Öyleyse şöyle yapalım. V, John Matthew, Qhuinn ve Tohr benimle. Sahadaki diğer herkes destek olarak gelmeye hazır olsun."

Kardeşlerden bir onay çılgılığı geldi ve sonra hepsi antreye doğru ilerlemeye başladı.

Kapıdan en son Tohr geçti ve tam pervazlara geldiğinde bir şey onu durdurup omzunun üzerinden bakmasına neden oldu.

No'One bir yerden çıkmış ve zemindeki elma ağacı tasvirinin kenarında durmuştu, kapüşonu ve cübbesi onu aniden 3-D'ye dönüşen bir gölge gibi gösteriyordu.

Onun gözleriyle karşılaştığında zaman yavaşladı ve sonra durdu, garip bir çekim onu durduğu yerde tutuyordu.

İlkbahardan bu yana geçen aylar boyunca onu yemeklerde görmüş, onunla konuşmak için kendini zorlamış, sandalyeleri çekmiş ve evdeki diğer kadınlara yaptığı gibi ona da hizmet etmeye yardım etmişti.

Ama onunla yalnız kalmamıştı ve ona hiç dokunmamıştı.

Nedense şimdi ona dokunuyormuş gibi hissediyordu.

"No'One?" dedi.

Kolları kollarının arasından açıldı ve elleri yüzünü örten kapüşona doğru kalktı. Zarafetle kendini ona gösterdi.

Gözleri ıslık ıslık ve biraz da ürkekti, yüz hatları ilkbaharda Sığınak'ta olduğu kadar mükemmeldi. Ve aşağıya doğru, boğazı mükemmel, soluk bir

et sütunu... titreyen parmak uçlarıyla hafifçe dokundu.

Birdenbire, açlık onu sert bir şekilde vurdu, ihtiyaç vücudunda yankılandı, dişlerini uzattı, dudaklarını ayırdı-

"Tohr? Ne oluyor lan?"

V'nin keskin sesi büyüğü bozdu ve bir lanetle omzunun üzerinden baktı. "Geliyorum-"

"Güzel. Çünkü kral seni bekliyor, doğru."

Tohr fuayeye dönüp baktı ama No'One gitmişti. Sanki hiç olmamış gibi.

Gözlerini ovuşturarak, her şeyi hayal edip etmediğini merak etti. Halüsinasyon görecektir kadar kendini tüketmiş miydi-

Eğer bir şeyler görüyorsa, bunun yorgunluktan kaynaklanmadığını söylüyordu.

"Tek kelime daha etme," diye mırıldandı kardeşinin yanından geçerken. "Tek bir lanet şey bile."

V nefes nefese konuşmaya başladığında, belli ki Tohr'un gerçek ve hayali tüm hatalarını sıralıyordu, ama her neyse. En azından onlar Wrath, John Matthew ve Qhuinn'e doğru ilerlerken bu bok herifin ağzını meşgul ediyordu.

"Hazır," diye duyurdu Tohr.

Hiçbirinin onu sözlü olarak azarlamasına gerek yoktu. İfadeleri yeterince yüksekti.

Saniyeler sonra beşi birden, içinde bir ordu barındırabilecek kadar büyük bir evin çimenlik alanında yeniden bedenlendiler. Ne yazık ki evde sadece sahibi oturuyordu, çünkü soydan geriye kalan tek şey oydu.

Son birkaç ay içinde bunun gibi pek çok eve gitmişlerdi. Çok fazla. Ve hikayelerin hepsi aynıydı. Aileler parçalanmıştı. Umutlar yok olmuştu. Geride kalanlar yaşamıyor, topallıyordu.

Kardeşlik bu ziyaretlerin memnuniyetle karşılandığını kabul etmedi, ancak doğal olarak kimse bu ziyaretleri geri çevirmedi.

kralı indirdiler. Ve işi şansa bırakmadılar: Elllerinde silahlarıyla kapıya yaklaşırken aldıkları düzene göre Tohr Wrath'ın önünde, V arkada, John kralın hançerinin ucunda ve Qhuinn de diğer taraftaydı.

Bunun gibi iki toplantı daha yapıldıktan sonra biraz nefes alabilirler-

Sonrasında yaşananlar, her şeyin bir anda ters gidebileceğini kanıtladı.

Birden dünya dönmeye başladı, geniş antika ev sanki temelinde yumurta çırpıcıları varmış gibi emin bir şekilde dönüp duruyordu.

"Tohr!" diye bağırdı biri.

Bir el onu yakaladı. Başka biri küfretti.

"Vuruldu mu?"

"Orospu çocuğu-"

Tohr bir küfür savurarak herkesi üzerinden itti ve dengesini yeniden sağladı. "Tanrı aşkına, ben iyiyim-"

V ızgarasının içine o kadar girmişti ki, piç neredeyse burnunun içine girecekti. "Evine git."

"Aklını mı kaçırdın-"

"Sen burada bir yüksün. Destek çağırıyorum."

Tohr tartışmaya hazırdı ama Wrath sadece başını salladı. "Beslenmen gerek kardeşim. Vakit geldi."

"Layla buna hazır," diye ekledi Qhuinn. "Onu bu tarafta tutmaya devam ediyorum."

Tohr dördüne baktı ve kaybettiğini anladı. Tanrım, V zaten telefonunu kulağına dayamıştı.

Bir açıdan haklı olduklarını da biliyordu. Ama Tanrım, o çileyle tekrar yüzleşmek istemiyordu.

"Evine git," diye emretti Wrath.

V telefonunu kaldırdı. "Rhage'in tahmini varış süresi bingo."

Hollywood ortaya çıktığında Tohr birkaç kez küfretti. Ama onlarla ya da onun gerçekliğiyle savaşmak mümkün değildi.

ile hepsi ve coşku . biri
karşı karşıya a uzuv ampütasyonu,
malikaneye döndü... bulmaya gitmek için

Seçilmiş Layla.
Hay sikeyim.

Xcor dürbününden, saygıdeğer Assail'in devasa bir mutfağa doğru ilerleyişini ve piçlerin bulunduğu yöne bakan bir pencerede duraklayışını izledi.

Erkek, koyu, hırçın siyah saçları ve bronz teniyle hâlâ günahkâr bir yakışıklılığa sahipti. Yüz hatları o kadar aristokrattı ki, aslında zeki görünüyordu - gerçi glymera ile ilgili bir şeydi bu. Genellikle güzel yüzlü ve fit vücutlu insanlar başkaları tarafından yanlışlıkla beyinlerinin de buna uygun olduğu sanılırdı.

Vampir bir tür aktiviteye daldığında, Xcor kaşlarını çatı ve bir şeyler görüp görmediğini merak etti. Ne yazık ki... hayır. Görünüşe göre erkek gerçekten de silahın mekanizmasını kontrol ediyordu, sanki bunu yapmaya alışkınmış gibi. Silahı özenle dikilmiş siyah takım elbise ceketinin altına soktuktan sonra bir başkasını aldı ve aynı hareketleri yaptı.

Garip.

Kral onu ziyaretinde sorun çıkabileceği konusunda uyarmamışsa tabii. Ama hayır, bu aptallık olurdu. Yarışın güç merkezi olsaydınız, kuşatma altında görünmek istemezsiniz.

Özellikle de gerçekten öyleyseniz.

Assail garaja doğru yönelirken Xcor, "Gidiyor," diye duyurdu. "Gazap'la buluşmayacak. En azından bu gece ya da kesinlikle burada değil. Nehri geçelim. Şimdi."

Bir anda yok oldular ve arazinin kenarındaki çam ağaçlarının arasında yeniden şekil aldılar.

Xcor, çevre düzenlemesi konusunda yanıldığını fark etti. Çimenlik alanın her yerinde çimlerin dolmaya başladığı dairesel alanlar vardı ve burada, evin arka tarafında, sadece kütüklerden değil, bütün ağaçlardan oluşan düzgünce istiflenmiş bir yığın vardı.

Bir kütüğün içine gömülü bir balta, bir yay testeresi... ve yakmak için yeni kesilmiş odunlar.

Yani erkeğin en azından biraz köpekliği vardı. Ve görünüşe göre saldırganlar için koruma sağlamamanın ne kadar önemli olduğuna saygı duyuyordu. Tabii kaldırmalar manzaranın iyiliği için yapılmadıysa?

Evin bu tarafında ormandan başka bir şey yok.

Gerçekten de Assail ortalama bir aristokrat gibi görünmüyordu, diye düşündü Xcor acımasızca. Asıl soru neden olduğuydu.

Eve en yakın garaj bölmesinin kapısı sessizce yükselmeye başladı, yükselişi giderek genişleyen bir ışık havuzunu açığa çıkardı. İçeride güçlü bir motor devirlendi ve ardından alçak, parlak siyah bir şey geri geri gitti.

Araç durup kapı inmeye başladığında, Assail'in ayrılmadan önce sabırla evin güvenliğinin sağlanmasını beklediği anlaşıyordu.

Ve sonra havalandığında hızlı değildi; ve farları açık değildi.

"Onu takip ediyoruz," diye emretti Xcor, dürbünü kapatıp kemerine takarken.

Belirli aralıklarla ortadan kaybolmak suretiyle, erkeği nehir boyunca Caldwell'e doğru takip edebildiler. Takip hiç de zor olmadı: Spor bir araba gibi görünen bir şeyin direksiyonunda olmasına rağmen, Assail hiçbir aciliyet hissetmiyor gibiydi... başka koşullar altında, Xcor bunu erkeğin deri koltukta iyi görünmekten başka yapacak daha iyi bir şeyi olmayan tipik bir aristokrat olmasına bağlardı.

Ama belki de bu durumda öyle değildir....

Araba tüm kırmızı ışıklarda durdu, otoyoldan kaçındı ve şehir merkezinin ara sokaklarına ve caddelerine aynı acelesizlikle girdi.

Assail sola gitti, sonra sağa... tekrar sola. Bir sol daha. Tuğla ofis binalarının harap olduğu şehir çalılıklarının en eski kısmına gelene kadar daha da döndü,

ve evsizlere hizmet veren misyonlar ve aşevleri kâr amacı güden işletmelerden daha yaygındı.

Bundan daha dolambaçlı bir yol izlenemezdi.

Xcor ve piç çetesi, koşullar kötüleştikçe zorlaşan bir uygulama olan çatıdan çatıya geçerek onu izlemeye devam etti.

Ancak o sırada araba, istimlak edilmiş bir kiralık ev ile yıkık dökük bir apartman kabuğu arasındaki dar bir sokakta durdu. Assail arabadan inerken purosunu üfledi, tatlı dumanı hava akımlarıyla Xcor'un burnuna doğru sürüklendi.

Xcor bir an için bir tuzağa düşürülüp düşürülmediklerini merak etti ve silahına davrandığında askerleri de aynı şeyi yaptı. Ama sonra büyük siyah bir sedan kalın bir dönüş yaparak şeride girdi. Önünde durduğunda, Assail'in tercih ettiği konum netleşti. Yeni gelenlerin aksine, vampir dört yolun başına park etmişti, böylece istediği yöne gidebilecekti.

Kaçmak isteyen biri için akıllıca.

Diğer arabadan insanlar çıktı. Dört kişiydiler.

"Burada yalnız mısınız?" diye sordu öndeki.

"Evet. İstedğin gibi."

İnsanlar, erkeğin itaatinin çılgınca olduğunu düşündüren bakışları paylaştı. "Paran var mı?"

"Evet."

"Nerede o?"

"Benim elimde." Erkeğin İngilizcesi Xcor'unbine benziyordu -kalın aksanlı- ama karşılaştırma burada sona eriyordu. Bu yüksek sınıftan birinin aksanıydı, kaba bir aksan değil. "Mallarım senin olsun."

"Evet, bulduk. Parayı görelim."

"Bana getirdiğin şeyi inceledikten sonra."

Konuşmayı yapan adam bir silah çıkardı ve vampirin göğsüne doğrulttu. "Bunu bu şekilde yapmayacağız."

Assail bir nefes mavi duman çıkardı ve puroyu parmaklarının uçları arasında yuvarladı.

"Ne dediğimi duydun mu, pislik?" diye bağırdı insan, arkasındaki üç kişi ellerini takım elbise ceketlerinin içine sokarak gözden kaybolurken.

"Evet."

"Bu iş bizim istediğimiz şekilde hallolacak, göt herif."

"Bu 'Saldırı' olacak, nazik efendim."

"Siktir git. Parayı bana ver."

"Hm. Gerçekten. Demek talep ettiniz."

Vampirin gözleri aniden insanınkilere kilitlendi ve bir an sonra etli avuç içindeki otomatik silah hafifçe titremeye başladı. Kaşlarını çatan adam, sanki bir komut gönderiyormuş gibi eline odaklandı.

"Ancak ben bu şekilde iş yapmıyorum," diye mırıldandı Assail.

Silahın namlusu yavaş yavaş hareket etmeye başladı, vampirden uzaklaştı ve geniş bir daire çizerek giderek daha uzağa doğru ilerledi. Adam giderek artan bir panikle, sanki başka biriyle savaşıyormuş gibi kendi bileğini kavradı ama çabası değişen yörüngeyi rayından çıkaramadı.

Silah yavaş yavaş kendi operatörüne dönerken, diğer adamlar bağırmaya ve sağa sola koşuşturmaya başladılar. Vampir hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey yapmadı, son derece sakin ve kontrollü bir şekilde bu üçünü olduğu yerde dondurdu, yüzlerini değil ama vücutlarını kilitledi. Oh, o panik ifadeleri. Oldukça hoş.

Silah adamın şakağına dayandığında, Assail karanlıkta parlayan beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

"Size nasıl iş yaptığımı göstermeme izin verin," dedi alçak bir sesle.

Sonra insan tetiği çekti ve kendini başından vurdu.

Ceset kaldırıma düştüğünde ve silah sesi etrafta yankılandığında, vücutları hareketsiz kalsa bile kalan adamların gözleri dehşet içinde irileşti.

"Sen," dedi Assail sedana en yakın olana. "Aldığım şeyi bana getir."

"BEN-BEN-BEN..." Bu adam yuttum
Sert. "Biz Yapma. hiçbir şeyim yok."

Assail bir krala yakışır bir kibirle, "Özür dilerim, ne dediniz?" diye karşılık verdi.

"Hiçbir şey getirmedik."

"Ve neden olmasın."

"Çünkü biz..." Adam yutkunmak için bir kez daha denemek zorunda kaldı. "Biz..."

"Paramı alıp beni ölüme mi terk edecektin?" Cevap gelmeyince Assail başını salladı. "Bunun ne kadar değerli olduğunu görebiliyorum. Ve şüphesiz şimdi ne yapmam gerektiğini de anlayacaksın."

Vampir purosunu üflerken, konuşmakta olan adam kendi silahını yeniden yerleştirmeye başladı ve namlu şakağına dayandı.

Teker teker üç el daha ateş edildi.

Sonra vampir yanlarına geldi ve purosunu ilk ölenin ölü ağzında söndürdü.

Assail aracına dönerken Xcor hafifçe güldü. "Onu takip edecek miyiz?" Zypher sordu.

Asıl soru bu değil miydi? Şehir merkezinde savaşıacak daha az sayıda insan vardı ve Assail'in insanların bağımlılıklarından para kazanmasını umursamak için bir neden yoktu. Yine de kullanılacak daha çok gece vardı ve erkek ile kral arasında bir buluşma gerçekleşebilirdi.

"Evet," diye yanıtladı Xcor. "Ama sadece ben ve Throe. Eğer Wrath ile bir buluşma olursa seni buluruz."

Throe, "İşte bu yüzden hepimizin cep telefonuna ihtiyacı var," dedi. "Daha hızlı, daha iyi koordinasyon."

Xcor dişlerini sıktı. Yeni Dünya'ya geldiklerinden beri Throe'nun böyle bir hücreliyle karşılaşmasına izin vermişti, başkasıyla değil: Bir dövüşçünün koku alma ve işitme duyuları, eğitim ve pratikle bilenmiş içgüdüleri ve

Düşmanı ve kendisi, bunlar aylık bir fatura, yeniden şarj etme ihtiyacı ya da bir kenara bırakılma, kaybolma veya çalınma tehdidiyle gelmiyordu.

Yorumlara aldırmayan Xcor, "Geri kalanınız gidin ve düşmanı bulun," diye emretti.

"Hangisi," dedi Zypher içten bir kahkahayla. "Aralarından seçim yapabileceğimiz çok sayıda kişi var."

Gerçekten de öyle. Çünkü Assail bir aristokrat gibi davranmıyordu. Kendine ait bir imparatorluk kurmaya çalışan bir erkek gibi davranıyordu.

Glymera'nın bu üyesinin Xcor'un istediği türden bir vampir olması tamamen mümkündü. Bu da onun bir noktada ortadan kaldırılması gerekebileceği anlamına geliyordu ve sadece ikincil hasar olarak değil.

Caldwell'de sadece bir kral için yer vardı.

YİRMİ İKİ

Tohr, Kardeşlik malikânesindeki formuna geri döndüğünde dünyaya kızgındı. Son derece çirkindi. Çıngıraklı yılan gibi kızgındı.

Girişe doğru ilerlerken, Fritz'in kilidi uzaktan açması ve kişisel bir yol izlememesi için dua etti. Kimsenin onu bu halde görmesine gerek yoktu-

İç kapının açılmasıyla duaları kabul oldu ve hiç kimsenin olmadığı antreden içeri girdi: Birinci katın her yerinde sessizlik hakimdi; doggen, Son Yemek için hazırlıklara başlamadan önce üst kattaki yatak odalarıyla ilgilenme fırsatı bulmuştu.

Kahretsin. Muhtemelen Phury'ye Layla'nın nerede olduğunu mesaj atması gerekiyordu-

Ani bir içgüdüyle başını omurganın üst kısmına doğru çevirdi ve gözleri yemek odasına odaklandı.

İçinden bir ses ona yürümesini söyledi, bu dürtü onu kemerlerin arasından, uzun, parlak masanın yanından geçirdi... ve mutfağa açılan kapıdan dışarı çıkardı.

No'One tezgâhta seramik bir kâseye yumurta kırıyordu.

Tek başına.

Grevin ortasında durdu, kapüşonu yukarı kalktı ve ona doğru döndü.

Nedense kalbi hızla çarpmaya başladı. "Seni hayal mi ettim?" dedi.

"Pardon?"

"Gitmeden önce seni fuayede hayal ettim mi?"

No'One elini yavaşça indirdi, yumurta kırılmaktan kurtuldu. Geçici olarak. "Hayır. Yapmadın."

"Başlığını tekrar çıkar."

Bu bir soru değil, talepti; Wellsie'nin asla kabul etmeyeceği türden bir şeydi. No'One, diğer taraftan

ciddiyetle ona itaat etti.

Ve işte oradaydı, gözlerinin önüne serilmişti, sarı saçları o ip kalınlığındaki örgünün başlangıcında son buluyordu, solgun yanakları ve gözleri ışıltılıydı, yüzü....

"Lassiter'a söyledim..." Boğazını temizledi. "Lassiter seni besleyip beslemeyeceğimi sordu."

"Ve sen dedin

ki." "Evet."

Birden onu o havuzda, sırtüstü yüzerken, çırlıçıplak, suyun yaygın dilinin sıcak tenini yaladığını hayal etti.

Her yerde.

Tohr bir avuç attı ve kendini bir dolaba dayadı. Onu en çok neyin sarstığını bilmek zordu: aniden boğazına sarılma ihtiyacı mı, yoksa bunun düşüncesi karşısında duyduğu mutlak çaresizlik mi?

"Ben hala Shellan'ıma aşığım," dediğini duydu. Ve sorun da bu olarak kaldı: Dünyadaki tüm çözümlemeler,

hepsi ve

yeni-yaprağı-açmak-ve-bırakmak

Lanet olsun,

duygularını en ufak bir şekilde
değiştirmemişti. "Biliyorum," diye

yanıtladı No'One. "Ve buna sevindim."

"Bir Seçilmiş kullanmalıyım." Ona bir adım daha yaklaştı. "Biliyorum. Ben de katılıyorum. Onların kanı daha saf."

Bir adım daha öne çıktı. "İyi bir soydan geliyorsun."

"Öyleydi," dedi sertçe.

Omuzlarının kırılğan genişliği hafifçe titremeye başladığında -sanki açlığını hissetmiş gibi- içindeki yırtıcı hayvan uyandı. Birdenbire kendini, kızın durduğu adanın üzerinden atlamak isterken buldu, sırf bunu yapabilmek için...

Ne yapacağım?

Bu çok açıktı.

Kalbi ve zihni boş bir buz pateni pistinden başka bir şey olmasa da, donmuş ve dümdüz olsa da, geri kalanı canlıydı, vücudu bir amaçla zonkluyordu.

iyi niyetleri, uygun nezaketi ve yas tutma sürecini biçmekle tehdit etti.

Ona doğru bir adım daha atarken, Lassiter'ın bırakmaktan kastettiği şeyin bu olduğunu düşünerek dehşete kapıldı: O anda Wellsie'yi geride bırakmıştı. Önünde bir Kardeş tarafından takip edilirken yerinde kalmak için mücadele eden küçücük kadından başka hiçbir şeyin farkında değildi.

Kadından bir adımdan fazla uzaklaşmadan durdu. Eğik başının arkasından aşağı bakarken, gözleri şahdamarındaki hassas nabza kilitlendi.

Kadın da onun kadar zor nefes alıyordu. Nefes alırken bir koku yakaladı. Bu korku değildi.

Sevgili Bakire Kâtip, o muazzamdı.

No'One, üzerine gelen büyük savaşçının gölgesinde dururken, onun devasa bedeninden yayılan ısıyı sanki öfkeli bir ateşin önündeymiş gibi hissetti. Ama yine de... yanmamıştı. Ve korkmuyordu. O kadar derin, o kadar içine gömülü bir yerde ısınmıştı ki, bunun iç yapısının bir parçası olduğunu hemen fark etmedi.

Emin olduğu tek şey, adamın birkaç dakika içinde damarını alacağı ve ona izin vereceğiydi - melek bunu ondan istediği için değil, yemin ettiği için değil, geçmişteki bir şeyi telafi etmek için de değil.

O... onun yapmasını istedi.

İçinden bir tıslama sesi yükseldiğinde, Tohrment'in dişlerini ortaya çıkarmak için ağzını açtığını anladı.

Vakit gelmişti. Ve kolunu yukarı çekmedi. Cübbesinin üst kısmını gevşetti, omuzlarına kadar sıyırdı ve başını yana eğdi.

Ona boğazını veriyordu. Kalbi nasıl da çarpıyordu.

"Burada olmaz," diye hırladı. "Benimle gel."

Elini tutarak onu uşağın kilerine çekti ve onları içeri kapattı. Daracık, sıkışık oda rengârenk konserve meyve ve sebze raflarıyla kaplıydı; durgun, ılık hava yeni öğütölmüş tahıllar ve unun kuru, kekremsi tatlılığı kokuyordu.

Tepedeki ışık yandığında ve kapı kendini kilitlediğinde, onun tarafından böyle istendiğini biliyordu.

Ve sonra dişleri daha da uzarken, ikiz beyaz uçları ayırık üst dudağının altından dışarı bakarken, gözleri parlarken ona baktı.

"Ne yapacağım?" dedi kısık sesle.

Adam kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Senin için... ne yapabilirim?" Symphath istediğini almıştı ve kızın canı cehenneme. Ve babası doğal olarak hiçbir erkeğın ondan beslenmesine izin vermemişti. Belli bir yolu var mıydı-

Birdenbire Tohrment girdaptan çıkar gibi oldu, bir şey onu farklı bir bilince geri döndürdü. Yine de vücudu tamamen meşgul kaldı, ağırlığı bir bottan diğerine geçti, elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve serbest bırakıldı, kıvrıldı... ve serbest bırakıldı.

"Sen hiç..."

"Babam beni kurtarıyordu. Ve kaçırıldığımda... Bunu daha önce hiç doğru düzgün yapmamıştım."

Tohrment sanki içinde bir ağrı varmış gibi elini başına götürdü. "Dinle, bu-"

"Bana ne yapacağımı söyle."

Gözlerini bir kez daha ona diktiğinde, adının gerçekten de uygun olduğunu düşündü. Lo, nasıl da eziyet çekiyordu.

"Buna ihtiyacım var," dedi, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Evet, ihtiyacın var. O kadar çelimsizsin ki senin için acı çekiyorum."

Adamın bakışları donuklaşırken, bunu durduracak olması dışında, diye düşündü. Ve nedenini biliyordu.

No'One, "Bu alana hoş geldiniz," dedi. "Getirin Shellan'ı aklına getir. Benim yerimi almasına izin ver."

Ona yardım etmek için her şeyi yapardı. Tohrment'in daha önce kendisine yaptığı büyük iyilikler ve kaderin ona karşı acımasız entrikaları yüzünden, onun düzelmesi için her şeyi yapardı.

"Canını yakabilirim," dedi sertçe.

"Zaten hayatta kaldığımdan daha kötü değil." "Neden..."

"Konuşmayı bırakın. Düşünmeye çalışmayı bırak. Kendine bakmak için ne yapman gerekiyorsa yap."

Uzun, gergin bir sessizlik oldu. Ve sonra ışık söndü, küçük oda loşlaştı, tek aydınlık kapının sütlü cam panellerinden sızan aydınlıktı.

Nefesi kesildi.

Daha sert nefes aldı.

Sonra bir kol belinin arkasına dolandı ve onu öne doğru itti. Göğüs duvarına çarptığında, sanki bir kayaya çarpmış gibiydi ve bir şeye tutunmak için ellerini körlemesine uzattı-

Kollarının eti pürüzsüz ve sıcaktı, sert kasların üzerindeki deri inceydi.

Çekiştiriyor. Örgüsünü çekiştirerek. Sonra çekiştirerek... ve saçları çözüldü, kafa derisi bağın gerilmesinden ve çekilmesinden kurtuldu, serbest bırakılması başını geriye çekti.

İri bir el saçlarının arasından girerek onları birbirine doladı ve aşağı doğru çekti. Boynu daha da gerildikçe, omurgası da onu takip etmeye zorlandı, ta ki tamamen adamın gücüyle ayakta durana kadar.

Yönünü şaşırmış ve dengesini kaybetmiş bir halde, bir an için amacını yitirdi, tıpkı karanlığa gömülmeden önce onun yaptığı gibi.

Yüzünü ararken buldu. Ama hiçbir dayanak noktası yoktu. Yüz hatlarını göremiyor, karşısındaki erkek bedeninde onu bulamıyordu.

Bir anda görüntüsü anonim düzlemler ve açılardan başka bir şeye dönüşmedi. Ve bedeni de onu kurtarmaya çalışan Kardeş Tohrment'in değil, bir yabancının bedeniydi.

Ancak geri dönüşü yoktu, serbest bıraktığı çarkın dönüşünü geri almak mümkün değildi.

Adamın tutuşu, kolları ve vücudu daha da sıkılaştı, ta ki kadın adamın karşısında ezilene kadar. Ve kadın sertleştikçe, adam başını aşağıya doğru indirdi, derin göğüs kafesinden yayılan hırıltılı bir hırıltı, karanlık, zengin bir koku neredeyse kadının korku duygusuna nüfuz ediyordu.

Bir tıslama daha duyuldu, ardından köprücük kemiğinden başlayıp daha da yükselen jilet inceliğinde bir çizik geldi.

Panik onu ele geçirdi.

Adamın varlığı, onu tutuşu, doğru düzgün göremediği gerçeği, bu deneyimle ilgili her şey onu geçmişe götürdü ve mücadele etmeye başladı.

İşte o zaman saldırdı.

Şiddetle.

No'One haykırdı ve itmeye çalıştı, ama dişleri çoktan derine girmişti, acı bir arı sokması gibi tatlıydı. Ve sonra emme, vücudunda vahşi bir titremenin eşlik ettiği güçlü emme.

Kalçalarından sert bir şey çıkmıştı. Karnına bastırdı.

Tüm gücünü kullanarak tekrar kurtulmaya çalıştı, ancak çabaları kasırga fırtınası karşısında ters bir esinti gibiydi.

Ve sonra... leğen kemiği ona karşı hareket etmeye başladı, dönüyordu, o uyarılmışlığı bornozunu itiyor, ondan derinden alırken içeride bir yol arıyordu, aralarında havada yükselen tatmin iniltileri.

Onun korkusunu hissetmedi bile, o kadar kendinden geçmişti ki.

Ve bilinçli zihni, bunu ondan istemiş olduğu gerçeğini bir türlü kavrayamıyordu.

Tavana doğru bakarak, boşuna mücadele ettiği diğer zamanları hatırladı ve daha önce olduğu gibi bunun da bir an önce geçmesi için dua etti.

Sevgili Bakire Kâtip, o ne yapmıştı?

Tohr'unkine karşı duran beden, verilebilecek her şeyi verdi; kan, nefes ve et. Ve her ikisine de lanet olsun, ama aldı, sert ve doymak bilmez bir şekilde aldı, derinlemesine içti ve damardan daha fazlasını istedi.

Bu dışının özünü istiyordu.

Ondan içtiği gibi ondan da içmek istedi.

Ve bu, onun kendi Wellsie'si olmadığıнын son derece farkında olmasına rağmen doğruydu. Saçları aynı hissi vermiyordu - No'One'ınkiler kalın bukleler halinde değil, düzgün uzunlukta dökölüyordu. Kanının tadı da aynı değildi - dilinin üzerindeki zengin tat ve boğazının arkasındaki keskin tını tamamen farklıydı. Ve vücudu daha ince ve narindi, sağlam ve güçlü değildi.

Ama yine de onu istiyordu.

Allah'ın belası siki mazeretsiz bir şekilde kükrüyordu - almaya ve almaya ve... sahip olmaya da hazırды. En azından cinsel olarak.

Kahretsin, bu istek ve ihtiyaç ateş topu, Seçilmiş Selena'yla yaşadığı soluk, kansız beslenmeye hiç benzemiyordu. Olması gereken buydu, bu terk edilmiş, iliklerindeki hayvanı ortaya çıkarmak için medeni derinin dökülmesi.

Ve lanet olsun ona, o da buna uydu.

No'One'ı yeniden konumlandırarak, belini kavrayana kadar belindeki tutuşunun aşağıya doğru inmesine izin verdi, sonra kalçasını... ve sonra kıcını.

Aniden onu cam dolapların içine itti, kapılardaki camlar takırdıyordu. Sert olmak istemiyordu ama bu ihtiyaca karşı koymak imkânsızdı. Ve daha da kötüsü, zihninin derinliklerinde bunu yapmak istemiyordu.

Başını kaldırarak, kendi kulaklarını bile acıtan bir kükreme çıkardı ve sonra onu tekrar ısırды, açlıktan ölmek üzere olan duyularının ziyafeti karşısında kontrolünü kaybetti.

İkinci ısırık daha yukarıdaydı ve çenesine daha yakındı ve emmesi daha da yoğunlaştı, beslenmesi kaslarının liflerine doğru hızlandı, onu güçlendirdi, onu restore etti, onu bir kez daha fiziksel olarak bütünleştirdi.

Emme... Siktir et onu, emme...

Sonunda başını kaldırdığında onun sarhoşluğuna kapılmıştı, zihni kan açlığından farklı nedenlerle dönüyordu. Sırada seks vardı ve gerçekten de etrafta bir yatak aradı.

Ama... kahyanın kilerinde miydiler? Bu da ne böyle?

Tanrım, tüm bunların nasıl olduğunu bile hatırlayamıyordu.

Ancak kadının kan kaybından ölmesini istemediğinden emindi, bu yüzden başını kadının boğazına dayadı. Dilini uzatarak, iki kez çivilediği sütunu okşadı, kadifeyi hissetti, onu tattı ve kokladı-

Burun deliklerine giren koku ticari bir parfüm değildi.

Ve bu, başlangıçta hissettiği gibi bir dışının gür uyarılması değildi.

Dehşete kapılmıştı.

"No'One?" dedi, onun ilk kez titrediğini hissettiğinde.

Boğuk bir çığlıkla hıçkırmaya başladı ve yaşadığı şokla bir an için uyustu. Sonra, hisler geri döndüğünde, kadının tırnaklarının üst kollarının arkasını tırmaladığını, narin bedeninin kurtulmaya çalıştığını çok net hissetti.

Onu hemen bıraktı-

No'One köşedeki dolaba çarptı ve sonra kapıya yöneldi, tokmağı öyle bir salladı ki opak cam kırılabilirdi.

"Bekle, sana izin vereceğim-"

Adam kilidi açtığı anda, sanki canını kurtarmak için koşuyormuş gibi mutfığa doğru uçarak diğer taraftan çıktı.

"Kahretsin!" Onun peşinden koştu. "No'One!"

Ona tekrar seslenirken kimin duyduğunu umursamadı, sesi yemek odasının yüksek tavanında yankılanırken uzun masanın yanından geçip fuayeye doğru fırladı.

Yerdeki elma ağacı tasvirini yırtıp geçerken, onu babasının evine götürmeye çalıştıkları o geceyi hatırladı; geceliği arkasından akmış, mehtaplı çayırda koşarken onu bir hayalete dönüştürmüştü.

Şimdi merdivenlere yönelirken bornozu arkasından akıyordu.

Tohr'un paniği o kadar artmıştı ki, onu takip ederken buharlaştı, yarı yolda yeniden şekil aldı ama hâlâ onun önünde değildi. Onu yaya olarak takip etmeye devam ederek Wrath'ın çalışma odasını geçti ve koridordan sağa doğru ilerledi.

Kaldığı yatak odasına gider gitmez kendini içeri attı ve kapıyı çarptı.

Kilidin döndüğünü duymak için tam zamanında ahşap panellere ulaştı.

Kadının kanı vücudunda hızla dolaşarak ona özlediği gücü, sahip olmadığı yemek iştahını ve uzun zamandır omurgasına takılan en berrak kafayı verirken, onun boğazında olduğu süre boyunca hatırlamadığı her şeyi hatırladı.

Kadın kendini isteyerek, cömertçe vermişti ve adam karanlık bir odada, beslemeyi kabul ettiği kişiden başka herhangi biri olabileceği bir yerde, çok fazla, çok hızlı bir şekilde almıştı.

Onu korkutmuştu. Ya da daha kötüsü.

Dönerek sırtını kapıya dayadı ve kıcı yere değene kadar dizlerinin gevşemesine izin verdi. "Becer beni... lanet olsun..."

Lanet olsun ona.

Bekle, bu zaten olmuştu.

YİRMİ ÜÇ

Demir Maske'nin kapanış saatinden hemen önce Xhex ofisindeydi ve Koca Rob'a başını sallıyordu. Masasının üzerinde, üzerinde ölüm sembolü olan kokainden üç paket daha vardı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"On dakika önce bir adamdan aldım." "Onu tuttun mu?"

"Yasal sınırlar içinde. Ona evrak işlerini hallettiğimi söyledim. Ona gitmekte özgür olduğundan tam olarak bahsetmedim - neyse ki o kadar sarhoş ki medeni hakları konusunda endişelenmiyor."

"Gidip onunla konuşayım."

"Onları sevdiğin yerde."

Dışarı çıktı ve sola döndü. Sorgu odası koridorun en ucundaydı ve kapısında kilit yoktu; CPD'yle başlarının derde girmesi isteyecekleri son şeydi. Daha fazla bela olsun: Her gece bu çatının altında neler olup bittiği göz önüne alındığında, polisin zaman zaman buralarda dolaştığı biliniyordu.

Kapıyı açarken nefesinin altından küfretti. Masada oturan adam kendi üzerine çökmüştü, çenesi göğsüne düşmüştü, kolları gevşekti ve dizleri yanlara doğru uzanıyordu. Siyah, dar kesim bir takım elbise ve yüksek dantel yakalı beyaz bir gömlek giymiş, steam-punk tarzında eski moda bir züppe gibi giyinmişti ve doğal olarak ipliklerde bir terslik vardı. Bir kere kumaşa. Hiçbirinin el yapımı olmadığı gerçeği, bir diğeri için. Düğmeler... Ama rol yapmayı seven insanlar ayaklarını tarihi sulara daldırdıklarında böyle oluyordu. Her seferinde bir şeyleri yanlış yaparlar.

Kapıyı sessizce kapattı, sessizce ona doğru yürüdü, yumruğunu sıktı... ve masaya vurarak

Onu uyandır.

Bakın, kıyafetini tamamlamak için küçük bir bastonu varmış. Ve bir pelerini.

Adam geriye doğru takla atıp iki sandalye ayağı üzerinde sallanırken, kadın abanoz bastonu anında yakaladı ve yerçekiminin insana ne yapacağına karar vermesine izin verdi-

Nasıl? Sevimli. Açık ağzında, köpek dişlerinin üzerine porselen diş benzeri iki çıkıntı yapıştırılmıştı. Sanırım bu onu daha da Frank Langella gibi hissettirdi.

Adam tam sırt üstü yere düşerken oturdu ve adam kendini yerden kaldırıp aptal kostümünü ve sandalyeyi düzelterip tekrar park ederken bastonun tepesindeki gümüş kafatasını inceledi. Simsiyah saçlarını düzeltirken kökleri fare kahverengisini gösteriyordu. "Evet, gitmene izin veriyoruz," dedi o daha sormadan.

"Bana bilmek istediklerimi söylediğin sürece, CPD'deki arkadaşlarımızı bu işe bulaştırmayacağım."

"Tamam. Evet. Teşekkürler."

En azından İngiliz aksanı varmış gibi davranmıyordu. "Kokaini nereden buldun?" Adam çenesini açtığında elini kaldırdı. "Bana arkadaşının olduğunu ve sadece onun için sakladığını ya da montu ödünç aldığını ve ceplerinde olduğunu söylemeden önce, polis bu saçmalığa benden daha fazla inanmayacaktır - ama yalanı duyacaklarını garanti ederim."

Uzun bir sessizlik oldu ve bu sırada kadın ona baktı. İrislerinin parlıyor gibi görünmesi için kırmızı lensler bile takmıştı.

Onun hiç bir duvarın içinden geçmeyi deneyip denemediğini merak etti.

Ona yardım etmeye hazırdı.

"Trade ve Eighth'in köşesinden alışveriş yaptım. Yaklaşık üç saat önce. Adamın adını bilmiyorum ama genellikle her gece on bir ile on iki arasında orada olur."

"Sadece üzerinde o sembol olan şeyleri mi satıyor?"

"Hayır." Adam rahatlamış gibiydi, Jersey aksanı giderek güçleniyordu. "Hemen hemen her şeyi hareket ettirir. İlkbaharda bazen kokaini alamıyordum. Ama bilmiyorum, geçen aydan beri her seferinde aldı. Ben de bunu seviyorum."

Drakula rutini GTL'ye karşı isyanı mıydı? diye merak etti.

"Hangi isimle anılıyor?" diye sordu.

"Hançer. Kim olduğuma uyuyor." Kıyafetini aşağı doğru işaret ederken, kırmızı taşlı serçe parmağındaki yüzük ışığa takıldı. "Ben bir vampirim."

"Gerçekten. Onların var olmadığını sanıyordum."

"Oh, biz çok gerçeğiz." Gözlerini Lothario'ya çevirerek ona bir göz attı. "Seni bazı insanlarla tanıştırebilirim. Seni cadılar meclisine sokabilirim."

"Bu cadılar için değil mi?"

"Benim üç karım var, biliyorsun."

"Eviniz kalabalık görünüyor."

"Dördüncü bir eş arıyorum."

"Güzel teklif ama ben evliyim." Bu sözleri söylerken göğsü ağrıyordu. "Mutlu bir şekilde, ekleyebilirim."

Bunun kimin yararına eklendiğinden emin değildi.

Tanrım, John-

Kapı yumuşak bir sesle çalındı. "Evet," dedi omzunun üzerinden.

"Bir ziyaretçin var."

Cevap kulaklarına ulaştığı anda vücudu canlandı ve aniden bu şaka mı şeker mi şerefsizini kapı dışarı etmeye hazır hale geldi.

John bu gece erkenciydi, bu da onun için sorun değildi. Ayağa kalkarak, "İşimiz bitti," diye duyurdu.

İnsan ayağa kalktı, burun delikleri alevlendi. "Tanrım, parfümün... inanılmaz."

"O boku bir daha evime getirme, yoksa bir dahaki sefere hiç konuşmayacağız. Anlaşıldı mı?"

Kapıyı açtığında eşinin bağlanma kokusuyla karşılaştı: O kara baharatlar koridorda hızla ilerliyordu...

Ve işte oradaydı, diğer uçta, ofisinin önünde dimdik duruyordu.

Onun John'u.

Başını ona doğru çevirdiğinde çenesini eğdi ve gülümsedi, gözleri biraz şeytani bakıyordu. Bu da onun için fazlasıyla hazır olduğu anlamına geliyordu.

"Çok güzelsin," diye nefes aldı sahtekâr öne doğru adım atarken.

Tam onu başından savmak üzereydi ki John azgın küçük sikiciyi gördü.

Bu pek iyi gitmedi.

Bağlı olduğu erkek koridorda sinsice ilerliyordu, bok tekmeleri kulübün bas ritmini bastırarak kadar yüksekti.

Şapkalı ve pelerinli arkadaşı hâlâ ona odaklanmıştı ama bu uzun sürmedi. Neredeyse üç yüz kiloluk bir doğa gücünün üzerine binmesiyle birlikte, aslında kendi içine büzüldü ve Xhex'in arkasına saklandı.

Erkekçe. Evet. Gerçek bir aygır.

John kapıda durdu ve tüm kaçışları engelledi, omzunun üzerinden insana bakarken o güzel mavileri düpedüz hırçındı.

Tanrım, onu becermek istiyorum, diye düşündü.

Sıradan bir el sallayışla tanışma faslını başlattı. "Bu benim kocam, John. John, bu da az önce gidiyordu. Ona eşlik etmek ister misin, tatlım?"

Sahtekâr cevap veremedi John dişlerini gösterdi ve bir tıslama sesi çıkardı. Islık dışında çıkarabildiği tek ses buydu ama kelimelerden daha iyiydi-

Xhex sertçe kenara çekilirken, "Ah, dostum," diye mırıldandı. Özenti az önce altına işemişti.

John çöpü çıkarmaktan çok mutluydu. Aptal insan, dışisine öyle mi bakıyordu? Piç kurusu John'un bu kadar seksi olduğu için şanslıydı. Yoksa sırf bir şey anlatmak için bir bacağını ya da kolunu kırmak için zaman ayırırdı.

Adamın ensesinden tutup kurbağa yürüyüşüyle arka çıkışa doğru götürdü, kapıyı tekmeleyerek açtı ve onu arka otoparka doğru sürükledi.

O ağızdan "Tanrım, lütfen bana zarar verme" gibi bir cümle çıkıyordu ve bunun çok iyi bir nedeni vardı. John'u cinayetden sadece sağduyunun en ince perdesi uzak tutuyordu.

Adama kendisine bakmasını emretmenin bir yolu olmadığından, John POS'u döndürdü, omuzlarından yakaladı ve sevimli rugan siyah ayakkabıları esintide sallanana kadar kaldırdı.

Üzerinde gülünç bir sahte kırmızı renk olan gözlerle karşılaşan John, poz vereni transa geçirdi ve parlatılan o dişlerin anılarını sildi. Sonra... şey, vampirlerin gerçekten var olduğu ve onun peşinden geldiği hakkında küçük bir zırvalık yerleştirmek cazipti.

İyi dozda uyarılmış paranoya, herifin yaşadığı bu maskaralığa hızlı bir son verecekti.

Yine de bu çabaya değmezdi. Özellikle de şu anda dışisinin içinde olabilecekken.

Son bir sarsıntıyla adamı bıraktı ve koşarak uzaklaşmasını sağladı. Herif cılızdı; egzersiz ona iyi gelirdi.

John kulübe geri döndüğünde Xhex'in Ducati'sinin güvenlik ışığının altında binaya aynı hizada park ettiğini gördü ve kahretsin... Onun tüm o güce bindiğini, motorun üzerinde alçakta yattığını, motoru ölü bir adamın eğrisinin etrafında döndürdüğünü hayal etti....

Kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açık buldu, kadın kapıda duruyordu.

"Onun boğazını parçalayacağını sanmıştım," diye söylendi.

Tamamen tahrik olmuştu.

John ona doğru yaklaşırken, göğüsleri göğsüne değene kadar durmadı ve kız en ufak bir kıpırdanma bile göstermedi - bu da doğal olarak onu daha da azdırdı. Tanrım, kız zaten ateşliydi ama kendi kendilerine dayattıkları bu ayrılık, John'u onunla birlikte olmak için daha da çaresiz hale getiriyordu.

"Ofisime gelmek ister misin?" dedi hırlayarak. "Yoksa burada mı yapalım?"

Adam aptal bir sap gibi başını sallayınca kadın güldü. "Çocukları korkutmamak için içeri girmeye ne dersiniz?"

Evet, çoğu insan için seks kan akıtmayı içermiyordu.

Yolda ilerlerken kalçalarının sallanışını izledi ve bir insanın dilinin yerde sürüklenmesinin anatomik olarak mümkün olup olmadığını merak etti.

Birbirlerine kilitlendikleri anda, elleri hızlıca gömleğini yukarı iterken onu sertçe öpüyordu. Kızın parmakları adamın saçlarına saplanırken, adam eğildi ve kızın sütyen giyme zahmetine katlanmadığı için şükran duası etti.

Meme ucunu ağzına alıp bir elini de arkadan bacaklarının arasına sokarak onu masanın üzerindeki evrakların üzerine yatırdı. Bir sonraki hamle derisini soymak oldu ve sonra yaylandı ve ona nüfuz etti.

Hızlı, öfkeli, mobilyaları yeniden düzenleyen ve muhtemelen dikkatleri üzerine çeken türden bir sikiş her zaman açılış kumarıydı. İkinci sefer daha yavaştı. Üçüncü sefer, filmlerde bulanık bir lensle çekilen o duygusal saçmalıktı.

Bir ziyafeti idare etmenin tipik yoluydu: rahatlamak için tıka basa yemek; favorilere konsantre olmak; bir

narın aperiatif-

Aynı anda boşaldılar, adam kadının üzerine eğildi, kadın uzun bacaklarını adamın kalçalarına doladı, ikisi de olabildiğince sıkı tutundu.

Sarsıntılı salınımların ortasında başını kaldırıp yukarı baktı. Yolun karşısında bir dosya dolabı ve fazladan bir sandalye vardı... ve nedense duvarın beton bloklardan yapıldığını ve siyaha boyandığını ilk kez fark etti.

Son birkaç aydır baktığı şeylerin aynısı. Ve bunların hiçbirini kaydedilmemişti.

Ama şimdi, buranın ne onun ne de kendisinin evi olmadığı gerçeği onu çok etkilemişti.

Ayrılmalarından sonraki o ilk seanslarından beri onu nehirdeki evine davet etmemişti.

O da malikaneye gelmemişti.

Gözlerini kapatarak vücudunun hâlâ ne yaptığıyla yeniden bağlantı kurmaya çalıştı ama tek görebildiği kemerinin altındaki belli belirsiz nabız atışlarıydı. Göz kapaklarını açarak kadının yüzüne bakmak istedi ama kadın geriye doğru eğilmişti ve tek görebildiği çenesinin ucuydu. Ve bazı zaman kartları. Fedailer için.

Kapının hemen dışında onları dinleyen biri olabilir.

Kahretsin... Bu çok keyifsizdi.

Kendi eşiyle gayrimeşru bir ilişki yaşıyordu.

Başlangıçta çok heyecan vericiydi, sanki ilk kez bir araya geldiklerinde yapmadıkları bir şekilde çıkıyorlardı. Ve her zaman böyle eğlenceli olacağını düşünmüştü.

Ama başından beri gölgeler vardı, değil mi?

Gözlerini sıkarak kapattı ve bunu bir yatakta yapmayı tercih ettiğini fark etti. Çiftleştikleri yatakta. Ve bunun nedeni eski kafalı olması değildi; onun yanında uyumasını özlemişti.

"Ne oldu, John?"

Göz kapaklarını kırdı. Onun nerede olduğunu bildiğini bilmeliydi -symphath yetenekleri bir yana, o

onu kimsenin tanımadığı kadar iyi tanıyordu. Ve şimdi, onun tunç grisi gözleriyle karşılaştığında, göğsüne bir hüznün saplandı.

Yine de bu konuda gerçekten konuşmak istemiyordu. Birlikte çok az zaman geçirmişlerdi.

Onu derin ve uzun öptü, bunun her ikisi için de en iyi dikkat dağıtıcı şey olduğunu düşündü ve işe yaradı. Kızın dili onunkiyle buluştuğunda, adam tekrar kızın içinde hareket etmeye başladı, uzun vuruşlar onu eşiğe kadar götürüyor, sonra da tamamen içeri girmesini kolaylaştırıyordu. Ritim yavaş ama amansızdı ve o da kafasının sakinleştiği bir yere doğru sürüklendi.

Serbest bırakma bu kez hafifçe yükselen bir dalgaydı ve o da bunu bir tür çaresizlikle karşıladı.

Bütün orgazmlarda olduğu gibi bu da geçtiğinde, uzaktan gelen müzik sesinin, koridordaki topuk seslerinin ve uzaktan gelen cep telefonu zilinin farkına vardı.

"Sorun nedir?" diye sordu.

Vücutlarını ayırırken, ikisinin de çoğunlukla giyinik olduğunu fark etti. En son ne zaman tamamen çıplak kalmışlardı?

Tanrım... çiftleşmelerinden sonraki o mutluluk döneminde olmuştu. Uzak bir anı gibi görünüyordu. Belki başka bir çift hakkında.

"Bu gece Wrath ile her şey yolunda gitti mi?" diye sordu pantolonunu yukarı çekerken. "Öyle mi oldu?"

Beyni odaklanmakta zorlanıyordu ama neyse ki elleri gayet iyi çalışıyordu ve sadece düğmelerini iliklemek için değil. Evet, toplantı iyi geçti. Yine de yargılamak zor. Glymera tamamen görünüşle ilgilidir.

"Mmm." Kardeşlikle ilgili konularda söyleyecek pek bir şeyi yoktu. Yine de, onun savaşı konusunda nerede durdukları göz önüne alındığında, onun işinden bahsetmesine şaşırmıştı.

Bu gece nasıl gidiyor? İmzaladı.

Üzerinde yattığı bir şeyi, küçük bir poşeti aldı. "Şehirde yeni bir uyuşturucu satıcısı var."

Kadının fırlattığı şeyi yakaladı ve selofanın üzerindeki sembole kaşlarını çatarak baktı. Bu da ne böyle? Bu... Eski Dil.

"Evet ve bunun arkasında kimin olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok. Ama size söz veriyorum, bunu öğreneceğim."

Yardımcı olabilirsem haber verin.

"Ben hallederim."

Biliyorum.

Çınlayan sessizlik ona nerede olduklarını ve nerede olmadıklarını hatırlattı.

"Haklısın," dedi aniden. "Seni evime bilerek getirmedim. Beni buradan terk etmen yeterince zor."

Seninle kalabilirim. Yanına taşınabilirim, ve-

"Wrath buna asla izin vermez - haklı olarak, ekleyebilirim. Sen onun için çok değerli bir malsın ve benim kulübem de malikane kadar güvenli değil. Ayrıca Qhuinn'i ne yapacağız ki? O da bir hayatı hak ediyor ve en azından senin kaldığın yerde biraz özerkliği var."

Dönüşümlü günler o zaman.

Omuz silkti. "Bu yeterli olmayana kadar mı? John, elimizdeki bu ve pek çok insanın sahip olduğundan daha iyi. Tohr'un bunu yapabilmek için adam öldüreceğini düşünmüyor musun-"

Bu benim için yeterli değil. Ben açgözlüyüm, ve sen benim

Shellan, sadece bir seks çağrısı değil.

"Ve malikaneye geri dönemem. Özür dilerim. Eğer dönersem, onlardan ve senden nefret etmeye başlayacağım. Kendimi bu boktan durumdan kurtarabilirmişim gibi davranmak ve 'Sadece kendim olacağım' demek isterdim ama yapamam."

Wrath ile konuşacağım-

"Me se le öfke değil. İşaretlerini senden alıyorlar.

Hepsi."

Adam cevap vermeyince yanına geldi, avuçlarını yüzüne koydu ve gözlerinin içine baktı. "İşte böyle

olmak. Şimdi git ki kapatabileyim. Ve yarın gece ilk iş bana geri dön. Şimdiden dakikaları sayıyorum."

Onu sıkıca öptü.

Ve sonra arkasını dönüp ofisten ayrıldı.

YİRMİ DÖRT

No'One, kanlı bir cinayete eşlik eden türden büyük, korkunç bir çılgınlıkla uyandı.

Sesi çıkardığını fark etmesi bir anını aldı, ağzı iyice gerilmişti, vücudu gergindi, nefes verirken ciğerleri yanıyordu.

Neyse ki ışıkları açık bırakmıştı ve çılgınca yatak odasının karo kaplı duvarlarına, perdelerine ve yatak örtüsüne baktı. Sonra bornozuna odaklandı... evet, üzerinde bornozu vardı, ince bir gecelik değil.

Bu bir rüyaydı. Bir rüya.

Topraktaki bir kök mahzeninde değildi.

Sempatinin merhametine kalmamıştı-

"Özür dilerim."

Nefes nefese, yastıklı yatak başlığına doğru sarsıldı. Tohrment odanın hemen içinde duruyordu, kapı arkasından kapalıydı.

"İyi misin?" dedi.

Kapüşonunu çekerek yerine oturttu ve altına saklandı. "I..." Aralarında geçenleri hatırlamak net düşünmeyi zorlaştırıyordu. "Ben... yeterince iyiyim."

"Buna inanamıyorum," dedi boğuk bir sesle. "Tanrım... Çok üzgünüm. Yaptığım şeyin hiçbir mazereti yok. Ve bir daha asla sana yaklaşmayacağım. Yemin ederim..."

Adamın sesindeki ıstırap, sanki kendi sesiymiş gibi kadının içine işledi. "Her şey yolunda-"

"Cehenneme kadar yolu var. Sana bir kabus bile yaşattım-"

"Beni uyandıran sen değildin. O... daha önceydi." Derin bir nefes alarak, "Çok garip, başıma gelenleri... hiç rüyamda görmedim. Bunu sık sık düşündüm, ama uyuduğumda sadece karanlık var."

"Peki ya şimdi?" diye homurdandı.

"Yeraltına geri döndüm. Kök mahzeninde. Oradaki koku - sevgili Bakire Kâtip, o koku." Kollarını kendi etrafında sararak, sanki bir kez daha o kaba meşe kapının arkasındaymış gibi cereyanı hissetti. "Tuz yalamaları... Tuz yalamalarını unutmuştum."

"Pardon?"

"Orada hayvanlar için tuz yalakları vardı - bu yüzden yaralarım bana yapıştı. Hep merak etmişimdir, belki de derimi değiştirmek için bir tür senfath gücü falan kullanmıştır diye. Ama hayır, tuz yalakları ve tuzlanmış etler vardı." Başını iki yana salladı. "Şimdiye kadar onları unutmuştum. Pek çok hassas ayrıntıyı unutmuşum-"

İçinden hırıltılı bir küfür çıkınca başını kaldırıp baktı. Tohrment'in yüz ifadesinden o senfatı tekrar öldürebilmeyi dilediği anlaşılıyordu ama sanki onu üzme istemiyormuş gibi bunu gizledi.

"Sana üzgün olduğumu söylediğimi hiç sanmıyorum," dedi usulca. "O zamanlar, kulübede Darius'la birlikteyken. O da ben de senin için çok üzgündük-"

"Lütfen, bu konu hakkında daha fazla konuşmayalım. Teşekkür ederim."

Bunu izleyen garip sessizlikte midesi guruldadı.

"Yemek yemelisin," diye mırıldandı. "Aç değilim."

"Karnın-"

"Cehenneme gidebilirsin."

Adamın hareketsiz bedenine bakarken, ondaki farklılık karşısında hayrete düştü: bu kadar kısa bir süre sonra bile yüzüne renk gelmişti, duruşu daha dikti, gözleri çok daha uyanıktı.

Kanın çok güçlü bir şey olduğunu düşündü.

"Seni tekrar besleyeceğim." Adam ona aklını kaçırmış gibi bakarken, kadın çenesini kaldırdı ve adamın bakışlarına karşılık verdi. "Kesinlikle, bunu tekrar yapacağım."

Bu kadar kısa sürede ondaki bu gelişmeyi görmek, o dehşet anlarına yeniden katlanmasını sağlayacaktı. Geçmişini onu her zaman tuzağa düşürmüştü, ama ah, ondaki değişim: kanı onu yorgunluktan kurtarmıştı ve bu onu sahada hayatta tutacaktı.

"Bunu nasıl söylersin?" Sesi çatlama noktasına gelecek kadar sertti.

"Sadece böyle hissediyorum."

"Yükümlülükler sizi kişisel cehenneminize bu kadar sürüklememeli."

"Bunu ben seçerim, sen değil."

Kaşları sertçe çatıldı. "O kilerde kesilecek bir kuzu gibiydin."

"Eğer bu doğru olsaydı, şu anda nefes alıyor olmazdım, değil mi?"

"Az önce gördüğün rüya hoşuna gitti mi? Eğlendin mi?" Kadın geri çekilirken, adam panjurlu pencerelere doğru yürüdü ve sanki pencerelerden bahçeyi görebilecekmiş gibi sabit bir şekilde baktı. "Sen bir hizmetçi ya da kanlı bir fahişeden daha fazlasısın, biliyorsun."

Uygun bir kibarlıkla ona, "Başkalarına iyi hizmet etmek asil bir çabadır," dedi.

Omzunun üzerinden baktığında, kapüşona rağmen gözleri onunkileri buldu. "Ama bunu asil olmak için yapmıyorsun. O cübbenin altında kendini cezalandırmak için güzelliğini ve mevkiini saklıyorsun. Bunun bir tür fedakârlıkla ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Beni ya da motivasyonlarımı bilmiyorsun-"

"Tahrik oldum." Bunun üzerine gözlerini kırptırdı. "Bunu biliyor olmalıydın."

Evet, vardı. Ama-

"Ve eğer tekrar senin damarına girersem, bu olacak. Tekrar."

"Yine de beni düşünmüyordun," diye belirtti. "Bu bir fark yaratır mı?"

"Evet."

"Bundan emin misin?" dedi kuru bir sesle.

"Bu konuda hiçbir şey yapmadın, değil mi? Ve bu tek besleme yeterli olmayacak, bunu bilmelisin. Senin için çok uzun zaman oldu. Şimdiye kadar çok yol kat ettin ama yakında daha fazlasına ihtiyacın olacak."

Adam küfrederken, kadın geri adım atmak istemeyerek çenesini bir kez daha kaldırdı.

Uzun bir süre sonra başını salladı. "Sen çok... tuhafsın."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

* * *

Tohr yatak odasının öbür ucundan No'One'a baktı ve deli olduğu açıkça belli olmasına rağmen ona saygı duymak zorunda kaldı: Boynunda ısırık izleri olmasına, çığlık atarak uyanmasına ve bir Kardeş'le karşı karşıya olmasına rağmen hiç boyun eğmemiştir.

Tanrım, o çığlığı duyduğunda lanet olası kapıyı kırmak üzereydi. Kadının elinde başka bir bıçakla cehennem kadar hasar verdiğini görünce harekete geçmişti. Ama o yatağın ortasında, kafasında her ne çalıyorsa ondan başka hiçbir şeyden habersiz yatan tek kişi oydu.

Tuz yalıyor. Lanet olsun.

"Bacağın," dedi nazikçe. "Nasıl oldu bu?"

"Ayak bileğime çelik bir kelepçe taktı ve beni bir kirişe zincirledi. O... bana geldiğinde... kelepçe beni ısırıldı."

Tohr görüntülere karşı gözlerini kapattı. "Oh, Tanrım..."

Bundan sonra ne söyleyeceğinden emin değildi. Orada öylece durdu, güçsüzdü, üzgündü... ikisinin de hayatında pek çok şeyin farklı olmasını diliyordu.

"Sanırım neden burada olduğumuzu biliyorum,"

dedi aniden. "Çünkü çığlık attın."

"Hayır, yani..." Boğazını temizledi. "Her zaman Kâtip Bakire'nin beni neden buraya getirdiğini merak etmişimdir.

Sığınak. Ama melek Lassiter haklı. Uzun zaman önce bana yardım ettiğin gibi ben de sana yardım etmek için buradayım."

"Seni ben kurtarmadım, unutma. Sonunda değil."

"Ama sen yaptın." Kadın sözünü kestiğinde adam başını sallıyordu. "Eski Ülke'de seni uyurken izlerdim. Her zaman ateşin sağ tarafındaydın ve yüzün bana dönük uyurdun. Torfun alçak ışığının kapalı gözlerinin, yanaklarının ve çenenin üzerinde nasıl oynadığını ezberleyerek saatler geçirirdim."

Birdenbire oda ikisinin de içine doğru çekilir gibi oldu, daraldı, küçüldü... daha sıcak oldu. "Neden?"

"Çünkü sen Symphath'a hiç benzemiyordun. Sen esmerdin, o ise solgundu. Sen iriydin, o zayıftı. Sen bana karşı nazıktın... o ise değildi. Beni tamamen delirmekten alıkoyan tek şey sendin."

"Hiç bilmiyordum."

"Bilmeni istemedim."

Bir süre sonra acımasızca, "Her zaman kendini öldürmeyi planlamıştın," dedi.

"Evet."

"Neden doğumdan önce yapmıyoruz?" Adamım, ne kadar samimi olduklarına inanamıyordu.

"Bebeği lanetlemek istemedim. Olayları kendi ellerinize aldığınızda neler olduğuna dair söylentileri duymuştum ve sonuçlarını kendim için kabul etmeye hazırdım. Ama doğmamış olan? Dünyaya zaten çok üzgün geliyordu, ama en azından kaderini kendi çizebilirdi."

Yine de lanetlenmemiştir... belki de içinde bulunduğu koşullar yüzünden -Tanrı biliyordu, çıkış yolunda yeterince acı çekmişti.

Bunun üzerine tekrar başını salladı. "Beslenme konusunda. Teklifiniz için minnettarım, gerçekten. Ama nedense aşağıdaki sahnenin tekrarlanması ikimize de iyi geleceğini sanmıyorum."

"Daha güçlü hissettiğini kabul et."

"O olaydan beri rüyanda bu boku görmediğini söylemiştin."

"Bir rüya değil-"

"Benim için yeterli."

Çenesi tekrar yukarı kalktı ve eğer bu alışkanlık... şey, çekici değildi, hayır. Hayır, çekici değildi.

Gerçekten mi?

"Eğer olayları yaşayabilirsem," dedi, "anıları da atlatabilirim."

O anda, odanın öbür ucundan onun irade gösterisine bakarken, ona bir bağ hissetti, sanki bir ip ikisini göğüs göğüse bağlamış gibi emindi.

"Bana tekrar gel," diye duyurdu. "İhtiyacın olduğunda."

"Bunu göreceğiz," diyerek reddetti. "Şimdi, sen... iyi misin? Burada, yani bu odada? Kapıyı kilitleyebilirsin-"

"Eğer bana tekrar gelersen, ben iyi olacağım."

"Hayır'Bir-"

"Seninle aramı düzeltmek için tek yolum bu." "Hiçbir şeyi düzeltmek zorunda değilsin. Dürüst ol."

Arkasını dönerek kapıya gitti ve dışarı adım atmadan önce omzunun üzerinden baktı. Kadın birbirine dolanmış ellerine bakıyordu, kapüşonlu başı eğikti.

Onu sahip olduğu azıcık huzurla baş başa bırakarak, homurdanan midesini odasına götürdü ve silahsızlandı. Haklı olarak açlıktan ölüyordu, yemek iştahı alt gövdesinde dipsiz bir çukur açıyordu ve bu talebi görmezden gelmeyi tercih etse de başka seçeneği yoktu. Fritz'den bir tepsi sipariş ederken No'One'ı düşündü ve köpeğe onun da bir şeyler yediğinden emin olmasını söyledi.

Sonra duş zamanı geldi. Suyu açtıktan sonra soyundu ve giysilerini mermer zemine bıraktı. Mermer zeminin üzerine basma sürecindeydi.

lavaboların üzerindeki uzun aynada kendini gördüğünde dağıldı.

Umursamaz gözlerine bile vücudunun toparlandığı, derisinin altındaki kasların gerildiği, omuzlarının diyaframının etrafında aşağı inmek yerine olması gereken yere geri döndüğü belliydi.

İyileşme konusunda kendini daha iyi hissetmemesi çok kötü.

Camla çevrili alana girerek fıskiyelerin altında durdu, kollarını uzattı ve suyun bedeninden akmasına izin verdi.

Gözlerini kapattığında, kendini tekrar kilerde, No'One'ın boğazında, damarını çalıştırırken buldu. Boğazını değil bileğini almalıydı -aslında neden almamıştı-

Birdenbire anılar üzerine çullandı; kadının tadı, kokusu ve ona karşı hissettiği duygu zihnini kapatıp duyularını harekete geçirdi.

Tanrım, o... bir gündeğümuydu.

Gözlerini açarak, ilk görüntüde kendini belli eden ereksiyona baktı. Aleti vücudunun geri kalanıyla orantılıydı; bu da uzun, kalın ve ağır olduğu anlamına geliyordu. Ve saatlerce devam edebilecek kapasitedeydi.

Dikkat çekmek için zorlanırken, uyarılmanın karnındaki açlık gibi olmasından korkuyordu: bu konuda bir şey yapana kadar hiçbir yere gitmiyordu.

Evet, her neyse. Perma-boneri ve kıllı bir avucu olan bir posttrans değildi. Mastürbasyon yapıp yapmamayı seçebilirdi, Tanrı aşkına ve bu büyük bir HAYIR olurdu.

Sabun kalıbını kaparak bacaklarını köpürttü ve V olmayı diledi - hayır, siyah mumlarla falan değil. Ama en azından o vampirin zihnine sahip olsaydı, plastiğin moleküler yapısını ya da florürlü diş macununun kimyasal bileşimini ya da... benzinin arabaları nasıl çalıştırdığını düşünebilirdi.

Ya da erkekleri düşünebileceğini varsaydı - ki onlardan hoşlanmadığı düşünülürse, bu da merhametli bir sönmeye yol açabilirdi.

Sorun şuydu ki, o sadece Hharm'ın oğlu Tohrment'ti... bu yüzden Toll House kurabiyelerinin nasıl yapıldığını hatırlamaya çalışmak zorunda kalmıştı: Bilim hakkında Shinola'dan bir bok bilmiyordu, spor umurunda değildi ve yıllardır ne bir gazete okumuş ne de TV haberlerini izlemişti.

Ayrıca nasıl yapıldığını bildiği tek şey onlardı... İçine ne koydun? Tereyağı mı? Crisco? Spackle?

Aklına hiçbir şey gelmediğinden, Food Network kanalının sadece beceriksiz değil, aynı zamanda aptal kolu için de bir bok yapmayacağından endişelenmeye başladı.

Bir kez daha denedi. Ve sadece lanet olası cips paketini nasıl açacağını hatırlayabildi.

Durdu, kalçaları sertleşti ve umutsuzluğa kapıldı, gözlerini kapattı... ve Wellsie'sini düşündü, çıplak ve yataklarında. Tadını ve hissettiklerini, birlikte oldukları tüm yolları, birbirine kenetlenmiş ve nefes nefese geçirdikleri tüm günleri.

Kendini tutarak, eşinin resimlerini zihninin ön saflarına yerleştirdi ve onları No'One ile ilgili her şeyin üzerine yapıştırdı. Diğer dişiyi bu alanda istemiyordu; işlerini halletmek zorunda kalabilirdi, ki bunu yapmak istemiyordu ama sınırları da koyabilirdi.

Kaderini seçemeyeceği kesindi ama fantezileri tamamen serbestti.

Şaftını okşarken, kızıl saçlı güzelliğiyle ilgili her şeyi hatırlamaya çalıştı: saçlarının göğsünde nasıl görüldüğünü, çıplak seksinin parıltısını, sırt üstü yattığında göğüslerinin nasıl zirveye çıktığını.

Gerçi bu sadece bir tarih kitabının parçasıydı ve resimler solmuştu -sanki zihni sayfalardan mürekkebi kaldırmış gibi.

Konsantrasyonu kaybolunca göz kapaklarını araladı ve elini o aptalca uyarılmanın etrafına sararak bir şeyi, herhangi bir şeyi pompalamaya çalışırken hi-how're-ya aldı.

Bir kola makinesini sağlamak gibiydi, hiçbir işe yaramıyordu. Derinin kafaya sıkıştığı yerde belli belirsiz bir sızı dışında.

"Allah kahretsin."

Tüm bu kötü fikri bir kenara bırakarak sabunla meşgul oldu, sabunu göğsünde ve koltuk altlarında gezdirdi.

"Efendim?" Fritz diğer odadan seslendi. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Doggen'dan porno istemiyordu. Bu iğrençti. pek çok seviyede. "Ah, hayır, teşekkürler, adamım." "Çok iyi. İyi uykular." Evet. Doğru. "Sen de."

Dış kapı tekrar kapandıktan sonra Tohr bütün erkeklerin yaptığını sandığı gibi kafasını şampuanladı: Bolca sıkmak, halıdaki lekeyi çıkarmaya çalışır gibi saçlarına sürmek ve sonra da Fritz sana ne aldıysa ondan çok fazla kullandığın için sonsuza kadar spreyin altında durmak.

Daha sonra, gözlerini açık tutmanın daha iyi olacağına karar verecekti.

Köpükleri dışarıda tutmak için göz kapaklarını kapatır kapatmaz, gövdesinden aşağı inen ılık akıntı ellere dönüştü ve orgazm dürtüsü eskisinden daha da güçlü bir şekilde geri geldi, aleti zonkluyor, taşakları geriliyordu-

Bir anda yine aşağıda kilerdeydi, ağzı No'One'ın pürüzsüz boğazına kilitlenmişti, emişi ve yutuşu karnını dolduruyordu, kolları onu vücuduna doğru sıkıyordu....

Shellan'ınız burada hoş karşılanır.

Kulağına gelen sesle başını iki yana salladı. Ama sonra cevabın bu olduğunu fark etti.

Kendini toparlayarak beynine görüntülerin Wellsie'sine ait olduğunu söyledi. Bu his, bu duyum, bu

Kokusu, tadı... Bu onun Wellsie'siydi, başka bir kadın değil.

Bu bir anı değildi.

Eşi ona geri döndü-

Boşalması o kadar ani oldu ki, aslında geri çekildi, gözleri büyüdü, vücudu orgazmdan değil, evet, aslında bir hayal dünyasında değil, gerçek hayatta bir tane yaşıyor olmanın şaşkınlığıyla sarsıldı.

Kendini okşarken ve tepeye tırmanırken, boşalmasını izledi, seksi yapması gerekeni yapıyor, ıslak mermer duvara ve kapının cam bölmesine çarpan fısıkiyeler çıkarıyordu.

Bu görüntü biyolojik olmaktan çok erotikti.

Bunun sadece bir işlev olduğunu fark etti. Nefes almak ve yemek yemek gibi. Evet, iyi hissettiriyordu ama derin bir nefes almak da öyle: bu duygu boşluğunda, bu yalnız duşta, aslında prostatından öksürerek geçen bir dizi boşalmadan ibaretti.

İster bir fantezide, ister eşinizle birlikte olun... ya da o kadar da hoşlanmadığınız biriyle birlikte olsanız bile, duygular sekse anlam kazandırır.

Ya da istemiyordu, içimden bir ses bunu işaret etti.

Vücudunun işi bittiğinde, bunun sadece bir rauntluk bir durum olmasından korktu, çünkü hâlâ her şey başladığında olduğu kadar ereksiyon halindeydi. Ama en azından eşini aldatmış gibi hissetmiyordu. Aslında hiçbir şey hissetmiyordu ve bu iyiydi.

Durulandıktan sonra dışarı çıktı, bir havluyla kurulandı... ve havlu kumaşı yatak odasına götürdü.

Yemek yedikten sonra uzandığında işlerin karışacağından emindi ve bu herhangi bir hazımsızlıktan kaynaklanmıyordu.

Ama iyiydi. Olabileceği kadar iyiydi, diye düşündü.

Eşiyle yaptığı seks muazzam, sarsıcı, havai fişek etkisi yaratan bir dönüşümdü.

Bu şey soğuk algınlığı kadar seksiydi.

Düşünmediği sürece...

Kendini durdurdu ve yüksek sesle konuşmamasına rağmen boğazını temizledi.
Aklına başka bir kadın gelmediği sürece sorun yoktu.

YİRMİ BEŞ

Ertesi akşam, Xcor şehir merkezinin göbeğindeki tuğla bir binanın girintili kapısında durdu. Neredeyse bir metre kadar geriye çekilmiş olan bu alan bir tür tabut oluşturuyor, ona kendini gizleyebileceği gölgeler ve serseri kurşunlardan korunabileceği bir siper sağlıyordu.

Tek başına, etrafı incelerken ve bir gözü takip ettiği şık siyah arabadayken tamamen sinirlenmişti.

Kolunu kaldırarak saatini kontrol etti. Tekrar. Askerleri neredeydi?

Assail'i takip etmek için gruptan ayrılması onu buraya getirmişti ama yola çıkmadan önce diğerlerine ilk dövüşlerini bitirdikten sonra onu bulmalarını söylemişti; yer tespiti hiç de zor olmayacaktı. Tek yapmaları gereken şehrin uyuşturucu ticaretinin en yaygın olduğu bölgesinde çatıdan çatıya gözetleme yapmaktı.

Zor değil.

Ve yine de buradaydı, yalnız.

Assail hâlâ karşı binadaydı ve muhtemelen bir gece önce öldürdüğü türden birileriyle arkadaşlık ediyordu. Girdiği iş yeri görünüşte bir sanat galerisiydi ama Xcor eski kafalıydı, saf değildi. Her türlü mal ve hizmet, her türlü "meşru" kuruluştan alınabilirdi.

Diğer vampir nihayet ortaya çıktığında neredeyse bir saat geçmişti ve arka çıkıştaki ışık onun yoğun siyah saçlarını ve yırtıcıya benzeyen yüz hatlarını yakaladı. İçinde dolaştığı alçak araba yan tarafa park edilmişti ve etrafından dolanırken bir tür serçe parmak yüzüğü parladı.

Bu şekilde hareket ederken, siyahlar içindeyken... aslında tam olarak bir vampire benziyordu. Karanlık, duygusal, tehlikeli.

Arabanın kapısında duraklayarak anahtarlarını almak için elini ceketinin içine soktu-

Ve elinde silahla Xcor'a doğru döndü. "Gerçekten beni izlediğini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Telaffuz o kadar eski dünyadan ve o kadar kalındı ki, aksan kelimeleri neredeyse yabancı bir dile dönüştürüyordu - ya da Xcor orijinal lehçeye bu kadar yakından aşina olmasaydı öyle olurdu.

Lanet olası askerleri neredeydi?

Xcor dışarı çıktığında, kendi otomatik silahı vardı ve diğer erkeğin tanıdıkça hafifçe geri çekilmesini memnuniyetle izledi.

"Belki de bir Kardeş bekliyordun?" Xcor çizdi.

Assail namlusunu indirmede. "Benim işim bana ait. Beni gölgelemeye hakkınız yok."

"Benim işim, ben neye karar verirsem odur." "Senin yöntemlerin burada işe yaramaz."

"Peki bunlar hangi 'yollar'?"

"Burada kanunlar var."

"Ben de öyle duydum. Ve çabalarınızda birkaç kişiyi kıldığınızdan oldukça eminim."

"İnsan olanları kastetmiyorum." Sanki bunların konuyla hiç ilgisi yokmuş gibi - ve en azından bu konuda hemfikir olabilirlerdi. "Eski Yasa'ya göre-"

"Yeni Dünya'dayız, Assail. Yeni kurallar."

"Kime göre?"

"Ben."

Erkek gözlerini kıstı. "Şimdiden adım mı atıyorsun?"

"Çıkardığınız sonuç size ait."

"O zaman buna izin vereceğim. Ve şimdi senden ayrılıyorum - tabii beni vurmayı planlamıyorsan. Bu durumda, seni de yanımda götüreceğim." Diğer elini kaldırdı. İçinde küçük siyah bir ahize vardı. "Açıklığa kavuşturalım, bomba

Arabamın yürüyen aksamına bağlı olan bu alet başparmağım kasıldığında patlayacak - ki bu tam olarak göğsüme ya da sırtıma bir kurşun sıktığınızda meydana gelecek otonomik sarsıntıya benziyor. Bu arada patlamanın yarıçapının sizin bulunduğunuz yeri de kapsadığını ve patlamanın o kadar etkili olduğunu söylemeliyim ki bölgeden yeterince hızlı çıkamayacaksınız."

Xcor içten bir saygıyla güldü. "İntiharlar hakkında ne derler bilirsin, değil mi? Onlar için Fade yok."

"Önce beni vurursan bu intihar olmaz. Nefsi müdafaa." "Ve sen bunu test etmeye istekli misin?"

"Eğer öyleysen."

Erkek, seçim konusunda tamamen umursamaz görünüyordu, yaşamak ya da ölmekle barışıktı, şiddeti ve acıyı umursamıyordu ve yine de fişi çekilmemiş değildi.

Olağanüstü bir asker olabilirdi, diye düşündü Xcor. Eğer annesi tarafından hadım edilmemiş olsaydı.

"Yani çözümünüz," diye mırıldandı Xcor, "karşılıklı kendini yok etmek."

"Ne olacak?"

Xcor'un yedeği yerinde olsaydı, bunu halletmenin daha iyi bir yolu olabilirdi. Ama hayır, piçler ortalıkta yoktu. Çatışmanın temel ilkelerinden biri de şuydu: Eğer iyi teçhizatlanmış ve iyi cesaretlendirilmiş bir düşmanla karşı karşıyaysanız, çatışmaya girmez, geri çekilir, yeniden mevzilenir ve kendi zaferiniz için daha elverişli koşullar altında savaşmak üzere yaşardınız.

Ayrıca, kralın onu görmeye gelebilmesi için Assail'in yeterince uzun süre hayatta tutulması gerekiyordu.

Ancak bunların hiçbirisi iyi karşılanmadı. Ve Xcor'un zaten karanlık olan ruh hali tamamen karardı.

Başka bir şey söylemedi. Sadece yaklaşık yarım mil ötedeki başka bir ara sokağa buharlaştı ve gidişinin kendi adına konuşmasına izin verdi.

Kapatılmış bir gazete bayisinin yanında yeniden toplanırken askerlerine öfkeliydi, Assail ile yüzleşmesinin öfkesi

erkeklerini düşündükçe aktarılmış ve büyütülmüştür.

Kendi arayışını başlatarak, onları gökdelende bulana kadar terk edilmiş binadan kulübe, dövme salonundan apartmana gitti: Şeklini aldığıında, hepsi oradaydı ve yapacak daha iyi bir işleri yokmuş gibi aylaklık ediyorlardı.

Şiddet vücudundaki damarların yerini almış, her tarafına yayılmıştı; öyle ki kafatasının sınırları içinde deliliğin uğultusunu hissetmeye başlamıştı.

Kan açlığıydı elbette. Ancak temel neden duyguları yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

"Hangi cehennemdeydin?" diye sordu, rüzgâr başının etrafında dönüyordu.

"Bize burada beklememizi söylemiştiniz-" "Size gelip beni bulmanızı söylemiştim!"

Throe ellerini havaya kaldırdı. "Allah kahretsin! Hepimizin telefona ihtiyacı var, sadece bizim değil-"

Xcor kendini erkeğe doğru fırlattı, onu ceketinden yakaladı ve çelik bir kapıya doğru fırlattı. "İzle. Senin. Tonuna."

"Bu konuda haklıyım-"

"Bu tartışmayı bir daha yapmayacağız."

Xcor kendini iterek erkekten uzaklaştı, pardösüsü şehrin üzerinde esen sıcak ve şiddetli rüzgârdan dolayı yana savruldu.

Ancak Throe bu işin peşini bırakmadı. "Olmamızı istediğin yerde olabilirdik. Kardeşliğin hücreleri var-"

Etrafında döndü. "Kardeşliğin canı cehenneme!"

"İletişim yöntemlerimiz olsaydı bunu yaparken daha şanslı olurdunuz!"

"Kardeşlik, teknolojik koltuk değneklerine göre zayıf!"

Throe, her şeyi bilen bir aristokrat edasıyla başını salladı. "Hayır, onlar gelecekte. Ve biz geçmişte kalırsak onlarla rekabet edemeyiz."

Xcor ellerini yumruk yaptı. Babası -daha doğrusu Bloodletter- bu küstahlığı ve itaatsizliği yüzünden o orospu çocuğunu binanın kenarından aşağı iterdi. Ve Xcor erkeğe doğru bir adım attı.

Hayır dışında, diye düşündü soğuk bir mantıkla. Bunu halletmenin daha faydalı bir yolu vardı.

"Tarlaya gidiyoruz. Şimdi."

Bakışlarını Throe'ya doğrulttuğunda, kabul edilebilir tek bir yanıt vardı ve diğerleri de silahlarını çıkarıp düşmanla çatışmaya hazırlandıklarına bakılırsa bunu biliyorlardı.

Ve evet, Throe, askeri durumlarda bile sosyal düzeni takdir eden bir züppe olarak, doğal olarak aynı şeyi yaptı.

Ama yine de, emirlere uyması için uzlaşmaya olan yakınlığının ötesinde başka nedenler de vardı: Sonsuza kadar çalışarak ödeyeceğine inandığı borcuydu bu. Diğer piçlere olan bağlılığı zaman içinde artmış ve bir noktaya kadar karşılıklı olmuştu.

Ve elbette, bir şekilde hâlâ onunla birlikte olan, çok sevdiği, vefat etmiş kız kardeşiydi.

Pratiklik konusunda Xcor'a daha yakındı.

Onun başını sallaması üzerine, o ve askerleri gevşek molekül halinde ara sokaklar sistemine doğru yol aldılar. Onlar ilerlerken Xcor, uzun zaman önce Londra'nın kirli bir bölgesinde ölümcül bir amaç için kendisine yaklaşan kibar bir beyefendinin olduğu geceyi hatırladı.

Talebin yerine getirilmesi Throe'nun düşündüğünden çok daha karmaşık olmuştu.

Xcor'un kız kardeşini kirleten kişiyi öldürmesi için cebindeki şilinlerden çok daha fazlası gerekmişti. Bu onun tüm hayatını gerektirmişti. Ve bu borcu ödemek onu, tesadüfen Kardeşlik üyesi olan bir glymera üyesinden çok daha fazlasına dönüştürmüştü.

Adı: Throe kanlı mirasının hakkını vermiş, beklentilerin çok ötesine geçmişti.

Her beklentinin çok ötesinde: Aslında Xcor, erkeği diğerlerine bir zayıflık örneği olarak kullanmak için anlaşma yapmıştı. Throe'nun gerçek askerler için aşağılanmış bir folyo olması gerekiyordu; ezilmiş, mızımız, zaman içinde kırılmış ve sonra da onlara hizmet etmek zorunda bırakılmış bir kedi.

Sonunda geldikleri yer değil.

Yer seviyesinde, yeniden toplandıkları sokak yaz sıcağından terlemişti ve askerleri arkasından dağıldıkça, tuğla duvardan tuğla duvara sınırları doldurdular.

Her zaman sürü halinde avlanırlardı; Kardeşlik'in aksine, birbirlerinden ayrılmazlardı.

Böylece hepsi daha sonra ne olduğunu gördü.

Çelik hançerlerinden birini kınından çıkaran Xcor, kabzasını sıkıca kavradı. Throe'ya doğru döndü.

Ve erkeğin karnını yarmış.

Biri bağırdı. Birkaçı küfretti. Throe yaranın etrafında kıvrıldı-

Xcor erkeğin omzunu yakaladı, silahını geri çekti ve tekrar sapladı.

Taze vampir kanı kokusu çok açıktı.

Ancak bir değil iki kaynak olması gerekiyordu.

Hançerini tekrar kınına sokarak Throe'yu geriye doğru itti, böylece erkek yere yığıldı. Sonra Throe'nun bıçaklarından birini kılıfından çıkardı ve keskin kenarını kendi ön kolunun iç kısmında gezdirdi.

Yarasını Throe'nun vücudunun üst kısmına sildikten sonra kanlı hançeri askerin eline zorla tutuşturdu. Sonra çömeldi ve erkekle kötücül gözlerini kilitledi.

"Kardeşlik seni bulduğunda, seni alıp tedavi edecekler ve sen de nerede yaşadıklarını öğreneceksin. Onlara sana ihanet ettiğimi ve onlarla savaşmak istediğini söyleyeceksin. Onlara kendini sevdireceksin.

ve evlerine sızmanın bir yolunu bulmalıyız." Erkeğin yüzüne bir parmağını soktu. "Ve bilgi alışverişine kendini çok adadığın için bana her şeyi anlatacaksın. Yirmi dört saatin var ve sonra sen ve ben yeniden bir araya geleceğiz - yoksa tatlı kız kardeşinden geriye kalanlar utanç verici bir sona ulaşacak."

Throe'nun gözleri solgun yüzünde kocaman açılmıştı.

"Evet, o bende." Xcor daha da eğildi, burun buruna gelene kadar. "Onu başından beri yanımda tutuyordum. Bu yüzden size söylüyorum, bağlılıklarınızın nerede yattığını unutmayın."

"Seni... piç..."

"Doğru söyledin. Yarına kadar vaktin var. Top of the World, sabah dörtte. Orada ol."

Erkeğin gözleri Xcor'unkilerle buluştuğunda alev alev yanıyordu ve gözlerindeki nefret yeterli bir cevaptı: Xcor'un elinde erkeğin ölüsünün külleri vardı ve ikisi de biliyordu ki, eğer yardımcısını canavarın midesine gönderebiliyorsa, bu toz halindeki kalıntıları bir çöp kutusuna, kirli bir tuvalete ya da McDonald's'taki kızartma sepetine atmak özel bir şey değildi.

Ancak tüm bunların tehdidi Throe'yu kelepçelemek için yeter de artardı bile.

Ve tıpkı başka bir çağda olduğu gibi, şimdi de kaybettiği kişi için kendini feda edecekti.

Xcor ayağa fırladı ve etrafında döndü.

Askerleri omuz omuza durmuş, bir tehdit duvarı gibi karşısına dikilmişlerdi. Ama o ayaklanma konusunda endişeli değildi. Her biri, eğer öyle denebilirse, Bloodletter tarafından yetiştirilmişti; o sadist erkek tarafından savaşma ve intikam alma sanatı öğretilmişti. Eğer şaşırmışlarsa, bunun tek nedeni Xcor'un bunu daha önce yapmamış olmasıydı.

"Gecenin geri kalanı için kampa geri dönün. Katılmam gereken bir toplantı var - eğer döndüğümde herhangi birinizin gittiğini görürsem, sizi avlayacağım ve yaralı bırakmayacağım. İşi bitireceğim."

Throe'ya ya da ona bakmadan gittiler.

Akıllıca bir seçim.

Öfkesi az önce kullandığı bıçaklardan daha keskindi.

* * *

Throe ara sokakta yalnız kaldığında, kan kaybını azaltmak için elini düz bir şekilde karnına dayayarak baskı uyguladı.

Vücudu acıdan sakatlanmış olsa da, görme ve işitme duyuları olağanüstü derecede keskindi ve çevresine odaklanmıştı: Üzerinde yükselen binalar uzun ve ışıksızdı. Pencereleler dardı ve kalın, dalgalı camları vardı. Hava pişmekte olan et kokuyordu, sanki çok ızgara yapan bir restorandan çok uzakta değilmiş gibi. Uzaklardan arabaların korna seslerini, bir otobüsün fren sesini ve bir kadının kahkahalarla güldüğünü duydu.

Henüz gecenin erken saatleriydi.

Onu herkes bulabilir. Dost. Düşman. Daha az. Kardeş. En azından Xcor onu elinde hançeriyle bırakmıştı.

Bir küfür savurarak yan yattı ve kendini dik tutmaya çalıştı-

Bu, her şeyin bu kadar parlak ve yüksek sesle kaydedilmesi sorununu çözmedi mi? Yeni bir acı saldırısının ardından dünya geri çekildi, bağırsaklarında patlayan bomba o kadar büyüktü ki, bir şeyi parçalayıp parçalamadığını merak etti.

Olduğu yere geri dönerken Xcor'un yanılıyor olabileceğini düşündü. Belki de bu sokak Kardeşlik için bir servis tabağından ziyade onun için bir tabuttu.

Gerçekten de, acı içinde yatarken, daha iyi bilmesi gerektiğini fark etti. Tıpkı kaplanlarla uğraşan birinin gevşemesi gibi, o erkeğin yanında rahat davranmaya başlamıştı: Belirli davranış kalıplarını kanıksamış, onlarda yanlış yönlendirilmiş bir güvenlik ve öngörülebilirlik bulmuştu.

Gerçekte tehlike dağılmamış, aksine büyümüşü.

Ve Xcor'la ilk andan itibaren olduğu gibi, onları bir araya getiren koşulların tuzağına düşmüşü.

Kız kardeşı. Onun güzel, saf kız kardeşı.

Başından beri yanımızdaydı.

Throe inledi ama yaralarından değil. Xcor külleri nasıl almıştı?

Ailesinin uygun bir tören düzenlediğini ve ona gerektiği gibi baktığını varsaymıştı. Aksini nereden bilebilirdi ki? Anlaşma yapıldıktan sonra annesini ya da kardeşini görmesine izin verilmemişti ve babası on yıl önce vefat etmişti.

Adaletsizlik diz boyuydu: Öürken, hak ettiği huzura kavuşması umulabilirdi. Ne de olsa Solgunluk, onunki kadar hafif ve sevimli ruhlar için yaratılmıştı. Ama tören olmadan-

Sevgili Bakire Kâtip, girişine izin verilmeyebilirdi.

Bu onun için yeni bir lanetti. Ve onun.

Neredeyse hiçbir şey göremediği gökyüzüne bakarken Kardeşlik'i düşündü. Eğer ölmeden önce onu bulurlarsa ve Xcor'un tahmin ettiği gibi onu yanlarına alırlarsa, yapması gerekeni yapacaktı. Piçler Çetesi'ndeki diğerlerinin aksine onun kendi sadakati vardı ve bu sadakat krala, Xcor'a ya da asker arkadaşlarına değildi -gerçekte bu sadakat o erkeklere doğru kaymaya başlamıştı.

Hayır, onun bağlılığı başkasınaydı... ve Xcor bunu biliyordu. İşte bu yüzden o despot uzun zaman önce Throe'nun dışarı çıkmasına karşı daha fazla güvence toplamak için çaba sarf etmişti-

İlk başta ılık esintiyle gelen kokunun bir çöp kutusundan geldiğini, rüzgârın yön değiştirip terk edilmiş yiyecek atıklarının kokusunu aldığını düşündü. Ama hayır, bu iğrenç kokuda belirgin bir tatlılık vardı.

Başını kaldırarak vücudunun aşağısına ve metrelerce uzanan kaldırıma baktı. Sokağın sonunda, üç küçük adam görüş alanına girdi.

Kahkahaları onun ölüm çanıydı ama yine de kendini gülümserken buldu, donuk ışık parlamaları bıçakların çıkarıldığını düşündürse bile.

Kaderin Xcor'un planını bozduğu fikri, ölmek için gayet kabul edilebilir bir not gibi görünüyordu. Kız kardeşi hariç... Eğer ölmüş olsaydı ona nasıl yardım edebilirdi?

Avcılar yaklaştıkça, ona yapacakları şeyin midesindeki acıyı ayak parmağına batmış bir sıyrıktan farksız kılacağını biliyordu.

Ama savaşmak zorundaydı ve bunu yapacaktı.

Kalbinin son atışına ve nefesinin son çıkışına kadar, yaşamak için elinde kalan tek şey için tüm varlığıyla savaşacaktı.

YİRMİ ALTI

Lanet olsun, ama Tohr kendisinde bir değişiklik olduğunu fark etmişti. İtiraf etmekten nefret etse de, o, John ve Qhuinn şehir merkezindeki mahallelerine doğru ilerlerken, daha güçlü, daha çevik... bir orospu çocuğu kadar net kafalıydı. Ve duyuları geri gelmişti: Artık denge sorunu yoktu. Görüşü tam yerindeydi. Ve işitme duyusu o kadar iyiydi ki, ara sokaklarda saklanmak için çabalayan farelerin tırmalayan pençelerini yakalayabiliyordu.

Sis dağılana kadar ne kadar yoğun olduğunu hiç fark etmediniz.

Beslenmek inkar edilemez derecede güçlüydü, özellikle de yaptığı iş göz önüne alındığında ve evet, açıkça yeni bir mesleğe ihtiyacı vardı. Muhasebeci. Tüy toplayıcı. Köpek medyumı. Bütün gece kışının üstünde oturduğun herhangi bir şey.

Ama yine de Wellsie'sinin bunların hiçbirini yaptığına inanamıyordu. Ve dün gece olanlardan sonra, kilerde olanlardan, nihayet yatağa girdikten sonra kendine yaptıklarına kadar, ona telafi etmesi gereken şeyler olduğunu hissetti.

Tanrım, No'One'ın ona böyle bir güç vermiş olması, Wellsie'nin hafızasının bir şekilde ihlal edildiğini düşünmesine neden oldu. Lekelenmiş. Aşınmış.

Seçilmiş Selena'dan beslendiğinde, bu onu o kadar rahatsız etmemişti -belki de hâlâ şokta olduğu için... daha çok da öncesinde, sırasında ya da sonrasında en ufak bir uyarılma yaşamadığı için.

Lanet olsun, bu gece dövüşmeye çok hazırdı.

Ve üç bloktan daha az bir süre sonra, aradığı şeyi buldu: lesserların kokusu.

O ve çocuklar sessiz bir koşuya daldıklarında, silahlarından hiçbirini çıkarmadı. İçinde bulunduğu ruh haliyle, peşinde olduğu şey göğüs göğüse çarpışmaktı ve eğer şanslıysa-

Uzaktaki trafiğin donuk sesini kesen çığlık bir kadın tarafından atılmamıştı. Alçak ve düzensiz, ancak erkeksi bir boğazdan çıkabilirdi.

Sessizce yaklaşma rutinini siktir et.

Koşmaya başladı, bir sokağın köşesini döndü ve algılamakta güçlük çekmediği bir koku duvarına çarptı: vampir kanı-iki çeşit, ikisi de erkek. Avcı kanı-bir tür, pis ve iğrenç.

İleride, asfaltın üzerinde bir erkek vampir, ayağa kalkmış iki avcı ve yüzüne darbe aldığı belli olan daha küçük bir avcı sendeliyordu. Bu da bağırışını açıklıyordu.

Devam etmek için ihtiyacı olan tek bilgi buydu.

İleri fırlayarak kendini uçurdu ve küçüklerden birine kilitlendi, piçi koluyla boynundan yakaladı ve bir çekişle havaya fırlattı. Yerçekimi işimizi halledip düşmanı yüzüstü kaldırıma çarptığında, içinden onu tekmelemek geldi ama sokağın ortasında yaralı biri vardı ve bu acil bir durumdu. Hançerlerinden birini çıkarıp herifin göğsüne sapladı ve parıltı kaybolmadan önce dövüş pozisyonunu yeniden aldı.

Sol tarafta, John, küçük adamla ilgileniyordu. yanağındaki sızıntıyı, onu kutsal olmayan yaratıcısına geri sapladı. Ve Qhuinn üç numaranın seçeneğini seçti, onu etrafında döndürdü ve bir duvara kafa üstü fırlattı.

En azından şimdilik çatışacak başka düşman kalmadığından, Tohr koşarak yere düşen erkeğin yanına gitti.

"Throe," diye nefes aldı adamın üzerine yüklenirken.

Asker sırt üstü yatmış, hançeri olmayan eliyle karnını tutuyordu. Çok kan var. İşkence görmüş ifadesine bakılırsa çok acı çekmiş.

"John! Qhuinn!" Tohr seslendi. "Piç türünden bir misafir için gözlerinizi dört açın."

Bir ıslık ve "Anlaşıldı" cevabını alınca kalçalarının üzerine çöktü ve nabzını yokladı. Bulduğu titreme iyiye işaret değildi.

Geri çekilerek bir çift gök mavisi gözle karşılaştı. "Bunu sana kimin yaptığını bana söyleyecek misin? Yoksa tek başıma soru cevap oynamama izin mi vereceksin?"

Throe ağzını açtı, biraz kan öksürdü ve gözlerini kapattı.

"Okaaay, patronunu tahmin edeceğim. Nasılım?" Tohr adamın elini kaldırdı ve karnındaki yaraya bir göz attı. Şunu yara yapalım. "Biliyor musun, sen asla o orospu çocuğuna ait olmadın."

Yanıt yoktu ama adam bayılmamıştı; solunumu çok hızlıydı ve nefes nefese kalması, ancak bilinçle birlikte gelen bir acıya işaret ediyordu. Her neyse. Xcor tek açıklamaydı. Piçler Çetesi her zaman tek bir bölük halinde savaşırdı ve Xcor emretmedikçe asla geride bir asker bırakmazlardı.

Ayrıca, iki çeşit vampir kanı mı? Hançerden hançere bir çatışma olmalıydı.

"Ne oldu? İkiniz son yemekte ne yiyeceğiniz konusunda mı tartıştınız? Kıyafet kuralları mı? Yoksa daha ciddi bir şey miydi? Homer Fred Çakmaktaş'a karşı mı?"

Askeri silahsızlandırmak için hızlı bir çalışma yaptı, iki iyi, kullanılabilir silah, bol miktarda cephane, çok sayıda bıçak, bir boğma teli ve-

Throe'nun kolu havaya kalkarken "Dikkat et!" diye bağırdı. Onu kolayca yakaladı ve neredeyse hiç çaba harcamadan geri indirdi. "Hızlı hareketler Xcor'un başlattığı işi bitirmemi sağlayacak."

"Shin bıçağı..." diye mırıldanarak cevap verdi.

Tohr pantolonunu çıkardı ve merhaba, daha fazla metal.

Tohr cep telefonunu çıkarıp yerleşkeyi ararken, "En azından seni iyi beslemiş," diye mırıldandı.

V telefonu açtığında, "Bir sorunum var," dedi.

Kardeřiyle biraz ileri geri konuştuktan sonra, Vishous'la birlikte SOB'u eğitim merkezine getirmeye karar verdiler. Ne de olsa, doğru koşullar altında dūřmanınızın dūřmanı dostunuz olabilir. Ayrıca, yerleşkeyi çevreleyen mhis GPS'ten Noel Baba'ya kadar her řeyi karıştırabilirdi. Eęer bu bir tuzaksa, Pięler Çetesi'nin adamı bulmasına imkân yoktu.

On dakika sonra, Butch Escalade ile geldi.

Throe'nun kaldırılıp taşınmak ve arka koltuğa yatırılmak konusunda pek bir fikri yoktu: Şerefsiz sonunda bayılmıştı. İyi haber şu ki, bu onun acil bir tehdit olmadığı anlamına geliyordu ama onu canlı olarak geri getirmek iyi olacaktı.

Pazarlık çipi mi? Intel kaynağı mı? Ayak taburesi... Yeniden kullanım seçenekleri sonsuzdu.

"Tam da sevdiğim türden bir yolcu," dedi Butch tekrar direksiyona geçerken. "Arka koltukta sürmeye çalışmasına imkan yok."

Tohr başını salladı. "Ben de seninle geliyorum-"

İlk silah sesi John'un kırklı silahından geldi ve Tohr hemen dövüş moduna geri dönerek Escalade'in kapısını kapattı, aynı zamanda kendi silahına davrandı.

İkinci atış dūřmandan geldi, her kimse.

Kurşun geçirmez cipin arkasına saklanan Tohr, yine de polisin defolup gitmesini sağlamak için ön panele vurmaya devam etti. Throe, bir filo kadar önemsiz bir şey yüzünden kaybedilemeyecek kadar değerliydi. Daha da kötüsü, Piçler olabilir.

Kardeşi gaza bastığında, Tohr kıcını rüzgârda bıraktı, ama bunu çabucak halletti, bir takla atarak, vurulması daha zor olacak sıkı, hareketli bir hedef haline geldi.

Mermiler onu takip etti, ancak tetik parmağı olan adam avını nasıl yönlendireceğini bilmiyordu - kaldırımdan gelen pırıltılar ona yaklaştı, ama yeterince hızlı değildi. Ve

Bir çöp konteynirinin yanına geldi ve adamlarının nerede olduğunu öğrenir öğrenmez ateşe karşılık vermeye hazırlanarak konteynirin arkasına geçti.

Sokakta sessizlik-

Hayır, bu tam olarak doğru değildi.

Devasa çöp kutusunun demir göbeğinden bir şey sızıyormuş gibi damlayan su, kaşlarını çatmasına ve hızlıca aşağıya bakmasına neden oldu.

Çöp konteyneri değildi.

Kahretsin. Vurulmuştu.

Tarama yapan bir bilgisayar gibi vücuduna girdi ve hasarın kaynaklarını tespit etti. Gövde, sol taraf, kaburgalar. Üst kol, alt taraf, çukurunun beş santim altı. Ve... hepsi bu kadardı.

Darbeleri hissetmemişti bile ve ne acıdan ne de kan kaybından dolayı tükenmemişti. Lanet olası beslenme, sanki tankına jet yakıtı doldurmak gibiydi. Ve tabii ki kurşunların önemli bir şeye isabet etmemiş olması da işe yaramıştı - sadece yüzeysel sıyrıklardı.

Kafasını çöplüğün etrafına çevirdiğinde ara sokakta kimseyi göremedi ama etrafta siper alan avcılarını hissedebiliyordu. En azından kendi kanı dışında taze kan kokusu almıyordu. Yani John ve Quinn iyiydi, Tanrı'ya şükür.

Ardından gelen durgunluk sinirlerini bozdu.

Özellikle de devam ettikçe.

Dostum, birinin bu dövüşü yeniden başlatması gerekiyordu.

-Butch kargo bölümünde saatli bir bombayla geri dönüyordu ve Tohr, kardeşi yerleşkeye vardığında orada olmak istiyordu.

Daha çok Jeopardy! teması.

Birdenbire, uşağın kilerindeki o korkunç sahne onu tekrar vurdu, açlığı ve No'One'ın çırpınışları ve vücudunun tepkisi onu paramparça etti-

Büyük bir öfke onu kışından ısırdı, konsantrasyonunu bozdu, onu dövüşten çekti ve

Tam da olmak istemediği yerde.

Beyni allak bullak olurken ve göğsü yanarken çığlık atmak istedi.

Bunun yerine, zihnini başka bir yere zorlamak için başka bir yol seçti.

İki silahını da önüne koyarak çöp konteynerinin arkasından atladı.

Bir paratoner hakkında konuşun. Tetikler çekildi. Kurşunlar havada uçtu. Ve hedef oydu.

Omzu geri teptiğinde, tekrar vurulduğunu anladı ama aldırış etmedi. Kaynağa odaklanarak iki yarı otomatik silahını da karanlık köşeye doğru ateşledi ve ilerlerken mermi üstüne mermi sıktı.

Birisi bağırıyordu ama o duymuyordu.

o.

Otomatik pilottaydı.

O... yenilmezdi.

Çağrı sağlık personeline ulaştığında, No'One Eğitim merkezinin ana muayene odasında, kurutucudan yeni çıkmış ve hala biraz sıcak olan bir yığın yeni katlanmış önlük teslim etti.

Masanın üzerinde, Doktor Jane telefonuna eğildi. "O ne? Tekrar edebilir misiniz? Kim? Ve onu buraya mı getiriyorsunuz?"

O anda dış koridora açılan kapı ardına kadar açıldı ve No'One istemsizce bir adım geri attı. Vishous ve Rhage Kardeşler içeri daldıklarında odayı doldurdular ve dövüşçülerin suratları asıktı, gözleri kararmış, kaşları düşmüş, vücutları gerilmişti.

Sağ ellerinde hançerler vardı.

"Bekle, evet, buradalar. Tahmini varış süreniz nedir? Tamam, evet, onun için hazır olacağız." Jane telefonu kapattı ve erkeklere baktı. "Sanırım güvenlikten siz sorumlusunuz."

"Aynen öyle." Vishous başıyla ameliyat masasını işaret etti. "Yani size yardım edemem."

"Çünkü hastamın boğazına bıçak dayayacaksın."

"Tamamdır. Ehlena nerede?"

Doktor Jane ekipman ve personeli toplamaya başladığında sohbet koyulaştı ve bunu takip eden kaos içinde No'One kimsenin onu fark etmemesi için dua etti. Kim getiriliyordu-

Sanki Vishous onun aklından geçenleri okumuş gibi ona doğru baktı. "Gerekli olmayan tüm personel eğitim yerleşkesini terk etmek zorunda-"

Masa telefonu tiz bir sesle tekrar çaldı ve şifacı Jane telefonu bir kez daha kulağına götürdü. "Alo? Qhuinn? Ne oldu? Ne yaptı?" Dışının gözleri arkadaşına kaydı ve yanakları soldu. "Ne kadar kötü olduğunu söyle? Nakle mi ihtiyacı var? Sende var mı- Tanrıya şükür. Evet, ben hallederim."

Telefonu kapattı ve kısık bir sesle konuştu. "Tohr vuruldu. Birden fazla kez. Manny!" diye seslendi. "Bir tane daha geliyor!"

Tohrment?

Vishous küfretti. "Throe ona tek bir kurşun bile sıktıysa-" Jane araya girerek, "Ateşin içine girdi," dedi.

Herkes dondu kaldı.

No'One kendini sabitlemek için elini duvara doğru uzatırken Rhage usulca, "Affedersiniz?" dedi.

"Bundan daha fazlasını bilmiyorum. Qhuinn sadece siperden çıktığını, iki kırklık koyduğunu ve sadece... bir ateş püskürmesinin içine doğru yürüdüğünü söyledi."

Diğer doktor, Manuel, yan kapıdan uçarak geldi. "Şimdi kim var?"

Bu noktada çok daha fazla konuşma oldu, derin sesler kadının yüksek tonuna karıştı. Hemşire Ehlena geldi. İki kardeş daha.

No'One erzak dolabının yanındaki köşede daha da geriye çekildi, yere bakıp dua ederken yoldan uzak durdu. Bir çift kocaman siyah bot içeri girdiğinde

Görüş alanına girdiğinde, kendisine ne söyleneceğini bildiği için başını salladı.

"Gitmen gerek."

Vishous'un sesi sabit ve emindi. Neredeyse nazikti, ki bu yeni bir şeydi.

Çenesini kaldırarak buz gibi elmas gözlerle karşılaştı. "Buradan gitmemi istiyorsan beni öldürmen ve cesedimi buradan sürükleyerek çıkarman gerekecek."

Kardeş kaşlarını çatı. "Bakın, tehlikeli birini getiriyoruz-"

Ani ve belli belirsiz bir hırlama erkeği şaşırttı. Aptalca, diye düşündü, onun-

Hayır. Değildi.

Öyleydi. Bu uyarı kendi göğsünden yükseliyor, kendi dudaklarını aşıyordu.

Sesi keserek, "Ben kalacağım.

Onu hangi odada tedavi ediyorsunuz?"

V, sanki şaşkınlık içindeymiş ve bu hisse yabancıymış gibi gözlerini kırıştırdı. Bir süre sonra omzunun üzerinden arkadaşına baktı. "Ah, Jane- Tohr üzerinde nerede çalışıyorsun?"

"Tam burada. Throe ikinci ameliyathanemize girecek; daha az kapı var, bu yüzden kaçma riski daha az."

Kardeş arkasını dönüp gitti ama bu sadece bir tabure alıp ona getirmek içindi. "Ayakta durmaktan yorulursan diye."

Sonra onu kendi haline bıraktı.

Sevgili Bakire Kâtip, kim düşman ateşine korumasız girdi? diye merak etti.

Cevap aklına geldiğinde bağırsakları düğümlendi: görev başında öldürölmek isteyen biri. Bu kişiydi.

Belki de Layla onu beslese daha iyi olur. Daha az karmaşık, hayır. Daha az değil. Seçilmiş inanılmaz derecede güzeldi, herhangi bir şekil bozukluğu yoktu. Evet, kimseyi cinsel anlamda istemediğini söylemişti ama

Erkeğin kararlılığı, böyle görünen bir dişi tarafından fena halde sınanabilirdi. Ve böyle bir tepki onu öldürebilirdi.

No'One onun için daha iyiydi.

Evet, bu doğrudu. Onun ihtiyaçlarını karşılayacaktı.

Kendi kendine bir şeyleri haklı çıkarmaya devam ederken, onun adil Seçilmiş'in boğazına sarılma fikrinin kendisinde merak uyandıran bir şiddet yarattığı gerçeği, çok yakından incelemek istediği bir şey değildi.

YİRMİ YEDİ

Throe bir boşluğun içinde uyandı. Görmüyor, duymuyor ve vücudunda hiçbir şey hissetmiyordu, sanki etrafını saran karanlık onu bütünüyle ele geçirmişti.

Ah, demek Dhund buymuş, diye düşündü. Aydınlatılmış Fade'in tam tersi. Yeryüzünde günah işleyenlerin sonsuza dek hapsedildiği gölgeli yer.

Burası Omega'nın cehennemiydi ve gerçekten de çok sıcaktı. Karnı yanıyordu-

"Hayır, yanılıyorsunuz. O daha azı da yukarıdan vuruldu. Olay yerinde başka biri daha vardı."

Throe'nun duyuları hızla harekete geçerek boşluğu gün doğumu kadar emin bir şekilde ortadan kaldırdı ama nefes alışını değiştirmemeye ya da hareket etmemeye dikkat etti: O erkek asker arkadaşlarından biri değildi.

İkinci konuşan da öyle: "Sen neden bahsediyorsun?"

"Onu Omega'ya geri bıçaklamak için yanına gittiğimde, kurşunlarla delik deşik olmuştu, bunlardan bazıları sadece onun üzerindeki bir noktadan ateşlenmiş olabilirdi. Size söylüyorum, kafatasının üstü, omuzları, her yeri darmadağın olmuştu."

"Yukarıda bizim çocuklardan biri var mı?" "Bildiğim kadarıyla yok."

Üçüncü bir ses, "Hayır. Hepimiz yer seviyesindeydik."

"O pisliği başka biri öldürdü. Tohr ona biraz kurşun sıktı elbette, ama hepsi bu değildi-"

"Kapa çenenizi. Misafirimiz geldi."

Numara sona erince Throe gözlerini açtı. Ah, evet. Bu Dhund değildi ama ona çok yakındı: Kara Hançer Kardeşliği'nin tamamı bulunduğu odanın duvarlarını kaplamıştı ve erkekler iliklerine kadar işleyen bir saldırganlıkla ona bakıyordu. Ve hepsi bu kadar da değildi. Diğerleri de vardı.

Onlar, askerler, açıkça... ve o kadın, Bloodletter'ı öldüren.

Büyük Kör Kral'ın yanı sıra.

Throe Wrath'a odaklandı. Erkek koyu renk gözlükler takmıştı ama yine de lenslerin ardındaki tüketen bakışlar çok barizdi. Gerçekten de gezegendeki en önemli vampir her zaman olduğu gibiydi; usta bir stratejistin kurnazlığına, bir celladın ifadesine ve her iki hesabı da yerine getirecek kadar güçlü bir vücuda sahip devasa bir savaşçıydı.

Uygun bir isim, öyleydi.

Ve Xcor çok ama çok tehlikeli bir düşman seçmişti.

Kral yatağın yanına geldi. "Cerrahlarım hayatınızı kurtardı."

"Bundan hiç şüphem yok," diye mırıldandı Throe. Sevgili Bakire Kâtip, boğazı ağrıyordu.

"Yani benim bakış açıma göre, normal şartlar altında, değerli bir erkek bana borçlu olurdu. Ama yatakta kiminle olduğunu düşünürsek, normal kurallar geçerli değil."

Throe birkaç kez yutkundü. "Benim ilk bağlılığım, tek... bağlılığım... ailemedir."

"Ne aile ama," diye mırıldandı Vishous Kardeş. "Kan bağım olan akrabalarım yani. Benim... sevgili kız kardeşim-" "Öldüğünü sanıyordum."

Throe savaşçıya ters ters baktı. "Öyle."

Kral ikisinin arasına girdi. "Yada, yada, yada-işte anlaşma. Yeterince iyi olduğunuzda serbest bırakılacaksınız, dışarı çıkıp dünyaya benim ve adamlarımın Rahibe Teresa kadar şefkatli ve adil olduğumuzu söyleyebileceksiniz, patronunuz kim olursa olsun-"

"Öyleydi."

"Her neyse. Sonuç olarak, tek parça halinde kalabilirsin-"

Vishous, "Bok patlatmadığınız sürece," diye araya girdi.

Kral Kardeş'e ters ters baktı. "-Bir centilmen gibi davrandığın sürece. Sana beslenebileceğin birini bile bulacağız. "Kral

Buradan ne kadar çabuk çıkarsanız o kadar iyi olur."

"Peki ya seninle birlikte savaşmak istersem?"

Vishous yere tükürdü. "Biz hainleri kabul etmeyiz-"

Gazap'ın gözleri döndü. "V. Kapa şu lanet eneni. Yoksa koridora çıkarsın."

Bloodletter'ın oğlu Vishous, kimsenin bu şekilde hitap edeceği türden bir erkek değildi. Görünüşe göre Wrath hariç. Bu durumda, yüzünde dövmeler, sapkın bir üne ve ölümün eline sahip olan Kardeş kendisine söyleneni aynen yaptı. Lanet çenesini kapattı.

Bu da Wrath hakkında çok şey söylüyor. Öyle değil mi?

Kral geri döndü. "Ama seni kimin kestiğini bilmek isterim."

"Xcor."

Gazap'ın burun delikleri alevlendi. "Ve seni ölüme mi terk etti?"

"Evet." Bir açıdan hâlâ inanamıyordu. Bu da onun aptal olduğunu gösteriyordu. "Evet... yaptı."

"Bu yüzden mi kendi kanın artık senin bağlılığın oldu?"

"Hayır. Bu hiçbir zaman doğru olmadı."

Wrath başını salladı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Doğruyu söylüyorsun."

"Her zaman."

"İyi ki onları bırakmışsın evlat. Piçler etesi, içinden çıkamayacakları bir arı kovanına omak sokuyor."

"Doğrusu... sizin zaten bilmediğiniz hiçbir şey söyleyemem."

Gazap usulca güldü. "Bir diplomat."

Vishous araya girdi, "Ölü bir hayvan dene-"

Gazap'ın eli havaya kalktı, kralın yüzüğünün siyah elması parladı. "Biri şu ağzı bu odadan çıkarsın. Yoksa ben yaparım."

"Ben gidiyorum."

Kardeş dışarı çıktıktan sonra kral alnını ovuşturdu.

"Tamam. Bu kadar konuşma yeter. Bok gibi görünüyorsun

-Layla nerede?"

Throe başını sallamaya başladı. "Kana ihtiyacım yok-"

"Saçmalık. Ve sırf Xcor bizi seni öldürmekle suçlayabilsin diye bizim gözetimimizde ölmeyeceksin. Ona bu tür bir silah vermeyeceğim." Kral kapıya doğru ilerlerken Throe ilk kez erkeğin yanında bir köpek olduğunu fark etti; Wrath'ın kavradığı bir yular takıyordu. Gerçekten kör müydü? "Söylemeye gerek yok, bu olaya tanıklık edeceksiniz- Oh, hey, Seçilmişler."

Odaya bir görüntü girdiğinde Throe'nun tüm beyni kapandı. Tam anlamıyla bir hayal. Uzun boylu, açık renk saçlı ve gözlü, beyaz bir cübbe giymiş olan bu kişi gerçekten de bir Seçilmiş'ti.

Ne kadar güzel bir kız, diye düşündü. Yaşayan ve nefes alan bir gün doğumu... bir mucize.

Ve kendisi gibi bir mücevher için uygun olduğu üzere yalnız değildi. Yanında, Ahgony'nin oğlu Phury bir koruma duvarı gibi duruyordu; yüzü o kadar sıkıydı ki, sanki kadın onunmuş gibi görünüyordu. Elinde siyah bir hançer bile vardı, ama kuşkusuz dişi onu görüp telaşa kapılmasın diye gizlice kalçasının yanında tutuyordu.

"Seni bununla baş başa bırakayım," dedi Wrath. "Ama senin yerinde olsam, kendime dikkat ederdim. Buradaki adamlarım biraz gergin."

Büyük Kör Kral sarışın köpekle birlikte gittikten sonra

Throe Kardeşler, askerler ve o kadınla baş başa kaldı.

Odaya doğru ilerlerken gülümsemesi, savaş ve ölümün iğrenç tuzaklarının ortasında bir huzur ve kadınlık pınarı gibiydi ve eğer yatıyor olmasaydı, huşu içinde dizlerinin üzerine çökebilirdi.

Değerli bir kadınla birlikte olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Doğrusu, alışkanlıktan dolayı hanımefendi gibi davrandığı fahişelere ve orospulara fazla alışmıştı ama endişelenmiyordu.

Gözleri yaşardı.

Ona kız kardeşinin kim olması gerektiğini hatırlattı.

Phury onun önüne geçerek görüşü engelledi ve eğilip ağzını Throe'nun kulağına dayadı. Throe'nun pazularını acı içinde çığlık atana kadar sıkarken, Kardeş yumuşak bir sesle homurdandı, "Sertleşirsen o gider gitmez seni hadım ederim."

Şey... eğer bu çok açık değilse. Ve odaya hızlı bir bakış, peşine düşecek tek kişinin Phury olmadığını gösteriyordu. Eğer tahrik olursa diğer Kardeşler onun ölü bedeninden parçalar koparmak için savaşıacaktı.

Phury tam boyuna geldiğinde, sanki hiçbir endişe verici durum yokmuş gibi kadına gülümsedi. "Bu asker damarının hediyesi için çok minnettar, Seçilmiş. Sen de öyle değil misin?"

"Pislik" kelimesi söylenmedi. Ve Throe'nun üst kolunu bir kez daha sıkın kavrama da aynı şekilde gizli ve vurguluydu.

"Size minnettarım, majesteleri," diye nefes aldı.

Bunun üzerine Seçilmiş, Throe'ya gülümseyerek nefesini çaldı. "Senin gibi değerli bir erkeğe küçük de olsa bir yardımım dokunabilirse ne mutlu bana. Irk için düşmanla savaşmaktan daha büyük bir hizmet yoktur."

"Aklıma en az bir tane daha geliyor," dedi birisi nefesinin altından.

Phury ona yatağın yanına gelmesini işaret ettiğinde Throe sadece yüzüne bakabildi, kalbi çarpacak mı yoksa tamamen duracak mı karar vermekte zorlanıyordu. Ve onun tadının nasıl olabileceğini hayal ederken dudaklarını yalamamaya çalıştı çünkü bu kesinlikle yasaklı aktiviteler listesine girerdi. Ayrıca seksine sertçe sarkık kalmasını ya da iki aptal en iyi arkadaşını kaybetmesini hatırlattı.

"Ben buna layık değilim," dedi ona usulca.

"Aynen öyle," diye homurdandı biri.

Seçilmiş omzunun üzerinden kaşlarını çattı. "Oh, ama kesinlikle öyle. Küçüklere karşı onurla hançer kullanan herkes buna layıktır." Tekrar ona baktı. "Efendim, artık size hizmet edebilir miyim?"

Oh... kahretsin.

Sözleri doğrudan onun sikine gitti: Anında kalınlaşan şafttan ucuna kadar, ihtiyaçtan hemen sokuldu.

Throe gözlerini kapadı ve güç için dua etti. Ve Kardeşler'in kötü nişan alması için. İkisinin de olması mümkün değildi-

Bileği dudaklarına yakındı, kokusunu alabiliyordu.

Gözlerini açtığı anda, onun kırılğan damarının yaklaştığını gördü ve Merhametli Bakire Kâtip onu kurtardı, tek düşünebildiği ona uzanmak, pürüzsüz yanağını okşamaktı...

Siyah bir bıçak kolunu geri çekmeye zorladı. "Dokunmak yok," dedi Phury karanlık bir sesle.

Eh... en azından Kardeş'in tek endişesi buysa, belli ki belden aşağısı meselesini anlamamıştı. Kendini kısırlaştırmayı kabul etmek dışında, Throe bunun gerçekleşmesi için her şeyi yapardı, yani dokunmamak iyiydi.

Dokunmamak onun için sorun değildi....

Tohr yatağında uzanırken, uyumak için biraz erken olduğu düşüncesiyle uyandı. Dışarıda savaşıyor olması gerekmiyor muydu? Neden o-

"Layla'yı hemen buraya getirin," diye bağırdı bir erkek sesi. "Kan basıncı yükselene kadar ameliyat yapamayız-"

Ne diyeyim? Tohr merak etti. Kimin tansiyonu kötüydü...?

"En kısa zamanda orada olacak," diye cevap verdi uzaktan gelen bir ses.

Ondan mı bahsediyorlardı? Hayır, olamazlar-

Gözlerini açtığı anda, tam yüzünün üzerinde asılı duran endüstriyel avize her şeyi hızla netleştirdi. Burası onun yatak odası değildi; burası eğitim merkezindeki klinikti. Ve onun hakkında konuşuyorlardı.

Her şey bir anda geri geldi. Çöp konteynirinin arkasından çıkması. Vücudu delinirken

ilerledi ve ateş açtı. Avcının çökmüş, kokuşmuş halinin üzerinde durana kadar ateş etti.

Ondan sonra, yere sadece kısmen saplanmış bir sopa gibi ileri geri sallanmaya başladı.

Sonra ışıklar söndü.

Bir iniltiyle kendini yukarı itmeye çalıştı ama avucu sedyenin dolgularına kaydı. Sanırım sızıntı yapıyordu.

-

Manello'nun yakışıklı surati görüş alanına girerek aydınlatma armatürünün parlak ve ışıltılı görüntüsünün yerini aldı. Vay canına, şu ifadeye bakın. Piç kurusu sanki biri ona Disneyland bileti almış gibi görünüyordu. Sürpriz!

"Bilincin yerinde olmamalı."

"O kadar kötü, ha."

"Belki biraz daha kötüsü. Alınma ama aklından ne geçiyordu?" İyi cerrah dönüp kapıya doğru koştu ve başını koridora doğru uzattı. "Layla'ya burada ihtiyacımız var! Hemen!"

Bunun üzerine bir konuşma oldu ama hiçbirini takip edemedi, yaralı olduğu için de değil. Tüm baykuşluklara rağmen, vücudunun kimden besleneceği konusunda büyük bir fikri vardı ve endişelendiği kadarıyla, Seçilmiş ne kadar sevimli olursa olsun, bu o olmayacaktı.

Ve nedenini anladığımda şok oldum.

No'One'ı istiyordu. Adil olmasa da- "Bunu yapacağım. Onunla ilgileneceğim."

No'One'ın sesini duyunca Tohr dişlerini sıktı ve içinden bir dalgalanma geçtiğini hissetti. Başını çevirerek, ameliyat aletlerinin döndüğü masaların ötesine baktı... ve işte oradaydı, uzak köşede, kukuletası yerinde, vücudu hareketsiz, elleri cübbenin kollarının altında çalkalanıyordu.

Onu gördüğü anda dişleri uzadı ve vücudu kendi derisini doldurdu, kalan uyuşukluk geri çekildi ve her türlü hissi ortaya çıkardı: boynunun yanında, kaburgalarında ve kolunun altında ağrı; karıncalanma

Köpek dişlerinin uçları sanki çoktan vurmuş gibi emindi; karnında onun için açlık vardı.

Sikindeki açlık. Onun için.

Kahretsin.

Ameliyat örtüsünü çekip kalçasının önünde tutarak uyarılmayı hızla kamufle etti.

Manny, "Tamam, oturamaman gerekiyor," diye mırıldandı.

Öyle miydi? Oh, hey, kontrol et... Peki ya doktorun ikinci sürpriz dozu? İyi adamdı ama beslenme konusunda aptal bir insan gibi davranıyordu. O dişiye bu kadar açken mi? Tohr, boşta kalan eliyle Akıllı Arabalarla hokkabazlık yaparken bir Hummer'a bench press yapabilen lanet olası bir Süpermen'di.

Yine de No'One için endişeleniyordu. Geçen sefer epik bir başarısızlık olmuştu.

Ancak odanın diğer ucundan, sanki tam olarak ne için endişelendiğini biliyormuş ve her halükarda bunu yapmaya hazırmış gibi ona başını salladı.

Nedense kadının cesareti adamın gözlerini yaşarttı.

Adama bakmadan cerraha, "Bizi yalnız bırak," dedi. "Ve ben sizi çağırana kadar kimsenin içeri girmesine izin vermeyin."

Küfür. Mırıldanmalar. Hepsini görmezden geldi. Ve sonunda kapının kapandığını duyduğunda, içgüdülerini sıkı bir şekilde kontrol altına aldı, onunla yalnız olduğu bilgisi tüm bu beslenme dürtüsünü yumuşattı: Onu bir daha incitmeyecek ya da korkutmayacaktı. Nokta.

No'One'ın cılız sesi sessizliği böldü. "Çok kötü kanıyorsun."

Oh, adamım, onu henüz temizlememiş olmalılar. "Olduğundan daha kötü görünüyor."

"O zaman ölmüş olmalısın."

Biraz güldü. Sonra biraz daha güldü ve kan kaybından dolayı ha-haları suçladı. Çünkü bunların hiçbirisi komik değildi.

Yüzünü ovaladığında, çiğ bir bölgeye çarptı ve arkasına yaslanmak zorunda kaldı; bu da onu

Hem de seksüel türden değil. İçinde kaç kurşun vardı? Ölüme ne kadar yaklaşmıştı?

Alınma ama aklından ne geçiyordu?

Tüm bunları silkeleyerek elini uzattı ve onu çağırdı. Ona doğru yaklaşırken topallaması belirginleşti ve masaya ulaştığında, bacağı onu rahatsız ediyormuş gibi kalçasını kenara yasladı.

"Sana bir sandalye getireyim," dedi ve ayağa kalkmak için hamle yaptı.

Narin eli onu rahatlatmıştı. "Ben yaparım."

Yol boyunca onun topallayışını izlerken acı çektiği belliydi. "Ne zamandır ayaktasın?"

"Bir süre."

"Gitmeliydin."

Tabureyi ters çevirdi ve ağırlığını ayaklarından alırken inledi. "Eve sağ salım döndüğünden emin olana kadar olmaz. Dediler ki... ateş hattına girmişsin."

Tanrım, keşke onun gözlerini görebilseydi. "İlk kez aptalca bir şey yapmıyorum."

Sanki bu her şeyi daha iyi mi yaptı? Aptal.

"Ölmeni istemiyorum," diye fısıldadı.

Tanrım. Lanet olsun. Bu kelimelerdeki içten duygu onu şaşkına çevirdi.

Sessizlik bir kez daha hüküm sürerken, kapüşonun yarattığı gölgeye baktı ve çöplüğün arkasından çıktığı o anı düşündü. Sonra hafızasının derinliklerine geri döndü....

"Biliyor musun? Sana yıllardır kızgıyım." Kız geri çekilir gibi olunca, adam ses tonunu yumuşattı. "Kendine yaptığın şeye inanamıyordum. Üçümüz, sen, ben ve Darius çok yol kat etmiştik. Biz bir tür aileydik ve sanırım her zaman bir şekilde bize ihanet ettiğini düşündüm. Ama şimdi... sahip olduğum her şeyi kaybettikten sonra... nedenini anlıyorum. Gerçekten anlıyorum."

Başı aşağı eğildi. "Oh, Tohrment."

Uzandı ve kendi eliyle onun elini kapattı. Ancak o zaman kendi elinin kanlı ve lekeli olduğunu fark etti; kızın teninin saflığına karşı korkunç bir rezaletti bu.

Adam geri çekilmek istediğinde, kadın tutundu ve onları bir arada tuttu.

Boğazını temizledi. "Evet, sanırım bunu neden yaptığını anlıyorum. O anda kendinden başka kimseyi göremiyordun. Etrafındaki diğer insanları incitmek için değil, kendi acına son vermek içindi çünkü buna bir dakika daha dayanamazdın."

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra sessizce, "Bu gece o kurşunların üzerine yürüdüğünde, şunu mu yapmaya çalışıyordun..." dedi.

"Bu sadece kavgayla ilgiliydi."

"Öyle miydi?"

"Evet. Sadece işimi yapıyorum."

"Kardeşlerinizin tepkilerine bakılırsa, bunun görev tanımlarında yer almadığını düşünüyorlar."

Gözlerini yukarıya doğru kaydırarak, çalışan avizenin paslanmaz çelik hatlarındaki yansımalarını yakaladı, adam uzanmış ve sızıyordu, kadın kıvrılmış ve kapüşonluydu. Yansıyan yüzeyin düzensizliği nedeniyle biçimleri ve şekilleri bozulmuş, eğilmiş, bükülmüştü ama görüntü birden fazla yönden doğruydu: Kaderleri ikisini de grotesk bir hale getirmişti.

Garip bir şekilde, birbirine kenetlenmiş iki elleri en net olanıydı, bu görüntü düz bir yolda yakalanmıştı.

"Dün gece sana yaptığım şeyden nefret ettim," diye ağzından kaçırdı. "Biliyorum. Ama bu kendini öldürmen için bir sebep değil."

Doğru. Başka bir yerde bunun için fazlasıyla nedeni vardı.

No'One aniden kapüşonunu çıkardı ve anında boğazına odaklandı.

Kahretsin, o damarı istiyordu, yüzeye çok yakın olan damarı.

Sohbet zamanı sona ermişti. Açlık geri gelmişti ve bu sadece biyolojiyle ilgili değildi. Tekrar onun bedeninde olmak istiyordu, sadece yaralarını iyileştirmek için değil, onun tadını sevdiği, ince tenini ağzında hissettiği ve dişlerinin derinlere inip onun bir parçasını içine almasına izin verdiği için içiyordu.

Tamam, belki kurşun duşu konusunda biraz yalan söylemişti. Onu incitmekten kesinlikle nefret ediyordu ama bütün o kurşunun içine girmesinin tek nedeni bu değildi. Gerçek şu ki, kız onun içinden bir şeyleri, bir tür duyguyu çağırıyordu ve bu duygular onun içinde kullanılmadığı için paslanmış ve huysuzlaşmış dişlileri döndürmeye başlamıştı.

Bu onu korkuttu. Onu dehşete düşürdü.

Yine de şu anda onun gergin yüzüne baktığında, o sokaktan sağ salim döndüğü için mutluydu. "Hâlâ burada olduğum için mutluyum."

Verdiği nefesle rahatladığını belli etti. "Varlığınız birçok kişiyi rahatlatıyor ve siz bu dünyada önemlisiniz. Çok önemlisiniz."

Garip bir şekilde güldü. "Beni gözünde büyütüyorsun." "Kendini hafife alıyorsun."

"Aynen," diye fısıldadı.

"Özür dilerim?"

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun." Bunu kızın elini sıkarak noktaladı ve kız cevap vermeyince, "Burada olmana sevindim," dedi.

"Burada olmana sevindim. Bu bir mucize."

Evet, muhtemelen haklıydı. Oradan nasıl canlı çıkabildiğine dair hiçbir fikri yoktu. Çelik yelek giymemişti.

Belki de şansı dönüyordu.

Maalesef oyunda biraz geç kaldık.

Ona bakarak, güvercin grisi gözlerinden pembe dudaklarına... boğazının zarif sütununa ve değerli teninin altında atan nabzına kadar güzel yüz hatlarını inceledi.

Aniden bakışları adamın ağzına gitti. "Evet," dedi. "Şimdi seni besleyeceğim."

Vücudundaki ısı ve ham güç yeniden canlandı, kalçalarını yukarı kaldırdı ve cerrahın tansiyon sorununu çözdü. Ama tüm bu zincir dışı şeyler hâlâ geçerli değildi. Ondan bir şeyler isteyen yanı, kimseye vermekte rahat olamayacağı şeyler... gün boyunca duşta ve yatağında tek başına yaptıklarıyla ilgili şeyler... burada hava alamıyordu.

Ayrıca, aklı ve kalbi bu saçmalıkların hiçbirleriyle ilgilenmiyordu ve bu da onun için mükemmel olmasının bir başka nedeniydi. Layla onun vücudunu tahrik edebilirdi; No'One asla yapmazdı. Ve Shellan'ına ulaşamaz olanı istemekten daha kötü ihanetler de vardı. En azından No'One ile ve kendi kendini kontrol etmesi sayesinde, bu dürtüler sonsuza dek sadece bir fantezi, zararsız, gerçekleşmemiş, gerçek hayatında internetteki pornodan daha fazla içeriği olmayan bir mastürbasyon fantezisi olarak kalacaktı-

Tanrı yardımcın olsun, diye işaret etti küçük bir ses, eğer seni geri isterse.

Çok doğru. Ama kadın tereddüt eder gibi görününce, bunun asla gerçekleşmeyeceğinden emin oldu.

Gırtlaktan gelen bir sesle, "Acelemin yok. Ve şunu bil ki, bu sefer ışıklar açık kalacak... ve bileğinden sadece bana vermek istediğin kadarını alacağım."

YİRMİ SEKİZ

No'One Tohrment'in yanına oturduğunda, bir kez daha "Evet..." dediğini duydu.

Sevgili Bakire Kâtip, aralarında bir şeyler değişmişti. Bedenlerini ayıran kalın, yüklü havada bir tür ısı kıvılcımlanıyor, elektrik akımı tenini içten dışa ısıtıyordu.

Bu, onunla birlikte kilerin karanlığında, geçmişin daimi boğuculuğuna karşı mücadele ettiği zamankinden tamamen farklıydı.

Tohrment usulca küfretti. "Kahretsin, önce beni temizlemelerini sağlamalıydım."

Sanki üzerine bir şey dökülmüş bir tezgahdan ya da yıkanması gereken bir kumaş parçasından başka bir şey değilmiş gibi.

Kaşlarını çattı. "Nasıl görüldüğün umurumda değil. Nefes alıyorsun ve kalbin atıyor; benim için önemli olan tek şey bu."

"Erkekler için çok düşük standartlarınız var."

"Erkekler için bir standardım yok. Ancak sizin için, sağlık ve güvenlik varsa, huzurluyum."

"Lanet olsun," dedi usulca. "Gerçekten anlamıyorum... ama sana inanıyorum."

"Gerçek bu."

Birbirine dolanmış ellerine bakarken, adamın söylediklerini düşündü... geçmiş hakkında, üçünün Eski Ülke'de kurduğu derme çatma aile hakkında.

Kızı da dahil olmak üzere hepsi için bunu nasıl paramparça ettiği hakkında.

Aslında, kendisine verilen dirilişi her zaman kendi canını aldığı için bir kefaret fırsatı olarak görmüştü, ama evet, bir kez daha fark etti, şimdi hizmet etmesi gereken başka bir amaç vardı.

Bu erkeği incitmişti ama ona yardım etme fırsatını da elde etmişti.

Kâtip Bakire'nin temel ilkesi iş başındaydı: dengenin korunabilmesi için her şey dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyordu.

Tabii ona yardım edebileceğini varsayarsak.

Bir amaç duygusuyla adamın vücuduna -ya da ameliyat örtüsünün altında görebildiği kadarına- baktı. Göğsü kaslarla doluydu, bir göğüs kafesinde yıldız şeklinde bir yara izi vardı ve karnı güçle kabartılmıştı. Boydan boya, nedenini tahmin etmek istemediği bir dizi çürük ve onu korkutan küçük yuvarlak delikler vardı.

Ama belinin altında olup bitenler gözlerini aldı. Mavi çarşafı bir şey saklıyormuş gibi kalçalarının üzerinde tutuyordu, kadın baktıkça ön kolu ve eli geriliyordu.

"Bunun için endişelenme," dedi gırtlaktan gelen bir sesle. Tahrik olduğunu düşündü.

"Hayır'Biri, hadi gözlerime bak. Aşağıya bakma."

Odadaki sıcaklık daha da yükseldi, öyle ki cüppesini çıkarmayı düşündü. Ve aniden, sanki onun zihnini okuyabiliyormuş gibi, leğen kemiği... duygulu bir kavis çizdi.

"Oh, lanet olsun-No'One, oraya gitmemelisin."

Garip bir beklenti damarlarında dolaşüyor, başının uğuldamasına ve midesinin belli belirsiz bulanmasına neden oluyordu. Yine de onu beslememek gibi bir düşüncesi yoktu; hatta onun ağzını üzerinde daha çok istiyordu.

Bu düşünceyle bileğini adamın dudaklarının üzerine getirdi.

Tıslaması hızlıydı, ısırması hızlıydı, acısı yüzlerce küçük iğnenin batması kadar tatlıydı. Ve sonra... emiyordu, sıcak, ıslak ağzı etine yapışıyor ve onu ritmik bir şekilde çekiyordu-

İnledi. Boğazının derinliklerinde zevkle inledi ve o inlerken kalbi göğsünde zıpladı ve sonra daha da hızlı attı. O sıcaklıktan daha fazlası, sinsi ve boğucu,

Cildinin alt tarafında çiçek açtı, zihni yünleştirdi ve vücudu durgunlaştı.

Tohrment sanki ondaki değişimi hissetmiş gibi tekrar inledi, başı öne eğildi, göğsü yükseldi, gözleri yuvalarından fırladı. Ve sonra miyavlama sesleri çıkarmaya başladı, yalvarışları muazzam cüssesiyle hiç uyuşmuyordu, ağlamaklı sesler boğazından tekrar tekrar yükseliyor, yutkunmalarıyla değişiyordu.

Işıklar yandığında ve kendi kolunu geri çektiğinde, paniği tamamen yok olmadan önce sadece kısa bir süreliğine alevlendi. Tohrment'i başka biriyle karıştırması için çok fazla şey vardı ve içinde bulundukları iyi aydınlatılmış odanın o kök mahzeniyle hiçbir ortak yanı yoktu: Her şey aydınlık ve temizdi ve damarındaki bu erkek... çok fazla vampirdi ve uzaktan bile symphath değildi.

Ne kadar rahatlarsa o kadar farkında oluyordu. Artık kalçaları sürekli hareket ediyordu.

Birazdan yıkayacağı çarşafın altında, şimdi her iki avucunun içinde olan şeyin altında, leğen kemiği dönüyordu. Ve bunu her yaptığında, karın kasları geriliyor ve gövdesi kavisleniyordu... ve bu sesler biraz daha yükseliyordu.

Derinden tahrik olmuştu.

Çok kötü yaralanmış olsa bile vücudu çiftleşmeye hazırdı; eğer hareketleri bunun bir göstergesiye.... bunun için çaresizdi.

İlk başta, üzerine gelen, onu uyuşturan ve aynı zamanda aşırı duyarlı hale getiren karıncalanmayı anlamadı. Belki de bir günden kısa bir süre içinde onu iki kez beslemiş olmasından kaynaklanıyordu... Ama hayır. Tohrment'in elleri kalçalarının önünde yeniden sıkılaştığında, çarşafın içinden kendini daha da sıkı kavradığında, seksinin ilgi için haykırdığı ve ona bir şeyler vermek zorunda kaldığı açıktı-

Adamın kendini ovaladığını fark ettiğinde parıltı daha da keskin bir şekilde geri döndü.

No'One'ın dudakları nefes almak zorlaştıkça aralandı ve cüppesinin altındaki sıcaklık daha da arttı

ve karnının alt kısmına odaklandı.

Sevgili Bakire Kâtip, o... tahrik olmuştu. Hayatında ilk kez.

Sanki onun aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi, gözleri onunkilere kaydı. Gözlerinde kafa karışıklığı vardı. Ve korkuya yakın görünen ürkütücü bir karanlık. Ama aynı zamanda o sıcaklıktan daha fazlası vardı, çok daha fazlası...

Kız onun parlayan bakışlarıyla karşılaşırken, adamın ellerinden biri aşağıdan çözüldü ve göğsüne doğru ilerledi. Ön koluna dokunduğunda, bu onu yerinde tutmak ya da zapt etmek için değil, etini yumuşakça, yavaşça okşamak içindi.

Nefes almak imkânsız hale
gelmişti. Ve umurunda
değildi.

Teninin üzerinde hafifçe gezinen parmakları sarhoş ediciydi ve onu göremediği bu aleve daha da yaklaştırıyordu. Gözlerini kapatarak, vücudundaki hislerden başka hiçbir şey bilmeyene kadar, herhangi bir endişe veya meşguliyetten çok uzaklara uçmasına izin verdi.

Gerçekten de onu beslerken kendisi de besleniyordu, ruhunun en derinlerinden bir parça ilk kez besleniyordu....

Sonunda yalandığını duydu ve işinin bittiğini anladı.

Ona devam etmesini söylemek istedi.

Ona yalvarmak, daha doğruyd.

Ağırlaşan göz kapaklarını kaldırdığında gözlerini odaklayamıyordu ve bu çok uygun görünüyordu. Dünya bulanıktı, kendisi de öyle... kemiksiz ve bulanıktı, damarlarında bal, beyinde pamuk vardı.

Ancak Tohrment hiç de öyle değildi.

Bir bıçak kadar keskin görünüyordu, kasları artık sadece kalçalarında değil, pazularından karın kaslarına kadar tüm vücudunda gergindi - çarşafın altındaki ayakları bile dimdik duruyordu.

Kadını okşamakta olan diğer eli tekrar belinin altına döndü. "Sanırım gitsen iyi olacak."

Sesi o kadar derindi ki, kelimeleri çözmeye çalışırken kaşlarını çattı. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır, ama yapmak üzereyim." Kalçaları çarşafın altında yukarı ve geri hareket ederken beyaz dişlerini gıcırdattı. "Yapmak zorundayım... Siktir."

İşte o zaman ne demek istediği anlaşıldı.

"Hayır'Bir, lütfen... Yapmak zorundayım... Daha fazla tutamam...."

İri vücudu bu özel acı içinde çok güzeldi: Kanlar içinde, yaralı ve bereli olmasına rağmen, dişlerini sıkıp masaya doğru eğilmesinde inkâr edilemez derecede seksi bir şeyler vardı.

Bir an için symphath'la yaşadığı kâbus geri gelme tehdidinde bulundu, dehşet bilincinin kıyısında çekiş kazanmaya çalışıyordu. Ama sonra Tohrment inledi ve alt dudağını ısırdı, o uzun beyaz köpek dişleri yumuşak pembe eti yırttı.

"Gitmek istemiyorum," dedi kabaca.

Yüzü sıkıca kapandı, dudaklarından bir küfür daha döküldü. "Kalırsan çok fena bir şov yapacaksın."

"Öyleyse... göster bana."

Bu onun dikkatini çekti, gözleri tekrar onunkilere kaydı ve vücudu dondu. Gözlerini kırptırırsa da başka bir hareket yapmadı.

Sert bir ses tonuyla, "Kendimi boşaltacağım. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Orgazm?"

Sandalye için Bakire Kâtip'e şükürler olsun, diye düşündü No'One. Çünkü o çakıllı ses, baş döndürücü kokusu ve kendine tutunuşunun erotik şekli arasında, sağlam bacağının bile sahip olduğu azıcık ağırlığı taşıyacak gücü kalmamıştı.

"No'One, anlıyor musun?"

Uyanmış olan kısmı cevap verdi: "Evet, biliyorum. Ve izlemek istiyorum."

Sanki tartışmaya niyetliymiş gibi başını salladı. Ama sonra başka bir şey söylemedi.

"Rahatla savaşçı," dedi ona. "Oh, Tanrım..."

"Şimdi."

Kadın ona emrederken, adamın üzerine bir esaret çöktü: Belinin altında, çarşafın altında, dizlerinden biri vücuduna doğru yükselmiş, onu benzersiz bir erkek olarak tanımlayan o hayati yeri kavradığı için uylukları genişçe yarılmıştı.

Sonrasında olanlar tariflere meydan okuyordu. Kalçalarını döndürerek, aşağı doğru iterek, vücudu ivme kazanarak kendini toplanmış çarşafıya doğru itti-

Oh, sesler: nefesinin törpülenmesinden inlemelerine ve masanın altından gelen gıcırta kadar.

Bu, tutkunun pençesindeki erkek hayvandı. Ve geri dönüşü yoktu.

İkisi için de.

Daha hızlı. Elleriyle daha fazla baskı uyguladı, ta ki göğsü öne çıkana, anatomisi etten ziyade oyulmuş gibi görünene kadar. Ve sonra bir nefes patlamasıyla küfretti ve cinsel organını kavrayan ellere karşı sarsıldı. Kasılmaları yüzünden kendi göğsünü tutup nefes nefese kalmıştı, sanki ona olanlar kendi bedeninde de tekrarlanıyormuş gibiydi. Gerçekten de, bu nasıl bir mucizeydi? Tohrment acı çekiyor gibi görünüyordu ama yine de kendisini sarsan şeyin sona ermesini istediğine dair hiçbir belirti göstermiyordu, hatta kalçalarını daha da oynatarak kasılmayı uzatıyordu.

İş bitene kadar.

Sonrasında, odadaki tek ses nefes alış verişleriydi, önce oldukça gürültülü, sonra gittikçe sessizleşerek hareketsiz kalana kadar.

Yükselen duyuları gerilerken, zihni öne çıktı ve aynı şey onun için de geçerli görünüyordu. Ellerini belinin altından çözerek çarşafın üzerinde daha önce olmayan bir ıslaklığı ortaya çıkardı.

"İyi misin?" dedi kabaca.

Ağzını açtı. Sesi kesildi, tek yapabildiği başını sallamak oldu.

"Bundan emin misin?"

Hissettiklerini kelimelere dökmek çok zordu. Emin olmak için tehdit edilmemişti. Ama aynı zamanda... haklı da değildi.

Dönüyordu ve huzursuzdu. Kafasının içinde. Kafasının dışında. "Kafam çok... karışık."

"Ne hakkında?"

Vücudundaki kurşun yaraları başını sallamasına neden oldu. Konuşmak için uygun bir zaman değildi. "Şifacıları çağırayım. Seninle ilgilenilmesi gerekiyor."

"Sen bundan daha önemlisin. İyi misin?"

Çenesinin inatçı çizgisine bakılırsa, yerinden kımıldamayacağı açıktı. Ve hiç şüphe yok ki cerrahı almak için ayrılırsa, onu takip edecek ve bağışlamak zorunda olmadığı bir kan izi bırakacaktı.

Omuz silkti. "Sadece hiç beklemiyordum..."

Daha ileri gitmediğinde, içinde bulundukları durumun gerçekleri aklına geldi. Bulduğu o uyarılma, o tatmin... Shellan'ıyla ilgiliydi, değil mi? Ona Wellesandra'nın aralarında hoş karşılanacağını söylemişti ve o da bu dışiden başka kimseyi istemediğini açıkça belirtmişti: Ona odaklanmış gibi görünse de, büyük olasılıkla sadece başka birinin görüntüsünü yansıtmıştı.

Onunla hiçbir ilgisi yoktu.

Bu onu gerçekten rahatsız etmemeliydi. Ne de olsa ona istediğini söylediği şey tam olarak buydu.

Öyleyse neden bu kadar tuhaf bir şekilde sönük hissediyordu?

"Ben iyiyim." Onun gözlerinin içine baktı. "Yemin ederim. Şimdi, lütfen şifacıları çağırabilir miyim? Onlar seninle ilgilenene kadar tam anlamıyla nefes almayacağım."

Gözleri kısıldı. Ama sonra başını salladı.

"Tamam." Kadın sertçe gülümsedi ve arkasını döndü.

Tam kapıya varmıştı ki, "Hayır'Bir." dedi.

"Evet?"

"Sana iyiliğinin karşılığını vermek istiyorum."

Bu, dişiyi olduğu yerde durdurmadı mı?

Tohr'un kalbi de bir nevi dondu.

No'One kapıda sırtı ona dönük bir şekilde dururken, ağzından çıkanlara inanamıyordu ama lanet olası gerçek buydu ve bunu yerine getirmeye kararlıydı.

"Kan ihtiyacınızı karşılamak için Sığınak'a gittiğinizi biliyorum," dedi, "ama bu yeterli olamaz. Bu gece olmaz. Son yirmi dört saat içinde senden çok şey aldım."

Kız cevap vermeyince, onun kokusunu aldı ve boğazındaki cevap hırıltısını bastırmak zorunda kaldı. Kızın zihninde bunu bildiğinden emin değildi ama bedeni açıldı: Ona sağlayabileceği şeyi istiyordu.

Çok kötü.

Ama... Tanrım, neye bulaşıyordu? Wellsie'sinden başka birini mi besleyecekti?

Seni geri isterse Tanrı yardımcın olsun....

Hayır, hayır, hayır. Bu seksle ilgili değildi. Damarına girmesine izin verdikten sonra ona bakmasıyla ilgiliydi. Sadece kandı -ki bu yeterince rahatsız ediciydi, canı cehenneme.

Bundan emin misin, diye karşılık verdi küçük ses.

Tam tekrar kendini becermek üzereyken, Lassiter'ın fakakta dersi aklına geldi: Sen hayattasın. O yaşamıyor. Ve geçmişe tutunmanız ikinizi de arada bırakıyor.

Tohr boğazını temizledi. "Ciddiyim. Artık senin için orada olmak istiyorum. Bu basit bir biyoloji-"

Gerçekten mi? O ses talep etti.

Siktir git.

"Affedersiniz Ben mi?" o dedi, ateş etmek a bakış üzerinde omzuna, kaşları tavana doğru.

Harika, yani sadece kendi kendine konuşmuyordu.

"Bak," dedi, "beni tedavi ettikten sonra yanıma gel. Hemen sonra odamda olacağım."

"Sandığından daha fazla yaralanmış olabilirsin." "Hayır, buraya daha önce de geldim. Birçok kez."

Kapüşonu yerine kaldırdı. "İyileşmek için gücüne ihtiyacın var."

"Bana ikimize yetecek kadarından fazlasını verdin. Benimle gel, yani-" Kahretsin. Siktir. "Bana gel."

Uzun bir duraklama oldu. "Şifacıyı çağıracağım."

No'One giderken, başının geriye düşmesine izin verdi ve sedyenin sert yastığına çarptığında, gümbürtü kafatasında yankılandı. Acı iyi gelmişti. Bu yüzden tekrar yaptı.

Manello muayene odasına girdi. "Burada işiniz bitti mi?"

Adamın ses tonu iğneleyici değildi, eğer Tohr çarşafın her tarafına geldiğini fark etmeseydi bu daha çok hoşuna giderdi.

"Tamam, hadi yapalım şu işi koca adam." Cerrah bir çift özel lateks giydi. "Sen baygınken röntgen çektim ve mutlulukla söylüyorum ki içinde sadece iki kurşun var. Göğüs ve omuz. Bu yüzden içeri girip kurşun ektomisi yapacağım ve sonra da diğer giriş ve çıkış yaralarını dikeceğim. Çocuk oynacağı."

"Önce temizlenmem gerek."

"Bu benim işim ve inanın bana, tüm o kurumuş kanı hortumla temizlemeye ve sonrasında bir arabayı yıkamaya yetecek kadar damıtılmış suyum var."

"Evet... um... Ben o tür bir karmaşadan bahsetmiyorum."

Gıcırdayan lastikler. Manello'nun ifadesi rahatlıktan kararlı bir profesyonelliğe dönüşürken, mesajın alındığı belliydi.

"Kulağa hoş geliyor. Sana başka bir çarşaf getirmeme ne dersin?" "Olur. Teşekkürler." Lanet olsun. Yüzü kızarıyordu. Ya

Ya da o da yüzünden vurulmuştu ve şimdi farkına varıyordu.

Temiz bir sayfa beceriksizce el değiştirirken, ikisi de diğerine bakmadı ve sonra Manello titizlikle meşgul oldu

paslanmaz çelikten bir döner masanın üzerine yerleştirilmiş iğneleri, iplikleri, makasları ve steril paketleri kontrol ediyordu.

Seksin iki yetişkin erkeği nasıl ergenlere dönüştürebildiği şaşırtıcı.

Tohr kendine çeki düzen verdi ve aleti sertleşmiş olana gitmesini söyledi. Ne yazık ki aleti başka bir dil konuşuyor gibiydi, çünkü bir levye kadar sert kalmıştı. Belki de sağırdı?

Yumruk atmayı bırakmıştı.

Kirli bezi yere atarak yeni bezle üzerini örttü. "Ben, ah, hazırım."

İyi haber, en azından kalçasından vurulmamış olmasıydı, bu yüzden Manello belden yukarısını koruyacaktı.

Doktor geri döndüğünde "Güzel," dedi. "şimdi, sanırım bunu yerel olarak halledebiliriz ve ne kadar az ilaç o kadar iyi. Bu yüzden seni bayıltmadan bir şansımı denemek istiyorum, tamam mı?"

"Umurumda değil, Doktor. Sen sadece kendini yap."

"Tavrını beğendim. Ve bununla göğsünün st kısmından başlayacağız. Seni uyuştururken biraz acıtabilir."
_"

"Fuuuuck."

"Bunun için zgnm."

"Yapabileceğin bir şey yok." Bir ivi alıp onu masaya çivilemek dışında.

Manello işine odaklanırken Tohr gözlerini kapadı ve No'One'ı düşündü. "Bundan sonra burada kalmak zorunda değilim, değil mi?"

"Eğer bir insan olsaydınız? Kesinlikle. Ama bu şey çoktan iyileşti. Lanet olsun, siz çocuklar harikasınız."

"Böylece hemen malikaneye geri dönebilirim."

"şey, evet... eninde sonunda." Yankılanan bir gm!

-Sanki adam tepsideki kurşunlardan birini düşürmüş gibi.

"Sanırım Mary önce seni kontrol etmek istedi."

"Neden?"

"Sadece kontrol etmek istiyor, bilirsin işte." Tohr adama ters ters baktı. "Neden?"

"Ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın?"

."

"Eğer kastettiğiniz buysa, onunla 'konuşmama' gerek yok."

"Bak, bu işe karışmayacağım." "Ben iyiyim-"

"Bu gece kendini vurdurdun." "İşin tehlikesi-"

"Saçmalık. 'İyi' değilsin ve biriyle 'konuşmaya' ihtiyacın var. Pislik herif." İyi olmak ve konuşmak üzerine insan, parmakları enstrümanları tutmakla meşgul olmasına rağmen elleriyle havalı tırnak işaretleri yaptı.

Tohr hayal kırıklığı içinde gözlerini kapadı. "Bakın, Mary'yle müsait olduğumda görüşeceğim... ama bundan hemen sonra meşgulüm."

Cerrah cevap olarak, çoğu f-bombaları ile noktalanan her türlü akıl sağlığı alanını ele aldı.

Tohr'un sorunu değil ama.

YİRMİ DOKUZ

Zypher doğuda, Caldwell'in çiftlik arazisinde, en üst ranzasında sessizce oturuyordu. Piçler Çetesi'nin bodrum katındaki konaklama yerinde yalnız değildi. Üç kuzeni de onunla birlikteydi, her biri en az onun kadar konuşma yeteneğine sahipti ama aynı şekilde şırmarmaya da meyilli değillerdi.

Aralarında gerçek bir hareket yoktu. Yontma bıçağını yumuşak tahtaya tekrar tekrar saplarken çıkardığı fısıltılar dışında hiçbir ses yoktu.

Kimse uyumuyordu.

Şafak toprağın üzerine çöküp aydınlatıcı egemenliğini ilan ederken, liderlerinin eylemlerinin ağırlığı üzerlerine çöktüğünden, düşünceleri de benzer şekilde bastırılmıştı.

Xcor'un Throe'yu itaatsizliği yüzünden bu kadar acımasızca bıçaklamış olması hiç de akıl almaz bir şey değildi. Daha sonra geri kalanlara, asker arkadaşlarını düşmana ölüme terk edecek şekilde uzaklaşmalarını emretmesi de inanılmaz değildi.

Ve yine de bir şekilde bunu anlayamıyordu. Belli ki diğerleri de anlayamamıştı.

Throe her zaman onları birbirine bağlayan tutkal olmuştu; diğerlerinin toplamından daha fazla onura sahip, değerli bir erkekti... Ayrıca mantıkla olan ilişkisi onu Xcor'da kolaylaştırıcı rolüne getirmişti: Throe genellikle soğuk, hesapçı liderleriyle ön saflardaydı, erkeklere ulaşabilen tek sestiydi - genellikle. Aynı zamanda hepsiyle dünyanın geri kalanı arasında tercümanlık yapan, internet erişimi olan, bu evi bulan ve onlara beslenmeleri için ırdan dışı bulmaya çalışan, para ve hizmetkârları koordine eden kişiydi.

Teknoloji konusunda da haklıydı.

Xcor'un kendini kaybetmesi dışında ve şimdi... avcılar Throe'yu o sokakta yakalamamış olsalardı, Kardeşler onu sadece prensipleri gereği öldürebilirlerdi.

Yine de yakında hepsinin başına bir ödül konacaktı. Bu sadece bir zaman meselesiydi....

Yaptığı oymayı incelediğinde, bunun saçma sapan bir şey olduğunu, kalın bir akça ağaç çubuğundan daha belirgin bir kuş olmadığını düşündü. Gerçekten de ne ellerinde, ne gözlerinde ne de kalbinde sanat yoktu. Bu sadece uyumamakla meşgulken zaman geçirmenin bir yoluydu.

Gerçekten de etrafta bir kadın olmasını diliyordu. Sikişmek onun en iyi yeteneğiydi ve bir hizmetçinin bacakları arasında saatlerini büyük bir etkiyle geçirdiği biliniyordu.

Dikkatinin dağılması kesinlikle işine yarayabilirdi.

Odun parçasını ranzasının ayakucuna atarak bıçağını inceledi. Çok saf ve keskin, sefil bir kırlangıçtan çok daha fazlasını yapabilecek kapasitedeydi.

Throe'dan ilk başta hiç hoşlanmamıştı. Erkek, yağmurlu bir akşam Piçler Çetesi'ne gelmişti ve en az kendisi kadar yersiz görünüyordu: ölüm tacirlerinin arasında, bir atı ahır yapmayacağına şüphe olmayan bir kulübenin önünde duran sevimli bir çocuk.

Silindir şapkasından mükemmel parlatılmış ayakkabılarına kadar, hepsi onun her bir parçasını küçümsemişti.

Sonra Xcor, onu ilk kimin alt edeceğini bulmak için kura çekti. Zypher kazanmış ve parmak eklemlerini kırıp erkeğin erkekliğini gümüş bir tabakta kraliyet benliğine teslim etmeye hazırlanırken gülümsemişti.

Throe üzerine gelen ilk birkaç yumruğa doğru düzgün bir savunma yapmadan, kafasına ve karnına aldığı darbelerle savrulmuştu. Ama hiç beklemediği kadar kısa bir süre sonra içinde bir şeyler kıpırdamaya başladı; duruşu sebepsiz yere değişti, yumrukları havaya kalktı ve

O süslü kıyafetleri tamamen farklı bir şekilde dolduran vücut.

Bu değişim... olağanüstü olmaktan başka bir şey değildi.

Zypher erkekle dövüşmeye devam etti, aniden savuşturulan yumruk kombinasyonları fırlattı... ve bir süre sonra, kendisi çabalarını artırmak zorunda kalana kadar geri döndü.

O züppe, güzel giysileri parçalanıp yırtılırken, yağmurdan ve kendi kanından sıırılsıklam olurken bile, tam o anda ve orada öğreniyordu.

O ilk dövüşte ve onu takip eden her dövüşte özümseme konusunda esrarengiz bir yetenek sergilemişti. Kendisine atılan ilk yumruktan, sonunda yorgunluktan kış üstü yere düştüğü ana kadar, bir savaşçı olarak Bloodletter'ın savaş kampında yıllarını geçirmiş askerlerden daha fazla evrim geçirmişti.

Hepsi Throe çamurun içinde otururken, göğsü kabarmış, güzel yüzü yara bere içinde, silindir şapkası çoktan kaybolmuş bir halde etrafında dikilmişlerdi.

Zypher erkeğin üzerinde durarak ağzındaki kanı tükürdü... ve sonra eğilip avucunu uzattı. Züppenin hâlâ kanıtlaması gereken çok şey vardı ama o dövüş sırasında hiç de uşak gibi davranmamıştı.

Aslında, hiçbir zaman uşak olmadığını kanıtlamıştı.

Aristokrasiden birine karşı herhangi bir bağlılık hissetmek garipti. Ama Throe bu saygıyı defalarca kazanmıştı. Ve artık uzun zamandır onlardan biriydi - her ne kadar bu gece birkaç seviyede sona ermiş olsa da.

Zypher bıçağını ileri geri çevirdi, bıçağın üzerindeki mum ışığı güzel bir şeydi, bir kadının iç uyluğunun derisine düştüğü zamanki kadar hoştu.

Xcor bunlardan birini amacına uygun olarak kullanmıştı -kesmek, parçalamak, öldürmek için- ama hedefi neydi? Throe'nun onlar için yaptıklarını düşünersek, liderleri öfkesinden daha fazlasını yapmıştı.

yarardan çok zarar. Gerçekten de Xcor'un kan açlığı onu değişken yapıyordu. Ve onunki gibi bir zihin ve sahip olduğu gibi planlarla, bu iyi bir kombinasyon değildi-

Zypher'ın ensesi gıdıklandı, onlarla birlikte yaşayan örümceklerden biri ensesinde sekiz bacak geziniyordu. Bir lanetle etrafa uzanarak etini ovdu ve o şeyi yok etti.

Muhtemelen biraz uyumaya çalışmalıydı. Aslında Xcor'un dönmesini bekliyordu ama şafak sökeli çok olmuştu ve erkek geri dönmemişti. Belki de ölmüştü, Kardeşlik onu dışarıda tek başına yakalamıştı. Ya da belki de o glymera üyesiyle yaptığı gizli toplantılardan biri ters gitmişti.

Zypher umursamadığını fark edince şaşırды. Aslına bakılırsa, Xcor'un bir daha asla eve gelmemesini umuyordu.

Düşüncelerinde büyük bir değişiklik olmuştu. Piçler Çetesi Eski Ülke'de ilk kez bir araya geldiğinde, her biri sadece kendileri için çalışan paralı askerlerden oluşuyordu. Onları bir araya getirebilecek tek kişi Bloodletter'dı: Dürtülerinin hiçbirini yumuşatacak insanlığa sahip olmayan bu ölüm makinesi, bir askerin çizmeleriyle yürüyen en vahşi erkekti ve savaşta özgürlüğün ve gücün sembolü olarak bireysel olarak onu takip etmişlerdi.

Ne de olsa Kara Hançer Kardeşliği'nin onlardan herhangi birini almasına imkân yoktu.

Ancak zaman içinde bağlar büyümüştü. Xcor'un düşüncesi ne olursa olsun, onun emrinde savaşan askerler sadakat geliştirmişti... ve bu bağlar eski aristokrat Throe'ya kadar uzanıyordu.

"Onunla konuşacak mısın?" Syphon aşağıdan usulca sordu.

O ve Syphon yıllardır aynı ranzayı paylaşıyorlardı ve Zypher her zaman en üstteydi. Dişiler ve kadınlar için de aynısı geçerliydi ve iyi bir çifttiler. Syphon ayak uydurabilirdi: yatakta, yerde, duvara karşı... tarlada da.

"Evet. Eğer eve gelirse."

"Yapmasaydı beni öldürmezdi." Bu derin seste kalın bir aksan vardı ve hecelere farklı bir hava katıyordu. Erkeğin kuzenleri için de aynısı geçerliydi. "Bunu yapmamalıydı."

"Evet."

"Ona karşı koymak zorunda değilsin." "Hayır, ben hallederim."

Cevap olarak gelen homurtu, her an bir desteğin hazır olduğunu ve buna ihtiyacı olabileceğini gösteriyordu. Xcor bir aşık olduğu kadar çirkin bir dövüşçüydü de-

Zypher ensesine bir tokat daha atarken, "Lanet örümcekler," diye mırıldandı.

"Bir şeyler yapmalıydık," dedi biri loşlukta.

Balthazar'dı.

Ve bir "evet" sesi mum ışığında dalgalandı. "Bir daha boş boş oturmayacağız," diye duyurdu Zypher. "Ve şimdi bunu yapmayacağım."

Tabii herifin geri döndüğünü varsayarsak. Eğer dönmezse, bunun nedeni yaptıklarından pişmanlık duyması ya da tereddüt etmesi olmayacaktı. Xcor değil. Bıçakları kadar kararlıydı.

Ancak bir şey açıldı: Throe öldüyse, Xcor'un elinde bir isyan olacaktı. O asker yaşasa da bu doğru olabilirdi. Kimse taht peşinde koşarken bağlarına saygı göstermeyen biri için kellesini doğrama tahtasına koymayacaktı-

Zypher ensesine öyle sert bir şaplak attı ki, birisi "Eğer kırbaç tercih edersen, bizde var" dedi.

Avucundaki ıslaklık şeyi öne doğru getirmesine neden oldu- Kan. Kırmızı kan. Hem de çok fazla.

Kahretsin, o pislik tarafından ısırılmış olmalıydı. Diğer elini kaldırarak bölgeyi araştırdı, parmak uçlarıyla yokladı-

Bir damlacık bileğinin arkasına çarptı.

Üstündeki döşeme kirişlerine bakarken, yanağı parkedeki küçük bir çatlaktan düşen bir sonraki kirişi yakaladı.

Bir başkası gelmeden önce iki elinde bıçakla ranzasından inmişti.

Diğerleri anında alarma geçti, bir soru bile sormadılar - sadece onu savaşıma hazır görmek bile onları yataklarından kaldırıp dikkat kesilmelerini sağladı.

"Kanıyorsun," diye fısıldadı Syphon.

"Ben değilim. Yukarıda biri var."

Zypher bir koku yakalayabilmek için nefesini içine çekti ama alabildiği tek koku, rutubetli yeraltının küflü ve yapışkan kokusuydu.

"Kardeşlik Xcor'u bize geri getirmiş olabilir mi?" diye nefes aldı biri.

Birkaç saniye içinde silahlar kontrol edildi ve zırh plakaları göğüslere takıldı.

"İlk ben başlıyorum," diye duyurdu Zypher.

Tartışma çıkmadı, ama yine de çoktan sağlam merdivenlerin dibine varmış ve çıkmaya başlamıştı. Diğerleri de onu takip etti ve toplamda yetmiş iki taş ağırlığında olmalarına rağmen hiç ses çıkarmadan, eski ahşabın gıcirtısı ya da iniltisi ellerini devirmeden yukarı çıktılar. Ya da ayaklarını, olduğu gibi.

En azından tepeye ulaşana kadar. Son üç kalas, herhangi bir sızmayı ele vermek için kasıtlı olarak kötü yerleştirilmişti. Onları atlayarak doğrudan, sıvaya çivilenmiş çelik hasırlı dört duvarın içine yerleştirilmiş çelik bir çerçeveye kilitlenmiş çelik takviyeli kapıya gitti.

Kimsenin kolay yoldan girip çıkmasına imkân yoktu.

Dikkatle, çelik sürgüyü yavaşça fırlattı ve düğmeyi çevirdi. Sonra yolu bir santimin çeyreği kadar hafifçe açtı.

Taze kan kokusu burnuna ve sinüslerine doldu, o kadar yoğun ki tatlı metalin tadını ensesinde hissetti. boğaz. Ve kaynağını tanıdı.

O Xcor'du. Ve yanında ne başka bir şey ne de başka biri vardı: ne daha azının kokusu, ne erkek bir vampirin karanlık baharatı, ne de bir insanın acınası parfümü.

Zypher diğerlerine geride kalmalarını işaret etti. Burnu onu yanlış bilgilendirdiyse, kışını kurtarmak için onlara ihtiyacı olacaktı.

Kapıyı hızlı ve sessiz bir itiş kakışla açarak, tüm pencereleri kaplayan tahta ve perdelerin yarattığı yapay karanlığa adım attı.

Mutfağın yontulmuş fayanslarının ve koridorun tozlu parkelerinin karşısında, oturma odasının uzak köşesinde, bal rengi mum ışığında bir çemberin içinde... Xcor bir kan gölünün içinde oturuyordu.

Asker hâlâ savaş kıyafetlerini giymiş, tırpanını ve silahlarını yere koymuş, bacaklarını uzatmış, çıplak ve kanlı ön kollarını kalçalarına dayamıştı.

Elinde çelik bir hançer vardı.

Kendini kesiyordu. Öldürücü bıçağının ağzıyla defalarca, sayılamayacak kadar çok çizgili yaradan damlayacak kadar güçlü kollarını kesiyordu. Ama şok edici olan bu değildi. Erkeğin yüzünde gözyaşları vardı. Yanaklarından aşağı akıyor, çenesinden ve çenesinden düşüyor, etinden sızanlarla karışıyordu.

Kısık ve alçak sesle kelimeler döküldü. "... kahrolası amcık... ağlayan, değersiz amcık... kes şunu... kes şunu... ona yapman gerekeni yaptın... kahrolası amcık..."

Görünüşe göre başka biri Throe ile bir bağ geliştirmişti.

Gerçekten de liderleri sefalet ve pişmanlık içindeydi.

Zypher yavaşça kapıya doğru geri çekildi ve kapıyı tekrar kapattı.

"Ne?" Syphon karanlığın içinde sordu. "Onu rahat bırakmalıyız."

"Xcor yaşıyor o zaman?"

"Evet. Ve kendi eliyle, doğru bir sebepten ötürü acı çekiyor - ölümcül bir şekilde suçladığı kişinin kanını döküyor."

Bir onay homurdanması oldu ve sonra herkes arkasını dönüp aşağı indi.

Bu bir başlangıçtı. Ama sadakatlerini yeniden kazanmak için önlerinde uzun bir yol vardı. Ve Throe'ya ne olduğunu öğrenmeleri gerekiyordu.

Sert zeminde, kendi kanıyla dolu bir havuzun içinde oturan Xcor, Bloodletter'ın ellerinde aldığı eğitim ile... sanırım kalbi arasında sıkışıp kalmıştı.

Bu yaşta bunlardan birine gerçekten sahip olduğunu keşfetmek tuhaf ve keşfini bir lütuf olarak saymak zor.

Bu daha çok bir başarısızlık nişanı gibiydi. Bloodletter ona iyi bir askerin gerekliliklerini çok iyi öğretmişti ve öfke, intikam ve açgözlülük dışındaki duygular bu sözlüğün bir parçası değildi: Sadakat, astlarınızdan talep ettiğiniz bir şeydi ve bunu size ve yalnızca size sağlamazlarsa, onları arızalı silahlar olarak ortadan kaldırırdınız. Saygı sadece düşmanınızın gücüne karşılık olarak ve sadece rakibinizi küçümseyerek yenmek istemediğiniz için verilirdi. Sevgi yalnızca gücünüzü elde etmeniz ve başarılı bir şekilde savunmanızla ilişkiydi-

Kırmızı lekeli bıçağı tekrar derisine sapladığında, acı kollarını ve bacaklarını karıncalandırıp başının uğuldamasına ve kalp atışlarının titremesine neden olurken tısladı.

Taze kan akarken, Throe'yu o kaldırımda bıraktıktan kısa bir süre sonra onu ele geçiren kafa karıştırıcı pişmanlık yumağını vücudundan uzaklaştırması için dua etti.

Her şey nasıl bu kadar ters gitmiş olabilir?

Gerçekten de kaos, o ara sokaktan ayrılmadığında başlamıştı.

Erkeklerini Throe'dan gönderdikten sonra, o da aynısını yapmaya niyetlenmişti... ama sonunda

binalardan birinin çatısına çıkmış, askerini izlerken saklanmıştı. Görünürde, kendi kendine bunun sebebinin Kardeşler'in Azaltma Cemiyeti'ni değil, ikinci adamını bulmasını sağlamak olduğunu söylemişti; çünkü ihtiyacı olan bilgi ikinci düşmandan ziyade ilk düşman hakkındaydı.

Throe'nun asfaltta acı içinde kıvranışını, uzuvlarını garip açılarla eğip yeniden konumlandırarak rahatlamaya çalışmasını izlerken, savunmasız bırakılmış gururlu bir savaşçının gerçekliği içine sızmıştı.

Hangi nedenle böyle bir acıya neden olmuştu?

Rüzgârlar Xcor'un üzerine hücum edip kafasını boşaltarak öfkesini dindirirken, yaptıklarının içinde rahatsızlık yarattığını fark etmişti. Dayanılmaz bir şekilde.

Avcıların gelmesiyle birlikte silahını çıkarmış, ortadan kaldırdığı erkeği savunmaya hazırlanmıştı. Ama Throe müthiş bir ilk hamle yapmıştı... ve sonra Kardeşler gelip tahmin edildiği gibi hareket etmiş, küçükleri kolaylıkla etkisiz hale getirmiş, Throe'yu alıp siyah bir aracın arkasına bindirmişlerdi.

O anda Xcor SUV'u takip etmemeye karar vermişti. Ve bunu seçmesinin nedeni, daha önceki eylemleriyle kıyaslandığında bir anathema idi.

Throe, Kardeşlik'in ininde büyük bir yetkinlikle muamele görecekti.

Piçlerin lüksü nasıl tercih ettiklerine dair ne dersiniz deyin, üstün tıbbi bakıma erişimleri olduğunu biliyordu. Onlar kralın özel muhafızlarıydı; Wrath onlara daha azını sağlamazdı. Yerleşkelerine sızma düşüncesiyle onları takip ederse? Throe'yu ihtiyacı olan yardıma ulaştırmak yerine onu keşfedip yol boyunca onunla savaşabilirlerdi.

Aslında Xcor yanlış bir nedenden, kötü bir nedenden, kabul edilemez bir nedenden dolayı uzak kalmıştı; tüm eğitimine rağmen kendini Throe'nun hayatını hırsına tercih ederken bulmuştu: Onun

Öfke onu bir yöne götürmüştü ama pişmanlık onu başka bir yöne götürmüştü. Ve ikincisi galip geldi.

Bloodletter'ın mezarında ters döndüğüne şüphe yoktu.

Kararını verdiğinde, gecenin enkazı altında kalmıştı ve Throe'nun içinde bulunduğu araç daha hareket etmeye fırsat bulamadan silah sesleri sokağı aydınlatmıştı.

Aklını başına topladığında kısa bir sükûnet oldu... ve sonra Hharm'ın oğlu Tohrment koridorun ortasına doğru yürüdü, siper almaktan kaçındı ve silahlarını üzerlerine boşaltırken bile yeni gelen lesser'ların hedefi haline geldi.

Buna saygı duymamak mümkün değildi.

Xcor, Kardeş'e ateş etmeye başlayan avcının tam üzerindeydi ve düşmanın kurşunları erkeğe saplanırken bile Tohrment iki namluyla birden ilerlemeye devam ediyordu, yılmadan, tereddütsüz.

Kafasına bir kurşun yerse işi sonsuza dek biterdi.

Adını koymayı reddettiği bir şey tarafından motive edilen Xcor, karnının üzerine düşmüş, binanın kenarına doğru kıvrılmış ve kendi silahını uzatıp şarjörünü siperin arkasında duran daha küçük olanın üzerine boşaltarak Kardeş'in ölme ihtimalini ortadan kaldırmıştı. Bu cesaret için uygun bir ödül gibi görünmüştü.

Sonra bölgeden ayrıldı ve Caldwell sokaklarında saatlerce yürüdü, Bloodletter'ın öğretileri iç kapısına vuruyor, Throe'ya yaptıklarının yanlış olduğu hissini söndürebilmek için içeri alınmayı talep ediyorlardı.

Ancak pişmanlık daha da artmış, derisinin altında iltihaplanmış, askeriyle ve bir zamanlar baba dediği erkeklerle olan ilişkisini yeniden tanımlamıştı.

Kan Mektubu'yla aynı kumaştan kesilmemiş olabileceği düşüncesi onu kızdırmıştı. Özellikle de kendisini ve piçlerini bir çarpışma rotasına soktuğu düşünüldüğünde

ve bu planın uygulanması için sadece merhametsizlerden gelebilecek türden bir güç gerekecekti.

Aslında, istese bile -ki istemiyordu- artık bu yoldan geri dönmek için çok geçti. Hâlâ Gazap'ı alaşağı etmeye niyetliydi; çünkü Eski Yasalar ya da kör gelenekler ne derse desin, tahtı ele geçirmesi gerekiyordu.

Ama söz konusu askerleri ve ikinci komutanı olduğunda.

Ön kollarına yeniden odaklanınca, alışkanlık ve kör bir arayışla bıçağını bir kez daha etine sapladı, ucunu kesici tarafına doğru sürükledi, böylece hasar yırtık pırtık, kirli ve tam anlamıyla acı vericiydi.

Taze deri bulmak giderek zorlaşıyordu.

Sıktığı dişlerinin arasından tıslayarak, acının özüne ulaşması için dua etti. Kan Mektubu'nun hatırladığı sesin onu güçlendirdiği, ona berrak bir zihin ve soğuk bir kalp verdiği gibi, duygularının içine işlemesine ihtiyacı vardı.

Ancak işe yaramıyordu. Kalbindeki acı katlanarak artıyor, iyi bir ruha sahip ve çok iyi hizmet etmiş iyi bir erkeğe yaptığı ihaneti büyütüyordu.

Kendi kanıyla kayganlaşmış, kendi işkencesinde yüzerken, bıçağı tekrar tekrar uyguladı ve eski, tanıdık berraklığın gelmesini bekledi....

Ve bu gerçekleşmediğinde, eğer eline bir fırsat geçerse, Throe'yu nihayet ve sonsuza dek özgür bırakacağını fark etti.

OTUZ

Tohr yatağında tek başına uzanırken, sikiindeki kalp atışları dışında hiçbir şeyin farkında değildi. Bir de Fritz'in koridorda gün ortası vazo rutinini yaparken çıkardığı taze kesilmiş çiçek kokusu.

"Benden istediğin bu mu meleğim?" diye sordu yüksek sesle. "Hadi ama, burada olduğunu biliyorum. İstediyin bu mu?"

Soruyu vurgulamak için elini yorganın altına soktu ve kalçalarının önüne gelene kadar göğsünden ve karnından aşağı kaymasına izin verdi. Kendini kavrarken, omurgasını sarsan kavisi ya da boğazında yükselen iniltiyi bastıramadı.

"Neredesin lan sen?" diye hırladı, loş ışıktaki kiminle konuştuğundan emin değildi. Lassiter. No'One. Merhametli Kader -eğer varsa.

Bir düzeyde, başka bir kadını beklediğine inanamıyordu ve aciliyet ile suçluluk arasındaki dengenin hızla birinciye kayıyor olması bir-

"Eğer bunu yaparken adımı söylersen, ağzıma biraz kusacağım."

Lassiter'in sesi odanın uzak köşesinden, şezlongun bulunduğu yerden geldiği için kaba ve bedensizdi.

"Kastettiğin bu muydu?" Tanrım, bu gerçekten o muydu? Tohr merak etti. Aç, sabırsız. Huysuzdu çünkü kafası iyiydi.

"Kurşun yağmuruna çıkmadan daha iyi bir yön-" Bir shuffling sesi duyuldu. "Hey, alınma ama iki avucunu da görebileceğim bir yere koyabilir misin?"

"Onu bana getirebilir misin?"

"Özgür irade neyse odur. Ya avuçlar, orospu çocuğu? Sakıncası yoksa."

Tohr kollarını iki yana açtı ve "Onu beslemek istiyorum, becermek değil. No'One'a bunu yaşatmam."

"Seks konusunda kendi kararını vermesine izin vermenizi öneririm." Adam biraz öksürdü ama yine de, eğer değerli kadınlardan bahsediyorlarsa, sevişmek erkekler arasında garip bir konuydu. "Kendi fikirleri olabilir."

Tohr, klinikte kendi kendine çalışırken ona nasıl baktığını düşündü. Korkmamıştı. Büyülenmiş gibi görünüyordu....

Bununla nasıl başa çıkacağından emin değildi-

Vücudu, "Yapma dostum," der gibi kendi kendine kamburlaştı.

Bir öksürük sesi daha duyulunca Tohr hafifçe güldü. "Bu çiçeklere karşı alerjin mi var?"

"Evet. Bu kadar. Şimdi seni yalnız bırakacağım, tamam mı?" Bir duraklama oldu. "Seninle gurur duyuyorum."

Tohr kaşlarını çattı. "Ne için?"

Cevap gelmeyince, meleğin çoktan yola çıktığı anlaşıldı.

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması Tohr'u ayağa kaldırdı ve yaralarının acısını neredeyse hiç hissetmedi: Kim olduğunu çok iyi biliyordu. "İçeri gel."

Bana gel.

Kapı bir aralık açıldı ve No'One içeri süzülerek onları birbirlerine kapattı.

Kilit mekanizmasının tık sesini duyduğunda, vücudu zihnini tamamen kapattı: Onu besleyecekti... ve Tanrı ikisine de yardım etsin, izin verirse onu becerecekti.

Kısa bir an için, ona gitmesini söylemesi gerektiğini düşündü, böylece seks soğuduğunda ve kafalar netleştğinde ve iki kişi, yapmak ve atmak için çok eğlenceli, heyecan verici bir fikir gibi görünen Molotof kokteyllerinin gerçekte manzaralarını yok ettiğini öğrendiklerinde sonuçtan kurtulabilirlerdi.

Sadece elini ona uzattı.

Bir süre sonra uzandı ve kapüşonunu çıkardı. Yüzünü ve şeklini hatırladığında, onun kendi Wellsie'sine hiç benzemediğini gördü. Daha küçüktü ve daha narin yapıydı. Canlı yerine açık renkliydi. Künt yerine düzgündü.

Yine de ondan hoşlanıyordu. Ve garip bir şekilde, onun bu kadar farklı olması daha kolaydı. Kalbindeki sevgilisinin yerini bu dışının alma ihtimali daha azdı: Vücudu uyarılmış olsa da, bu aralarındaki bağın en önemsiz göstergesiydi. Onun gibi bir soydan gelen erkekler, sağlıklı ve iyi beslendiklerinde, tıpkı şu anda olduğu gibi, bir patates çuvalına bile sertleşebilirlerdi.

Ve No'One, kendisi hakkındaki düşüncelerine rağmen.... kök sebzelerden çok daha çekiciydi.

Tanrım, buradaki romantizm harikaydı. Öyle değil miydi?

Yavaşça yaklaştı, gevşekliği zorlukla fark ediliyordu ve yatağın kenarına geldiğinde çıplak göğsüne, kollarına, karnına baktı... ve gözleriyle daha da aşağıya indi.

"Yine tahrik oldum," dedi gırtlaktan gelen bir sesle. Siktirsin gitsin, ama bunu onu uyarmak için söylediğini düşünebilirsiniz. Gerçek mi? O bakışı geri almayı umuyordu, kendini boşaltırken yüzünde olan bakışı-

Ve, ne biliyorsunuz... işte oradaydı: sıcaklık ve merak. Korku yok.

"Bileğini buradan alayım mı?" diye sordu.

"Yatağa gel," diye homurdandı.

Bir dizini yüksek şiltenin üzerine uzattı ve sonra beceriksizce diğerini de yanına getirmeye çalıştı. Ancak sakat bacağı dengesini bozdu ve öne doğru savruldu.

Tohr onu kolayca yakaladı, omuzlarından tuttu ve yüzüstü düşmesini engelledi. "Seni tuttum."

Ve bunda çifte anlam yok muydu?

Kasıtlı olarak, onu göğüs kaslarının üzerinde duracak şekilde üzerine çekti. Adamım, kızın bir ağırlığı yoktu. Yine de fazla yemek yemiyordu.

Düzgün beslenmesi gereken tek kişi o değildi.

Ama sonra ona alışması için zaman tanımak amacıyla durdu. Çok erkekti, çok tahrik olmuştu ve onu zaten yeterince korkutmuştu. Ona kalırsa, yanında kimin olduğunu bildiğinden emin olmak için istediği kadar zaman harcayabilirdi-

Birden kokusu değişti, kadın uyanışının baş döndürücü spektrumuna kaydı. Buna karşılık olarak kalçaları yorganın altında yuvarlandı ve omzunun üzerinden bir bakış atarak vücudunun verdiği tepkiyi izledi.

Eğer nazik bir erkek olsaydı, tepkisini gizler ve bunun sadece ona verdiği hizmetin karşılığını ödemekle ilgili olduğundan emin olurdu. Ama kendini nazik olmaktan çok daha fazla erkek gibi hissediyordu.

Bu not üzerine, onu göğsüne indirdi ve ağzı şahdamarına değecek şekilde eğdi.

Cilt.

Dudaklarına değen sıcak erkek teni.

Sıcak, temiz, vampir teni altın kahverengiydi, soluk beyaz değil. Baharat, güç ve... çok erotik bir şey kokuyordu, vücudu o volkanik yere geri dönmüştü.

Nefes aldığı anda, onun kokusu -o erkek kokusu- eşi benzeri görülmemiş bir tepki yarattı. Her şey anında içgüdüselleşti, dişleri üst çenesinden düştü, dudakları ayrıldı, dili sanki tatmaya niyetliymiş gibi dışarı çıktı.

"Al onu, No'One.... İsteddiğini biliyorsun. Al beni...."

Sertçe yutkunarak kendini ondan uzaklaştırdı ve onun yanan gözleriyle karşılaştı. İçlerinde çözilemeyecek kadar çok duygu vardı ve aynı şey sesi ve ifadesi için de geçerliydi. Bu onun için kolay değildi; sonra tekrar, bu

eşile binlerce kez birlikte olduğuna şüphe olmayan evlilik odasıydı.

Yine de onu istiyordu. Vücudundaki gerginlikten, yorganın altında bile görebildiği o uyarılmışlıktan belliydi.

Çelişkiler arasında kalmış, sıkıntılı bir yol ayrımında olduğunu biliyordu: Kendisi de aynıydı. Bunu istiyordu ama şimdi ondan beslenirse işler ilerleyecekti ve bunun ikisini de götüreceği yere hazırlıklı olduğundan emin değildi.

Ama o geri dönmeyecekti. O da öyle.

"Beni bileğinizde istemiyor musunuz?" dedi kendi sesine hiç benzemeyen bir sesle.

"Hayır."

"O zaman beni nerede istiyorsun?" Bu bir soru değildi. Ve sevgili Bakire Kâtip, kimin onunla böyle alçak sesle, baştan çıkarıcı ve talepkâr konuştuğunu bilmiyordu.

"Boğazıma." Sözleri daha da alçaktı ve gözleri onu kasten koymuş gibi görüldüğü yere geri döndüğünde inledi.

Bu güçlü savaşçı onun tarafından kullanılmak istiyordu. Yastıklara sırtını yasladığında, devasa bedeni daha önce gördüğü o garip esaretin içindeymiş gibi görünüyordu, yine de kurtulması imkânsız olan görünmez bağlarla tutsak edilmişti.

Başını yana eğip damarını açığa çıkarırken gözleri onunkilerde kaldı... onun bulunduğu yerin ters tarafındaydı. Böylece bir kez daha onun göğsüne uzanmak zorunda kalacaktı. Evet, diye düşündü, bunu o da istiyordu... ancak herhangi bir hamle yapmadan önce, içindeki çekirdeğe paniğe kapılması için bir şans verdi. İsteyeceği en son şey, bunun ortasında aşırı öfkelenmek ve çözülmektir.

Derinlerden hiçbir şey fışkırmıyordu. Bir kez olsun, şimdiki zaman o kadar canlı ve büyüleyiciydi ki geçmiş

Bir yankı ya da gölge bile olsa, o anda tertemizdi.

Ve ne istediği konusunda çok netti.

No'One kolunu uzattı ve onun gövdesinin imkânsız genişliğini aşarken kendini ince bir şekilde gerdi. Adamın cüssesi neredeyse bir şakaydı, vücutlarının yan yana gelmesi saçmaydı ama yine de korkmuyordu. Adamın göğüs kaslarının sertliği ve omuzlarının genişliği tehdit edilecek bir şey değildi.

Bunlar sadece onun damarına duyduğu açlığı keskinleştirmeye yarıyordu. Kadın kendini onun üzerine bıraktığında vücudu yukarı doğru kalktı, ve oh, sıcaklık. Teninde kaynıyor ve vücudunun ihtiyacını büyütüyordu, bir kaynamanın isyan eden bir coşkuya dönüştüğünden emindi.

Bir erkeğe vurmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Ve en eski geçmişinde, bunu sadece babasının değil, soyundan gelen diğer erkeklerin de sıkı gözetimi altında yapmıştı: Aslında, tüm bunlar boyunca, toplum ve sosyal beklentiler tarafından yumuşatılmış bir biyoloji, törensel bir his vardı.

Hiç tahrik olmamıştı. Ve eğer kullandığı kibar, nazık erkek tahrik olduysa bile, akıllıca bir şekilde böyle bir tepki göstermemişti.

Bu, daha önceki deneyimlerde olmayan her şeydi.

Bu çığ ve vahşiydi... ve çok seksiydi.

"Al benden," diye emretti, çenesi kilitlendi, çenesi kalktı, boğazı daha da açığa çıktı.

Başını aşağı indirirken tepeden tırnağa titredi ve hiçbir zarafet göstermeden vurdu-

Bu kez inleme ondan geldi.

Tadı hatırlayabildiği hiçbir şeye benzemiyordu; ağzında, dilinin üzerinde, boğazında çığlık çığlığa bir kükreme. Adamın kanı onunkinden çok daha saf ve güçlüydü ve ah, adamın gücü. Sanki savaşçı bedeninin gücü onunkine akıyor, onu dönüştürüyordu.

Daha önce olduğundan çok daha fazla bir şeye dönüştü.

Sert bir sesle, "Daha fazla al," diye ısrar etti. "Her şeyi al...."

Emrettiği gibi yaptı, başının açısını yeniden ayarladı, böylece mührü daha da mükemmel oldu. Ve yenilenmiş bir iştahla içerken, göğsünün üzerinde duran göğüslerinin ağırlığının farkına varmaya başladı. Ve ne kadar içerse içsin daha da keskinleşen karnındaki ağrının. Ve bacaklarının durgun doğasının... sanki tek yapmak istedikleri açık düşmekmiş gibi.

Onun için.

Gergin katılığının tersine dönmesi o kadar tamdı ki, geri döndürülemez gibi geliyordu ve bunun ne önemi vardı? Kendini öylesine tüketmişti ki, elde ettiklerinin daha fazlası dışında hiçbir şey umurunda değildi.

OTUZ BİR

Tohr, No'One'in ilk vuruşundan kısa bir süre sonra orgazm oldu. Taşaklarının kasılmasını ya da şaftına doğru ilerleyen titreşimli şokları ya da çarşafın altında sarsılırken horozunun başını patlatan patlamayı durdurmak mümkün değildi.

"Fuuuuuck... No'One..."

Sanki az önce ne olduğunu ve ne için izin istediğini biliyormuş gibi başıyla boğazını okşadı. Sonra bileğini tutup elini çarşafın altına itecek kadar ileri gitti.

İkinci kez sormak yok.

Bacaklarını açarak, damarındaki çekişlerle eşleşen bir ritimle sert uzunluğunu okşadı. Ve tekrar serbest bıraktığında, uyarılmışlığı deliler gibi tekmeliyordu, aşağı eğildi, kesesini topladı ve sertçe sıktı. Zevk ve acı bir lunapark aynasına dönüştü; birinin diğerine çarpan yansıması, boynundaki dişlerin hissinden bel altı patlamalarına kadar her şeyi güçlendiriyordu.

Bırakma duygusu, gece gündüz mücadele ettiği acıyı bir kenara bırakma duygusu öyle büyük bir rahatlamaydı ki. Geçici olarak erimiş ve buz örtüsünden kurtulmuş bir göldü ve ona karşı açıklığından, onun narin ağırlığı ve güçlü ısırığıyla yakalanıp tutulan hafif bedeninin altında uzanmasına izin vermesinden zevk alıyordu.

Ruhunun donmuş derinliklerinde iyi bir şey hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Ve bu coşkulu gün doğumu kaybolduğunda tüm yüklerinin onu bekliyor olacağını bildiği için, kendini bu deneyimin içine daha da fazla çekti, kasıtlı olarak kendini tüm hislerle giydirdi.

No'One sonunda dişlerini geri çektiğinde, dilinin delici yaraları kapatırken yaptığı yalayış

Yeniden boşaldı: Tenindeki ıslak, ılık sürüklenme, vücudundan aşağıya ereksiyonuna geçti, o da tekmeleyip kıvranarak zaten karnının alt kısmını kaplayan ve çarşafları ıslatan şeyden daha fazlasını dışarı gönderdi.

Orgazm olurken gözlerini onun gözlerine dikti, alt dudağını ısırды, başını geriye attı - böylece ne yaptığını tam olarak biliyordu.

Ve o zaman anladı... kendisi için biraz istiyordu.

Kadının tatlı kokusu ona bunu söylüyordu.

"Seni iyi hissettirmeme izin verecek misin?" dedi kısık sesle. "Ben... Ben ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bu bir evet mi?"

"Evet..." diye nefes aldı.

Kendi tarafına dönerek onu nazıkçe yatağa doğru itti. "Tek yapman gereken orada yatmak, ben her şeyle ilgileneceğim."

Kadının bu kadar kolay uyum sağlaması onu çok şaşırttı ve libidosu açısından onu soymak, üzerine çıkmak ve her yerine boşalmak için anında bir işaret oldu.

Böyle bir şey olmayacak. Pek çok nedenden dolayı.

"Yavaş gideceğim," diye inledi, hangisiyle konuştuğunu merak ediyordu. Ve sonra düşündü... kahretsin, evet, yavaşça gidiyordu. Bir kadına ne yapacağını hatırlayabileceğinden emin değildi-

Birdenbire bir gölge zihninden geçti, beyninden dışarı fırladı ve aralarına girerek anı kararttı.

Wellsie ile son kez ne zaman birlikte olduklarını tam olarak hatırlayamadığını üzüntüyle fark etti; geleceklerini bilseydi, bu kadar çok şeye çok daha fazla dikkat ederdi.

Hiç şüphesiz, çiftleşmelerindeki o rahat, unutulabilir ama nihayetinde derin seanslardan biri olmuştu.

yatakta, her ikisi de yarı uyanık ve akıntıya kapılmaktan mutluydu-

"Tohrment?"

No'One'ın sesi onu allak bullak etti ve şu anda olanları tamamen rayından çıkarmakla tehdit etti. Ama sonra aklına Lassiter geldi... ve o gri yeraltı dünyasında, o ıssız toz tarlasında kapana kısılmış olan shellan'ını düşündü.

Eğer şimdi durursa, bu ana, bu potansiyele, bu duruma No'One ile bir daha asla geri dönemeyecekti... başka biriyle. Kederinden dolayı çıktığı yolda kalıcı olarak sıkışıp kalacaktı ve Wellsie asla özgür olamayacaktı.

Lanet olsun, hayattaki pek çok şeyde olduğu gibi, engelleri aşmak zorundaydınız ve bu en büyüğüydü. Ayrıca sonsuza dek sürmeyecekti. Bir yılı aşkın bir süredir yas ve keder içindeydi ve önünde daha onlarca yıl, yüzyıllar vardı. Önümüzdeki on dakika, on beş dakika, bir saat -ne kadar sürerse sürsün- sadece şimdi ve burada kalması gerekiyordu.

Sadece No'One ile.

"Tohrment, yapabiliriz-"

"Bornozunuzu gevşetebilir miyim?" Sesi kendi kulaklarına ölü gibi geliyordu. "Lütfen... seni görmeme izin ver."

Kadın başını salladığında, adam zorlukla yutkundu ve titreyen elini cübbesinin bağına götürdü. Adamın yardımı olmadan ya da çok az yardımla gevşedi ve sonra kıvrımlar kadının kılıfla kaplı bedeninden kurtuldu.

Adamın gözlerinden, ellerinden... ağzından zar zor gizlenen kızın görüntüsü karşısında cinsel organı sertçe tekmelendi.

Ve bu tepki ona ne yazık ki... ya da neyse ki... bunu yapabileceğini söyledi. Bunu yapacaktı.

Elini onun beline dolayarak durakladı. Wellsie'nin o kadar güzel bir vücudu vardı ki, kadınsı kıvrımları ve dışı gücü çok hoşuna gitmişti. No'One öyle değildi.

"Daha fazla yemelisin," dedi sert bir şekilde.

Kaşları bir araya gelip ondan uzaklaşır gibi olduğunda, kendi kafasına yumruk atmak istedi. Hiçbir kadının böyle bir zamanda eksikliklerini duymaya ihtiyacı yoktu.

"Çok güzelsin," dedi, gözleri göğüslerini ve kalçalarını örten ince kumaşı yoklayarak. "Sadece senin için endişeleniyorum. Hepsi bu."

Kadın tekrar gevşediğinde, adam acele etmedi, giydiği basit keten örtünün üzerinden onu okşayarak yavaşça karnına doğru ilerledi. Kadının havuzun mavi suyunun kristal avuçlarında, kollarını açmış, başını geriye atmış ve göğüslerini uçlarından sıkıca tutmuş bir şekilde süzülürkenki görüntüsü onu inletti.

Ve ona özel bir talimat verdi.

Parmak uçlarını yukarı doğru izleyerek göğsünün altını okşadı.

Kadının çıkardığı tıslama sesi ve ani kavis ona temasın hoş karşılandığını gösteriyordu. Ama acelesi yoktu. Bunu kilerde yapmıştı; bir daha olmayacaktı.

Yavaşça, işaret parmağı göğüs ucunun üzerine gelene kadar yukarı çıktı. Daha fazla tıslama. Daha fazla eğilme.

Daha fazla keşif.

Vücudu kükrüyordu, siki yorganlara, kendi kontrolüne ve tempoya karşı zorlanıyordu. Ama aşağıda her şeyi gizli tutuyordu ve öyle de kalacaktı. Bu onunla ilgiliydi, kendisiyle değil ve bu masayı devirmenin en hızlı yolu çıplak bedenini ona yaklaştırmak olacaktı.

Onun kanından olmalı. Evet, işte buydu. Çılgınca çiftleşme dürtüsünün nedeni buydu....

No'One bacaklarını yorganın üzerinde çırparken ve tırnaklarıyla onun ön kolunu kavradığında, o zaman göğsünün tamamını kavradı ve onu okşarken başparmağını işaret parmağıyla değiştirdi.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu, kızın nefesi kesilirken.

Sonunda ona verdiği cevap bir grup sestten başka bir şey değildi; sonra yine, tüm o erotik zorlamalar ona gerçek cevabını verdi.

Hissettiklerinden gerçekten hoşlanıyordu.

Sırtının küçük kısmını koluyla sararak onu nazikçe ağzına doğru kaldırdı. Ağzına almadan önce bir an tereddüt etti, çünkü bunu gerçekten birine yaptığına inanamıyordu: Anılarının dışında herhangi bir cinsel hayatı olabileceği hiç aklına gelmemişti ama işte buradaydı, tabiri caizse yakından ve kişiseldi, o elektrik bağlantısı kıvılcımlanıyordu, vücudu çıplak ve uyarılmıştı, ağzı farklı birini tatmak üzereydi.

"Tohrment..." diye inledi. "Ne olduğumu bilmiyorum..."

"Sorun yok. Seni tuttum... Seni tuttum."

Başını eğerek dudaklarını ayırdı ve kılıfın içinden göğüs ucunu okşadı, ileri geri gidip geldi. Buna karşılık, elleri saçlarına gömüldü, kafa derisine karşı iyi hissediyordu, sıkıyor, kaşıyordu.

Kahretsin, harika kokuyordu, kokusu Wellsie'ninkinden daha hafif ve narenciyeydi... ama yine de damarlarında roket yakıtı gibiydi.

Bir yalama ona kumaşın törpüsünü ve cennetin ipucunu getirdi - bu yüzden ona tekrar yaladı. Ve tekrar. Ve tekrar.

Onu ağzına alarak meme ucunu çekti, bir ritme girerken yukarı doğru çekiştirdi. Ve kız ona daha da sıkı tutunurken, ellerini vücudunun her yerinde gezdirdi, kalçalarını ve dış uyluklarını, karnını, o küçük göğüs kafesini öğrendi.

Yataktan hafif bir gıcırtı sesi geldi, adam kadına yaklaştıkça şilte altından çekiliyordu... ve alt bedenlerini birbirine yaklaştırdı.

Bunu bir üst seviyeye taşımanın zamanı gelmişti.

Dişilerin eşlerini düşündüklerinde gözlerinde o bakışın oluşmasının nedeni buydu.

No'One sonunda neden bir hellren odaya girdiğinde shellanın biraz doğrulduğunu ve gizli bir gülümseme takındığını anladı. Türün iki yarısı arasındaki ortak bakışların nedeni buydu. Çiftleşme töreninin bir an önce bitirilmesi, konukların doyurulup dans ettirilmesi ve evin o gün için kapatılması için duyulan aciliyet buydu.

Bu yüzden mutlu çiftler bazen İlk Yemek için aşağı inmezlerdi. Ya da son yemeğe. Ya da aradaki herhangi bir öğüne.

Duyuların bu ziyafeti türler için nihai beslenmeydi.

Ve bilebileceğine hiç inanmadığı bir şey.

Bundan zevk alabilmesinin sebebi neydi? Her ikisinin de vücudundaki çılgınca isteğe rağmen Tohr ona karşı çok dikkatliydi. Açıkça tahrik olmuş olmasına ve kadının da öyle olmasına rağmen, acele etmedi: Kendini kontrol etmesi, ortak çiftleşme içgüdülerinin üzerinde bir dizi çelik çubuktu, tadı ve temposu, durgun havada bir tüyün zarif düşüşü kadar telaşsız ve tehdit edici değildi.

Aslında bu onu çıldırtıyordu.

Ama bunun iyiliği için olduğunu biliyordu. Her ne kadar hayal kırıklığına uğramış olsa da, bunun doğru yol olduğunu biliyordu, çünkü kiminle birlikte olduğunu ya da bunu isteyip istemediğini karıştırma ihtimali yoktu-

Adamın ıslak ağzının göğsüne yapıştığını hissettiğinde çılgılık atarak adamın kafa derisine vurdu. Ve bu, onu emmeye başlamadan önceydi.

Göğüs ucunun etrafında, "Benim için bacaklarını açar mısın?" dedi.

Kalçaları, dudakları bir onay oluşturmamadan itaat etti ve karşılık olarak aldığı kahkaha, göğsünde derin bir memnuniyet gümbürtüsü oldu. O da hiç vakit kaybetmedi. Ağızını kızın göğsüne yeniden yerleştirdi, avucu kızın kalçasının üst kısmına doğru kayd ve içeriye doğru sürüklendi.

"Benim için kalçalarını kaldır," dedi meme ucunu biraz daha yalamadan önce.

Hemen itaat etti, beklentiye o kadar kapılmıştı ki adamın neden sorduğunu anlayamadı. Ancak o anda bacaklarının etrafında yumuşak bir fırça vardı.

Kılıf. Kılıfı yukarı kaldırıyordu-

Dokunuşu geri döndü, bir kez daha iç tarafa geçmeden önce.... kalçasının üstünden aşağıya doğru indi.

Oh, bariyer eksikliği. Sanki zaten yeterince iyi değilmiş gibi.

Buna karşılık, leğen kemiği kemerli ve gergin ve nihayetinde iddia edeceği ısıya onu çağırarak söz konusu olduğunda hiçbir yere varamadı. Gerçekten de, onun dikkatini başka yöne çeken bakımları altında, kadının çekirdeğindeki çiçeklenme sinirli bir şeye dönüştü, kabarma hissi keskin kenarlı bir ihtiyaca dönüştü, bunun acısı damarına aldığı darbelerinkine çok benziyordu.

Seksine ilk dokunuş, daha fazlası için ağlamasına neden olan bir geçit töreninden başka bir şey değildi. İkincisi daha yavaş bir değişimdi. Üçüncüsü bir-

Elini indirip onun elini kapattı ve onu kendi sıcaklığına doğru itti.

İnlemesi beklenmedikti, onu hissetmesinin kendisini orgazm etmiş olabileceğini düşündürüyordu -evet, vücudunun kasılma şeklinden başka bir rahatlama bulduğunu anlayabiliyordu, kalçaları battaniyenin altında ona penetrasyonu düşündürecek şekilde sarsılıyordu.

Tekrarlanan, kuvvetli penetrasyon.

"Tohrment..." Sesi pürüzlüydü, beyni tıkanmıştı, her konuda net olan tek şey bedeniydi.

Ona nefes alıp vermekten başka bir şeyle cevap verebilmesi için bir süre geçmesi gerekti. "İyi misin?"

"Yardım edin bana. İhtiyacım var..."

Dudaklarını kadının göğsüne değdirdi ve elini çekti.

"İcabına bakacağım. Söz veriyorum. Sadece biraz daha."

Vücudu parçalanmadan önce ne kadar "daha" dayanabileceğini bilmiyordu.

Ancak o zaman ona hayal kırıklığının daha da büyük boyutları olduğunu öğretti.

Sonunda, sürtünme her zamanki gibi başladı, yavaşça, hafifçe, gerçek bir dokunuştan ziyade bir alay. Ama büyük Kâtip Bakire sağ olsun, bu şekilde kalmadı. Adam kadının seksinin üst kısmındaki baskıyı incelikle artırırken, kadının aklına adamın klinikte kendini tatmin etme şekli geldi; elleri kalçalarını aşağı doğru itiyor, vücudu bir şeyler kopup zevk doruğa çıkana kadar sürtünme yaratıyordu... Orgazm daha önce hissettiği her şeyden daha güçlüydü: Symphath'ın ellerinde tattığı acı bile, vücudunun alt kısmından geçip gövdesinde yankılanan ve parmaklarının ve ayak parmaklarının ucuna kadar yankılandı.

Dünyayı biliyordu. Mabedi biliyordu. Ama bu... cennetti.

OTUZ İKİ

No'One orgazm olurken, Tohr'un siki tekrar serbest kaldı, kadının kaygan seksini hissetmek, kalçalarının sarsılması ve haykıran sesi onu eşiğin ötesine geçirdi: Kadın ıslaktı; açıktı; onun için hazırды.

Çok tatlıydı.

Kız kendini adamın eline sürttüğünde, adam ağzını kızın üzerinde, dilini de kızın içine sokarak ona verdiği şeyi yutmak istedi.

Aslında, kız ona bu kadar sıkı bir şekilde kilitlenmemiş olsaydı, hemen pozisyonunu alır, vücudunun aşağısına doğru ilerler ve dudaklarıyla onu bulurdu. Ama şu anda hiçbir yere gitmek yoktu. İkisinin de sürüşü bitene ve kasları kemiklerinden ayrılana kadar olmazdı.

Ama onu bırakmadı.

Serbest kaldıktan sonra bile kolları adamın boynundaki şok edici güçteki tutuşunu korudu.

Kadın titremeye başladığında, adam her sarsıntıyı hissetti.

İlk başta bunun tutkunun geri dönüşü olup olmadığını merak etti, ama durumun böyle olmadığı hemen anlaşıldı.

No'One usulca ağlıyordu.

Adam geri çekilmeye çalıştığında, kadın onu daha sıkı kavradı, başını göğsüne yasladı ve içine gömüldü. Belli ki ondan korkmuyordu ya da onun tarafından incitilmemişti. Ama.,

Tanrım, hala...

"Şşşt..." diye fısıldadı koca avucunu sırtına koyup hafif vuruşlarla daireler çizmeye başlarken. "Sorun yok...."

Aslında bu bir yalandı. Her şeyin yolunda olup olmadığından emin değildi. Özellikle de kız ciddi ciddi hıçkırmaya başladığında.

Onunla kalmaktan başka yapabileceği bir şey olmadığından, başını onunkine yaklaştırdı ve onu örtmek ve sıcak tutmak için yorganı bacaklarından çekti.

Sonsuza kadar ağladı.

Onu bundan daha da uzun süre tutabilirdi.

Garipti... ona topraklanmış bir yer sağlamak kendisini toprakladı, ona sadece birkaç dakika önce cinsel olanlar kadar güçlü bir amaç ve odaklanma verdi. Geriye dönüp baktığında, bunun olacağını bilmesi gerekirdi. Az önce olan şey muhtemelen onun razı olduğu ilk ve tek cinsel deneyimdi. Soylu bir aileden gelen değerli bir kadın mı? Bir erkekle el ele tutuşmasına bile izin verilmezdi.

O symphath'ın şiddeti onun bildiğı tek şeydi. Lanet olsun ona, o piçi tekrar öldürmek istiyordu.

"Ben... neden ağladığımı... bilmiyorum," dedi sonunda, kelimeler sert nefes verişlerinin arasından kaçarak.

"Yanımdayım," diye mırıldandı. "Ne kadar sürerse sürsün, yanımdayım."

Ama duyguları geçiyordu, nefes alış veriş i hafifliyordu, hıçkırıkları eskisi kadar yaygın değildi.

Son bir ürpertici nefesten sonra her şey bitmişti. Sonra kadın hareketsiz kaldı ve adam da öyle.

"Konuş benimle." Onun sırtını okşamaya devam etti.

"Bana nerede olduğunu söyle."

Cevap verecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra sadece başını salladı.

"Bence çok cesursun."

"Cesur mu?" Güldü. "Beni ne kadar iyi tanıyorsun." "Çok cesur. Bu senin için kolay olmamıştır.

Sana yaptığım şeyi yapmama izin verdiğin için onur duydum."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Neden hiç?"

"Bu büyük bir güven gerektirir, No'One-özellikle de geçmişinde senin başına gelenler olan biri için."

Kaşlarını çatarak kendi içine çekilir gibi oldu.

"Hey," dedi işaret parmağını çenesinin altına koyarak.

"Bana bak." Kız baktığında, yüzünü hafifçe çizdi. "Keşke felsefi ya da dokunaklı bir şeyim olsaydı ya da...

herhangi bir şey... bir perspektife oturtmana yardımcı olmak için. Yok ve bunun için üzgünüm. Yine de şunu biliyorum. Geçmiş aşmak gerçek cesaret ister ve sen bu gece bunu yaptın."

"Sanırım ikimizin de cesareti var."

Gözleri başka yöne kaydı. "Evet."

Sanki geçmiş her ikisinin de tüm enerjisini emmiş gibi bir sessizlik dönemi yaşandı.

Birdenbire, "Sonrası neden bu kadar garip?" diye sordu. Kendimi çok... senden ayrı hissediyorum."

Başını salladı ve düşündü: Evet, seks böyle tuhaf olabilirdi, onların salladığı türden komplikasyonlar olmasa bile: Sonuna kadar gitmeseniz bile, paylaşılan sarsıcı yakınlık, yan yana yatıyor olmanıza rağmen normale dönüşü mesafe gibi hissettiriyor gibiydi.

"Artık odama dönmeliyim," dedi.

Onu koridorun sonunda hayal etti ve çok uzak göründüğünü düşündü. "Yapma. Burada kal."

Loş ışıkta kadının yine kaşlarını çatmakta olduğunu görebiliyordu. "Emin misiniz?"

Uzandı ve kızın örgüsünden kaçan sarışını yakaladı. "Evet, öyleyim."

Uzun süre birbirlerine baktılar ve bir şekilde -belki gözlerindeki kırılğan bakıştan, belki de ağzının çizgisinden; belki de onun zihnini okuyordu- tam olarak ne merak ettiğini biliyordu.

"Sen olduğunu biliyordum," dedi usulca. "Başından beri... Sen olduğunu biliyordum."

"Ve bu... senin deyimimle, iyi miydi?"

Arkadaşını düşündü. "Sen Wellsie gibi değilsin."

Kızın boğazını temizlediğini duyunca yüksek sesle konuştuğunu fark etti. "Hayır, demek istediğim-"

"Açıklamak zorunda değilsin." Hüzünlü gülümsemesi şefkat doluydu. "Gerçekten gerek yok."

"Hayır' Bir-"

Elini kaldırdı. "Açıklamaya gerek yok, bu arada buradaki çiçekler muhteşem. Hiç böyle bir buket koklamamıştım."

"Aslında koridordalar. Fritz iki günde bir değiştiriyor. Dinle, senin için bir şey yapabilir miyim?"

"Yeterince şey yapmadın mı?" diye karşı çıktı. "Size biraz yemek getirmek istiyorum."

Zarif kaşları çatıldı. "Kendinizi sıkıntıya sokmanızı istemem-"

"Ama açsın, değil mi?"

"Şey... evet..."

"Bir dakika içinde döneceğim."

Yataktan hızla kalktı ve bilinçsizce dünyanın çılgınca eğilmesi için kendini destekledi. Ama sersemlik yoktu, dengesini yeniden sağlama ihtiyacı duymadı, saçmalamadı. Yatağın ayakucunda yürürken vücudu gitmek için can atıyordu-

No'One'ın gözleri onun üzerine düştü ve yüzündeki ifade onu olduğu yerde durdurdu.

O spekülasyon gözlerine geri dönmüştü. Açlık da.

Bu olay gerçekleşirken bir daha tekrarlanıp tekrarlanmayacağını düşünmemiştir. Ama kızın ona bakışına bakılırsa... cevap kocaman bir "evet" gibi görünüyordu, en azından onun bakış açısından.

"Gördüğün şeyi beğendin mi?" diye sordu çok derinden gelen bir sesle. "Evet..."

Eh, bu onu sertleştirmede mi: Belinin altında, horozu hemen dikkatini çekti ve eğer gözleri kilitlenip gösteriyi izlemediyse lanet olsun.

"Sana yapmak istediğim başka şeyler de var," diye hırladı. "Bu sadece başlangıç olabilir. Eğer istersen."

Dudakları aralandı, göz kapakları aşağıya indi. "Bunu istiyor musun?"

"Evet, biliyorum."

"O zaman... evet, lütfen" derim.

Sanki bir tür anlaşma yapmışlar gibi ona bir kez başını salladı. Sonra kendini yataktan uzaklaştırmak zorunda kaldı.

Dolaba gidip bir kot pantolon giydi ve kapıya yöneldi.

Gitmeden önce "Özel bir şey var mı?" diye sordu.

No'One yavaşça başını salladı, göz kapakları hâlâ düşüktü, ağzı hâlâ ayıktı, yanakları hâlâ kızarmıştı. Adamım... o büyük, buruşuk yatakta, yatağın kenarından sarkan bornozu, sarı tutamlarla süslü, toplu iğne gibi düzgün saçları, her zamanki gibi güçlü ve baştan çıkarıcı kokusuyla ne kadar baştan çıkarıcı görüldüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

Belki yemek bekleyebilirdi. Özellikle de karmakarışık yorganın ortasında çıplak bacaklarının görüldüğünü fark ettiğinde.

Evet, onlar için planları vardı. Omuz üstü türden planlar-

Birdenbire yorganı sakat olanın üzerine çekerek ondan sakladı.

Tohr ona doğru yürüdü ve yorganı kararlılıkla eski yerine çekti. Parmak uçlarıyla kötü bir şekilde iyileşmiş yaraların izini sürdükten sonra kızın gözlerinin içine baktı.

"Çok güzelsin. Her santiminle. Bir an için bile sende bir sorun olduğunu düşünme. Anlaştık mı?"

"Ama-"

"Hayır. Bunu duymak istemiyorum." Eğilerek dudaklarını kızın kaval kemiğine, baldırına, ayak bileğine bastırdı, yara izlerini takip etti, onları okşadı. "Çok güzelsin. Hepiniz çok güzelsiniz."

"Bunu nasıl söylersin," diye fısıldadı gözyaşlarını geri kırarak.

"Çünkü gerçek bu." Doğruldu ve onu son bir kez daha sıktı. "Benden saklanmak yok, tamam mı? Ve seni besledikten sonra, sanırım sana ne kadar ciddi olduğumu göstermem gerekecek."

Bu onu gülümsetti... ve sonra biraz güldü.

"İşte benim kızım," diye mırıldandı. Ama... kahretsin, kız onun değildi. Ağzından ne çıkmıştı ki?

Kendini kapıya doğru zorlayarak koridora çıktı, onu içeri kapattı ve-

"Ne oluyor lan?" Alt bacağını kaldırarak çıplak ayağının altını inceledi. Üzerinde gümüş boya vardı.

Koşucuya baktığında, koridordan ikinci kattaki balkona doğru giden gümüş rengi bir boya izi gördü.

Lanet okuyarak, hangi köpeğin evin hangi bölümünde çalıştığını merak etti. İyi ki lekeler zavallı piçleri neşelendiriyordu; yoksa Fritz çok kızacaktı.

Büyük merdivenin başına kadar inen damlaları takip ederek onlarla birlikte fuayeye indi.

Dağınıklık doğruca girişe çıktı. "Efendim, iyi günler. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Tohr, elinde yer cilasıyla yemek odasına doğru gelen Fritz'e döndü. "Hey, evet. Biraz yiyecek almam lazım. Ama bu boya da neyin nesi? Dışarıdaki fiskiye müstehcen bir şey mi yapıyorsunuz?"

Uşağın kaşları çatıldı. "Yerleşkenin hiçbir yerinde resim yapan kimse yok."

"Birileri Michelangelo gibi davranıyor." Tohr kalçalarının üzerine çöktü ve parmağını küçük havuzlardan birinde gezdirdi...

Dur bir dakika, boya değil.

Ve bok çiçek gibi kokuyordu. Taze çiçek mi?

Aslında, odasında bulunan koku buydu.

Gözleri giriş kapısına doğru kayarken, içine girdiği kurşun yağmurunu düşündü. Ve her şeye rağmen ölmemesinin sebebinin bir mucize olmadığından endişelendi.

"Doktor Jane'i çağır, hemen," diye havladı köpeğe.

Ah, evethhh, diye düşündü Lassiter sıcak taşın üzerinde yuvarlanırken ve çıplak kıcını güneşlendirmeye başlarken. İşte böyle....

Her şey düşünöldüğünde, vurulmak için iyi bir gündü.
at.

Daha doğrusu gece.

Şunu mevsim yapalım.

Tanrı'ya şükür yaz mevsimiydi: Ön tarafta uzanmak
Konağın merdivenlerinde, parlak Temmuz megawattları
üzerine vuruyor, ışınlar kurşunlarla dolu vücudunu
iyileştiriyordu. Onsuz mu? Tekrar ölebilirdi - ki patronuyla
buluşmak istediğı yol bu değildi. Aslında, vampirler için kan
neyse onun için de güneş ışığı oydu; gerçekten hoşuna
giden bir gereklilik. Bu şeyle yıkandıkça acısı azaldı, gücü
yerine geldi... ve Tohr'u düşündü.

Ara sokakta böyle bir hareket yapmak ne aptallıktı.
Kutsal olan her şey adına bu herif ne düşünüyordu?

Her neyse. O piçin korumasız bir şekilde tüm o silah
seslerinin arasında yürümesine izin veremezdi. İkisi de tam
ilerleme kaydedilirken kaçmak için çok fazla yol kat
etmişlerdi.

Ve şimdi, kendisini bir iğne yastığına dönüştürmesi
sayesinde Tohr ve No'One seks yapıyordu.

Yani her şey kaybolmamıştı. Bununla birlikte, intikam
almak için o Kardeş'in taşaklarına yumruk atmayı ciddi
ciddi düşünüyordu. Birincisi, o yumruk çok fena acıtmıştı.
Bir diğeri, eğer bu Aralık ayında olsaydı?
Başaramayabilirdi-

Ağır ön kapının sallanarak açılma sesi başını kaldırıp
etrafına bakmasını sağladı. Doktor Jane, o muhteşem
şifacıları, sanki biraz uzağı koşmak zorunda kalmayı
planlamış gibi dışarı fırladı.

Ona takılıp düşmemek için kayarak durdu. "İşte
buradasın!"

Bakın, acil durum malzemelerini gösteren küçük kırmızı
çarpı işaretli eğlence kutusunu da yanında getirmiş.

"Bronzlaşmak için harika bir zaman," diye mırıldandı.

Başını geriye yasladı, yanağı sıcak kayanın üzerinde düz bir şekilde uzanıyordu. "Sadece iyi bir hasta gibi ilacımı alıyorum."

"Sizi muayene etmemin sakıncası var mı?"

"Beni çıplak görürsen eşin beni öldürür mü?"

"Sen çıplaksın."

"Benim iş tarafıma bakmıyorsun." Kadın daha fazla yorum yapmadan ona doğru bakınca, "İyi. Her neyse ama güneşime engel olma. Ona senden daha çok ihtiyacım var."

Kutuyu onun kulağının yanına bıraktı ve dizlerinin üzerine çöktü. "Evet, V bana nasıl çalıştığınızdan biraz bahsetti."

"Eminim. Biliyorsun, onunla aramızda bazı şeyler oldu." SOB onu bir kez kurtarmıştı bile - birbirlerinden ne kadar nefret ettikleri düşünüldüğünde bu bir mucizeydi. "Bir geçmişimiz var."

"Bundan bahsetti." Sözleri sanki deliklerini kontrol ediyormuş gibi dikkatle söylenmişti. "İçinde biraz kurşun kalmış olabilir, seni yuvarlamamın bir sakıncası var mı?"

"Kurşun önemli değil. Omuzlarımda yeterince güneş ışığı olduğu sürece vücudum onu tüketecektir."

"Hala çok kötü kanaman var." "Her şey yoluna girecek."

Ve bunun bir yalan olmadığını düşünmeye başlamıştı. Her şey olup bittikten sonra kendini gizli tutmuş ve Tohr'u kliniğe geri götüren Mercedes'in yolcu koltuğuna saklanmıştı. Tıp merkezine varır varmaz birkaç sargı bezi çalmış ve her yeri kan içinde kalmasın diye kendi kıçına mumya gibi yapışmıştı. Dışarıda acele etmek için bir neden yoktu - o sırada güneş ışığı yoktu - ya da en azından bir fark yaratacak kadar yoktu. Ayrıca, sadece yürüyüp gidebileceğini düşünmüştü.

Hayır. Hayır. Tohr'la birlikte yatak odasına çıktıktan kısa bir süre sonra başının belada olduğunu fark etmişti. Nefes alıyordu.

daha da sertleşti. Acı daha da arttı. Görme yetisi kaybolmaya başladı. Neyse ki o sırada güneş tamamen doğmuştu.

Ve zaten No'One ortaya çıktığında gitmesi gerekecekti-

"Lassiter. Önünü görmek istiyorum." "Bütün kızlar böyle der."

"Seni yuvarlamamı mı bekliyorsun? Çünkü yapacağım." "Arkadaşın bundan hoşlanmayacak."

"Sanki bu seni rahatsız edecekmiş gibi?"

"Doğru. Aslında bu çabaya değiyor."

Bir iniltiyle avuçlarını altındaki parıldayan gümüş renkli kan gölüne soktu ve olduğu gibi yere yığıldı.

"Vay canına," diye nefes aldı.

"Biliyorum, değil mi? Bir at gibi asılı."

"Eğer gerçekten iyi davranırsan ve bunu atlatırsan V'ye söylemeyeceğime söz veririm."

"Benim ölçülerimde."

Biraz güldü. "Hayır, sana profesyonelce bakmaktan başka bir şekilde bakacağımı varsaydın. Bunlardan herhangi birini sarabilir miyim?" Onun yüzüne hafifçe dokundu. "Kurşunları içeride bıraksam bile belki kanamayı yavaşlatır?"

"İyi bir karar değil. Önemli olan güneş ışığı ve yüzey alanı. Ve ben iyi olacağım. Bulutlanmadığımız sürece."

"Sana bir solaryum yatağı mı alsak?"

şimdi güldü - bu da onu öksürttü. "Hayır, hayır-gerçek bir şey olmalı."

"Bu çingirak sesinden hoşlanmıyorum." "Saat kaç?"

"Bir yirmi altı."

"Otuz dakika sonra gelin ve ne durumda olduğumuza bakın."

Bir süre sessizlik oldu. "Tamam. Yapacağım. Tohr isteyecek-" Telefonu çaldı ve cevap verdi, "Ben de tam senden bahsediyordum. Evet, onunla birlikteyim ve o... kötü biri,

ama kendi başının çaresine baktığını söylüyor. Tabii ki onunla kalacağım - hayır, erzak konusunda iyiyim ve yirmi dakika sonra arayacağım. Tamam, on." Uzun bir duraklama oldu ve sonra derin bir nefes aldı. "Çok fazla silah sesi var. Göğsünden." Bir duraklama daha. "Alo? Merhaba, Tohr.

- Güzel, seni kaybettiğimi sanmıştım. Evet, hayır, dinle, bana güvenmelisin. Eğer tehlikede olduğunu düşünseydim, onu tekmeleyerek ve bağırarak fuayeye sürüklerdim. Ama dürüst olmak gerekirse, konuştuğumuz gibi iyileşmesini izliyorum - iç morluklarının dağıldığını kendi gözlerimle görebiliyorum. Tamam. Evet. Güle güle."

Lassiter tüm bunlar hakkında hiçbir yorum yapmadı; olduğu yerde kaldı, gözleri kapalı, vücudu güneş panelleriyle sağlığına kavuşmaya çalışıyordu.

İyi kalpli doktor bir süre sonra, "Demek Tohr'un o sokaktan canlı çıkmasının nedeni sensin," diye mırıldandı.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

OTUZ ÜÇ

"Üzgünüm dostum, ama sadece bir kez beslenebiliyorsun. Bana söylenen bu."

Throe bağlandığı yatakta yatarken, insan doktorun sorusuna verdiği cevaba şaşırmamıştı. Bir mahkûmun güçlü olması Kardeşlik'in işine gelmiyordu. Sorun şu ki, iyileşmesi pek iyi gitmiyordu ve daha fazla kan işe yarayabilirdi.

Tabii ki... eğer beslenecekse, ayrılmadan önce Seçilmiş'i bir kez daha görecektik olması hoş bir tesadüf olmaz mıydı?

Çok yakındaydı. Onu hissedebiliyordu....

"Aslında, yakında ayrılmanız için planlar yapıldığına inanıyorum. Yakında gece çökecek."

Belki de sadece hareket etmeyi reddetseydi?

Hayır, bu muhtemelen Kardeşliği yavaşlatmazdı. Onu da diğer çöpler gibi ele alacaklardır.

İnsan cerrah daha sonra gitti -bu arada nasıl bir insan kullanıyorlardı ki?

Kapı yeniden açıldığında, göz kapaklarını kırmaya zahmet etmedi. Bu Seçilmiş değildi-

Kulağına yakın bir yerden gelen metalin metale çarpma sesi dikkatini çekti. Gözlerini kocaman açarak .357 Magnum'un namlusuna baktı.

Vishous'un eldivenli parmağı tetiğe yapışmıştı. "Wakie, wakie."

"Beni şimdi kapı dışarı ederseniz," dedi zayıf bir sesle, "başaramayacağım."

Bu konuda doğruyu söylüyordu. Bu kadar uzun süre insan dişilerinin zayıf besinleriyle yaşamış olduğu için, bu kadar ciddi yaraları bu kadar çabuk iyileştirebilecek durumda değildi.

Vishous omuz silkti. "O zaman seni am bir kutu içinde Xcor'a teslim ederiz."

"Sana iyi anslar dostum. Onu nerede bulacağını sana söylemeyeceğim." Yine de Xcor yüzünden değil. Asker arkadaşlarının ya da daha doğrusu eski yoldaşlarının -Habersizce saldırıya uğramak. "İstersen bana işkence edebilirsin. Ama dudaklarımdan hiçbir şey kaçmayacak."

"Sana işkence etmeye karar verirsem, inan bana çok şey ortaya çıkacaktır."

"yleyse devam et-"

Cerrah aralarına girdi. "Tamam, gidip iğnemi ve ipliğimi tekrar almadan önce biraz rahatlayalım. Sen" - Throe'ya başıyla işaret etti - "kapa çeneni - kan alma konusunda cesaretlendirilmeye ihtiyacı olan bir ocuk değil bu. Peki ya onu serbest bırakmaya gelince?" Kardeş'e odaklandı. "Hastamın haklı olduğu bir nokta var. Hayati değerlerine bakın, pamuk ipliğine bağlı. Tüm bunların amacının yaşadığından emin olmak olduğunu sanıyordum. Sonuç olarak, damardan bir iğneye daha ihtiyacı olacak. Ya bu ya da bir ya da iki haftalık iyileşme süresi."

Kardeş'in buz gibi gözleri yatağın arkasında bip sesi çıkaran ve yanıp sönen makinelere kaydı.

Dvş nefesinin altında küfrederken Throe kendi kendine gülümsedi.

Kardeş tek kelime etmeden oradan ayrıldı. Throe şifacıya "Teşekkür ederim," dedi.

Adam kaşlarını çattı. "Bu sadece benim klinik görüşüm - inan bana, seni blgemden defetmek için sabırsızlanıyorum."

"Yeterince adil."

Bir kez daha yalnız kalınca merakla beklemeye başladı. Bir süre kimsenin gelmemesi, Kardeşler'in onun kaderi hakkında tartıştıklarıını gösteriyordu.

Muhtemelen canlı bir tartışma olacak.

Kapı nihayet ardına kadar açıldığında burun delikleri alevlendi ve başı yana savruldu... işte oradaydı.

Bir rüya kadar güzel. Ay kadar cennet gibi. Olabildiğince gerçek.

Phury ve Vishous Kardeşler tarafından kuşatılmış olan Seçilmiş ona tatlı tatlı gülümsedi - sanki bu erkeklerin, ona doğru hapşırdığı takdirde onu parçalamaya hazır olduklarından tamamen habersizmiş gibi. "Efendim, bana daha fazlasına ihtiyacınız olduğu söylendi?"

Hepinize ihtiyacım var, diye düşündü başıyla onu selamlarken.

Yatağa yaklaşarak onun yanına oturmak istedi ama Phury dişlerini onun başının üzerine geçirdi ve Vishous silahını kurnazca onun kasıklarına doğrulttu.

"İşte," dedi Phury, onu ustalıkla bir sandalyeye yönlendirerek. "Bunun içinde çok daha rahat edeceksin."

Hiç de doğru değildi, çünkü şimdi ona uzanması gerekiyordu. Yine de Kardeş'in sesi o kadar çekici ve kolaydı ki, bu ifadenin doğruluğu varmış gibi görünüyordu.

Kadın kolunu kaldırırken Throe ona çok güzel olduğunu, onu özlediğini ve bir şans verirse ona tapacağını söylemek istedi. Ama dilinin ağzında olmasını seviyordu, kesilip yere atılmasını değil.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" dedi. "Sen çok güzelsin-"

Phury onun omzunun üzerinden dişlerini tekrar gösterdi, yüzü tam bir şiddete dönüştü.

Throe'nun umurunda değildi. Ambrosia'nın tadına bir kez daha bakıyordu ve bu iki erkek, adil Seçilmiş'in önünde gerçekten korkunç bir şey yapmazdı.

Şu anda fırtına gibi kızarıyordu ve bu onu daha da görkemli yapmıyor muydu?

Seçilmiş öne doğru uzanıp bileğini ağzına götürdüğünde, kolları onu bağlayan zincirlere karşı sarsıldı ve takırtıyı duyunca bir anlık şaşkınlık yaşadı. Ancak battaniyelerin üzerinde görülecek bir şey yoktu; onu sıcak tutan şeyin altında her şey örtülüydü.

"Bu sadece yatak yayları," diye mırıldandı.

Tekrar gülümsedi ve bileğini adamın ağzının üzerinde yeniden konumlandırdı.

Onu gözleriyle kucaklayarak, en küçük bir şekilde bile incitmek istemediği için elinden geldiğince dikkatli bir şekilde vurdu

-Ve içerken onun yüzüne baktı, onu kalbine yakın tutmak için hafızasına işledi.

Çünkü bu muhtemelen onu son görüşüydü.

Gerçekten de, bu kadının bir anlığına bile olsa hayatına girmesini sağladığı için Kâtip Bakire'ye teşekkür etmekle, bu iki tesadüfi karşılaşmayı bir tür lanet olarak görmek arasında gidip geliyordu.

Onunla kalacağından korkuyordu. Bir hayalet kadar emin bir şekilde ona musallat olacaktı.

Çok geçmeden bitmişti ve köpek dişlerini onun güzel kokulu etinden çekiyordu. Bir, iki kez yaladı, diliyle onu okşadı-

"Tamam, bu kadar yeter." Phury onu sandalyeden kaldırdı ve ona gerçek bir sıcaklıkla gülümsedi. "Şimdi gidip Qhuinn'i bul, biraz güce ihtiyacın olacak."

Throe bir suçluluk duygusuyla bunun doğru olduğunu düşündü. Gerçekten de solgun görünüyordu ve biraz sersemlemiş gibiydi. Yine de onu birkaç saat içinde iki kez beslemişti.

Adının Qhuinn olmasını diledi.

Phury ona kapıya kadar eşlik etti ve onu Eski Dilde nazik sözlerle uğurladı. Sonra geri döndü... ve kilidin yerinde olduğundan emin oldu.

Yandan gelen yumruk ona doğru uçuyordu ve siyah deriye dair kısa izlenimine bakılırsa, bu açıkça Vishous Kardeş'e aitti.

Ve ortaya çıkan çatırtı o kadar gürültülüydü ki, sanki bir kütük ortadan ikiye ayrılmış gibiydi.

Yine de her zaman sağlam bir çenesi vardı.

Throe'nun kafasında katedralin çanları çalarken ve kan tükürürken, Vishous acımasızca, "Bu ona böyle baktığın için

onu zihninde beceriyordun."

Odanın diğer ucundaki Phury Kardeş de aynı şekilde yumruğunu kıvırdı ve serbest elinin açık avucuna vurmaya başladı. Yaklaşırken kötü bir ses tonuyla, "Bu da o parlak fikrin peşinden gitmeyeceğinden emin olmak için" dedi.

Throe ikisine de gülümsedi. Onu ne kadar çok yenerlerse... tekrar beslenmek zorunda kalma olasılığı o kadar artacaktı.

Onlar da haklıydı: Onunla birlikte olmak istiyordu - gerçi "sevişmek" çok daha iyi bir terimdi.

Ve onunla geçirdiği o anlar... ona verdikleri her şeye değerdi.

Malikânede, Tohr büyük merdiven boşluğunun en alt basamağında oturuyordu, dirsekleri bükülmüş dizlerinin üzerinde, çenesi yumruğunun üzerinde, cep telefonu yüz üstü yanında.

Kıcı uyuşmuştu.

Aslında, son -ne kadar? Beş saat- oturduğu yerden sonra, muhtemelen Doktor Jane'e vagonundaki halı liflerini ameliyatla aldırarak zorunda kalacaktı.

Güvenlik kontrol istasyonundan bir bip sesi geldi ve ayağa fırladı, panele doğru yürüdü, ekranı iki kez kontrol etti ve kapı kilidini açtı.

Lassiter yalnız geldi, muhtemelen Doktor Jane Çukur'a döndüğü için. Ve melek bir alakarga kuşu kadar çıplaktı... ve gayet iyiydi. Kurşun deliği yok, yara izi yok, çürük yok.

"Bana böyle bakmaya devam edersen, sonrasında bana yemek ısmarlasan iyi edersin."

Tohr meleğe ters ters baktı. "Aklından ne geçiyordu senin?"

Lassiter parmağını salladı. "Herkes bir yana, senin bana bunu sormana gerek yok. Dün gece hakkında değil."

Bu arada - ve nakil konusunda tamamen ilgisiz - Lassiter bardo salonuna girdi ve bara yöneldi. İyi haber şuydu ki, en azından

İçki dökülen şeyin arkasında, kıyı görevlisi ve o iki şamandıra tam olarak görünmüyordu.

"Viski? Cin? Bourbon?" diye sordu melek. "Orgazm oluyorum."

Tohr yüzünü ovuşturdu. "Çırılçıplakken benim yanımdayken o kelimeyi asla söyleyemez misin?"

Bu, Beethoven'ın Beşinci'sinin melodisiyle "Orgaaaaasmmm, orgaaaaasmmm, orgaaaaasmmm," diye bir tur başlattı. Neyse ki, herifin bardağına koyduğu meyveli saçmalık, bir dikişte yuttuğu için nakaratı kesti.

"Ahhhhh..." Melek gülümsedi. "Sanırım bir tane daha alacağım.

Bir tane ister misin? Yoksa bu öğleden sonra yeterince içtiniz mi?"

Elinde No'One'ın göğsünün hızlı bir zihinsel resmi, horozunun bu planın her yerinde zıplamasına neden oldu. "Lassiter, ne yaptığını biliyorum."

"Dışarıda mı? Evet, güneş ve ben iyi anlaşıyoruz. En iyi doktor ve ek ödeme yok. Woo-hoo."

Daha çok içkiyle. Bu da kabadayılığın biraz zorlama olabileceğini düşündürdü.

Tohr arabayı taburelerden birinin üzerine park etti. "Neden kendini benim önüme attın?"

Melek kendini üç numara yapmaya koyuldu. "Doktor Jane'e söylediğimin aynısını sana da söyleyeceğim, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Her yerinde kurşun yaraları vardı." "Öyle miydi?"

"Evet."

"Bunu kanıtlayabilir misin?" Lassiter kollarını kaldırarak küçük bir dönüş yaptı. "Yaralandığımı bile kanıtlayabilir misin?"

"Neden inkar ediyorsun?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yoksa bu bir inkar değildir."

Bir başka büyüleyici gülümsemeyle tekrar dibe vurdu. Ve sonra hemen dört numarayı yapmaya başladı.

Tohr başını salladı. "Eğer kafayı bulacaksan, neden bunu gerçek bir erkek gibi yapmıyorsun?"

"Meyvelerin tadını
severim." "Ne içersen
osun."

Melek başını kaldırıp saate baktı. "Kahretsin. Kaçırdım Maury. Ama Ellen'ı kaydettim."

Lassiter gidip deri koltuğa uzandı ve Tohr, piçin en azından yaramaz yerlerine bir battaniye sarma nezaketini gösterdiği için kendini şanslı saydı. Televizyon açıldığında ve Ellen DeGeneres ev kadınlarının arasında dans ederken, konuşmanın meleğin yapılacaklar listesinde olmadığı belliydi.

"Bunu neden yaptığını anlamıyorum," diye mırıldandı Tohr. Her zaman kendi çıkarını düşünen bu adama hiç benzemiyordu.

O anda No'One odanın kemerlerinde belirdi. Başlığı yerinde, cübbesinin içindeydi ama Tohr onu çıplak ve soyunmuş halde gördü ve vücudu canlandı.

Tabureden kayarak kadının yanına gittiğinde, Lassiter'ın "İşte bu yüzden," diye mırıldandığına yemin edebilirdi.

Kadına yaklaşarak, "Hey, yemeği aldın mı?" diye sordu.

"Evet," diye fısıldadı. "Ama geri dönmeyince endişelendim. Ne oldu?"

Tekrar Lassiter'a baktı. Melek bayılmış gibi görünüyordu, nefes alıp veriyordu, kumanda gevşek bir elin içinde göğsünde duruyordu, içki yanı başında yerde buğulanıyordu.

Ama Tohr soğuk görünümüne güvenmiyordu.

"Hiçbir şey," dedi kabaca. "Bu... hiçbir şey. Yukarı çıkıp biraz dinlenelim."

Adam omuzlarına hafifçe dokunarak **o n u** geri çevirdiğinde, "Emin misin?" diye sordu.

"Evet." Ve gerçekten dinleneceklerdi. Birden çok yorulmuştu.

Fuayeye yönelirken omzunun üzerinden son bir kez daha baktı. Lassiter tam olarak beklediği yerdeydi.

...yüzünde en ufak bir gülümseme belirtisi olması dışında.
Tohr ve No'One birlikte olduğu sürece her şeye değmiş
gibi.

OTUZ DÖRT

Gece ilerledikçe Throe, Caldwell sokaklarında tek başına, silahsız, hastane önlüğü giymiş bir şekilde yürüdü... ve Yeni Dünya'ya geldiğinden beri olmadığı kadar güçlüydü.

O iki Kardeşin elinden yediği dayak neredeyse anında iyileşmiş ve Kardeşlik onu ikinci beslenmeden kısa bir süre sonra serbest bırakmıştı.

Xcor'la buluşmasına daha birkaç saat vardı ve düşmanın hediyesi olan koşu ayakkabılarıyla yürürken zamanı kendi düşünceleriyle geçirdi.

Kardeşlik'te kaldığı süre boyunca tesislerinin nerede olduğu hakkında hiçbir şey öğrenememişti. Yerleşkelerine getirildiğinde bilinci yerinde değildi ve ayrılırken penceresiz bir minibüse kilitlenmişti. Şüphesiz dolambaçlı bir rotadan geçtiği için bir süre yol aldıktan sonra nehir kenarına bırakılmış ve kendi haline terk edilmişti.

Doğal olarak, minibüsün plakası ve ayırt edici hiçbir özelliği yoktu. Ve izlendiği hissine kapılmıştı - sanki kendisinden ayrılırken onu takip etmeye çalışıp çalışmadığını görmek için bekliyorlardı.

O yapmadı. Araç uzaklaşana kadar olduğu yerde kaldı... ve sonra gezintisine başladı.

Xcor'un zekice manevrası hiçbir şey kazandırmamıştı. Muhtemelen Throe'nun hayatını kurtarması dışında. Kardeşlik hakkında öğrendikleri tahmin edilemeyecek şeyler değildi: Tedavi gördüğü tıbbi ekipmanın miktarına ve gelişmişliğine bakılırsa kaynakları çok genişti; koridorda yürürken gördüğü ya da sesini duyduğu insanların sayısı da bir o kadar etkileyiciydi ve güvenlik çok ciddiye alınıyordu. Gerçekten de öyle,

Onlarınki, hem insanlardan hem de daha küçük gözlerden gizlenmiş bütün bir topluluk gibi görünüyordu.

Her şeyin yeraltında olması gerektiğini düşündü. İyi korunmuş. Özel bir şey yokmuş gibi görünecek şekilde kamufle edilmişti; çünkü ırkın pek çok evinin bulunup yok edildiği baskınlar sırasında bile kralın evinin vurulduğuna dair bir söylenti çıkmamıştı.

Yani Xcor'un planı Throe'ya düşmanlık dışında pek bir şey kazandırmamıştı.

Ve bir an için eski lideriyle buluşmaya gidip gitmeyeceğini sorguladı.

Sonunda, böyle bir isyanın gerçekleşmeden kalacağını biliyordu. Xcor, Throe'nun istediği bir şeye sahipti, gerçekten de tek şeye. Ve o küller erkek tarafından muhafaza edildiği sürece, dişlerini sıkıp başını eğmekten ve ilerlemeye devam etmekten başka yapılacak bir şey yoktu. Ne de olsa yüzyıllardır yaptığı şey buydu.

Ama aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktı. Sadece bir aptal, aralarındaki ilişkinin gerçekte nerede durduğuna dair bu içgüdüsel hatırlatmayı hatırlamazdı.

Cevap, kız kardeşinin kalıntılarını geri almaktı. Ve bunu yapar yapmaz? Asker arkadaşlarını da ailesi için duyduğu acıyla aynı şekilde özleyecekti ama kendisini Piçler Çetesi'nden çıkaracaktı - gerekirse zorla. O zaman belki de Amerika'da başka bir yere kök salar, Eski Ülke'ye geri dönmek olmazdı. Soyunu yeniden canlandırmaya çalışmak ona çok cazip gelebilirdi ve bu onlar için adil olmazdı.

Gecenin sonuna doğru, ayın konumuna bakılırsa sabah dört sularında, gökdelenin çatısına çıktı. Korunmak için kullanabileceği hiçbir silahı yoktu ama savaşmaya da niyeti yoktu. Ona öğretildiği kadarıyla, kız kardeşi uygun tören yapılmadan Solgunluğa giremezdi, bu yüzden onu gömecek kadar uzun yaşaması gerekiyordu.

Ancak bunu yapar yapmaz.

Şehrin sokaklarının ve diğer binalarının yukarısında, kornaların, bağırışların ya da erken gelen teslimat kamyonlarının gürültüsünün olmadığı tuhaf bir sessizlik içindeki stratosferde, havadaki neme ve ılık sıcaklığa rağmen rüzgar güçlü ve canlandırıcı bir şekilde soğuktu. Tepede gök gürlüyor ve şimşekler fırtına bulutlarının altından geçerek güne ıslak bir başlangıç vaat ediyordu.

Xcor'la yolculuğuna başladığında, göğüs göğüse çarpışmak yerine dans pistinde bir kadına liderlik etme sanatında daha iyi eğitilmiş nazik bir erkekti. Ama artık eskisi gibi değildi.

Buna göre, korkusuzca ve özür dilemeden, ayakları yere sağlam basarak ve kollarını iki yana açarak açıkta durdu. Çenesinin çizgisinde, göğsünün dış hatlarında ya da omuzlarının düz açısında hiçbir zayıflık yoktu ve kalbinde onu selamlamak için dışarı çıkabilecek şeylere karşı hiçbir korku yoktu. Tüm bunlar Xcor sayesinde olmuştu: Throe teknik olarak erkek doğmuştu ama o dövüşçüyle ters düşene kadar cinsiyetine uygun yaşamayı tam anlamıyla öğrenememişti.

Bunu her zaman uzun süredir birlikte olduğu askerlere borçlu olacaktı.

Mekaniklerin arkasından bir figür çıktı, rüzgâr uzun bir paltoyu yakaladı ve ağır, ölümcül bir bedenden kurtardı.

İçgüdü ve eğitim, niyetin önüne geçerken Throe dövüş pozisyonuna geçti ve onunla yüzleşmeye hazır-

Erkek öne doğru bir adım attığında, çatı kapısının üzerindeki armatürün ışığı yüzüne vurdu.

Xcor değildi.

Throe duruşunu bozmadı. "Zypher?"

"Evet." Asker aniden ileri atıldı ve sonra aralarındaki mesafeyi kapatmak için koşmaya başladı.

Throe daha ne olduğunu anlamadan, sert bir kucaklamayla sarmalanmış, kendi kadar güçlü kollarla, kendi kadar büyük bir bedene sarılmıştı.

"Yaşıyorsun," diye nefes aldı asker. "Yaşıyorsun...."

Throe önce garip bir şekilde, sonra da tuhaf bir çaresizlikle diğer dövüşçüye yapıştı. "Evet. Evet, öyleyim."

Ani bir itiş kakışla geriye itildi ve tepeden tırnağa muayene edildi. "Sana ne yaptılar?"

"Hiçbir şey."

Gözleri kısıldı. "Bana karşı dürüst ol kardeşim. Ve cevap vermeden önce, gözlerinden biri hala siyah-mavi."

"Bana bir şifacı ve bir... Seçilmiş sağladılar." "Bir Seçilmiş mi?!"

"Evet."

"Belki de bıçaklanmayı denemeliyim."

Throe gülmek zorunda kaldı. "O... bu dünyadaki hiçbir şeye benzemiyordu. Saçları, teni ve yüzü çok güzeldi, ruhani gibiydi ama yaşıyordu ve nefes alıyordu."

"Uydurma olduklarını düşünmüştüm."

"Bilmiyorum, belki de romantikleştirmişimdir. Ama tam da söylentilerin anlattığı gibiydi -gözlerinizin gördüğü tüm kadınlardan daha güzeldi."

"Bana böyle işkence etme!" Zypher kısa bir süre sırtı ve sonra ciddiyetini geri kazandı. "İyi misin?"

Bir soru değil, bir talep.

"Bana çoğunlukla bir misafir gibi davrandılar." Gerçekten de, prangalar ve dayak dışında - değerli bir mücevherin erdemini korudukları düşünüldüğünde, ona yaptıklarını onayladığını söylemek zorundaydı. "Ama evet, şifacıları sayesinde tamamen iyileştim." Etrafına bakındı. "Xcor nerede?"

Zypher başını salladı. "O gelmiyor."

"O halde beni öldüreceksin." Erkeğin, kesinlikle zevk alacağı bir işi başkasına yaptırmaması tuhaftı.

"Siktir, hayır." Zypher sırt çantasının bir tarafını omuzlarından indirdi. "Sana bunu vereceğim."

Zypher paketin içinden, üzerinde süslü işaretler ve yazılar bulunan büyük, kare şeklinde pirinç bir kutu çıkardı.

Throe o Şeye sadece bakabildi.

Onu yüzyıllardır görmemişti. Aslında, Xcor onu bununla tehdit edene kadar ailesinden alındığını bilmiyordu.

Zypher boğazını temizledi. "Seni serbest bıraktığını söylememi istedi. Ona olan borcunuz ödendi ve  l lerinizi size geri veriyor."

Throe'nun elleri fena halde titriyordu; ta ki kız kardeşinin küllerinin ağırlığını kabul edene kadar. Sonra sabitlendiler.

Rüzgârın ve çiseleyen yağmurun altında, sııklı ve kıpırtısız dururken, Zypher elleri kalçalarında, gözleri gökdelenin çatı panellerini kaplayan çakıl taŐlarında, dar bir daire çizerek volta atıyordu.

"Sizden ayrıldığından beri eskisi gibi değil," dedi asker. "Bu sabah onu yas tutmaktan kemiklerini keserken buldum."

Throe'nun gözleri çok iyi tanıdığı erkeğe kaydı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bütün gün öyle yaptı. Ve bu gece, savaşmak için dışarı bile çıkmadı. Güvenli eve döndü, tek başına oturuyor. Benden başka herkesi uzaklaştırdı ve sonra bana bunu verdi."

Throe kutuyu vücuduna daha da yaklaŐtırarak sıkıca tuttu. "Bu kadar  z lmene benim sebep olduğuma emin misin?" dedi kuru bir sesle.

"Hem de çok. Gerçekte, kalbinde Bloodletter gibi değil. Olmak istiyor ve başkalarına karşı benim Şahsen yapamayacağım pek çok Şeyi yapabilir. Ama sizin için, bizim için... biz onun klanıyız." Zypher'ın bakışları samimiyetle doluydu. "Bize geri d nmelisin. Ona. Bir daha böyle davranmayacak -bu küller senin kanıtın. Ve bizim sana ihtiyacımız var -sadece yaptıkların için değil, bizim için kim olduğun için de. Sadece yirmi dört saat oldu ve sensiz yıkıldık."

Throe gökyüzüne, fırtınaya, yukarıdaki Şiddetli, çalkantılı göklere baktı. Bir zamanlar lanetlenmiŐ olan

Bu durumda, rızasıyla lanetlenmeyi düşünebileceğine bile inanamıyordu.

"Sensiz hepimiz eksik kalacağız. O bile."

Throe biraz gülümsemek zorunda kaldı. "Hiç böyle bir şey söyleyeceğini düşünmüş müydün?"

"Hayır." Rüzgârın üzerinde süzülen kahkaha derindi. "Bir aristokrat hakkında değil. Ama sen bundan daha fazlasısın."

"Senin sayende."

"Ve Xcor."

"Ona herhangi bir kredi vermeye hazır olup olmadığımdan emin değilim."

"Benimle geri gel. Onu gör. Ailene yeniden katıl. Bu gece sana ne kadar acı verse de, biz sensiz ne kadar kaybolursak sen de bizsiz o kadar kaybolursun."

Buna karşılık Throe, ışıkları yukarıda tutulan yıldızlarınkine benzeyen şehre bakmaktan başka bir şey yapamadı.

"Ona güvenemem," dediğini kendi de duydu.

"Bu gece size özgürlüğünüzü verdi. Elbette bunun bir anlamı var."

"Devam edersek hepimiz ölüm cezasıyla karşı karşıya kalacağız. Kardeşliği gördüm; daha önce Eski Ülke'de çok güçlüydüler ama şimdiki kaynaklarının yanında bu hiçbir şey."

"Yani iyi yaşıyorlar."

"Akıllı yaşıyorlar. İstesem bile onları bulamam. Ve geniş imkânlarla sahipler - hesaba katılması gereken bir güç." Şöyle bir baktı. "Xcor öğrendiklerimden dolayı hayal kırıklığına uğrayacak -ki bu hiçbir şey değil."

"Hayır dedi."

Throe kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Bunların hiçbirini bilmek istemediğini söyledi. Ondan asla doğrudan bir özür alamayacaksınız, ancak sizi bağlayan bağların anahtarını size verdi ve sizden hiçbir bilgi kabul etmeyecek."

İçinden kısa süreli bir öfke geçti. O zaman bütün bunlar ne içindi?

Ama... belki de Xcor onun böyle hissedeceğini düşünmemiştir. Ve Zypher haklıydı; o erkeklerle birlikte olmama fikri... bir ölüm gibiydi. Bunca yıldan sonra sahip olduğu tek şey onlardı.

"Geri dönersem güvenlik riski oluşturabilirim. Ya Kardeşlik ile gizli bir anlaşma yaptıysam. Ya buradalarsa." Etrafı işaret etti. "Ya da belki beni takip etmek için başka bir yerde bekliyorlardır?"

Zypher tamamen umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Aylardır onlarla buluşmaya çalışıyoruz. Böyle bir birleşme memnuniyetle karşılanacaktır."

Throe gözlerini kırıştırdı. Sonra da gülmeye başladı. "Siz delisiniz."

"Bunun 'biz' olması gerekmiyor mu?" Zypher aniden başını salladı. "Sen bize asla ihanet etmezsin. Xcor'dan tüm varlığınla nefret etsen bile, geri kalanımızı asla tehlikeye atmazdın."

Bu doğrudu, diye düşündü. Xcor'dan nefret etmeye gelince... Kollarındaki kutuya baktı.

Yıllar boyunca kaderinin dönüşlerini ve kıvrımlarını merak ettiği pek çok zaman olmuştu.

Ve görünüşe göre bu gece kaderini yeniden merak edecekti.

Gazap'a karşı izleyeceği yol konusunda kararsızdı ama şimdi o Seçilmiş dişi gördüğüne göre, tahtı ele geçirme ve onu bulup kendisi için sahiplenme fikrini daha çok sevmişti.

Kana susamış mı? Evet, gerçekten de -önceki benliği asla böyle düşünmezdi. Ama yeni benliği istediğini almaya alışmıştı, nezaket pelerini yıllar sonra onun narin lifleriyle ilgilenmeden yıpranmıştı.

Wrath'a ulaşabilirse onu tekrar bulabilir....

Birden ağzının hareket ettiğini hissetti ve rüzgârda kendi sesini duydu: "Cep telefonu satın almama izin vermek zorunda kalacak."

Xcor bütün gece evde kaldı.

Sorun ön kollarındaki hasardı. Henüz iyileşmemiş olmalarından nefret ediyordu ama onları zar zor kullanabileceğini bilecek kadar da akıllıydı. Gerçekten de çorba içmek için kaşığı tutmak bile zor geliyordu.

Düşmana karşı bir hançer imkansız olurdu.
Bir de enfeksiyon riski vardı.

Lanet olası kan şeyiydi. Yine. Belki de o fahişeden beslenmek için zaman ayırmış olsaydı... kader, ilkbaharda mıydı?

Kaşlarını çatarak tedirgin bir toplama işlemi yaptı ve çok büyük bir meblağ elde etti. Zor durumda kalmasına şaşmamalı... ve iyi ki tamamen kan çılgını değildi.

Yoksa öyle miydi? Throe'yla birlikte yaptıklarını düşününce, yaptıklarını bu kınayıcı genellemeyle yargılamamak zordu.

Bir lanetle başını eğdi, yorgunluk ve garip bir bıkkınlık omuzlarına çökmüştü-

Mutfağın arka kapısı açıldı ve askerlerinin dönmesi için çok erken olduğu düşünüldüğünde, gelenin Throe'nun ayrılışıyla ilgili bilgi veren Zypher olduğunu anladı.

"O iyi miydi?" Xcor başını kaldırmadan sordu. "Sağ salim indi mi?"

"Öyle ve yaptı."

Xcor'un gözleri yukarı fırladı. Throe'nun kendisi kemerli geçitte dimdik ve gururlu bir şekilde duruyordu, gözleri tetikte, vücudu güçlüydü.

"Ve sağ salim döndü," diye bitirdi sözlerini erkek, acımasız bir tonda.

Xcor hemen çorbasına yeniden odaklandı ve gözlerini kırıştırdı. Çok uzaklardan, elindeki kaşığın içindekileri sallamasını izledi.

"Zypher sana söylemedi mi?" diye homurdandı. "Özgür olduğumu? Evet. Söyledi."

"Eğer dövüşmek istiyorsanız, yemeğimi bir kenara bırakacağım."

"Şu anda kendinizi beslemekten başka bir şey yaptığınızı sanmıyorum."

Lanet olası kolsuz gömlekler, diye düşündü Xcor kollarını içe doğru çevirirken, böylece hasar daha az görünecekti. "Gerekirse toplanabilirim. Botların nerede?"

"Bilmiyorum. Sahip olduğum her şeyi aldılar." "Sana iyi davranıldı mı?"

"Yeterince iyi." Throe öne çıktı, ayaklarının altındaki tahtalar gıcırdıyordu. "Zypher gördüklerimin hiçbirini bilmek istemediğini söyledi."

Xcor sadece başını salladı.

"Ayrıca senden asla bir özür alamayacağımı söyledi." Uzun bir duraklama oldu. "Bir özür istiyorum. Şimdi istiyorum."

Xcor çorbasını bir kenara bıraktı ve kendini kendi açtığı yaraları araştırırken buldu, tüm o acıyı, tüm o kanı hatırladı -altındaki döşemelerde kahverengi olarak kurumuştı.

"Sonra ne olacak?" dedi sert bir sesle.

"Öğrenmek zorunda kalacaksın."

Yeterince adil, diye düşündü Xcor.

Zarafet göstermeden -zaten hiç zarafeti yoktu- ayağa kalktı. Tam boyunda, sayılamayacak kadar çok nedenden dolayı dengesizdi ve arkadaşının gözleriyle karşılaştığında dengesizlik hissi daha da kötüleşti.

Throe'nun yüzüne bakarak ayağa kalktı ve avucunu uzattı. "Özür dilerim."

Yüksek sesle ve net bir şekilde söylenen üç basit kelime. Ve yeterince ileri gitmediler.

"Sana böyle davranmakla hata ettim. Ben... düşündüğüm kadar Kan Mektubu değilim - hiç olmak istemediğim kadar."

Throe sessizce, "Bu kötü bir şey değil," dedi.

"Sizin gibiler söz konusu olduğunda aynı fikirdeyim." "Peki ya diğerleri?"

"Diğerleri de öyle." Xcor başını iki yana salladı. "Ancak bu kadarı yeterli olur."

"Yani hırslarınız değişmedi."

"Hayır. Ama yöntemlerim... asla aynı olmayacak."

Bunu takip eden sessizlikte, karşılığında ne alacağına dair hiçbir fikri yoktu: bir küfür, bir yumruk, berbat bir kavga. Bu dengesizlik ona fazlasıyla adil geldi.

Throe, "Sana özgür bir erkek olarak dönmemi iste," diye talep etti.

"Lütfen. Geri dönün ve size söz veriyorum -her ne kadar bir peni bile etmese de- uzun zamandır hak ettiğiniz saygıyı göreceksiniz."

Bir an sonra avucu içine alındı. "Tamam o zaman."

Xcor rahatlamadan kaynaklanan titrek bir nefes verdi. "Pekâlâ, gerçekten."

Dövüşçünün elini bırakarak eğildi, çoğunlukla dokunulmamış yemek kabını aldı... ve elindeki azıcık yemeği Throe'ya uzattı.

"İletişimi dönüştürmeme izin vereceksin," dedi erkek.

"Evet."

İşte bu kadar.

Throe çorbayı kabul etti ve Xcor'un oturduğu yere gitti. Yere çökerek pirinç kutuyu yan tarafına koydu ve yemeye başladı.

Xcor gün boyunca döktüğü kanın lekesi üzerinde ona katıldı ve sessizlik içinde kavuşmalarını tamamladılar. Ama her şey bitmemişti, en azından Xcor açısından.

Pişmanlığı onunla kaldı, yaptıklarının yükünün ağırlığı onu sonsuza dek değiştirdi, yara izi bırakmış ve yanlış iyileşmiş bir yara gibi.

Daha doğrusu, bu durumda... doğru iyileşti.

Sonbahar

OTUZ BEŞ

No'One bir depremle uyandı.

Altındaki şilte allak bullak olmuş, sarsıntının büyük gücü yastıkları bir o yana bir bu yana savurmuş, örtüler uçuşmuş, soğuk hava tenine çarpmıştı-

Bilinci hızla kaosun nedenini yeniden tanımladı. Hareket eden yeryüzü değil, Tohrment'ti. Onu yatağa bağlayan bağlara karşı savaşıyormuş gibi yanında çırpınıyor, iri vücudu kontrolsüzce sarsılıyordu.

Yine o rüyayı görmüştü. Konuşmayı reddettiği ve bu nedenle sevgilisiyle ilgili olması gereken rüyayı.

Banyodan gelen ışık, ayağa kalkarken çıplak bedenini yakaladı; sırtının sıkılı kasları sert hatlı gölgeler oluşturunuyordu, elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı, kalçaları ileri atılmak üzereymiş gibi kenetlenmişti.

Nefesini tutup kendine geldiğinde, zarif bir kavisle derisine kazınmış olan isim, sanki dişi yeniden canlanmış gibi genişleyip daraldı:

WELLESANDRA

Tohrment tek kelime etmeden banyoya girdi, kapıyı kapattı, aydınlatmayı kesti... ve onu.

Karanlıkta yatarken suyun akmaya başlamasını dinledi. Yatağın başucundaki saate hızlı bir bakış, kalkma vaktinin geldiğini gösteriyordu ama yine de olduğu yerde kaldı.

Onun yatağında kaç gün geçirmişti? Bir ay kadar. Hayır, iki... belki de üç? Zaman onun için anlamını yitirmişti, geceler bir yaz esintisindeki güzel kokular gibi geçip gidiyordu.

Onun ilk sevgilisi olduğunu sanıyordu. Onu tamamen kabul etmeyi reddetmesi dışında.

Dahası, birlikte geçirdikleri onca zamandan sonra bile kadının kendisine dokunmasına izin vermedi. Yorganın altında da uyumadı.

onunla. Ya da onu dudaklarından öpmedi. Küvette ya da havuzda ona eşlik etmedi ya da uzun gözlerle onun giyinişini izlemedi... ve uyuduklarında ona sarılmadı.

Yine de tensel yetenekleri konusunda cömert davranıyor, onu defalarca o geçici mutluluk yerine götürüyor, vücuduna ve salıverdiklerine her zaman çok dikkat ediyordu. Ve bunun onu da memnun ettiğini biliyordu: Vücudunun verdiği tepki saklanamayacak kadar güçlüydü.

Daha fazlasını istemek açgözlülük gibi görünüyordu. Ama o istedi.

Birbirlerinden çağırdıkları tüm o çılgın ateşe, adamın kadından özgürce beslenmesine ve kadının da ondan aynı şeyi yapmasına rağmen, kendini... durmuş hissediyordu. Nihai bir varış noktası olmayan bir yerde sıkışıp kalmıştı. Her ne kadar geceleri yerleşkede çalışarak bir düzen bulmuş olsa da ve her şafak vakti onun sağlıklı ve güçlü bir şekilde geri dönmesini bekleyerek rahatlamış olsa da, kendini... bataklığa saplanmış hissediyordu. Huzursuzdu.

Mutsuz.

Bu yüzden nihayet bu akşam yerleşkeye bir ziyaretçi gelmesini istemişti.

En azından bir yerlerde ilerleme kaydedebilirdi. Ya da öyle umuyordu.

Kendi yarattığı sıcaklık cebinden çıkarken, ısıtma üniteleri açık olmasına rağmen titredi. Değişken sıcaklık, bu tarafta henüz alışamadığı bir şeydi ve Sığınak'la ilgili özlediği tek şeydi. Burada ısındığı zamanlar da oluyordu, üşüdüğü zamanlar da... Eylül gelip de sonbaharın ilk ayazlarını getirdiğine göre bu sonuncusu daha yaygındı.

Bornozunu çektiğinde kıvrımları soğuktu ve kumaşın iğrenç kucağında titredi. Yataktan çıktığında her zaman giyinik olmasına dikkat ederdi. Tohrment bunu hiç söylememişti ama onun kendisini böyle tercih ettiğini hissediyordu: Her ne kadar onu hissetmekten hoşlanıyor gibi görünse de, gözleri onun çıplaklığından ve

İnsanların içindeyken de başını eğip kaçıyordu - her ne kadar Kardeşleri onun yanında kaldığını bilse de.

Adamın, zevk aldığı kişinin kendisi olduğunu bildiğini söylemiş olmasına rağmen, sığınağını onun bedeninde, birlikte yaşadıkları deneyimlerde bulmaya çalıştığını hissediyordu.

Aksini hatırlatacak herhangi bir şey onun için zor olacaktır.

Ayaklarını deri mokasenlerinin içine sokarak ayrılmadan önce tereddüt etti. Adamın aşırı zor durumda olmasından nefret ediyordu ama onunla bu konuda asla konuşmazdı. Aslında, son zamanlarda, bedenleri hangi dilde iletişim kuruyorlarsa o dilde akıcı olmasına rağmen, onun yanındayken pek konuşmuyordu. Gerçekten de, özellikle de içinde bulunduğu ruh hali göz önüne alındığında, onun oyalanmasından iyi bir şey çıkmazdı.

Kendini kapıya doğru zorladı, kapüşonunu kaldırdı ve başını dışarı çıkardı, koridora adım atmadan önce iki tarafa da baktı ve onu kendi başına içeri kapattı.

Her zamanki gibi ses çıkarmadan gitti.

"Lassiter," diye tısladı Tohr banyo aynasına. Cevap gelmeyince yüzüne tekrar soğuk su çarptı. "Lassiter."

Gözlerini kapattığında, o gri manzarada Wellsie'sini gördü. Ondan daha da uzaktaydı, şimdi uzakta... gri taş kayaların arasında öylece dururken ona ulaşmak her zamankinden daha zordu.

Zemin kaybediyorlardı.

"Lassiter, hangi cehennemdesin?"

Melek sonunda jakuzinin kenarında belirdi, bir elinde Freddie Freihofer'ın çikolata parçacıklı kurabiyelerinden bir kutu, diğerinde uzun boylu bir süt.

"Bir tane ister misin?" dedi, kalori yükünü hızlandırarak. "Buzdolabından yeni çıktılar. Soğukken çok daha iyi."

Tohr adama ters ters baktı. "Bana sorunun ben olduğumu söylemiştin." Çiğnemekten başka bir şey yapamayınca

Bütün kutuyu o piç kurusuna ver. Hemen. "Hâlâ orada. Neredeyse gitmiş."

Lassiter, iştahını kaybetmiş gibi, yemeğinizi mahvetme fikrini bir kenara bıraktı. O sadece başını sallayınca Tohr bir an paniğe kapıldı.

"Eğer bana palavra sıktıysan, meleğim, seni öldüreceğim."

Diğer erkek gözlerini devirdi. "Ben zaten ölüyüm, aptal. Ve hatırlatırım ki özgürlüğüne kavuşturmaya çalıştığım tek kişi senin Shellan'ın değil; benim kaderim de onun kaderi, unutma. Sen başarısız olursan ben de başarısız olurum, bu yüzden seninle uğraşmak istemiyorum."

"O zaman neden hala o korkunç yerde?"

Lassiter ellerini havaya kaldırdı. "Bak dostum, bu birkaç orgazmdan daha fazlasını gerektirecek. Bunu bilmen gerek."

"Tanrım, elimden daha fazlası gelmiyor-"

"Gerçekten mi?" Lassiter'in gözleri kısıldı. "Bundan emin misin?"

Bakışları çarpıştığında Tohr gözlerini kaçırmak ve No'One ile sahip olduklarını varsaydığı mahremiyeti yeniden değerlendirmek zorunda kaldı.

Siktir et; birlikte yüzlerce kez orgazm olmuşlardı, yani...

"Ne kadar çok şey yapmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun,"

melek yumuşak bir sesle. "Kan, ter ve gözyaşı, bunun için gerekenler bunlar."

Başını eğen Tohr, çığlık atacakmış gibi hissederek şakaklarını ovuşturdu. Lanet olası saçmalık-

"Bu gece dışarı çıkıyorsun, değil mi?" diye mırıldandı melek. "Döndüğünde gelip beni bul."

"Zaten benimlesin, değil mi?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Son Yemek'ten sonra buluşalım."

"Benimle ne yapacaksın?"

"Yardım istediğinizi söylüyorsunuz, ben de bunu size vereceğim."

Melek ayağa kalktı ve banyo kapısına doğru yürüdü. Sonra geri dönüp kurabiyelerini aldı. "Şafak sökene kadar,

dostum."

Tek başına kalan Tohr kısa bir süre aynayı yumruklamanın faydalarını düşündü ama sonra dışarı çıkıp öldürecek birilerini bulma şansını tehlikeye atabileceğini fark etti. Peki ya şimdi? Bu ihtimal onu kendi derisinin içinde tutan tek şeydi.

Kan. Ter. Gözyaşı.

Küfrederek duş aldı, tıraş oldu ve yatak odasına çıktı. No'One çoktan gitmişti, muhtemelen İlk Yemek'e ondan ayrı olarak gidebilmek için. Bunu her gece yapıyordu, her ne kadar ihtiyatlı görünmek kimseyi kandıramayacak olsa da.

Ne kadar çok şey yapmadığınızı siz de benim kadar iyi biliyorsunuz.

Lanet olsun, Lassiter muhtemelen haklıydı ve sadece seks konusunda da değil.

Bunu düşünürken, No'One'a kendini hiç açıklamadığını fark etti. Onun yine bir kâbus gördüğünü bilmemesine imkân yoktu - yataktan tost makinesiymiş gibi fırlaması ve huysuz huysuz etrafta dolanması odada bir neon işaretiydi. Ama onunla bu konu hakkında hiç konuşmamıştı. Ona bunu sorması için hiç fırsat vermedi.

Aslında onunla hiçbir şey hakkında konuşmazdı. Sahadaki işinden değil. Kardeşlerinden değil. Kralın glymera ile olan mücadelesinden de.

Ve koruduğu başka mesafeler de vardı.

Dolabından bir çift deri çıkardı, içine girdi ve-

Bel bandı kalçalarına sıkıştı. Ve tekrar çektiğinde, yerinde kaldı. Daha da sert çektiğinde, fermuarından ikiye ayrıldı.

Ne. Ne. Sikeyim.

Lanet olası pislikler.

Başka bir çift aldı. Ve aynı sorunla karşılaştı.

-Kalçaları onlar için çok büyüktü.

Dolabını gözden geçirerek tüm dövüş kıyafetlerini kontrol etti. Şimdi düşününce, bazı şeyler

son zamanlarda sıkılaşıyor. Ceketler omuzlarını daraltıyor. Gömlekler gecenin sonunda koltuk altlarından yırtılıyor. Uyluk kapısı.

Omzunun üzerinden bakarken, şifonyerlerden birinin üzerindeki aynada kendi yansımasını gördü.

Kahretsin, bir zamanlar olduğu boyutlara geri dönmüştü. Bu geceye kadar fark etmemiş olması garipti ama artık düzenli bir beslenme programına sahip olan vücudu eski boyutlarına ulaşımtı; omuzları kaslarla dolmuş, kolları şişkinleşmiş, karnı dalgalanmış, kalçaları güçle şişmişti.

Bundan No'One sorumluydu. Onu bu kadar güçlü yapan içindeki kandı.

Arkasını dönerek yatağın yanındaki telefona gitti, daha büyük bedende bir çift deri daha sipariş etti, stat ve sonra şezlonga park etti.

Gözleri dolaba kilitlendi.

Çiftleşme elbisesi hâlâ içindeydi, arkaya doğru itilmişti, hayatına devam etmeye karar verdiğinde koyduğu yerde asılı duruyordu.

Lassiter haklıydı: İşleri olabildiğince ileri g t rmemişti. Ama, Tanrım, başka biriyle seks yapmak? Gerçek seks gibi mi? Sadece onun Wellsie'si vardı.

Kahretsin... İçinde bulunduğu bu kâbus giderek daha da "kısraklaşıyordu".

Ama Tanrım, uyandığında g rd ğu o görüntü, Shellan'ının giderek uzaklaştığı... daha da soluklaştığı... bitkin gözlerinin işkence g rd ğu ve manzara gibi gri olduğu.

Kapıdaki ses Fritz'e ait olamayacak kadar güçlüydü. "İçeri gel."

John Matthew p e r v a z ı n arkasından baktı.  ocuk dövüşmek için giyinmişti, silahları üzerindeydi, ruh hali karanlıktı.

"Erken mi çıkıyorsun?" Tohr söyledi.

Hayır, Z ile vardiya değiştirdim. Sadece bilmeni istedim.

"Sorun nedir?"

Hiçbir şey.

Ne yalan ama. Gerçek, çocuğun kelimelerinin keskin kenarlarında ortaya çıktı, elleri harflerin sert köşeleriyle ASL pozisyonlarını oluşturuyordu. Ve yerden başka hiçbir yere bakmıyordu.

Tohr yolun karşısındaki dağınık yatağı ve No'One'ın yedek kılıflarından birini çalışma masasının yanındaki sandalyenin üzerinde bırakmış olduğunu düşündü.

"John," dedi. "Dinle..."

Çocuk ona bakmadı. Açık kapı aralığında öylece durdu, başı eğik, kaşları düşük, vücudu gitmek için seğiriyordu.

"Bir dakika içeri gel. Kapıyı da kapat."

John acele etmedi ve onları kapatmayı bitirdiğinde kollarını kavuşturdu.

Saçmalık. Nereden başlasam.

"Sanırım burada neler olduğunu biliyorsun. No'One ile."

Beni ilgilendirmez, diye imzalı bir yanıt geldi.

"Saçmalık." En azından bu sayede göz teması kurabilmişti - ne yazık ki, hemen açıklama yapmaktan vazgeçti. Neler olduğunu nasıl açıklayabilirdi ki? "Bu karmaşık bir durum. Ama Wellsie'nin yerini kimse almıyor." Kahretsin, bu isim. "Yani-"

Onu seviyor musun?

"No'One? Hayır, yok."

Burada ne halt ediyorsun? Hayır, buna cevap verme. John volta atıyor, elleri kalçalarında, silahları ışıktaki belli belirsiz parlıyordu. Tahmin edebiliyorum.

Tohr, üzücü bir şekilde, bu öfkenin onurlu olduğunu düşündü. Annesinin anısını koruyan bir evlat.

Tanrım, bu acıttı.

"Hayatıma devam etmeliyim," diye fısıldadı Tohr kısık sesle. "Başka seçeneğim yok."

Siktir git. Ama dediğim gibi, bu beni ilgilendirmez. Gitmem gerek. Sonra görüşürüz.

"Bir an için burada bir parti verdiğimi düşünüyorsanız, çok yanılıyorsunuz."

Sesleri duydum. Ne kadar eğlendiğinizi çok iyi biliyorum.

O uzaklaşırken, kapı atırdıyarak kapandı.

Muhteşemdi. Bu gece biraz daha iyi olursa biri bacağını kaybedecekti. Ya da bir kafa.

OTUZ ALTI

Genel olarak konuşmak gerekirse, insan kanının kokusu bir azınlık ya da vampirinki kadar ilginç değildi. Ancak aynı derecede tanınabilirdi ve biraz dikkat etmeniz gereken bir şeydi.

Xhex bir bacağını Ducati'sinin üzerine atarken havayı tekrar kokladı.

Kesinlikle insan, Demir Maske'nin batısından geliyor.

Saatini kontrol ettiğinde, buluşma ve selamlaşmadan önce biraz daha zamanı olduğunu gördü ve normal iş akışında insanların dahil olduğu herhangi bir karmaşaya göz yummazken, karaborsa ticaretindeki mevcut olayların ışığında, atından indi, anahtarını aldı ve o yöne doğru kaydını sildirdi.

Son üç aydır, şehir merkezinde bir dizi cinayet işlenmişti. Şey... bu konuda duh. Ama ilgilendiği cinayetler çetelerle ilgili dikkatsizce işlenen cinayetler ya da tutkuyla tetik çeken parmaklar ya da sarhoşken vurup kaçmalar değildi. Onun grubu dördüncü büyük kategoriye giriyordu: uyuşturucuyla ilgili.

Ama öyle sıradan bir şekilde değil. Ölümünün hepsi intihardı.

Aracılar sağda solda kendilerini kapatıyorlardı ve gerçekten de bu kadar çok orospu çocuğunun aynı anda vicdan sahibi olma ihtimali neydi? Tabii birileri Caldwell su sistemine ahlaki bir katkı maddesi koymadıysa. Bu durumda Trez'in birkaç farklı düzeyde işi biterdi - ve bitmiyordu.

İnsan polisi şaşkına dönmüştü. Haber medyası ulusal çapta yayın yapıyordu. Politikacıların hepsi heyecanlıydı ve kürsülerine çıkıyorlardı.

Hatta kendisi de Nancy Drewing yapmaya çalışmıştı ama zamanlaması hep gün/geç, dolar/kısa şeklinde olmuştu.

çeşitlilik.

Öte yandan, bu insani soruların çoğunun cevabını zaten biliyordu: O paketlerdeki eski dilde ölüm anlamına gelen damga işin anahtarıydı. Ve vay canına... kendi kurşunlarını yiyenlerin sayısı arttıkça, bu damgalar daha çok ortaya çıkıyordu. Hatta artık sadece kokain değil, eroin ve Ecstasy paketlerinde de görülmeye başlamıştı.

Söz konusu vampir, her kimse, yavaş yavaş iddiasını ortaya koyuyordu. Kendilerini gen havuzundan çıkarmak için insan pisliğini etkiledikleri yoğun bir yaz sezonunun ardından, uyuşturucu ticaretindeki tüm bir demografiyi öldürmeyi başarmışlardı: Geriye sadece sokak köşelerindeki perakendeciler ve büyük balık tedarikçisi Benloise kalmıştı.

Park halindeki bir minibüsün arkasına geçtiğinde, olay yerine her şey olup bittikten hemen sonra geldiği anlaşılıyordu: Asfaltın üzerinde çamur birikintisi gibi duran iki adam vardı, yüzüstü yatmış, gözleri görmüyordu. İkisinin de elinde silahlar ve beyinlerinin ön tarafında delikler vardı ve RIP'lerin geldiği araba hâlâ rölantide gidiyordu, kapıları açıktı ve egzozundan buhar çıkıyordu.

Ancak bunların hiçbiri onun umurunda değildi. Asıl ilgilendiği şey erkek vampirin şık bir Jaguar'a binmesi, siyah saçlarının bir kemerin tepesindeki ışıpta mavi mavi parlamasıydı.

Sanırım gün/dolar oranı yükselişteydi.

Hızlı bir hareketle arabanın önünde yeniden şekillendi ve arabanın farları yanmadığı için ön panelin ışığında adamın yüzünü iyice görebildi.

Vay, vay, vay, diye düşündü, adam başını ona doğru kaldırırken.

Erkekten gelen yavaş kahkaha yaz gecelerine aitti: derin, sıcak ve yaklaşan şimşek kadar tehlikeli. "Güzel Xhexania."

"Assail. Yeni Dünya'ya hoş geldiniz."

"Burada olduğunuzu duymuştum."

"Aynı şekilde." Cesetlere doğru başını salladı.

"Anladığım kadarıyla bir kamu hizmeti yapıyormuşsunuz."

Vampir, saygı duyması gereken şeytani bir ifade takındı. "Bana hak etmediğim bir kredi veriyorsun."

"Uh-huh. Doğru."

"Kuyruksuz bu fareleri önemsedliğini söyleyemezsin, değil mi?"

"Ürününüzün kulübümde yer almasını önemsiyorum."

"Kulüp mü?" Zarif kaşlar o soğuk gözlerin üzerine dikildi. "İnsanlarla mı çalışıyorsun?"

"Onları hizada tutmak daha doğru."

"Ve siz kimyasalları onaylamıyorsunuz."

"Ne kadar çok etki altında kalırlarsa, o kadar sinir bozucu olurlar."

Uzun bir duraklama oldu. "İyi görünüyorsun, Xhex. Ama her zaman öyleydin."

John'u ve onun birkaç ay önce o vampir özentisiyle nasıl başa çıktığını düşündü. Assail ile farklı bir senaryo olacaktı - John daha değerli bir rakiple çok daha fazla eğlenecekti ve Assail her şeyi yapabilecek kapasitedeydi....

Bir acı hissiyle aniden, eşinin artık onun için savaşmaya zahmet edip etmeyeceğini merak etti.

Aralarında bir şeyler farklıydı, hem de iyi anlamda değil. Yazın yakın ve bağlı kalmak için aldıkları tüm o kararlar, gece işlerinin eziyeti altında solup gitmiş, birbirlerini gördükleri o kısa süreler, iyileştirdiklerinden daha fazla mesafe yaratmış gibi görünüyordu.

Şimdiye kadar, sonbaharın soğuk havasında, ziyaretleri daha sert ve daha seyrekti. Daha az cinsel de.

"Sorun nedir Xhex," dedi Assail yumuşak bir sesle. "Acının kokusunu alabiliyorum."

"Caldwell'i bu kadar çabuk ele geçirebileceğini düşünüyorsan burnunu ve erişimini abartıyorsun. Bazı büyük ayakkaşları doldurmaya çalışıyorsun."

"Patronun, Rehvenge'in demek istiyorsun." "Kesinlikle."

"Bu, evi temizlemeyi bitirdiğimde benim için çalışacağın anlamına mı geliyor?"

"Hayatın üzerine değil."

"Seninkine ne dersin?" Bunu bir gülümsemeyle yumuşattı. "Senden hep hoşlandım Xhex. Eğer gerçek bir iş istersen, gel beni bul, yarı ırklarla bir sorunum yok."

Ve bu küçük şarkı onda onun dişlerini tekmeleme isteği uyandırmadı mı? "Üzgünüm, bulunduğum yeri seviyorum."

"Senin kokuna göre öyle değil." Arabanın motorunu çalıştırdığında, ince hırıltı kaputun altındaki her türlü atı haber veriyordu. "Sonra görüşürüz."

Sıradan bir el sallayışla kendini içeri kapattı, motoru çalıştırdı ve farlarını yakmadan yola koyuldu.

Arkasında bıraktığı ölümlere bakarken, en azından artık bir ismi olduğunu düşündü, ama iyi haberler bu kadardı. Assail bir an bile sırtınızı dönmeyeceğiniz türden bir erkekti. Vicdanı olmayan bir bukalemun, binlerce farklı insana binlerce farklı yüz olabilirdi - hiç kimse onun gerçek yüzünü bilemezdi.

Örneğin, onun kendisini çekici bulduğuna bir an bile inanmamıştı. Bu sadece onun dengesini bozmak için yaptığı bir yorumdu. Ve işe yaramıştı da; ama niyetlendiği sebepten değil.

Tanrım, John.

Aralarındaki bu saçmalık ikisini de öldürüyordu ama durmuşlardı. İşleri yoluna koyamıyorlardı; bir şeylerin gitmesine izin veremiyorlardı.

Tam bir karmaşaydı.

Bisikletine atladı, gözlerini korumak için güneş gözlüklerini taktı ve yola koyuldu. Şehir merkezinden çıkarken, ışıkları yanıp sönen ve sirenleri çalan bir CPD ekip arabası filosunun yanından geçti ve lastiklerinin onları az önce bulunduğu yere doğru götürebileceği kadar hızlı gitti.

İyi eğlenceler çocuklar, diye düşündü.

Acaba şimdiye kadar çoklu intiharlar için bir protokolleri var mıydı?

Kendisi de kuzeye, dağlara doğru yöneldi. Sadece yok olmak daha etkili olurdu ama kafasını havalandırması gerekiyordu ve kafatasını tertemiz yapmak için kırsal bir yolda seksen yapmak gibisi yoktu. Soğuk havanın havacı gözlüklerini burnuna geri itmesi ve motorcu ceketinin göğüslerinde ikinci bir deri oluşturmasıyla, motoru daha da sertleştirdi, motorun üzerinde düz bir şekilde uzandı ve makineyle bir oldu.

Kardeşliğin malikânesine yaklaştığında, bunu neden kabul ettiğinden emin değildi. Belki de sadece istek karşısında şaşırmıştı. Belki de John'la karşılaşmak istiyordu. Belki de... içinde yaşadığı bu hüznün sisinden kurtulmak için bir şeyler, herhangi bir şey arıyordu.

Belki de annesiyle buluşuyor olması, işlerin daha da kötüye gideceği anlamına geliyordu.

Yaklaşık on beş dakika sonra, yoldan saptı ve her zaman yerinde olan mhis'e doğru koştu. Bir geyiğe ya da ağaca çarpmamak için yavaşlayarak dağın yükselişini yavaş yavaş tırmandı ve eğitim merkezi girişine açılan kapılara benzeyen bir dizi kapıda durdu.

Güvenlik kameralarının her birinde neredeyse hiç gecikme olmadı; o bekleniyordu.

Son barikatı da geçip avluya açılan geniş dönemece girdiğinde, kalbi karnına doğru yer değiştirdi. Tanrım, kocaman taş ev hâlâ aynı görünüyordu. Ama hadi ama, sanki hiç değişmiş miydi? Kuzeydoğu kıyısı boyunca bir nükleer bomba yağmuru olabilirdi ve burası hala sağlam kalırdı.

Bu kale, hamamböcekleri ve Twinkies. Geriye kalan tek şey.

Ducati'yi ön kapiya çıkan taş basamakların hemen ötesine park etti ama inmedi. Kemerli sövelere, devasa oymalı panellere, ağızlarında kameralar olan, öfkeli çirkin suratlara baktı; görünürde hoş geldin paspası yoktu.

Risk size ait olmak üzere girin.

Saatini hızlıca kontrol ettiğinde zaten bildiğı bir şeyi öğrendi: John çoktan geceyi dışarıda geçirmiş, az önce ayrıldığı şehrin bir bölümünde savaşıyor olacaktı.

Xhex başını sola doğru çevirdi.

Annesinin ızgarası evin arkasındaki bahelerdeydi.

Bu iyiydi. İçeri girmek istemedi. Fuayede yürümek istemedi. iftleştğinde ne giydiğini, ne düşündüğünü, ne hayal ettiğini hatırlamak istemiyordu.

Hayatın nasıl olacağına dair aptalca bir fantezi.

Çitin diğerk tarafına geçtiğinde yönünü bulmakta hiç zorlanmadı. John'la birlikte ilkbaharda burada dolaşmışlar, meyve ağaçlarının tomurcuklanan dallarının altına girmişler, taze toprağın unutulmuş kokusunu içlerine çekmişler, havanın uzun sürmeyeceğini bildikleri soğuga karşı birbirlerine sarılmışlardı.

O zamanlar çok fazla olasılık vardı. Ve şimdi bulundukları yer göz önüne alındığında, yazın tüm sıcaklığının gitmiş olması, o hayati çiçeklenme döneminin tamamen kaçırılmış olması biraz uygun görünüyordu: Artık yapraklar yerdeydi, dallar bir kez daha çıplaktı ve her şey yere ömelmekle ilgiliydi.

Bu gece tam bir Hallmark kartı gibiydi.

Annesinin ızgarasına odaklanarak evin yan tarafına doğru ilerledi, bilardo salonunun ve kütüphanenin Fransız kapılarının önünden geçti.

No'One havuzun kenarındaydı, henüz boşaltılmamış suyun mavi ışıltısıyla aydınlanan hareketsiz bir figürdü.

Vay canına... diye düşündü Xhex. Dışide büyük bir şeyler değişmişti ve bu değişim her neyse, duygusal üstyapısının çoğunu değiştirmişti. Şebekesi karmakarışıkta ama kötü bir şekilde değil; daha çok kapsamlı bir tadilattan geçen bir ev gibiydi. Bu iyi bir başlangıçtı, muhtemelen uzun zamandır beklenen olumlu bir dönüşümdü.

"Aferin Tohr," diye mırıldandı Xhex nefesinin altından.

Sanki duymuş gibi, No'One omzunun üzerinden baktı - ve Xhex o zaman her zaman yukarıda olan kapüşonun aşağıda olduğunu fark etti, annesinin pürüzsüz sarı saçlarından oluşan şapkası, uzun ucu cüppenin altına sokulmuş saçların örülmüş olduğunu gösteriyordu.

Xhex korkunun o ızgarayı aydınlatmasını bekledi. Ve bekledi.

Ve bekledim.

Kahretsin, gerçekten bir şeyler değişmişti.

Xhex yaklaşırken No'One, "Geldiğiniz için teşekkürler," dedi.

Bu ses farklıydı. Biraz daha derindi. Daha kesin.

Pek çok açıdan değişime uğramıştı. "Beni davet ettiğin için teşekkürler," diye yanıtladı Xhex.

"İyi görünüyorsun."

"Sen de öyle."

Annesinin önünde durarak, havuzdan gelen titrek ışığın kadının mükemmel güzellikteki yüzünde nasıl oynadığını ölçtü. Bunu takip eden sessizlikte Xhex kaşlarını çatı, duyu alıcılarına bilgi aktı ve resim tamamlandı.

"Sıkışıp kaldın," dedi, bunun biraz ironik olduğunu düşünerek.

Annesinin kaşları çatıldı. "Aslına bakarsan... öyleyim."

"Komik." Xhex gökyüzüne baktı. "Ben de öyle."

Karşısındaki güçlü ve gururlu kadına bakan No'One, kızıyla arasında tuhaf bir bağ hissetti: havuzdan gelen huzursuz yansımalar sert bir şekilde oynarken,

Acımasız yüz hatları, o tunç grisi gözlerde kendisinininkine benzer sinirli bir hayal kırıklığı vardı.

"Demek sen ve Tohr, ha?" dedi Xhex kayıtsızca.

No'One ellerini sıcaktan kızarmış yüzüne götürdü. "Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum."

"Belki de bu konuyu açmamalıydım. Sadece-evet, aklının her yerinde bu var."

"Pek sayılmaz."

"Yalancı." Yine de suçlama yoktu. Kınama yok. Sadece bir gerçeği ifade ediyorum.

No'One tekrar suya döndü ve yarı bir symphath olarak, tek kelime etmese bile kızının gerçeği bileceğini kendine hatırlattı.

Havuzun çalkalanan yüzeyine bakarak, "Onun üzerinde hiçbir hakkım yok," diye mırıldandı. "Onun üzerinde hiçbir hakkım yok. Ama senden gelmeni istememin nedeni bu değil-"

"Kim demiş?"

"Pardon?"

"Senin olmadığınızı kim söyledi?"

No'One başını salladı. "Tüm nedenlerini biliyorsun." "Hayır. Bilemiyorum. Eğer sen onu istiyorsan ve o da seni istiyorsa-"

"Yapmıyor. Her şekilde değil." No'One çoktan yüzünü kapatmış olmasına rağmen saçlarını taradı. Sevgili Bakire Kâtip, kalbi çok sert atıyordu. "Yapamam... Bundan bahsetmemeliyim."

Kimseye bir şey söylememek daha güvenli geliyordu - Tohr'un hakkında spekülasyon yapılmasından hoşlanmayacağını biliyordu.

Uzun bir sessizlik oldu.

"John ve ben iyi değiliz."

No'One kızının açık sözlülüğü karşısında kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Ben... Ben de merak etmiştim. Sen gideli uzun zaman oldu ve o da pek mutlu görünmüyordu. Farklı bir sonuç umuyordum. Birçok açıdan."

İkisi arasında olanlar da dahil.

Ve gerçekten de Xhex'in söylediği doğrudu. İkisi de oyalanıyordu - tam olarak arzu edilen bir uyum değildi bu.

Bununla birlikte, kendisine sunulan her türlü ortaklığı kabul ederdi.

Xhex havuzun kenarında dolaşmaya başlarken aniden, "Bence sen ve Tohr mantıklısınız," dedi. "Bunu sevdim."

No'One kaşlarını tekrar kaldırdı. Ve konuşmama kuralını yeniden değerlendirdi. "Gerçekten mi?"

"O iyi bir erkek. İstikrarlı, güvenilir - ailesine olanlar çok trajik. John uzun zamandır onun için endişeleniyordu - bilirsiniz, o John'un sahip olduğu tek anneydi. Wellsie, yani."

"Onunla hiç tanıştın mı?"

"Resmi olarak değil. Çalıştığım yerde takılacak biri değildi ve Tanrı biliyordu ki Kardeşlik'in olduğu yerde asla hoş karşılanmazdım. Ama ününün farkındaydım. Sert bir kurabiye - gerçekten açık sözlü, bu bakımdan değerli bir kadın. Glymera'nın onun büyük hayranı olduğunu sanmıyorum ve onları umursamaması bence onu tavsiye etmek için başka bir şeydi."

"Onları gerçekte bir aşk hikayesiydi."

"Evet, duyduğum kadarıyla. Açıkçası, hayatına devam edebilmesine şaşırdım, ama devam edebilmesine sevindim - bu sana çok iyi geldi."

No'One derin bir nefes aldı ve kuru yaprakları kokladı. "Başka seçeneği yok."

"Pardon?"

"Bu benim anlatacağım bir hikâye değil ama şu kadarını söyleyeyim, eğer başka bir yol seçebilseydi, herhangi bir yol, seçerdi."

"Nereye varmaya çalıştığınızı anlamıyorum." No'One açıklama yapmayınca Xhex omuz silkti. "Sınırlara saygı duyabilirim."

"Teşekkür ederim. Geldiğinize sevindim."

"Beni burada istemene şaşırdım-"

"Seni sayılamayacak kadar çok kez hayal kırıklığına uğrattım." Xhex gözle görülür bir şekilde geri çekilirken, No'One başını salladı. "Buraya ilk geldiğimde, çok fazla şeyle boğulmuştum, konuşmama rağmen kayboldum"

yalnız olmadığım halde izole edilmiş bir dilde konuştum. Ancak bilmenizi isterim ki buraya gelmemin asıl sebebi sizsiniz ve bu gece sizden özür dileme vaktim geldi."

"Ne için?"

"Seni en başında terk ettiğim için."

"Tanrım..." Kadın kısa saçlarını ovuşturdu, güçlü vücudu sanki kaçmamak için kendini zorluyormuş gibi yerinde kıpırdandı. "Ah, dinle, özür dileyecek bir şey yok. Olmayı sen istemedin-"

"Sen dünyaya yeni gelmiş bir gençtin, sana bakacak bir mahremiyetin yoktu. Sıcaklık ve yardım için ağlamaktan başka bir şey yapamazken seni kendi başının çaresine bakman için bıraktım. Ben... çok üzgünüm kızım." Elini kalbine götürdü. "Sesimi ve kelimelerimi bulmam çok uzun sürdü, ama bunu kafamda saatlerce çalıştığımı bil. Sana söyleyeceklerimin doğru olmasını istiyorum, çünkü ilk günden beri aramızdaki her şey yanılttı ve hepsi benim yüzümden oldu. Çok bencildim, cesaretim yoktu ve ben-"

"Dur." Xhex'in sesi gergindi. "Lütfen... sadece dur-" "-sana sırtımı dönmekle hata ettim. Ben hatalıydım. bu kadar beklemek için. Her konuda yanılmışım. Ama bu." Ayağını yere vurdu. "Bu gece sana tüm hatalarımı açıklıyorum, böylece ne kadar kusurlu ve istenmeyen olsa da sana sevgimi de vaat edebilirim. Annen olmayı ya da sana kızım demeyi hak etmiyorum, ama belki bir tür... dostluk kurabiliriz. Bunun da istenmemesini anlayabilirim ve senden bir şey talep etmeye hakkım olmadığını biliyorum. Sadece burada olduğumu, kalbimin ve zihnimin senin kim ve ne olduğunu öğrenmeye açık olduğunu bil."

Xhex bir kez göz kırptı ve sonra sessiz kaldı. Sanki kendisine söylenenler kötü bir radyo frekansından gelmişti ve anlam çıkarmak zorunda kalmıştı.

Sonra a An, ve kadın dedi Kabaca, "Ben a Symphath. Bunu biliyorsun, değil mi? "Melez" terimi

'yarısı' günah yiyici olduğunda bir bok ifade etmez."

No'One çenesini kaldırdı. "Sen değerli bir kadınsın. Sen busun işte. Kanının bileşimi umurumda değil."

"Benden çok korkuyordun."

"Her şeyden çok korkuyordum."

"Ve yüzümdeki o erkeği görmek zorundasın. Bana her baktığında, sana ne yapıldığını hatırlamalısın."

Bunun üzerine No'One sertçe yutkundu. Bu kısmın doğru olduğunu varsayıyordu ama aynı zamanda ileriye dönük en önemsiz şeydi: bunu kızıyla ilgili hale getirmenin zamanı gelmişti. "Sen değerli bir kadınsın. Benim gördüğüm bu. Ne daha fazlasını... ne de daha azını."

Xhex tekrar göz kırptı. Birkaç kez. Sonra daha hızlı.

Sonra öne doğru atıldı ve No'One kendini güçlü ve emin bir kucaklamanın içinde buldu.

Bu sevgi jestine karşılık vermekte bir an bile tereddüt etmedi.

Kızına sarılırken, evet, gerçekten de affetmenin en iyi temas yoluyla ifade edilebileceğini düşündü. Kelimeler, büyük bir ıstırap anında kaçındığı şeyi tutmanın, kanının ona karşı olmasının, bencilce yanlış yaptığı dişiyi kısa bir süre için bile olsa desteklemenin hissine nüans veremezdi.

"Kızım," dedi çatallaşan bir sesle. "Benim güzel, güçlü... değerli kızım."

Titreyen bir eliyle Xhex'in başının arkasını kavradı ve dişinin yüzünü yana çevirdi, böylece onu bir bebek doğurur gibi omzuna aldı. Sonra yumuşak, nazik vuruşlarla kısa saçları düzeltti.

Symphath'ın ona yaptığı herhangi bir şey için minnettar olduğunu söylemek mümkün değildi. Ama bu an tüm acısını alıp götürmüştü, rahminde çizilmeye başlanan çemberin sanki

Sonunda tamamlandı, uzun zamandır ayrı duran iki yarım bir kez daha ayrılmaya başladı.

Xhex sonunda geri çekildiğinde, No'One'ın nefesi kesildi.

"Kaniyorsun!" Kızının yanağına uzanarak kırmızı damlaları elleriyle temizledi. "Doktor Jane'i çağırayım-" "Merak etme.

Sadece... evet, endişelenecek bir şey yok. hakkında. Bu benim ağlama şeklim."

No'One elini kızının yüzüne koydu ve şaşkınlıkla başını salladı. "Bana hiç benzemiyorsun." Dişi gözlerini sertçe kaçırdı, "Hayır, bu iyi. Sen çok güçlüsün. Çok güçlüsün. Bu yönünü seviyorum, her yönünü seviyorum."

"Bunu kastetmiş olamazsın."

"Senin symphath tarafın... bu bir tür lütuf." Xhex karşı çıkmaya başladığında, No'One onun sözünü kesti. "Sana şeylere karşı bir koruma katmanı sağlıyor. Sana şeylere karşı bir silah veriyor."

"Belki."

"Kesinlikle."

"Biliyor musun? Sana hiç kızmadım. Yani, yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum. Dünyaya bir iğrençlik getirdin-"

"Sakın benim yanımda o kelimeyi kullanma," diye bağırdı No'One. "Söz konusu kendin olduğunda değil. Anlaşıldı mı?"

Xhex gırtlaktan gelen bir sesle güldü ve avuçlarını savunmak için havaya kaldırdı. "Tamam. Tamam."

"Sen bir mucizesin."

"Daha çok bir lanet gibi." No'One tartışmak için ağzını açtığında, Xhex onun sözünü kesti. "Bak, tüm bu... şey için minnettarım. Gerçekten, yani gerçekten çok iyisin. Ama ben kelebeklere ve tek boynuzlu atlara inanmıyorum, sen de inanmamalısın. Son yıllarda ne olduğumu biliyor musun... Tanrım, hatırlayabildiğim kadarıyla?"

No'One kaşlarını çattı. "İnsan dünyasında çalışıyordunuz, değil mi? Sanırım bunu bir noktada duymuştum?"

Xhex solgun ellerini kaldırdı, parmaklarını pençe şeklinde büktü ve serbest bıraktı. "Ben bir suikastçıydım. İnsanları avlamak ve öldürmek için para aldım. Her tarafımda kan var No'One ve bizim için güllük gülistanlık bir buluşma planlamadan önce bunu bilmen gerek. Tekrar söylüyorum, buraya gelmemi istediğin için çok mutluyum ve her şey için affedilebilirsin ama benim hakkımda gerçekçi bir fikre sahip olduğundan emin değilim."

No'One kollarını cübbesinin kollarının içine soktu. "Şu anda... bu uygulamayla mı meşgulsünüz?"

"Kardeşlik ya da eski patronum için değil. Ama şu anda sahip olduğum iş için mi? Eğer bu beceri setini tekrar gözden geçirmem gerekirse, hiç tereddüt etmeden yaparım. Benim olanı korurum ve eğer biri yoluma çıkarsa, yapmam gerekeni yaparım. Ben böyleyim."

No'One o yüz hatlarını, o sert ifadeyi, daha çok bir erkeğinkine benzeyen o gergin, kaslı vücudu inceledi... ve gücün arkasında ne olduğunu gördü: Xhex'te bir kırılma vardı, sanki geri çevrilmeyi, dışlanmayı, bir kenara itilmeyi bekliyordu.

"Bence bu gayet iyi."

Xhex gerçekten de sıçradı. "Ne?"

No'One çenesini bir kez daha yukarı kaldırdı. "Etrafım bu kurallara göre yaşayan erkeklerle dolu. Kadın olduğun için senin için neden farklı olsun ki? Aslında seninle gurur duyuyorum. Saldırıya uğramaktansa saldıran olmak daha iyidir - senin de böyle düşünmeni diğerlerine tercih ederim."

Xhex titreyerek nefes aldı. "Tanrım... kahretsin... şu anda bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin."

"İsterseniz tekrar etmekten memnuniyet duyarım."

"Hiç düşünmemiştim... her neyse. Burada olmana sevindim.

Aradığına sevindim. İyi ki..."

Cümlesini tamamlamayan No'One gülümsedi ve göğsünde parlak bir ışık belirdi. "Ben kendim olarak

Pekala. Belki, eğer... nasıl derler, boş vaktiniz varsa?
Birlikte birkaç saat geçirebilir miyiz?"

Xhex biraz sıırtmaya başladı. "Sana bir şey sorabilir miyim?" "Ne istersen."

"Hiç motosiklete bindin mi?" "O da ne?"

"Evin önüne gel. Sana göstereyim."

OTUZ YEDİ

Tohr gecenin sonunda iki kirli hançerle, cephanesiz ve sağ baldırında bir zombi gibi topallamasına neden olan bir kemik çürüğüyle geri döndü.

Siktiğimin lastik demirleri. Yine de, o daha azının intikamını almak eğlenceli olmuştu. Havayı yumuşatmak için düşmanın yüzünü zımparalamak gibisi yoktu.

Asfalt onun arkadaşıydı.

Hepsi için zorlu bir savaş gecesi olmuştu, hem de geç bir gece; her ikisi de iyiydi. Saatler hızla ilerlemişti ve her ne kadar siyah kandan dolayı bozulmuş et gibi koksa ve yeni derisinin bir tarafına dikiş atılması gerekse de, yola çıktığında olduğundan daha iyi hissediyordu.

Rhage'in her zaman söylediği gibi, dövüşmek ve sevişmek. Bunlar var olan en iyi iki ruh hali dengeleyicisiydi.

Ne yazık ki daha sakin olması hiçbir şeyin farklı olduğu anlamına gelmiyordu. Eve geldiğinde de aynı bok onu bekliyordu.

Antreden geçerek silahsızlanma ritüeline başladı; göğüs kılıfını, omuz kılıfını ve silah kemerini çözdü. Taze pişmiş biberiyeli kuzu etinin kokusu fuayeyi doldurdu ve yemek odasına hızlı bir bakış, doggen'in her şeyi düzgün bir şekilde hazırladığını, gümüşün parıldadığını, kristalin ışıldadığını, insanların Son Yemek için toplanmaya başladığını gösterdi.

Her zaman olduğu gibi No'One aralarında değildi.

Merdivenleri koşarak çıkarken, yukarı çıktıkça daha da sertleşen uyarılmayı inkâr edemiyordu. Ama ereksiyon onu tam olarak mutlu etmiyordu.

Ne kadar çok şey yapmadığınızı siz de benim kadar iyi biliyorsunuz.

Kapısına vardığında tokmağı kavradı ve gözlerini kapattı. Sonra panelleri zorlayarak açtı ve "Kimse yok mu?" dedi.

Vardiyası yaklaşık bir saat sonra bitecekti -Fritz yemeğe hazırlanmak için biraz zaman kazanması konusunda ısrar etmişti, başlangıçta buna karşı çıkmıştı ama son zamanlarda bundan yararlanıyor gibiydi, çünkü savaştan döndüğünde jakuzi her zaman nemli olurdu.

Onu küvette yakalamayacağını umuyordu. Duş almak istiyordu ve ikisini banyoda çırılçıplak bir arada nasıl tutacağını bilmiyordu.

Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki-

"Kapa çeneni. Kapa çeneni." Silahlarını bıraktı ve kaslı tişörtünü ve boktan ayakkabılarını çıkarmaya başladı. "No'One? Burada mısın?"

Kaşlarını çatarak banyoya doğru eğildi ve bir sürü kimseyi bulamadı.

Havada koku yok. Küvette akan su yok. Yerinden çıkmış havlu yok.

Tuhaf.

Dağınık bir kafayla koridora geri döndü, büyük merdivene çarptı ve altındaki gizli kapıyı iyi bir şekilde kullandı. Yeraltı tüneline geçerken, kadının havuzda olup olmadığını merak etti.

Öyle olmamasını umuyordu. Aleti öyle olması için dua etti.

Tanrı aşkına, artık ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu.

Ancak... yüzeyinde çıplak ya da başka bir şekilde yüzmüyordu. Yıkama ve kurutma makinelerinin olduğu yerde de değildi. Ağırlık odasında, soyunma odasında ya da spor salonunda havluları yeniden istiflemiyordu. Klinik alanında da raflara yeni önlükler koymuyordu.

O... orada değildi.

Malikâneye geri dönüşü, dışarıda koştuğu sürenin yarısı kadar sürdü ve mutfağa vardığında bulduğu tek şey, akşam yemeği için koşuşturan bir sürü köpekti.

Duyularını ilk kez zorladığında, kadının malikânenin hiçbir yerinde olmadığını fark etti.

İçinden çarpıcı bir panik geçti, başı uğuldadı.

-

Hayır, bekle, bu bir motosikletin sesiydi...?

Derin, gürleyen hırıltının hiçbir anlamı yoktu. Tabii Xhex bir sebepten dolayı eve gelmişti -ki bu John için iyi bir haberd-

No'One evin önündeydi. Şu anda.

Damarlarındaki kanın izini sürerek fuayeye doğru koştu, antreye doğru ilerledi ve... girişin en üst basamağında durdu.

Xhex Ducati'sinin üzerindeydi, siyah deri formu motosiklete mükemmel bir şekilde uyuyordu. Ve hemen arkasında? No'One koltuğu paylaşıyordu, kapüşonu açıktı, saçları dağınıktı, gülümsemesi güneş kadar parlaktı.

Onu gördüğünde yüz ifadesi değişti, gerginleşti.

"Hey," dedi, kalp atış hızının normale dönmeye başladığını hissederek.

Arkasında, girişten başka birinin çıktığını hissetti. John.

Xhex arkadaşına baktı ve başını salladı ama motoru durdurmadı. Omzunun üzerinden bakarak, "İyi misin anne?" diye sordu.

"Evet, gerçekten." No'One beceriksizce atından indi, cübbesi sanki bu keyifli yolculuğu atlattığı için rahatlamış gibi ayaklarının dibine yerleşti. "Yarın gece görüşür müyüz?"

"Evet. Seni üçte alırım."

"Mükemmel."

İki dişi o kadar kolay bir gülümsemeyi paylaştı ki neredeyse gözleri dolacaktı: Aralarında bir tür anlaşılmaya varılmıştı... ve eğer Wellsie'sini ve oğlunu geri alamazsa... evet, No'One'ın gerçek ailesini bulmasını isterdi.

Doğru yönde bir adım atılmış gibi görünüyordu.

No'One merdivenlerden çıkarken, John onunla yer değiştirerek bisiklete doğru gitti. Tohr ona nereye gittiklerini, ne yaptığını, neler konuşulduğunu sormak istedi. Ama o

hatırlatıldı kendisi o Uyumak
Düzenlemelere rağmen, bunların hiçbirine
hakkı yoktu.

Bu da ona tam olarak ne kadar ilerlemediklerini ve
o.

"Eğlendin mi?" dedi geri çekilip arabayı tutarken.
Kapıyı ona aç.

"Evet, öyle yaptım." Bornozunun eteklerini topladı ve
topallayarak antreye girdi. "Xhex beni bir motosiklet
gezintisine çıkardı - yoksa motosiklet miydi?"

"İkisi de olur." Ölüm tuzağı. Donör döngüsü. Her neyse.
"Bir dahaki sefere kask tak."

"Kask mı? Binicilikte olduğu gibi mi?"

"Tam olarak değil. Çene kayışı olan kadifeden biraz daha
sağlam bir şeyden bahsediyoruz. Sana bir tane getireyim."

"Oh, teşekkür ederim." Sarı saçlarının üzerindeki
tutamaları düzeltti. "Çok... heyecan vericiydi. Uçmak gibi. İlk
başta korkmuştum ama o yavaşça gitti. Ama daha sonra
sevmeyi öğrendim. Çok hızlı gittik."

Bu, hayatının geri kalanında bir torbaya sığmak
istememesine neden olmadı mı?

Ve bir kez olsun, onun korkmuş olmasını dilerken buldu
kendini. O Ducati, üzerine cıvatalanmış lanet bir koltuğa
sahip bir motordan başka bir şey değildi. Arkadan bir
zıplasa, o narin teni yol için kırmızı boyadan başka bir şey
olmazdı.

"Evet... bu harika." Kafasının içinde ona kinetik enerjinin
temelleri ve hematoma ve amputasyon gibi tıbbi terimler
etrafında dönen bir güvenlik dersi vermeye başladı.
"Yemeğe hazır mısın?"

"Açlıktan ölüyorum. Bütün o temiz hava."

Uzaktan motorun kalkış sesini duydu ve sonra John ölü
gibi görünerek içeri girdi.

Çocuk doğrudan bardo odasına gitti ve bire on, bir
avuç kavrulmuş balın peşinde değildi - ama onunla
konuşmak yoktu. Gecenin başında bunu açıkça belirtmişti.

"Hadi," dedi Tohr. "Gidip oturalım."

Kemerler arasından geçtiklerinde masanın etrafındaki olağan sohbet gürültüsü kesildi ama o bunu umursamayacak kadar önünde yürüyen kadına odaklanmıştı. Xhex'le birlikte gecenin karanlığında kükreyerek tek başına dünyaya gelmiş olması fikri onu... farklı gösteriyordu.

Tanıdığı No'One asla böyle bir şey yapmazdı.

Ve, kahretsin... nedense, onun bornozundan başka giysiler giydiğini, bisiklete bindiğini, saçlarının o örgüden kurtulup gecenin içine doğru uzandığını düşününce vücudu sulandı.

Kot pantolon giyse nasıl görünürdü? İyi türden... bir kadının kışını saran ve bir erkeğin bisiklete binmek istememesine neden olan türden.

Birden onu çıplak ve duvara yaslanmış, bacaklarını açmış, saçlarını çözmüş, elleriyle göğüslerini avuçlarken hayal etti. İyi bir çocuk gibi dizlerinin üzerindeydi, ağzı onun seksinin üzerindeydi, dili parmaklarıyla hakkında çok şey öğrendiği o yeri yalıyordu.

Onu emiyordu. Yüzüne karşı onu hissederken, o yükselip sıkılaştıkça-

İçinden çıkan hırıltı sessiz odada yankılanacak kadar yüksekti. No'One'ın şaşkın yüzünü omzunun üzerinden çevirecek kadar yüksekti. Onu tam bir pislik gibi gösterecek kadar yüksekti.

İzini kaybettirmek için kadının sandalyesini masadan çekerek ayrıntılı bir çalışma yaptı. Sanki beyin ameliyatı gibi.

No'One oturduğunda, kendi uyarılmışlığı burnuna doğru sürüklendi ve göğsünden bir hırıltı daha çıkmasını engellemek için neredeyse kendini boğmak zorunda kaldı.

Kendi koltuğuna park edince, ereksiyonu fermuarının arkasına büyük bir sıkışma yaşadı ve bu gayet iyiydi. Belki de kan akışı kesilecek ve orospunun havası sönecekti ama... şey, horoz halkası teorisine göre, muhtemelen tam tersi doğru olacaktı.

Harika.

Peçetesini aldı, özenle katlanmış yerinden çıkardı ve- Herkes ona ve No'One'a bakıyordu. Kardeşliğe. Onların shellanları. Henüz hizmet etmeye başlamamış olan Doggen bile.

"Ne?" diye mırıldandı, şam bezini kucağına koyarken.

İşte o zaman gömlek giymediğini fark etti. Ve No'One kapüşonunu takmamıştı.

Kimin daha çok dikkat çektiğini bilmek zor. Muhtemelen o, çünkü çoğu insan onu yüzü kapalı olmadan görmemişti.

-

Ne olduğunu anlamadan üst dudağı kıvrılıp uzun dişlerini çıkardı ve erkeklerin her biriyle göz göze gelerek onlara alçak sesle ve kötü bir şekilde tısladı. Hepsi de mutlu bir şekilde çiftleşmiş olmalarına rağmen. Ve onun kardeşleri. Ve bölgeci olmaya hakkı yoktu.

Bir sürü kaş kalktı. Birkaç kişi içtikleri şeyden bir kadeh daha istedi. Birisi gelişigüzel ılık çalmaya başladı.

No'One kapüşonunu hızla yerine takarken, hava durumu ve spor hakkında garip konuşmalar başladı.

Tohr sadece şakaklarını ovuşturdu. Başını neyin ağrıttığını bilmek zordu.

Aralarından seçim yapabileceğiniz çok şey vardı.

Sonunda, yemek başka bir olay olmadan geçti. Yine de, bir yemek kavgası ya da mutfakta bir yangın çıkmadığı sürece, Kardeşlik'te çingiraklı yılan oynamasına layık bir ikinci perdenin ne olabileceğini hayal etmek zordu.

İşler bozulduğunda, o ve No'One ayaklarını yemek odasından dışarı attılar - ama belli ki aynı nedenden dolayı değil.

Merdivenlere geldiklerinde, "Şimdi işe gitmem gerekiyor," dedi. "Bütün akşam yoktum."

"Akşam karanlığında
yetişebilirsiniz." "Bu doğru
olmaz."

Kendini ona yatağa gitmesi gerektiğini söylemenin eşiğinde bulduğunda, No'One'ın son birkaç aydır sadece onunla vakit geçirdiğini fark etti: Evet, elbette çalışıyordu ama bunu tek başına yapıyordu ve yemeklerde sessiz kalıyordu.

Düşündüm de, üst kattayken ya vuruyorlardı ya da uyuyorlardı. Yani onunla da pek etkileşime girmiyordu.

"Sen ve Xhex nereye gittiniz?"

"Her yerde. Nehre kadar. Kasabaya."

"Kasabaya" kısmında kısa bir süre gözlerini kapattı. Sonra da onu neden hiçbir yere götürmediğini merak etti. Rotasyon dışında olduğu zamanlarda ya spor salonuna gidiyor ya da yatakta kitap okuyarak onun işinin bitmesini bekliyordu. Onunla dışarıda bir şeyler yapmak hiç aklına gelmemişti.

Çünkü onu elinden geldiğince saklıyordun, diye belirtti vicdanı.

Her neyse. O her zaman çalışıyordu-

"Hey, dur bir dakika, neden akşamları hiç izin almıyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak. Kahretsin, o uşak ne halt ediyordu, bu kadını iliklerine kadar çalıştırıyordu-

"Oh, var, ama onları asla almam. Öylece oturmayı sevmiyorum."

Tohr başparmağıyla bir kaşını ovuşturdu.

"İzin verirseniz," diye mırıldandı, "eğitim merkezine gidip hemen başlayacağım."

"Ne zaman bitireceksin?"

"Muhtemelen öğleden sonra dört gibi."

"Tamam." Kız arkasını dönerken, adam elini kızın koluna koydu. "Ah, dinle, gündüz saatlerinde soyunma odasına girersen, her zaman kapıyı çal ve kendini tanıt, tamam mı?"

Birinin ihtiyaç duyacağı son şey, onun çıplak kardeşlerinden birine bakmasıydı.

"Oh, tabii ki. Her zaman yaparım."

Kadın köşede kaybolurken, adam onun gidişini izledi; topallayan formu, aniden onurlandırmadığını hissettiği doğuştan gelen bir asalet taşıyordu.

"Bir randevumuz var, unuttun mu?"

Sağına bakarak başını Lassiter'e doğru salladı. "Hiç havamda değilim."

"Zor iş. Hadi, her şeyi ayarladım."

"Bak, alınma ama şu anda iyi bir arkadaş değilim-"

"Ne zaman olacaksın ki?"

"Ben gerçekten-"

"Bla, bla, bla. Kapa çeneni ve kışını kaldır."

Melek tutup çekerken Tohr mücadeleyi bıraktı ve merdivenlerden yukarı, heykeller koridorundan aşağı sürüklenmesine ve diğer taraftan çıkmasına izin verdi. Kendi odasının önünden, çocukların odalarının önünden, Z'nin, Bella'nın ve Nalla'nın süitinin önünden geçtiler. Personel odasına çıktılar. Sinema salonunun girişine kadar.

Tohr durdu. "Eğer bu da başka bir Beaches maratonuysa, oturamaz hale gelene kadar kışını tekmeleyeceğim."

"Şu haline bak! Kurnazlık yapmaya çalışıyorsun."

"Cidden, eğer içinde zerre kadar merhamet varsa, yatmama izin verirsin-"

"Orada fıstıklı M&M'lerim var."

"Benim tarzım değil."

"Raisinets."

"Feh."

"Sam Adams."

Tohr gözlerini kıstı. "Soğuk mu?"

"Düpedüz buz gibi."

Tohr kollarını göğsünde kavuşturdu ve kendi kendine beş yaşındaki bir çocuk gibi somurtmadığını söyledi. "Milk Duds istiyorum."

"Aldım. Ve patlamış mısır."

Tohr bir lanetle kapıyı çekip açtı ve loş ışıklı kırmızı mağaraya çıktı. Oraya çıktıklarında melek her şeyi sorunsuz hale getirdi: Derin çanak kış sarayları devreye girdi. Yerde buzlu bir kovanın içinde yedekleriyle birlikte Sam Adams. Evet, sarı bir kutu Milk Duds ile utanç verici bir kalori gösterisi. Ve lanet patlamış mısır.

Yan yana oturdular ve ayaklıkları tekmelediler. "Bana bunun ellili yıllardan kalma bir seks filmi olmadığını söyle," dedi Tohr. mırıldandı.

"Hayır. Patlamış mısır?" dedi melek, oynat tuşuna basıp bir kâse uzatırken. "Ekstra tereyağı, hem de iyi plastik olanından. O saçma sapan gerçek inek boku değil."

"Şu anda iyiyim."

Ekranda, bir film stüdyosunun tanıtımı bir dizi jenerikle birlikte oynuyordu. Ve sonra bir kanepede oturan iki yaşlı insan vardı. Konuşuyorlardı.

Tohr birasından bir yudum aldı. "Bu da ne böyle?"

"Harry Sally ile Tanışınca."

Tohr uzun boynu ağzından indirdi. "Ne?"

"Kapa çeneni. Bundan sonra Moonlighting'in bir bölümünü izleyeceğiz. Sonra An Affair to Remember - eski usul olanı, Warren Beatty'nin oynadığı o aptal filmi değil. Sonra The Princess Bride-"

Tohr kalçasının yanındaki düğmeye bastı ve sandalyeyi düzeltti. "Tamam. Pekâlâ. Bununla iyi eğlenceler-"

Lassiter d u r a k l a d ı ve omzuna sert bir el sıkıştırdı. "Arkana yaslan. İzle ve öğren."

"Ne? Romantik komedilerden ne kadar nefret ettiğimi mi? Bunu belirtip beni bırakmaya ne dersin?"

"Buna ihtiyacın olacak."

"Bir amcık olarak ikinci kariyerim için mi?"

"Çünkü nasıl romantik olunacağını hatırlamalısın." Tohr başını salladı. "Hayır. Olmaz. Böyle bir şey olmayacak..."

Ölü bedenimin üzerinden geçen trene atlarken, Lassiter başını sallamaya devam etti. "Bunun mümkün olduğunu unutmamalısın, dostum."

"Ne halt edersem edeyim-"

"Oyalandın, Tohr. Senin osuracak vaktin olabilir ama Wellsie'nin böyle bir lüksü yok."

Tohr sesini kesti. Arkasına yaslandı. Birasının etiketini koparmaya başladı. "Bunu yapamam dostum. Böyle hissediyormuş gibi yapamam."

"No'One ile seks yapamaman gibi mi? Daha ne kadar böyle devam etmeyi planlıyorsun?"

"Sen yok olana kadar. Wellsie özgür olana ve sen gidene kadar."

"Peki bu senin için nasıl çalışıyor. Bugün uyandığın rüya hoşuna gitti mi?"

Bir süre sonra, "Filmler yardımcı olmayacak," dedi.

"Başka ne yapacaksın? Odana kapanıp No'One işten dönene kadar onun yanında otuzbir mi çekeceksin? Dur tahmin edeyim, amaçsızca etrafta dolan. Çünkü bunu daha önce hiç yapmadın." Lassiter uzattığı kâseyi Tohr'un yüzüne doğru itti. "Burada benimle takılmak sana neye mal olacak? Kapa çeneni ve patlamış mısırın yarısını ye, göt herif."

Tohr, ızgarasında ne olduğunu kabul etti çünkü ya bu olacaktı ya da Orville'i kucağına alacaktı.

Bir saat otuz altı dakika sonra Meg Ryan, Billy Crystal'a bir yılbaşı partisinin ortasında ondan nefret ettiğini söylerken boğazını temizlemek zorunda kaldı.

Lassiter ayağa kalkarken, "Sos yanında," dedi. "Her şeyin cevabı."

Bir dakika sonra genç Bruce Willis ekrana geldi ve Tohr bir teşekkür duası gönderdi. "Bu çok daha iyi. Yine de daha fazla biraya ihtiyacımız var."

"Anladım."

Bir kasa bira içtikten sonra Moonlighting'in, oyuncuların ve ekibin son sahnede oyuncularla birlikte şarkı söylediği Noel bölümü de dahil olmak üzere iki bölümünü bitirmişlerdi.

Bu da onun boğazını tekrar temizlemesine neden olmadı. Gerçekten. Yapmadı.

Sonra da An Affair to Remember'ı bitirmeye çalıştılar. En azından Lassiter ikisine de acıyıp ileri sarma düğmesini sallamaya başlayana kadar.

"Hatunlar bunun en iyisi olduğunu söylüyor," diye mırıldandı melek, düğmeye bir kez daha bastığında ve her kimse hızlı bir şekilde duygularını ifade etmeye başladığında. "Belki de bu bir hataydı."

"Amin."

Tamam, prenses filmi berbat değildi, yer yer komikti. Ve evet, sonunda ikilinin bir araya gelmesi güzeldi. Ayrıca Kolumbo'nun büyük baba rolünü sevmiştir. Ama bunların hiçbirinin onu bir Kazanova'ya dönüştürdüğünü söyleyemezdi.

Lassiter şöyle bir baktı. "Henüz işimiz bitmedi." "Beni dövmeye devam et."

"İsteyin ve alacaksınız."

Melek ona bir meyve suyu uzattı ve DVD'leri değiştirmek için kontrol odasında kayboldu. Oturdukları yere geri döndüğünde, ekran şu şekilde aydınlandı-

Tohr koltuğunda öne doğru sıçradı. "Ne oluyor be!"

Lassiter'in iri vücudu projeksiyonu keserek ekrana yansırken, devasa bir çift göğüs yüzünü ve göğsünü kapladı. "MILFy Way'de Maceralar. Gerçek bir klasik."

"Bu porno!"

"Duh-"

"Tamam, bunu seninle birlikte yaşamayacağım."

Hâlâ ayakta duran melek omuz silkti. "Sadece ne kaçırdığınızı bildiğinizden emin olmak istedim."

O memeler... o lanet olası memeler Lassiter'in göt deliğine tokat atıyor gibi görünürken inilti surround sestten gürliyordu-

Tohr dehşet karşısında gözlerini kapattı. "Hayır! Bunu yapmayacağım!"

Lassiter filmi kesti, sesler kayboldu. Hızlı bir parmak içi kontrol, bunun bir duraklama değil, bir durma olduğunu gösterdi.

"Sadece sana ulaşmaya çalışıyorum." Lassiter oturdu, bir bira açtı ve yorgun görünüyordu. "Dostum, bu melek saçmalığı... herhangi bir şeyi etkilemek çok zor. Daha önce özgür iradeyle ilgili bir sorunum olmamıştı ama Tanrı aşkına, keşke seni olman gereken yere I Dream of Jeannie götürebilsem." Tohr yüzünü buruşturunca melek mırıldandı: "Sorun değil. Seni bir şekilde oraya götüreceğiz."

"Aslında, seni pembe bir harem kostümü içinde gördüğümde tüylerim diken diken oluyor."

"Hey, harika bir kırım var, bilmeni isterim."

Ekranda rastgele noktalarda Sony logosu belirmeye başlayana kadar bir süre bira içtiler. "Hiç aşık oldun mu?" Tohr sordu.

"Bir kez. Bir daha asla."

"Ne oldu?" Melek cevap vermeyince Tohr ona doğru bir bakış attı. "Oh, yani benim karanlık ve kirli işlerimle uğraşman senin için sorun değil, ama bu iyiliğe karşılık veremez misin?"

Lassiter omuz silkti. Bir bira daha açtı. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Sen söylemedikçe olmaz."

"Bence Moonlighting'in bir bölümünü daha denemeliyiz."

Tohr uzun ve yavaş bir nefes verdi ve kabul etmek zorunda kaldı. Bu adamla film izlemek, Sam Adams içip boktan yemekler yerken diyaloglar üzerine konuşmak hiç de fena değildi. Aslında, en son ne zaman sadece... takıldığını hatırlayamıyordu.

Tabii ki Wellsie'yle birlikte olmalıydı. Eğer boş zamanı varsa, bunu hep onunla geçirirdi.

Tanrım, kaç gün televizyonun karşısında akılsızca vakit geçirmişler, tekrarları, berbat kablolu filmleri ve sıkıcı haber bültenlerini izlemişlerdi. El ele tutuşmuşlar, ya da kadın adamın göğsüne uzanmış, ya da adam kadının saçlarıyla oynamıştı.

Ne kadar boşa harcanmış bir zaman, diye düşündü. Ama dakikalar ve saatlerden oluşan o berbat bölgede bulundukları zaman... basit, kolay bir mutluluktı.

Yas tutacak bir şey daha var.

"Willis'in kariyerinin ilerleyen dönemlerinde bir şeye ne dersin?" dedi kabaca.

"Zor Ölüm mü?"

"Sen onu kur, ben de patlamış mısır makinesinin deliğine bir ateş daha koyayım."

"Anlaştık."

İkisi de ayağa kalkıp arka tarafa, o şeker ve soda tezgahına, Lassiter de kontrol kabinine yönelirken Tohr adamı durdurdu.

"Sağ ol dostum."

Melek omzuna bir şaplak attı ve ardından güvertede bir yippee-ki-yay-motherfucker bulmaya gitti. "Sadece işimi yapıyorum."

Tohr meleğin sarı-siyah başının dar kapı aralığından içeri girmesini izledi.

Lanet özgür irade haklıydı. Peki ya o ve No'One?

Bundan sonra olacakları düşünmek zordu. Onunla ilk ilişkiye girdiğinde, sırf onun damarını kabul edebilmek, ona kendi damarını verebilmek ve onunla olabildiği ölçüde birlikte olabilmek için tüm duyguların üstesinden gelmek onu çok zorlamıştı.

Eğer bunu daha ileri götürürse?

Bir sonraki seviye bu boku parkta bir yürüyüş gibi gösterecekti.

OTUZ SEKİZ

Xcor'un cep telefonu çaldığında saat öğlen on ikiydi ve yumuşak çınlama sesi onu hafif uykusundan uyandırdı. Garip hareketlerle yeşil gönder düğmesini aradı ve bulduktan sonra cihazı kulağına götürdü.

Pratikte bu lanet şeylerden nefret ediyordu. Pratikte ise inanılmaz bir faydası vardı ve neden bu kadar dirençli olduğunu sorgulamasına neden oluyordu.

"Evet," diye sordu. Kibirli bir ses ona cevap verdiğinde, bodrumun loş mum ışığında gülümsedi. "Selamlar, beyefendi. Bugün nasılsın Elan?"

"Ne... Ne..." Aristokrat daha fazla nefes almak zorunda kaldı. "Bana ne gönderdiniz?"

Konsej'deki kaynağı başlangıçta oldukça yüksek bir sese sahipti; yeni açıldığı belli olan bakım paketi erkeğin sesini stratosfere yükseltti.

"Çalışmamızın kanıtı." O konuşurken kafalar ranzalardan kalkmaya başladı, Piçler Çetesi uyanmış, dinliyordu. "Etkinliğimizi abarttığımızı ya da Kâtip Bakire'nin bizi koruduğunu, faaliyetlerimizle ilgili olarak dürüst olmadığımızı düşünmenizi istemedim."

"Ben... Ben... Bununla ne yapacağım?"

Xcor gözlerini devirdi. "Belki hizmetkârlarınızdan bazıları bunu paketleyip Konsey üyesi arkadaşlarınız arasında paylaşırabilir. Sonra da halınızın temizlenmesi gerekecek sanırım."

Xcor, kendisine teslim edilen üç metreye üç metrelik karton kutunun içine öldürdükleri hayvanlardan kalan bazı hatıraları koymuştu: kollar, eller, omurilik, bir kafa, bir bacağın bir kısmı. Bunları biriktiriyor, hem Konsey'i şok etmek hem de işin yapıldığını kanıtlamak için doğru anı bekliyordu.

Oynanan kumar, "yeteneğinin" grotesk doğasının geri tepmesi ve vahşiler olarak görülmeleriydi. Potansiyel getirisi ise kendisinin ve askerlerinin etkili olarak görülmesiydi.

Elan boğazını temizledi. "Gerçekten de... oldukça meşguldünüz."

"Bunun tüyler ürpertici olduğunun farkındayım, ancak savaş tüyler ürpertici bir iştir ve siz bu işin bir katılımcısı değil, sadece faydalanıcısı olmalısınız. Seni kurtarmamız gerek-" Artık işe yaramaz olana kadar. "-böyle tatsızlıklardan. Ancak şunu da belirtmek isterim ki, bu öldürdüğümüz pek çok kişiden sadece küçük bir örnek."

"Gerçekte mi?"

Biraz huşu duymak sevindiriciydi. "Evet. Yarış için her gece savaştığımızdan ve son derece başarılı olduğumuzdan emin olabilirsiniz."

"Evet, kesinlikle öylesiniz... ve daha fazla 'kanıta' ihtiyacım olmadığını belirtmek isterim. Bununla birlikte, sizi bu öğleden sonra geç saatlerde arayacağımı söyleyebilirim. Kralla son randevu ayarlandı."

"Oh?"

"Konsey üyelerini aradım çünkü bu akşam için bir toplantı planladım - tabii ki Rehvenge'i dahil etmek için prosedürel bir gereklilik olmadığı için gayri resmi tuttum. Assail katılamayacağını belirtti. Belli ki kralla görüşmesi gerekiyor, yoksa evime gelirdi."

"Belli ki," diye söylendi Xcor. Daha doğrusu, kesinlikle değil. Assail'in yazdan bu yana daha da yoğunlaşan gece arayışları göz önüne alındığında, muhtemelen yeterince meşguldü. "Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederim."

Aristokrat, "Diğerleri geldiğinde bunu sergileyeceğim..." dedi.

"Öyle yap. Onlarla her zaman görüşmeye hazır olduğumu söyle. Beni çağırmanız yeterli, ben her k o n u d a olduğu gibi bu konuda da sizin hizmetkârınızım. Aslında," dedi etki yaratmak için duraklayarak, "bu

Sizin tanıştırmanızla onlarla birlikte olmak benim için bir onur olacak ve birlikte K r Kral'ın yönetimi altında ne kadar savunmasız durumda olduklarını ve sizin ve benim onlara sağlayabileceğimiz güvenliği yeterince anlamalarını sağlayabiliriz."

"Oh, evet, gerçekten... evet." Centilmen adam bu laf kalabalığı karėısında neğelendi - ki bu laf kalabalığı tam da bu yüzden kullanılmığtı. "Ve açık s zl l ğ n z için size minnettarım."

Hesaplamanın bununla karığtırılması şaşırtıcı.

"Ben de senin desteğin için Elan." Xcor telefonu kapatırken askerlerine bir göz attı ve sonra Throe'ya odaklandı. "Gün batımından sonra Assail'in mülkünde bir kez daha bir araya geleceğiz. Belki bu sefer bir içe yarar."

Diğerleri hazır olduklarını homurdanırken, o sessizce cep telefonunu kaldırdı... ve bağını ikinci komutanına doğru eğdi.

"Efendim, geldik. Kapı aracımızın arkasından kapanıyor."

Fritz'in sesi minibüsün dahili telefonundan geldiğinde, Tohr arka taraftaki görüş noktasından nerede olduklarına dair hiçbir şey göremese de uşağın raporu flaş haber değildi.

"Sağ ol dostum."

Parmaklarını yerdeki Duraliner'a vururken, Lassiter'la içtiği biralar yüzünden hâlâ kafası iyiydi ve plastik tereyağı ve Milk Duds maratonu yüzünden midesi ekşi bir çukur gibiydi.

Belki de mide bulantısı daha çok bulundukları yerle ilgiliydi.

"Efendim, kendinizi kurtarmakta  zg rs n z."

Tohr yengeç adımlarıyla çift kapıya doğru yürüdü ve bunu kendine neden yaptığını merak etti. O ve Lassiter John McClane'e saygılarını sunduktan sonra melek kaza yapmaya gitmişti ve Tohr'un aklına... görünürde hiçbir neden yokken bu harika fikir gelmişti.

Çıkış yolunu açtı... karanlık garajına adım attı ve her şeyi arkasından kapattı.

Fritz camını indirdi. "Efendim, belki de burada beklemeliyim."

"Hayır, sen git. Ben gün batımına kadar takılacağım."

"Perdelerin içeride çekili olduğundan emin misin?"

"Evet. Protokol böyle ve ben köpeğime güvenirim."

"Belki de gidip bir kez daha kontrol etmeliyim?" "Bu gerçekten-"

"Lütfen efendim. Güvende olduğunuzu bilmeden beni kralınız ve Kardeşlerinizle yüzleşmem için eve göndermeyin."

Buna itiraz etmek zor. "Ben burada bekleyeceğim."

Köpek, yaşlı kemiklerini direksiyonun arkasından çıkardı ve takdire şayan bir hızla yolun karşısına geçti - muhtemelen Tohr'un fikrini değiştireceğinden endişelendiği için.

Uşak eve girerken, Tohr etrafta dolaşarak eski çim ekipmanlarını, tırmıklarını, araba yolu için tuzunu inceledi. Üstü açık Stingray arabası, Wellsie'nin elbisesini Xhex için getirdiği gece malikânenin garajına taşınmıştı.

Temizlendikten ve ütülendikten sonra elbiseyi bırakmak için buraya dönmek istememişti.

Şu anda burada olmak istediğinden emin değildi. "Her şey güvende, efendim."

Tohr Corvette'in park edildiği boş alana doğru döndü. "Sağ ol dostum."

İçeri girmeden önce uşağın gitmesini bekleyemezdi - garaj kapısının diğer tarafında çok fazla güneş ışığı vardı. Son bir el sallayışla kendini toparladı... ve arka salona doğru yürüdü.

Kapı arkasından kapandığında çamurlukta gördüğü ilk şey kışlık paltoları oldu. Lanet olası parkalar hâlâ mandallara asılıydı; onun, Wellsie'nin ve John'unkiler.

John'un ki çok küçüktü, çünkü o zamanlar sadece bir pretrans olmuştu.

Sanki o lanet şeyler tekrar eve dönmelerini bekliyorlardı.

"Sana iyi şanslar," diye mırıldandı.

Kendini toparlayarak yürümeye devam etti ve Wellsie'nin rüyası olan mutfağa girdi.

Fritz düşünceli bir şekilde ışıkları açık bırakmıştı ve ölümlerden bu yana her şeyi ilk kez görmenin şoku Tohr'un karanlıkta gelmenin daha iyi olup olmayacağını merak etmesine neden oldu: Birlikte seçtikleri tezgahlar, çok sevdiği o devasa Sub-Zero, 1stdibs.com'dan satın aldıkları masa ve yemek kitapları için koyduğu raflar... hepsi sergileniyordu, kuruldukları/teslim edildikleri/monte edildikleri günkü gibi pırıl pırıl ve temizdi.

Kahretsin, hiçbir şey değişmemişti. Her şey kızın öldürüldüğü gece olduğu gibiydi, köpeği tozu dumana katıyordu ve hepsi bu kadardı.

Yerleşik masaya doğru yürürken, üzerinde onun el yazısı olan bir Post-it notu almak için kendini zorladı.

Salı: Havers-kontrol, 11:30.

Defteri bırakıp arkasını döndü ve akıl sağlığını ciddi ciddi sorgulamaya başladı. Buraya neden gelmişti ki? Bundan nasıl bir iyilik çıkabilirdi ki?

Etrafta dolanarak oturma odasından, kütüphaneden ve yemek odasından geçti, birinci katın halka açık odalarından bir döngü yaptı... nefes alamadığını hissedene kadar, alkol vızıltısı geçene ve görme, koku alma ve işitme duyuları dayanılmaz derecede keskinleşene kadar. Neden o-

Tohr kendini bir kapının önünde bulduğunda gözlerini kırıştırdı. Dönüp dolaşıp mutfağa gelmişti.

Ve bodrumun girişinde duruyordu. Ah, kahretsin. Bu olmaz... Buna hazır değildi.

Gerçek şu ki, Lassiter ve onun aptal filmleri yarardan çok zarar vermişti. Ekrandaki tüm o çiftler... kurgu ürünü olsalar da, bazıları beynine sızmış ve her türlü şeyi tetiklemişti.

Hiçbiri Wellsie ile ilgili değildi.

Bunun yerine, sadece No'One'la geçirdiği o günleri düşündü, ikisi de vücutlarının arasındaki battaniyelerle gerilmişlerdi, kadın ona sanki ona verdiğinden çok daha fazlasını istiyormuş gibi bakıyordu, adam ölüsüne duyduğu saygıdan dolayı kendini tutuyordu... ve belki de özünde lanet bir korkak olduğu için.

Muhtemelen ikisinden de eşit miktarda.

Kafasında dönüp duranlara bakılırsa, buraya gelmek zorundaydı. Sevgilisinin anılarına, Wellsie'sinin belki de unuttuğu görüntülerine, şimdiki zamanda ihanet gibi hissettiren şeyle rekabet etmek için geçmişten gelen güçlü bir patlamaya ihtiyacı vardı.

Çok uzaklardan, elinin uzanıp kapı kolunu yakalayışını izledi. Sağa doğru dönerek ağır, boyalı çelik paneli sonuna kadar çekti. Merdiven boşluğunda harekete duyarlı ışıklar yandığında, bir sürü krem rengiyle karşılaştı: aşağı inen basamaklar yumuşak bir devetüyü rengine halıyla kaplanmıştı ve duvarlar da aynı şekilde boyanmıştı, her şey sakinleştirici ve dingindi.

Burası onların sığınağıydı.

İlk adım Büyük Kanyon'un ağzından atlamakla eşdeğerdi. İkincisi de daha iyi değildi.

Dibe vardığında ve daha fazla inecek yer kalmadığında hâlâ böyle hissediyordu.

Evin bodrum katı birinci kat planını takip etmiş, ancak alanın sadece üçte ikisi tamamlanmış, bir ana süit, bir spor salonu, bir çamaşırhane ve bir küçük mutfak oluşturulmuş, geri kalanı ise depo olarak işlev görmüştür.

Tohr'un orada ne kadar durduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sonunda ileriye.... ilerideki kapalı kapıya doğru yürüdü.

O şeyi bir kara deliğe açtığı gerçeği kesinlikle doğru görünüyordu-

Fuuuuck, hala onun gibi kokuyordu. Onun parfümü. Onun kokusu.

İçeri adım atarak kendini içeri kapattı ve duvardaki düğmeye basıp baş üstü lambaları yavaş yavaş açarken kendini destekledi.

Yatak yapılmıştı.

Muhtemelen elleriyle: Çalışanları olmasına rağmen, işleri kendi başına yapmayı seven bir kadındı. Yemek yapmayı. Temizlik. Çamaşır katlamak.

Her günün sonunda yataklarını toplamak.

Hiçbir yüzeyde toz yoktu, ne onun ne de onun şifonyerlerinde... ne komodinlerde, ne onun çalar saatinde, ne de onun telefonunda... ne de ortak kullandıkları bilgisayarın bulunduğu masada.

Lanet olsun, nefes alamıyordu.

Pota işine biraz ara vermek için, vücudunun oksijen ihtiyacını karşılama düşüncesiyle banyoya gitti.

Daha iyi bilmeliydi. O da evin her yerinde olduğu gibi fayans döşeli alanın her yerindeydi.

Dolaplardan birini açarak el losyonundan bir pompa şişesi aldı ve etiketi okudu, o hayattayken hiç yapmadığı bir şeyi yaptı. Aynı şeyi yedek şampuan şişelerinden birine ve bir kavanoz banyo tuzuna da yaptı... evet, tıpkı hatırladığı gibi kokuyordu, limon mine çiçeği.

Yatak odasına dönelim.

Gömme dolaba doğru...

Değişimin tam olarak ne zaman gerçekleştiğinden emin değildi. Belki de dolaplara istiflenmiş kazaklarını gözden geçirirken olmuştu. Belki de eçik raflarda düzenli bir şekilde dizilmiş ayakkabılarına bakarken olmuştu. Belki de

askıdaki bluzlarını, ya da hayır, pantolonlarını... ya da belki eteklerini ya da elbiselerini karıştırıyordu.

Ama sonunda, sessizlikte, acı veren yalnızlığında, daimi kederinde... bunların hepsinin sadece saçmalık olduğunu fark etti.

Giysileri, makyaj malzemeleri, tuvalet malzemeleri... yaptığı yatak, yemek pişirdiği mutfak, kendilerine ait hale getirdiği ev.

Sadece eşyaydı.

Ve tıpkı çiftleşme elbisesini bir daha asla doldurmayacağı gibi, bunların hiçbirine sahip çıkmak için de buraya asla geri dönmeyecekti. Hepsi onun olmuştu, giymişti, kullanmıştı ve her bir parçasına ihtiyacı vardı ama o değildi.

Söyle, öldüğünü söyle.

Söyleyemem.

Sorun sensin.

Yas sürecinde yaptığı hiçbir şey onu geri getirmemişti. Ne anımsamanın ıstırabı, ne akılsızca içki içmek, ne değersiz zayıf gözyaşları, ne de başka bir kadına direnmek... Ne buradan kaçmak, ne de göğsünde boş bir delikle tek başına oturduğu saatler.

O gitmişti.

Bu da tüm bunların boş bir evdeki eşyalar olduğu anlamına geliyordu.

Tanrım... hissetmeyi beklediği şey hiç de bu değildi. Buraya No'One'ın üstünü örtmeye gelmişti. Onun yerine? Bulduğu tek şey, kendi başlarına yürüyüp konuşabildiklerinden daha fazla bulunduğu yeri dönüştürme gücüne sahip olmayan cansız nesneler topluluğuydu.

Yine de, Wellsie'nin nerede olduğu düşünüldüğünde, No'One ile olan bağlantısını durdurmanın bir yolunu aradığı fikri çılgnlıktı. Başka bir dişiyi düşündüğü fikrine sevinmesi gerekirdi.

Bunun yerine, hâlâ bir lanet gibi hissettiriyordu.

OTUZ DOKUZ

Kardeşlik malikanesine geri döndüğünde, No'One Tohrment ile paylaştığı yatağın üzerinde oturuyordu, bornozu yanındaki yorganın üzerindeydi ve vardiyası bedenini örtüyordu.

Sessiz. Bu oda onsuz çok sessizdi.

Neredeydi o?

Eğitim merkezindeki işinin ardından buraya döndüğünde, onu sıcak ve belki de yorganın üzerinde uyurken bulmayı ummuştu. Bunun yerine, örtülerin hepsi düzenlenmişti, yastıklar yatak başlığına dizilmişti, kendini ısıtmak için kullandığı ekstra yorgan hala yatağın dibinde düzgünce katlanmıştı.

Ağırlık odasında, havuzda ya da spor salonunda bulunmamıştı. Kendisine bir şeyler almak için kısa bir süreliğine durduğu mutfakta da bulunmamıştı. Ya da bilardo salonunda veya kütüphanede.

İlk Yemek için de ortaya çıkmamıştı.

Kapı tokmağı döndü ve kadın sıçradı; sadece derin, rahatlatıcı bir nefes verdi. Savaşçının vücudundaki kanı, kokusu burnuna gelmeden ya da vücudu pervazları doldurmadan önce bile onun gelişini haber veriyordu.

Üzerinde hala bir gömlek yoktu. Ya da ayağında botları.

Ve bakışları karanlık ve ıssızdı.

Dhund.

"Nerelerdeydin?" diye fısıldadı.

Banyoya girerek hem kadının gözlerinden hem de sorusundan kaçtı. "Geç kaldım. Wrath toplantıya çağırdı."

Duşun başlamasıyla birlikte bornozunu toplayıp omuzlarına çekti, adamın yatak dışında herhangi bir şekilde soyunmasından rahatsız olduğunu biliyordu. Ama ruh halinin nedeni bu değildi; ona doğru bakmadan önce de böyleydi.

Sevgilisi, diye düşündü. Bunun sevgilisiyle bir ilgisi olmalıydı.

Ve muhtemelen onu kendi haline bırakmalıydı. Ama bırakmadı.

Dışarı çıktığında kalçalarına bir havlu sarmıştı ve ona bir bakış bile atmadan doğrudan dolaba yöneldi. Bir avucunu kapının pervazına dayayarak kapıyı açtı ve içeri eğildi; omuzlarındaki isim, üstündeki tavan armatürünün altında parlıyordu.

Ama hiçbir giysisini çıkarmadı. Başını eğdi ve hareketsiz kaldı.

"Bugün eve gittim," dedi aniden.

"Bugün mü? Yani... gündüz saatlerinde mi?"

"Beni Fritz götürdü."

Kalbi, onun güneş ışığına maruz kalacağı düşüncesiyle sertçe çarpıyordu - Bekle, burada birlikte yaşamamışlar mıydı?

"Kendi yerimiz vardı," dedi. "Burada herkesle birlikte kalmadık."

Yani burası onun çiftleşme odası değildi. Ya da çiftleşme yatağı.

Başka bir şey söylemeyince, "Orada... ne buldun?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey."

"Eşyalarınız boşaltılmış mıydı?"

"Hayır, her şeyi öldüğü gece olduğu gibi bıraktım. Bulaşık makinesindeki temiz tabaklara, tezgahın üzerindeki postalara ve son kez çıkmadan hemen önce bıraktığı rimele kadar."

Ah, onun için çektiği ıstırap, diye düşündü.

"Oraya onu aramaya gittim ve tek gördüğüm geçmişin bir sergisi oldu."

"Ama sen ondan asla uzak değilsin - Wellesandra'n her zaman seninle. O senin kalbinde nefes alır."

Tohrment dönüp baktı, gözleri kukuletalı ve yoğundu. "Eskisi gibi değil."

Birden onun bakışları altında doğruldu. Cübbesinin kenarıyla oynadı. Bacak bacak üstüne attı. Onları çözdü.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Seni becermek istiyorum. Bu yüzden eve döndüm."

No'One'ın yüzü yüksek oktanlı bir şok yaşarken, Tohr gerçeği güzel sözlerle, özürlerle ya da herhangi bir tantanayla yumuşatmaya zahmet etmedi. Her şeyden bıkmıştı: bedeniyle savaştıktan, kaderle tartışmaktan, çok uzun zamandır boyun eğmeyi reddettiği bir kaçınılmazlıkla güreşmekten.

Karşısında dururken, kıyafetsizlikle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde çıplaktı. Çıplak ve yorgun... ve ona aç-

"O zaman beni alabilirsin," dedi yumuşak bir sesle.

Kadının sözleri kafasına dank edince, adam solgunlaştığını hissetti. "Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Yeterince açık sözlü davrandın."

"Bana cehenneme gitmemi söylemen gerekiyordu."

Kısa bir duraklama oldu. "Devam etmek zorunda değiliz."

Kin yok. Yalvarmak yok. Hayal kırıklığı yok - her şey onunla ve bulunduğu yerle ilgiliydi.

Nasıl bu kadar nazik olabildi? diye merak etti.

"Seni incitmek istemiyorum," dedi, iyiliğinin karşılığını vermek istiyormuş gibi hissederek.

"Yapmayacaksın. Hâlâ eşine aşık olduğunu biliyorum ve seni suçlamıyorum. Onunla yaşadığın şey hayatta bir kez yaşanabilecek bir aşk."

"Peki ya sen?"

"Onun yerini almaya ne ihtiyacım ne de arzum var. Ve seni olduğun gibi kabul ediyorum, bana hangi şekilde gelmeyi seçersen seç. Ya da öyle olması gerekiyorsa, gelmeyebilirsin."

Acısının bir kısmı beklenmedik bir şekilde hafiflerken Tohr lanet okudu. "Bu senin için adil değil."

"Evet, öyle. Sadece seninle vakit geçirdiğim için mutluyum. Bu yeterli ve kaderimden beklediğimden çok daha fazlası. Geçtiğimiz birkaç ay, hiçbir şeye değişmeyeceğim karmaşık bir keyifti. Eğer bitmek zorundaysa, en azından sahip olduğum şeye sahip oldum. Ve eğer daha ileri giderse

Hak ettiğimden daha şanslıyım. Ve... eğer bu sizi bir nebze olsun huzura kavuşturursa, o zaman tek amacıma hizmet etmiş olurum."

Kadın sessizliğe gömüldüğünde, kadının o sessiz vakarı onu öldürdü, gerçekten öldürdü. Tam bir gerçek dışılık duygusuyla ona doğru yürüdü, eğildi ve yüzünü avuçlarının içine aldı.

Başparmağıyla kızın yanağını okşayarak gözlerinin içine baktı. "Sen..." Sesi kırıldı. "Sen çok değerli bir kadınsın."

No'One ellerini onun kalın bileklerine koydu, dokunuşu yumuşak ve hafifti. "Sözlerimi dinle ve onlara inan. Benim için endişelenme. Önce kalbine ve ruhuna iyi bak, en önemli şey bu."

Önünde diz çökerek bacaklarının arasına doğru ilerledi ve yarattığı boşluğu vücuduyla doldurdu. Onunlayken her zaman olduğu gibi, bu kadar yakın olduğu için kendini hem garip hem de rahat hissediyordu.

Gözleriyle onun yüzünü, o güzel, nazık yüzü izledi. Ve sonra dudaklarına odaklandı.

Yavaşça hareket ederek ona doğru eğildi, ne yaptığından tam olarak emin değildi. Onu hiç öpmemişti. Bir kez bile. Vücudu hakkında bildiği her şeye rağmen, ağzı hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve gözleri parladığında, bu yakınlığı hiç beklemediği belliydi.

Başını yana eğerek göz kapaklarını kapattı... ve bir sürü kadife ile karşılaşana kadar mesafeyi kapattı.

Yavaşça, iffetli bir şekilde, içeri bastırdı ve geri çekti. Yeterli değil.

Tekrar aşağıya eğildi, kadının ağzında oyalandı, fırçaladı, okşadı. Sonra aniden teması kesti ve kendini ayağa kaldırdı. Eğer şimdi durmazsa, hiç durmayacaktı ve zaten Wrath ile kardeşlerine geç kalmıştı. Ayrıca, bunun hızlı bir seks seansıya ilgisi yoktu.

Bundan daha önemliydi.

"Giyinmem gerek," dedi ona. "Gitmem gerek."

"Ve döndüğünüzde burada olacağım. Eğer olmamı istersen."

"İstiyorum."

Arkasını döndüğünde, kıyafetlerini giymek ya da silahlarını toplamak için hiç vakit kaybetmedi ve deri ceketini kaptığı gibi kapıdan çıkmaya niyetlendi. Bunun yerine durdu ve ona baktı. Parmak uçlarını dudaklarına götürmüştü, gözleri kocaman ve merak doluydu... sanki az önce hissettiğine yakın bir şeyi daha önce hiç hissetmemiş gibiydi.

Yatağa geri döndü. "Bu senin ilk öpücüğün müydü?"

En güzel pembe renkte kızardı, gözleri utangaç bir şekilde haliya kaydı. "Evet."

Bir an için tek yapabildiği, kızın başından geçenler karşısında başını sallamak oldu.

Sonra e ğ i l d i . "Sana bir tane daha vermeme izin verecek misin?"

"Evet, lütfen..." diye nefes aldı.

Bu sefer onu daha uzun süre öptü, alt dudağında oyalandı, hatta dişlerinden biriyle hafifçe kırttı. Temasla birlikte aralarında bir sıcaklık patlaması oldu, özellikle de onu vücuduna doğru çekerken, gövdesinden sarkan silahlar düşünüldüğünde olması gerekenden daha sert tutuyordu.

Onu ayağa kaldırmadan önce, yatağa geri yatırmak için kendini zorladı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Ne için?"

Tek yapabildiği omuz silkmekti çünkü minnettarlığının büyük bir kısmı dile getirilemeyecek kadar karmaşıktı. "Sanırım beni değiştirmeye çalışmadığın için."

"Asla," dedi. "Şimdi güvende ol."

"Güvende olacağım."

Koridorda kapıyı sessizce kapattı ve derin bir nefes aldı....

"İyi misin kardeşim?"

Kendini silkeledi ve Z'ye baktı. Erkek de aynı şekilde dövüşmek için giyinmişti ama koridordan aşağı, süitinin aksi yönünden geliyordu.

"Ah, evet, tabii. Siz kimsiniz?" "Seni almak için gönderildim."

Tamam. Anladım. Z. Kuşkusuz adam onun berbat ruh halinin farkındaydı ama diğerlerinin aksine - *öksürük*Rhage*öksürük*- asla burnunu sokmazdı.

Birlikte koridorda yürüyüp kralın çalışma odasına girdiler ve tam V, "Bu hiç hoşuma gitmedi. Aylardır bizi oyalayan vampir birdenbire arayıp seni görmeye hazır olduğunu mu söylüyor?"

Saldırın, diye düşündü Tohr, kitap raflarına yaslanırken.

Kardeşleri pek de sıcak olmayan temanın farklı varyasyonlarını mırıldanırken, oyun kafasını taktı ve tamamen kabul etti. Çok fazla tesadüf-

Büyük masanın arkasından Wrath'ın yüz ifadesi donuklaştı ve sadece o yüz ifadesi bile odayı sessizleştirdi: Diğerleriyle birlikte ya da onlarsız gidecekti.

"Lanet olsun," diye söylendi Rhage. "Ciddi olamazsın."

Tohr, içinden küfrederek tartışma aşamasını geçebileceğini düşündü: Gazap'ın çenesi göz önüne alındığında, kardeşler herhangi bir irade yarışmasında kaybedeceklerdi. "Çelik yelek giyiyorsun," dedi krala.

Gazap dişlerini gösterdi. "Ne zaman yapmadım ki."

"Sadece bu konuda açık olmak istedim. Ne zaman ayrılmak istiyorsun?"

"Şimdi."

Vishous elle sarılmış bir sigara yaktı ve dumanını üfledi. "Kahrolası cehennem doğru."

Wrath ayağa kalktı, George'un yularını kavradı ve tahttan indi. "Sadece dört kişilik normal bir filo istiyorum. Oraya çok fazla silahla gidersek gergin görünürüz. Tohr, V, John ve Qhuinn ilk sırada olacaklar."

Mantıklı. Rhage canavarıyla çok fazla jokerdi. Z ve Phury bu gece teknik olarak rotasyon dışındaydı. Butch'un Escalade ile beklemede olması gerekiyordu. Rehv de odada değildi, yani günlük işi olan sempatların kralı olma işi onu yine kuzeye götürmüştü.

Ya Payne? Görünüşüne bakılırsa, Assail'in devrelerini bozup onu konuşamayacak kadar aptal hale getirebilirdi. İkizi gibi o da karşı cins üzerinde büyük bir etki bırakma eğilimindeydi.

Ancak herkes bir mesaj uzağında olacaktı ve Wrath haklıydı: Tüm hayranlarını topluca getirmişlerdi ve bu yanlış bir mesaj olacaktı.

Herkes dışarı çıkıp büyük merdivene yöneldiğinde, her türlü nefes altı homurdanma yaşandı ve en altta silahlar yeniden kontrol edildi ve kılıflar fazladan bir çentik daha sıkıldı.

Tohr göz ucuyla John'a baktı. Qhuinn çocuğun kışında bir pantolondan daha sıkı duruyordu ve bu iyi bir şeydi çünkü John'un dünyasında her şeyin hâlâ yolunda olmadığı açıktı: bağlanma kokusu gibi kokuyordu ama ölüm gibi görünüyordu.

Kral eğildi ve bir süre George'la konuştu. Sonra kraliçesini kucakladı ve onu çok ciddiymiş gibi öptü. "Sen farkına varmadan evde olacağım, Leelan."

Wrath kalabalığın arasından geçip yardım almadan avluda gözden kaybolurken, Tohr Beth'in yanına gitti, elini tuttu ve sıktı. "Hiçbir şey için endişelenme. Her şey biter bitmez onu tek parça halinde geri getireceğim."

"Teşekkür ederim Tanrım, teşekkür ederim." Kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. "Senin yanında güvende olduğumu biliyorum."

Kadın endişeli av köpeğini rahatlatmak için kalçalarına doğru eğilirken Tohr kapıya yöneldi ve girişteki kardeşler trafiğine katılırken yavaşladı. İçeri girmek için beklerken ikinci kattaki balkona göz attı. No'One merdivenlerin başında tek başına duruyordu, kapüşonu aşağıdaydı.

Örgünün gitmesi gerekiyordu, diye düşündü kendi kendine. Onunki kadar güzel saçların ışığı yakalaması ve parlaması gerekirdi.

Elini sallayarak kaldırdı ve kızın vedasını yankıladıktan sonra dışarı çıkıp soğuk geceye karıştı.

John'a yakın ama çok da yakın olmayan bir yerde durarak Wrath'ın başıyla onay vermesini bekledi ve ardından kral ve çocuklarla birlikte Xhex'in kulübesinin hemen kuzeyinde Hudson'daki bir yarımada ışınladı.

Tohr ince bir orman sakalının ortasında yeniden şekillenirken, hava son derece soğuktu ve dökülen yapraklar ile kıyı şeridinin ıslak kayaları gibi kokuyordu.

İleride, Assail'in çağdaş malikânesi, garajların yanından bakıldığında bile gerçek bir gösteri eseri idi. İki ana kattan oluşan saray yavrusu yapının her tarafı sundurmayla çevriliydi ve her şey mümkün olduğunca çok su manzarası sağlamak için açılı ve pencereliydi.

Bir vampirin yaşaması için aptalca bir yer. Gün ışığında bütün o camlar?

Yine de, bir Glymera üyesinden ne bekleyebilirsiniz ki?

Toplantıların yapılacağı diğer yerler gibi ev de önceden incelenmişti, bu yüzden dış cephenin planına aşınaydılar ve V içeri girip içeriği de incelemişti. Rapor: İçeride pek bir şey yoktu ve belli ki bu değişmemişti. Tavandan yansıyan ışıklara bakılırsa, mobilya bölümünde de pek bir şey yoktu.

Sanki Assail kendini gösteren bir vitrinin içinde yaşıyordu.

Yine de görünüşe göre adam birkaç akıllıca şey yapmış. V'ye göre, tüm bu cam paneller, araba camı buz çözücü sistemi gibi ince çelik tellerle geçirilmişti, böylece içeri veya dışarı hiçbir şey görünmüyordu. Ayrıca mekânı çevreleyen çimenliği de temizlemişti, böylece herhangi bir şey ya da biri yaklaşırsa kolay hedef olacaktı.

Bunun üzerine Tohr içgüdülerini ve duyularını serbest bıraktı... ve radar ekranına hiçbir şey çarpmadı. Hareket etmemesi gereken hiçbir şey hareket etmedi: sadece ağaç dalları ve esintideki yapraklar, yaklaşık üç yüz metre ötede bir geyik, kardeşi ve arkasındaki çocuklar.

En azından dar, taş döşeli araba yolundan bir araba gelene kadar.

Jaguar, Tohr motor sesinden tahmin etti.

Evet, haklıydı. Siyah XKR. Yan camları karartılmış.

Uzun burunlu üstü açık araba geçti, konağa en yakın garaj kapısında durdu ve paneller yükselirken içeri girdi. Assail ya da direksiyondaki her kimse, motoru durdurmadı ya da hemen arabadan inmedi. Kapının arkasındaki yerine oturmasını bekledi ve kapı yerine oturduğunda Tohr arabada hiç pencere camı olmadığını fark etti. Bok da evin geri kalanındaki süslemeden çok az farklıydı. Diğer beş bölme de aynı şekilde.

Tohr, bu kapıları taşıdığından beri eklediğini düşündü.

Belki de SOB tam bir moron değildi.

"Tamam, ben ön kapıya gidiyorum." V'nin elmas gözleri parladı. "Sana bir işaret vereceğim... ya da o hafif sikletin bir kız gibi çılgılık attığını duyacaksın. Her iki durumda da ne yapacağını biliyorsun."

Ve gitti, evin köşesinde buharlaştı. Gözlerin üzerinde olması daha iyi olurdu ama bu işin en önemli kısmı Wrath'tı ve arkadaki ağaç sırası sahip olunabilecek tek siperdi.

Onlar beklerken Tohr silahını çıkardı, John Matthew ve Qhuinn de öyle. Kral kırklılarla doluydu ama eşleşen setleri yerinde duruyordu. Elinde silahla beklemek için fazla savunmacıydı.

Ama kişisel koruman? Siktiğimin iş tanımının bir parçası.

Gözünü dört açarak bir kez daha kralı oyun öncesi süreç için evde bırakabilmeyi diledi ama Wrath bu fikri aylar önce reddetmişti. Babasının aksine, tahta geçmeden önce bir savaşçı olduğu düşünülüyordu, şüphesiz çok can sıkıcıydı - sadece, lanet olsun, böyle anlar insanın kendi yüzünü soymak istemesine neden oluyordu.

Üç gergin dakika sonra Tohr'un cep telefonu çaldı: Garajın yanındaki mutfak kapısı.

"Arka girişte olmamızı istiyor," dedi Tohr, elindeki şeyi kaldırarak. "Wrath, tam elli metre ileride."

"Anlaşıldı."

Dördü buharlaştı ve Wrath'a mümkün olduğunca fazla koruma sağlayan bir kanat düzeninde arka sahanlıkta yeniden belirdi: Tohr kralın tam önünde, John sağında, Qhuinn solundaydı. V hemen arkaya geçti.

Ve tam zamanında, Assail kapıyı açtı.

KIRK

Tohr'un ev sahibiyile ilgili ilk izlenimi Assail'in hiç değişmemiş olduğuydu. Hâlâ bir Ağabey olacak kadar iriydi ve V'yi sarışın gibi gösterecek kadar koyu renk saçları vardı. Kıyafetleri de her zamanki gibi resmi ve mükemmel bir şekilde dikilmişti. Ayrıca her zamanki gibi kurnazdı, bakışları kurnaz ve kapüşonluydu... Çok fazla şey görüyor, çok fazla şey yapabiliyordu.

Kıtaya güzel bir katkı daha. Değil.

Aristokrat gözlerine ulaşmayan bir şekilde gülümsedi. "Sanırım tüm bu cesetlerin ortasındaki Wrath bu?"

"Biraz saygı göster," diye tersledi V.

"İltifatlar sohbetin eşnisidir." Assail arkasını dönerek onları pervazlardan kendi başlarına geçmeye bıraktı. "Sadece yoluma çıkıyorlar-"

Gazap tam adamın yolunda maddeleşti ve o kadar hızlı hareket etti ki göğüs göğüse karşılaştılar.

Hançer gibi uzun dişlerini gösteren kral alçak sesle hırladı. "Ağzından çıkanı kulağın duysun evlat. Yoksa daha fazla saçmalamanı imkânsız hale getiririm."

Assail geri adım attı, gözleri Wrath'ın hayati istatistiklerini okuyormuş gibi kısıldı. "Baban gibi değilsin."

"Sen de değilsin. Ne yazık ki."

V kapıyı kapatırken, Assail iç cebine uzandı - ve anında dört silahın namlusu kafasına doğrultuldu. Donup kaldığında gözleri bir silahtan diğerine kaydı.

"Puro ıkarıyordum."

"Yerinizde olsam yavaş yavaş yapardım," diye mırıldandı Wrath. "Adamlarım seni olduğun yerde bırakmaktan çekinmezler."

"İyi ki benim oturma odamda değiliz. O halıyı seviyorum." V'ye baktı. "Bunu burada, çamur odasında yapmak istediğine emin misin?"

"Evet, kaltak, öyleyim," diye mırıldandı

Vishous. "Pencere fobisi mi?"

"Neredeyse yanacaktın," dedi Wrath. "Ya da yanmak. Önce bunu çözelim, sonra da senin kevgir gibi evin hakkında konuşuruz."

"Manzarayı seviyorum."

V, adamın kaybolan elini başıyla işaret ederken, "Bu da senin mezarının başında duran ben olabilirim," dedi.

Assail kaşlarını çatarak uzun bir Küba purosunu çıkardı ve bunu herkese göstermeye çalıştı. Sonra bir yan cebine girdi, altın bir makas çıkardı ve onu iyi silahlanmış fıstık galerisine doğru tuttu.

"Bana katılmak isteyen var mı? Yok mu?" Başının hâlâ hedef tahtasında olduğunu umursamıyormuş gibi görünerek sigarasının ucunu kesti ve yaktı.

Birkaç nefes çektikten sonra, "Bir şey bilmek istiyorum," dedi.

"Bana böyle bir fırsat verme," diye mırıldandı V.

"Sonunda beni bu yüzden mi çağırdın?" Wrath sordu.

"Evet, öyle." Vampir purosunu baş ve işaret parmakları arasında ileri geri yuvarladı. "İnsanlarla yapılan ticaretle ilgili yasaları değiştirmeye niyetiniz var mı?"

Yana doğru eğilen Tohr, evin geri kalanında görebildiklerinin hızlı bir taramasını yaptı - ki bu çok fazla bir şey değildi: modern mutfak, yemek odasının bir ipucu, uzak tarafta bir oturma odası. Boş odalarda hareket eden kimseyi bulamayınca yeniden odaklandı.

"Hayır," dedi Wrath. "İşin radarın altında kalması şartıyla istediğini yapabilirsin. Ne tür bir ticaretin içindesiniz?"

"Perakende."

"Neyin?" "Fark eder mi?"

"Cevap vermiyorsan, uyuşturucu ya da kadın olduğunu varsayacağım." Cevap gelmeyince Gazap kaşlarını çatı.

"Yani

hangisi?"

"Kadınlar çok fazla sorun çıkarır."

"Bu uyuşturucu işini gizli tutmak çok zor." "Ben böyle şeylerle ilgilenmiyorum."

V söze girdi. "Demek kabzımalların kendilerini ara sokaklara kapatmalarının sebebi sizsiniz."

"Yorum yok."

Gazap yine kaşlarını çattı. "Bu konuyu neden şimdi açıyorsun?"

"Çok fazla ilgili tarafla karşılaştım diyelim."

"Daha açık ol."

"Bir tanesi yaklaşık 1.80 boylarında. Fırça kesim siyah saçlı. Adı seksle kafiyeli ve vücudu bunun için yaratılmış."

Oh, hayır, yapmadın, diye düşündü Tohr-

John'dan çıkan tıslama sesi herkesin başını döndürdü. Ve bir de ne görsünler, adamın gözleri Assail'e dikilmiş, sanki en azından zihninde erkeğin boğazını parçalamaya başlamıştı.

"Özür dilerim," dedi Assail. "Onunla bir şekilde tanışıklığınız olduğunu bilmiyordum."

Tohr, araları açık olmasına rağmen oğlu adına homurdandı. "Tanışmaktan çok daha fazlası. O yüzden bu spekülasyonu kışından çıkarabilirsin.

-ve bunu yaparken, ondan uzak dur." "Bana gelen oydu."

Greeeeeeeeeeeeeat. Bu bir kurşun balon gibi gitti

-

İşler kontrolden çıkmadan önce, Wrath avucunu kaldırdı.

"İ

İnsanlarla ne yaptığınız umurumda değil, yeter ki pislikleri temizleyin. Ama eğer etiketlenirseniz, kendi başınızasınız."

"Peki ya türümüzün benim ticaretime karışmasına ne demeli?"

Wrath biraz gülümsedi, zalim yüzünde kesinlikle mizah yoktu. "Şimdiden bölgeni savunmakta zorlanıyor musun? Tahmin et bakalım. Elinde tutamayacağın şeye sahip olamazsın."

Assail başını öne eğdi. "Yeterince adil-"

Hepsinin arkasından gelen cam kırılma sesleri, her şeyi kesip geçerek zamanın durmasına neden oldu: silah sesleri.

Güçlü bir hamleyle Tohr havalandı, devasa vücudu İspanyol karolarının üzerinde uçuyordu, hedefi: Gazap.

Kurşunlar evin arka tarafına isabet ettiğinde, kralı yere yatırarak vücudunun mümkün olduğunca büyük bir kısmıyla kardeşini siper etti. Assail de dahil olmak üzere diğer herkes aynı şekilde yere düştü ve çeşitli duvarlara siper aldı.

"Lordum, vuruldunuz mu?" Tohr, mesaj alarını gönder tuşuna basarken Wrath'ın kulağına tısladı.

"Boynum olabilir," diye inleyen bir yanıt geldi. "Kıpırdamadan uzan."

"Her tarafımdasın. Tam olarak nereye gittiğimi sanıyorsun?"

Tohr herkesin nerede olduğuna bakmak için başını çevirdi. V, Assail'in etrafındaydı, eli adamın boğazına kilitlenmiş, silahı ev sahibinin şakağına dayanmıştı. Quinn ve John ise geldikleri yerin iki yanında sırt üstü yatmış, hem dışarıyı hem de mutfığa giriş yolunu tutmuşlardı.

Kapıdaki kırık pencere camından gelen soğuk esinti özel bir koku vermiyordu ve bu da kim olduğunu kanıtlıyordu: Hem hâkim rüzgâr hem de atış kuzeyden geldiği için avcılar burayı kokutmuş olmalıydı.

Xcor ve Piç Çetesi'ydi.

Ama hadi ama, sanki bunu zaten bilmiyorlardı. O tek atış bir tüfekten gelmiş ve kapıdaki o lanet olası camlardan Wrath'a nişan alınmış olmalıydı - ve Lessening Topluluğu saldırılarında herhangi bir incelik göstermeyeli uzun zaman olmuştu.

"Bu toplantıyı gizli tutman gerekiyordu vampir," dedi V ölümcül bir ses tonuyla.

"Burada olduğunu kimse bilmiyor."

"O zaman tek başına bir suikast emri verdiğini varsayıyorum."

O orospu çocuğunu vuracaktı, diye düşündü Tohr umursamadan. Tam burada, hemen şimdi.

Assail soğukkanlılığını korudu ve silahın namlusu alnının ortasına gelecek şekilde Kardeş'e doğru eğildi. "Siktir git, bu yüzden bunu oturma odasında yapmak istedim. Dışarıda kurşun geçirmez cam var, göt herif. Ve not: Vurulduğum, seni aptal."

Erkek kolunu kaldırdı ve purosunu tuttuğu, damlayan sağ elini gösterdi.

"Belki de arkadaşların kötü nişan alıyordur."

"Bu kötü bir nişan değildi. Ben de bir hedefim-"

Daha fazla mermi evin arka tarafına sıçradı ve kapıdaki oyuktan içeri girmenin yolunu buldu. Lanet olsun, termal cam New York kışına karşı iyiydi ama Remington'ın en iyisini durdurmak için bir bok yapmıyordu.

"Nasılsın?" Tohr, diğer kardeşlerinden yanıt almak için telefonunu kontrol ederken Wrath'ın kulağına fısıldadı.

"İyiyim. Sen?" Kralın öksürmesi dışında... ve ciğerlerinde bir çingirak vardı.

Solunum yollarının bir yerinde kanama vardı.

-

Bir soluk gibi hızlı hareket eden Assail, V'nin elinden kurtuldu ve

çamurluğun arkasından geçerek garaja açılan kapıya doğru ilerledi. "Ateş etmeyin! Onu götürebileceğin bir arabam var! Ve evdeki tüm ışıkları söndürüyorum."

Her şey karanlığa gömülürken, Vishous adamın üzerinde buharlaşarak onu yere serdi ve yüzünü fayansa yapıştırdı. "Seni şimdi öldüreceğim-"

"Hayır," diye emretti Wrath. "Neler olduğunu öğrenene kadar olmaz."

Gölgelerin arasında V dişlerini gıcırdattı ve krala ters ters baktı. Ama en azından tetiğe basmadı. Onun yerine, silahını

Ağzını ev sahibinin kulağına dayadı ve homurdandı: "Bir daha çıkışlara yönelmeden önce iki kere düşünsen iyi edersin."

"O zaman kendin yap." Bu, "O zaman kendin yap" olarak çıktı.

Vishous Tohr'a baktı, ikisi göz göze geldi. Tohr hafifçe başını sallayınca diğer kardeş küfretti... sonra uzanıp garaj kapısını açtı. Assail'in eve erken gelmesinden dolayı otomatik ışıklar hâlâ yanıyordu ve Tohr dört araba gördü: Jaguar. Bir Spyker. Siyah bir Mercedes. Ve yan camları olmayan siyah bir minibüs.

"GMC'yi al," diye homurdandı Assail. "Anahtarlar kontakta. Her tarafı kurşun geçirmez."

Dışarıda her şey sessizleşirken, John ve Qhuinn, içeride birilerinin cisimlenmeye çalışmadığından emin olmak için sabit, dönüşümlü bir ritim tutturarak kırık camdan mermi atmaya başladılar.

Kahretsin, cephaneleri uzun süre dayanmayacaktı.

Tohr seçeneklerin azlığına ve Kardeşlik'ten hiçbir cevap alamamış olmasına lanet etti.

Qhuinn kapıya dönmeden, "Biz hallederiz," dedi. "Ama siz gitmeye çalışmadan önce diğer Kardeşlerin burada olması gerekiyor."

"Onları çoktan alarma geçirdim," diye mırıldandı Tohr. "Yoldalar."

En azından öyle olduklarını umuyordu.

Assail'in sesi silah seslerinin üzerine yükseldi. "Lanet olası minibüsü al. Seninle taşak geçmiyorum."

Tohr sert gözlerle adamı süzdü. "Eğer öyleysen, derini canlı canlı yüzerim."

"Ben değilim."

Daha fazla güvence alamayacağını anlayan Tohr, Wrath'ın üzerinden yuvarlandı ve kralın çömelmesine yardım etti. Kahretsin... boynunun yanında kan var. Hem de çok fazla. "Başınızı eğin lordum ve beni takip edin."

"Söylemiyorsun."

Cesaret edebildiği kadar hızlı hareket eden Tohr, onları zeminde ilerletti ve kralı duvara doğru yönlendirdi, böylece Wrath bir elini uzatıp yönünü bulabildi.

"Çamaşır makinesi," dedi Tohr, kutu gibi makinenin önüne geçmek için onu çekerek. "Kurutucu. Kapı altı ayak. Dört. İki. Aşağı in."

Assail'in yanından geçerlerken, erkek onları izliyordu. "Tanrım, gerçekten körmüş."

Wrath kısa bir süre durdu ve hançerini kınından çıkararak doğrudan adamın yüzüne doğrulttu. "Ama işitme duyum gayet iyi çalışıyor."

Assail muhtemelen geri tepecekti ama sert duvar, mermi ve sivri uç arasında sıkışıp kalmıştı; manevra yapacak fazla yeri yoktu. "Evet. Kesinlikle."

"Bu toplantı daha bitmedi," dedi

Wrath. "Elimde başka bir şey yok."

"Evet. Kendine dikkat et evlat, bu küçük olayda senin parmak izinin olduğunu kanıtlarsan bir sonraki evin bir çam kutusu olur."

"Ben yapmadım. Yemin ederim ki ben bir iş adamıyım, saf ve basit. Sadece rahat bırakılmak istiyorum."

Tohr, Wrath'ı tekrar harekete geçirirken V, "Greta Garbo," diye ısırdı.

Garajda Tohr, kralla birlikte diğer araçların etrafından dolaşarak kel betonda ilerledi. Minibüse vardıklarında, her şeyi kontrol etti, sonra arka çift kapıyı açtı ve gezegendeki en güçlü vampiri bir bagaj parçasıymış gibi içine itti.

Panelleri yeniden kapatırken, derin bir nefes almak için bir anını ayırdı. Sonra sürücü tarafına geçti ve arabaya bindi. Koltuğuna oturduktan sonra içerideki ışık bir süre açık kaldı ve evet, anahtarlar Assail'in söylediği yerdeydi. Ve evet, araçta bazı ciddi değişiklikler yapılmıştı: iki benzin deposu, güçlendirilmiş çelik çarpışma kafesi, kalın

Camın çevresi gerçekten de kurşun geçirmez olduğunu gösteriyordu.

Arka tarafı ön taraftan ayıran sürgülü bir bölme vardı ve kralı izleyebilmek için bölmeyi yeterince açtı.

Kulakları aşırı işitmeye başladığında, minibüsteki kan damlaları, buna neden olan silah sesleri kadar gürültülü görünüyordu. "Kötü vurulmuşsunuz lordum."

Ona geri gelen tek şey o öksürüktü. Hay sikeyim.

John öldürmeye hazırdı.

O lanet olası arka kapının solunda dururken, kalçalarının kalın kasları seğiriyor ve kalbi göğsünde atmaya başlıyordu. Ancak silahı bir taş kadar sağlamdı.

Piçler Çetesi saldırıyı Kardeşlik'in başladığı yerden başlatmıştı: temizlenmiş çimenliğin uzak tarafında, evin arkasındaki ormanda.

İyi atıştı, diye düşündü. İlk tüfek mermisi kapının pencere camını delmiş ve etrafta birkaç kişi olmasına rağmen doğrudan Wrath'ın kafasına isabet etmişti.

Çok yakın. Hem de çok yakın.

Bu adamlar gerçek profesyonellerdi; bu da ikinci bir çatışmaya hazırlanıyor olmaları gerektiği anlamına geliyordu... hem de bu kadar iyi korunan bir açıdan değil.

Qhuinn tetiği yavaş ve düzgün bir hareketle çekmeye devam ederken John arkasına yaslandı ve kemerli kapıdan mutfığa baktı.

Alçak sesle ıslık çalarak Qhuinn'le göz göze geldi ve o yöne doğru başını salladı.

"Anlaşıldı-"

"John, oraya yalnız gitme," dedi V. "Ev sahibimiz gibi ben de arka kapıyı gözetleyeceğim."

"Ya açıklıktan gelirlerse?" Qhuinn sordu.

"Onları teker teker seçeceğim."

Adamla tartışmak zordu. Özellikle de Kardeş ikinci silahını tam Qhuinn ve John'un ateş ettiği yere doğrultmuşken.

Bu konuşmanın sonu oldu.

John ve Qhuinn yan pozisyona geçtiler ve birlikte yola koyuldular. Ay ışığını rehber olarak kullanarak profesyonelce donatılmış mutfığa doğru ilerlediler ve önlerine çıkan her kapıyı denediler. Kilitli. Kilitli. Kilitli.

Yemek, oturma ve aile odaları devasa bir alana dönüşmüştü, tıpkı bir ev fuarında donatılmış bir futbol sahası gibiydi. İyi haber şu ki, geniş alanın tavanını destekleyen süslü sütunlar düzenli aralıklarla yerleştirilmişti ve o ve Qhuinn dışarı fırlarken, sürgülü cam kapıları kontrol ederken ve tekrar geri eğilirken bunları siper olarak kullandılar.

Her şey kilitliydi: Dev odanın çemberinde ilerlerken, her taraf kene gibi sıkıydı. Ama Tanrım, bütün o camlar...

Kısa bir süre durdu, silahının namlusunu bir kısmına doğrulttu, V'ye işaret etmek için iki kez ıslık çaldı... ve bir deneme atışı yaptı.

Kırılma yok. Çatlama bile olmadı. On metreye altı metrelik cam mermiyi yakaladı ve sanki o şey ABC sakızından başka bir şey değilmiş gibi onu tuttu.

Assail yalan söylememiştir. En azından bu konuda.

Evin arka tarafından ev sahibinin sesi uzaktan ama net geliyordu. "İkinci kata çıkan merdivenlerin dibindeki kapıyı kapatın ve kilitleyin. Çabuk."

Anlaşıldı. İşte bu.

John, Qhuinn'in banyoları ve ofisi süpürmesine izin verirken ayaklarını siyah-beyaz mermer merdivene doğru vurdu. Duvarın içinde paslanmaz çelikten bir merdiven vardı,

Yanmaz panel, çekip çıkardığınızda sanki yeni monte edilmiş gibi taze boya kokuyordu.

Üzerinde iki kilit vardı, biri üst katta kendinizi izole edebilmeniz için, diğeri de aynı şeyi alt katta yapmak için.

Her şeyi yerine yerleştirip emniyete alırken, Assail'in güvenlik önlemlerini nasıl ele aldığına biraz saygı duyması gerekiyordu.

Qhuinn başka bir tuvaletten çıkarken, "Burası bir kale," dedi.

Kiler mi? John, silahını yeniden kılıfına sokmak zorunda kalmamak için mırıldandı.

Assail sanki zihin okuyormuş gibi seslendi: "Bodrum kapısı kilitli. Mutfakta, ikinci buzdolabının yanında."

Yola çıktıkları yöne doğru geri döndüler ve çoktan yerine oturtulmuş ve cıvatalanmış olan o çelik işlerden bir tane daha buldular.

John telefonunu kontrol etti ve Rhage'in gönderdiği grup mesajını gördü: Hvy fghtn dwntwn-b thr ASAP.

Kahretsin, diye nefes aldı ekranı Qhuinn'e gösterirken.

Adam sürgülerden birine doğru koşarken, "Ben dışarı çıkıyorum," dedi. "Benden sonra kapıyı kilitle-"

John dövüşçüye doğru hamle yaptı ve onu yakaladı. Cehennemliksin, diye mırıldandı.

Qhuinn demir tutuştan kurtuldu. "Bu, gerçekleşmeyi bekleyen bir karmaşa ve Wrath'ın kliniğe götürülmesi gerekiyor." John sessizce küfrederken, Qhuinn başını salladı. "Mantıklı ol dostum. Sen Assail ile V'nin yedeğisin ve ikiniz içeriği güvende tutmak zorundasınız. Aynı şekilde o minibüs de hareket etmeli çünkü kralın kanaması var. Oraya gitmeme ve bölgenin güvenliğini sağlamak için elimden geleni yapmama izin vermelisin - başka kimseyi ayıramayız."

John tekrar küfretti, zihni başka seçenekler için çalkalanıyordu.

Sonunda en iyi arkadaşının ensesine vurdu ve kısa bir an için alınlarını birbirine yaklaştırdı. Sonra bıraktı ve neredeyse onu öldürecek olmasına rağmen geri çekildi.

Sonuç olarak, ilk görevi kralı kurtarmaktı, en iyi arkadaşını değil. Burada kritik olan Gazap'tı, Qhuinn değil.

Ayrıca, Qhuinn lmcl bir orospu çocuğuydu, ayakları üzerinde hızlıydı, silahla iyi, bıçakla harikaydı.

Bu yeteneklere güvenmek zorundaydınız. Ve piç kurusu haklıydı: Bu durumda onlara şiddetle ihtiyaç vardı.

Qhuinn son bir kez başını sallayarak cam kapıdan çıktı ve John kapıyı kapatıp arkasından kilitledi... erkeği tek başına bıraktı.

En azından Piçler etesi muhtemelen herkesin evde olduğunu ve orada kaldığını varsayacaktı; desteğin geleceğini bilmeleri gerekiyordu ve çoğu durumda insanlar karşı saldırıya geçmeden önce takviye kuvvetlerinin gelmesini beklerdi.

"John! Qhuinn!" V seslendi. "Orada ne haltlar dnyor!"

John koşarak amurluğa geri döndü. Ne yazık ki, silahını kaybetmeden iletişim kurmanın etkili bir yolu yoktu-

"Kahretsin, Qhuinn oraya yalnız gitti, değil mi?"

Assail usulca güldü. "Ben de ölmek isteyen tek kişinin ben olduğumu sanıyordum."

KIRK BİR

Syphon uzun menzilli tüfeğinin tetiğini çektikten hemen sonra Xcor'un aklına gelen ilk düşünce, erkeğin kralı öldürmüş olabileceğiydi.

Ormanın sığınağında dururken, askerinin isabetine hayret etti: Kurşun çimenlikte süzölmüş, kapının camını patlatmış... ve kralı bir kum torbası gibi yere düşürmüştü.

Ya öyle ya da kral saklanmayı seçmişti.

Ortadan kaybolmanın bir savunma tepkisi mi yoksa ağır yaralı bir erkeğin yere yığılması mı olduğunu bilmenin bir yolu yoktu.

Belki ikisi de doğrudu.

Omzundaki yeni model transistöre "Ateş açın," diye emretti. "Ve ikinci pozisyonları alın."

Pratik bir hassasiyetle askerleri harekete geçti, kendisi ve Throe dışındaki herkes çeşitli yönlerde kayarken silah seslerinin çınlaması koruma sağladı.

Kardeşlik her an gelebilirdi, bu yüzden kapakları indirip çatışmaya hazırlanmak için çok az zaman vardı. Neyse ki askerleri iyi eğitimliydi-

Ev bir anda karanlık-akıllı hale geldi. Bu durum onları hedef olarak ayırmayı zorlaştırdı, ancak arka kapı hariç tüm camların kurşunlara nasıl dayandığı göz önüne alındığında, Assail'in ortalama bir glymera waffle-about'tan çok daha taktiksel olduğu anlaşılıyordu.

Araba bombalarına rağmen.

Bunu izleyen sükûnet içinde Xcor, eğer kral hayattaysa ve hiç yara almamışsa, Wrath'ın arka kapıdaki açıklıktan buharlaşıp bölgeden çıkacağını ve diğerlerinin de saldıracağını varsaymak zorunda kaldı. Eğer kral yaralıysa, yere çömelip Kardeşliğin diğer üyelerinin gelmesini ve koruma sağlamasını bekleyeceklerdi.

Kralın kaçışını engelleme ve gerektiğinde işi bitirme zevkini tattı. Bu nedenle garaj onun en iyi görüş noktasıydı: Kardeşler Assail'in araçlarındandır birine el koymak zorunda kalacaklardı       araçsız gelmişlerdi ve Assail de onlara yardım edecekti. Herhangi bir gruba bağlılığı yoktu; ne Piçler  etesi'ne, ne Konsey'e, hatta muhtemelen krala bile. Ama başka birinin Gazap'a karşı kan davasının bedelini ödemek istemezdi.

Xcor evin arkasındaki asfalt meydanın kenarında duran b y  k bir kayanın arkasına yerleşti. Yüksek parlaklıkta cilalanmış k    k, dışbükey bir metal şerit çıkararak aynayı kayanın üzerine yerleştirdi, böylece arkasındaki her neyse onu görebilecekti. Ve sonra bekledi.

Ah, evet. Yine doğru.

Silah sesleri duyulmaya devam ederken, en sağdaki garaj kapısı açıldı ve sağladığı koruma panel panel yok oldu.

Geri geri gelen minibüsün arka kısmında hiç pencere yoktu ve tıpkı ev gibi yan taraflarının da uçaksavar f zesinden başka bir şeyle ge ilemeyeceğine bahse girmeye hazırdı.

Elbette bunun bir oyun olması tamamen mümkündü.

Ama  yle olmasa bile bu fırsatı ka ırmayacaktı.

Gözlerini kaldırıp arkasını kontrol etti, sonra tekrar minibüse odaklandı. Yoluna atlarsa,  n ızgaradan motor bloğuna bir atış yapabilirdi-

Arkadan gelen saldırı o kadar hızlıydı ki tek hissettiği bir kolun boğazına dolanması ve vücudunun geriye doğru çekilmesi idi. Anında elden ele kendini savunma moduna geçerek, dövüşçünün karnına dirsek atarak erkeğin boynunu koparmasını engelledi ve ardından anlık sersemlemeden yararlanarak etrafında döndü.

Uyumsuz gözlerle ilgili kısa bir izlenim edindi... ve sonra her şey kavgayla ilgiliydi.

Erkek öylesine vahşice saldırdı ki, yumruklar sanki üzerine araba yağmış gibiydi. Neyse ki olağanüstü bir denge ve reflekse sahipti ve çömelerek erkeği kalçalarından yakaladı ve sertçe yere serdi. O devasa alt bedeni yere indirdikten sonra yukarı doğru zıpladı ve dövüşçünün yüzünü sadece parmak eklemlerinde değil, havada da kanlar uçuşana kadar dövdü.

Üstün konumu uzun sürmedi. Askerin net göremediği gerçeğine rağmen, bir şekilde Xcor'un bileklerinden birini yakaladı ve ona tutundu. Kaba kuvvetle geri çekildi, Xcor'u menziline aldı ve öyle sert bir kafa attı ki, bir an için dünya sanki etraflarındaki ağaçların dalları ve yaprakları yerine havai fişekler varmış gibi akkor haline geldi.

Yerçekimindeki ani bir değişim ona yuvarlanmakta olduğunu söyledi ama boş ver gitsin. Bir bacağını fırlatıp botunu yere vurarak ivmeyi durdurdu. Göğsüne binen büyük bir ağırlığa karşı zorlanırken, siyah minibüsün cehennemden çıkmış bir yarasa gibi çılgılık atarak garaj yolundan aşağı indiğini gördü.

Krala karşı kaçırdığı şansın öfkesi ona ekstra güç verdi ve omuzlarına bir asker şalı gibi örttüğü erkekle birlikte ayağa kalktı.

Av bıçağını kınından çıkararak kendi gövdesinin arkasına sapladı ve direniş ve küfürler karşısında bir şey vurduğunu anladı. Ama sonra boynundaki o kavrama geri döndü, solunum yolunu zorladı ve oksijen için daha da çok çalışmasına neden oldu.

Arkasına sığındığı büyük kaya yaklaşık bir metre ötedeydi ve botları çimenlikte gümbürdeyerek ona doğru yöneldi. Dönerek erkeğe bir kez vurdu... iki kez....

Üçüncü seferde, tam bayılmak üzereyken, kavrama gevşedi. Baştan savma bir şaşkınlıkla

tam bir mermi kafasının yanından ıslık çalarak geçerken, o kadar yakındı ki kafa derisinde bir ısı şeridi hissetti.

Arkasındaki asker çimenlerin üzerine düştü ama bu uzun sürmeyecekti ve etrafta süren silahlı çatışmaya hızlı bir bakış ona, kendisi ve piçleri daha fazla kalırsa feci kayıplar olacağını söyledi

-Evet, Kardeşlik'in bir kısmını yanlarında götüreceklerdi ama bunun bedeli kendi sayıları için çok büyük olacaktı.

İçgüdüleri ona Wrath'ın çoktan gittiğini söylüyordu. Ve lanet olsun, Kardeşliğin yarısı o minibüsün içinde ya da çevresinde olsa bile -ve eğer kral gtrlyorsa, bazıları şüphesiz aracı izliyordu- burada, nehrin kenarında ona ve adamlarına hayati zarar verebilecek çok sayıda Kardeş kalmıştı.

Bloodletter kalıp savaşabilirdi.

Ancak o bundan daha akıllıydı: Eğer Wrath lmcl şekilde yaralandıysa ya da bu onun bedeniye, Xcor'un ele geçirmenin ikinci aşaması için piç çetesine ihtiyacı olacaktı.

"Geri ekilin," diye bağırdı omuz parçasına.

Savaş botunu geri çekti ve yere düşmüş, uyumsuz gözlü orospu çocuğunu tekmeledi -erkeğin olduğu yerde kalmasını sağlamak için.

Sonra gözlerini kapattı ve kendini sakinleşmeye zorladı... sakin... sakin....

Yaşam ve ölüm, kendisini doğru zihin yapısına sokup sokamayacağına bağlıydı.

Tam kafatasının yanından bir kurşun daha geçerken, kanatlanıp uçtuğunu hissetti.

"Orada işler nasıl gidiyor?"

Tohr, minibüsü yoldaki bir başka viraja zorlarken soruyu bağırarak sordu. POS, bacakları kötü bir sehpanın üzerindeymiş gibi köşeye sıkışmış, kendisi bile biraz mide bulantısı hissedene kadar sağa sola sallanıyordu.

Bu sırada Wrath arkada kavanozda bilye oynuyor, kral yuvarlanıyor ve kendini yakalamak için kollarını sallıyordu.

"Herhangi bir şans-" Wrath diğer yöne doğru hamle yaptı ve biraz daha öksürdü. "Bu otobüsü yavaşlatabilir misin?"

Tohr dikiz aynasına baktı. Krala göz kulak olabilmek için bölmeyi açık tutmuştu ve gösterge panelinin ışığında Wrath bir çarşaf kadar beyazdı. Kanın boğazının derisini lekelediği yer hariç. Orası kiraz gibi kırmızıydı.

"Yavaşlamak yok, üzgünüm."

Eğer şans onlardan yanaysa, Kardeşlik Piçler Çetesi'ni evde tamamen meşgul tutuyordu ama kim bilebilirdi ki? O ve Wrath Hudson Nehri'nin yanlış tarafındaydı ve önlerinde yirmi dakikalık bir yol vardı.

Ve destek yok.

Ve Wrath... Kahretsin, gerçekten iyi görünmüyordu. "Nasılsın?" Tohr tekrar seslendi.

O noktada daha uzun bir duraklama oldu. Çok uzun.

Dişlerini sıkarak Havers'ın kliniğine olan mesafeyi hesapladı. Kahretsin, neredeyse eşit uzaklıktaydı - bu yüzden tıp eğitimi almış birini bulma umuduyla o tesise gitmek fazla zaman kazandırmayacaktı.

Birdenbire Lassiter yolcu koltuğunda belirdi.

"Silahını indirebilirsin," dedi melek kuru bir sesle.

Kahretsin, adamı kızdırmıştı.

Lassiter, "Ben direksiyona geçeceğim," diye emretti. "Sen onunla ilgilen."

Tohr bir anda emniyet kemerini çıkarıp şoför koltuğuna oturdu ve melek kontrolü ele aldığı anda adamın tamamen silahlı olduğu anlaşıldı. Güzel dokunuş. "Sağ ol dostum."

"Sorun değil. İzin verin, konuya biraz ışık tutayım."

Melek parlamaya başladı ama sadece arkaya doğru. Ve... lanet olsun... Tohr bölmeden içeri adımını attığında, altın ışığın içinde gördüğü şey, krala doğru gelen dört toynaklı ölümdü: Gazap'ın nefes alış veriş sığı ve nefes nefese geliyordu, ciğerlerine oksijen almak için harcadığı çabadan dolayı boyun kordonları gerilmişti.

Boynuna aldığı kurşun Adem elmasının üstündeki hava yolunu tehlikeye atıyordu. Umarım sadece şişmiştir; en kötü ihtimalle atardamarı kanıyor ve kendi kanında boğuluyordur.

Lassiter'a, "Köprüden ne kadar uzakta," diye seslendi. "Görebiliyorum."

Gazap'ın zamanı tükeniyordu. "Sakın yavaşlama. Hiçbir şey için."

"Anladım."

Tohr kralın yanında diz çöktü ve kendi deri ceketini çıkardı. "Sana yardım edip edemeyeceğime bakacağım, kardeşim-"

Kral onun kolunu tuttu. "Sakın... donuna... bir şey sokma..."

"Üzerimde yok lordum." Ve karşı karşıya oldukları tehlike konusunda paranoyakça davranmıyordu. Eğer kral nefes alma konusunda yardım almazsa, kimse başka bir sorunla ilgilenmeden önce ölecekti.

Hemen harekete geçerek kralın ceketini yırtıp açtı, çelik yeleğin önünü sıyırdı ve o koca göğüste hiçbir şey olmadığını görünce biraz olsun rahatladı. Sorun boyundaki yaraydı ve evet, yakından incelendiğinde kurşunun orada bir yere saplanmış olduğu anlaşıyordu. Sorunun tam olarak ne olduğunu bir tek Tanrı biliyordu. Ama yaranın altında bir hava giriş noktası açabilirse, savaşma şansları olabileceğinden oldukça emindi.

"Wrath, sana nefes aldırmalıyım. Ve lütfen, Shellan aşkına, içinde bulunduğun sorun hakkında benimle kavga etme. Benimle çalışmana ihtiyacım var, bana karşı değil."

Kral eliyle yüzünü karıştırdı, sonunda sargılarını buldu ve onları yolundan itti. O inanılmaz güzellikteki parlak yeşil gözler Tohr'unkilere kilitlendiğinde sanki işe yaramış gibiydi.

"Tohr? Tohr-" Kral nefes almaya çalışırken tıkırtılar, çaresiz tıkırtılar duyuldu. "Nerede... sen?"

Tohr çırpınan avucunu yakaladı ve sertçe sıktı. "Ben buradayım. Nefes almana yardım etmeme izin vereceksin, tamam mı? Başını salla kardeşim."

Kral bunu yapınca Tohr, Lassiter'e, "Ben söyleyene kadar orada sabit dur," diye bağırdı.

"Şu anda köprüye gidiyoruz." En azından düz bir yolları vardı.

"Gerçekten sabit, meleğim, tamam mıyız?" "Anlaşıldı."

Hançerlerinden birini kınından çıkararak Wrath'ın başının yanındaki halı kaplı zemine koydu. Sonra su çantasını çıkarıp parçalara ayırdı: Ağızlıktan mesaneye uzanan esnek plastik boruyu alarak düz bir şekilde çıkardı ve iki ucundan kesti; sonra da içindeki suyu üfledi.

Wrath'a doğru eğildi. "Seni kesmek zorunda kalacağım."

Kahretsin, nefes alıp vermesi daha da kötüydü, aksaklıktan başka bir şey değildi. Tohr rıza gösterilmesini ya da onaylanmasını bile beklemedi.

Bıçağını avuçladı ve sol eliyle kralın köprücük kemiklerinin uçları arasındaki yumuşak, etli alanı yokladı.

"Kendini hazırla," dedi kısık sesle.

Bıçağı sterilize edememiş olması çok yazıktı ama onu çekebileceği bir şenlik ateşi olsa bile, soğuması için zamanı yoktu: O sarsıntılı nefesler daha yüksek sesle değil, daha sessiz çıkıyordu.

Sessiz bir dua ile Tohr tam olarak V'nin onu eğittiği gibi yaptı: Hançerinin keskin ucunu deriden geçirerek yemek borusunun sert tüneline bastırdı. Bir başka hızlı

dua etti... ve sonra derin kesti, ama çok derin değil. Hemen ardından, esnek içi boş hortumu kralın içine soktu.

Rahatlama hızlı oldu, hava küçük bir ısıyla dışarı fırladı. Ve hemen ardından, Wrath düzgün bir nefes çekti, ve bir tane daha... ve bir tane daha.

Bir avucunu yere koyan Tohr, tüpü olduğu yerde, kralın boğazının ön tarafından dışarı çıkmış halde tutmaya odaklandı. Bölgenin etrafından kan sızmaya başladığında, destekleme rutinini bir kenara bıraktı ve plastik yaşam hattının etrafındaki deriyi sıkıştırarak contayı olabildiğince sıkı tuttu.

İğneli irisleriyle o kör gözler onunkileri buldu ve sanki adamın hayatını kurtarmış gibi minnettarlık duydular.

Ama bunu görmeleri gerekecekti. Minibüsün süspansiyonundan geçen her hafif sarsıntı Tohr'u çıldırtıyordu ve hâlâ evden çok uzaktaydılar.

"Benimle kal," diye mırıldandı Tohr. "Burada benimle kal."

Wrath başını sallayıp gözlerini kapatırken Tohr çelik yeleğe baktı. Bu lanet şeyler hayati organları korumak için tasarlanmıştı ama evde güvenliğin garantisi değildi.

Bu arada, minibüsü oradan çıkarmayı nasıl başarmışlardı ki? Şüphesiz Xcor'un askerleri garajda nöbet tutuyor olmalıydı - o kana susamış piçler yaralı bir kral için tek kaçış yolunun orası olduğunu biliyor olmalıydı.

Biri bunu örtbas etmiş olmalı; hiç şüphesiz Kardeşlerden biri tam zamanında gelmişti.

"Daha hızlı sürebilir misin?" Tohr talep etti.

"Gaza bastım." Melek arkasına baktı. "Ve neyi biçmek zorunda olduğum umurumda değil."

KIRK İKİ

No'One eğitim merkezindeydi, temiz çarşaflarla dolu bir çöp kutusunu nekahet yataklarına götürüyordu ki yine aynı şey oldu.

Ana muayene odasındaki telefon çaldı ve ardından açık kapıdan Doktor Jane'in hızlı ve sivri bir şekilde konuştuğunu duydu... ve "Tohr" adını kullandı.

Bir tereddüt olarak başlayan şey ölü bir duruşa dönüştü, elleri çöp kutusunun metal kenarına sıkıştı, dünya çılgınca eğilirken kalbi sertçe atıyor, onu döndürüyor ve döndürüyor-

Koridorun en ucundaki ofisin cam kapısı ardına kadar açıldı ve kraliçe Beth koridora savruldu.

"Jane! Jane! Jane!"

Şifacı başını muayene odasından dışarı uzattı. "Şu anda Tohr'la telefonda konuşuyorum. Onu hemen getiriyorlar."

Beth koridorda hızla ilerlerken siyah saçları arkasından dökülüyordu. "Onu beslemeye hazırım."

Çıkarımların kafamda oturması biraz zaman aldı.

Tohr değildi, Tohr değildi, Tohr değildi... Sevgili Bakire Kâtip, teşekkür ederim-

Ama Wrath, kral değil!

Zaman bir lastik bant gibi sonsuza kadar uzuyor, ev halkından insanlar gelmeye başladıkça geçen dakikalar yavaşlıyordu - ama sonra aniden bir son uzantıya ulaşıldı ve şak! her şey bulanıklaştı.

Doktor Jane ve şifacı Manuel muayene odasından dışarı fırladılar, aralarında bir sedye vardı, erkeğin omzunda kırmızı haçlı siyah bir spor çantası sallanıyordu. Ehlena da elinde daha fazla ekipmanla hemen yanlarındaydı. Kraliçe de öyle.

No'One onların ardından koridorda fısıldayarak ilerledi, deri terliklerinin topuklarına basarak koştu, otoparka açılan ağır çelik kapıyı yakaladı ve kapanmadan önce sıkıştırarak içeri girdi. Kaldırımında, camları kararmış bir minibüs gıcırdayarak durdu, egzozundan buhar çıkıyordu.

Aracın arka kapıları açılıp şifacı Manuel içeri atladığında, telaşlı ve derinden gelen sesler hava sahası için savaştı.

Sonra Tohr dışarı çıktı.

No'One'ın nefesi kesildi. Her yeri kan içindeydi; elleri, göğsü, derisi, her yeri kırmızıya boyanmıştı. Onun dışında iyi görünüyordu. Bu Wrath'ın olmalı.

Sevgili Bakire Kâtip, kral-

"Beth! Buraya gel," diye bağırdı Manuel. "Şimdi."

Tohr kraliçenin içeri girmesine yardım ettikten sonra, elleri kalçalarında, göğsü hızla inip kalkarak ve kasvetli bakışlarını kralın davranışlarına dikerek açık kapının yanında durdu. No'One ise etrafta dolanıyor, bekliyor ve dua ediyordu; gözleri Tohr'un korkunç, sabit ifadesinden minibüsün karanlık girintilerine gidip geliyordu. Krala dair gördüğü tek şey sert, kalın tabanlı ve siyah botlarıydı; botların izleri betonda oluklar açacak kadar derindi - en azından onun kadar büyük bir erkek giydiğinde.

Keşke bir kez daha uzun boylu yürüyebilseydi.

Kollarını kendi etrafında sararak, bir Seçilmiş olmayı diledi, Kâtip Bakire'ye giden bir hattı olan kutsal bir dişi, özel bir bağış için ırkın anasına yaklaşmanın bir yolu. Ama o öyle biri değildi.

Yapabileceği tek şey.... minibüsün yanında oluşan diğer insanlarla birlikte beklemektir.

O araçta kralın üzerinde ne kadar çalıştıklarını bilmenin hiçbir yolu yoktu. Saatler. Günler. Ama sonunda Ehlena sedyeyi mümkün olduğunca yakın bir yere yerleştirdi ve Tohr arkaya atladı.

Gazap, sadık Kardeşi tarafından taşındı ve beyaz çarşafli şiltenin üzerine düz bir şekilde yatırıldı - kralın boynunu ölçerken korktuğu gibi uzun süre bu kadar saf kalmayacaktı: Kırmızı, yan taraftaki gazlı bez katmanlarından sızmaya başlamıştı bile.

Zaman çok önemliydi ama daha onu içeri alamadan, iri yarı erkek Tohr'un harap olmuş gömleğini kavradı ve boğazını işaret etmeye başladı. Aniden bir yumruk yaptı ve sonra avucunu sanki bir şey tutuyormuş gibi yukarı doğru açtı.

Tohr başını salladı ve doktorlara baktı. "Kurşunu çıkarmaya çalışmalısınız. O şeye sahip olmalıyız - bunu kimin yaptığını kanıtlayabilmemizin tek yolu bu."

"Ya hayatını tehlikeye atarsa?" Manuel sordu.

Gazap başını sallamaya ve tekrar işaret etmeye başladı ama kraliçe ona karşı çıktı. "O zaman onu olduğu yerde bırakacaksın." Eşi ona ters ters bakınca omuz silkti. "Üzgünüm, cehennemliğim. Eminim Kardeşleriniz de aynı fikirdedir; her şeyden önce hayatta kalmanız gerekiyor."

"Bu doğru," diye homurdandı Tohr. "Kurşun daha az önemli

-Ayrıca, suçlunun kim olduğunu zaten biliyoruz."

Wrath ağzını çalıştırmaya başladı -ancak konuşamıyordu, çünkü... boğazından bir tüp mü çıkmıştı?

Tohr, "Güzel, bunun halledilmiş olmasına sevindim," diye mırıldandı. "Ona bakar mısın?"

Şifacılar başlarıyla onayladılar ve hepsi kralla birlikte yola koyuldular; kraliçe erkeğinin yanında duruyor, onunla yumuşak ve acil bir ses tonuyla konuşuyordu. Gerçekten de, eğitim merkezinin kapısından geçtiklerinde, Wrath'ın soluk yeşil ve parlayan gözleri onun yüzüne kilitlenmişti ama odaklanmamıştı.

Onu hayatta tuttuğunu düşündü No'One. İkisi arasındaki bu bağ.... doktorların yaptığı her şey kadar onu ayakta tutuyordu.

Bu arada Tohr da liderinin yanında kaldı ve ona bakmadan yanından geçip gitti.

Onu suçlamadı. Başka bir şeyi nasıl görebilirdi ki?

Koridora yeniden girdiğinde, işe geri dönmeyi denemese mi diye düşündü. Ama hayır, böyle bir olasılık yoktu.

Tohr da dahil olmak üzere hepsi ameliyathanede kaybolana kadar grubu takip etti. Rahatsız etmeye cesaret edemediği için dışarıda oyalandı.

Çok geçmeden Kardeşliğin geri kalanı da ona katıldı.

Trajik olarak öyle.

Sonraki bir saat boyunca, savaşın dehşeti çok açıldı; Kardeşler sahadan akın akın gelirken ortaya çıkan yaralanmalar, hayati ve uzuv risklerini daha da belirgin hale getirdi.

Kudurmuş bir silahlı çatışma olmuştu. En azından, onları teselli etmek için toplanan arkadaşlarına söyledikleri buydu; endişeli yüzler, dehşete düşmüş gözler, paniğe kapılmış kalpler çiftleri birbirine sıkıca kenetlemişti. İyi haber ise her birinin eve dönmüş olmasıydı; erkekler ve yalnız dişi Payne, hepsi sağ salım dönmüş ve tedavi edilmişti.

Sadece Wrath hakkında endişelenmek için.

En son gelen kişi, kral hariç en kötü yaralananlar arasındaydı; öyle ki ilk başta kim olduğunu anlayamadı. Koyu renk saçları ve John Matthew'un onu taşıyor olması, muhtemelen Qhuinn olduğunu gösteriyordu ama yüzüne bakarak bunu kesinlikle bilemezdi.

Ağır bir şekilde dövülmüştü.

Erkek ikinci ameliyathaneye götürülürken, bacağının parçalanmış halini düşündü ve onun ve hepsinin iyileşme sürecinin kendisinininki gibi olmaması için dua etti.

Sonunda şafak sökmüştü ama bunu sadece duvardaki saatin gösterdiğinden biliyordu. Ameliyathane kapıları açılıp kapandığında çeşitli dramlara aralıklı bakışlar sunuldu ve sonunda tedavi edilenler şifa odalarına bırakıldı ya da ana eve geri dönmelerine izin verildi - hiçbiri ayrılmadı. Hepsi onun gibi koridorun beton duvarlarına yerleşmiş, sadece kral için değil, savaşçı arkadaşları için de nöbet tutuyorlardı.

Doggen yemek yiyebilenlere yiyecek ve içecek getirdi ve meyve suları, kahve ve çay dolu tepsilerin dağıtılmasına yardım etti. Gergin boyunları rahatlatmak için yastıklar, sert zemindeki cereyanı kesmek için battaniyeler ve mendiller getirdi - kimse ağlamıyordu.

Bu erkeklerin ve eşlerinin metanetli doğası başlı başına bir güçtü. Yine de, hoşgörölü olmalarına rağmen, dehşete düştüklerini biliyordu.

Ev halkının diğer üyeleri de geldi: Layla, Seçilmiş. Saxton, kralla birlikte çalışan avukat. Rehvenge, her ne kadar ona karşı son derece kibar davranmaktan başka bir şey yapmamış olsa da onu her zaman tedirgin etmişti. Ameliyathaneye girmesine izin verilmeyen ama herkes tarafından teselli edilen, kralın sevgili av köpeği. Uzatılmış botların etrafında yılan gibi kıvrılan ve kucakların üzerinden geçip giderken okşanan siyah kedi Boo.

Sabah geç
saatlerde.

Öğleden
sonra.

Öğleden sonra.

Saat beş buçukta Doktor Jane ve ortağı Manuel nihayet ortaya çıktılar ve maskelerini yorgun yüzlerinden çıkardılar.

"Wrath beklenebileceği kadar iyi durumda," diye rapor verdi kadın. "Ancak sahada tedavi edildiği göz önüne alındığında, önümüzde enfeksiyonu izlemek için yirmi dört saatimiz var."

"Yine de bununla başa çıkabilirsin," diye konuştu Rhage Kardeş. "Öyle değil mi?"

Manuel başını sallayarak, "Onu tedavi edebiliriz," dedi. "Atlatacak, o sert piç başka türlüünü istemez."

Kardeşlik'ten aniden bir savaş çığığı yükseldi, saygıları, hayranlıkları ve rahatlamaları çok açıktı. Ve No'One kendi rahatlama nefesini verirken, bunun kral için olmadığını fark etti. Bunun nedeni Tohr'un daha fazla kayıp vermesini istememesiydi.

Bu... iyiydi. Kâtip Bakire'ye teşekkürler.

KIRK ÜÇ

Layla ilk başta neye baktığını anlayamadı. Bir yüzdü, evet ve şeklinden tanıdığını düşündüğü bir yüzdü. Ama bileşik özellikleri öylesine çarpıtılmıştı ki, erkeği bu kadar iyi tanımasaydı onu teşhis etmesi mümkün olmazdı.

"Qhuinn...?" diye fısıldadı hastane yatağına yaklaşırken.

Dikiş atılmıştı, siyah ipliklerden oluşan küçük çizgiler alnından aşağıya ve yanağına doğru uzanıyordu, derisi şişlikten parlıyordu, saçları henüz kurumuş kanla keçeleşmişti, solunumu sığdı.

Yatağın üzerindeki makinelere baktığında alarm sesi duymadı, yanıp sönen bir şey görmedi. Bu iyiydi, değil mi?

Ona cevap verirse kendini daha iyi hissedecekti. "Qhuinn?"

Yatağın üzerinde, eli ters döndü ve geniş, düz avucunu ortaya çıkarmak için sıkı kıvrımını serbest bıraktı.

Kendi elini üzerine koydu ve onun sıkıldığını hissetti. "Demek içeridesin," dedi kabaca.

Başka bir sıkıştırma.

"Seni beslemem gerek," diye inledi, onun acısını kendi acısı gibi hissederek. "Lütfen... benim için ağzını aç. Seni rahatlatmama izin ver..."

Bunu yaparken, sanki çenesinin eklemleri düzgün çalışmıyormuş gibi bir çatlama sesi duyuldu.

Kendi damarını çizerek bileğini adamın morarmış, ayrık dudaklarına götürdü. "Benden al..."

İlk başta yutkunmakta zorlandığı belliydi, bu yüzden akışı yavaşlatmak için deliklerden birini yalayarak kapattı. Adam ivme kazandıkça, kadın kendini bir kez daha ısırды.

Onu izin verdiği sürece besledi, gücünün kendi gücü haline gelmesi ve iyileştirici bir güce dönüşmesi için dua etti.

Bu nasıl olmuştu? Bunu ona kim yapmıştı?

Koridordaki gazlı bezle sarılmış uzuvların sayısına bakılırsa, Lesser'ların arife günü Caldwell sokaklarına acımasız bir güç gönderdikleri açıktı. Ve Qhuinn kesinlikle düşman kuvvetlerinin en sert, en acımasız üyesini ele geçirmişti. O da böyleydi. Gözünü budaktan sakınmayan, her zaman kendini tehlikeye atmaya hazır... öyle ki Qhuinn'in intikamcı yönünden endişe ediyordu.

Cesaret ile ölümcül pervasızlık arasında çok ince bir ayrım vardı.

İşini bitirdiğinde yaralarını kapatıp bir sandalye çekti ve bir kez daha avucunu onunkine dayayarak yanına oturdu.

Yüzündeki yaraların mucizevi dönüşümünü izlemek rahatlatıcıydı. Bu hızla giderse, yakında yüzeysel yaralardan başka bir şey olmayacaklar ve yarın geldiğinde zar zor fark edilebileceklerdi.

İçten aldığı her türlü hasar da aynı şekilde boşaltılacaktır.

Hayatta kalacaktı.

Onunla sessizce otururken, ikisini ve yersiz hayranlığından filizlenen dostluğu düşündü. Eğer ona bir şey olursa, kendi kanından bir kardeş gibi yasını tutacaktı ve onun için yapamayacağı hiçbir şey yoktu - dahası, aynı şeyin onun için de geçerli olduğuna dair keskin bir his vardı içinde.

Gerçekten de onun için çok şey yapmıştı. Ona araba kullanmayı ve yumruklarıyla dövüşmeyi, silah kullanmayı ve her türlü bilgisayar ekipmanını kullanmayı öğretmişti. Ona filmler izletmiş, müzik dinletmiş, Seçilmişlerin geleneksel beyaz cübbesi dışında giysiler almış, bu tarafla ilgili sorularını yanıtlamak ve gerektiğinde onu güldürmek için zaman ayırmıştı.

Ondan çok şey öğrenmişti. Ona çok şey borçluydu.

Bu yüzden sahip olduklarından memnuniyetsizlik duymak... nankörlük gibi görünüyordu. Ama son zamanlarda garip bir ironi yaşamıştı.

Ne kadar çok şeye maruz kalırsa, hayatı o kadar boş geliyordu. Ve her ne kadar onu ters yönlerde itse de, Kardeşlik'e hizmetini hala zamanıyla yapabileceği en önemli şey olarak görüyordu-

Qhuinn kendini yeniden konumlandırmaya çalışırken rahatsızlığından dolayı küfretti ve Qhuinn onu sakinleştirmek için uzanıp tel tel saçlarını okşadı. Qhuinn'in sadece bir gözü çalışıyordu ve mavi rengin ardındaki ışık yorgun ve minnettar bir şekilde ona doğru kaymıştı.

Bir gülümseme dudaklarını gerdi ve parmaklarının ucuyla onun kırık yanağını okşadı. Garip, paylaştıkları bu platonik yakınlık bir ada, bir sığınaktı ve ona bir zamanlar hissettiği sıcaklıktan çok daha fazla değer veriyordu.

Bu hayati bağlantı, sevgili Blay'i Saxton'la birlikte izlerken ne kadar acı çektiğinin de farkına varmasını sağladı.

Acısı her daim mevcuttu, onu tıpkı eti gibi kaplıyor ve aynı şekilde bağlıyor, hatlarını ve düz yollarını belirliyordu.

Yargılamak ona düşmese de bu durum zaman zaman Blay'e kızmasına neden oluyordu: Öğrendiği bir şey varsa, o da başkalarının kalplerini sadece kendilerinin bildiği -ve Blay de özünde değerli bir erkekti-

Kapı arkasından açıldı ve omzunun üzerinden, düşüncelerinde yer alan erkek, sanki onun düşünceleri tarafından çağrılmış gibi göründü.

Blaylock'un kendisi de yaralanmamış değildi ama yataktaki erkekten çok daha iyi durumdaydı -en azından dışarıdan bakıldığında. İçeride ise durum tamamen farklıydı: Hâlâ tamamen silahlıydı ve yaşından çok ama çok daha yaşlı görünüyordu. Özellikle de asker arkadaşını gördüğünde.

Odanın hemen içinde kısa bir süre durdu. "Senin... onun... nasıl olduğunu bilmek istedim."

Layla yeniden Qhuinn'e odaklandı. Çalışan gözleri kızıl saçlı erkeğe kilitlenmişti ve diğerine gösterdiği saygı

artık ona acı vermiyordu - yani, kendisi için istediği anlamda değil.

Qhuinn için bu askeri diledi. Gerçekten diledi.

"İçeri gel," dedi. "Lütfen, burada işimiz bitti."

Blay yavaşça yaklaştı ve elleri rastgele tokalara gitti; kılıfına, kemerine, uyluğunun üst kısmındaki deri kayışa.

Yine de soğukkanlılığını korudu. En azından konuşana kadar. Sonra sesi titredi. "Seni aptal orospu çocuğu."

Qhuinn'in onun gibi birinin kendisini savunmasına pek ihtiyacı olmasa da Layla'nın kaşları çatıldı. "Özür dilerim."

"John'a göre, o evden çıkıp Piçler Çetesi'ne girmiş. Tek başına."

"Piçler Çetesi mi?"

"Bu gece Wrath'a suikast düzenlemeye çalışanlar. Bu aptal orospu çocuğu sanki bir tür süper kahramanmış gibi tek başına onların ortasına dalmayı kendine görev edindi; kendini öldürtmemesi bir mucizeydi."

Bakışlarını hemen yatağa çevirdi. Belli ki Küçültme Topluluğu'nun yeni bir bölümü vardı ve kendini bu şekilde ifşa ettiği fikri ona bağırmak istemesine neden oldu. "Seni... aptal orospu çocuğu."

Qhuinn biraz öksürdü. Sonra biraz daha.

Korkuyla yerinden sıçradı. "Doktorları çağıracağım-"

Qhuinn'in gülmesi dışında. Boğulup ölmüyordu.

Önce kısık sesle, sonra giderek artan bir ifadeyle güldü, ta ki yatak sadece onun gördüğü neşeden sarsılana kadar.

"Bunda hiçbir ciddiyetsizlik bulmuyorum," diye tersledi.

"Ben de öyle," diye araya girdi Blay. "Senin derdin ne be?"

Qhuinn sadece gülmeye devam etti, Bakire'nin ne olduğunu bildiği Kâtip yüzünden eğleniyordu.

Layla Blay'e baktı. "Kendimi ona vurmak isterken buluyorum."

"Bu noktada gereksiz olur. İyileşene kadar bekleyin, sonra ona saldırın. Aslına bakarsanız, onu sizin için tutacağım."

"Yapılması gereken... doğru... şey..." Qhuinn inledi.

"Katılıyorum." Layla ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Blay kesinlikle haklı, seni daha sonra yumruklayacağım. Ve sen bana bir erkeğin tam olarak nereye vurması gerektiğini öğrettin."

"Güzel," diye mırıldandı Blay.

Hepsi sustuktan sonra, erkeklerin birbirlerine yoğun bakışları kalbinin aydınlanmasına neden oldu. Belki de şimdi bir anlaşma bulabilirlerdi?

"Gidip diğerlerini kontrol edeceğim," dedi hemen. "Beslenmeye ihtiyacı olan başka biri olup olmadığını görmek için-"

Qhuinn uzandı ve onun elini yakaladı. "Sen mi?"

"Hayır, ben iyiyim. Geçen hafta yeterince cömert davrandın. Kendimi çok güçlü hissediyorum." Eğildi ve onun alnından öptü. "Sen sadece dinlen. Seni daha sonra kontrol edeceğim."

Blay'in yanından geçerken usulca, "Siz ikiniz konuşun. Herkese sizi rahat bırakmalarını söyleyeceğim."

Seçilmişler ayrılırken, Blay sadece onun mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş başının arkasına inanamayarak bakabildi.

Odaya girdiğinde, Qhuinn ile o kadın arasındaki bağ onu derinden etkilemişti: tüm o göz teması, el ele tutuşma, zarif vücudunu ona doğru eğme şekli... sadece ve sadece onun onu ayakta tutma şekli.

Ve yine de... sanki onun Qhuinn ile yalnız kalmasını istiyormuş gibi görünüyordu.

Hiç mantıklı değildi. İkisini ayrı tutmaya teşvik edilen biri varsa, o da oydu.

Erkeğe yeniden odaklanarak, Tanrım, iyileşme sürecinde olsalar bile bu yaralara bakmak çok zor, diye düşündü.

"Kime karşı çıktın?" diye sordu kabaca. "Ve tartışmaya zahmet etme, John'la konuştum."

Eve. Ne yaptığını biliyorum."

Qhuinn şışmış elini kaldırdı ve bir X işareti yaptı.

"Xcor...?" Adam başını salladığında, hareket başını ağrıtmış gibi yüzünü buruşturdu. "Yapma, evet, kendini zorlama."

Qhuinn klasik, hiçbir şey yapmayan tarzıyla endişeyi geçiştirdi. Törpüleyerek, "Sorun değil," dedi.

"Ona karşı çıkmama ne sebep oldu?"

"Wrath... vuruldu... Xcor'un egosunu biliyordu - öyle olmalıydı..." Büyük bir nefes, çıkarken tıkırdayan bir nefes. "... kralın gitmesini engelleyen adam. Piç kurusu... etkisiz hale getirilmeliydi... yoksa Wrath asla..."

"Oradan canlı çıkabildim." Blay ensesini ovuşturdu. "Vay anasını, kralın hayatını kurtardın."

"Hayır... birçok insan... bunu yaptı."

Evet, bundan o kadar emin değildi. Assail's'de tam bir kaos yaşanmıştı; her iki tarafın da kolayca kontrolden çıkabileceği türden bir kaos: Kardeşlik geldikten kısa bir süre sonra Piçler Çetesi geri çekilmeseydi, her iki taraf da ağır kayıplar verecekti.

Qhuinn'e bakarken, Xcor'un nasıl bir durumda olduğunu merak etmek zorundaydı. Eğer böyle görünüyorsa? Piç kurusu da en azından aynıydı, muhtemelen daha kötüydü.

Blay kendini silkeledi, yatağın kenarında sessizce durduğunun farkındaydı. "Ah..."

Uzun zaman önce, bir ömür önce, aralarında hiç sessizlik olmamıştı. Ancak... o zamanlar çocuktular. Tam olarak erkeklığe geçmemişlerdi.

Farklı standartlar, diye düşündü.

"Sanırım sizi yalnız bırakmalıyım," dedi. Gitmeden.

Bu çok kolay bir şekilde farklı bir yöne gidebilirdi, diye düşündü. Xcor'un öldürme yeteneği iyi biliniyordu -Blay tarafından şahsen değil ama Eski Ülke'den hikâyeler duymuştu. Ayrıca, Tanrı aşkına, sadece Wrath'a karşı gelmekten bahsetmekle kalmayıp krala gerçekten kurşun sıkacak kadar cesur biri var mıydı?

Ölümcül ya da aptalca. Ve bu durumda ikincisi sayılmaz. Qhuinn birden fazla yumruktan çok daha fazlasıyla kolayca vurulabilirdi.

"Size bir şey getireyim mi?" Blay söyledi. Ama adam yemek yiyemiyordu ve çoktan doyurulmuştu.

Layla bunu halletmişti.

Dostum, eğer kendine karşı acımasızca dürüst olsaydı - ki acımasızca günün kelimesi gibi görünüyordu - Seçilmişlere kızdığı zamanlar oldu, bu muazzam bir duygu kaybı olsa bile. Özellikle de Saxton'la düzenli olarak yaptıkları düşünüldüğünde, kendini gergin hissetmeye hakkı yoktu. Özellikle de Qhuinn'in tarafında hiçbir şeyin değişmeyeceği düşünüldüğünde.

Bu gece neredeyse ölüyordun, demek istedi. Seni aptal evlat.

Orospu çocuğu, neredeyse ölüyordun... ve sonra ne yaptık?

Ve Kardeşlik'teki gibi "biz" değil.

O ve John gibi "biz" bile değil. Daha çok... "ben" gibi.

Kahretsin, neden sürekli bu erkekle bu köşeye gelip duruyordu?

Bu çok aptalcaydı. Özellikle de adamın başında durmuş, parçalanmış yüzüne daha fazla renk gelmesini, nefes alış verişinin daha az zorlanmasını ve morlukların daha da azalmasını izlerken... hepsi Layla sayesinde.

"Gitsem iyi olacak," dedi ayrılmadan.

Tek göz, mavi olan, ona bakmaya devam ediyordu. Kan çanağına dönmüş, alnının üstünde bir kesik olan bu şeyin odaklanamaması gerekirdi. Ama odaklanıyordu.

"Gitmem gerekiyor," dedi Blay sonunda. Gitmeden.

Lanet olsun ona, ne yaptığını bilmiyordu-

O gözden bir damla gözyaşı kaçtı. Alt kapak boyunca kabardı, uzak köşede birleşti, kristal bir daire oluşturdu ve o kadar büyüdü ki kirpiklere tutunamadı. Serbest kalarak aşağıya doğru süzüldü ve şakaktaki koyu renkli saçların arasında kayboldu.

Blay kendi kışına tekme basmak istedi. "Kahretsin, Doktor Jane'i çağırayım, acı çekiyor olmalısın. Hemen döneceğim."

Qhuinn onun adını seslendi ama o çoktan arkasını dönmüştü.

Aptal. Aptal kışlı aptal. Zavallı adam, Sons of Anarchy dizisindeki bir figüran gibi hastane yatağında acı çekiyordu. -İhtiyacı olan son şey bir arkadaşı. Daha fazla ağrı kesiciye ihtiyacı vardı.

Koridorda koşarken, Doktor Jane'i kliniğin ana bilgisayarında oturum açmış, tıbbi kayıtlara not girerken buldu.

"Qhuinn'in bir şey içmesi lazım. Çabuk gel, olur mu?"

Kadın, eski moda bir doktor çantasını kapıp onunla birlikte koridora geri döndü.

O içeri girerken, Blay kapının önünde bir ileri bir geri volta atarak onları biraz yalnız bıraktı.

"O nasıl?"

Durdu ve dönerek Saxton'a gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. "Bir kahraman olmaya karar verdi... ve sanırım gerçekten de bir kahraman olabilirdi. Ama Tanrım..."

Diğer erkek öne çıktı, ısmarlama takım elbisesi içinde zarif bir şekilde hareket ediyordu, Cole Haan mokasenleri yumuşak darbeler yapıyordu, sanki muşamba üzerinde bile fazla ses çıkarmayacak kadar rafinelerdi.

O savaşa ait değildi. Asla da olmayacaktı.

Asla Qhuinn gibi güvenli bir yerden savaşın ortasına atlamayacak, çıplak ve pençeli elleriyle düşmana karşı koyup saldırganı alt etmeyecek ve öğle yemeği olarak kendi taşaklarını ona servis etmeyecekti.

Muhtemelen Saxton'la başa çıkmanın daha kolay olmasının bir nedeni de buydu. Aşırılıkları yoktu. Ayrıca erkek zeki, kibar ve komikti... hoş tavırları vardı ve hayatın en iyilerine çokça maruz kalmıştı... her zaman iyi giyinirdi....

Yatakta harikaydı...

Neden kendini bir şeye ikna etmeye çalışıyormuş gibi konuşuyordu?

Tarlada neler olduğunu anlatırken, Saxton hemen yakınında durdu, Gucci kolonyası sakınleştirici bir koku yayıyordu. "Çok özür dilerim. Tüm bunlar yüzünden kafan çok karışık olmalı."

Ve erkek bir azizdi. Özverili bir aziz. Hiç kıskanmaz mıydı?

Qhuinn öyle biri değildi. Qhuinn çok kıskanç ve sahipleniciydi.

"Evet, öyleyim," dedi Blay. "Tam bir enkaz."

Saxton uzanıp onun elini tuttu, hafifçe sıktı ve sonra sıcak, pürüzsüz avucunu geri çekti.

Qhuinn hiçbir konuda ketum davranmazdı. O bir bando takımı, bir molotof kokteyli, züccaciye dükkanındaki bir boğaydı ve ardında ne tür bir karmaşa bıraktığını umursamıyordu.

"Kardeşlik biliyor mu?" Blay kendini salladı. "Özür dilerim?"

"Ne yaptı? Onlar biliyor mu?"

"Eğer bunu duymuşlarsa, ondan duymamışlardır. John üzgün görünüyordu, ben de ona sordum ve hikayeyi bu şekilde duydum."

"Wrath'a... Tohr'a... birine söylemelisin. Bu tür saçmalıkları umursamak onun tarzı olmasa da, bunun için övgü almalı."

"Onu iyi tanıyorsun," diye mırıldandı Blay.

"Tanıyorum. Ve seni de çok iyi tanıyorum." Saxton'ın ifadesi gerildi ama yine de gülümsedi. "Bu konuda ona göz kulak olmalısın."

Doktor Jane odadan çıktı ve Blay etrafında döndü. "Durumu nasıl?"

"Emin değilim - tam olarak neyin yanlış olduğunu düşündünüz?"

Ben oraya gittiğimde rahatça dinleniyordu."

Kahretsin, erkeğin ağladığını söyleyecek değildi. Ama gerçek şu ki, Qhuinn ciddi bir acı çekmediği sürece asla böyle bir zayıflık göstermezdi.

"Sanırım onu yanlış anladım."

Blay, Jane'in omzunun üzerinden, Saxton'ın elinin altına doğru uzanan kalın sarı dalgaların arasından nasıl geçtiğini fark etti.

Bu çok garip bir şeydi... Sax, Qhuinn'le kan bağı olabilirdi ama şu anda, yıllardır Blay'e çok benziyordu.

Sonra yine karşılıksız, duyguyu yansıtan özellikler ne olursa olsun aynıydı.

Saçmalık.

KIRK DÖRT

Koridorun sonunda Tohr, Wrath'ın yattığı hastane yatağının karşısındaki sandalyede oturuyordu. Muhtemelen gitme vakti gelmişti.

Bir süre önceydi.

Tanrı aşkına, kraliçe bile yatakta eşinin yanında uyuyakalmıştı.

Sanırım Beth'in onun gevezeliklerine aldırmaması iyi bir şeydi. Yine de yıllar önce bir anlaşmaya varmışlar ve bir Godzilla maratonunun bir ilişkiye neler yapabileceğini kanıtlamışlardı.

Köşede, yulaf ezmesi rengindeki kocaman, yuvarlak Orvis yatağının üzerinde George kıvrıldığı yerden uzandı ve efendisine baktı. Yanıt alamayınca başını eğdi ve iç geçirdi.

Tohr, "İyileşecek," dedi.

Köpeğin kulakları dikildi ve tüylü kuyruğunu iki kez yere vurdu.

"Evet. Söz veriyorum."

Tohr, köpekten bir işaret alarak kendini yeniden konumlandırdı ve ardından gözlerini ovuşturdu. Adamım, çok yorulmuştu. Tek yapmak istediği George gibi köpek yatağına yatıp bir gün boyunca uyumaktı.

Sorun şuydu ki, dram sona ermiş olsa da, o kurşunu her düşündüğünde böbreküstü bezi hâlâ harekete geçiyordu. İki santim sağa gitse şahdamarına isabet edecek ve Wrath'ın ışığını sonsuza dek söndürecek. Aslında Doktor Jane ve Manny'ye göre, kurşunun tamamen şans eseri saplandığı yer tek "güvenli" yerd

-Adamın yanında içi boş bir hortum ve siyah bir hançerden başka bir şey olmadan hareket halindeki bir minibüste trakeotomi yapabilecek biri olduğunu varsayarsak.

Tanrım... Ne geceydi ama.

Ve o melek için Scribe Virgin'e teşekkür et. Lassiter arabayı sürmeye gelmeden mi? Ürperdi-

"Godot'yu Beklerken?"

Tohr'un gözleri yatağa kaydı. Kralın göz kapakları düşük ama açıktı, ağzı yarım bir gülümsemeyle çatlamıştı.

Duygu geldi üzerinde kalın ve Çabuk, sel baskını Tohr'un nörotransmitterleri, sesini ondan alıyor.

Ve Wrath anlamış gibi görünüyordu. Boştaki elini açarak, kolunu kaldıramasa da işaret etti.

Ayağa kalkıp yatağa yaklaşırken Tohr'un ayakları titriyordu. Menzile girer girmez kralının yanında diz çöktü ve o büyük avucu alıp ters çevirdi... ve Wrath'ın parmağında parlayan devasa siyah elması öptü.

Sonra bir korkak gibi başını yüzüğün üzerine, kardeşinin parmak eklemlerinin üzerine koydu.

Bu gece her şey kaybedilebilirdi. Eğer Wrath yaşamamış olsaydı... her şey değişebilirdi.

Kral elini geri sıkarken, Tohr Wellsie'nin ölümünü düşündü ve yeni bir dehşetten başka bir şey hissetmedi. Kaybedecek başkalarının da olduğunu fark etmek hiç de güven verici değildi. Aksine, içindeki çalkantılı, ortam kaygısını daha da hızlandırdı.

Shellan'ın ölümünden sonra keder havuzundan muaf olacağını düşünürsünüz.

Bunun yerine, dört gözle beklemesi gereken daha derin bir dibi varmış gibi görünüyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Wrath kısık sesle. "Hayatımı kurtardığın için."

Tohr başını kaldırdı ve salladı. "Sadece ben değildim."

"Daha çok sendin. Sana borçluyum, kardeşim benim."

"Sen de aynısını yapardın."

O patentli otokratik ses tonu ortaya çıktı: "Sana borçluyum. Sana." "O zaman bir gece bana bir Sam al ve ödeşmiş olalım." "Hayatımın sadece altı dolar değerinde olduğunu mu söylüyorsun?"

"İyi bir uzun boynuzu ne kadar çok sevdiğimi hafife alıyorsun-" İri, sarışın bir köpek kafası koltuk altına doğru itti. Aşağı bakarak, "Gördün mü? Sana iyi olacağını söylemiştim." dedi.

Gazap biraz güldü, sonra canı yanmış gibi yüzünü buruşturdu. "Hey, koca adam..."

Tohr yoldan çekildi, böylece efendisi ve köpeği yeniden bir araya gelebildi... sonra da saman rengindeki doksan kiloluk kürk balyasını kaldırıp kralın yanına yerleştirdi.

Uyumakta olan Shellan'ı ile ona bakıcılık yapmaya hazır olan hayvanı arasında gidip gelirken Wrath'ın yüzü gülüyordu.

"Bunun son görüşmemiz olduğuna sevindim," diye geveledi Tohr. "Evet, bir patlama ile ayrılmayı severim-"

"Artık böyle şeyler yapmana izin veremem. Bunun farkındasın, değil mi?" Tohr gözlerini kralın kollarına dikmiş, soyunu simgeleyen ritüel dövmelemin izini sürüyordu. "Her gecenin sonunda hayatta olmanız gerekiyor lordum. Kurallar sizin için farklı."

"Bakın, daha önce de vuruldum-"

"Ve bu bir daha olmayacak. Benim gözetimimde olmayacak."

"Bu da ne demek şimdi? Beni bodruma mı zincirleyeceksin?"

"Eğer gereken buyrsa."

Wrath'ın kaşları düştü ve sesi güçlendi. "Gerçek bir hıyar olabiliyorsun, bunu biliyorsun."

"Bu bir kişilik meselesi değil. Ve bu çok açık, yoksa bu kadar sinirlenmezdin."

"Ben giymiyorum." Kral bir kez daha gülümsedi. "Bunun altında çıplağım."

"Resim için teşekkürler."

"Biliyorsun, teknik olarak bana bir bok yapmamı emredemezsin."

Gazap haklıydı; ırkın liderine iyi bir şey söylenmezdi. Ama Tohr erkeğin kör gözleriyle karşılaştığında, hepsinin hükümdarıyla konuşmuyordu; kardeşiyle konuşuyordu.

"Xcor etkisiz hale getirilinceye kadar seninle hiçbir risk almıyoruz-"

"Konsey toplantısı varsa, ben de giderim. Nokta."

"Olmayacak. Biz istemedikçe olmayacak ve şu anda? Kimsenin sana buradan başka bir yerde ihtiyacı yok."

"Lanet olsun! Ben kralım-" Beth uykusunda kaşlarını çatarken, adam sesini sakınleştirdi. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Gerek yok. Bu konuyu kapattık ve kardeşlerin her biri bu konuda benim arkamda."

Tohr, gözleri kör olmasına rağmen kafatasının arkasında bir delik açacak kadar güçlü bir parıltıyla karşılaştığında başını çevirmedi.

"Gazap," dedi kabaca, "yanındakine bak. Onu tek başına mı bırakmak istiyorsun? Senin yasını tutmak zorunda kalmasını mı istiyorsun? Hepimizin canı cehenneme, senin Beth'in ne olacak?"

Şellan kartını oynamak alçakça bir şeydi ama.... savaşta herhangi bir silah

Wrath küfretti ve gözlerini kapattı.

Ve Tohr, erkek yüzünü Beth'in saçlarına çevirip sanki şampuanını kokluyormuş gibi derin bir nefes aldığı anda kazandığını anladı.

Tohr, "Anlaştık mı?" diye sordu.

"Siktir git," diye mırıldandı kral sevgilisine karşı.

"Güzel, bunun hallolduğuna sevindim."

Bir süre sonra Wrath tekrar baktı. "Boynumdaki kurşunu çıkardılar mı?"

"Yaptılar. Tek ihtiyacımız olan onunla birlikte gelen tüfek." Tohr, George'un iri kafasını okşadı. "Ve bu Piçler Çetesi olmalı -Xcor böyle bir şeyi deneyecek tek kişi."

"Nerede yaşadıklarını bulmamız gerekiyor."

"Çok kurnazlar. Zekiler. Bir mucize gerekecek." "O zaman dua etmeye başla kardeşim. Dua etmeye başla."

Tohr saldırıyı zihninde bir kez daha canlandırdı. Yüzsüzlük sınır tanımıyordu ve Xcor'un her şeyi yapabileceğini gösteriyordu.

"Onu öldüreceğim," dedi alçak bir sesle.

"Xcor?" O başını sallayınca, Wrath, "Sanırım bu iş için sıraya girmen gerekecek, tabii onu tetikçiyle ilişkilendirebilirsek. İyi haber şu ki, B.o.B.'un başı olarak, savaşçıların eylemlerinden sorumlu tutulabilir. -Yani askerlerinden biri tüfeğin tetiğinde olduğu sürece onu enseleyebiliriz."

Tohr olanları düşünürken, karnındaki gıcırtı dayanılmaz bir seviyeye ulaştı. "Bana bir iyilik borcun olduğunu söylemiştin, işte istediğim şey bu. Xcor'un ölümünün benim elimden olmasını istiyorum, başka kimsenin değil."

"Tohr..." O sadece önüne bakınca, Wrath omuz silkti. "Elimizde kanıt olmadan onu size veremem."

"Ama eğer o sorumluyorsa, benim sorumluluğumda olduğunu belirtebilirsiniz."

"Peki. Kanıtımız varsa, o sizindir."

Tohr salondaki kardeşlerin yüzlerindeki ifadeleri düşündü. "Bunu resmileştirmelisin."

"Oh, hadi ama, eğer ben-"

"Nasıl olduklarını bilirsin. İçlerinden birinin yolu o bok kafalıyla kesişirse onu üzüm gibi soyarlar. Şu anda o adamın kışında bir atış poligonundan daha fazla hedef var. Ayrıca, bir bildiri uzun sürmez."

Wrath'ın göz kapakları kısa süreliğine kapandı. "Tamam, tamam... konuyu tartışmayı bırakın ve gidip bir tanık bulun."

Tohr gidip kafasını odadan dışarı uzattı ve şans eseri gördüğü ilk kişi John Matthew oldu.

Çocuk yolun karşısındaki nekahet odasına park etmişti, poposu endişeli Blaylock'un yanında yerdeydi, elleri kafatasının içinde yangın alarmı çalıyormuş gibi başının üzerindeydi.

Ancak hemen geri çekildi ve "Gazap hala iyi mi?" diye imzaladı.

"Evet." Blay teşekkür duası mırıldanırken Tohr koridora baktı. "O iyi olacak."

Birini mi arıyorsun?

"Bir tanığa ihtiyacım var-"

Ben yaparım.

Tohr kaşlarını kaldırdı. "Tamam. Teşekkürler."

John Matthew ayağa kalktığında, sanki sırtı masörlük yapıyormuş gibi yüksek bir çatırtı duyuldu. Topallayarak yanına gittiğinde Tohr çocuğun yaralandığını fark etti.

"Doktor Jane'e bir baktırdın mı?"

John eğildi ve üzerindeki önlüğün paçasını kaldırdı. Baldırı beyaz gazlı bezle sarılmıştı.

"Kurşun mu bıçak mı?" Tohr sordu.

Mermi. Ve evet, onu da sakladılar.

"Güzel. Sen ne yaptın, Blay?"

"Sadece kolumda yüzeysel bir yara var."

Bu kadar mı? diye düşündü Tohr. Çünkü herifin içi biraz boş görünüyordu; yine de herkes için uzun bir gece ve gün olmuştu.

"Sevindim evlat. Hemen
döneceğiz." "Hiçbir yere
gitmiyorum."

John ardına kadar açık kapıya geldiğinde Tohr kenara çekildi ve ardından onu takip etti.

"Nasılsın evlat?" Çocuk ona yaklaşıp yüzüğünü öpmek için eğildiğinde Wrath sordu.

John imzalarken Tohr tercüme etti, "İyi olduğunu söylüyor. Diyor ki... eğer rahatsız etmeyecekse, Blay'le birlikte bilmenizi istediği bir şey varmış?"

"Evet, tabii. G'head."

"Diyor ki... sen vurulduktan sonra.... Kardeşlik gelmeden önce evde... Qhuinn ile birlikteymiş.... Qhuinn tek başına dışarı çıkmış.... ah, Blay biraz önce adamla konuştu. Blay dedi ki... Qhuinn ona Xcor'la nişanlandığını söylemiş... yani- bekle, John, yavaşla. Teşekkürler... Tamam, Xcor ile nişanlandı... böylece minibüste serbest kalabilirsin
."

Beth kıpırdandı, gözleri açıldı, sanki konuşmanın gidişatını anlıyormuş gibi kaşları gerildi.

"Ciddi misiniz?" diye ağzından kaçırdı kral.

"Xcor'u... bire bir..." Lanet olsun, diye düşündü Tohr. Çocuğun oraya gittiğini duymuştu ama hepsi bu kadardı.

Gazap nefesinin altından ısıklık çaldı. "İşte değerli bir erkek, tam burada."

"Bekle, John, bırak ben yetişeyim. Bire bir... böylece minibüse saldırmak için bekleyen Xcor etkisiz hale getirildi.... O - John, yani - Qhuinn'e verebileceğiniz bir tür resmi tanıma olup olmadığını bilmek istiyor? Hizmetini takdir edecek bir şey? Ve not:" Tohr kendi adına konuştu, "şahsen ben? Ben de varım."

Gazap bir an sessiz kaldı. "Özür dilerim, doğru anlamış mıyım? Qhuinn kardeşler geldikten sonra dışarı çıktı, değil mi?"

Tohr çeviriyle geri döndü. "John hayır diyor. Onlar gelmeden önce tek başınaydı, korumasızdı, korunmasızdı. Qhuinn dedi ki... senin iyi olduğundan emin olmak için elinden geleni yapmak zorundaymış."

"O aptal salak."

Beth aniden, "Kahraman desek daha doğru olur," dedi.

"Leelan, uyan." Wrath anında eşine odaklandı. "Seni rahatsız etmek istemedim."

"İnan bana, sesini duymak bile cennet gibi... Beni istediğin zaman bu sesle uyandırabilirsin." Onun ağzını usulca öptü. "Tekrar hoş geldin."

Şefkatli sözler sarf edilirken hem Tohr hem de John yere bakmakla meşguldü.

Sonra kral tekrar çevrimiçi oldu. "Qhuinn bunu yapmamalıydı."

"Katılıyorum," diye mırıldandı Tohr.

Kral John'a odaklandı. "Evet, pekâlâ. Onun için bir şeyler yapacağız. Ne yapacağımızı bilmiyorum... ama bu tür şeyler destansıdır. Aptalca ama destansı."

"Neden onu bir Kardeş yapmıyorsunuz?" diye araya girdi Beth.

Bunu izleyen sessizlikte Wrath'ın ağız açık kaldı ve bu kulübe katılma tepkisiydi -Tohr'un çenesi de aynısını yaptı, John'un ki de.

"Ne?" dedi kraliçe. "O bunu hak etmiyor mu? Her zaman herkesin yanında olmadı mı? Ve tüm ailesini kaybetti - evet, burada yaşıyor ama bazen kendini buraya ait hissetmediği izlenimine kapılıyorum. Ona teşekkür etmenin ve ait olduğunu söylemenin daha iyi bir yolu var mı? Sahadaki gücünden kimsenin şüphe duymadığını biliyorum."

Gazap boğazını temizledi. "Şey, Eski Kanunlara göre-"

"Eski kanunları siktir et. Kral sensin, ne istersen yapabilirsin."

Tavandaki havalandırma deliklerinden sıcak hava üfleyen HVAC sisteminin seslerini bile bastıran bir sessizlik hakim oldu.

"Ne düşünüyorsun Tohr?" diye sordu kral.

Tohr John'a bakarken, bu onuru oğluna en yakın olana vermeyi ne kadar çok istediğini fark etti. Ama bahsettikleri kişi Qhuinn'di.

"Sanırım... evet, bence bu iyi bir fikir olabilir," derken kendini duydu. "Qhuinn sahiplenilmeli ve kardeşler ona saygı duyuyor- Kahretsin, bu gece parladığı tek an değil. Mükemmel bir dövüşçü ama bundan da öte, son bir yılda muazzam bir şekilde sakinleşti. Yani, evet, bence artık bu sorumluluğu kaldırabilir, ki bunu başka zaman söylesem inanmazdım."

"Tamam, bunu düşüneceğim, Leelan. Bu harika bir öneri." Kral tekrar Tohr'a baktı. "Şimdi, şu iyiliğe gelelim. Yaklaş bana kardeşim ve dizlerinin üzerine çök - artık iki şahidimiz var, bu daha da iyi."

Tohr itaat edip kraliyet elini tuttuğunda, Gazap Eski Dilde şöyle haykırdı: "Hharm oğlu Tohrment, bilinmeyen bir efendinin oğlu Xcor'un ölümünü sana ve sadece sana yasaklamaya hazır mısın?"

ölümün, önceki gece bana karşı yapılan ölümcül bir hakarete misilleme olarak sadece ve sadece senin ellerinle gerçekleşmesi - eğer söz konusu hakaretin Xcor'un doğrudan veya dolaylı emrinden kaynaklandığı kanıtlanabilirse?"

Boştaki elini atan kalbinin üzerine koyarak ciddiyetle, "Çok hazırlıklıyım lordum," dedi.

Wrath eşine baktı. "Elizabeth, Kara Hançer Kardeş Darius'un kanlı kızı, benimle çiftleşti, kralın, bu konuda bu erkeğe miras bırakmaya tenezzül edersem, bu anın temsilini diğerlerine taşıyarak, bu bildiriye anmak için parşömen üzerine işaretini de koyarak bağışima tanıklık etmeyi kabul ediyor musun?" Kadın olumlu yanıt verince, adam John'a baktı. "Tehror, Kara Hançer Kardeş Darius'un kanlı oğlu, aynı zamanda John ve Matthew adlarıyla da bilinir, bu konuda bu erkeğe vasiyet etmeye tenezzül edersem, bu anın temsilini diğerlerine taşıyarak, bu ilan anısına parşömen üzerine işaretinizi de koyarak bağışima tanıklık etmeyi kabul ediyor musunuz?"

Tohr ASL'den tercüme etti. "Evet, lordum, öyle."

"O halde, babam aracılığıyla sahip olduğum kesin ve gerçek güçle, sana, Hharm oğlu Tohrment'e, kralına ve ırkına bir hizmet olarak gelecekte bilinmeyen bir efendinin oğlu Xcor'un bedeniyle bana dönerek, gerekli kanıtlarla desteklendiği takdirde, benim adıma intikam alma görevini yerine getirmeni emrediyorum. Verdiğin söz geçmiş, şimdiki ve gelecekteki soyun için bir övgüdür."

Tohrment bir kez daha Wrath'ın soyundan gelen nesillerin taktığı yüzüğe doğru eğildi. "Bu konuda ve her şeyde senin emrindeyim, kalbim ve bedenim yalnızca senin tek otoritene itaat etmeye çalışıyor."

Gözlerini kaldırdığında, Wrath gülümsüyordu. "O piçi eve getireceğini biliyorum."

"Anladınız, lordum."

"Şimdi siktir git buradan. Üçümüzün de biraz uykuya ihtiyacı var."

Çeşitli vedalaşmalar yapıldı ve sonra Tohr ve John koridorda garip bir sessizlik içinde kaldılar. Blay diğer iyileşme odasının dışında uyuyakalmıştı ama dinlenmiyordu; yüzünde derin bir kaş çatma ifadesi vardı, sanki REM'inin ortasında bile derin düşüncelere dalmış gibiydi.

Koluna yapılan bir dokunuş Tohr'un John'a odaklanmasını sağladı.

Teşekkür ederim, çocuk imzaladı. "Ne için?"

Qhuinn'i destekliyorum.

Tohr omuz silkti. "Sadece mantıklı. Kahretsin, bu adam kaç kez kendini tüm silahlarını ateşleyerek savaşa attı? Bunu hak ediyor ve şu Kardeşlik adaylığı meselesi kan bağıyla değil, liyakatle ilgili olmalı."

Sence Wrath bunu yapar mı?

"Bilmiyorum, karmaşık bir konu. Başa çıkılması gereken çok fazla tarih var - Eski Kanunların yeniden ifade edilmesi gerekecek. Eminim kral onun için bir şeyler yapacaktır."

Koridorun aşağısında, No'One sanki onun sesinden etkilenmiş gibi bir kapı aralığından dışarı adım attı.

Onu görür görmez düşünce akışını kaybetti, sahip olduğu her şey onun cüppeli figürüne kilitlendi. Lanet olsun... onun etrafında olmak için fazla hamdı, yaşamı onaylayan temasa fazla aç, iyi kararlar vermek için fazla isteksizdi.

Tanrı ikisine de yardım etsin, ama eğer ona doğru yürürse, onu alacaktı.

Göz ucuyla John'un bir şey imzaladığını gördü.

Başını çocuğa doğru çevirmek için kendini kontrol etmesi gerekti.

Senin için çok endişelendi. Burada bizimle birlikte bekliyordu. Yaralandığını sanıyordu.

"Oh... şey, kahretsin."

O seni seviyor.

Tamam, peki, bu onun altına sıçma isteği uyandırmadı mı? "Hayır, o sadece... bilirsin işte, merhametli bir insan."

Elleri konuşuyor olsa da John boğazını temizledi. Sanırım bu kadar ciddi olduğunuzu bilmiyordum.

Çocuğun ne kadar üzgün olduğunu düşünen Tohr, yorumu elinin tersiyle itti. "Hayır, yani, büyütülecek bir şey değil. Dürüst olmak gerekirse. Kimi sevdiğimi ve kime ait olduğumu biliyorum."

Ama bu fırça darbesi doğru gelmedi, ne diline, ne kulaklarına... ne de göğsünün ortasına.

Daha önce kaybettiğim için özür dilerim, John imzaladı. Sadece... Wellsie sahip olduğum tek anneydi ve... Bilmiyorum. Başka biriyle birlikte olduğun düşüncesi kusma isteği uyandırıyor, bu adil olmasa da.

Tohr başını salladı ve sesini alçalttı. "Kadınımızı önemsedğin için sakın özür dileme. Aşk meselesine gelince, tekrar söylemeliyim. Dışarıdan nasıl görünürse görünsün, hayatımın sonuna kadar sadece ve sadece bir dişiye seveceğim. Ne yaparsam yapayım, kiminle olursam olayım ya da işler nasıl görünürse görünsün, bu saçmalığı bankaya götürebilirsin evlat. Anlaştık mı?"

John'un sert kucaklamasına katlanmak zordu çünkü çocuğu hayal kırıklığına uğratmak öldürücü olmuştu ve bunu bir şekilde tekrar yapmaktan endişe etmemek zordu.

Aynı zamanda zordu çünkü Tohr'un inançları içten ve dürüsttü... Wellsie'nin kıyameti gibi. Öyle değil mi?

Tanrım, bu karmaşadan kurtulmanın bir yolunu bulabilecek miydi?

Bu panik dolu düşünce aklına geldiğinde, gözlerini kaydırdı ve No'One'ın hafif, hareketsiz formuna doğru baktı. Arkasından Lassiter çıktı ve ona baktı, adamın yüzündeki hayal kırıklığı o kadar belirgindi ki söylenenleri bir şekilde duymuş olduğu açıktı.

Belki de hepsini.

KIRK BEŞ

Tohr, No'One'a doğru yürürken John, Qhuinn'in odasının dışındaki küçük muşamba parçasıyla ilgilenmeye devam etti.

İçten içe, Kardeş'in koridorda diğer kadına gittiğini görmek istemiyordu. Sanki evrenin yasalarından biri tersine işlemeye karar vermiş gibi, temelden yanlış görünüyordu. Kendi hayatıyla paralellik kuracak olursak, Xhex'ten başka bir kişinin onun için var olabileceği düşüncesi bile anathema'ydı: Onsuz sürekli acı çekiyor olsa da, onu hala çok seviyordu, aseksüeldi.

Sonra tekrar... o hala hayattaydı.

Ve bu ilişkinin Tohr için iyi olmadığını iddia edemezsiniz. John'un onunla ilk tanıştığı zamanki boyutlarına geri dönmüştü, iri, sert ve güçlüydü. Ve hadi ama, aylardır bir silahlı çatışmanın ölüm tuzağına düşmemiş ya da bir köprüden atlamamıştı.

İyi ki Qhuinn bu konuda boşluğu doldurmuştu. Yaşasın.

Ayrıca, No'One'ı onaylamamak zordu: O çok nonbimbo... sessizdi. Mütevazi. Görünüşü hiç de fena değildi.

Dünyada çok daha kötü adaylar vardı. Altın avcıları. Sıkışmış glymera tipleri. Açık saçık, büyük göğüslü kıkırdayanlar.

Başını beton duvara yaslayarak, ikisinin konuşmalarını duyunca gözlerini kapattı. Çok geçmeden sesler kesildi ve muhtemelen yatmaya gittiklerini varsaydı-

Tamam, oraya gitmiyordu.

Kendi başına bırakıldığında, Blay'in yumuşak nefes alışını ve ara sıra uzuvlarını yeniden konumlandırmasını dinledi ve kararlı bir şekilde aklını Xhex'ten uzak tuttu.

Tuhaf, bu bekleyiş ve endişe eski zamanlardaki gibi hissettiriyordu... o ve Blay, Qhuinn'i bekliyorlardı.

Adam canlı döndüğü için şanslıydılar....

Hafızası nehir kıyısındaki o malikâneden görüntüler canlandırırken, Wrath'ın yere düştüğünü, V'nin silahını Assail'in kafasına dayadığını... ve Tohr'un kralın üzerinde vücut kalkanı oluşturduğunu gördü. Sonra Qhuinn'le birlikte evi arıyorlardı... sürgülü cam kapının yanında tartışıyorlardı... en iyi arkadaşının gecenin karanlığında çıplak ve tek başına dışarı çıkması yüzünden kavga ediyorlardı.

Elimden geleni yapmama izin vermelisin.

Qhuinn'in gözleri kararlı ve tamamen korkusuzdu, çünkü yeteneklerini biliyordu, bir Hail Mary'ye çıkıp ortalığı karıştırabileceğini biliyordu, eve dönmeme ihtimali olsa bile, bu riski azaltmak için mümkün olan her şeyi yapacak kadar güçlü ve dövüş becerilerinden yeterince emindi.

Ve John gitmesine izin vermişti. Kalbi çılglık atıyor, kafası zonkluyor ve vücudu çıkış yolunu kapatmaya hazırlanıyor olsa da. Dışarıdakiler sadece yeni acemiler değil, son derece eğitilmiş, çok deneyimli ve acımasız olan Piçler Çetesi de olsa. Qhuinn onun en iyi arkadaşı, bu dünyada onun için önemli olan bir erkek, kaybı onu ömür boyu sarsacak biri olmasına rağmen....

Kahretsin.

John avuçlarını yüzünün önüne koydu ve kendini iyice parlattı.

Ancak ne kadar ovuşturursa ovuştursun, hoş karşılanmayan ve inkâr edilemez bir şekilde ona doğru yaklaşan vahyi değiştiremeyecekti.

Xhex'i ilkbaharda Kardeşlik'le yaptığı toplantıda, Xcor'un inini bulmayı teklif ettiği zaman görmüştü: Bunun icabına bakabilirim-özellikle de onları gündüz vurursam.

Kendinden ve yeteneklerinden emin, son derece sert bakışlı ve açık fikirliydi. Siz insanların bana ihtiyacı var.

Yapabilirim.

En iyi arkadaşı olduğu zaman mı? Bundan hoşlanmamıştı ama kenara çekilmiş ve ölümcül bir tehlike söz konusu olsa da erkeğin daha büyük bir iyilik için yapması gerekeni yapmasına izin vermişti. Ya adama bir şey olsaydı ve o ölseydi? John yıkılırdı... ama bu askerlik kuralıydı, Kardeşlik kuralıydı.

Erkeklerin kanunu.

Xhex'i kaybetmek elbette çok daha kötü olurdu çünkü o bağı bir erkekti. Ama gerçek şu ki, onu vahşi bir kaderden kurtarmaya çalışırken, onu tamamen kaybetmişti: Hiçbir şeyleri kalmamıştı, tutku yoktu, sohbet yoktu, sıcaklık yoktu... çok az temas vardı. Ve tüm bunların nedeni koruyucu dürtüsünün onu ele geçirmesiydi.

Hepsi onun suçuydu.

Bir savaşçıyla çiftleşmişti ve sonra yaralanma riski varsayımsal olmaktan çıkıp gerçeğe dönüştüğünde çıldırmıştı. Ve Xhex haklıydı - onun ölmesini ya da düşmanın eline geçmesini istemiyordu ama yine de her gece oraya gitmesine izin veriyordu.

Ona yardım etmek için elinden geleni yapmasına izin veriyordu.

Duygularının onun işini yapmasını engellemesine izin vermiyordu ve eğer verseydi? O zaman sabırla ve sevgiyle savaşmak için doğduğunu ve kendine dikkat ettiğini açıklardı ve...

Su testisi su yolunda kırılır mı?

Ayrıca, birisi onun dilsiz olmasını dövüşmek için bir oran sınırlayıcısı olarak görseydi nasıl hissederdi? Diğer tüm niteliklerine ve becerilerine, doğal yeteneklerine ve içgüdülerine rağmen, konuşamadığı için sahaya çıkmasına izin verilmediği söyleneşeydi nasıl tepki verirdi?

Kadın olmak kelimenin tam anlamıyla bir engel değildi. Ama o böyle davranmıştı, değil mi? Tüm niteliklerine ve becerilerine rağmen erkek olmadığı için çatışmaya giremeyeceğine karar vermişti.

Sanki göğüsler bir anda boku daha tehlikeli hale getirmiş gibi.

John ovalamaya yeniden başladı, başı baskıdan güm güm atmaya başlamıştı. Bağlanmış tarafı hayatını mahvediyordu. Hatta hayatını mahvediyordu. Çünkü şimdi ne yaparsa yapsın Xhex'i geri alıp alamayacağından emin değildi.

Ancak bir şeyden emindi.

Birdenbire Tohr'u ve o yemini düşündü. Ve ne yapması gerektiğini biliyordu.

Tohrment ona doğru yürürken No'One'ın nefesi kesildi: Devasa vücudu yürüyüşünün ritmine göre bir o yana bir bu yana kayıyor, yanan gözleri sanki onu hayati bir şekilde tüketmek istiyormuş gibi ona sabitleniyordu.

Çiftleşmeye hazır olduğunu düşündü.

Sevgili Bakire Kâtip, onu almaya geliyordu.

Seni becermek istiyorum.

Eli bornozunun bağına gitti ve şu anda kıyafetini açmaya hazır olduğunu fark etmek bir şok oldu. Burada olmaz, dedi parmaklarına. Ama başka bir yerde...

O senfata dair hiçbir düşünce, canının acıyıp acımayacağına dair hiçbir endişe, pişman olabileceğine dair hiçbir his yoktu. Vücudunun çarpan ihtiyacının ortasında sadece bu erkeğin istediği şey olduğuna dair yankılanan bir huzur vardı; bu çiftleşme onun sabırla beklediği şeydi.

İkisi de hazırды.

Tohrment onun önünde durdu, göğsü inip kalkıyor ve elleri yumruk haline geliyordu. "Sana benden kaçman için bir şans vereceğim. Hemen şimdi. Eğitim merkezini terk et, ben burada kalacağım."

Sesi çarpıktı, o kadar alçak ve derindi ki kelimeleri neredeyse anlaşılmıyordu.

Öte yandan onunki çok netti: "Senden ayrılmayacağım."

"Ne dediğimi anlıyor musun? Eğer gitmezsen... Bir buçuk dakika içinde içinde olacağım."

Çenesini yukarı kaldırdı. "Seni içimde istiyorum."

Adamdan büyük bir hırıltı yükseldi, başka bir ortamda duysaydı onu dehşete düşürebilecek türden bir sestti. Ama bu muhteşem, tahrik olmuş erkekle yüz yüze? Vücudu muhteşem bir gevşemeyle karşılık verdi, onu kabul etmeye daha da hazırlandı.

Onu yere indirip kaldırırken, bacaklarını havaya kaldırıp kolunun kıvrımıyla yakalarken hiç de nazık değildi. Havuza doğru ilerlerken de yavaş değildi -sanki onları büyük evde düzgün bir yatağa götürme fikri uğraşılamayacak kadar ağırmış gibi.

Adam onu bir ödöl gibi elinde tutarak uzaklaşırken, kız onun yüzüne baktı. Kaşları sertçe aşağıya inmiş, ağzı dişlerini ortaya çıkarmak için ayrılmış, rengi beklentiyle yükselmişti. Bunu istiyordu. Buna ihtiyacı vardı.

Ve geri dönüş yoktu.

Bunu yapmayı seçtiğinden değil. Şu anda ona hissettirdiklerini seviyordu.

Yine de adamın onu ele geçirme çaresizliğine iltifat etmenin haince olduğunu düşündü. Hâlâ ölmüş eşine aşıktı. Yine de onu istiyordu ve bu yeterliydi. Belki de sahip olabileceği tek şey buydu ve yine de, ona söylediği gibi, dua edebileceğinden çok daha fazlasıydı.

Onun isteğiyle, havuzun giriş holünün cam kapısı onlar için ardına kadar açıldı ve arkalarından yavaşça kapanırken, kilidin yerine oturduğunu duydu. Sonra hızla antreden geçip köşeyi dönerek havuzun içine girdiler, yoğun ve nemli havanın sıcaklığı vücudunu daha da halsizleştirdi-

Eşgüdümlü bir sırayla, tepedeki ışıklar karardı ve havuzun mavi-yeşil parıltısı yoğunlaşarak her şeyin üzerine akuamarin bir ışık saçtı.

"Geri dönüş yok," dedi Tohrment, sanki ona bunu bitirmesi için son bir şans veriyormuş gibi.

Kız ona sadece başını salladığında, adam tekrar hırladı ve sonra onu ahşap banklardan birine sırt üstü yatırdı. Sözüne sadıktı. Beklemedi ya da tereddüt etmedi; onun üzerine çıktı ve ağızlarını birleştirdi, göğsünü onunkine yaklaştırdı ve bacaklarını onunkilerin arasına yerleştirdi.

Kollarını onun ensesine dolayarak, dudakları dudaklarına değerken ve dili içine girerken onu kendine yakın tuttu. Öpüşme muhteşem ve tüketkendi, öyle ki adamın bornozunun bağını çözdüğünü fark etmedi.

Ve sonra elleri onun üzerindeydi. Avuç içleri keten kumaşın üzerinden göğüslerini okşayıp aşağıya doğru inerken yanıyordu. Uyluklarını onun için daha da ayırarak kılıfı yukarı çekti ve istediğini aldı, adamın dokunuşu çekirdeğine gitti, ona masaj yaptı, onu serbest bırakmanın bıçak sırtına getirdi - ama daha uzağa değil.

"Seni öpmek istiyorum," diye hırladı onun ağzına karşı. "Ama bekleyemem."

Onu öptüğünü mü düşündü?

Kız cevap vermeden önce, adam kalçalarını kızdan kaldırdı ve kaba bir acelecilikle derisinin ön tarafıyla uğraştı.

Ve sonra sıcak ve küt bir şey ona çarpıyor... dürtüyor... kayıyordu.

No'One ayağa kalktı ve adını söyledi - ve işte o zaman onu aldı: Sesi yüksek tavanda yankılanırken, vücudu onunkini kaptı, içeri doğru itti, sert ama saten yumuşaklığında ilerledi.

Birleştiklerinde Tohrment'in başı onunkinin yanına düştü ve sonra hep birlikte hareket etmeyi bıraktı - ki bu iyi bir şeydi: Onun cüssesini esnetme ve ona uyum sağlama hissi acı vericiydi; bunu dünyalara değişmezdi.

Boğazının derinliklerinde inleyerek, vücudu hareket etmeye başladı, önce yavaşça, sonra daha büyük bir hızla, kalçaları onunkilere karşı sallanırken, dış uyluklarını kavradı ve sıktı. Her ikisini de ele geçiren büyük tutku dalgasıyla, her duyu büyümüşü, zihni aynı anda hem tamamen mevcuttu hem de onu incitmeden ona hükmetme şekliyle tamamen uçup gitmişti.

Ritim kontrolden çıkmak üzereyken, No'One canı pahasına ona tutundu, fiziksel formu onun altında sıkışmış olsa bile yükseldi, kalbi parçalandı ve zevk aniden birleşip sonra kırılırken aynı anda bütünleşti. Gerçekten de orgazmı, çekirdeğinin onu kavramasını ve değişen bir ritimle gevşemesini sağladı, bu salıverme daha öncekilerden tamamen farklıydı

-Daha yoğun, daha uzun süreli. Ve bu onu uçurumdan atıp kendi vahşi kasılmalarına sürüklüyor gibiydi, leğen kemiği içeri giriyor ve sonra ona doğru sarsılıyordu.

Her şey sonsuza dek sürecekmiş gibi görünüyordu ama her uçuşta olduğu gibi sonunda gökyüzünün özgürlüğünden vazgeçip yeryüzüne döndüler.

Farkındalık, kademeli ve tedirgin edici bir yükü.

Adam hâlâ giyinikti, kadın da öyle, bornoz henüz omuzlarına ve kollarına örtülmemişti. Bank kürek kemiklerini ve başının arkasını kesiyordu. Etrafındaki hava da tutku kadar sıcak değildi.

Ne kadar tuhaf, diye düşündü. Daha önce çok şey paylaşmış olmalarına rağmen, az önceki bu anlar onları büyük bir uçuruma götürmüştü.

Bunun ona nasıl hissettireceğini merak ediyordu-

Tohrment başını kaldırdı ve ona baktı. Yüzünde belirli bir ifade yoktu; ne sevinç, ne keder ne de suçluluk.

Sadece ona baktı. "İyi misin?" dedi.

Sesi onu terk etmiş gibi göründüğünde, ne hissettiğinden emin olmasa da başını salladı. Fiziksel olarak vücudu iyiydi, hatta girintilerindeki varlığı hoş karşılamaya devam ediyordu. Ama onun nasıl olduğunu öğrenene kadar başka hiçbir şeye tanıklık edemezdi.

Birlikte olduğu son kadın onun sığınağıydı....
Ve bu gergin sessizlikte aklında kesinlikle bu vardı.

KIRK ALTI

Tohr olduğu yerde donup kaldı, No'One'ın üzerinde duruyordu, ereksiyon hâlâ onun vücuduna gömülüydü, şehvetini dizginlerken bile seksi devam etmek için seğiriyordu.

Vicdanının çığlık atmaya başlamasını bekledi.

Kendini, başka bir kadınla birlikte olduğu için ezici bir ıssızlığa hazırladı.

Göğsünden bir şeylerin, herhangi bir şeyin çıkmasına hazırdı; umutsuzluk, öfke, hayal kırıklığı.

Tek hissettiğı, az önce yaşananların bir son değil, bir başlangıç olduğuydu.

Gözlerini No'One'ın yüzüne çevirerek, onun yüz hatlarını inceledi, onu Shellan'ıyla değiştirdiğine dair herhangi bir belirti aradı, alarm işaretleri için iç kablolarını yokladı... kendini büyük bir patlamaya hazırladı.

Hissettiğı tek şey haklılık duygusuydu.

Uzanarak yüzündeki sarı saç telini geriye doğru taradı. "İyi olduğuna emin misin?"

"Öyle misin?"

"Evet.... yani gerçekten öyleyim... tamam. Sanırım her şeye hazırlıklıydım ama bu bir anlam ifade ediyor mu?"

Yüzünde beliren gülümseme güneşin ısıltısından farksızdı; yüz hatlarını öylesine görkemli bir güzelliğe dönüştüren bu ifade, onun her zamanki sevgi dolu nefesini kesmişti.

Çok nazik. Çok şefkatli. Çok kabullenici.

Bunu başka biriyle yapamazdı. "Bunu tekrar denememizin sakıncası var mı?" dedi yumuşak bir sesle.

Yanakları daha koyu bir pembeye büründü. "Lütfen..."

Kadının sesindeki ton, sikinin içinde zıplamasına neden oldu, kadının kaygan, sıkı ısısı sikini bir anda okşadı, onu kükremeye ve tekrar vurmaya hazır hale getirdi.

Ama ondan o sert bankta yatmasını istemek adil değildi.

Kollarını onun etrafında dolayarak onu göğsüne yakın tuttu ve ağır kalçalarının ikisini de kaldırma işini yapmasına izin verdi. Ayağa kalktıklarında onu tekrar öptü, başını eğip ağzını onunkinin üzerinde gezdirirken, poposunu avuçladı ve hareket etmeye başlamak için kendini hazırladı. Kollarını kullanarak onu uyarılmışlığı üzerinde yukarı ve aşağı kaldırdı, farklı ve daha derin bir açıyla içine girerken boğazından ve köprücük kemiklerinden öpebildiği kadarını öptü.

İnanılmazdı, onu sarmalıyor, sıkıca tutuyordu, sürtünme sadece onun tadı için onu ısırma istemesine neden oluyordu.

Daha hızlı. Daha da hızlı.

Bornoz çılgınca sallanıyordu ve No'One da bu sallanmadan en az onun kadar nefret etmiş olmalıydı, çünkü bornozu aniden omuzlarından sıyrıp attı ve fayansa düşmesine izin verdi. Kolları tekrar adamın boynuna dolandığında, kadın tutuşunu sıkılaştırdı - ki bu onun için gayet iyiydi.

Parmaklarını soktukça son noktaya daha da yaklaşıyordu ve No'One için de aynısı geçerliydi. Çıkardığı sesler, inanılmaz inlemeleri, yükselen muhteşem kokusu, saç örgüsü-

Aniden yavaşladı ve saçlarının örgüsünü sabitleyen bağı yakaladı, kopardı ve saçlarını serbest bıraktı. Kalın dalgaları sıkıştıkları yerden silkeleyerek hem onun omzuna hem de kendi omzuna doğru çekti ve ikisini de örttü.

Bu çözülmeyle ilgili bir şey kendi çözülmesine yol açtı: İki pompa sonra vücudu çıkıntıdan aşağı yuvarlandı, patlayıcı bir nefesle küfür edene kadar serbest bırakma her şeyi ele geçirdi.

Zevkin etkisiyle onu sıkıca kavradı ve yüzünü tüm o sarışının içine soktu, nefes aldı, kullandığı narin şampuanı kokladı. Kahretsin, kızın kokusu onu daha da yükseltti, ta ki orgazmı aniden kaba ve yuvarlanan bir tür haline gelene, vücudunu sarsana, dengesini bozana ve onu geçici olarak kör edene kadar.

Onun için de aynısı olmuş olmalıydı; uzaktan, bacaklarını kalçalarına dolayarak birbirlerine kenetlerken adını haykırdığını duydu.

İnanılmaz. Kesinlikle inanılmaz. Ve bu zevki her iki tarafta da sürdüğü sürece devam ettirdi. Sonunda sakinleştiğinde, No'One'ın başı omzuna düştü, vücudu göğsüne doğru çöktü, güzel eti güzel saçları gibi gevşedi.

Adamın ellerinden biri hiç beklenmedik bir şekilde kadının omurgasını buldu ve yukarıya, boynunun dibine doğru takip etti. Nefes alış veriş hafifleyince ona sarıldı.

Daha ne olduğunu anlamadan ikisini de bir o yana bir bu yana sallamaya başlamıştı. Kız, adamın güçlü kollarında neredeyse hiç ağırlık taşımıyordu ve adam onları sonsuza dek birbirlerine bağlı ve karşı karşıya tutabileceğini hissetti.

Sonunda, "Ağırlaşıyor olmalıyım," diye fısıldadı. "Hiç de değil."

"Çok güçlüsün."

Dostum, bu egosuna iyi geldi. Aslına bakarsanız, ona bir daha böyle bir şeyle vurursa, bir belediye otobüsüne bench press yapabilecekmiş gibi hissedecekti. Çatısına bir jet uçağı park etmişken.

"Seni temizlemeliyim," dedi. "Ne için?"

Tamam, bu seksiydi. Ve ona başka şeyler yapmak istemesine neden oldu. Her türlü şeyi.

Bitti onu Omuz, o gözlü ve Havuz, ve verimliliğin aslında icadın anası olduğunu düşündü.

"Bir dalış yapmaya ne dersin?"

No'One başını kaldırdı. "Böyle kalabilirim..." "Sonsuza kadar mı?"

"Evet." Gözleri kısıktı ve mavi-yeşil ışıktaki parlıyordu. "Sonsuza kadar."

Ona bakarken düşündü... o çok canlıydı. Yanakları kızarmış, dudakları onun her yerinde olduğu için şişmiş, saçları gür ve biraz da vahşiydi. Canlıydı ve ateşliydi ve-

Gölmeye başladı.

Tanrı aşkına, neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu - hiçbir şey komik değildi ama birdenbire deli gibi gölmeye başladı.

"Üzgünüm," diye başardı. "Sorunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Umurumda değil." Narin dişlerini ve düzgün, beyaz dişlerini göstererek ona gülümsedi. "Bu şimdiye kadar duyduğum en güzel ses."

Anlamadığı bir dürtüye kapılarak bir çığlık attı ve havuza doğru bir hamle yaptı, uzun bir adım attı, sonra bir tane daha, sonra bir üçüncüsünü attı. Güçlü bir sıçrayışla ikisini de durgun, akuamarin ışık kaynağına doğru uçurdu.

Ilık suya tek bir kişi olarak indiler, yumuşak, görünmez kollar onları ılıman bir yastıkta topladı ve her ikisini de sert inişten koruyarak yerçekiminin ağır çekiminden izole etti.

Başı suyun altına girdiğinde onun ağzını buldu ve sahiplendi, ayaklarını dikip havayı bulmaları için yukarı iterken onu yüzeyin altından öptü....

Bu sırada siki tekrar kadının çekirdeğini buldu.

Tam orada onunla birlikteydi, bacaklarını bir kez daha onun kalçalarına dolamış, ritmini yankılayarak onu öpüyordu. Ve bu iyiydi. Doğruydı.

Bir süre sonra No'One kendini çıplak, ıslak ve havuzun kenarında Tohrment'in kendisi için hazırladığı havlu yatağına uzanmış halde buldu.

Adam onun yanında diz çökmüştü, ıslak giysileri kaslarına yapışmıştı, saçları parlıyordu, gözleri kızın vücuduna dikilmişti.

Ani bir güvensizlik hissi onu ürpertti.

Doğrulup üzerini örttü-

Tohrment onun ellerini yakaladı ve nazikçe yanlarına koydu. "Manzaramı bozuyorsun."

"Hoşlanıyor musun?"

"Oh, evet. Sevdim." Eğildi ve onu derinden öptü, dilini içine soktu, bir kez daha yüzüstü yatması için onu aşağı indirdi. "Mmmm, ben de bundan bahsediyorum."

Biraz geri çekildiğinde, No'One ona gülümsedi. "Beni hissettiriyorsun..."

"Ne?" Başını eğdi ve dudaklarını kadının boğazında, köprücük kemiğinde... göğsünün ucunda gezdirdi. "Güzel mi?"

"Evet."

"İşte sen busun." Diğer meme ucunu öptü ve ağzına aldı. "Çok güzel. Ve bence o lanet bornozdan temelli kurtulmalısın."

"Ne giyeceğim?"

"Sana kıyafet getireceğim. İstedığın tüm kıyafetleri. Ya da çıplak da gidebilirsin."

"Diğerlerinin önünde-" Ondan çıkan tıslama sesi şimdiye kadar aldığı en iyi iltifattı. "Hayır mı?"

"Hayır."

"O zaman belki odanızda." "Şimdi, bunun arkasında durabilirim."

Dudakları aşağıya ve yana doğru kayd, ta ki bir dişini kaburgalarının üzerinde gezdirene kadar. Sonra yumuşak ve tembel öpücüklerle karnına doğru ilerledi. Daha da ileriye gidip kalçasında durana ve sonra seksine çok yaklaşıp kadar, onun bir amacı olduğunu fark etmedi.

"Benim için bacaklarını aç," diye ısrar etti derin bir sesle. "En güzel yerlerini görmeme izin ver. Seni olmak istediğim yerinden öpmeme izin ver."

Adamın ne önerdiğinden tam olarak emin değildi ama bu ses tonunu kullandığında onu reddetmek için hiçbir gücü yoktu. Sersemlemiş bir halde bir dizini kaldırıp kalçalarını ayırdı... ve adamın ona baktığını anladı çünkü adam memnuniyetle homurdandı.

Tohrment bacaklarının arasında dolaştı ve uzandı, her iki yanını avuçlayarak onu daha da genişletti. Ve sonra dudakları onun üzerindeydi, sıcak, ipeksi ve ıslak. Yumuşak üzerine yumuşak hissi başka bir orgazmı başlattı ve bundan faydalandı, diliyle ona girdi, onu emdi, ritmini buldu ve onu daha da ileri götürdü.

Kalçalarını yuvarlarken elleri adamın siyah saçlarına gömüldü. Ve seksten hoşlandığını düşünmek....

Keşfedilecek daha çok şey olduğunu çok az biliyordu.

Keşiflerinde akıl almaz derecede dikkatli ve titizdi, onu zevkin doruğuna çıkarmadıkça acele etmiyordu. Ve sonunda ağzını kaldırdığında, dudakları kayganlaşmış ve kızarmıştı ve göz kapaklarının altından ona bakarken dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Sonra ayağa kalktı ve kalçalarını kavrayarak yukarı kaldırdı.

Ereksiyonu inanılmaz derecede kalın ve uzundu, ama onun kendisine mükemmel bir şekilde uyduğunu zaten biliyordu.

Ve yine yaptı.

Bu kez onu hissetmekten çok görüntüsüne dikkat etti. Onun üzerinde yükselirken, o güçlü, etkili tarzıyla hareket etti, kalçalarını yukarı ve geriye doğru kıvrırken ikisini de memnun etti, kendini onun içine ve dışına doğru hareket ettirdi.

Gülümsemesi karanlıktı. Erotik. "Beni izlemekten hoşlanıyor musun?" "Evet. Oh, evet..."

Başka bir salıverme dalgası doruğa ulaşp düşüncelerini, konuşmasını, bedenini... ruhunu kontrol altına alıp her şeyi silip süpürürken ancak bu kadarını yapabildi.

Sonunda sakinleşip tekrar odaklanabildiğinde, Tohrment'in yüzündeki gerginliği, çenesinin ve gözlerinin etrafındaki gerginliği, göğsünün pompalanışını fark etti. Henüz rahatlamamıştı.

"İzlemek istiyor musun?" diye homurdandı. "Oh, evet..."

Kadının bedeninden çekilirken, uyarılmışlığı dudakları gibi parlak ve şişkindi.

Büyük bir eliyle kendini kavradı ve diğer eliyle ağırlığını yere dayadı, böylece onun gevşek, açık vücudunun üzerine uzanabildi. Omuzlarını bükerek, yukarı aşağı okşarken ona bolca görüş alanı sağladı, küt kafası yumruğunun içinde bir görünüp bir kayboluyordu.

Ona bunun kendisi için nasıl olduğunu gösterirken nefesi daha yüksek ve daha sert çıkıyordu.

Zamanı geldiğinde haykırışı kulaklarında çınladı ve başı geriye fırladı, dişlerini gösterip tıslarken çenesi öne doğru çıktı. Sonra ritmik darbelerle içinden fışkıran püskürtüler, kadının seksine ve karnının alt kısmına çarparak, sanki bu hazzı kendi tatmışçasına emin bir şekilde eğilmesine neden oldu.

Sonunda adam sarkınca, kadın kollarını uzattı. "Buraya gel."

Adam hiç tereddüt etmeden, göğsünü kadının göğsüne yaklaştırdı, sonra da kadının ağırlığını hafifletmek için yan döndü.

"Yeterince sıcak mısınız?" diye mırıldandı. "Saçların ıslak."

"Umurumda değil." Onun bedenine sarıldı. "Ben sadece... mükemmelim."

Boğazından bir onay sesi yükseldi. "Sen... Rosalhynda'sın."

Eski adını duyunca geri çekildi ama adam onu sıkıca tuttu. "Sana No'One demeye devam edemem. Bundan sonra olmaz."

"Bu ismi sevmedim." "O

zaman başka bir isim."

Adamın yüzüne baktığında, bu konuda geri adım atmayacağına dair belirgin bir fikir edindi. Ve adam da ona uzun, çok uzun zaman önce seçtiği gibi hitap etmeyecekti... bu kelime onun olduğunu hissettiği şeyken.

Belki de haklıydı. Birden kendini hiç kimse gibi hissetmemeye başladı.

"Bir isme ihtiyacın var."

"Seçemiyorum," diye cevap verdi, kalbindeki şiddetli acının farkındaydı.

Tavana baktı. Saçlarından bir kısmını parmaklarından birinin etrafına doladı. Diliyle bir tık sesi çıkardı.

"Sonbahar yılın en sevdiğim mevsimidir," dedi bir süre sonra. "Kendimi kaptırdığımdan falan değil... ama yaprakların kırmızı ve turuncuya dönüşmesini seviyorum. Ay ışığında çok güzeller, ama daha da önemlisi, bu imkansız bir dönüşüm. İlkbahar ve yazın yeşili ağaçların gerçek kimliğinin sadece bir gölgesidir ve geceler soğurken tüm bu renkler her seferinde bir mucizedir. Sanki tüm ateşleriyle sıcaklığın kaybını telafi ediyorlar. Ben... Sonbaharı seviyorum." Adam onun gözlerinin içine baktı. "Sen de öylesin. Çok güzelsin ve ıslıl ıslıl yanıyorsun ve artık ortaya çıkma vaktin geldi. Bu yüzden diyorum ki... Sonbahar."

Bunu takip eden sessizlikte, gözlerinin kenarlarında bir iğnelenme olduğunu fark etti.

"Sorun ne?" diye atıldı. "Kahretsin, beğenmedin mi? Başka bir tane seçebilirim. Lihllith? Suhannah'ya ne dersin? Ne... Joe? Fred? Kahrolası Howard?"

Elini onun yüzüne koydu. "Bayıldım buna. Bu mükemmel. Bundan böyle bana verdiğin isimle ve yaprakların yandığı mevsim olan Sonbahar'la anılacağım."

Kendini yukarı kaldırarak dudaklarını onunkilere bastırdı. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim..."

Adam ciddiyle başını salladığında, kadın kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. Adlandırılmak sahiplenilmek demektir ve bu ona kendini yeniden doğmuş gibi hissettirdi.

KIRK YEDİ

Tohr ve Autumn'un havuzlarının sıcak ve nemli sınırlarından yeniden çıkmaları uzun zaman aldı. Oraya bir daha asla "onların" olduğunu düşünmeden giremeyecekti.

Koridorun kapısını onun için açık tutarak derin ve rahatlatıcı bir nefes aldı. Sonbahar... mükemmel derecede güzel bir kadın için mükemmel bir isim.

Yan yana yürüyerek birlikte ofise doğru yol aldılar, adamın ayakları ıslak izler bırakıyordu, çünkü tekrar içine girdiği nemli pantolonun paçaları damlıyordu. Kadın ise bornozu kuru olduğu için iz bırakmamıştı.

O lanet şeyi son kez giyecekti.

Kahretsin, saçları omuzlarına döküldüğünde çok güzel görünüyordu. Belki örgüyü de atmasını sağlayabilirdi.

Tünele adım attıklarında, adam kolunu kıza doladı ve onu kendine doğru çekti. Kız tam oturmuştu. Wellsie'den daha küçüktü... Wellsie çok daha uzundu. Autumn'un başı göğüs kaslarına daha yakındı, omuzları o kadar geniş değildi ve yürüyüşü düzensizdi, oysa eşininki ipek gibi pürüzsüzdü.

Ama o uyuyordu. Farklıydı, evet, ama vücutlarının kilit ve anahtarı inkâr edilemezdi.

Malikâneye açılan kapıya yaklaşırken geri çekildi ve merdivenlerden önce onun çıkmasına izin verdi. En üstte, onun yanından uzandı, kodu girdi ve ağır panelleri onun için geniş tutarak fuayeye giden yolu açtı.

Kadın göz gezdirirken, "Aç mısın?" diye sordu.

"Açlıktan ölüyorum."

"O zaman yukarı çık ve seni beklememe izin ver."

"Oh, çantadan bir şeyler alabilirim-"

"Hayır. Hiç sanmıyorum. Seni bekliyorum." Onu büyük merdivenin dibine kadar götürdü. "Sen yukarı çık ve

yatağa. Ben yemeği getireyim."

En alt basamakta duraksadı. "Buna gerçekten gerek yok."

Havuz başında yaptıkları egzersizleri düşününce başını iki yana salladı. "Bu çok gerekli. Ve sen de bornozunu çıkarıp çarşafların arasına çıplak girerek bana şaka yapacaksın."

Gülümsemesi utangaç başladı... muhteşem oldu. Ve sonra döndü ve ona arka tarafını gösterdi.

Yükselirken kalçalarının sallanışını izlemek onu sertleştirdi.

Tekrar.

Bir elini oymalı tırabzana dayayarak halıya bakmak ve kendini toparlamak zorunda kaldı-

Kötü bir küfür başını döndürdü. Kötü kelime, iyi zamanlama...

Çiçek açmış bir elma ağacının mozağının üzerinden geçerek bardo salonuna doğru eğildi. Lassiter kanepede oturmuş, şöminenin üzerindeki geniş ekrana odaklanmıştı.

Tohr yarı çıplak ve yarı ıslak olmasına rağmen, melek televizyonun arasına girerek ilerledi. "Dinle, ben-"

"Ne oluyor lan!" Lassiter elleri yanıyormuş ve onları alevlerden kurtarmaya çalışıyormuş gibi hareket etmeye başladı. "Çekil önümden!"

"İşe yaradı mı?" Tohr talep etti.

Daha fazla küfür ve ardından melek ekrana ulaşmak için yana doğru çekildi. "Bana bir dakika ver-"

"Özgür mü?" diye tısladı. "Sadece söyle bana."

"Aha!" Lassiter göğüs tüpünü işaret etti. "Seni orospu çocuğu! Babasının sen olduğunu biliyordum!"

Tohr o orospu çocuğuna bir tokat atma isteğiyle savaştı. Wellsie'sinin geleceği tehlikedeydi ve bu salak Maury'nin babalık testleri hakkında mı endişeleniyordu? "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, çok ciddiym. Piçin üç kız kardeşinden üç çocuğu var - bu nasıl bir adam?"

Tohr meleğin yerine kendi kafasına vurdu. "Lassiter... hadi ama dostum-"

"Bakın, ben hâlâ buradayım, değil mi?" diye mırıldandı adam çığlıkları susturup Maury'nin sahnesinde bir aşağı bir yukarı zıplarken. "Ben hâlâ burada olduğum sürece yapılacak işler var demektir."

Tohr kendini bir sandalyeye bıraktı. Başını ellerinin arasına alarak azı dişlerini ısırды. "Hiç anlamıyorum. Destiny kan, ter ve gözyaşı istiyor; ben ondan beslendim, biz de terledik. Yeterince ağladığımı biliyorum."

"Gözyaşları sayılmaz," dedi melek. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Öyle işte, adamım."

Harika. Harika. "Wellsie'mi serbest bırakmak için daha ne kadar zamanım var?"

"Rüyalarınız bunun cevabıdır. Bu arada, gidip dişini beslemeni öneririm. Islak pantolonundan anladığım kadarıyla ona çok iyi bir egzersiz yaptırmışsın."

"O benim değil" sözleri otomatik olarak boğazından yükseldi ama içinde tutmanın bir şekilde yardımcı olacağı umuduyla onları bastırdı.

Melek başını ileri geri salladı, sanki hem söylenmemiş duyguların hem de henüz bilinmeyen geleceğin çok iyi farkındaydı.

Tohr ayağa kalkıp mutfağa doğru ilerlerken, "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Lanet olsun bana."

Otuz mil kadar ötede, Piçler Çetesi'nin çiftlik evinde, hırıltılı bir ses mahzenin bayat havasına karıştı, ritmik, düzensiz, sefil.

Throe mum ışığına amaçsızca bakarken, liderinin bulunduğu yer hakkında iyi hissetmiyordu.

Xcor, Assail'in evindeki çatışmanın sonuna doğru müthiş bir göğüs göğüse çarpışmaya girmişti. Kiminle olduğunu söylemeyi reddetmişti ama bu bir

Kardeşim. Ve doğal olarak, o zamandan beri hiçbir tıbbi yardım almamıştı - bu konuda sunabilecekleri pek bir şey yoktu.

Kendi kendine lanet okuyan Throe kollarını göğsünde kavuşturdu ve erkeğin en son ne zaman beslendiğini hatırlamaya ęalıřtı. Sevgili Bakire Kâtip... baharda o üç fahişeyle birlikte mi olmuştu? İyileşmemesine şaşmamalı... ve daha iyi beslenene kadar da iyileşmeyecekti-

Hırıltı sert bir öksürüğe dönüştü... sonra daha yavaş, daha acı verici bir hızda devam etti.

Xcor ölecekti.

Bu korkunę sonuç, saatler önce nefes alış verişi değiştiğinden beri acımasız bir şiddetle ortaya ęıkıyordu. Hayatta kalmak için erkeğin iki şeyden birine, tercihen ikisine birden ihtiyaçı vardı: Kardeşliğin sahip olduğu tıbbi tesislere, malzemelere ve personele erişim; ve dişi bir vampirin kanı.

Ona ilkini bulmanın bir yolu yoktu ve ikincisinin de son birkaç aydır zor olduğu kanıtlanmıştı. Caldwell'deki vampir nüfusu yavaş yavaş artıyordu ama baskınlardan beri dişiler daha da yüksek prim yapıyordu. Cömertęe ödeme yapabilmesine rağmen, onlara hizmet etmeye istekli birini henüz bulamamıştı.

Yine de... Xcor'un durumu göz önüne alındığında, belki bu bile yeterli olmayabilirdi. İhtiyaçları olan şey bir mucizeydi.

-

Hiç beklenmedik bir anda, Kardeşlik'in tesisinde beslendiği o muhteşem Seğilmiş'in görüntüsü aklına geldi. Onun kanı şu anda Xcor için hayat kurtarıcı olabilirdi. Kelimenin tam anlamıyla. Tabii ki pek çok açıdan elde edilebilir olmaması dışında. Bir kere ona nasıl ulaşabilirdi ki? Ve onunla bağlantı kurabilse bile, şüphesiz onun dışman olduğunu bilecekti...

Yoksa yapar mıydı? Yüzüne karşı ona değerli bir asker demişti -belki de Kardeşlik onun hassas duyarlılıklarını izole etmek için kimliğini ondan saklamıştı-.

Artık ses yok. Hiçbir şey yok.

"Xcor?" diye seslendi telaşla doğrulduğunda. "Xcor-"

Bu noktada, bir öksürük turu daha oldu ve ardından nefes darlığı yeniden başladı.

Sevgili Bakire Kâtip, tüm bunlar olurken diğerlerinin nasıl uyuduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Zaten o kadar uzun süredir insan kanından başka bir şey içmeden savaşıyorlardı ki, yeniden şarj olmak için tek şansları uyuydu. Ancak Throe'nun adrenal bezi öğleden sonra ikiden itibaren bu zorunluluğu geçersiz kılmıştı; bunun üzerine Xcor'un solunum süreci üzerindeki nöbetine başlamıştı.

Saati kontrol etmek için cep telefonuna uzandığında, zihni çılgına dönmüş bir halde gösterilen rakamlara odaklanmakta zorlandı.

Yazın aralarında geçen o olaydan beri Xcor farklı bir erkek olmuştu. Hâlâ otokratik, talepkâr ve şok edip sersemletebilecek hesaplamalarla doluydu... ama askerlerine bakarken bakışları farklıydı. Hepsine daha bağlıydı, gözleri daha önce farkında olmadığı yeni bir ilişki düzeyine açılmıştı.

O piçi şimdi kaybetmek çok yazık.

Throe gözlerini ovuşturarak nihayet saati öğrenebildi: beş otuz sekiz. Güneş muhtemelen ufku hemen altındaydı, alacakaranlık ise hiç şüphesiz doğuda gökyüzünde kalmaya devam ediyordu. Karanlığın gerçekten çökmesini beklemek daha iyi olurdu ama kaybedecek zamanı yoktu, özellikle de ne yaptığından emin olmadığı düşünülürse.

Ranzasından kalkarak boyunun ölçüsünü aldı, yolun karşısına geçti ve Zypher'ın altında yattığı battaniye yığınına salladı.

"Yoluna git," diye mırıldandı asker. "Hâlâ otuz dakikamız var..."

Throe, "Diğerlerini buradan çıkarman gerek," diye fısıldadı.

"Yaparım."

"Ve sen geride kalmalısın."

"Yapmalı mıyım?"

"Xcor'u beslemek için bir dişi bulmaya çalışacağım."

Bu askerin dikkatini çekti: Zypher'ın başı diğer uca doğru kalktı. "Gerçekten mi?"

Throe göz göze gelebilmek için ranzanın ayak ucuna doğru kaydı. "Burada kaldığından emin olun ve onu koordinatlarıma götürmeye hazır olun."

"Throe, ne hakkında konuşuyorsun?"

Cevap vermeden arkasını döndü ve Xcor'un hain durumundan dolayı elleri titreyen bedenine deri geçirmeye başladı... ve eğer duası kabul olursa bir kez daha o dişiyle birlikte olacağı gerçeğini.

Dövüş kıyafetlerine bakarken tereddüt etti... Sevgili Bakire Kâtip, keşke deri dışında giyebileceği bir şey olsaydı. Yünlü kumaştan, kravatlı, güzel bir takım elbise. Bağcıklı düzgün ayakkabılar. İç çamaşırı.

"Nereye gidiyorsun?" Zypher sertçe sordu.

"Önemli değil. Önemli olan tek şey ne bulduğum."

"Bana silah aldığını söyle."

Throe bir kez daha durakladı. Eğer herhangi bir nedenden dolayı geri teperse, silahlanmaya ihtiyacı olabilirdi. Ama onu korkutmak da istemiyordu; tabii ona bir şekilde ulaşip yanına gelmesini sağlayabileceğini varsayarsak. O kadar narin bir kadındı ki...

Bazı şeyleri gizlemeye karar verdi. Bir ya da iki silah. Birkaç bıçak. Görebileceği bir şey yok.

"Güzel," diye mırıldandı Zypher silahlarını kontrol etmeye başlarken.

Birkaç dakika sonra Throe bodrumdan çıktı ve mutfağın dış kapısından dışarı fırladı-

Tıslayarak ve kollarını havaya kaldırarak karanlık eve geri atlamak zorunda kaldı. Gözleri acıyıp yaşarırken küfrederek lavaboya gitti, soğuk su akıttı ve yüzüne sıçrattı.

Telefonunun ekranı ona bir çıkış denemesinin daha güvenli olduğunu bildirene kadar sonsuza dek sürecekmış gibi geldi ve bu sefer kapıyı çok daha az kabadayılıkla açtı.

Oh, gecenin rahatlığı.

Bulunduğu yerden sıçrayarak güzel toprağa indi ve ciğerlerini sonbaharın soğuk, nemli havasıyla doldurdu. Hâlâ zonklayan gözlerini kapatarak kendini içine odakladı ve evden uzaklaştı, bileşen moleküllerini kuzeye ve doğuya doğru fırlattı, ta ki ortasında büyük, alev uçlu bir akça ağaçla işaretlenmiş çayır çimen tarlasında yeniden bir araya gelene kadar.

Büyük gövdenin önünde, kırmızı-altın yaprak örtüsünün altında durarak, keskin duyularıyla manzarayı inceledi. Bu pastoral nokta şehir merkezindeki savaş alanından çok çok uzaktı ve Kardeşler'in herhangi bir yerleşkesine ya da Lessening Topluluğu'nun herhangi bir karakoluna yakın bile değildi - en azından onun bildiği kadarıyla.

Yine de bölgeyi okuduğundan emin olmak için, arkasındaki büyük ağaç kadar hareketsiz, ama o kadar da sakin olmayan bir şekilde bekledi -her şeyle ve herkesle etkileşime girmeye hazırdı.

Ancak hiç kimse ve hiçbir şey ona yaklaşmadı.

Yaklaşık otuz dakika sonra yere bağdaş kurarak oturdu, ellerini birbirine bağladı ve yerleşti.

Girdiği bu yolun tehlikelerinin farkındaydı. Ancak bazı savaşlarda, yüzünüzde patlaması riskini taşısanız bile, kendi silahlarınızı yapmak zorundaydınız: Bunda ciddi bir tehlike vardı ama Kardeşlik'te güvenebileceğiniz bir şey varsa, o da kadınlarını eski moda bir şekilde korumalarıydı.

Bunu kanıtlamak için çenesinden vurulmuştu.

Yani Seçilmiş'e ulaşırsa, onun gerçek kimliğini bilmeyeceği gerçeğine güveniyordu.

Ayrıca kendisini, onu içine soktuğu durumdan dolayı duyduğu suçluluk duygusunu bir kenara itmeye zorluyordu.

Gözlerini kapatmadan önce tekrar etrafına baktı. Çayırın uzak ucunda, ağaçların arasında bir geyik vardı; narin toynakları dökülmüş yaprakların arasında geziniyor, başlarını sallayarak ilerliyorlardı. Sağ tarafta bir baykuş ötüyordu, hafif ve soğuk esintiyle kulaklarına ulaşıyordu. Önünde, göremediği bir yolda, muhtemelen bir çiftlik kamyonu olan bir çift far sürükleniyordu.

Küçükler yok.

Kardeşler

yok.

Ondan başka kimse yok.

Göz kapaklarını indirerek Seçilmiş'i hayal etti ve onun kanının içine aktığı, onu canlandığı, hayatının titrediği eşikten geri çağırdığı o anları yeniden canlandırdı. Onu büyük bir netlikle gördü ve onun tadına, kokusuna, kim olduğunun özüne odaklandı.

Ve sonra dua etti, daha önce hiç etmediği gibi dua etti, medeni bir hayat yaşarken bile. O kadar çok dua etti ki kaşları gerildi, kalbi çarptı ve nefes alamadı. Bir parçasının bunun Xcor'u kurtarmak için mi yoksa sadece onu bir kez daha görebilmek için mi olduğunu merak etmesine neden olan bir çaresizlikle dua etti.

Sözcüklerin anlamını yitirene kadar dua etti ve tek sahip olduğu göğsündeki bir his, eğer gerçekten anladiysa, onun cevap vermesi için yeterince güçlü bir sinyal olmasını umabileceği uluyan bir ihtiyaçtı.

Throe bunu yapabildiği kadar sürdürdü, ta ki uyuşup üşüylene ve başı artık saygıdan değil yorgunluktan sarkana kadar.

Etrafındaki ısrarlı sessizlik arayışına müdahale edene ve ona başarısızlığı kabul etmesi gerektiğini söyleyene kadar devam etti.

Sonunda gözlerini yeniden açtığı anda, ay ışığının altında oturduğu gölgeliğin altına sızmış olduğunu gördü,

Güneşin karşıtı, akşam vardiyasında dünyayı izlemek için geldi.

Ayağa fırladığında bağırışı yüksek sesle yankılandı.

Işığın nedeni ay değildi.

Seçilmişti önünde duruyordu, giysisi öylesine parlak beyazdı ki, kendi ışığını yayıyor gibiydi.

Ellerini onu sakinleştirmek istercesine ileri uzattı. "Sizi korkuttuğum için özür dilerim."

"Hayır! Hayır, hayır, sorun yok... Sen buradasın."

"Beni çağırmanın mı?" Kafası karışmış görünüyordu.

"Beni neyin çağırdığından emin değildim. Ben... sadece buraya gelmek için bir dürtü hissettim. Ve sen oradaydın."

"İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum."

"Evet, öyle oldu." Bunun üzerine ona gülümsedi.

Ah, yüce göklerdeki tatlı Bakire Kâtip, çok güzeldi, saçları başının üzerinde yukarı doğru kıvrılmıştı, formu çok söğüt gibi ve zarifti, kokusu... ambrosia.

Kaşlarını çattı ve kendine baktı. "Doğru düzgün örtünmedim mi?"

"Pardon?"

"Dik dik

bakıyorsun.

"

"Ah, gerçekten de öyleyim... Lütfen beni affedin. Görgü kurallarımı unuttum - çünkü siz benim gözlerimin algılayamayacağı kadar güzelsiniz."

Bu onun hafifçe geri çekilmesine neden oldu. Sanki iltifatlara alışık değildi ya da belki de adam onu kırmıştı.

"Özür dilerim," dedi -kendine küfretmek istemeden önce. Kelime dağarcığının özür dilemeyi aşması gerekecekti. Çabucak. Ve onun yanında bir okul çocuğu gibi davranmamasının da faydası olacaktı. "Saygısızlık etmek istemedim."

Şimdi yine gülümsüyordu, göz kamaştırıcı bir mutluluk gösterisiydi bu. "Bu konuda sana inanıyorum asker. Sanırım sadece şaşırdım."

Onu çekici bulduğunu mu? Yüce Tanrım.

Glymera'nın kibar bir üyesi olarak geçmişini hatırlayan Throe alçak sesle eğildi. "Varlığınızla beni onurlandırdınız,

Seçilmiş."

"Seni buraya getiren nedir?"

"İstedim ki... yani, sizden büyük bir iyilik isterken size zarar verme riskini göze almak istemedim."

"Bir iyilik mi? Gerçekten mi?"

Throe durakladı. O kadar kurnazdı ki, çağrılmaktan o kadar memnundu ki suçluluk duygusu on kat arttı. Ama Xcor'un sahip olduğu tek kurtarıcı oydu ve bu bir savaştı....

Vicdaniyla mücadele ederken, bunu telafi etmenin bir yolu olduğu aklına geldi; eğer kadın hediye vermeyi seçerse, hediye karşılığında bir yemin edebilirdi.

"Sorardım..." Boğazını temizledi. "Ağır yaralı bir yoldaşım var. Eğer yapmazsak ölecek-"

"Ona gitmeliyim. Hemen. Bana nerede olduğunu gösterin, ben de ona yardım edeyim."

Throe gözlerini kapattı ve nefes alamadı. Hatta gözyaşlarının tehdit ettiğini bile hissetti. Boğuk bir sesle, "Sen bir meleksin. Merhametiniz ve nezaketinizle bu dünyadan değilsiniz."

"Güzel sözleri boşa harcama. Savaş arkadaşın nerede?"

Throe telefonunu çıkardı ve Zypher'a mesaj attı. Aldığı yanıt hemen gelmişti ve varış süresi de gülünç derecede kısaydı. Tabii asker Xcor'u çoktan araca bindirmiş ve sürmeye hazır hale getirmemişse.

Ne kadar değerli bir adamdı.

Throe telefonunu cebine geri koyarken bir kez daha Seçilmiş'e odaklandı. "Tam şu anda geliyor. İyi olmadığı için bir araçla taşınması gerekiyor."

"Sonra da onu eğitim merkezine mi götüreceğiz?"

Hayır. Pek değil. Hiçbir zaman. "Sen ona yeteceksin. Yaralı olduğundan çok az beslendiği için zayıf düşmüş durumda."

"O zaman burada bekleyelim mi?"

"Evet. Burada bekliyoruz." Uzun bir duraklama oldu ve kadın rahatsız olmuş gibi kıpırdanmaya başladı. "Bağışlayın beni, Seçilmişler, eğer

Bakmaya devam ediyorum."

"Özür dilemenize gerek yok. Sadece biraz tuhafım çünkü birinin dikkatini üzerime çekebildiğim nadirdir."

Şimdi geri çekilen o oldu. Yine de Kardeşler'in onun huzuruna çıkan her erkeğe ona davrandıkları gibi davrandıklarına şüphe yoktu. "Peki, ısrar etmeme izin verin," diye mırıldandı nazıkçe. "Çünkü tek görebildiğim sensin."

KIRK SEKİZ

Qhuinn o akşam saat altı sularında büyük merdivenin altındaki gizli kapıdan çıktı. Başı hâlâ biraz bulanıktı, adımları adımdan çok titrekti ve vücudunun her yeri ağrıyordu. Ama ayaktaydı, hareket edebiliyordu ve hayattaydı.

Her şey daha kötü olabilirdi.

Ayrıca bir amacı vardı. Doktor Jane az önce onu kontrol etmeye geldiğinde, ona Wrath'ın Kardeşlik'i toplantıya çağırdığını söylemişti. Elbette rotasyonda olmadığını ve klinikte yatakta kalması gerektiğini de söylemişti ama sanki Assail'de olanlarla ilgili maç sonrası toplantıyı kaçıracaktı. Olumsuz.

Doğal olarak onu aksi yönde ikna etmek için elinden geleni yapmıştı, ama sonunda aramış ve krala bir tane daha beklemesini söylemişti.

Tırabzanın oymalı direğinin etrafından dolanırken, ikinci katta konuşan Kardeşler'in seslerini duyabiliyordu; bu sesler yüksek ve derindi, birbirlerini bastırıyordu. Belli ki Wrath henüz sipariş vermemişti; bu da yukarı çıkmadan önce alkollü bir şeyler içmek için zaman olduğu anlamına geliyordu.

Çünkü, başlangıçta iğneleriniz üzerinde sallanırken ihtiyacınız olan şey tam da buydu.

Dikkatli bir değerlendirmeden sonra, kütüphaneye olan mesafenin bilardo salonuna olan mesafeden daha kısa olduğuna karar verdi. Meşe kapıya doğru eski bir manevrayla ilerlerken, kemerli girişe varır varmaz dondu kaldı.

"Lanet olsun..."

Yerde en az elli tane Eski Yasa kitabı vardı ve bunlar işin yarısı bile değildi. Kurşunlu camlı pencerelerin altındaki sehpa üzerinde, daha fazla deri

Ciltler kırılarak açılmış ve savaş alanında vurularak öldürülmüş askerler gibi bağırsakları açıkta yatıyorlardı.

İki bilgisayar. Bir dizüstü bilgisayar. Bloknotlar.

Yukarıdan gelen bir gıcirtı gözlerini kaldırdı. Saxton döner tik merdivenin üzerindeydi ve tavan pervazının yanındaki üst rafta duran bir kitaba uzanıyordu.

"Sana da iyi akşamlar kuzen," dedi adam yüksekteki tüneğinden.

Tam da görmesi gereken erkek. "Bütün bunlarla ne yapıyorsun?"

"Oldukça iyileşmiş görünüyorsun." Erkek ödülüyle birlikte aşağı inerken merdiven tekrar gıcırdadı. "Herkes ve her şey endişelendi."

"Yok, ben iyiyim." Qhuinn mermer kaplı bombeli sandığın üzerine dizilmiş içki şişelerinin yanına gitti. "Peki ne üzerinde çalışıyorsun?"

Onu Blay ile düşünme. Onu Blay ile düşünme. Onu düşünme-

"Şeri sevdiğini bilmiyordum."

"Ha?" Qhuinn kendi doldurduğu şeye baktı. Lanet olsun. Kendi kendine konuşurken yanlış şişeyi eline almıştı. "Oh, bilirsin... Ben böyle iyiyim."

Bunu kanıtlamak için içkiyi geri fırlattı ve tatlılık boğazına kaçınca neredeyse boğulacaktı.

Sadece kendi bardağına ne doldurduğunu bilmeyen bir aptal gibi görünmemek için kendine bir tane daha servis etti.

Tamam, şaka. İkincisi ilkinden daha kötüydü.

Göz ucuyla Saxton'ın masaya yerleşmesini, önündeki pirinç lambanın yüzüne mükemmel bir parlaklık vermesini izledi. Devetüyü rengi tüvit ceket, sivri uçlu cep mendili ve lanet ciğerini sıcacık tutan düğmeli kazak yelek kombinasyonu Ralph Lauren reklamlarından fırlamış gibiydi.

Bu arada Qhuinn hastane önlüğü giymiş, çıplak ayakla dolaşıyordu. Ve şeri.

"Peki büyük proje nedir?" diye tekrar sordu.

Saxton gözlerinde garip bir ışıkla ona baktı. "Sizin de söyleyebileceğiniz gibi bu bir oyun değiştirici."

"Ohhhh, süper gizli kral şeyleri."

"Gerçekten."

"Sana iyi şanslar. Görünüşe göre sizi bir süre meşgul edecek kadar çok şeyiniz var."

"Bir ay, belki daha fazla bu işi yapacağım."

"Ne yapıyorsun, tüm kanunu yeniden mi yazıyorsun?"

"Sadece bir parçası."

"Dostum, bana işimi sevdireyorsun. Evrak işleri yapmaktansa vurulmayı tercih ederim." Kendine üçüncü bir saksocu şeri doldurdu ve sonra kapıya yönelirken zombi gibi görünmemeye çalıştı. "İyi eğlenceler."

"Ve sen de çabalarınla, sevgili kuzenim. Ben de orada olmak isterdim ama bana çok fazla şey başaracak zaman verilmedi."

"Bunu atlatacaksın."

"Kesinlikle.

Atlatacağım."

Qhuinn başını sallayıp merdivenlere yöneldiğinde, en azından bu alışverişin o kadar da kötü olmadığını düşündü. Müstehcen bir şey hayal etmemiştir. Ya da o orospu çocuğunu güzel kıyafetlerine kan bulaştırana kadar dövme hayalleri kurmamıştır.

İlerleme var. Yaşasın.

İkinci kattaki çalışma odasının çift kapısı ardına kadar açıktı ve kalabalığın büyüklüğüne bakınca durakladı. Vay canına... herkes oradaydı. Sadece Kardeşler ve savaşçılar değil, shellanlar da... ve personel?

Odada tam anlamıyla kırk kişi vardı ve hercai kıçlı mobilyaların etrafına sardalye gibi tıkılmışlardı.

Sonra tekrar, belki de anlamlıydı. O lanet olası keskin nişancı saldırısından sonra kral masasının başına dönmüş, tahtında oturuyor, ölümden dönmüştü. Bir tür kutlamayı hak ediyordu, diye düşündü.

Mücadeleye atılmadan önce şeri içmek için bir yudum daha aldı, ama burnuna gelen bokun kokusuyla guatrının gitmesine izin vermedi. Yana doğru eğilerek içkiyi bir saksı bitkisinin içine attı, bardağı salondaki masanın üzerine bıraktı ve-

Onun kapıdan girdiğini gördükleri anda herkes sustu. Sanki odada bir uzaktan kumanda varmış da biri görüntüyü kapatmış gibi.

Qhuinn dondu kaldı. Uygunsuz bir şey gösterme ihtimaline karşı kendine baktı. Merdivenlerden çıkan önemli biri olma ihtimaline karşı arkasına baktı.

Sonra neyi kaçırdığını merak ederek odanın etrafına bakındı-

Büyük, esneyen ses ve hareket yokluğunda, Wrath kendini kraliçesinin koluna dayadı ve ayağa kalkarken homurdandı. Boynunda bir bandaj vardı ve biraz solgun görünüyordu, ama yaşıyordu... ve o kadar yoğun bir ifade takınmıştı ki, Qhuinn fiziksel olarak kuşatıldığını hissetti.

Ve sonra kral, yarışın siyah elmas yüzüğünü taşıyan elini kendi göğsüne, tam ortasına, tam kalbinin üzerine koydu... ve yavaşça, nazikçe, shellanının yardımıyla belinden eğildi.

Qhuinn'i selamlamak için.

Qhuinn'in kafasındaki tüm kan çekilirken ve gezegendeki en önemli vampirin ne halt ettiğini merak ederken, biri yavaşça alkışlamaya başladı.

Alkış. Alkış. Alkış!

Phury ve Cormia'dan Z ve Bella'ya ve bebek Nalla'ya, Fritz ve ekibine... Vishous ve Payne ve arkadaşlarına, Butch ve

Marissa, Rehv ve Ehlena... gözlerinden akan yaşlarla onu alkışlıyorlardı.

Qhuinn, uyumsuz bakışları her yere ve her şeye sıçrarken kollarını kendine doladı.

Ta ki Blaylock'a yerleşene kadar.

Kızıl saçlı sağ taraftaydı, diğerleri gibi alkışlıyordu, mavi gözleri duyguyla parlıyordu.

Yine de böyle bir şeyin, ailesi utanç ve sosyal rezalet yüzünden onu istemeyen doğuştan kusurlu, berbat bir çocuk için ne kadar önemli olduğunu bilirdi.

Minnettarlığı kabul etmenin ne kadar zor olduğunu bilirdi.

Qhuinn'in bu ilgiden kaçmayı ne kadar çok istediğini bilirdi... hak etmediği bu onur karşısında ölçüsüz bir şekilde duygulanmış olsa bile.

Başa çıkamadığı her şeyin ortasında, sadece eski, sevgili arkadaşına baktı.

Her zaman olduğu gibi, Blay onun savrulmasını engelleyen çapaydı.

Xhex bisikletiyle Mhis'te ilerlerken, kraliyet emriyle malikâneye gittiğine inanmakta güçlük çekiyordu: "Daveti" bizzat Wrath yapmıştı ve ne kadar ikonoklast olsa da kraldan gelen doğrudan bir emri geri çevirecek değildi.

Dostum, midesi bulanıyordu.

Telesekreteri ilk aldığı anda John'un öldüğünü, sahada öldürüldüğünü düşünmüştü. Ancak ona attığı kısa bir mesaj hemen yanıtlanmıştı. Kısa ve öz. Sadece akşam karanlığında gelecek misin?

Evet dedikten ve ondan daha fazlasını bekledikten sonra bile aldığı tek karşılık buydu.

Evet, kusacak gibi hissediyordu çünkü bu muhtemelen John'un onlara resmen son vermesiydi. John'un

Boşanmanın vampirlikteki karşılığı nadirdi ama Eski Kanunlar yasal olarak bir çıkış yolu sağlıyordu. Ve doğal olarak, John'un sosyal seviyesindeki insanlar için -yani bir Kara Hançer Kardeş'in kanlı oğlu için- ayrılmalarına izin verebilecek tek kişi kraldı.

Bu son olmalıydı.

Kahretsin, gerçekten kusacaktı.

Malikânenin önüne geldiğinde, Ducati'yi kaslı arabaların, SUV'lerin ve steysin vagonların sıralandığı kuyruğun sonuna park etmedi. Hayır, motoru tam merdivenlerin dibine bıraktı. Eğer bu bir kraliyet boşanma kararıysa, John'un sefaletine son vermesine yardım edecekti ve sonra da...

Trez'i arayacak ve ona işe gelemeyeceğini söyleyecekti. Sonra kendini kulübesine kilitleyecek ve bir kız gibi ağlayacaktı. Bir ya da iki hafta boyunca.

Çok aptalcaydı. Aralarındaki tüm bu şey çok aptalcaydı. Ama o adamı değiştiremezdi, adam da onu değiştiremezdi, o zaman ellerinde ne kalmıştı ki? Aralarında mesafe ve garip bir sessizlikten başka bir şey olmayalı aylar olmuştu. Ve bu eğilim tersine dönmüyordu; kara delik daha da derinleşiyor.... daha da koyulaşıyordu.

Büyük çift kapıya çıkan basamakları tırmanırken, sanki kemikleri kırılmanlaşmış ve kaslarının ağırlığı altında çöküyormuş gibi ikiye bölünüyor, paramparça oluyordu. Ama devam etti, çünkü savaşçıların yaptığı buydu. Acıyı geride bırakıp hedeflerini gerçekleştirirlerdi ve John'la birlikte bu gece bir şeyi öldürdüklerinden emindi, o kadar değerli ve nadir bir şeyi, soğuk ve sert dünyanın ortasında onu beslemenin bir yolunu bulamadıkları için ikisinden de utanıyordu.

Girişte, kameranın gözüne hemen yaklaşmadı. Hiçbir zaman hazırcı bir kadın olmamıştı ama yine de kendini parmak uçlarını gözlerinin altına sürterken ve avucunu kısa saçlarının üzerinde gezdirirken buldu. Hızlı bir

Deri ceketini -ve omurgasını- düzeltti ve kendine sineye çekmesini söyledi.

Bundan çok daha kötü şeylerin üstesinden gelmişti.

Sadece gurur sayesinde, önümüzdeki on-on beş dakika boyunca kendini kontrol edebildi.

Doğal hayatının geri kalanında sakinliğini özel olarak kaybedecekti.

Bir lanetle çağrı düğmesine bastı ve kendini kameraya bakmaya zorlayarak geri çekildi. Beklerken ceketini tekrar düzeltti. Botlarını yere vurdu. Silahlarının kılıflarında olup olmadığını iki kez kontrol etti.

Saçıyla oynadım.

Tamam, neyse ne.

Yana doğru eğilerek düğmeye bir kez daha bastı. Buradaki köpeklerin yüksek standartları vardı. O zili çaldınız ve birkaç dakika içinde cevaplandı.

Üçüncü denemesinde, daha kaç kez yalvarmak zorunda kalacağını düşündü-

Antrenin iç kapısı ardına kadar açıldı ve Fritz mahcup bir ifadeyle baktı. "Leydim! Çok özür dilerim-"

Gürültülü bir kakofoni kâhyanın söylediği diğer şeyleri bastırdı ve yaşlı adamın yanından geçerken kaşlarını çatı. Köpeğin beyaz başının üzerinde, büyük merdivenin tepesinde, sanki bir parti dağılmış gibi etrafta dolaşan ve kendinden geçen muazzam bir kalabalık vardı.

Belki de birisi herkese çiftleşeceklerini söylemiştir.

İyi şanslar, diye düşündü.

"Büyük duyuru mu?" diye sordu fuayeye doğru adım atarken ve başka birinin mutlu haberi için kendini hazırladı.

"Daha çok bir tanıma." Kâhya kapıyı kapatmak için ağırlığını koydu. "Diğerlerinin sizi bilgilendirmesine izin vereceğim."

İliklerine kadar ketum, her zaman saygılı uşak.

"Buraya görmeye geldim-"

"Kardeşlik. Evet, biliyorum."

Xhex kaşlarını çattı. "Wrath olduğunu sanıyordum."

"Evet, tabii ki kral da. Lütfen kraliyet çalışma odasına gelin."

Mozaik zemini geçip yukarı çıkmaya başladığında, aşağı inenlere başıyla selam verdi... shellanlara, tanıdığı personele, sadece birkaç haftadır birlikte yaşadığı ama kısa sürede onun için bir tür aile haline gelen insanlara.

Onları en az John kadar özleyecekti. "Madam?" diye sordu uşak. "İyi misiniz?"

Xhex gülümsemeye zorladı ve muhtemelen bir tür lanet savurduğunu tahmin etti. "İyi, gayet iyi."

Wrath'ın çalışma odasına vardığında, havada o kadar çok onay vardı ki, odaya girmek için neredeyse her şeyi bir kenara itmek zorunda kaldı: Kardeşlerin hepsi gururdan kalın göğüslüydü... Qhuinn hariç, o da öyle derin kızarıyordu ki kendini Roma mumuna çevirmişti.

Ancak John çekingen görünüyordu; ona hiç bakmıyor, tam önünde duran orta bir noktaya bakıyordu.

Wrath masanın arkasından ona odaklandı. "Ve şimdi işimize dönelim," diye duyurdu kral.

Kapılar arkasından kapandığında ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. John hâlâ ona bakmayı bile reddediyordu... ve kahretsin, kralın boynunda bir yara vardı - boğazındaki beyaz gazlı bezin bir tür moda ifadesi olduğuna karar vermediğini varsayarsak.

Herkes sustu, sakinleşti, ciddileşti.

Bunu tüm Kardeşliğin önünde yapmak zorunda mıydılar?

Yine de başka ne bekleyebilirdi ki? Grup düşüncesi bu erkek grubunda o kadar yaygındı ki, elbette hepsi işler bittiğinde orada olmak isteyecekti.

Güçlü durdu. "Hadi şu işi bitirelim. Nereyi imzalayacağım?"

Gazap kaşlarını çattı.

"Pardon?" "Kağıtlarda yazıyor."

Kral John'a baktı. Arkasına baktı. "Bu benim yazmaya indirgeyeceğim türden bir şey değil. Asla."

Xhex etrafına bir göz attıktan sonra yeniden John'a odaklandı ve onun duygusal tablosunu okudu. O... gergindi. Üzgündü. Ve o kadar güçlü bir şekilde amaçlıydı ki, bir an için aptallaştı.

"Burada ne haltlar dönüyor?" diye sordu.

Kralın sesi yüksek ve netti. "Eğer ilgileniyorsan senin için bir görevim var. İyi bir otoriteye sahip olduğum bir şey, olağanüstü bir beceriyle yerine getirebilirsin. Bize yardım etmeye açık olduğunuzu varsayıyorum."

Xhex şok içinde John'a baktı.

Bundan o sorumluydu, diye düşündü. Bu odada dönen çarklar her neyse, onları harekete geçiren oydu.

"Ne yaptın sen?" dedi doğrudan ona.

Bu, ona doğru düzgün bakmasını sağladı. Ellerini kaldırarak imzaladı: "Yapabileceklerimizin bir sınırı var. Bunun için sana ihtiyacımız var."

Rehv'e baktığında, ona geri dönen bir sürü mezar gördü - ve daha fazlası değil. Kınama yok, kızlara izin yok. Odadaki diğer erkekler için de aynısı geçerliydi: Onun varlığını ve yeteneklerini sakın bir şekilde kabullenmekten başka bir şey yoktu.

"Benden tam olarak ne istiyorsunuz?" dedi krala yavaşça.

Erkek konuşurken, Piçler Çetesi... bir suikast girişimi... inleri... bir tüfek gibi şeyler duyarken John'a bakmaya devam etti.

Her geçen cümleyle birlikte kaşları daha da yukarı kalktı.

Tamam, yani kermes falan değil. Bu, dűşmanın kalbini bulmak, güvenli alanlarına sızmak ve bir gece önce Wrath'ı öldürmeye çalışmak için kullanılabilecek uzun menzilli silahları ortadan kaldırmaktı.

Böylece Kardeşlik, her şey beklendiği gibi giderse, Xcor ve askerlerini  l me mahkûm etmek için ihtiyaç duydukları kanıtı sağlamış olacaktı.

Xhex ellerini kalçalarına koydu, böylece sevinçle birbirine sürtünmeye başlamayacaklardı. Bu tam ona göre bir şeydi - arkasında durabileceği bir prensiple desteklenen imkânsız bir teklif: seni beceren birinden intikam almak.

"Peki sen ne düşünüyorsun?" Wrath sordu.

Xhex gözlerini John'a dikmiş, onun kendisine tekrar bakmasını istiyordu. John bakmayınca, onun duygusal tablosunu tekrar okudu: Dehşete kapılmıştı ama kararlıydı.

Bunu yapmasını istiyordu. Ama neden? Ne değişmişti?

"Evet, bu benim ilgilendiğim bir şey," derken kendini duydu.

Derinden gelen erkek sesleri onay homurtuları çıkarırken, kral yumruğunu kıvrıp masaya vurdu. "Güzel! İyi iş çıkardın. Sadece bir şey var."

Bir yakalama. Doğal olarak. "En iyi kendi başıma çalışırım. Arkamda gizlice dolaşan 800 kiloluk bir bebek bakıcısı istemiyorum."

"Hayır. İhtiyacın olduğunda ya da istediğinde yedek olarak tüm kaynaklarımıza sahip olduğunu bilerek kendi başına gideceksin. Tek kısıtlama Xcor'u  ld remeyecek olman."

"Sorun değil, onu sorgulamak için canlı getireceğim."

"Olmaz. Ona dokunamazsınız. Biz analiz edene kadar kimse dokunamaz.

Kurşunu. Ve eğer düşündüğüm şeyi bulursak, onu Tohr  ld recek. Resmi bildiriyle."

Xhex Kardeş'e şöyle bir baktı. Tanrım, tamamen farklı görünüyordu, sanki Wellsie'den beri tanıdığı adamın daha genç ve sağlıklı bir akrabası gibiydi.

Öldürüldü. Ve şu anki haline bakılırsa? Xcor'un üzerinde adı yazan bir mezarı çoktan kazılmıştı.

"Kendimi savunmak zorunda kalırsam ne olacak?"

"Güvenliğinizi sağlamak için ne yapmanız gerekiyorsa yapmaya izniniz var. Aslında, bu durumda..." Kral kör gözlerini John'a doğru çevirdi. "Kendinizi savunmak için sahip olduğunuz her silahı getirmenizi tavsiye ederim."

Oku: Senfatik tarafını kullan kızım.

"Ama mümkünse," diye ekledi Wrath, "mümkün olduğunca bozulmamış bir yer bırakın ve Xcor yer üstünde kalsın."

"Bu bir sorun olmamalı," dedi Xhex. "Ona ya da diğerlerine dokunmak zorunda değilim. Sadece tüfekte ilgili olarak tutabilirim."

"Güzel." Kral gülümseyip dişlerini gösterdiğinde, diğerleri telaşla konuşmaya başladı. "Mükemmel-"

"Bekleyin, henüz hiçbir şeyi kabul etmedim," dedi ve John'a bakarken hepsini susturdu. "Henüz... henüz değil."

KIRK DOKUZ

Xcor bir kez daha havalandığını hissederken, "Bırak beni, seni aptal," diye geveledi.

İtilip kakılmaktan bıkmıştı: Dinlendiği ranzadan kalktı. Araca bindirildi. Başka bir yere götürüldü. Ve şimdi yeniden rahatsız edildi.

"Neredeyse geldik," dedi Zypher.

"Beni rahat bırak...." Bunun bir talep olarak ortaya çıkması gerekiyordu. Bunun yerine kendi kulaklarına bir çocuk gibi geldi.

Ah, eski gücüne kavuşmayı ne kadar da isterdi, böylece kendini kurtarabilir ve kendi ayakları üzerinde durabilirdi.

Ama o zaman geçmişti. Gerçekten de gitmişti... ve belki de işi bitmişti.

Korkunç durumu, o askerle girdiği kavgada aldığı tek bir yaradan kaynaklanmıyordu; hepsinin bir sonucuydu, başını ve karnını kaplayan yaralar, kalbinin atışına benzeyen bir ısırap, içinde var olan ve devam eden, üzerinde hiçbir kontrolü olmadığı bir güç.

Başlangıçta, erkeksi bir teori olan "at gitsin" mantığıyla akıntıya karşı koymuştu. Ancak bedeninin onun için başka planları vardı ve bu planlar zihninden ve iradesinden daha etkiliydi. Şimdi sanki bu şaşkınlık ve bitkinlik seli ona aitmiş gibi hissediyordu-

Birdenbire soluduğu hava soğuk ve berrak geldi, aklını başına getirdi.

Gözlerini odaklamak için çabalarken, onu bir çayır karşıladı, muhteşem bir sonbahar ağacıyla buluşmak için yükselen bir çayır. Ve orada... evet, kırmızı ve sarı renklere bürünmüş dalların altında Throe vardı.

Yanında beyaz bir elbise giymiş ince bir figür vardı... bir kadın.

Tabii bir şeyler görmüyorsa?

Hayır, değildi. Zypher onu daha yakına taşıdıkça, kadın daha belirgin hale geldi. O... hesaplanamayacak kadar güzeldi, solgun bir teni ve başının tepesinde toplanmış sarı saçları vardı.

O bir vampirdi, insan değil.

O... doğaüstü biriydi, formundan bir aydınlık yayılıyordu, o kadar parlaktı ki ayı gölgede bırakıyordu.

Demek bu bir rüyaydı.

Tahmin etmeliydi. Ne de olsa Zypher'ın onu tarım arazilerine götürmesi, biraz temiz hava almak için hayatlarını riske atması için hiçbir sebep yoktu. Herhangi bir dışının onun gelişini bekliyor olması için bir neden yoktu. Onun kadar adil birinin bu dünyada tek başına olması mümkün değildi.

Hayır, bu sadece hezeyanın bir ürünüydü ve bu nedenle askerinin demir kollarında gevşedi, bilinçaltının öksürdüğü şeyin hiç önemli olmayacağını ve olayların gelişmesine izin verebileceğini anladı. Sonunda uyanacaktı ve belki de bu nihayet derin, iyileştirici bir uykuya daldığının işaretiydi.

Ayrıca, ne kadar az kavga ederse, ona o kadar çok konsantre olabilirdi.

Oh... güzellik. Ah, erdemli güzellik, kralları serflere ve askerleri şairlere dönüştüren türden. Yüzüne bir anlığına bakmak için uğruna savaşmaya, ölmeye degecek türden bir kadındı bu.

Ne yazık ki o sadece bir hayaldi.

Bir şeylerin ters gittiğinin ilk işareti, onu gördüğünde şaşırması gibi görünmesiydi.

Sonra tekrar, zihni muhtemelen sadece gerçekçilik peşindeydi. Yaralanmamış hali korkunçtu. Dayak yemiş ve açlıktan ölüyor muydu? Kız dehşet içinde büzülmediği için şanslıydı. Öyle de oldu, elleri yanaklarına gitti ve Throe onun hassas duyarlılıklarını korumak istercesine araya girene kadar başı ileri geri sallandı.

Bu onu bir silah istemeye itmedi mi? Bu onun hayaliydi. Eğer kız korunacaksa, bunu o halledecekti. Tabii... ayakta durabildiğini varsayarsak. Ve kız kaçmazsa-

"Başarısız oluyor," dediğini duydu.

Gözleri bu saf, içli sese daldı. Bu ses de onun geri kalanı kadar mükemmeldi ve beynini onun rüyasında biraz daha konuşmasını sağlamaya çalışarak iyice konsantre oldu.

"Evet," dedi Throe. "Bu acil bir durum."

"Adı ne?"

Xcor bu noktada kendi tanıtımını kendisinin yapması gerektiğini düşünerek söz aldı. Ne yazık ki, ağzından çıkan tek şey bir vıraklamaydı.

"Onu yere yatırın," dedi kadın. "Bunu hızla yapmamız gerekiyor."

Yumuşak, serin çimenler kırık bedenini karşılamak için yükseldi ve sanki toprağın avuç içi yünle eldivenlenmiş gibi onu yastıkladı. Ve gözlerinin çelik kapılarını yeniden açtığında, onun yanında diz çöküşünü izledi.

"Çok güzelsin..." dedi. Ağzından çıkan şey bir gargaradan başka bir şey değildi.

Ve aniden, sanki içinde bir şey patlamış gibi nefes almakta zorlandı, belki de tüm bu hareketin bir sonucuydu?

Ama bu bir rüyaydı, o zaman bunun ne önemi vardı ki?

Kadın bileğini kaldırdığında, adam titreyen elini uzattı ve kadın damarını açamadan onu durdurdu.

Gözleri onunkilerle buluştu.

Throe, Xcor'un şiddet içeren bir şey yapacağından endişe ediyormuş gibi bir kez daha mesafeyi kapattı.

Ona değil, diye düşündü. Hayalindeki bu nazik yaratığa asla.

Boğazını temizleyerek olabildiğince net konuştu. "Kanını sakla," dedi ona. "G ü z e l i m , sen kurtar

sizi yaşamsal kılan şey."

Onun gibiler için fazla ileri gitmişti. Ve bu sadece ağır yaralı olduğu ve muhtemelen öleceği için doğru değildi.

Hayalinde bile, ona yakın olmak için fazla iyiydi.

Layla dizlerinin üzerine çöktüğünde konuşmakta zorlandı. Önünde uzanan erkek... evet, elbette ağır yaralıydı. Ama bundan daha fazlasıydı. Yerde ve açıkça savunmasız olduğu gerçeğine rağmen, o...

Aklıma gelen tek kelime güçlüydü. Muazzam derecede güçlü.

Şişlikler ve morluklar yüzünden adamın yüz hatları hakkında neredeyse hiçbir şey söyleyemiyordu ve aynı şey kurumuş kan yüzünden rengi için de geçerliydi. Ama fiziksel olarak, Kardeşler kadar uzun görünmese de, en az onlar kadar geniş ve kalın omuzluydu, kolları acımasızca kaslıydı.

Belki de vücudunun hatları onun hakkındaki izlenimlerinin kaynağıydı?

Hayır, onu bu çayıra çağıran savaşçı da, buradaki yaralıları ayaklarına getiren erkek de eşit büyüklükteydi.

Bu şehit asker diğer ikisinden farklıydı ve aslında hareketleri ve bakışlarıyla ona ince bir şekilde saygı duyuyorlardı.

Gerçekten de bu erkekle oyun oynanmazdı, aksine bir boğa gibi önüne çıkan her şeyi ezip geçebilirdi.

Yine de ona dokunan el bir esinti kadar hafifti ve daha da az hapsediciydi - sadece onu burada tutmadığı değil, aynı zamanda gitmesini istediği gibi belirgin bir izlenime kapıldı.

Ancak onu terk etmek üzere değildi.

Tuhaf bir şekilde... tuzağa düşürülmüştü... gecenin karanlığında bile, tamamen ölümlü olmasına rağmen, ateşle yanıyor gibi görünen masmavi bir bakış tarafından esir alınmıştı. Ve bu bakış altında kalbi hızlandı ve gözleri ona sanki aynı anda hem anlaşılmaz hem de onu anlayabilecek biriymiş gibi yapıştı-

İçinden, yaraları nedeniyle gırtlaktan gelen ve anlaşılamayan sesler çıkıyor ve onu aceleyle ilerlemeye çağırıyordu.

Temizlenmesi gerekiyordu. Bakılması. Birkaç gün, belki de birkaç hafta içinde sağlığına kavuşacaktı. Yine de burada, bu alanda, silahlar hakkında iyileştirmekten daha çok şey bildikleri belli olan bu erkeklerle birlikteydi.

Tanıdığı askere baktı. "Bundan sonra onu tedavi için götürmelisiniz."

Cevap olarak başını sallayıp onaylasa da içgüdüleri bunun bir yalan olduğunu söylüyordu.

Alaycı bir tavırla, erkeklerin kendi iyilikleri için fazla sert olduklarını düşündü.

Yeniden askere odaklandı. "Bana ihtiyacın var," dedi ona.

Sesinin tınısı onu bir tür esaret altına almış gibi görünüyordu ve kadın da bundan yararlandı. Zayıflamış olsa da, damarını ağzına götürmesini engellemek için vücudunda gereğinden fazla güç olduğunu hissetti.

"Şşşt," dedi, uzanıp adamın kısa saçlarını geriye doğru tarayarak. "Rahat ol, savaşçı. Sen benim gibileri korurken ve onlara hizmet ederken, benim de senin hizmetine karşılık vermeme izin ver."

Ne kadar gururlu olduğunu çenesinin sertçe itilmesinden anlayabiliyordu. Yine de onu dinliyor gibi görünüyordu, eli kolunun önünden çekildi, ağzı sanki ona emredecekmiş gibi açıldı.

Layla hızlı hareket etti, bu göreceli teslimiyetten faydalanmaya hazırdı; adamın kısa süre sonra teslimiyetten geri çekileceğine şüphe yoktu. Bileğini ısırarak kolunu hızla adamın dudaklarının üzerine getirdi, damlalar teker teker düşüyordu.

Hediyesini kabul ederken çıkardığı ses... nefes kesiciden başka bir şey değildi: Sonsuz minnettarlık ve ona göre temelsiz bir huşu ile dolu bir inilti.

Tarla, ağaç, diğer iki erkek gözden kaybolana ve kızın tek bildiği beslediği erkek olana kadar gözleri kızın gözlerini nasıl da sımsıkı tutmuştu.

Tartışmak istemediği bir şeyin zorlamasıyla kolunu indirdi... ta ki adamın ağzı bileğine değene kadar: Bu diğer erkeklerle, hatta bu noktada Qhuinn'le bile yapmadığı bir şeydi. Ama bu askerin ağzının tenine değmesinin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordu-

Temas kurulduğu anda, çıkardığı o ses geri döndü ve ardından ikiz noktaların etrafında bir mühür oluşturdu. Ona zarar vermedi; ne kadar büyük olursa olsun, ne kadar aç olursa olsun, ona zarar vermedi. Hem de hiç. Dikkatle çekti, şu anki durumunda korunmaya ihtiyacı olanın kendisi olduğu gerçeğine rağmen, sanki onu koruyormuş gibi bakışlarını her zaman onun üzerinde tuttu.

Zaman geçti ve onun kendisinden çok şey aldığını biliyordu ama umurunda değildi. Sonsuza dek bu çayırda, bu ağacın altında kalacaktı... Azalan Topluluğa karşı savaşta neredeyse canını verecek olan bu cesur savaşçıya bağlı kalacaktı.

Qhuinn'le de buna benzer bir şey hissettiğini hatırlıyordu, yolculuk ettiğinin farkında olmasa da bu inanılmaz varış noktası hissini. Ama bu çekim, bir zamanlar diğer erkeklerle yaşadıklarını utanç verici hale getirmişti.

Bu epikti.

Ve yine de... neden böyle bir duyguya güvenmeliydi? Belki de bu, Qhuinn için hissettiklerinin daha içten bir versiyonuydu. Ya da belki de bu sadece Kâtip Bakire'nin ırkın hayatta kalmasını sağlama şekliydi, biyoloji o'errunning mantığı.

Bu tür küfür dolu düşünceleri bir kenara iterek işine, görevine, yaptığı kutsanmış katkıya odaklandı.

Seçilmişler'in rolü bu kadar azaldığına göre artık hizmet etmek için tek fırsatı vardı.

Değeri olan erkeklere kan sağlamak, onun çağrısından geriye kalan tek şeydi. Hayatında sahip olduğu tek şey.

Kendini, hissettiklerini düşünmek yerine, kutsal görevini yerine getirmek için zamanında buraya geldiği için Kâtip Bakire'ye teşekkür etmeliydi... ve sonra hizmet etmek için başka fırsatlar bulmak üzere yerleşkeye dönmeliydi.

ELLİ

"Ne değişti John?"

John, bir zamanlar Xhex'le paylaştıkları yatak odasında pencerelere doğru gitti ve şeffaf camlardan süzölen soğuğu hissetti. Aşağıda, bahçeler güvenlik ışıklandırmasıyla yıkanıyordu, sahte ay parıltısı terasın kayrak taşlarının etrafındaki harcı fosforlu gibi gösteriyordu.

Manzarayı incelerken bakacak pek bir şey olmadığını fark etti. Her şey kışa hazırlanmış, çiçek tarhları file örtölerle kaplanmış, meyve ağaçları torbalanmış, havuz artık boşaltılmıştı. Ormanın kenarındaki akçaağaç ve meşelerden kopan başıboş yapraklar, sanki evsizlermiş ve sığınacak bir yer arıyorlarmış gibi biçilmiş, kızarmış çimlerin üzerinde sekiyordu.

"John. Ne haltlar dönöyor?"

Sonunda Xhex kararından vazgeçti ve onu suçlamadı. Seksenli yıllar kafa karıştırmıcıydı ve gerçek hayatta emniyet kemeri ya da hava yastığı yoktu.

Kendini nasıl açıklayacaktı? Kelimeler bulmaya çalışırken merak etti.

Sonunda döndü, ellerini kaldırdı ve "Haklıymışsın" diye imzaladı.

"Ne hakkında?"

İmzalamaya başlarken bunun her şey olabileceğini düşöndü.

Dün gece Qhuinn'in berbat bölgeye tek başına gidişini izledim. Gazap düşmüştü; çırpınıyorduk; Kardeşlik henüz destek olarak gelmemişti, her yerde mermiler vardı. Piçler Çetesi etrafımızı sarmıştı ve kralın yaralanması yüzünden zamanımız tükeniyordu. Qhuinn... evin dışında olmasının daha iyi olacağını biliyordu.

-Garajın güvenliğini sağlayabilirse, Wrath'ı dışarı çıkarabileceğimizi biliyordu. Ve... evet, neredeyse beni öldürüyordu ama oraya gitmesine izin verdim. O benim en iyi arkadaşım... ve gitmesine izin verdim.

Xhex yanına gitti ve kendini yavaşça bir sandalyeye bıraktı. "Bu yüzden Wrath'ın boynu tamamen sarılmıştı... ve Qhuinn..."

Xcor'un karşısına teke tek çıktı ve Wrath'a hayatta kalması için en iyi şansı verdi. John ona başını salladı. Ve yine, oraya gitmesine izin verdim çünkü... elinden geleni yapması gerektiğini biliyordum. Durum için doğru olan buydu.

John etrafta volta attı, sonra yatağın ayak ucuna park etti, avuçlarını uyluklarına dayayıp aşağı yukarı ovuşturdu. Qhuinn iyi bir dövüşçü, güçlü ve kararlı. Ağır bir vurucu. Ve yaptığı şeyi yaptığı için Wrath yaşadı - yani evet, tehlikeli olsa da Qhuinn haklıydı.

Ona baktı. Sen de aynısın. Piçlere savaş ilan etmek için o tüfeğe ihtiyacımız var-Wrath'ın elinde kanıt olmalı. Sen gün ışığında dışarı çıkabilen bir avcısın.

-Hiçbirimiz bunu yapamayız. Ayrıca işler kritikleşirse senfath yeteneklerine de sahipsın. Bu iş için doğru kişinin onların yanına gitme düşüncesi beni korkutsa da, onlar her neredeyse oraya gönderilecek doğru kişi sensin.

Uzun bir duraklama oldu. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Omuz silkti. Bu yüzden sana önceden hiçbir şey açıklamadım. Ben de konuşmayı bıraktım. Bir noktadan sonra, sadece sıcak hava. Eylem önemlidir. Kanıt önemlidir.

Kız başı ağrıyormuş gibi yüzünü ovuştururken, adam kaşlarını çattı. Bunun seni mutlu edeceğini düşünmüştüm.

"Evet, tabii. Tabii. Harika." Ayağa kalktı. "Yapacağım. Tabii ki yapacağım. Trez için işlerin üstesinden gelmem gerekecek ama bu gece başlayacağım."

John göğsündeki ağrı reseptörlerinin bir elektrik şebekesi gibi yandığını hissetti; bu da ona bu zeytin dalından ne kadar çok şey beklediğini gösteriyordu.

Bunun onları bir araya getireceğini ummuştum. Sistemlerini sıfırlayan bir Ctrl-Alt-Delete.

Gözlerini tekrar kendisine çevirmesi için ıslık çaldı.

Neyin var?

Bunun bir şeyleri değiştireceğini düşünmüştüm.

"Oh, belli ki çoktan almışlar. Sakıncası yoksa dışarı çıkacağım-" Sesi takılınca öksürerek boğazını temizledi. "Evet, git Wrath'la konuş. Ona evet, ben de varım de."

Kapıya doğru giderken, hareketleri yapmacık ve kaskatı kesilmişti.

Xhex? İmzaladı ama işe yaramadı çünkü Xhex arkasını dönmüştü.

Tekrar ısıklık çaldı, sonra şilteden kalktı ve onu koridora kadar takip etti. Uzanarak omzuna dokundu, çünkü onu tutarak gücendirmek istemiyordu.

"John, bırak gideyim-"

Onun önüne geçti ve nefesi kesildi. Gözleri akmamış kırmızı yaşlarla parlıyordu.

Sorun ne? Umutsuzca imzaladı.

Gözlerini hızla kırptırarak yanaklarına bir şey düşmesine izin vermedi. "Artık bana bağlı değilsin diye sevinçten havalara uçacağımı mı sanıyorsun?"

O kadar kötü irkildi ki neredeyse düşüyordu. Affedersiniz?

"Bunun sona erebileceğini bilmiyordum, ama senin durumunda, belli ki sona ermiş-"

Sikerim böyle işi! Ayaklarını yere vurdu çünkü biraz ses çıkarması gerekiyordu. Sana tamamen bağlandım! Ve bu hem tamamen bizimle ilgili - çünkü seninle tekrar birlikte olmak istiyorum - hem de tamamen değil, çünkü olsam da olmasam da, bu hala yapılacak doğru şey! Sen bu iş için doğru kişisin!

Bir an için sersemlemiş gibiydi, o hızlı göz kapaklarından başka hiçbir şey hareket etmiyordu. Sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve gözlerini ona dikti. "Ciddi misin sen?"

Evet! Tekrar aşağı yukarı zıplamamak için kendini zorladı.

Tanrım, evet... siktir, evet... sahip olduğum her şey-evet.

Uzaklara baktı. Arkasına baktı. Bir süre sonra kabaca, "Ben... seninle birlikte olmamaktan nefret ettim," dedi.

Ben de öyle. Ve özür dilerim. Derin bir nefes aldığımda, kalbi göğüs kafesini kırarmış gibi hissetmeyecek kadar hafifledi. Seninle yan yana savaşabileceğimi hiç sanmıyorum. Bu bir cerrahın karısını ameliyat etmesini beklemek gibi bir şey. Ama sana engel olmayacağım.

-Ve başka kimse de değil. En başta sen haklıydın.

-Benimle birlikte olduğundan daha uzun süredir kavga ediyorsun ve istediğini yapabilmelisin. Aslında orada olamam, gerçi- yani, bak, olacaksa olur, ama mümkünse bundan kaçınmak isterim.

Göz kapakları biraz düştüğünde, onun kendisini diğer tarafının yöntemleriyle taradığını hissetti ve bu inceleme altında omuzlarını dikleştirdi: Aklında, kalbinde ve ruhunda ne olduğunu biliyordu.

Ona karşı sevgiden başka bir şey hissetmiyordu. Onu geri istiyordu.

Saklayacak bir şeyi yoktu.

Ve az önce ağzından dökülen terimler, sadece üzerinde uzun uzun düşündüğü değil, aynı zamanda yaşayabileceğini bildiği terimlerdi. Bu, kollarında hayallerinin kızı ve gözlük takmak zorunda kalacağı kadar parlak bir geleceği olduğu için hayatın çocuk oynacağı olacağını düşünen yeni çiftleşmiş bir adamın hazırlıksız yakalanması değildi.

Şimdi konuşurken, eşi olmadan aylarca yaşamış; sevdiğinin gezegende olduğunu ama hayatında olmadığını bilmenin getirdiği garip ölüm vadisinde acı çekmiş; cehennemin diğer tarafından kendini ve onu yeni bir şekilde anlayarak çıkmış bir erkek olarak konuşuyordu.

Gerçek hayatla yüz yüze gelmeye ve uzlaşmaya hazırды.

Sadece kendisinin tek olmaması için dua etti.

Xhex John'a bakarken kendini aptal gibi gözlerini kırptırırken buldu. Bunların hiçbirini beklemiyordu: Wrath'tan gelen kişisel telefon, John'un ona bir fırsat

ve kesinlikle John'un şu anda ona söylediği şey değildi.

Yine de son derece samimiydi. Bu, onu hayatına geri sokmak için hesaplanmış bir numara değildi - gerçi bunu onun tablosunu okumadan da biliyordu. Onun tarzı değildi.

Her kelimesinde ciddiydi.

Ve Tanrı'ya şükür hâlâ ona bağlıydı.

Sorun şuydu ki... onunla bu köşeye daha önce de gelmişti. Mutlu ve normal bir sürece hazırdı. Onun yerine? Sahip olduğu en önemli ilişki çökmüş ve yanmıştı.

"Onların yaşadığı yere gitmemin ve belki de doğrudan onlarla savaşmamın senin için sorun olmayacağından emin misin? Destek olmadan."

Eğer sana bir şey olursa, Tohr olacağım. Aynen öyle. Yüz. Ama bu korku seni evde tutmamı sağlamayacak.

"Tohr'un bulunduğu yerin olmak istediğin bir yer olmadığı konusunda oldukça kararlıydın."

Omuz silktili. Ama bak, eğer birlikte değilsek ben zaten bu işin içindeyim. Sen yaralandıktan sonra, sanırım... Sanırım senin kavga etmemeni sağlayabilirsem, onun yaşadıklarından güvende olacağımı düşündüm - bıçaklanmayacağın ya da... evet, daha kötüsü olmayacağı için bu boka maruz kalmayacağımı düşündüm. Ama hadi ama, Caldwell şehir merkezi gezegendeki en güvenli yer değil ve Trez's'teki işinle çocukların etrafında çalışmıyorsun. Daha da önemlisi, yaşlılık, on dokuz numaralı otobüs ya da düşmandan gelen bir kurşun fark etmez... Sana bir şey olursa ben mahvolurum.

Xhex gözlerini kıstı. Beyninin her parçasını değil ama ızgarasını okuyabiliyordu ve ona tekrar açılıp umutlanmadan önce, bu işi enine boyuna düşündüğünü bilmek çok önemliydi. "Peki ya sonrası? Diyelim ki tüfeği alıp buraya getirdim ve kullanılan silah olduğu ortaya çıktı - ya onların peşinden gitmek istersem.

Gazap benim kralım değil ama adamı seviyorum ve birinin onu öldürmeye çalıştığı fikri beni huysuzlaştırıyor."

John'un bakışları hiç değişmemişti, bu da onun bu sonucu gerçekten düşünmüş olduğuna inanmasına neden oldu. Seninle rotasyonda olmadığım sürece bana bir şey olmaz. Eğer yedek olarak gelmem gerekirse, durum bu ve bununla başa çıkacağız - bununla başa çıkacağım, diye düzeltti. Sadece eğer kaçınabilirsek seninle aynı bölgede olmak istemiyorum.

"Ya Trez'deki işime devam etmek istersem? Kalıcı olarak."

Bu senin işin.

"Ya kulübemde kalmaya devam etmek istersem?"

Bu noktada gerçekten bir şey talep etmeye hakkım yok.

Elbette, duymak istediği her şey buydu: ona sınırlama yok, seçmekte özgür, eşit olmakta özgür.

Ve Tanrım, hepsinin içine düşmek istiyordu. Ondan ayrı kalmak şimdiye kadar yaşadığı en boktan karanlık dönemdi. Ama mesele şu ki, kronik acıya alışkındı. Bundan daha kötü olan tek şey, bu tür bir cehenneme yeniden alışmak zorunda kalmak olurdu. Bunu yaşayabileceğini sanmıyordu.

Bunu seninle "barışmak" için yapmıyorum, Xhex. Bunu istiyorum, evet, gerçekten istiyorum. Ama şu andan itibaren işlerin böyle olmasını bekliyorum. Ve dediğim gibi, kelimeler bir bok ifade etmiyor. O yüzden işe koyulup neler olacağını görmeye ne dersin? Şimdi sana söylediklerimi eylemlerimle kanıtlamama izin ver.

"Senin yüzünden bir kez daha çıldıramayacağımı biliyorsun. Yapamam, bu çok zor."

Çok özür dilerim. İmzalarırken bir yandan da yüzündeki utanç ifadesi göğsünü ısırırcasına kelimeleri mırıldandı. Çok üzgünüm

-Nasıl tepki vereceğime hazırlıklı değildim çünkü dizlerimin dibine gelene kadar sonuçlarını hiç düşünmemiştim. Kötü idare ettim ve daha iyi idare etmem için bana bir şans vermeni istiyorum. Ama senin zamanında, senin seçiminle.

Bir milyon yıl öncesini, Lash'i ve o sokağı düşündü - John ona intikamını vermişti, kendi kişisel düşmanını öldürmesine izin vermişti. Ve bu, hiç şüphesiz o şeytani herifi parçalamak istemesine neden olan bağlanmış-erkek şeyine rağmen olmuştu.

Adam haklıydı, diye düşündü. İyi niyetler her zaman işe yaramıyordu ama zamanla işlerin nasıl olacağını kanıtlayabilirdi.

"Tamam," dedi kısık sesle. "Bir deneyelim bakalım. Benimle Wrath'a gelir misin?"

John bir kez başını salladığında, kadın onun yanına geldi. Birlikte kralın çalışma odasına doğru yürüdüler.

Köşk kaya gibi sağlam olsa da attıkları her adım sallantılı görünüyordu. Sonra yine, hayatını bir blenderin içinde savuran depresyon aniden durmuş gibi hissetti ve dengesine ya da ayaklarının altındakilerin sabitliğine güvenmedi.

Kapalı kapıları çalmadan önce, adını sırtına kazımış olan erkeğe doğru döndü. Kabul etmek üzere olduğu görev tehlikeli, Wrath ve Kardeşlik için hayati önem taşıyan bir görevdi. Ama kendi hayatı ve John'un üzerindeki etkileri daha da önemli görünüyordu.

Ona doğru adım atarak kollarını vücuduna doladı ve sarıldı. Adam kucaklamaya karşılık verdiğinde, her zaman olduğu gibi el ele tutuştular.

Lanet olsun, bunun işe yaramasını umuyordu.

Oh, ve evet, Xcor ve onun ucube çetesini çivilemek? Güzel bonus.

ELLİ BİR

Beyaz cüppeli kadının bir rüya olmadığı gerçeği Xcor'un üzerine yavaş yavaş çöktü, tıpkı bir manzaranın üzerindeki sisin dağılmasıyla daha önce tamponlamayla gizlenen hatların ve kavramların ortaya çıkması gibi.

Minibüse geri dönmüştü, onu inlerinden taşıyan koltuğa uzanmıştı, başı dirseğinin etli iç kıvrımına yaslanmıştı, dizleri bükülmüş ve üst üste yığılmıştı. Bu kez direksiyonda Zyper yoktu. Throe kullanıyordu.

Çayırda ayrıldıklarından beri erkek sessizdi. Alışılmadık bir şekilde.

Xcor önüne bakarken, Throe'nun oturduğu koltuğun sahte deri kaplamasındaki ince desenin izini sürdü. Elindeki tek ışık ön taraftaki gösterge panelinden geldiği için bu zor bir işti.

"O zaman gerçektir," dedi bir süre sonra.

"Evet," diye sessiz bir yanıt geldi.

Xcor gözlerini kapadı ve böyle bir dışının gerçekten var olmasının nasıl mümkün olabileceğini düşündü. "O bir Seçilmiş'ti."

"Evet."

"Bunu nasıl başardın?"

Uzun bir duraklama oldu. "Kardeşlik beni gözaltında tutarken beni besledi. Ona bir asker olduğumu söylediler, onu endişelendirmemek için beni düşmanları olarak tanımlamadılar."

"Onu kullanmamalıydın," diye hırladı. "O bütün bu olaylarda masum."

"Başka ne seçeneğim vardı ki? Ölüyordun."

Bu gerçeği zihninden uzaklaştırdı, onun yerine efsane olan şeyin aslında yaşadığı ve nefes aldığı gerçeğine odaklandı. Ve Kardeşliğe hizmet etti. Ve Throe'ya.

Nedense, askerinin o dışının damarına girdiği düşüncesi Xcor'un koltuk başlığına uzanıp erkeğin boynunu kırma isteği uyandırdı. Ne kadar temelsiz olursa olsun kıskançlık onun sorunlarından sadece biriydi.

"Bizi tehlikeye attınız."

"Onu asla bir yer belirleyici olarak kullanmayacaklar," dedi Throe acımasızca. "Seçilmiş bir dişi mi? Herhangi bir şekilde savaşa girmek mi? Kardeşler çok eski kafalı ve o da çok değerli. Onu asla sahaya çıkarmayacaklar."

Biraz daha düşününce Throe'nun muhtemelen haklı olduğuna karar verdi; bu kadın sayılamayacak kadar çok açıdan paha biçilmezdi. Ayrıca, o ve Piçler Çetesi her akşam gecenin köründe yola çıkıyordu; kolay lokma olmaktan çok uzaktaydılar. Peki ya Kardeşlerle karşılaşılırsa? Yeniden çatışmaya gireceklerdi. Düşmanından kaçacak kadar korkak değildi; bir saldırı planlamak daha iyiydi ama bu her zaman mümkün değildi.

"Adı ne?" diye sordu. Yine sessizlik.

Cevabı beklerken, suskunluk ona kıskanmakta haklı olduğunu söylüyordu, en azından bir açıdan: Belli ki ikinci komutanı da onunla aynı şekilde hissediyordu.

"Onun adı."

"Bilmiyorum."

"Onunla ne zamandır görüşüyorsun?"

"Ben yapmadım. Ona sadece senin adına ulaştım. Gelmesi için dua ettim ve o da geldi."

Xcor uzun ve yavaş bir nefes aldı, o uyumsuz gözlü dövüşçüyle karşılaştığından beri ilk kez kaburgalarının acı çekmeden genişlediğini hissetti. İçindeki onun kanıydı. Gerçekten de o bir mucizeydi: Kendi bedeninde boğulma hissi hafiflemiş, kafasındaki gümbürtü azalmış, kalp atışları sabit bir hıza oturmuştu.

Yine de içinde dolaşan ve onu uçurumun kenarından geri çeken güç, kendisi ve askerleri için iyiye işaret değildi. Eğer Kardeşlik düzenli olarak bundan zevk alıyorsa? O zaman sadece kan bağıyla değil, beslenmeyle de daha güçlüydüler.

En azından bu onları yenilmez yapmıyordu. Syphon'un atışı safkan kralın bile zayıf noktaları olduğunu kanıtlamıştı. Ama düşündüğünden daha da tehlikeliydiler.

Ve kadınlara gelince.

"Onu tekrar çağıracak mısın?" diye sordu askerine.

"Hayır. Asla."

Bunda hiç tereddüt etmedi - bu da bunun ya bir yalan ya da bir yemin olduğunu gösteriyordu. İkisinin de iyiliği için, ikincisi olmasını umuyordu.

Oh, ama neden bahsediyordu. Ondan sadece bir kez beslenmişti ve sayılamayacak kadar çok nedenden ötürü onun değildi ve asla da olmayacaktı. Aslında, bahardaki insan fahişenin bile ondan nasıl geri çekildiğini düşününce, Seçilmiş kadar saf ve mükemmel birinin onun gibilerle hiçbir ilgisi olmayacağını biliyordu. Öte yandan Throe'nun bir şansı olabilirdi - tabii o bir Kardeş değildi.

Yine de ona aşıktı. Şüphesiz o da buna alışkındı.

Xcor gözlerini kapadı ve bedenine konsantre oldu, onun yeniden örüldüğünü, yeniden hizalandığını, yeniden alevlendiğini hissetti.

Aynı gençleşmenin kendi yüzünde, geçmişinde ve ruhunda da gerçekleşmesini dilerken buldu kendini. Doğal olarak, bu aciz duayı kendine sakladı. Birincisi, bu imkânsızdı. Bir diğerine göreyse bu, kendisinden tiksindiğine hiç şüphe olmayan güzel bir kadının hayalinin verdiği geçici bir hevesti. Gerçekte, ne kendisi ne de geleceği için bir kurtuluş yoktu: Kardeşliğe karşı büyük bir darbe vurmuştu ve onlar da toplayabildikleri tüm güçle onun ve Piçler Çetesi'nin peşine düşeceklerdi.

Ayrıca başka önlemler de alacaklardı: Eğer Wrath sorunsuz bir şekilde ölürse, tahtı bulabildikleri en yakın erkek kan bağıyla doldurmak için çabalayacaklardı. Tabii kral ölümün kıyısında parmak uçlarında sallanmıyorsa? Ya da belki de yerleşkelerinde geliştirdikleri tıbbi teknoloji sayesinde kurtulmuş olabilirdi...?

Normalde bu gibi düşünceler onu yiyip bitirirdi, cevap bulamamak için kemirir ve eğer savaşmıyorsa durmadan adım atmasına neden olurdu.

Ancak şimdi, beslenmenin ardından gelen o sersemlikte, bu geniş getirmeler uzak aciliyet çılgınlıklarından başka bir şey değildi

Bu da onu fazla etkilemedi ve enerjisini düşürdü.

Üzerinde durduğu şey, renkli akçaağacın altındaki dişiydi.

Kadının yüz hatlarını hafızasında yeniden canlandırırken, kendi kendine bu bir gecelik oyalanma izni olduğunu söyledi. Onun hediyesiyle bile savaştık durumda değildi ve askerleri lesser'lara karşı görevi yerine getirmek için dışarıdaydı, bu yüzden hala bazı ilerlemeler kaydediliyordu.

Bir gece. Ve sonra gün batımında, hem fantezilerde hem de kabuslarda olduğu gibi onu bir kenara atacak ve böylece bir kez daha savaşmak için gerçek dünyaya dönecekti.

Sadece bir gece.

Geleceği olmayan bu hayali oyalamaya vereceği tek şey buydu...

Küçük bir ses, Throe'nun sözünü tuttuğunu ve bir daha onu aramadığını varsayarak işaret etti.

ELLİ İKİ

"Bir tane daha?"

Tohr dikkatini gümüş yemek tepsisine verdiğinde, No'One teklifi reddetmek istedi. Gerçekten de yatağının yastıklarına sırtını yasladığında tıka basa doluydu.

Yine de adam, kabarık yeşil tepesinden tuttuğu bir başka olgun çilekle ona doğru kayarken, meyvenin karşı konulamayacak kadar fazla olduğunu fark etti. Dudaklarını aralayarak, beklemeyi öğrendiği gibi, adamın yemeği kendisine getirmesini bekledi.

Parlak kırmızı meyvelerden birkaçı, tepsinin kenarında bir kenara bırakılmış olduğundan, onun titiz gereksinimlerini karşılayamamıştı. Aynı durum taze pişmiş hindi dilimlerinin bazıları ve yeşil salatanın bir kısmı için de geçerliydi. Ancak pilavın tamamı, lezzetli ekşi mayalı ekmekler gibi geçer not almıştı.

"İşte," diye mırıldandı. "Bu iyi bir tane."

No'One, adamın verdiği şeyi kabul ederken onu izlemesini izledi. Hem dokunaklı hem de hayranlık uyandırıcı bir şekilde onun tüketimine odaklanmıştı. Erkeklerin bunu yaptığını duymuştu. Hatta anne ve babasını da böyle bir ritüel içinde görmüştü; annesi yemek masasında babasının solunda oturuyor, babasının her bir tabağı, kâseyi, bardağı ve fincanı -yiyeceklerin yeterince kaliteli olması koşuluyla- personel tarafından değil, bizzat kendisi tarafından kendisine gönderilmeden önce inceliyordu. Bu uygulamanın eski zamanlardan kalma tuhaf bir gelenek olduğunu düşünmüştü. Ama öyle değilmiş. Burada Tohrment'le olan bu özel alan, bu tür alışverişlerin temelini oluşturunuyordu. Aslında, asırlar önce vahşi doğada bir erkeğin yeni öldürülmüş bir şeyle döndüğünü ve aynı şeyi yaptığını hayal edebiliyordu.

Kendisini korunmuş hissettirdi. Değerli.

Özel. "Bir tane daha?" dedi tekrar.

"Beni şişmanlatacaksın."

"Dişilerin kemiklerinde et olmalı." Tombul bir meyveyi eline alıp kaşlarını çatarken dikkati dağılmış bir şekilde gülümsedi.

Adamın sözleri yankılandıkça, bu sözleri onun kendisini herhangi bir şekilde eksik bulduğu anlamına almadı. Adam mükemmel yiyecekleri ayıklamaktan ve onun için yeterince değerli olmadığını düşündüğü şeyleri ayıklamaktan başka bir şey yapmamışken nasıl yapabilirdi ki?

"O zaman son bir tane," dedi usulca, "ve sonra diğer tüm teklifleri reddetmeliyim. Tıka basa doluyum."

Meyveyi diğer ıskartalarla birlikte bir kenara atıp bir tane daha kaptı ve zavallı şeye hırlarken midesi boş bir uluma çıkardı.

"Senin de yemeğe ihtiyacın olmalı," diye işaret etti.

Aldığı homurtu ya ikinci meyveyi isteksizce onaylıyordu ya da kabul ediyordu - büyük olasılıkla birincisi.

Kız ısıırıp çiğnerken, adam kollarını kucağına dayadı ve sanki gerekirse yutmasına yardım etmeye hazırmış gibi kızın ağzına baktı.

O sessiz anda, yazdan bu yana adamın ne kadar değiştiğini dūřündü. Çok daha iriydi - inanılmaz derecede iriydi, bir zamanlar iri olan vücudu şimdi tam anlamıyla dev gibiydi. Yine de çirkin bir şekilde şişmemişti, kasları üzerlerinde herhangi bir yağ tabakası olmadan bu dış sınıra kadar genişliyordu, formu orantılı olarak göze hoř geliyordu. Yüzü zayıf kalmıştı ama artık çizgili değildi ve teni, yanaklarına yeniden renk gelene kadar fark etmediği gri solgunluğunu kaybetmişti.

Yine de saçındaki beyaz çizgi, tüm yaşadıklarının kanıtı olarak kalmıştı.

Wellesandra'sını ne kadar sık dūřünüyordu? Henüz onun üzerinde duruyor muydu?

Tabii ki öyleydi.

Göğsü ağırırken nefes almakta zorlanıyordu. Ona karşı her zaman sempati beslemişti, o zor durumdayken acı reseptörleri sanki onun kaybı kendi kaybıymış gibi ateşleniyordu.

Ancak şimdi göğüs kafesinin arkasında farklı bir acı hissediyordu.

Belki de artık daha yakın oldukları içindir. Evet, işte buydu. Onunla daha da derin bir seviyede dertleşiyordu.

"Bitti mi?" dedi, yüzü yana eğilmişti, lamba ışığı nazık bir nezaketle yüzüne vuruyordu.

Hayır, yanılıyordu, diye dūřündü bir nefes daha çekerken.

Bu bir teselli değildi.

Bu, bir başkasının acısını önemsemekten tamamen farklı bir şeydi.

"Sonbahar?" dedi. "İyi misin?"

Ona bakarken ani bir ürpertinin ön kollarının derisini gıdıkladığını ve çıplak omuzlarına sıçradığını hissetti. Yorganın sıcaklığının altında, vücudu kendi etinin içinde titredi, üşüdü ve sonra sıcaktan kızardı.

Sanırım dünyanız alt üst olduğunda böyle oluyordu.
Sevgili Bakire Kâtip... Ona aşık olmuştu. Bu
erkeğe aşık olmuştu.

Ne zaman oldu bu?

"Sonbahar." Sesi daha güçlü çıkmaya başladı. "Neler
oluyor?"

"Ne zaman" sorusunun cevabını bulamadığına karar
verdi. Değişim milim milim gerçekleşmiş, değişimin motoru
aralarındaki büyüklü küçüklü alışverişler tarafından
yönlendirilmişti... ta ki, güzel gecenin düşüp
yeryüzünün manzarasını sahiplenmesine benzer şekilde,
algılanamaz olarak başlayan şey inkar edilemez olanla
sonuçlanana kadar.

Hızla ayağa fırladı. "Doktor Jane'i çağıracağım-"

"Hayır," dedi elini uzatarak. "Ben iyiyim. Sadece
yorgunum ve yemekten doydum."

Bir an için ona çilekli bakışını attı, o zeki gözü daraldı ve
kilitlendi.

Ancak, adam tekrar yere çöktüğünde, kızın sınavı geçtiği
açıktı.

Dudaklarını gülümsemeye zorlayarak ikinci tepsiyi işaret
etti; tabakların üzerinde hâlâ gümüş örtüler vardı. "Artık
yemelisin. Aslında, belki de sana biraz taze yiyecek
getirmeliyiz."

Omuz silkti. "Böyle iyi."

Akşam yemeğini ortaya çıkarırken, onun için yeterince
iyi olmayan meyveleri ağzına attı ve sonra onun tepsisinde
geride kalan her şeyi ve kendi tepsisindekileri yedi.

Dikkatinin dağılması iyi bir şeydi.

Kendi yemeğini ve onun yemeğinden kalanları
bitirdiğinde, tepsileri ve sehpaları alıp dışarıya, salona
koydu.

"Hemen döneceğim."

Bununla birlikte, banyoya girerek gözden kayboldu ve
çok geçmeden akan suyun sesi ona kadar ulaştı.

Yan yatarak kapalı perdelere baktı.

Işıklar söndü ve sonra onun sessiz adımları halının üzerinden geçti. Adam yatağa girmeden önce bir duraklama oldu ve bir an için aklını okuduğundan endişelendi. Ama sonra serin bir esinti hissetti ve adamın yorganı kaldırdığını fark etti. İlk defa.

"Size katılabilir miyim?"

Aniden, gözyaşlarını geri kırıptı. "Lütfen."

Şilte alçaldı ve adamın çıplak vücudu kadınının üzerine geldi. Adam onu kollarının arasına aldığı anda, kadın isteyerek ve şaşkınlıkla adamın içine girdi.

O tuhaf, ortam soğukluğu yine içinden geçti ve beraberinde bir önsezi duygusu getirdi. Ama sonra ısındı, hatta sıcaktı... adamın teni kendi tenine değiyordu.

Asla bilmemeli, diye düşündü gözlerini kapatıp başını onun göğsüne yaslarken.

Kalbinin onun için nasıl çarptığını asla ama asla bilmemeliydi.

Bu her şeyi mahveder.

Kış

ELLİ ÜÇ

Lassiter büyük merdivenin dibinde otururken, üç kat yukarısındaki boyalı tavana baktı. Aygırlara binmiş savaşçıların tasviri içinde, boyalı bulutları aradı ve aradığı ama görmek istemediği görüntüyü buldu.

Wellsie arazide daha da gerideydi, gri kayalardan oluşan o alanda kendi içine büzülürken formu daha da sıkılaşmıştı.

Doğrusu, umudunu kaybediyordu. Yakında o kadar uzaklaşacaktı ki onu hiç göremeyeceklerdi. Ve işte o zaman her şey bitecekti: kadının işi bitmişti, adamın işi bitmişti... Tohr'un işi bitmişti.

No'One'ın cevap olduğunu düşünmüştü. Ve biliyorsunuz, sonbaharın başlarında her şeyin çözüldüğünü düşünerek heyecanlanmıştı. Tohr o kadınla nihayet güzelce yattıktan sonraki gece, kadın yemek masasına kapüşonu ya da o berbat bornozu olmadan gelmişti: Üzerinde bir elbise vardı, kendisine büyük gelen ama yine de çok güzel olan peygamber çiçeği mavisi bir elbise ve saçları omuzlarına dökülmüştü, sarı bir çağlayandı.

İkili, ancak iki kişinin saatlerce birbirinin canına okuduktan sonra ortaya çıkan bir anlaşmaya varmıştı.

O sırada giysilerini yeniden paketlemişti. Odasının etrafında dolandı. Yaratıcı tarafından çağrılmayı bekleyerek saatlerce volta attı.

Güneş tekrar battığında, bunu idari gecikmeye bağlamıştı. Güneş bir kez daha doğduğunda ise endişelenmeye başlamıştı.

O zaman boyun eğmişti.
Şimdi ise panik
modundaydı....

Kıçının üzerine oturmuş, ölü bir kadın hayaline bakarken, Tohr'un sık sık merak ettiği şeyi merak ederken buldu kendini.

Yaratıcı bundan başka ne istiyordu? "Ne arıyorsun?"

Derinden gelen bir ses sözünü kesince, karşıdan gelen erkeğe baktı. Tohrment belli ki merdivenin altındaki gizli kapıdan çıkmıştı: Siyah bir koşu şortu ve kaslı bir tişört giymişti, teni ve koyu renk saçları terden sırılsıklam olmuştu.

Antrenman sonrası damlaları saymazsak, adam harika görünüyordu. Ama iyi beslendiklerinde, iyi becerildiklerinde ve zarar görmediklerinde başlarına gelen buydu.

Ancak Kardeş, gözleri buluştuğunda bu sakin ve neşeli halinden bir parça kaybetti. Bu da yüzeyinin hemen altında aynı endişeyi taşıdığını gösteriyordu, her zaman devam eden, kronik bir endişe.

Tohr geldi ve oturdu, yüzünü kuruladı. "Konuş benimle."

"Onunla ilgili başka rüya görüyor musun?" "O "nu özel olarak adlandırmaya gerek yok. İkisi arasında önemli olan tek bir kadın vardı.

"Sonuncusu bir hafta önceydi."

"Nasıl görünüyordu?" Sanki zaten bilmiyormuş gibi. Şu anda gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

"Daha uzağa." Tohr boynundaki havluyu çıkarıp yumruklarının arasında gerdi. "Belki de sadece kaybolup gitmediğinden emin misin?"

"Sana mutlu görünüyor."

"Hayır."

"Cevabın bu."

"Elimden gelen her şeyi yapıyorum."

Lassiter şöyle bir baktı ve başını salladı. "Öyle olduğunu biliyorum. Kesinlikle öyle olduğunu biliyorum."

"Demek sen de endişelisin."

Buna cevap vermek için bir neden yok.

Sessizlik içinde kalça kalçaya oturdular, kolları dizlerinden sarkıyordu, önünde durdukları metaforik tuğla duvar her türlü ufku engelliyordu.

"Size karşı dürüst olabilir miyim?" dedi

Kardeş. "Olabilirsin de."

"Dehşete düştüm. Burada ne kaçırdığımı bilmiyorum." Havluyu tekrar yüzüne sürdü. "Fazla uyumuyorum ve bunun sebebinin göreceklelerinden mi yoksa göremeyeceklerinden mi korktuğum olduğuna karar veremiyorum. Nasıl dayanıyor bilmiyorum."

Kısa cevap, öyle olmadığıydı.

"Onunla konuşuyorum," diye mırıldandı Tohr. "Sonbahar uyuduğunda yatakta doğrulup karanlığa bakıyorum. Ona anlatıyorum..."

Adamın sesi çatladığında Lassiter çığlık atmak istedi ama Tohr'un korkaklık ettiğini düşündüğü için değil. Daha çok o sesteki acıyı duymak canını çok yaktığı için.

Kahretsin, geçen yıl içinde bir ara vicdanı falan gelişmiş olmalı.

"Ona onu hala sevdiğimi, her zaman seveceğimi ama onun boşluğunu doldurmak için elimden geleni yaptığımı söylüyorum, çünkü bunu kimse yapamaz. Ama en azından bir tür hayat yaşamaya çalışıyorum..."

Erkek yumuşak, üzgün tonlarda konuşmaya devam ederken, Lassiter adamı bir şekilde yanlış yönlendirdiğine dair ani bir dehşete kapıldı... kahretsin, bilmiyordu. Bu işi berbat etmiş, kötü bir karar vermiş, bu zavallı, üzgün piçi yanlış bir yöne göndermişti.

Durumla ilgili bildiği her şeyi gözden geçirdi, zemin kattan başlayarak mantığı katman katman inşa etti, nerede olduklarını yeniden kurguladı.

Hiçbir hata ya da yanlış adım bulamadı. İkisi de ellerinden gelenin en iyisini yapmışlardı.

Sonunda, alabileceği tek tesellinin bu olduğu ortaya çıktı ve bu da berbat bir şey değil miydi? Bu değerli erkeğe istemeden de olsa zarar vermiş olabileceği düşüncesi, onun araf versiyonundan çok daha kötüydü.

Bunu asla kabul etmemeliydi.

"Kahretsin," diye nefes aldı ağrıyan gözlerini kapatırken. Buraya kadar gelmişlerdi ama sanki hareketli bir hedefi kovalıyorlardı. Ne kadar hızlı koşarlarsa, ne kadar uzağa giderlerse, son o kadar uzaklaşıyor gibiydi.

Tohr, "Sadece daha çok çalışmam gerekiyor," dedi. "Tek cevap bu. Başka ne yapabilirim bilmiyorum ama bir şekilde daha derine inmeliyim."

"Evet."

Kardeş ona döndü. "Hâlâ buradasın, değil mi?"

Lassiter ona bir bakış attı. "Eğer benimle konuşuyorsanız, bu evet demektir."

"Tamam... bu iyi." Kardeş ayağa kalktı. "O halde hâlâ biraz zamanımız var."

Woo-hoo. Harika. Sanki bu bir fark yaratacakmış gibi.

Xhex özel kulübesinin dışında, Hudson kıyısında tek başına duruyordu, botları bembeyaz karlara gömülmüştü, nefesi burnundan çıkan puflar halinde omzunun üzerinden süzülüyordu. Gün batımının şeftali ve pembe ışıltısı arkasından donmuş manzaraya yağıyor, renkler kanalın ortasındaki durgun dalgalar tarafından toplanıyordu.

Nehirde fazla açık su kalmamıştı; kıyılarda buz birikiyor ve mevsim boyunca devam eden soğuk nedeniyle yüzeyi boğmakla tehdit ediyordu.

Kendisinden herhangi bir komut gelmeden, symphath duyuları ince, soğuk havayı araştıran kasvetli, görünmez dokunaçları delip geçti. Herhangi bir isabet almayı beklemiyordu ama son birkaç aydan sonra alıcı olmaya o kadar alışmıştı ki, bu tarafının sadece egzersiz için bile olsa gerilmek ve dışa doğru uzanmak istediğini fark etti.

Piçler Çetesi'nin inini bulamamıştı. Henüz.

İş için doğru kişi, ha. Açıkçası, bu bok utanç verici olmaya başlamıştı.

Yine de her şeyi dikkatle ele almak için sayılamayacak kadar çok neden vardı: Onlara mümkün olduğunca sessiz ve dikkat çekmeden yaklaşması çok önemliydi ve en azından Kral ve Kardeşler bunu anlıyordu.

John da aynı şekilde onun görevine sonsuz destek olmuştu. Sabırlıydı. Malikanedeyken herhangi bir konuyu tartışmaya ya da hiç açmamaya hazırды - ki bu düzenli olarak yaptığı bir şeydi: Annesini görmek, Kardeşlik'i ve kralı bilgilendirmek, hatta biraz takılmak arasında haftada iki ya da üç kez oraya gidiyordu.

Yine de konu John'a geldiğinde, işler hiçbir zaman kibar bir yemekten öteye gitmemişti.

Gözleri onun için yansa bile.

Onun ne yaptığını biliyordu. Sözünü tutuyor, söylediklerinde ciddi olduğunu kanıtlamak için B.o.B.'nin içine girene kadar kendini tutuyordu. Ne kadar kaba olsa da, onunla birlikte olmak istiyordu. Ve bir yemek masasında ayrılmış gibi "onunla olmak" değil.

Yaz ve sonbaharda onlar için bir gelişme olduğu kesin ama yeterli değil.

Yeniden odaklanarak, etrafına hızla karanlık çökene, gökyüzündeki ışık Aralık sonundaki gibi tükenene -yani bok, soğuk tarafından kovalanarak kaçır gibi dışarı fırlayana-kadar sebepsiz yere çevreyi araştırmaya devam etti.

Solunda, yarımadaadaki malikânede ışıklar aniden yandı, sanki Assail'in tüm camlarının iç tarafında panjurlar varmış gibi: Malikâne bir an ışıksızdı; sonra bir futbol stadyumu gibi oldu.

Ah, evet, kibar Assail... değil.

Adamın Caldwell'deki uyuşturucu sahnesi üzerindeki hakimiyeti neredeyse sağlamdı ve büyük balık tedarikçisi Benloise dışında önemli kimse kalmamıştı. Anlayamadığı şey ise vampirin askerlerinin kim olduğuydu. Vampirin birlikleri

tek başına yaptığı bir işti ve yine de evine ondan başka giren ya da çıkan kimse yoktu.

O zaman neden ortaklarının özel alanına girmesini istesin ki?

Biraz sonra, bir araba şeritten aşağıya inerek dışarı çıktı. Onun Jaguar'ı.

Dostum, kaltağın zırhlı bir Range Rover'a yatırım yapması gerekiyordu. Ya da Qhuinn'inki gibi bir Hummer. Jaguar hızlıydı ve orospu çocuğuna yakışıyordu ama hadi ama. Bu karda biraz çekiş gücü asla kötü bir fikir değildi.

Spor araba ona yaklaşıırken yavaşlayarak durdu, egzozu kıvrılıyor ve kırmızı arka farlarda bir sihirbazın sahnede çağıracağı bir şey gibi parlıyordu.

Bir pencere açıldı ve bir erkek sesi "Manzaranın tadını çıkarıyor musunuz?" dedi.

İçinden onu terslemek geliyordu ama sürüklenmelerin arasından ona doğru ilerlerken orta parmağını kılıfında tuttu. Bu noktada Assail bir "şüpheli" olarak görülmüyordu - suikast girişimi gerçekleştiğinde Kardeşlik'in Wrath'ı oradan çıkarmasına yardım etmekten başka bir şey yapmamıştı. Ama yine de saldırı onun evinde gerçekleşmişti ve Xcor'un mali kaynaklarını nereden bulduğunu merak ediyordu: Assail'in uyuşturucu kralı olmaya karar vermeden önce bile parası vardı ve savaşlar nakit para gerektiriyordu.

Özellikle de kralla savaşmaya çalışıyorsan.

Symphath tarafını erkeğe odaklayarak, onun ızgarasını okudu ve bir sürü şey gördü... şey, şehvet, bir şey için. Adam onu istiyordu ama bunun sadece ona özgü olmadığına bahse girmeye hazırdı.

Assail piliçlerle seks yapmayı seviyordu. Güzel. Anladım.

Ancak bu testosteron dalgasının altında, merak uyandıran bir güç açlığı buldu. Bu kralı devirmekle ilgili değildi. Bu...

"Aklımı mı okuyorsun?" diye söylendi.

Keşke neyle konuştuğunu bilseydi. "İnsanlar hakkında neler öğrenebileceğimi bilerseniz şaşarsınız."

"Yani seni istediğimi biliyorsun."

"Oraya gitmemeni tavsiye ederim. Ben çiftleştim." "Ben de öyle duydum. Ama erkeğin nerede?"

"Çalışıyorum."

Gülümsedikçe, gösterge panelinin ışıkları yüz hatlarını ortaya çıkarıyor ve onları daha da yakışıklı hale getiriyordu. Ama o sadece güzel bir çocuk değildi: O ateşli gözlerinde şeytani bir bakış vardı.

Tehlikeli bir erkek. Glymera'nın süslü püslü bir üyesinden başka bir şey değilmiş gibi görünse de.

"Şey," diye mırıldandı, "ne derler bilirsin. Çok fazla ayrı kalmak kalbi büyütür."

"Bana bir şey söyle. Xcor'u buralarda görüyor musun?" Bu onu susturdu. Ve göz kapaklarını indirdi.

"Bir süre sonra, "Bunu bana neden sorduğuna dair hiçbir fikrim yok," dedi.

"Oh,
gerçekten
mi?" "Hiçbir
fikrim yok."

"Sonbaharda evinde neler olduğunu biliyorum."

Bir duraklama daha oldu. "Kardeşliğin işle zevki karıştırdığını düşünmezdim." Kadın ona öylece bakınca, adam omuz silkti. "Açıkçası, hâlâ onu aradıklarına inanamıyorum. Aslına bakarsanız, o piçin hâlâ nefes alıyor olması bile şaşırtıcı."

"Yani onu son zamanlarda gördün."

Bunun üzerine, ızgarası belirli bir sektörde aydınlandı - engelleme. Ondan bir şey saklıyordu.

Soğuk bir şekilde gülümsedi. "Değil mi, Assail?"

"Dinle, sana bedava bir tavsiye vereceğim. Deri giydiğini, sert olduğunu ve kendini gerçekleştirmiş bir dünya kadını olduğunu biliyorum ama o adamla hiçbir şey yapmak istemezsin. Neye benzediğini gördün mü? John Matthew gibi güzel bir çocukla çiftleşiyorsun, ihtiyacın yok-"

"O piçi becermek istemiyorum."

Kasıtlı olarak kullandığı kaba dil gözlerini

kırpıştırmasına neden oldu. "Gerçekten de öyle. Aferin
sana. Kendime gelince, ben

onu gördüm. Wrath'ı pusuya düşürdüğü o gece bile." Yalancı, diye düşündü.

Assail bir sonraki konuşmasında sesi çok kısıktı. "O erkeği rahat bırak. Onun yoluna çıkmak istemezsin, benden daha az merhametlidir."

"Yani onunla sadece büyüklerin ilgilenmesi gerektiğini düşünüyorsun." "Anladın, tatlım."

Jaguar'ı vites taktığında geri çekildi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Çok tipikti. Erkeklerin gücü ellerinde tuttuklarını düşünmelerine neden olan şey neydi?

"Görüşürüz komşu," diye söylendi. "Xcor konusunda ciddiylim."

"Oh, öyle olduğunu söyleyebilirim."

Başını iki yana salladı. "Peki. Bu senin cenazen."

Arabayı sürerken, "Yanlış zamir, dostum." diye düşündü. Yanlış zamir...

ELLİ DÖRT

Autumn yatağa yatırıldığında ölü gibi uyuyordu ama derin, neredeyse acı veren uykusunda bile kimin ellerinin tenine değdiğini, kalçasında gezindiğini ve karnını hafifçe yukarı kaldırdığını biliyordu. Göğüslerini kimin avuçladığını ve onu kimin yuvarladığını çok iyi biliyordu.

Seks için.

Örtüler yana katlanırken serin hava tenine çarptı ve içgüdüsel olarak bacaklarını ayırdı, içine alacağı tek erkeği karşılamaya hazırlandı.

Tohrment için hazırды. Son haftalarda onun için her zaman hazır görünüyordu.

Onun da dediği gibi kullanışlı. Onun için her zaman hazır olduğu gibi.

Büyük savaşçısı kalçalarının arasına girdi, kalçalarıyla kalçalarını daha da açtı - hayır, artık elleri vardı, sanki bir planı varmış da sonra fikrini değiştirmiş gibi

-

Ağzı onu buldu, kilitlendi, sonra yaladı.

Gözleri hala kapalıyken ve zihni ne uyku ne de uyanıklık olan o bulanık cehennemdeyken, zevk o kadar yoğundu ki diline karşı çırpındı ve çırpındı, emerken, alay ederken ve nüfuz ederken kendini her şeyiyle ona teslim etti....

Onun için orgazm olmaması dışında. Onu ne kadar tatmin ederse etsin.

Serbest bırakılmayı yakalamak için ne kadar çabalarsa çabalasın, kenardan düşemedi, zevk ıstırap noktasına kadar keskinleşti - ve ter derisini boncuk boncuk örterken ve nefesi boğazında kesilirken bile hala doruğa ulaşamadı.

Çaresizlik, onun başını tutmasına ve kendisine doğru daha sert bastırmasına neden oldu.

Ama sonra ortadan kayboldu.

Bu bir kâbustan başka bir şey değildi, diye düşündü inkâr karşısında haykırırken. Erotik tonları olan işkenceli bir rüya-

Tohrment ona geri döndü ve bu sefer tüm vücuduyla onunkine karşı koydu. Kollarını kızın dizlerinin arkasına sıkıştırarak onu iki yana ayırdı ve kendi ağırlığının altında küçük, sıkı bir top haline getirdi.

Ve sonra içeri girdi, sert ve hızlı.

Şimdi boşalmıştı. Adam onu o uzun boyuyla doldurduğu anda, vücudu muazzam, çatırdayan bir patlamayla karşılık verdi, orgazm o kadar şiddetliydi ki iki dişiyle kendi dudağını ısırdı.

Ağızına kan dolduğunda, adam kana doymak için vuruşlarını yavaşlattı. Ama kadın yavaşlamak istemiyordu. Bacaklarıyla itmek için kollarını kullanarak, shaftına karşı kendi ritmini buldu, ona bindi, onu aldı... kısa süre sonra kendini tekrar eşikte bulana kadar.

Ve hiçbir yere gitmiyor.

Başlangıçta, çiftleştiklerinde ihtiyacı olan şeyi elde etmek onun için çok kolaydı. Ancak son zamanlarda bu daha da zorlaşmıştı....

Ona karşı zorlanırken, kendini daha hızlı ve daha hızlı pompalarken, hayal kırıklığı onu vahşileştirdi.

Onu ısırdı.

Omzunda.

Onu puanladı. Tırnaklarıyla.

Bu kombinasyonun onu durdurması ve daha medeni bir davranış talep etmesi gerekirdi. Bunun yerine, kanı kızın üzerine akarken öyle güçlü bir kükreme çıkardı ki, sanki duvardan bir şey kopmuş gibi odada bir gürültü koptu.

Sonra orgazm oldu. Ve serbest bırakıldığı için tatlı Bakire Kâtip'e şükretti. Adam kadının içine girdikçe ve ereksiyonu şiddetle tekmeledikçe, sonunda o zor yolculuğu kendisi yakaladı, vücudu onunla birlikte sallandı, yatak başı çarptı.

Biri bağıırıyordu.

Onu.

Bir arpışma daha oldu.

Lamba...?

Sonunda sakinleştiklerinde, her tarafı sıırıslıklamdı, bacaklarının arası zonkluyordu, kemiksiz denecek kadar gevşkti. Yatağın başucundaki lambalardan biri gerçekten de yerinden fırlamıştı ve karşı tarafa baktığında, çalışma masasının üzerindeki aynanın camının çatladığını gördü.

Tohrment başını kaldırdı ve ona baktı. Banyodan gelen ışıhta omzundaki hasarı gördü.

"Ah... canım..." Açılan yara karşısında dehşet içinde elini ağzına götürdü. "Çok özür dilerim."

Kendisine baktı ve kaşlarını çatı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Ona dönüp baktığında, hiçbir anlam ifade etmeyen bir erkek gururuyla gülümsüyordu.

"Seni incittim." Ağlamak istedi. "Ben-"

"Şşş." Nemli bir saç telini kızın yüzünden uzaklaştırdı. "Bayıldım buna. Bayıldım amına koyayım. Tırmala beni. Dişle beni. Isır beni- hepsi güzel."

"Sen... delisin." Öğrendiği bir konuşma dilini kullanmak için.

"Daha işim bitmedi-" Ancak adam onun içinde hareket etmeye başladığında, kadın irkildi.

Anında dondu kaldı. "Kahretsin, bu oldukça sertti." "Harikaydı."

Tohrment koca göğsünü kollarına dayadı ve o kadar yavaş ve dikkatli bir şekilde geri çekildi ki, kadın bunu neredeyse hiç hissetmedi. Yine de içinde bir yerlerde kramp girmeye başladı. Ya da belki de bu başka bir orgazmdı? Vücudu hislerle dolup taşıdığı için bunu bilmek zordu.

Her iki durumda da, bu lezzetli yıpranma ve aşınma iyi bir şeydi. Artık birbirlerine çok aşınaydılar, çiftleşme konusunda çok rahatları ve elde ettikleri inanılmaz yoğunluk, engellerin olmamasının, özgürlüğün... ve paylaştıkları güvenin bir sonucuydu.

"Seni temizlemek için bir banyo hazırlayayım."

"Sorun değil." Ona gülümsedi. "Sen duş alırken ben de burada dinleneceğim. Sonra ben de birazdan aynısını yapacağım."

Doğrusu, onunla banyoda çıplak olmak konusunda kendine güvenmiyordu. Onu omuzlarının diğer tarafından ısırma olasılığı vardı ve her ne kadar onun dişlerini kullanma yetkisini takdir etse de, bu yetkiyi kullanmamayı tercih ederdi.

Tohrment örtülerin arasından sıyrıldı ve gözlerini kısarak bir süre onun başında dikildi. "İyi olduğuna emin misin?"

"Söz veriyorum."

Sonunda başını salladı ve arkasını döndü-

"Sırtın!" Vücuduna kedi pençeleri batmış gibi görünüyordu, gövdesini ve omurgasını kesen büyük kırmızı çizgiler vardı.

Isırılmış omzunun üzerinden baktı ve daha büyük bir gururla gülümsedi. "Harika bir his. Bu gece dışarı çıktığımda, her çektiklerinde seni düşüneceğim."

Adam banyoya doğru gözden kaybolurken, kadın kendi kendine başını salladı. Erkekler... şey, deliydi.

Gözlerini kapatarak çarşafı üzerinden attı ve kollarıyla bacaklarını vücudundan uzaklaştırdı. Odadaki hava serindi, hatta belki de soğuktu, ama sonrasında kendi kendisinin ocağıydı, tutkunun kalıntıları neredeyse gözeneklerinden buharlaşıyordu.

Tohrment duş alırken, sevişmenin zonklayıcı etkisi gibi kızarıklık da yavaş yavaş kayboldu. Ve sonunda aradığı huzuru buldu, vücudu gevşedi, süregelen gerginlik ve ağrı hafifledi.

Çıplaklığını daha da iyi hissettiren bir esnemeyle tavana doğru gülümsedi. Hiç böyle bir mutluluk yaşamamıştı-

Düşüşünden beri ara sıra hissettiği o garip ürperti, hissedebildiği ama tanımlayamadığı bir önsezi, bağlamı olmayan bir uyarı, birdenbire tekrar üzerine geldi.

Artık üşüyordu, yorganı üzerine çekti.

Yatakta tek başınayken, sanki geceleyin bir ormandaymış da ağaçların arasında dolaşan kurtları göremiyor ama duyabiliyormuş gibi kaderin onu takip ettiğini hissetti...

Saldırmaya hazırım.

Tohr banyoda kurulandı ve aynaya doğru eğildi. Omzundaki ısıruk izi çoktan iyileşmeye başlamıştı, derisi deliklerin üzerinde yeniden örülüyor, her şey güzelce kapanıyordu. Çok kötüydü, yaraların bir süre daha kalmasını istiyordu.

Bu şekilde işaretlenmenin gurur verici bir yanı vardı.

Yine de ceketinin altına eşofman yerine Hanes marka bir tişört giymeye karar verdi. Kardeşlerinin görmesi için bir neden yoktu. Bu sadece Autumn'la onun arasında olan özel bir şeydi.

Lanet olsun... O kadın inanılmazdı.

Yaşadığı strese rağmen, Lassiter'la merdivenlerde yaptığı konuşmaya rağmen, ona sadece dokunması gerektiğini hissettiği için dokunmaya başlamış olmasına rağmen, sonunda ve her zamanki gibi, her şey seksle, çiğ, vurucu seksle ilgiliydi: Autumn, etrafında döndüğü bir girdap gibiydi, vücudundaki erotik tutuş onu içine çekiyor ve sonra hava almak için yüzeye çıkarıyordu... onu bir kez daha ele geçirmeden önce.

Bunu söylemekten üzüntü duyuyordu, hayatına devam etmişti.

Bunu itiraf etmek ona acı veriyordu ve bazen daha sonra orada yatarken, ikisi de nefeslerini toparlayıp terlerini soğuturken, o eski tanıdık ağrı göğüs kafesinin arkasında bir hançer noktasına kadar keskinleşiyordu.

Bu hissi asla kaybedeceğini sanmıyordu.

Yine de her şafak vakti onu arayıp buldu ve aldı... ve on iki saat sonra da aynısını yapmaya niyetliydi.

Banyodan çıktığında onu hâlâ yatakta buldu. Pencereleere doğru kıvrılmıştı ve çarşaf lar etrafına çekilmiş halde yan yatıyordu.

Onu çıplak gördü.

Tamamen. Lanet olsun. Çıplak.

Bu görüntü vücudunun anında sertleşmesine, seksinin kalçalarından dışarı fırlamasına neden oldu. Ve sanki onun uyarıldığını hissetmiş gibi, erotik bir mırıltıyla inledi ve dalgalandı. Arkasına uzanarak üzerini örten şeyi geri çekti ve üst bacağını öne doğru hareket ettirerek parıldayan seksini ortaya çıkardı.

"Oh, kahretsin," diye inledi.

Vücudu düşünmeden ya da karar vermeden ona yöneldi, öyle bir odaklanmayla onu izledi ki yoluna çıkan herkesi öldürmezdi bile: Sadece onları ezip geçer ve onunla işi bitene kadar cinayet işlemek için beklerdi.

Yatağın üzerinde ayağa kalkarak sikini eline aldı ve arkadan, başı kadının göbeğine gelecek şekilde kendini ona yerleştirdi. Hâlâ ağrıyor olma ihtimaline karşı içine girerken dikkatliydi ve sonra onu bu kadar çabuk tekrar istediğinden emin olmak için kendini onun üzerinde asarak bekledi.

Kızın tek yaptığı memnuniyetle adını inlemek olunca, adam kalçalarının pompalanmaya başlamasına izin verdi.

Kaygan, pürüzsüz, sıcak.

Onu özür dilemeden aldı ve bunu yapma özgürlüğü hoşuna gitti. Boyu kısa kalsa da görüldüğünden daha sertti ve son birkaç ayda kendini bırakmayı öğrenmişti, çünkü onun da bundan hoşlandığını biliyordu.

Ellerinden birini kalçasına doğru kaydırarak vücudunun açısını değiştirdi, böylece daha da derine inebilecekti. Ve tabii ki bu pozisyonun başka bir faydası daha vardı: Kendini onun içine girip çıkarken görebiliyor, derinlere inmeden önce başının kenarının bir kez daha onun kenarına dönmesini izleyebiliyordu. Kadın pembeleşmiş ve şişmişti, adam da onun sayesinde sertleşmiş ve parlamıştı-

"Siktir," diye bağırdı tekrar boşalmaya başlarken.

Onu serbest bırakırken, onunla birlikte orgazm olduğunu hissederek, onun seksinin onu yumrukladığını hissederek ona bindi. Ve gözleri kapanana kadar gösteriyi izledi - ki bu iyiydi, çünkü göz kapaklarının arkasında hâlâ onu görebiliyordu.

İşini bitirdikten sonra neredeyse onun üzerine yığılacaktı ama kendini tam zamanında yakaladı. Başını eğerek, ağzını onun omurgasının tepesine yakın buldu ve dudaklarını onun teninde gezdirerek bu yakınlıktan faydalandı.

Ona bir mola vermesi gerektiğini bildiğinden, kendini geri çekilmeye ve çekilmeye zorladı. Ancak serbest kaldığında, kızın onun için hâlâ ne kadar hazır olduğunu görünce dişlerini sıkmak zorunda kaldı.

Ellerini kızın mükemmel yanaklarına koyarak dilini kızın üzerinde gezdirdi. Kahretsin... Onun ve kendisinin birlikte tadı, pürüzsüz, mükemmel tüysüz seksinin ağzına karşı hissi...

Kadın huzursuzlanmaya başladığında, sanki eşikteymiş ama yeterince alamıyormuş gibi, üç parmağını yaladı ve onu kucaklamaya devam ederken onları içeri kaydırды. Bu işe yaradı. Adını haykırdığında ve yüzüne karşı geriye doğru sarsıldığında, gülümsedi ve onu sarsan nabızları atlatmasına yardım etti.

Ve sonra durma zamanı geldi. Nokta.

Son bir haftadır onun peşindeydi - bugün kendini spor salonuna gitmeye zorlamasının nedeni de buydu. Yorgun görünüyordu ve sebebi neydi? Geceleri çalışmakta ısrar ediyordu ve adam gündüzleri onu yalnız bırakamıyordu-

Sonbahar karnının üzerine yatacak şekilde döndü; sonra dizini yana doğru uzattı ve sırtını kamburlaştırdı. Daha fazlası için.

"Tanrım," diye inledi. "Seni nasıl bırakabilirim ki?"

"Yapma," dedi kadın.

Bu sefer ikinci kez sormak yok. Onu yine arkadan kavradı, kalçalarını kaldırdı, kavradı ve leğen kemiğini eğdi.

Böylece derinlere inebiliyordu. Bir ön kolunu onun orta kısmına doladı ve ağırlığını diğer elinin üzerinde dengeledi, onu çalıştırdı, vücutları birbirine çarpma ve yatak tekrar o sesi çıkarana kadar ona vurdu. Bir küfürle boşaldı, orgazmı sanki aylardır seks yapmamış gibi içinden patladı.

Ama yine de ona karşı açlık duyuyordu. Özellikle de o kendi kurtuluşunu bulmuşken.

Ortalık sakinleştikten sonra onları yatağın üzerine yatırdı ve onu kendine doğru çekerek kaşıkladı. Saçlarının altından boynuna doğru sokulurken, yatakta ona nasıl davrandığı konusunda endişeliydi.

Sanki onun biraz güvenceye ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi, arkasına uzandı ve saçlarını okşadı. "Harika hissediyorsun."

Belki de. Ama onun vücuduna yüklediği talepler için kendini kötü hissediyordu. "Şimdi sana bir banyo hazırlayayım mı?"

"Oh, bu harika olur. Teşekkür ederim."

Banyoya geri dönerek derin göbekli jakuziye gitti, suyu çalıştırdı ve dolaptan banyo tuzlarını aldı.

Suyun sıcaklığını kontrol edip küçük bir ayarlama yaparken, onunla ilgilenmekten hoşlandığını fark etti. Bunu yapmanın pek çok yolunu bulduğunu da fark etti. Onu üst kata çıkarmak ve özel olarak yemek yedirmek için bahaneler aradı. İnternette kıyafetlerini satın aldı. Vanity Fair, Vogue ve The New Yorker gibi en sevdiği dergileri almak için Walgreens ve CVS'ye uğradı.

Aşerme ihtimaline karşı her zaman Pepperidge Farm Milanos'un burada olduğundan emin olurdu.

Ve onunla ilgilenen ve ona yeni şeyler gösteren tek kişi o değildi.

Xhex haftada en az bir ya da iki kez onu görmek için eve gelirdi. İkili birlikte yerel sinemaya gider ve film izlerdi. Ya da Autumn'un güzel evleri görebilmesi için şehrin daha iyi bölgelerine giderlerdi. Ya da

Autumn'un çalışarak kazandığı kendi parasıyla bir şeyler satın aldıkları gece geç saatlere kadar açık dükkanlar ve mağazalar.

Eğilerek suyu test etti, sıcaklığı tekrar ayarladı ve ona birkaç havlu getirdi.

Kendi açısından, Xhex'in insan delileriyle, şiddet yanlısı lesser'larla ve kaderin güvenilmez rzgrlarıyla birlikte olması onu biraz sinirlendiriyordu. Ama günün sonunda Xhex düpedüz bir katildi ve biri onlara doğru hapsirsa bile annesini koruyacağını biliyordu.

Ayrıca, anne kız ne zaman dışarı çıksalar, Sonbahar her zaman yüzünde bir gülümsemeyle dönerdi. Bu da onun yüzünde bir glmsemi yaratırdı.

Tanrım, bahardan bu yana ikisi de çok yol kat etmişti. Neredeyse iki farklı insan olmuşlardı.

Peki başka ne vardı?

Elini küvette çalkalanan suyun içinde gezdirirken çaresizlik içinde ne kaçırdığını merak etti....

ELLİ BEŞ

İki gece sonra, Xhex kendisini rahatsız eden garip bir inançla uyandı. Sanki gün içinde çalar saatini yutmuş ve o şey karnında çalmaya başlamıştı.

Sezgi. Endişe. Dehşet.

Bu bokta erteleme düğmesi yok.

Duş almaya gittiğinde, görünmeyen ve bilinmeyen güçlerin birleştiği, manzaranın değişeceği, çeşitli insanların satranç taşlarının kendilerinin olmayan eller tarafından stratejilerinin bir parçası olmayan yerlere taşınmak üzere olduğu duygusuyla inatlaşmaya devam etti.

Caldwell'e doğru yaptığı kısa yolculuk boyunca bu kaygı peşini bırakmadı; Demir Maske'de işleri yoluna koyarken de devam etti.

Daha fazla dayanamayarak silislerini çıkardı ve her zaman yaptığından saatler önce şehre çıktı. Çatıdan çatıya geçip Piçleri ararken, içinde bir his vardı... bu gece o geceydi.

Ama ne için?

Bu soru ona ağırlık verirken, Kardeşlerin savaştığı yerden uzak durmaya özellikle dikkat ediyordu.

Onlardan uzak durmaya karar vermiş olması, muhtemelen tüfeği bulmakta gecikmesindeki en büyük etkendi. Piçler Çetesi her gece sahadaydı ama Küçülme Cemiyeti'yle çatışmalar genellikle şehrin ıssız bölgelerinde gerçekleştiğinden, John ve Kardeşlik'le aralarındaki mesafeyi koruyarak yeterince yaklaşmak zordu.

Evet, repertuarında yeni olan bazı ızgaralar vardı, ancak kimin Xcor olduğunu ayırt etmek zordu ve bu akademik olsa da, çünkü sadece

O askerlerden birinin hata yapması, yaralanması ve takip edebileceği bir arabayla inlerine geri götürülmesi gerekiyordu, daha büyük hedefini yakından tanımak istiyordu.

İçeriden sırlarına göz atın.

Şimdiye kadar hiçbir yere varamamış olması onu çıldırtıyordu. Ve Kardeşler de bunun için çıldırmıyordu, her ne kadar farklı bir nedenden dolayı olsa da: Sadece diğer savaşçıları saf dışı bırakmak istemişlerdi ama Wrath bunu başarmıştı: Önce tüfeğe ihtiyaçları vardı, bu yüzden kral ihtiyaç duyduğu kanıtı elde edene kadar bu hain grubunu yasak ilan etmişti. Mantıksal olarak konuşursak, ilan mantıklıydı - hepsini katledip sonra da glymera'yı oh-ama-beni vurdular- türünden bir şeyle sakinleştirmeye çalışmak iyi bir sonuç vermezdi. Ama geceden geceye geçmek zordu.

En azından lehlerine olan bir şey vardı: Tüfeğin imha edilmiş olması pek olası değildi.

B.o.B.'un bunu bir ödül olarak saklamak isteyeceğine şüphe yok.

Ancak buna bir son vermenin zamanı gelmişti. Ve belki de bu önsezi şeyi sonunda bunu yapacağı anlamına geliyordu.

Aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı bir sonuç beklemenin delilik olduğunu düşünerek Xcor'u aramayı bırakmaya karar verdi.

Hayır, bu gece Assail peşinde olduğu kişi olacaktı ve ne biliyorsunuz, onun izini tiyatro bölgesinde buldu... Benloise Sanat Galerisi'nin içinde, natch.

Sokak seviyesine hızlı bir geçiş yaptı ve tesiste devam eden kokteyl partisini göz ucuyla gördü.

Sanatsal setin deri giyme ve bunu iş kıyafeti olarak görme konusunda son derece yetenekli olması nedeniyle

Sıcak. Sıkışık. Etrafta yankılanan bir sürü benmerkezci aksan.

Tanrım, böyle bir yerde cinsiyetleri ayırt edemezsin.
-Herkesin kuş kanadı el hareketleri ve ojeleri vardı.

Kapının iki adım ötesinde kendisine hemen bir flüt şampanya ikram edildi -sanki Warhol olma hayalleri kuran palavracılar Veuve Clicquot içiyormuş gibi.

"Hayır, teşekkürler."

Siyahlar giymiş hoş görünümlü bir adam olan garson ona küçük bir baş selamı verip uzaklaşırken, neredeyse sırf eşlik etmesi için onu geri çekecekti.

Evet, vay canına, o kadar çok kemerli kaş ve havaya kalkmış sivri burun vardı ki, bu insanların kendilerini onaylayıp onaylamadıklarını merak etmeniz gerekiyordu. "Sanata" şöyle bir göz attığında, annesiyle birlikte buraya gelmeleri gerektiğini anladı - sırf Autumn kendini ifade etmenin bazı türlerinin ne kadar iğrenç ve abartılı olabileceğini anlayabilsin diye.

Aptal insanlar.

Acımasız bir kararlılıkla, diğer garsonların etrafından dolanırken bir o yana bir bu yana dönerek tüm omuzların arasından sıyrıldı. Yüzünü gizleme zahmetine girmedi. Rehv tüm işlerini kendi başına ya da Trez ve iAm ile halletmişti, bu yüzden burada kimse onu tanımayacaktı.

Ve çabucak Benloise'ın ofisine giden yolu belirledi. O kadar açıktı ki: Garson gibi giyinmiş ama tepsi taşımayan iki serseri, kumaş kaplı duvara oyulmuş neredeyse kesintisiz bir kapının iki yanında duruyordu.

Assail ikinci kattaydı. Onu açıkça hissedebiliyordu....

Ama ona ulaşmak da bir meseleydi: Bilinmeyen bir yere ışınlanmaya çalışmak zordu. Muhtemelen korunan yerin uzak tarafında bir merdiven vardı ama onun ortasında yeniden şekillenerek kendini İsviçre peyniri yapmak istemiyordu.

Ayrıca, adamı her zaman çıkışta yakalayabilirdi. Büyük ihtimalle arka taraftan girecek ve aynı şekilde çıkacaktı: Adam kurnazdı ve ziyareti sanatla ilgili değildi.

İyi de oldu, çünkü klozet kapağına monte edilmiş bir Tupperware kasesine yapıştırılmış kulak çöplerini çöpten başka bir şey olarak görmek zordu.

Binanın derinliklerine doğru ilerledi, personele özel bir kapıdan geçti ve kendini tebeşir tozu ve boya kalemi gibi kokan beton zeminli, beton duvarlı bir depo alanında buldu. Yukarıda, kafesli floresan lambalar yüksek, asılı olmayan tavana yerleştirilmişti ve açıkta kalan kanallar ve elektrik tesisatı, çimenlikteki köstebekler gibi kırıların arasından geçiyordu. Masalar arkaya yerleştirilmiş ve dosya dolapları yanlara doğru uzanıyordu, sanki büyük tesisatlar düzenli olarak arka sokaktan içeri alınıyormuş gibi alanın ortası boş kalıyordu.

İlerideki çift kapı çelikten yapılmıştı ve üzerinde güvenlik alarm kontakları vardı.

"Yardımcı olabilir miyim?" Bir soruşturma değil. Arkasını döndü.

Fedailerden biri onu içeri kadar takip etmişti ve ayaklarını iki yana açmış, ceketini sanki içinde silah varmış gibi açmış duruyordu.

Gözlerini devirerek bir el salladı ve onu geçici bir transa soktu. Sonra da aklına olağandışı bir şey olmadığına dair bir düşünce yerleştirerek onu görev yerine geri gönderdi; orada koca kıçlı arkadaşına aslında olağandışı bir şey olmadığını anlatacaktı.

Bu homo sapiensler için roket bilimi sayılmaz. Ama tedbiri elden bırakmamak için arka kapılara doğru giderken güvenlik kameralarını devre dışı bıraktı. Kahretsin. Çelik panellerin nasıl bağlandığına bir kez baktı ve içeri girip polisle ilgili bir olayı riske atmamaya karar verdi.

Eğer ara sokakta olmak istiyorsa, bunun için çalışması gerekecekti.

Bir lanetle partiye geri döndü. Tüm sakinleri ayıklaması on dakikasını aldı.

Şüpheli bir zevke ve yadsınamaz bir egoya sahipti ve gece havasına çıkar çıkmaz çatıya çıktı ve uzak tarafa doğru yürüdü.

Assail'in arabası aşağıdaki ara sokağa park edilmişti ve yüzü dışarı dönüktü.

Ve ona bakan tek kişi o değildi.... Kutsal... kahretsin...

Xcor da gölgelerin arasında erkeği bekliyordu.

O olmalıydı - her kimse, iç çekirdeğini öylesine kilitlemişti ki, okunacak çok az üst yapı vardı: Alışkanlık ya da travma ya da muhtemelen her ikisinin bir sonucu olarak, üç boyut birbiri üzerine öyle bir büzüşmüştü ki, herhangi bir duyguyu anlaması imkânsızdı.

Dostum, zaman zaman böyle izler görmüştü. Genellikle gerçek bir bela anlamına gelirdi, çünkü kişi her şeyi yapabilirdi.

Örneğin, şaha koşacak toplara sahip olmak için tam olarak bu tür bir düğümlü merkeze ihtiyacınız olacaktır.

Bu onun hedefiydi. Bunu biliyordu.

Ve şimdi o parçalanmış ızgaraya kilitlendiği için geri çekildi, bir blok ötedeki yüksek bir binanın çatısına çıktı. Çok yaklaşıp orospu çocuğunu ürkütmek istemiyordu ve buradan Jaguar'ı hâlâ yeterince görebiliyordu.

Kahretsin, keşke radarının menzili daha geniş olsaydı: Symphath tarafıyla belki bir mil uzağa gidebilirdi ama bu zorlamaydı, içgüdüleri güçlüydü, sadece kısa menzilliydi. Peki ya çok uzakta bir yerde maddeleşirse? Onu kaybedecekti....

Beklerken Xcor'un Assail'le olan bağlantısını bir kez daha merak etti. Ne yazık ki bu aristokrat için, ayaklanmayı dolaylı yoldan da olsa finanse ediyorsa, kendisini hedef tahtasında bulacaktı.

Olmak için iyi bir yer değil.

Yaklaşık yarım saat sonra Assail galerinin kışından çıktı ve etrafına bakındı.

Diğer erkeğin orada olduğunu biliyordu... ve tam olarak Xcor'un durduğu yere bir tür yorumda bulundu.

Şehrin soğuk esintisi ve ortam gürültüsü, ikili arasında geçen konuşmanın ses kaydını yok ediyordu ama ana fikri anlamak için dublaja ihtiyacı yoktu: Assail'in duyguları, konuştuğu kişiye karşı hissettiği hoşnutsuzluk ve güvensizliği onaylamak zorunda kalana kadar yer değiştirdi. İçine kapanık erkek doğal olarak hiçbir şey belli etmiyordu.

Ve sonra Assail havalandı. Diğer şebeke de öyle. İkincisini takip etti.

Hayattaki pek çok şey gibi, geriye dönüp bakıldığında, o akşam saat on bir civarında Autumn'un başına gelenler anlamlıydı. İpuçları aylardır oradaydı, ancak çoğu zaman olduğu gibi, hayatınıza devam ederken, rehber direkleri yanlış yorumluyor, pusula iğnesinin konumunu yanlış okuyor, bir şeyi diğeriyle karıştırıyordunuz.

Ta ki sizin asla seçmeyeceğiniz ve kaçamayacağınız bir varış noktasına gelene kadar.

Fırtına başladığında eğitim merkezinde kurutucudan bir yığın sıcak çarşaf çıkarıyordu.

Daha sonra, çok daha sonra, bir ömür sonra, o yumuşak sıcaklığın gövdesine verdiği hissi, bağırsaklarına işleyen ve alnından terler akmasına neden olan sıcaklığı net bir şekilde hatırlayacaktı.

Sonsuza dek yana dönüp kabarık beyaz çarşafı tezgâhın üzerine koyduğunu hatırlayacaktı.

Çünkü geri adım attığında, hayatında ikinci kez ihtiyaç duyuyordu.

İlk başta, sanki hala çarşafı tutunuyormuş gibi hissetti, sıcaklık onunla birlikte kaldı ve karnının üzerinde bir ağırlık vardı, sanki hala yükü taşıyormuş gibi.

Yüzünün kenarından ter damlarken, duvardaki termostata baktı, arızalı olduğunu ya da çok yüksek ayarlandığını düşündü. Ama hayır, yetmiş dereceyi gösteriyordu.

Kaşlarını çatarak kendine baktı. Üzerinde sadece bir tişört ve "yoga" dedikleri pantolondan başka bir şey olmamasına rağmen, sanki Xhex'le birlikte giydiği parkayı giymiş gibiydi-

Kıvrılan bir kramp karnının alt kısmını kavradı, rahminin etrafını sardı, bacakları sallanmaya başladı ve kendini yere bırakmaktan başka çaresi kalmadı. Ve bu iyi bir şeydi, en azından geçici olarak. Beton soğuktu ve üzerine uzandı - ta ki bir sonraki büyük çatırtı onu yakalayana kadar.

Ellerini leğen kemiğine bastırarak toparlandı ve vücudunu ele geçiren şeyden kaçmaya çalışırken başını geriye atarak gerildi.

Ve sonra başladı.

Tohr'la ayrılmadan önceki o sert, yoğun çiftleşmelerde birlikte olduklarından beri biraz zonklayan seksi, kendi düzgün kalp atışını kazandı, çekirdeği onu rahatlatacak tek şey için yalvarıyordu.

Bir erkek-

Cinsel arzu onu öylesine acımasızca vurmuştu ki, mecbur kalsa ayakta duramazdı, istese başka bir şey düşünemezdi, istese anlaşılır kelimeler söyleyemezdi.

Bu durum, o zamanki durumdan çok daha kötüydü. Symphath.

Ve bu onun suçuydu... Hepsi onun suçuydu...

Sığınak'a gitmiyordu. Aylar olmuştu... Sevgili Bakire Kâtip, döngüsünü düzenlemek için Uzak Taraf'ta oyalanmış aylar olmuştu. Aslında kan tazelemesine de gerek yoktu, çünkü Tohr onu besliyordu ve onunla geçireceği bir anı bile kaçırmak istemiyordu.

Bunun olacağını bilmeliydi-

Dişlerini sıkarak bir tepe noktası daha boyunca nefes nefese kaldı. Sonra, tam sakinleşip yardım için bağırmak üzereyken, kapı ardına kadar açıldı.

Dr. Manello kısa bir süre durdu, yüzü bir şaşkınlık maskesine dönüşmüştü. "Ne-"

Kapının pervazına yaslandı ve aniden elleriyle kalçalarının önünü kapattı. "İyi misin-"

Arzusu yeniden kreşendo yaptığında, onun durduğu yerde gevşediğine dair kısa bir görüntü yakaladı, ama sonra göz kapakları kenetlendi ve çenesi kilitlendi ve bir anlığına kayboldu.

Uzaktan, "Jane'i çağırayım," dediğini duydu.

Soğuk zeminde daha fazlasını arayan Sonbahar sırt üstü yuvarlandı ama dizleri çözülmediği için yeterli yüzey teması sağlayamadı. Yana doğru döndü. Sonra bacakları göğsüne doğru kıvrılmak istese de karnının üzerine döndü.

Elleriyle aşağı doğru bastırarak hissi kontrol altına almaya ve pozisyonunu değiştirmeye çalıştı, rahatlama getirecek başka bir kavis, nefes ya da kolların veya uylukların gerilmesi bulmaya çalıştı.

Sahip olunacak hiçbir şey yoktu. Bir aslanın ininin ortasındaydı, ihtiyacın büyük dişleri onu ısıyor, etini parçalıyor, kemiklerini kırıyordu. Bu, tutku patlamaları sandığı ateş basmalarının, önseziler sandığı titreme nöbetlerinin ve büyük öğünleri suçladığı belli belirsiz mide bulantısı nöbetlerinin doruk noktasıydı. Bu yorgunluktu. İştah. Muhtemelen son zamanlarda Tohrment ile yaşadığı ateşli seks.

İnlerken adının söylendiğini duydu ve birinin kendisiyle konuştuğunu sandı. Ancak özlemi geçene kadar gözlerini açabildi ve evet, aslında yalnız olmadığını gördü.

Doktor Jane onun önünde diz çökmüştü. "Autumn, beni duyabiliyor musun?"

"I..."

Şifacının solgun eli kızın yüzündeki karışık sarı saç tellerini temizledi. "Autumn, sanırım ihtiyacın olan şey bu - bu doğru olur mu?"

Autumn, hormon dalgası yeniden canlanıp cinsel rahatlamaya duyduğu ezici ihtiyaç dışında her şeyi elinden alana kadar başını salladı.

Vücudu bunun sadece bir erkekten gelebileceğini biliyordu. Onun erkeğinden. Sevdiği erkekten.

Tohrment...

"Tamam, tamam, onu ararız-"

Sonbahar bir elini uzattı ve diğer kadının kolunu yakaladı. Gözlerini çalışmaya zorlayarak şifacıya sert bir talepte bulundu. "Onu çağırma. Onu bu duruma sokma."

Bu onu öldürür. İhtiyacı olduğunda ona hizmet etmek mi? Bunu asla yapmazdı-seks bir şeydi, ama zaten bir çocuk kaybetmişti-

"Autumn, tatlım... bu onun seçimi, sence de öyle değil mi?" "Ona seslenme... sakın ona seslenme...."

ELLİ ALTI

Qhuinn izin gecelerinden nefret ederdi. Kesinlikle nefret ederdi.

Yatağında arkasına yaslanıp açık olmayan televizyona bakarken, bir saate yakın bir süredir hiçbir şey izlemediğini fark etti. Yine de kumandayı alıp bir kanal seçmek, karşılığında pek bir şey almadan çok fazla uğraşmak gibi görünüyordu.

Kahretsin, spor salonunda ancak bu kadar kilometre koşabilirdin. İnternette yapabileceğin sörf sayısı sınırlıydı. Mutfağa gidip gelebileceğiniz sınırlı sayıda yolculuk...

Evet, Saxton'ın kütüphaneyi hâlâ kendi kişisel ofisi olarak kullandığı düşünülürse, bu sonuncusu özellikle doğruydı. Bu "süper gizli kral işi" onu sonsuza dek götürüyordu.

Ya öyle ya da çok fazla dikkati dağılıyordu. Belli bir kızıl saçlı tarafından-

Tamam, oraya gitmiyorum. Hayır.

Qhuinn saatine tekrar baktı. Saat on bir. "Lanet olsun."

Yarın akşam yedi buçuk sonsuzluk kadar uzaktı.

Gözlerini yolun karşısındaki düz duvara çevirdiğinde, John Matthew'un yan odada aynı eziyete kilitlenmiş olduğuna bahse girmeye hazırdı. Belki de dışarı çıkıp bir yerlerde bir şeyler içmeliydiler.

Sonra tekrar, meh. Bir grup sarhoş, azgın insanın yanında bira içmek için giyinme zahmetine girmek ister miydi gerçekten? Zamanın bir noktasında, bu onu seksileştirirdi. Şimdi, tüm bu acınası, alkolün neden olduğu özlem ihtimali onu depresyona sokuyordu.

Evde olmak istemiyordu. Dışarıda olmak istemiyordu.

Tanrım, bu konuda savaşmak istediğinden bile emin değildi. Savaş sadece biraz daha ilginç bir boş dilim gibi görünüyordu.

Oh, Tanrı aşkına, onun sorunu neydi-

Telefonu yanı başında biyledi ve hiç ilgilenmeden eline aldı. Mesajın hiçbir anlamı yoktu: Tüm erkekler ana evde kalsın. Eğitim tesisine girmeyin. Teşekkürler, Doktor Jane.

Ha?

Kalktı, bir bornoz aldı ve John'un evine gitti. Kapı çalınır çalınmaz bir düdük sesi duyuldu.

Kafasını içeri soktuğunda, arkadaşını az önce sallandığı pozisyonda buldu - plazma ekranın açık olması dışında. Spike TV'de 1000 Ways to Die. Güzel.

"Mesajı aldın mı?"

Hangisi?

"Doktor Jane'den." Qhuinn cep telefonunu fırlattı.

"Bir fikrin var mı?"

John okudu ve omuz silkti. Bir ipucu yok. Ama ben çoktan çözdüm. Sen mi?

"Evet." Odanın içinde dolaştı. "Dostum, bana mı öyle geliyor yoksa zaman mı akıp gidiyor?"

Cevap olarak aldığı ıslık kocaman bir evet oldu.

"Dışarı çıkmak ister misin?" diye sordu, tırnak salonuna gitmeyi öneren birinin tüm hevesiyle.

Yatağın üzerindeki hareket gözlerini etrafına çevirdi: John ayağa kalkmış ve dolabına doğru gidiyordu.

Sırtında, derisinin derinliklerinde, Shellan'ının adı Eski Dilde oyulmuştur:

XHEXANIA

Zavallı piç.

Erkek siyah düğmeli bir ceket giyip çıplak kıcını deriyle kaplarken Qhuinn omuz silkti. Sanırım bira içmeye gidiyorlardı.

"Gidip kıyafetlerimi alayım, hemen dönerim."

Koridora adım attığında kaşlarını çattı... ve zorlayıcı bir içgüdüyle takip ederek fuayeye bakan açık sahanlığa indi.

Altın yapraklı korkulukların üzerinden eğilerek "Layla?" diye seslendi.

İsim yankılanırken, kadın yemek odasından çıktı. "Oh, merhaba." Gülümsemesi otomatik ve anlamsızdı, boş bir duvarın ifade eşdeğeri idi. "Nasılsınız?"

Gülmek zorunda kaldı. "Tüm bu mutlu neşeyle beni uçuruyorsun."

"Özür dilerim." Dikkati dağılmış gibi görünüyordu. "Kaba olmak istememiştim."

"Merak etme. Burada ne işin var?" Başını salladı. "Demek istediğim, çağrıldın mı?"

Eve yaralı gelen biri var mıydı? Örneğin Blay... "Hayır, yapacak bir şeyim yok. Ben sadece senin gibi bekliyorum. derdi."

Düşününce, sonbahardan beri bunu sık sık yapıyordu, sanki bir şey bekliyormuş gibi etrafta dolanıp duruyordu.

O farklıydı, diye düşündü aniden. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyordu ama son zamanlarda değişmişti: Ciddi. Daha az gülümsüyordu. Ciddi.

İnsani terimlerle ifade etmek gerekirse, onu tanıdığı süre boyunca bir kız olduğunu varsayıyordu. Artık bir kadın gibi görünmeye başlamıştı. Bölünmüşlüğü bu tarafının sunduğu her şeyle ilgili geniş gözlü merakı yoktu artık. Artık parlayan bir coşku yoktu. Artık...

Kahretsin, John ve onun gibi görünüyordu. Dünya tarafından yıpranmış.

"Hey, bizimle dışarı çıkmak ister misin?" diye sordu. "Dışarı mı? Yani..."

"John ve ben bir şeyler içmeye gidiyoruz. Belki iki tane. Belki daha fazla. Bence sen de bizimle gelmelisin. Ne de olsa sefalet arkadaşlığı sever."

Kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Bu kadar belli mi?" "Hâlâ çok güzelsin."

Layla güldü. "Büyüleyici oluyorsun."

"Zor durumdaki kadın, ne yapacağını biliyorsun. Bizimle gel, biraz zaman öldürelim."

Etrafına bakındı. Sonra süpürgesini aldı ve merdivenleri çıktı. En tepeye vardığında gözlerini ona dikti. "Qhuinn... sana bir şey sorabilir miyim?"

"Çarpım tablosu olmadığı sürece. Matematikte berbatım."

Biraz güldü ama hemen ciddiyetini kaybetti. "Hayatın bu kadar... boş olacağını hiç düşünmüş müydün? Bazı geceler bu boşlukta boğulacakmışım gibi hissediyorum."

Tanrım, diye düşündü. Evet, öyle düşündü.

"Buraya gel," dedi ona. Kız ona doğru adım attığında, adam onu kendine doğru çekti, göğsüne yasladı ve çenesini başının üstüne koydu. "Sen çok iyi bir kadınsın, bunu biliyor musun?"

"Yine büyüleyici oluyorsun." "Ve sen hala sıkıntı içindesin."

Onun kollarında rahatladı. "Bana karşı çok iyisin."

"Ben de sana."

"Sorun sen değilsin, biliyorsun. Artık senin için yanıp tutuşmuyorum."

"Biliyorum." Bir kardeş gibi sırtını sıvazladı. "Öyleyse bana çıkacağını söyle ama uyarayım. Bana kimi özlediğini söylemen gerekebilir."

Kadının geri çekilip gözlerini kaçırmaması, evet, işin içinde bir erkek olduğunu ve hayır, gönüllü olarak bilgi vermediğini gösteriyordu. "Birkaç kıyafete ihtiyacım olacak."

"Misafir odasını deneyelim. Sanırım onları orada bulacağız." Kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu koridorun sonuna götürdü. "Ve senin şu Joe Shmoe'ya gelince, onu dövmeyeceğime söz veriyorum - tabii kalbini kırmazsa. O zaman o piçin dişlerini yaptırmak zorunda kalabilirim."

Kim olabilir bu? diye merak etti. Evdeki herkes bağlanmıştı.

Belki de kuzeyde, Phury'nin büyük kampında tanıştığı biriymiş? Ama bu adam kimi içeri alacaktı ki?

Gölgelerden biri olabilir mi? Hmm... bu piçler kesinlikle bir dişinin başını döndürebilecek türden değerli erkeklerdi.

Adamım, onun iyiliği için başka bir şey olmasını diledi. Aşk zordu, işin içinde iyi insanlar olsa bile.

Misafir odasında ona siyah bir kot pantolon ve siyah bir polar buldu. Onun mini etekli bir kâbus görmesi fikri hoşuna gitmemişti -sadece hassas duygularını rencide ettiği için değil, Primale'in onun üzerinde estetik diş hekimliği yapmasına da ihtiyacı yoktu.

Dışarı çıktıklarında John koridorda bekliyordu ve Seçilmişler'in kendisine katılmasına şaşırıysa da tepkisini pek belli etmedi. Bunun yerine Layla'ya nazik davrandı ve Qhuinn düzgün kıyafetler giyerken onunla ayaküstü sohbet etti.

Yaklaşık on dakika sonra, üçü de şehir merkezinde buharlaştı, ama barlara gitmediler: Ne o ne de John bir Seçilmiş'e Screamer's ya da Iron Mask'a kadar eşlik etmekle ilgilenmiyordu. Bunun yerine, kendilerini tiyatro bölgesinde, saat bire kadar açık olan bir tatlıcıda buldular. ve haşlanmış uh-huh, evet yatağında falan filanla kaplanmış çikolata şeyleriyle birlikte likör servis ediyordu. Masalar küçüktü, sandalyeler de aynı şekilde ve arkadaki acil çıkış kapısının önüne oturdular, garson kız hiçbir çekici olmayan spesiyaller hakkında gevezelik etmeye devam ederken yere çöktüler.

Bira seçimi merhametli bir şekilde kısa ve özdü. "Bizim için iki siyah ve tans," dedi. "Peki ya hanımefendi için?"

Adam Layla'ya bakarken, Layla başını salladı. "Karar veremiyorum."

"Hangisi uygunsa ikisini de alın."

"Tamam... Krem brüle ve ay turtasını alacağım. Ve bir cappuccino lütfen."

Garson kız defterine bir şeyler yazarken gülümsedi.

"Aksanınıza bayıldım."

Layla başını nezaketle eğdi. "Teşekkür ederim."

"Çıkaramıyorum-Fransızca ve Almanca mı? Ya da... Macarca?" Qhuinn kararlı bir şekilde, "O biralar şimdi harika olur," dedi.

"Susadık."

Kadın gittiğinde, diğer yemek yiyenleri kıllı gözlerle süzdü, yüzlerinden ve kokularından işaretler aldı, konuşmaları dinledi, bir saldırı olup olmadığını merak etti. Yolun karşısında John da aynısını yapıyordu. Çünkü, evet, bir Seçilmiş'i dünyaya çıkarmak çok rahatlatıcıydı.

Bir süre sonra Layla'ya "Pek iyi bir arkadaş değiliz," dedi. "Özür dilerim."

"Ben de değilim." Önce ona sonra John'a gülümsedi. "Ama evden dışarı çıkmanın tadını çıkarıyorum."

Garson kız siparişe birlikte geri geldi ve bardaklar, tabaklar, fincan ve fincan tabağı düzenlenirken herkes masadan uzaklaştı.

Qhuinn ortalık sakinleşir sakinleşmez uzun kadehini kaptı. "Öyleyse bize ondan bahset. Bize güvenebilirsiniz."

Masanın öbür ucundaki John, Layla'nın yüzü kızarıırken, sanki biri kışına gaz vermiş gibi görünüyordu.

"Haydi." Qhuinn siyah ve ten renginden bir parça çekti. "Bunun bir erkekle ilgili olduğu çok açık ve John hiçbir şey söylemeyecek."

John ona baktı ve imzaladı; sonra Qhuinn'e kuşu gösterdi.

"Dilsiz olduğunu söylüyor," diye tercüme etti Qhuinn. "Ve eğer o son hareketin ne olduğunu bilmiyorsan, sana söyleyecek kişi ben olmayacağım."

Layla güldü ve çatalını kaldırarak crème brûlée'nin sert üst kısmını kırdı. "Aslında ben de onu tekrar görmeyi bekliyordum."

"Demek bu yüzden buralarda takılıyorsun?" "Bu benim için kötü mü?"

"Tanrım, hayır. Başımızın üstünde yerin var, bunu biliyorsun. Şanslı adamın kim olduğu dışında?"

Ya da ölü biri...

Layla derin, canlandırıcı bir nefes aldı ve ilk tatlısından iki lokma aldı, sanki o şey bir V&T'ydi. "Kimseye söylemeyeceğine söz verir misin?"

"Çapraz kalp, ölmeyi ummak, tüm bu saçmalıklar." "O... senin askerlerinden biri."

Qhuinn bardağını masaya indirdi. "Özür dilerim?"

Fincanını kaldırdı ve kenarından bir yudum aldı. "Sonbaharda eğitim merkezine gelen dövüşçüyü hatırlıyor musun? Kötü yaralanmıştı ve sen onunla ilgileniyordun?"

John telaşla doğrulurken, Qhuinn kendi lanet olası cehennemini yuttu ve yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Ah, evet. Onu hatırlıyoruz."

Throe. Piçler Çetesi'nin ikinci teğmeni.

Kahretsin, eğer ondan hoşlandığını düşünüyorsa, büyük bir problemleri vardı.

"Annnnnnd," diye sordu, sesini düz tutmaya zorlayarak. İyi ki Guinness'i bırakmıştı - bardağı kıracak kadar stres yapıyordu.

Yine de daha kötüsü de olabilirdi. Throe ona yaklaşamayacaktı-

"Beni yanına çağırdı."

Layla ay turtasını koparmaya başladı ve iyi bir şey yaptı: O ve John dişlerini göstermişlerdi.

İnsanlar, diye hatırlattı kendine. İnsanlarla birlikte toplum içindeydiler.... Şimdi köpek gösterisi yapmanın sırası değildi. Ama lanet olsun.

"Nasıl?" diye tısladı ama sonra geri çevirdi. "Yani, cep telefonun yok. Sana nasıl ulaştı?"

"Beni o çağırdı." Kadın sanki önemli bir şey değilmiş gibi elini sallayınca, içindeki mağara adamına susmasını söyledi evlat. Nasılını sonra çözecek zamanı olacaktı. "Gittim ve orada başka bir asker vardı, çok kötü yaralanmıştı. Tanrım, çok kötü dövülmüştü."

Saf panik dalgaları ensesinde tüylendi ve göğsüne saplanarak kalp atışlarını hızlandırdı.

Yukarı. Hayır... oh, kahretsin... hayır-

"Erkeklerin neden bu kadar inatçı olduğunu anlamıyorum. Onu kliniğe getirmelerini söyledim ama sadece beslenmesi gerektiğini söylediler. Nefes almakta zorlanıyordu ve..." Layla sanki bir ekranmış gibi, olan biten her şeyi tek tek hatırlıyormuş gibi ay turtasına sabitlendi. "Onu besledim. Onunla daha fazla ilgilenmek istedim ama diğer asker onu götürmek için acele ediyor gibiydi. O... güçlüydü, çok güçlüydü, yaralı olmasına rağmen. Ve bana baktığında, sanki bana dokunuyormuş gibi hissettim. Daha önce tanıdığım hiçbir şeye benzemiyordu."

Qhuinn başını kıpırdatmadan John'a doğru bir bakış fırlattı. "Neye benziyordu?"

Belki de diğerlerinden biriydi. Belki de değildi-

"Söylemesi zordu. Yüzü o kadar kötü yaralanmıştı ki -"O cüceler çok acımasız." Elini ağzına götürdü. "Gözleri mavi ve saçları koyu renkti... üst dudağı bükülmüştü-"

O konuşmaya devam ettikçe, Qhuinn'in işitme duyusu biraz TO aldı.

Uzanarak elini kızın koluna koydu ve onu durdurdu. "Bebeğim, bekle. O ilk asker seni nereye çağırdı?"

"Bir çayırdı. Tarım arazisinde bir tarla."

Kafasındaki son litre kan da boşalırken John çeşitli küfürler savurmaya başladı. Layla'nın sadece Throe'yla değil, canavarın kalbiyle de gece dışarıda, tek başına ve savunmasız olduğu fikri?

Ayrıca... Tanrım, düşmanı beslemişti.

"Sorun ne?" diye sorduğunu duydu. "Qhuinn...? John...? Sorun nedir?"

ELLİ YEDİ

Şehrin öbür ucunda, et paketleme bölgesinde, Tohr iki siyah hançerini de saldırıya hazırlanmak için çıkardı. Z ve Phury ondan sadece bir blok ötedeydi, ama onları aramak için bir neden yoktu - ve yine tüm bu ölüm arzusu saçmalığını salladığı için değil.

İlerideki bu iki cılız adam inanılmaz bir menderes vakasından muzdaripti; botlarının tabanlarını aşındırmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyleri yokmuş gibi dolanarak ilerliyorlardı.

Cemiyet'in aşırı alım yaptığını, kötü niyetli antisosyallerin havuzunda çok derinlere indiğini düşünüyordu. Ve bir kez işe alındıklarında, SOB'lar yeterli eğitim ya da destek alamıyordu-

Yanı başında duran telefonu bir mesajla titredi ama koşmaya başlarken onu görmezden geldi. Kar örtüsü bok tekmelerinin sesini azaltmaya yardımcı oldu ve içine üfleyen soğuk hava sayesinde kendini ele verecek bir kokusu yoktu - bu aptallar da fark etmezdi.

Ancak son anda bir şey onları uyardı ve geri döndüler.

Daha iyi bir yanıt isteyemezdi.

İkisini de tam boynundan vurdu, şahdamarlarını parçaladı ve çenelerinin altında ikinci ağızlarını açtı. Elleri havaya kalkarken, aralarındaki boşluğu yırttı ve gerekirse onlara yere kadar eşlik etmeye hazır bir şekilde dönmeye başladı-

Oh, ama hayır. Amcıklar çoktan dizlerinin üzerine çökmüştü.

Dişlerinin arasından ısıklık çalarak diğerlerine işaret etti ve Butch'u temizlik için aramak üzere telefonunu çıkardı.

Dondu kaldı. Gelen mesaj Doktor Jane'den geliyordu: Hemen eve gelmeni istiyorum.

"Sonbahar...?" Kardeşleri köşeden patinaj yaparak dönerken başını kaldırıp baktı. "Zıplamam lazım."

Phury kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum."

Olduğu yerde buharlaşarak kuzeye doğru gözden kayboldu. Kendini mi yaralamıştı? Belki de klinikte çalışıyordu? Ya da... lanet olsun. Ya Xhex'le birlikte şehir dışındaysa ve biri ona saldırdıysa?

Konağın önündeki merdivenlerde yeniden toplanırken, giriş kapısını kırıp döktü. Neyse ki Fritz içeridekine hızlıca cevap vererek marangoz ihtiyacını azalttı.

Tohr uşağın yanından hızla geçti. Adamın kendisine doğru konuştuğundan emindi ama ne bu konuşmayı ne de başka bir konuşmayı takip edebiliyordu. Merdivenlerin altındaki gizli kapıya ulaştığında, yeraltı tünelinden geçerken dörtmala koşmaya başladı.

Neyin yanlış gittiğine dair ilk ipucu, malzeme dolabından çıkıp ofise girdiğinde geldi.

Vücudu çıldırdı, beyninden gelen sinyaller parazitle kesildi ve hiçbir anlam ifade etmeyen bir odak değişikliği oldu: Kalın ve uzun bir ereksiyon derisini yumrukluyor, kafası Autumn'a ulaşmak için ani, ezici bir ihtiyaçla yüzüyor ve-

"Oh, siktir... hayır..." Koridorun sonundaki bir odadan bir çığlık yükselince sesinin tizliği kesildi. Tiz ve korkunç olan bu çığlık, inanılmaz acı çeken bir kadına aitti.

Vücudu anında tepki verdi, baskın bir ihtiyaç onu vurduğunda titredi. Sonbahar'a ulaşmak zorundaydı; ona hizmet etmezse, önümüzdeki on ya da on iki saati cehennemde geçirecekti. İçinde onunla ilgilenen bir erkeğe -ona- ihtiyacı vardı.

Tohr cam kapıya doğru hamle yaptı, kolunu uzattı, eli şeffaf, kırılğan bariyeri kenara itmeye hazırды.

Tam yolu açarken kendini yakaladı.

Ne halt ediyordu? Ne halt ediyordu?

Bir ılık daha yankılandı ve bir cinsel içgüdü dalgası onu neredeyse dizlerinin üzerine öktürürken sarktı. Yüksek muhakemesi tekrar körelirken, tek düşünebildiği Sonbahar'ın üzerine çıkmak ve onun işkencesini hafifletmek olduğu için düşünce kalıpları durma noktasına geldi.

Ama hormonları azaldıkça beyni yeniden çalışmaya başladı.

"Hayır," diye bağırdı. "Hayır, asla olmaz."

Kendini kapıdan uzaklaştırarak, masaya çarpana kadar geriye doğru çabaladı ve bir sonraki saldırıya hazırlanmak için nesneye tutundu.

Wellsie'nin ihtiyaç duyduğu, yavrularına gebe kaldıkları anın görüntüleri zihninde titreşiyor, bedeninin dürtüleri kadar amansız ve yadsınamaz bir şekilde saldırıyordu. Wellsie'si öylesine acı çekiyordu ki.... acıdan kıvranıyordu.

Şafaktan hemen önce eve gelmişti, aç ve yorgundu, birbirlerine yaslanıp uyumadan önce iyi bir yemek yiyip kötü bir televizyon seyredeceğini düşünüyordu... ama garajlarından içeri girer girmez, şu anda savaştığı tepkinin aynısını vermişti: ezici bir çiftleşme dürtüsü.

Bu tür bir tepkiye neden olan tek bir şey vardı.

Bundan altı ay önce, Wellsie ona, kutsal iftleşmelerinin temelinde, bir sonraki ihtiyacına girdiğinde ona ilaç vermeyeceğine dair yemin ettirmişti. Dostum, bu yüzden kavga etmişlerdi. Onu doğum yatağında kaybetmek istememişti; birçok bağılı erkek gibi, uzun yaşamlarının geri kalanında birlikte çocuksuz kalmalarını, hiçbir şeysiz kalmasına tercih ederdi.

Peki ya senin dövüşmen? Ona bağırmıştı. Her gece kendi lanet doğum yatağıyla yüzleşiyorsun!

O zaman ona ne dediğini şimdi hatırlayamıyordu. Şüphesiz onu sakinleştirmeye çalışmıştı ama işe yaramamıştı.

Sana bir şey olursa, demişti, benim de hiçbir şeyim yok. Her gece o potadan geçmediğimi mi sanıyorsun?

Ona ne demişti? Siktir et, bilmiyordu. Ama ona bakarken yüzünü gün gibi net bir şekilde hayal edebiliyordu.

Genç bir Tohr istiyorum. Senden ve benden bir parça istiyorum. Sen yapmazsan yaşamaya devam etmek için bir neden istiyorum çünkü yapmak zorunda kalacağım şey bu. Yaşamaya devam etmek zorundayım.

Geride kalanın o olacağını çok az biliyorlardı. Ölmesinin sebebinin genç olmayacağını. O gece uğruna kavga ettikleri her şeyin doğru endişeler olmadığını.

Ama hayat böyleydi. Ve evlerine girer girmez Havers'ı aramak istemiş, hatta telefona bile gitmişti. Ama sonunda, her zamanki gibi, onu inkâr edememişti.

İhtiyacı geçtikten sonra kanama yerine kendini hamile bulmuştu. Akkor halindeki sevincini ancak tarif edebilirdi-

Bir sonraki çılgılık o kadar gürültülüydü ki, cam kapının kırılmaması bir mucizeydi.

Jane ofise daldı. "Tohr! Dinle, yardımına ihtiyacım var."
_"

Kendini yerinde tutmak için elleriyle masanın kenarını tırmalarken, başını deli bir adam gibi salladı. "Bunu yapmayacağım. Ona hizmet etmeyeceğim, hiçbir şekilde. Bunu yapmayacağım, bunu yapmayacağım, bunu yapmayacağım-"

Gevezelik ediyordu, lanet olası gevezelik ediyordu. Masayı kaldırmaya ve sert ve ağır bir şey yere düşene kadar tekrar tekrar yere vurmaya başladığında kendi sözlerini bile duymadı.

Aklının bir köşesinde, yine bu odada kendini kaybetmesinin çok ironik olduğunu düşündü.

Wellsie'nin burada öldüğünü öğrenmişti.

Jane ellerini kaldırdı. "Hayır, bekle, yardımına ihtiyacım var ama bu şekilde değil-"

Bir başka içgüdü dalgası dişlerini gıcırdatmasına ve küfrederken vücudunun üst kısmını eğmek zorunda kalmasına neden oldu.

"Bana seni aramamamı söyledi-"

O zaman neden buradaydı? Oh, lanet olsun, dürtü- "O zaman neden bana mesaj attın!"

"Uyuşturucu almayacak."

Tohr başını salladı ama bu sefer duyma yetisini geliştirmek içindi. "Ne?"

"İlaçları reddediyor. Rıza göstermesini sağlayamıyorum ve başka kimi arayacağımı bilemedim. Xhex'e ulaşamıyorum ve ona yakın olan başka kimse de yok. Acı çekiyor-"

"Yine de ona ilaç ver-"

"O benden daha güçlü. O saldırmadan onu yatağa bile geri götüremiyorum. Ama mesele bu değil - etik olarak, bana izin vermeyen birini tedavi edemem. Bunu yapmayacağım. Belki onunla konuşabilirsin?"

Bu noktada Tohr'un gözleri programa ayak uydurdu ve gerçekten de kadına odaklandı. Beyaz ceketı yırtılmıştı, bir yakası beyaz bir deri parçası gibi gevşekçe sarkıyordu. Belli ki hırpalanmıştı.

Tohr, Wellsie'nin ihtiyaç içinde olduğunu düşündü. Odalarına indiğinde, her yer yağmalanmış gibi görünüyordu. Komodin ve üzerindeki her şey devrilmiş ve kırılmıştı. Saatli radyo yerdeydi. Yastıklar yataktan düşmüş, çarşaf lar parçalanmıştı.

Dişisini uzak tarafta, halının üzerinde, bir acı yumağının içinde bulmuştu. Çıplaktı ama hava soğuk olmasına rağmen kızarmış ve terlemişti.

Kızın ona bakışını ve gözyaşları içinde ona verebilecekleri için yalvarışını asla unutamayacaktı.

Tohr ona tamamen giyinik bir şekilde binmişti. "Tohr...? Tohr?"

"Diğer erkekleri karantinaya aldınız mı?" diye mırıldandı.

"Evet. Manny'yi bile göndermek zorunda kaldım. O..."

"Evet." Adam muhtemelen Payne'i sahadan çağırıyordu. Ya öyle ya da sol eliyle çok anlamlı bir zaman geçiriyordu: Bir erkek bir kez açığa çıktığında, etraftan ayrılrsa bile bir süre kalıcı olarak sertleşiyordu.

"Ehlenna'ya da söyledim ve o da uzak durması gerektiğini söyledi. Sanırım bazen bir dışının döngüsü diğerlerini etkileyebiliyor. Ve buralarda kimse hamile kalmak istemez."

Tohr ellerini kalçalarına koydu ve başını eğerek kendini toparladı. Kendi kendine Sonbahar'ı yattığı yatağa götürecek bir hayvan olmadığını söyledi. O.... değildi.

Kahretsin, bu karara ne kadar güvenmek istiyordu? Ve o ne halt düşünüyordu? Neden ilaçları almıyordu?

Belki de bu bir numaraydı. Ona hizmet etmesini sağlamak için. Bu kadar hesapçı olabilir mi?

Bir sonraki çılglık yürek burktu ve onu çok kızdırdı. Bu çılgılığın ardından kendine malzeme dolabına dönüp o şeyi iyi bir şekilde kullanmasını söyledi ama Doktor Jane'i bırakamazdı. Elbette Autumn'a yardım etmek için bir girişimde daha bulunacak ve yine dayak yiyecekti.

Şifacıya doğru baktı. "Birlikte aşağı inelim - ve razı olup olmaması umurumda değil. Onu yere yatırmak zorunda kalsam bile bu ızdıraptan kurtaracaksın."

Tohr birkaç nefes aldı ve derisini yukarı kaldırdı.

Jane onunla konuşuyordu, şüphesiz her türlü etik-şu ve etik-bu hakkında konuşuyordu, ama o bunları duymuyordu.

Koridordaki yürüyüş sonsuza dek sürdü: Her adımda vücudunun ihtiyaçları artıyor, onu bir içgüdü bombasına dönüştürüyordu. Kızın bulunduğu nekahet odasının kapısına vardığında, Doktor Jane'in önünde bile kasıklarını tutarak eğilmişti. Aleti çarpıyor, kalçaları geriliyordu-

Kapıyı açtı. "Fuuuuck..."

Yarısı ileri atılmak için hamle yaparken diğer yarısı çelik pervaza tutunmak zorunda kaldığından kemikleri neredeyse ikiye ayrılıyordu.

Autumn yatakta yüzüstü yatıyordu, bir dizini göğsüne çekmiş, diğer bacağını işkence edercesine uzatmıştı. Elbisesi beline sımsıkı dolanmıştı ve terden sıırılsıklam olmuştu, saçları düğümlemiş ve vücudunun üst kısmına dolanmıştı. Ağzının yanında kan lekeleri vardı; muhtemelen dudağını ısırmıştı.

"Tohrment..." Kırık sesi yükseldi. "Hayır... git...."

Yatağa doğru sıçradı ve yüzünü onunkinin önüne koydu. "Buna bir son verme zamanı-"

"Git... 'yol..." Kan çanağına dönmüş gözleri odaklanmadan onunkilerle buluştu, gözyaşları olağanüstü renkli yüzünden aşağı akarken hormonlar cildini eski moda, elle boyanmış bir fotoğraf gibi şeftali rengine boyadı.

"Gitme-"

Kelimeyi kesen homurtu başka bir çığlığa dönüştü.

"İlaçları getir," diye tersledi şifacıya.

"Onları almayacak-"

"Yakalayın onları! Onun rızasına ihtiyacınız olabilir, ama benim olmadığına eminim-"

"Önce onunla konuş-"

"Hayır!" Sonbahar bağırdı.

Bu noktada kıyamet koptu, bir sonraki dalga gelip onu ve Autumn'u susturana kadar herkes birbirine bağırdı, ikisi de bir kez daha baskı altında boyun eğdi.

Lassiter'ın ortaya çıkışı, dalgalanmanın hafiflemesiyle bir sonraki tartışma turu arasındaki kalp atışında kaydedildi: Melek yatağa doğru adım attı ve avucunu uzattı.

Sonbahar anında sakinleşti, gözleri kafasının içinde geriye doğru yuvarlandı, uzuvları gevşedi. Tohr'u rahatlatan şey, en azından çektiğı acının azalmış olmasıydı. Hâlâ ihtiyacı vardı ama artık kendini öldürmüyordu.

"Ona ne yapıyorsunuz?" Doktor Jane sordu.

"Sadece bir trans. Ve bu uzun sürmeyecek."

Yine de bu şey etkileyiciydi. Vampir zihinleri insan zihinlerinden daha güçlüydü ve meleğın bu durumdayken ondan bu tür bir tepki alabilmesi, bazı özel numaraları olduğunu gösteriyordu.

Lassiter'ın gözleri Tohr'unkilerle buluştu. "Emin misin?"

"Ne hakkında?" diye tersledi. Lanet olsun, burada aklını kaçırmamanın eşiğindeydi-

"Ona hizmet etmek."

Tohr soğuk bir kahkaha attı. "Kartlarda yok. Asla."

Bunu kanıtlamak için, Autumn için hazırlandığı belli olan bir şırınga tepsisinin bulunduğı sağı tarafa doğru hamle yaptı. İki tanesini kaptığı gibi kalçasına sapladı ve içinde ne varsa onunla kendini vurdu.

Bu noktada bir sürü bağırış çağırış oldu ama uzun sürmedi. İlaç kokteyli, her neyse, anında etkisini gösterdi ve onu yere düşürdü.

Kendinden geçmeden önceki son görüntüsü, Autumn'un bulanık gözlerinin onun düşüşünü izlediğiydi.

ELLİ SEKİZ

Qhuinn ve John titizlikle boş ifadelerle ona bakarken, Layla oturduğu sert sandalyede doğruldu.

Restoranın etrafına baktığında, sadece insanların sakince kendi tabaklarındakine benzer küçük şekerlemelerin tadını çıkardığını gördü; bu yüzden sorunun ne olduğunu anlamak zordu.

"Dışarıda bir şey mi var?" diye fısıldadı öne doğru eğilerek. Genel olarak konuşmak gerekirse, insanların

Vampirlerle hemen hemen aynıydılar - sadece hayatlarını müdahale olmadan yaşamaya çalışıyorlardı. Ama bu iki erkek aksini biliyordu.

Qhuinn ona baktı ve gözlerine ulaşmayan bir şekilde gülümsedi. "Erkeği besledikten sonra ne yaptınız? Onlar ne yaptı?"

Kaşlarını çattı, keşke ona sorunun ne olduğunu söyleselerdi. "Ah... şey, onu eğitim merkezine geri getirmeleri için onlarla konuşmaya çalıştım. Yoldaşı orada tedavi edildiği için onun da tedavi edilebileceğini düşündüm."

"Yaralarının ölümcül olabileceğine inanıyor musunuz?"

"Oraya zamanında varamasaydım mı? Evet, inanıyorum.

Ama o

Ayrıldığında daha iyi görünüyordu. Nefes alış veriş çok daha iyiydi."

"Ondan beslendin mi?"

Şimdi Qhuinn'in sesindeki ton korkunçtu. Öyle ki, aralarındaki ilişkinin sınırları iyi belirlenmemiş olsaydı, Qhuinn onun kıskanç olduğunu düşünebilirdi.

"Hayır, yapmadım. Bunu yaptığım tek kişi sensin."

Sonrasındaki sessizlik ona sorulardan daha fazlasını anlattı. Sorun restoranda ya da dışarıda, sokaklarda etraflarındaki insanlar değildi.

"Anlamıyorum," dedi öfkeyle. "İhtiyacı vardı ve ben onunla ilgilendim. Sırf asker olduğu ve soylu bir aileden gelmediği için ayrımcılık yapmamalısınız."

"O gece nereye gideceğinizi kimseye söylediniz mi? Orada ne yaptın?"

"Primale bizi özgür bırakıyor. Uzun zamandır savaşçıları besliyor ve onlara bakıyorum; benim işim bu. Bu benim amacım. Anlamıyorum-"

"O zamandan beri onlarla herhangi bir temasınız oldu mu?"

"Umuyordum ki... doğrusu, ikisinden birinin ya da her ikisinin de resmi bir sıfatla malikaneye geleceğini ve böylece yaralı olanı tekrar görebileceğimi umuyordum. Ama hayır, görmedim.

Onları gördüm." Tabaklarını itti. "Burada yanlış olan ne?"

Qhuinn ayağa kalktı ve para rulosunu çıkardı. Birkaç yirmiliği soyarak masanın üzerine attı. "Yerleşkeye geri dönmeliyiz."

"Neden-" Birkaç kişi başını çevirip bakınca sesini alçalttı. "Neden böyle davranıyorsun?"

"Gel hadi."

John Matthew da ayağa kalktı, yüz ifadesi öfkeliydi, yumrukları sıkılıydı, çenesi sertti.

"Layla, bizimle geri gel. Şimdi."

Olay çıkmasını önlemek için ayağa kalktı ve onları soğuk havada takip etti. Ama emir almaya ve iyi bir küçük kız gibi ortadan kaybolmaya hiç niyeti yoktu. Eğer bu ikili böyle davranacaksa, nedenini ona söylemeleri gerekiyordu.

Ayaklarını karın üzerine dikerek iki erkeğe ters ters baktı. "Neyiniz var sizin?"

Ses tonu, bir yıl önce bile kendi ağzından çıktığını duysa şok olacağı türdendi. Ama artık eskisi gibi bir kadın değildi.

İkisi de cevap vermeyince başını salladı. "Siz benimle konuşana kadar bu kaldırımdan kıpırdamayacağım."

Qhuinn, "Bunu yapmayacağız Layla," diye ısırdı.

"Yapmak zorundayım

."

"Bana burada neler olduğunu anlatmazsanız, o askerlerden biri benimle bir daha temasa geçtiğinde, onları göreceğime inansanız iyi olur-"

"O zaman sen de bir hain olursun."

Layla gözlerini kırptırdı. "Pardon, hain mi?"

Qhuinn John'a baktı. Erkek omuz silkip iki avucunu da havaya kaldırdığında, uzun bir küfür akışı oldu.

Ve sonra toprak ayaklarının altından kayıp gitti: "Beslediğiniz erkeğin Xcor adında bir asker olduğuna inanıyorum. Halk arasında Piçler Çetesi olarak adlandırılan haydut bir savaşçı filosunun lideri. Ve sonbaharda, senin onu beslediğin sıralarda, Wrath'ın hayatına kastetmişti."

"Ben... Ben özür dilerim. Ne..." Gevşek bacakları üzerinde sallanırken John araya girdi ve onu tuttu. "Ama nasıl emin olabiliyorsun..."

"Yüzündeki morlukları yapan bendim, Layla. Onu eşek sudan gelinceye kadar dövdüm ki Wrath eve sağ salim varabilsin ve silah yarasını tedavi ettirebilsin. O bizim düşmanımız Layla, tıpkı Azalan Toplum'un olduğu gibi."

"Diğer-" Boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Diğer asker, beni ona götüren asker. Eğitim merkezindeydi. Phury beni Vishous'la birlikte onu beslemem için getirdi. Bana onun değerli bir asker olduğunu söylediler."

"Bunu onlar mı söyledi? Ya da buna inanmanıza izin verdiler." "Ama... eğer o düşmansa, neden onu barındırdılar?"

"Bu Throe, Xcor'un ikinci komutanı. Patronu tarafından ölüme terk edilmişti ve eğer bizim gözetimimizde ölürse lanetlenecektik."

John boştaki eliyle cep telefonunu çıkarıp hızlıca mesaj attı ama Layla hiçbir şeyi takip etmiyordu. Ciğerleri yanıyor, başı dönüyor, midesi bulanıyordu.

"Layla?"

Biri ona sesleniyordu ama onu ele geçiren panik, bağlantı kurabildiği tek şeydi. Kalbi küt küt atarken ve ağzı hava almak için ardına kadar açılırken, üzerine bir karanlık çöktü-

"Lanet olsun, Layla!"

Caldwell'in çatılarında çalışan Xhex, Xcor'u uzaktan takip ediyor, ara sokaktan ara sokağa ve bölgeden bölgeye avcılarla mücadele ederken onu izliyordu. Gördüğü kadarıyla, erkek inanılmaz derecede etkili bir dövüşçüydü, tırpanı ciddi işler yapıyordu.

Ne yazık ki taht hayalleri kuran bir megalomandı.

Her zaman en az bir blok ötede durdu. Şansını zorlamak ve adamın takip edildiğini anlaması riskini göze almak için hiçbir neden yoktu. Yine de adamın bildiğine dair bir his vardı içinde. Düşmanla başa çıkma şekli bir gösterge olsaydı, Wrath ve Kardeşlik'in peşinden temsilciler göndereceğini varsayacak kadar akıllı olurdu ve saklanıyor gibi değildi. Sınırlı bir coğrafi alan içinde bir düzeni olan bir bireydi: Caldwell'de savaştı. Her lanet gece.

Merhaba.

Kar taneleri havada dönmeye başladığında, söz konusu erkek pozisyonunu değiştirdi ve sağ kolu Throe'yu yanına alarak koşmaya başladı. Onların üzerinde kalarak başka bir binaya doğru buharlaştı. Ve bir başkasına. Ve bir üçüncüye. Savaş sektöründen ayrıldıklarında nereye gidiyorlardı diye düşündü....

Yarım mil kadar sonra Xcor sokak seviyesinde durakladı, belli ki sol ve sağ arasında karar vermeye çalışıyordu. Throe yanına geldiğinde karşılıklı öfkeli sözler sarf edildi. Belki de Throe yanlış yöne gittiklerini fark ettiği içindir?

Onlar tartışırken, o gökyüzüne baktı. Saatini kontrol etti. Kahretsin. Xcor gecenin sonunda ortadan kaybolacaktı ve onu bu şekilde kaybedecekti. İçgüdüleri ancak bu kadar uzağa gidebildiği için, Xcor ortadan kaybolduğunda menzilden hızla çıkacaktı.

Ama en azından şimdi onun şebekesine sahipti. Ve er ya da geç, ya kendisi ya da askerlerinden biri yaralanacak ve şehir dışına sürülmek zorunda kalacaktı. Bu kaçınılmazdı ve onları bu şekilde yakalayacaktı: takip edemediği moleküllerin dağılmasıyla. Ama bir araba, bir minibüs, bir kamyon, bir SUV... Bu onun giriş yoluydu. Ve lanet olası bir yaralanma için aylarca geciktiklerini biliyordu.

Xcor aniden tekrar harekete geçerek, tepesinde bulunduğu binanın etrafından dolanmaya başladı ve onu tekrar harekete geçmeye çağırdı. Çatıdaki kabuk bağlamış karları acımasızca ezerek, onunla birlikte daireler çizerek, havalandırma deliklerinin ve diğer mekanik parçaların yanından koşarak geçti. Diğer tarafa ulaştığında, o-

John Matthew.

Kahretsin, John uzakta değildi. Bu da ne-

Ona bu gece evde kalacağını çünkü rotasyonda olmadığını söylemişti.

Kiminle çıkıyordu? Qhuinn fahişelik yapmayı bırakmıştı... Zaten bunun için şehrin yanlış bölgesiydi. Burası tiyatro bölgesiydi.

Binanın dudağına doğru maddeleşerek aşağıya baktı. Caddenin karşısında, bir ara sokağın başında John, Qhuinn ve... Layla ile birlikte gölgelerin arasında duruyordu. Birincisinin kollarında yerden kalkmış, bayılmış gibi görünen kimdi?

Kahretsin. Aşağıda çok fazla dram var. Büyük bir drama; Seçilmiş'in duygusal sistemini tamamen bozmakla tehdit eden türden bir drama.

Moleküllerini dağıtan Xhex, John'un önünde yeniden şekillenerek diğerlerini şaşırttı. "O iyi mi?"

Butch'u bekliyoruz, John imzaladı.

"Yolda mı?"

Şehrin öbür ucunda temizlikle uğraşıyor. Ama ona şimdi ihtiyacımız var.

Belli ki. Burada her ne olduysa çok derindi.

"Artık beni yere bırakabilirsin," dedi Layla huysuzca.

Qhuinn sadece başını salladı ve onu kardan tutmaya devam etti.

"Bak, iAm uzakta değil." Xhex cep telefonunu çıkardı ve parlattı. "Onu aramama izin verecek misin?"

"Evet, bu iyi olur," diye yanıtladı Qhuinn.

Gölge'ye doğru ilerlerken, telefon çaldığında John'a baktı. "Hey, ben, nasılsın? Evet. Uh-huh-how'd you

Biliyor musun? Evet, tiyatro bölgesinde bana bir araba lazım, stat.... Tam adamısın, ben." Aramayı sonlandırdı. "Tamamdır. Tahmini varış süresi beş dakikadan az."

Teşekkürler, John imzaladı.

"Ne oldu?" Layla sertleşmeye başlayınca Qhuinn "Ne oldu?" diye sordu.

Xhex gözlerini Seçilmiş'in yüzüne dikti, dişinin ızgarası uyarılmışlıkla aydınlanmıştı. Ve utançla. Ve acıyla.

"O burada," diye fısıldadı Seçilmiş. "Hiç de uzakta değil." John ve Qhuinn hemen silahlarına davrandılar- Layla'yı hâlâ kucağında tuttuğu düşünüldüğünde, bu ikincisinin iyi bir numarasıydı.

Kimin hakkında konuşuyordu-

"Xcor," diye nefes aldı Xhex Seçilmiş'in odaklandığı yöne bakarken. Ve sonra noktaları birleştirerek yüksek sesle düşündü, "Yüce İsa... Xcor?"

iAm, BMW X5 ile yanaşmak için o anı seçti ve bir saniye sonra dışarı çıkıp kapıyı açık tutuyordu.

Qhuinn SUV'a doğru hamle yaptı ve Layla bir hasta gibi oraya itilirken hiç karşı koymadı.

"Aracı alın," dedi iAm erkeklere. "Kendi aracınız gibi kullanın."

Qhuinn'den gelen ani bir teşekkürün ardından, John Xhex'e bakarken kısa bir şimdi-ne anı yaşandı.

Kendini bir erkeğin göğsünü yumruklamasına hazırlayarak küfretmek istedi-

Onu geri götüreceğiz, John imzaladı. Sen burada kal ve ne yapman gerekiyorsa yap.

Aynı şekilde iAm'in cipine atladılar ve yola çıktılar.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu iAm.

"Teşekkürler ama hayır," diye mırıldandı kırmızı frenlerin parlayıp uzak köşede kaybolmasını izlerken. "Ben hallederim."

ELLİ DOKUZ

Xcor Seçilmiş dişiyi bloklar öteden hissetmişti. Ona doğru çekilerek yönünü değiştirmiş ve ona doğru ilerlemişti; ta ki Throe yoluna çıkıp onunla tartışana kadar.

Bu da bir bakıma iyi bir şeydi. Bu, erkeğin onu bir daha görmeyeceğine dair ettiği yemine sadık kaldığı anlamına geliyordu.

Xcor ise böyle bir söz vermemişti; bu yüzden askerini toz içinde bırakarak yoluna devam etmişti. Kader, ama o kadar çok gününü ranzasının üstündeki örümcek ağlarıyla kaplı kırıslara bakarak, onun nerede olduğunu, ne yaptığını merak ederek geçirmişti ki. Nasıl olduğunu.

Eğer Kardeşlik onun bu alanda kime yardım ettiğini öğrenirse çok öfkelenirdi ve Kör Kral Gazap'ın adının hakkını verdiği uzun zamandır biliniyordu. Xcor, ikinci teğmeninin onu bu karmaşanın içine sokmasına hâlâ nasıl da üzülüyordu. O kurnaz değildi, sadece yardım etmek isteyen bir masumdu ve onlar ondan bir hain yaratmışlardı.

O daha iyisini hak ediyordu.

Gerçekten de, onun durumunda hedefinin merhameti için dua etmek delice geliyordu. Ama dua etti. Gerçek ortaya çıkarsa Gazap'ın onu bağışlaması için dua etti...

Ona yaklaşırken, fazla yaklaştırmaya cesaret edemedi... ve onu küçük bir kafenin gölgesinde buldu, gözleri ne kadar zorlanırsa zorlansın, nüfuz edemediği gölgelerle kaplıydı.

Yalnız değildi; ikisi erkek, biri kadın askerler tarafından korunuyordu.

Acaba onu hissedecek miydi? diye merak etti, kalbi sanki kovalanıyormuş gibi emin bir şekilde atıyordu. Onlara yakınlarda olduğunu söyleyecek miydi-

Siyah bir araç hızla grubun yanına geldi ve içinden çıkan şey, hakkında sadece fısıltılar duyduğu bir şeydi: miydi?

O bir Gölge mi? Yaşayan, nefes alan gerçek bir Gölge mi?

Kardeşliğin değerli müttefikleri vardı, bu kesin-

Seçilmişti, o gece Assail'de birlikte savaştığı askerin kollarında hızla arabaya taşındı.

Xcor dişlerini gösterdi ama hırıltısını kendine sakladı. Başka bir erkeğin ona dokunması içini şiddetle doldurmuştu. Peki ya kızın bir şekilde yaralanmış olma ihtimali? Onu titreme noktasına kadar dehşete düşürdü.

Son anda, arka koltukta kaybolmadan hemen önce, ona doğru baktı.

Bağlantı anı, yağan kar tanelerinden yanındaki neon tabelanın yanıp sönmesine ve gözden kaybolma hızına kadar her şey tek bir kareye, zihninin tek tek çektiği fotoğraflara dönüşene kadar zamanı yavaşlattı.

Üzerinde beyaz bir cübbe değil, pek de tercih etmediği insan giysileri vardı. Ancak saçları hâlâ ensesinin üzerinde toplanmıştı ve yüzünün muhteşem hatlarını vurguluyordu. Nefes aldığı anda, sinüsleri hem soğuktan hem de onun narin kokusundan dolayı uğuldadı.

Onunla ilgili hatırladığı her şey buydu. Ama şimdi açıkça sıkıntı içindeydi, teni çok solgun, gözleri çok iriydi, kendini korumak istercesine boğazına götürdüğü eli titriyordu.

Sanki acısını dindirmek için yapabileceği bir şey varmış gibi, sanki ona bir şekilde yardım edebilirmiş gibi, dövüşen avucu gerçekten de ona doğru uzandı.

Sonsuza kadar gölgede kalması gereken bir jestti bu. Onun burada olduğunu biliyordu ve muhtemelen bu yüzden onu götürüyorlardı.

Ve şimdi ondan korkuyordu. Muhtemelen onun düşmanı olduğunu bildiği için.

İki erkek de onunla birlikte arabaya bindi, uzun boylu olan direksiyona geçti, kavga ettiği kişi de arkada onun yanına geçti.

Farkında olmadan avucu ceketinin içine girdi ve silahını buldu. Aracın önüne atılmak, iki erkeği öldürmek ve istediğini almak o kadar cazip gelmişti ki sokağın aşağısındaki pozisyonunu değiştirdi.

Ama bunu ona yapamazdı. O onun babası değildi, o Kan Mektubu değildi. Hayatının geri kalanında onun vicdanına böyle bir şiddetle işkence edemezdi - çünkü kesinlikle ölümler için kendini suçlayacaktı.

Hayır, eğer ona sahip olduysa, bu ona özgür iradesiyle geldiği için olacaktı. Bu da imkânsızdı elbette.

Ve böylece... gitmesine izin verdi. Sürücünün alnına bir kurşun sıkmak için otomobilin yoluna girmedi. Daha sonra ileri atılıp arka koltuktakini vurmadı ve o an itibariyle yaklaşık yarım blok arkasında olan kadın askeri öldürmek için dönmedi. Araca sızıp Seçilmiş'i içeri kilitlemedi ve onu sıcak ve güvenli bir yere götürmedi.

Bunun üzerine o korkunç insan sargılarını teninden çıkaracak... ve yerine kendi çıplak bedenini koyacaktı.

Başını eğerek gözlerini kapattı ve düşüncelerini yeniden ayarlayarak onları dizginledi, fanteziden uzaklaştırdı. Aslında, onu Kardeşler'i bulmak için bir yol olarak bile kullanmayacaktı: bu onun ölüm fermanını imzalamak olurdu, sanki kendi adını gerçekten yazabiliyormuş gibi.

Hayır, onu bu savaşta bir araç olarak kullanmayacaktı. Onu zaten çok fazla tehlikeye atmıştı.

Karda dönerek arkasındaki kişinin bulunduğu yöne doğru baktı. Askerlerin onunla savaşmak yerine Seçilmiş'le birlikte gitmiş olması mantıklıydı. Onun gibi bir dişi çok değerli bir maldı ve muhtemelen gidecekleri yere yolculuk için çok sayıda takviye çağırmışlardı.

Geride kalması için seçtikleri kişinin daha adil bir cinsiyetten olması ilginçti. Onun kovalayacağını düşünmüş olmalılar.

"Seni gün gibi net hissediyorum, dişi," diye seslendi.

Şerefine, sokağın aşağısındaki bir kapı aralığının ışığına doğru adım attı. Kısa saçları ve deriyle kaplanmış sıkı, güçlü yapısıyla kesinlikle bir kadın dövüşçüydü.

Bu gece sürprizlere açık bir gece değil miydi? Eğer kız Kardeşlik'le ilişkiliyse, tehlikeli olduğunu varsaymak zorundaydı, bu yüzden eğlenceli olabilirdi.

Yine de onunla yüzleşirken silahını çıkarmamıştı. Yine de hazırlıklıydı -gerçekten de duruşu ona yapması gerekeni yapmaya hazır olduğunu söylüyordu. Ama saldırıya geçmemişti.

Xcor gözlerini kıstı. "Dövüşmek için fazla mı hanımefendi?" "Seni almak bana düşmez."

"Peki ben kimim?" Kadın cevap vermeyince, ortada bir oyun olduğunu anladı. Asıl soru, ne tür bir oyun olduğuydu. "Söyleyecek bir şeyin yok mu, dişi?"

Ona doğru bir adım attı. Ve bir adım daha. Sadece sınırların nerede olduğunu test etmek için. Kadın geri çekilmek yerine, sanki silahlarını almaya hazırmış gibi ceketinin önünü yavaşça açtı.

O ışık havuzunda dururken, etrafına yağan kar ve beyaz, kabarık zemine dikilmiş botlarıyla, siyah figürü oldukça güzel bir görüntü oluşturunuyordu. Yine de ondan etkilenmemişti - belki de etkilenseydi daha kolay olurdu. Onun içsel sertliğine sahip biri, onun... yüzü karşısında daha başarılı olabilirdi.

"Oldukça agresif görünüyorsun, dişi."

"Eğer beni seni öldürmeye zorlarsan, yaparım."

"Ah. Pekala, bunu aklımda tutacağım. Söyle bana, burada benimle arkadaşlık etmek için mi kalıyorsun?"

"Bundan pek zevk alacağımı sanmıyorum."

"Haklısın. Sosyal nezaketimle tanınmam."

Onu takip ediyordu, diye düşündü. Burada olmasının nedeni buydu. Aslında gecenin erken saatlerinden beri üzerinde bir gölge olduğunu hissediyordu.

"Korkarım gitmem gerekecek," diye söylendi. "Yine de yollarımızın tekrar kesişeceğine dair bir his var içimde."

"Hayatınız üzerine bahse girebilirsiniz."

Başını ona doğru eğdi... ve hemen uzaklarda kayboldu. İz sürme yeteneği ne olursa olsun, molekülleri takip edemiyordu. Kimse o kadar iyi değildi.

Seçilmişleri bile bunu yapamazdı ve bunun için Kader'e şükretmeliydi. Gerçek şu ki, eğer isterse onu bulabileceği düşüncesi uzun süredir zihnindeydi, onun içindeki kanı uzun süre takip edebileceği bir işaretti.

Ama bunu yapmamıştı ve yapmayacaktı da. O savaştan değildi-

Şehir merkezinden uzaktaki Hudson kıyılarında fiziksel formuna geri döndüğü anda telefonu çaldı. Siyah cihazı çıkarıp ekrana baktı. Çözemediği yazı ve rakamların yanında eski moda bir züppenin resmi görünüyordu; bu da glymera içindeki bağlantısının ona ulaştığını gösteriyordu.

Üzerinde yeşil yazılar olan düğmeye bastı. "Sesini duymak ne güzel, Elan," diye mırıldandı. "Bu güzel akşamı nasıl geçiriyorsun? Öyle mi? Evet. Evet. Yer konusunda size geri döneceğim ama onlara evet deyin. Onlarla hemen buluşacağız."

Kırmızı düğmeye basarken mükemmel, diye düşündü. Glymera'nın parçalanan fraksiyonu yüz yüze görüşmek istiyordu. Sonunda işler hareketlenmeye başlamıştı.

Zamanı gelmişti.

Gözlerini nehre dikerek öfkesinin akmasına izin verdi ama bu dalgalanma uzun sürmedi. Kaçınılmaz olarak düşünceleri Seçilmiş'ine ve onun yüzündeki o korkunç ifadeye geri döndü.

Artık onun kim olduğunu biliyordu.

Ve tüm kadınların yaptığı gibi, onu bir canavar olarak görüyordu.

iAm'in SUV'unun arkasına binen Qhuinn, takip edilme ihtimallerine karşı aracın her tarafını gözetliyordu. Ayrıca her ihtimale karşı V ve Rhage'i de BMW'yi kuşatmaları için çağırmıştı.

Endişelendiği şeyin Piçler olduğunu onlara söylememişti. Küçükler olduğunu varsaymışlardı ve o da onları bu konuda serbest bırakmıştı.

Ve John yerleşkeye geri dönmeyecekti - ana üsse yaklaşmak için bir neden yoktu. Bunun yerine, banliyölere gidip daireler çizecekler, Layla iyileşip malikâneye geri dönmek için yeterince zaman bulana kadar insanların yoğun olduğu mahallelerde kalacaklardı.

Bu not üzerine, ona doğru baktı. Yanındaki pencereden dışarı bakıyor, göğsü çok hızlı inip kalkıyordu.

Ama evet, düşmana yardım ettiğinizi -belki de hayatını kurtardığınızı- öğrenmek kimsenin iyi karşılayacağı türden bir şey değildi.

Eğildi ve elini kızın bacağına koyarak sıktı. "Sorun yok, bebeğim."

Başını ona çevirmedi. Sadece salladı. "Bunu nasıl söylersin."

"Bilmiyordun."

"Kasabada kaldı. Bizi takip etmedi."

Bildiğim iyi oldu. "Değişirse bana haber verirsin."

"Kesinlikle." Sesi ölüydü. "Bir dakika içinde."

Qhuinn nefesinin altından küfretti. "Layla. Bana bak." Layla bakmayınca işaret parmağını onun çenesine koydu. "Hey, onun kim olduğunu bilmiyordun."

Layla gözlerini kapadı, sanki adamla tanıştığı geceye geri dönüp her şeyi baştan yaşamak ister gibiydi.

"Buraya gel," dedi ve onu kucaklayarak kendine çekti.

Ona doğru hızla yaklaştı ve sırtını okşarken kaslarındaki gerginlik çok fazlaydı.

"Ya kral beni geri çevirirse?" dedi onun göğüs kafesine. "Ya Phury-"

"Anlamayacaklar. Anlayacaklar."

Kadın ona karşı ürperirken, dikiz aynasından John'a baktı ve başını en iyi arkadaşına doğru salladı. Kelimeleri ağzında geveleyerek sessizce, "Onu içeri götürelim," dedi. Xcor kasabada kaldı.

John kaşlarını kaldırdı ve sonra başını salladı.

Ne de olsa kan duyusu yalan söylemezdi ama ne yazık ki bu iki tarafı da kesen bir kılıçtı. İyi haber şu ki, V'nin yerleşkenin etrafına yaydığı sis, dışarıdaki herhangi birinin onu bulmasını engelleyecekti - Throe'nun en başta beslenmesinin sebebi de buydu. Ve en azından Layla'yla olan bağı her geçen gece azalıyordu, Seçilmiş'in kanı bu kadar saf olsa bile.

"Kendime ait hiçbir şeyim yok," dedi Layla kabaca. "Hiçbir şeyim yok. Hizmetim bile elimden alınabilir."

"Şşşt... böyle bir şey olmayacak. Buna izin vermeyeceğim."

Bunun yalan olmaması için dua etti. Krala ve Primale'e hemen söylemek zorundaydılar: Onu Doktor Jane'e götürdükten sonra ilk durakları Gazap'ın çalışma odası olacaktı. Bu ikisi onun nereden geldiğini anlamak zorundaydı; düşman tarafından manipüle edilmiş, bir milyon yıl geçse de asla gönüllü olmayacağı bir şeyi yapması için diğer kaynaklar gibi sömürülmüştü.

Keşke fırsatı varken Xcor'u öldürseydim diye düşündü...

Otuz dakika kadar sonra John arka yola saptı.

Eğitim merkezine giden yolda bir on dakika daha gittikten sonra otoparka girdiler.

Bir şeylerin ters gittiğine dair ilk ipucu Qhuinn kaldırırma çıktığında geldi: Cildi bir anda gerildi, kanı sebepsiz yere damarlarında kaynamaya başladı. Ve sonra devasa, zonklayan bir ereksiyon patladı.

Kaşlarını çatarak etrafına bakındı. Adam kapısını kırıp direksiyonun arkasından çıkarken John da aynısını yaptı.

Otoparkta bir çeşit büyü vardı. Ne oluyor lan?

Qhuinn, Layla'nın dirseğini tutarken, "Ah, tamam, hadi seni Doktor Jane'e götürelim," dedi ve kalçalarının önünün deri ceketinin kuyrukları tarafından kapatıldığından emin oldu.

"Ben iyiyim. Dürüst olmak gerekirse-"

"O zaman iyi doktorun söyleyeceği şey de bu-"

John mekanın kapısını açtığında ve hepsi içeri adım attığında, Qhuinn bir hormon duvarının tam içine çarpmasıyla düşünce trenini kaybetti. Leğen kemiğine baktığında aniden orgazm olmak üzere olduğuna inanamadı.

"İhtiyacı olan biri var," diye duyurdu Layla. "İkinizin içeri girmesi gerektiğini sanmıyorum-"

Koridorun ilerisinde, Doktor Jane muayene odalarından birinden dışarı fırladı. "Gitmeniz gerekiyor-Qhuinn ve John, gitmeniz gerekiyor-"

"Kim-" Qhuinn gözlerini kapatmak ve nefes alışını yavaşlatmak zorunda kaldı: Bu hareket, sikinin düğmeli fermuarına sürtünmesine neden oluyor ve dağınık bir patlama tehdidi yaratıyordu. "Kim-"

Bir tür dalga yoğunlaştıkça, konuşma yeteneğini kaybetti.

Lanet olsun, sanki geçiş döneminden yeni çıkmış ve etrafı çıplak kadınlarla çevriliymiş gibiydi.

"Ben Autumn," dedi Jane, onlara doğru koşarak ve onları otoparka geri götürerek. "İyi misin, Layla?"

"Ben iyiyim-"

Qhuinn, Gölge'nin arabasına doğru dönerken, "Hızlı bir muayeneye ihtiyacı var," diye mırıldandı. "Bayılmak üzereydi. İşin bitince bana mesaj at, Layla, tamam mı?"

John da bir korkuluk gibi yürüyordu -sıkı ve koordinasyonsuz. Yine de, pantolonunun içinde bir beyzbol sopası varken, Fred Astaire gibi dolaşman çok zordu.

Ağır çelik kapı onları dışarıya kapattığında, işler biraz daha iyiye gitti ve bir dizi kapıdan geçtiklerinde, öfkeli bir ereksiyondan kısa bir süre sonra, daha mantıklı hissediyordu.

"Tanrım," dedi Qhuinn. "Bu boku şişele ve Viagra'cılarının işi bitsin."

Direksiyonun arkasında, John bir anlaşma ısılgı çaldı.

Adam onları dağın eteklerinden dolaştırıp ön taraftan ana eve yaklaştıırken, Qhuinn derisinin içinde kıpırdandı.

Neredeyse bir yıl önce Demir Maske'deki kızıl saçlı adamla özel bir zaman geçirdiğinden beri cinsel anlamda pek bir şey yapmamıştı. Ondan sonra kadın ya da erkek, hiçbir şeye ya da hiç kimseye ilgi duymamıştı. Artık sert uyanmıyordu bile.

Kuraklık döneminin uzunluğuna bakılırsa, orgazm payını tükettiğini düşünmeye başlamıştı: Dönüşümünden sonra ne kadar çok seviştiği düşünülduğünde, bu kesinlikle mümkün görünüyordu.

Ama işte buradaydı, koltuğunda kaşınıyordu.

Yan tarafta John da aynı şeyi yapıyor, bir o yana bir bu yana hareket ediyordu. Kendini kaldırıyor, geri itiyordu.

Malikâne nihayet sisler arasından görüldüğünde, Qhuinn içeri girmekten korktu. Odasına tek başına çıkıp bir ya da iki kez otuz bir çektikten sonra karanlık bir televizyon ekranının karşısındaki nöbetine devam etmenin uzaktan yakından seksi ya da çekici bir yanı yok gibiydi.

Kendime ait hiçbir şeyim yok. Hiçbir şeyim. Hizmetim bile elimden alınabilir.

Layla bu konuda çok haklıydı: Her ne kadar herkes onu burada hoş karşılamış olsa da, sonuçta

Çünkü John için bir amaca hizmet ediyordu, ahstrux nohtrum gibi.

Ancak Layla gibi o da kovulabilir.

Peki ya geleceği? Kesinlikle hiçbir zaman iftleştirilmeyecekti, çünkü bir dişiyi sevgisiz bir birlikteliğe mahkûm etmeyecekti ve hiçbir zaman yavrusu olmayacaktı - gerçi uyumsuz gözlerini düşünürsek, belki de bu iyi bir şeydi.

Sonuç olarak, gerçek bir evi, gerçek bir ailesi ve kendi kanı olmadan sayısız yüzyılların namlusuna bakıyordu.

Bir elini saçlarında gezdirip sikinin sihirli bir şekilde s nme ihtimali olup olmadığını düşünürken... Seçilmiş'in söz konusu boş olduğunda ne anlama geldiğini biliyordu.

ALTI

Xhex'in bilgiye ihtiyacı vardı. Stat.

Xcor ondan uzaklaştığında, saniyeler içinde radar alanının dışına çıkmıştı. Ve evet, yönünü biliyordu, ama sadece bir pislik saklandığı yere giden yolu kamufle etmezdi.

Elbette, onu takip edebildiği kadarıyla, kendini evinden çok uzak olmayan Hudson kıyılarında sıkışmış buldu: Yol o noktada soğudu ve bunun nedeni nehirden esen soğuk kuzey rüzgârı değildi.

Rastgele bir kar yığınının tekmeledi ve etrafta volta attı. Tiyatro bölgesine geri dönmek için adımlarını tekrarlardı. Çatıdan çatıya çıkarak şehrin geri kalanını taradı.

Hiçbir şey.

Sonunda John ve diğerlerini gördüğü binanın tepesine geri döndü, etrafta dolanıyor ve bir denizci gibi küfrediyordu. Fiziksel ipuçlarının yokluğunda, elindeki diğer tek şeyle devam etmek zorunda kaldı: o tatlı yerin dışındaki drama.

Telefonunu çıkarıp John'a mesaj attı ve bekledi. Ve bekledi. Ve... bekledi.

Dönüş yolunda pusuya mı düştüler?

Tekrar mesaj attı. Quinn'i aradı ve cevap alamadı.

Kahretsin, ya bir şey olduysa? Xcor'un şehirden ayrılmış gibi görünmesi, etrafından dolaşıp iAm'in cipiyle kesişemeyeceği anlamına gelmiyordu. Bu arada, o da burada bir aptal gibi kuyruğunu kovalıyordu-

Tam panikle yeni bir mesajlaşma turuna başlamak üzereyken John ona karşılık verdi: @ hm safe. Srry wz klinikte.

Kızgınlığını geri çevirerek derin bir nefes aldı ve mesajına cevap verdi: Layla hakkında konuşmamız gerek. İzin ver eve geleyim.

Qhuinn'in Seçilmiş'i bu halde bırakmak istememesi mümkündü ve Xhex, John'un ahstrux nohtrumunu sadece bir toplantı için dışarı çıkarmasını istemiyordu.

Bir yanıt beklemek yerine, kendini konağa doğru fırlattı ve merdivenlerden çıkıp giriş kapısından içeri girdi. İç kapı hemen açıldı ve Fritz yıpranmış görünüyordu.

"İyi akşamlar leydim."

"Sorun nedir?"

Uşak eğildi ve geri geri gitti. "Oh, gerçekten. Evet. Kimi görmeye geldiniz?"

Bir zamanlar böyle **b i r** soru sorulmazdı. "John. Klinikte mi?"

"Oh... hayır. Hayır, kesinlikle orada değil. O yukarıda." Xhex kaşlarını çattı. "Bir sorun mu var?"

"Oh, hayır. Lütfen hanımefendi, devam edin."

Saçmalık, bir şeyler dönmüyordu. Mozaik elma ağacını koşarak geçti ve merdivenleri ikişer ikişer çıktı. İkinci kata geldiğinde tereddüt etti.

Koridorda bile seks kokusunu alabiliyordu - aslında karışık bir kokuydu, bu da birden fazla seks olduğunu gösteriyordu. Tam anlamıyla.

Ve bu onu kusacakmış gibi hissettirmedi mi?

John'un kapısına yaklaşırken, diğer tarafta ne olabileceğine karşı kendini hazırladı. Layla bir ehros olarak eğitilmişti ve Qhuinn uzun zamandır her şeye hazırды ve belki de bu ayrılık eşini başkalarının kollarına yönlendirmişti.

Ölü bir kalple, yüksek sesle kapıyı çaldı. "John? Benim."

Gözlerini kapatarak çıplak bedenlerin donduğunu hayal etti,

İnsanlar bir ileri bir geri bakıyor, John kendini örtecek bir şeyler bulmaya çabalıyordu. Izgaraları okumak yoktu - bunu başarmak için çok dağınıktı. Kokuları sıralamak da yoktu - en azından birinin John'a ait olduğunu bildiği için ayakta durmakta yeterince zorlanıyordu.

"Orada olduğunu biliyorum."

Kapı açılmak yerine, telefonuna bir mesaj geldi:
Çok meşgulüm. Seni bulabilir miyim?

Onu da, bindiği atı da sikeyim.

Xhex kapı kolunu yakaladı, kıracak kadar sert bir şekilde çevirdi ve iterek yoluna devam etti-

Vay canına. Kahretsin.

John yatağında tek başınaydı, bükülmüş çarşafların üzerinde yatıyordu, çıplak vücudu banyodan sızan ışıktaki parlıyordu. Bir eli bacaklarının arasındaydı, koca yumruğu kalın sikine kilitlenmişti... diğer eli ise kaldıraç olarak yatak başlığını kavrıyordu, dişlerini gösteriyordu, omuzlarındaki ve boynundaki kaslar gerildikçe daha da belirginleşiyordu.

Kahretsin. Karnının alt kısmı diğer orgazmlardan dolayı kaygandı ve yine de serbest kalmak için aç görünüyordu.

Eli hareketsizleşirken ateşli gözleri onunkilerle buluştu. Git, diye mırıldandı. Lütfen...

Hızla içeri girdi ve kapıyı kapattı. Bu kimsenin görmesi gereken bir şey değildi.

Lütfen! O istedi.

Lütfen, gerçekten, diye düşündü kendi kendine, kendi vücudu tepki veriyor, kendi kanı pompalanmaya başlıyordu.

Tiyatro bölgesinde giydiği kıyafetlerin buruşmuş parçalarının üzerinden geçerken, sadece onun cinsel yönünü ne kadar özlediğini düşünebildi. Sanki bu uzun aylar boyunca içine kapanmış gibiydi ve evet, çekip gitmesi, onu yalnız başına bırakması ve daha sonra yeniden bir araya gelmesi çok daha iyi olurdu.

Ama Tanrım, onun dişisi olmayı özlemişti.

Duramıyorum, diye mırıldandı. İhtiyacı olan Sonbahar çok yaklaştı.

Ah. Bu her şeyi açıklıyor. Ama... "Annem iyi mi?"

Jane'in yerinde ve evet.

Tanrım, zavallı kadın. Yaşadığı onca şeyden sonra tekrar acı çekmek zorunda kalacaktı. Ama en azından Jane acısını hafifletecekti -Tohr'un yapmadığını varsayarsak....

Doğru, buna hiç yaklaşmıyordu.

Xhex, gitmen gerekiyor....

"Ya istemezsem?"

Bunun üzerine, vücudu çılgınca dalgalandı, sanki ona zaten dokunuyormuş gibi emindi ve sert bir şekilde orgazm oldu, alt karnının kaslı genişliğinin her tarafına boşalırken tutuşu yukarı ve aşağı kaydı.

Ne kadar güzel bir cevap değil mi? O da onu istiyordu.

Xhex yatağın kenarına kadar geldi ve uzanarak parmak uçlarıyla onun çalkalanan kalçasını okşadı. Bu hafif temas onun serbest kalması için yeterliydi, kalçaları yukarı doğru itiliyor, cinsel organı tekmeleniyor, savaşçı bedeni zevkle sarsılırken kasılıyordu.

Eğilerek adamın pompalayan elini kenara itti ve onu ağzıyla yakaladı, emerek boşalttı, çarşafın içinde çırpınırken onu doğru şekilde bitirdi. Ve işi biter bitmez, en azından bu özel serbest bırakma ile, oturup ona uzanmadan önce sadece bir nanosaniye için durdu.

Kolaylıkla ona doğru gitti, onu vücudunun üstüne çekerken öptü. Elleri, o büyük, tanıdık eller, her yerde dolaştı... ta ki kıkına yerleşene kadar ve yüzünü göğüslerine yaslayabilmesi için onu yukarı doğru kaldırdı-

Dişlerini hızlı bir şekilde göstererek, kaslı tişörtünü ısırdı ve meme ucuna yapıştı, emdi ve yaladı, o da ona yardım etti, ceketini çıkardı, silahlarını attı ve-

John onu sırt üstü çevirdi ve ses çıkarmadan derilerine doğru hırladı.

İşler onlar için pek iyi gitmedi - ki sığır derisinin ne kadar sert olduğu düşünüldüğünde, tüm bu çırılçıplak soyunmalar hakkında bir şeyler söylüyordu

Bu oluyordu. Yine de en azından onun silisleriyle uğraşmaması gerektiğini biliyordu.

Pozisyonlarını alır almaz, bir yumrukla onu itti ve gerilmenin acısı onu kemiklerini büken bir orgazma doğru fırlatmaya yetti. Adam da onu takip ederek ona katıldı, kadın haykırırken vücutları birbirini çalıştırıyordu.

Ve yine de ona binmeye devam etti, acımasız vuruş ona tam olarak ihtiyaç duyduğu şeyden daha fazlasını veriyordu.

Dişlerini göstererek, adam bir an duraklayana kadar bekledi ve sonra saldırdı. Onu sertçe ısırarak sırt üstü yatırdı ve üzerine çıkabilmesi için yatağa yatırdı. Onu omuzlarından tutup boğazına doğru çekerken, sevişmeye devam etti, kalçaları onu yukarı kaldırıp aşağı iterek ereksiyonunu çalıştırdı.

John'un ona teslimiyeti tamamlanmıştı. Kolları yanlarda kaldı, gücünü ona bıraktı, vücudunu boynundan ve kalçalarından aşağıya doğru kurutana kadar kullanması için ona bıraktı.

Onu kucağına aldığı anda, gözleri yüzüne kilitlenmişti, gözlerinde parlayan aşk o kadar büyüktü ki, kadının üzerine sıcaklık yağdıran bir çift mavi güneş gibiydiler.

Onsuz nasıl yaşayabilirdi ki?

Boğazını geçici olarak serbest bırakarak mevcut orgazmı atlattı, işler o kadar şiddetlendi ki boğazıyla teması sürdüremeyince yüzünü onun omzuna gömdü. Ama orgazm biter bitmez damarının kendisine ait olduğunu biliyordu...

Dostum, hayat karmaşıktı. Ama gerçek basitti. O onun eviydi.

Ait olduğu yer orasıydı.

Yana doğru yuvarlanarak onu kendisini takip etmesi için cesaretlendirdi ve o da onunla birlikte su gibi kolay, ateş gibi sıcak bir şekilde geldi. Beslenme sırası ondaydı... ve gözlerinin onun şahdamarına odaklanışına bakılırsa, onunla aynı fikirdeydi.

"Önce seni mühürlememe izin ver," dedi delinme izlerine doğru giderken.

Bileğini tuttu ve başını sallayarak onu geri çekti.
Hayır, senin için kanımı akıtmak istiyorum.

Xhex gözlerini kapattı, boğazı sıkıştı.

Bunun onları nereye götüreceğini söylemek zordu, çünkü en başta ayrılacaklarını asla tahmin edemezdi. Ama evde olmak çok güzeldi... kısa bir süre için bile olsa.

Saatler geçti, gece azaldı ve şafak söktü; ve sonra güneş ufkun kenarından yükseldi, öğle vakti yüksekliklerine çıktı ve karla kaplı dağı ışıkla yıkadı.

Autumn bunların hiçbirinden haberdar değildi ve bu, klinikte de olsa, malikanede de olsa... ya da dışarıda karda da olsa geçerli olacaktı.

Aslında, doğrudan güneş ışığında da olabilirdi.

Yanıyordu.

Rahmindeki alevli sıcaklık ona Xhexania'nın doğumunu hatırlattı, ölümün onun için gelmediğini merak etmesine neden olan yüksekliklere yükselen acı, nefesini yakalayabilmesi ve bir sonraki zirveye hazırlanabilmesi için yeterince hafiflemeyen önce. Ve doğumda olduğu gibi, döngü devam etti, ihtiyacın acısı vücudunun hatlarını doldurana ve tüm hareketi, tüm nefesi, tüm düşünceyi ele geçirene kadar rahatlama anları gittikçe uzaklaştı.

Daha önce böyle olmamıştı. O symphath ile birlikteyken ihtiyaç duydukları bu kadar güçlü değildi....

Ya da bunun yarısı kadar.

Kaç saat süren işkenceden sonra artık ne gözyaşı, ne hıçkırık, ne de seğirme kalmıştı. Sadece yatıyordu.

hareketsizlik içinde, zorlukla nefes alıyor, kalp atışları yavaşlıyor, vücudu henüz içten saldırıya uğrarken gözleri kapanıyordu.

Kırılma noktasının tam olarak ne zaman geldiğini kestirmek zordu ama bacaklarının arasındaki zonklama ve leğen kemiğindeki yanma yavaş yavaş kayboldu, ihtiyaç duymanın zorlukları yerini eklemlerinde ve kaslarında yaptığı tüm zorlamalardan kaynaklanan kalıcı bir ağrıya bıraktı.

Sonunda başını kaldırabildiğinde boynu gürültüyle kırıldı ve yüzü bir tür duvara çarpınca inledi. Kaşlarını çatarak yönünü bulmaya çalıştı... gerçekten de yatağın ayak ucundaydı ve ucundaki kısa tahtaya yaslanmıştı.

Bir süre için başını arkaya yatırdı. Kaynayan sıcağın hafifçe kaynamaya başlamasıyla üşümeye başladı ve bir çarşaf, battaniye ya da herhangi bir örtü bulmak için etrafına bakındı. Hiçbir şey yoktu, her şey yerdeydi: Çıplak bir şiltenin üzerinde cırılçıplaktı; çarşafı bile yırtıp attığı belliydi.

Sahip olduğu azıcık enerjiyi toplayarak gövdesini yukarı itmeye ve başını kaldırmaya çalıştı. Çok az ilerleme kaydetti. Sanki onu aşağıda tutan bir yapıştırıcı vardı...

Sonunda ayağa kalktı.

Banyoya gitmek bir dağın yamacına tırmanmak kadar zorlu ve tehlikeliydi, ama duşu görüp açtığında duyduğu sevinç görülmeye değirdi.

Duvara sabitlenmiş musluktan ılıman su cömertçe dökülürken, altındaki fayansın üzerine oturdu, topuklarını poposuna bastırdı ve dizlerinin etrafına sarıldı. Başını yana doğru yatırdığında, hafif su serpintisi gözyaşlarının ve terinin tuzunu temizledi.

Titremeler kısa bir süre sonra şiddetlendi.

"Sonbahar mı?" diye sordu Doktor Jane'in sesi öteki odadan. Takırdayan dişleri cevap vermesini engelledi ama duş yeterince şey anlatıyordu: Diğer kadın kapı aralığında belirdi ve sonra banyoya doğru ilerledi, ta ki

kumaş perdeyi geri çekti ve göz göze gelecek şekilde diz çöktü.

"Nasıl hissediyorsun?"

Autumn aniden ağlamaya başlayınca yüzünü korumak zorunda kaldı.

İhtiyacı nihayet geçtiği için mi, yoksa o kadar yorgundu ki hiçbir sınırı kalmadığı için mi... yoksa her şey bulanıklaşmadan önce hatırladığı son şey Tohr'un o iki iğneyi kalçalarına batırıp yere düşmesi olduğu için mi patladığını bilmek zor.

"Autumn, beni duyabiliyor musun?" "Evet..." diye mırıldandı.

"Yıkanman bittiyse seni yatağına geri götürmek istiyorum. Burası çok sıcak ve tansiyonun için endişeleniyorum."

"Üşüdüm."

"Bu ateş titremesi. Şimdi suyu kapatacağım, tamam mı?"

Başını salladı, çünkü başka bir şey yapacak gücü yoktu.

Ilık yağmur durduğunda, soğuk içeri girip hassas teninde gezinirken derisinin içindeki tıkırtı daha da kötüleşti. Ancak çok geçmeden omuzlarına yumuşak bir battaniye örtüldü.

"Ayağa kalkabilir misin?" Autumn tekrar başını salladığında, kalkmasına yardım edildi, hafif bir kılıf giydirildi ve sihirli bir şekilde yeni çarşaf ve battaniyelerle yeniden hazırlanmış olan yatağı kadar eşlik edildi.

Uzanırken, sadece iki gözünün kenarından sızan gözyaşlarının farkındaydı; soğuk yüzüne sıcak bir şekilde çarpan sonsuz, yavaş bir akıntıydı bu.

Şifacı yatağın kenarına otururken, "Şşşt, iyisin," dedi. "İyisin.... her şey yolunda."

Nazik bir el ıslak saçlarını geriye doğru okşarken, Doktor Jane'in sesinin tonu, kadının gerçek sözlerinden daha fazlaydı,

en çok yardımcı oldu.

Sonra ağzına yaklaştırdığı bir gazoz kutusundan bir pipet çıktı.

O soğuk, tatlı nektardan bir yudum aldı ve Autumn'un gözleri yuvalarından fırladı. "Ah... kutsanmış Bakire Kâtip... bu da ne?"

"Zencefilli gazoz. Rica ederim, çok hızlı olmasın."

Hepsini bitirdikten sonra, koluna bir bant geçirilip havası indirilmeden önce şişirilirken tekrar arkasına yaslandı. Ardından, göğsünün birkaç yerine soğuk bir disk bastırıldı. Gözlerinde bir ışık parladı.

"Biraz daha zencefilli gazoz alabilir miyim lütfen?" diye sordu. "Dileğiniz benim için emirdir."

Şifacı bundan daha iyisini yaptı, sadece başka bir soğuk teneke kutu ve bir pipetle değil, aynı zamanda tadı kesinlikle hiçbir şeye benzemeyen ve karnında tam bir cennet olan bazı sade krakerlerle geri döndü.

Şifacının bir sandalyeye oturduğunu ve hiçbir şey söylemediğini fark ettiğinde yiyeceklerle hızlıca ilgileniyordu.

Sonbahar yemeyi bıraktı. "Başka hastanız yok mu?"

"Sadece bir tane, o da buraya geldiğinde iyiydi."

"Oh." Sonbahar krakerlerden bir tane daha aldı. "Bunların adı ne?"

"Tuzlu krakerler. Burada dağıttığım onca ilaç arasında bazen daha iyisi olmuyor."

"Harikalar." Pul pul, tozlu kareyi ağzına attı ve ısırıldı. Sessizlik devam edince, "İlaçları neden reddettiğimi bilmek istiyorsun," dedi.

"Bu beni ilgilendirmez. Ama bu konuda biriyle konuşmanız gerektiğini düşünüyorum."

"Bir çeşit profesyonel mi?"

"Evet."

"Doğanın kendi akışına bırakılmasında yanlış bir şey yok." Sonbahar şöyle bir baktı. "Ama sana yalvarmıştım."

Onu. Sana onu arama
demiştim." "Başka
seçeneğim yoktu."

Gözyaşları tehdit ediyordu ama onları uzaklaştırdı. "Beni
öyle görmesini istemedim. Wellsie-"

"Peki ya o?"

Sonbahar şaşkınlıkla irkildi, krakerleri tıkırdattı, sodayı
eline sıçrattı. Kapı aralığında Tohrment belirdi, pervazları
dolduran büyük, karanlık bir gölge.

Doktor Jane ayağa kalktı. "Gidip Layla'yı tekrar kontrol
edeceğim. Hayati değerlerin iyi ve geldiğimde yanımda
düzgün bir yemek getireceğim."

Ve sonra yalnız kaldılar.

Yatağa yaklaşmadı, kapının yanında durdu ve sırtını
duvara yasladı. Kaşlarını sımsıkı indirmiş ve kollarını
göğsünün üzerinde kavuşturmuştu, aynı anda hem içine
kapanık hem de patlayıcıydı.

"Bu da neydi böyle," dedi sert bir sesle.

Sonbahar krakerleri ve konserveyi bir kenara koyduktan
sonra battaniyenin kenarlarını katlayıp açmakla meşgul
oldu.

"Sana bir soru sordum."

Autumn boğazını temizledi. "Doktor Jane'e seni
çağırmamasını söyledim-"

"Acı çekersen gelip sana yardım edeceğimi mi
düşündün?"

"Hiç de değil-"

"Bundan emin misin? Çünkü tedavi olmayı
reddettiğinizde Jane'in ne yapacağını sanıyordunuz?"

"Bana inanmıyorsan şıfacıya sor. Ona özellikle seni
çağırmaması talimatını verdim. Bunun senin için çok fazla
olacağını biliyordum - nasıl olmasın ki-"

"Bu benim Shellan'ımla ilgili değil. Bunun onunla hiçbir
ilgisi yok."

"Bundan pek emin değilim-"

"Güven bana."

Ondan sonra başka bir şey söylemedi. Sadece gergin vücudu ve sert gözleriyle orada durdu ve sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı.

"Düşüncelerin nerede?" diye sordu sessizce.

Başını iki yana salladı. "Bilmek istemezsin."

"Evet, biliyorum."

"Sanırım bunca aydır kendimi kandırıyormuşum."

Duştan gelen titremenin geri döndüğünü hissettiğinde, bunun sebebinin kemiklerindeki ısı dengesizliği olmadığını biliyordu. Artık değil. "Nasıl yani?"

"Şimdi bunun zamanı değil."

Adam gitmek için döndüğünde, kadın onu bir daha görmeyeceğini çok net bir şekilde hissetti. Asla.

"Tohr," dedi sert bir sesle. "Benim açımdan hiçbir manipölasyon yoktu - buna inanman gerek. Bana hizmet etmeni istemedim, sana asla böyle bir şey yaşatmazdım."

Bir süre sonra omzunun üzerinden baktı, gözleri ölmüştü. "Ne var biliyor musun? Siktir et hepsini. Beni burada seninle istememiş olman neredeyse daha kötü. Çünkü diğer seçenek senin akıl hastası olman."

"Özür dilerim." Sonbahar kaşlarını çattı. "Ve ben tamamen akıllı başında biriyim."

"Hayır, değilsin. Öyle olsaydın, kendini bu duruma sokmayı seçmezdin-"

"Sadece uyuşturucu istemedim. Tahmininiz çok aşırı-"

"Oh, öyle mi? Kendini hazırla, bir sonraki sonucumdan gerçekten hoşlanmayacaksın. Kendini cezalandırmak için benimle birlikte olduğunu düşünmeye başlıyorum."

O kadar sert geri çekildi ki boynu tekrar kırıldı. "Kesinlikle değilim-"

"Başkasını seven bir erkekle birlikte olmaktan daha iyi ne olabilir ki kendini sefaletle batırmak için."

"Seninle olmamın nedeni bu değil."

"Sen nereden bileceksin, Sonbahar. Yüzyıllardır kendini şehit gibi gösteriyorsun. Bir hizmetçi, bir hizmetçi, bir çamaşırcı oldun ve son birkaç aydır beni beceriyorsun - bu da bizi klinik delilikle ilgili noktama geri getiriyor -"

"Benim içsel inançlarımı yargılamaya nasıl cüret edersin?" diye tısladı. "Ne düşündüğüm ya da hissettiğim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun!"

"Saçmalık. Sen bana aşıksın." Onunla yüzleşmek için döndü ve yorum yapmasını engellemek için avucunu kaldırdı. "İnkâr etmeye zahmet etme, her gün uykunda bana söylüyorsun. Öyleyse bir dava açalım. Belli ki kendini cezalandırmayı seviyorsun. Ve seninle birlikte olmamın tek nedeninin Wellsie'yi Arada'dan çıkarmak olduğunu çok iyi biliyorsun. Yani ben senin kalıbına uymuyor muyum?"

"Çık dışarı," diye bağırdı. "Defol git buradan."

"Ne yani, biraz daha canımı yakabilesin diye kalmamı istemiyor musun?"

"Seni piç kurusu."

"Doğru söyledin. Seni kullanıyorum ve bunun işe yaradığı tek kişi sensin-Tanrı biliyor ki bu beni hiçbir yere götürmedi. İyi haber şu ki, tüm bu olanlar" -aralarında ileri geri hareket etti- "kendine daha uzun süre işkence etmen için sana müthiş bir bahane verecek- Oh, inkâr etmekle uğraşma. O Symphath senin hatandı. Ben senin hatanım. Dünyanın tüm yükü senin suçun, çünkü kurban olmaktan hoşlanıyorsun-"

"Çık dışarı!" diye bağırdı.

"Biliyor musun, son on iki saatini acı çekerek geçirdiğin düşünülürse, tüm bu kızgınlık rutinini ciddiye almak biraz zor-"

"Çık dışarı!"

"-zorunda olmadığın halde."

Kadın ona ulaşabildiği ilk şeyi fırlattı, gazoz kutusunu. Ama adamın refleksleri o kadar iyiydi ki, kutuyu büyük eliyle yakaladı... ve sonra da yuvarlanan masaya doğru geri götürdü.

"Mazoşist olduğun gerçeğini kabul etsen iyi olur." Elindeki şeyi sanki ona tekrar fırlatmaya cesaret ediyormuş gibi kasıtlı bir ustalıkla yere bıraktı. "Ve son zamanlarda senin uyuşturucu tercihin bendim. Ama artık bunu yapmıyorum... ve sen de yapmıyorsun, en azından benimle değil. Aramızdaki bu şey... benim için sağlıklı değil. Senin için de sağlıklı değil. Ve birlikte olduğumuz tek şey bu. Sahip olabileceğimiz tek şey." Alçak sesle ve sertçe küfretti. "Bak, özür dilerim Autumn. Tüm bu lanet şey için, gerçekten üzgünüm. Bunu uzun zaman önce, bu kadar ileri gitmeden çok önce durdurmalıydım ve bunu düzeltmek için yapabileceğim tek şey şu anda buna bir son vermek." Başını iki yana salladı, gözlerinin feri kaçmıştı. "Bir zamanlar senin kendini yok etmende payım vardı ve mezarını kazarken oluşan su toplamalarını çok iyi hatırlıyorum. Bunu bir daha yapmayacağım. Yapamam. Yaşadığın her şey için her zaman sempatimi kazanacaksın ama benim de uğraşmam gereken kendi sorunlarım var."

Adam sustuğunda, kadın kollarını kendine doladı. Fısıltıyla, "Bütün bunlar sadece bayıltılmak istemediğim için mi?" dedi.

"Bu sadece ihtiyaçla ilgili değil. Öyle olmadığını biliyorsun. Yerinde olsam Jane'in tavsiyesine uyar ve biriyle konuşurdum. Belki..." Omuz silkti. "Bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum. Emin olduğum tek şey bunu yapmaya devam edemeyeceğimiz. İkimizi de hiçbir yere götürmüyor."

"Bana karşı bir şeyler hissediyorsun," dedi çenesini yukarı kaldırarak. "Bunun aşk olmadığını biliyorum, ama hissediyorsun-"

"Senin için üzülüyorum. Ben de bu durumdayım. Çünkü sen sadece bir kurbansın. Acı çekmeyi seven bir kurbandan başka bir şey değilsin. Sana aşık olsam bile, sende gerçekten bağlanabileceğim hiçbir şey yok. Sen sadece gerçekte burada olmayan bir hayaletsin... benim olduğumdan daha fazla. Ve bizim durumumuzda, iki yanlış bir doğru yapmaz."

Bunun üzerine adam ona sırtını döndü ve onu acı ve kayıpla baş başa bırakarak çekip gitti.

Onun geçmişine, bugününe ve geleceğine dair çarpık vizyonu... onu tek başına olduğu gerçeğiyle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde yalnız bırakıyordu.

Kapı arkasından kapanırken hiçbir ses çıkmadı.

ALTMİŞ BİR

Tohr koridora adımını attığında çılgına dönmüştü, tutarsızdı, şiddetli bir çöküşün eşiğindeydi. Tanrım, buradan gitmeli, ondan uzaklaşmalıydı. Ve ona deli dediğini düşünmek?

Şu anda tam bir deliydi.

Kafasını kaldırdığında Lassiter tam önündeydi. "Şimdi olmaz-"

Melek geri çekildi ve onu öyle sert kaldırdı ki, sadece yıldızları görmedi, galaksiler dolusu yıldız gördü.

Arkasındaki beton duvara çarptığında, melek gömleğinin önünü kavradı ve azı dişlerini takırdatarak onu tekrar geriye savurdu.

Görüşü nihayet netleştğinde, o delikli yüz bir iblis maskesinden başka bir şey değildi, yüz hatları bir mezar kazıcısının temizlemesini gerektirecek türden bir öfkeyle çarpıtılmıştı.

"Sen bir pisliksin," diye bağırdı Lassiter. "Tam bir pisliksin."

Tohr yana doğru eğildi ve kan tükürdü. "Sana karakter yargılamayı öğreten Maury mıydı yoksa Ellen mi?"

Uzun bir parmak yüzüne doğru itildi. "Beni çok dikkatli dinleyin, çünkü bunu sadece bir kez söyleyeceğim."

"Bana tekrar vurmayı tercih etmez miydin? Bundan daha fazlasını elde edeceğimi biliyorum-"

Lassiter onu tekrar duvara fırlattı. "Kapa çeneni. Ve beni dinle. Sen kazandın."

"Affedersiniz?"

"İstediğinizi aldınız. Wellsie sonsuza dek mahkum edildi-"

"Ne-"

Üçüncü darbe onun sözünü kesti. "Bitti. Bitti." Autumn'un odasının kapalı kapısını işaret etti. "Onu parçalara ayırarak şansını öldürdün."

Tohr kendini kaybetti, duyguları patladı. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun, bir bok bilmiyorsun! Bunların hiçbirisi hakkında en ufak bir fikrin yok, ne benim, ne onun, ne de işinin! Geçen yıl burada ne yaptın? Hiçbir şey! Benim Wellsie'm kaybolurken sen kışının üstünde oturup talk show izliyordun! Sen lanet olası bir zaman kaybısın!"

"Gerçekten mi? Tamam, çok zekisin, şuna ne dersin?" Lassiter onu bıraktı ve geri çekildi. "İstifa ediyorum."

"Bırakamazsın-"

Lassiter orta parmağını gösterdi. "Az önce yaptım."

Melek arkasını döndü ve koridorda ilerlemeye başladı.

"Bırakıyorsun lan! Bu harika, harika! Birinin karakterine sadık kalmaktan bahsediyorsun, seni bencil orospu çocuğu!"

Elde ettiği tek şey omzunun üzerinden çevrilen bir başka kuş oldu.

Tohr şiddetli bir küfür savurarak adamın peşinden gitmek için hamle yaptı ama sonra kendini durdurdu. Etrafında dönerek hızlı bir yumruk savurdu, betona öyle sert vurdu ki parmak eklemlerinin kırıldığını hissetti. Ve bir de ne görsün, elinin arkasındaki acı göğsündeki acının yanından bile geçmiyordu.

İçi ve dışı tamamen hamdı.

Meleğin gittiği yönün tersine doğru ilerleyerek kendini otoparka açılan ağır çelik kapının önünde buldu. Ne yaptığına ya da nereye gittiğine dair hiçbir fikri olmadan, kapıyı menteşeleri üzerinde uçurdu ve soğuk havaya doğru yürüdü, sağa doğru ilerledi, yokuş yukarı çıktı, sarı boyayla sınırlandırılmış boş alanları geçti.

Arka tarafa, en uzak duvara kadar gitti ve kışını soğuk, sert asfalta, omuzlarını nemli betona dayayarak oturdu.

Nefes alıp verirken kendini tropik bölgedeymiş gibi hissetti; muhtemelen iğnenin vücudunda yarattığı etkinin kuyruk ucuydu bu: Bir ışık gibi sönmüş olmasına rağmen

Uyuşturucuya çok maruz kalmıştı, taşakları mengeneyle sokulmuş gibi ağrıyordu, aleti hâlâ sertti, eklemleri morfin sersemliğinde bile zorlanmış gibi ağrıyordu.

Dişlerini sıkarak tek başına oturdu ve dümdüz ileriye, karanlığa baktı.

Şu anda onun için tek güvenli yer burasıydı.
Muhtemelen bir süre için.

Layla bağrıışmaları duyunca kimin bağırdığını görmek için başını spor salonundan dışarı çıkardı ve hemen içeri girdi. Tohr ve Lassiter kavga ediyorlardı ve bu onun karışması gereken bir şey değildi.

Onun da kendi sorunları vardı.

Autumn'un ihtiyaç duymasına rağmen, son zamanlarda Sığınak'ta biraz zaman geçirdiğini bildiği için gece klinikte kalmıştı, bu yüzden döngüsü hakkında endişelenmek için bir neden yoktu. Daha da önemlisi, gidecek başka bir yeri yoktu. Qhuinn ve John hiç şüphesiz ana evde kral ve Primale ile konuşuyorlardı ve çok yakında kaderini öğrenmek için çağrılacaktı.

Olası bir sürgünle -ya da daha kötüsü, bir haine yardım ettiği için ölümle- karşı karşıya kaldığında, saatlerini spor salonunun bal rengi zemininin kenarlarında dolaşarak, tribünlerin ve sıraların, PT süitine girişlerin ve koridora açılan kapıların önünden geçerek geçirmişti. Ve sonra hepsinin yanından tekrar geçiyordu.

Endişesi öyle bir hal almıştı ki, gerginliği bir yün eğirme makinesi gibi makaraya sarıyor, bükülmüş iplikler boğazını sarmak için yukarı uzanıyor ve bağırsaklarını daraltmak için aşağı sarılıyordu.

Durmadan Xcor'u ve onun ikinci teğmenini düşünüyordu. İkisi tarafından da kullanılmıştı ama özellikle ikincisi tarafından. Xcor onun damarından faydalanmak istememişti. Buna karşı koymuştu ve kadın onu geçersiz kıldığında gözlerinde derin bir pişmanlık vardı çünkü onu nasıl bir duruma soktuğunu çok iyi biliyordu. Diğer askerin böyle bir zorunluluğu yoktu.

Gerçekten de onu suçluyordu - başına ne geldiyse onun yüzünden gelmişti. Belki de bir hayalet olarak yeniden dünyaya gelecek ve gecelerinin geri kalanında ona musallat olacaktı... tabii bu, onun öldürüleceğini varsayıyordu. Peki ya öldürülmezse, ne yapacaktı? Elbette buradaki görevlerinin yanı sıra Seçilmiş statüsünü de elinden alacaklardı. Nereye gidecekti ki? Kendisine ait hiçbir şeyi yoktu, kralın ya da Primale'nin emriyle sağlanmamış hiçbir şeyi yoktu.

Döngüsüne devam ederken, nefes aldığı günlerin boşluğuyla bir kez daha yüzleşti ve gelecekte hangi amaca hizmet edeceğini merak etti-

En uçtaki kapı açıldı ve kadın durdu.

Dördü de onu bulmaya gelmişti: Kral, Primale, Qhuinn ve John Matthew.

Omurgasını dikleştirerek salonun ortasından geçti ve onların gözlerine baktı. Yeterince yaklaştığında yere kadar reverans yaptı ve kendisine hitap edilmesini beklemedi. Saray adabı onun sorunlarının en küçüğüydü.

"Lordum. Tüm sorumluluğu kabul etmeye hazırım-"

"Ayağa kalk, Seçilmiş." Yüzünün önünde bir el belirdi.

"Kalkın ve rahat olun."

Kadın nefes nefese kalıp başını kaldırdığında, kralın gülümsemesi nazikti ve onun yanıt vermesini beklemedi. Ona doğru eğildi, avucunu avucunun içine aldı ve yalvarışından kalkmasına yardım etti. Primale'e baktığında, gözleri inanılmaz derecede nazik görünüyordu.

Sadece başını salladı ve Wrath'a seslendi. "Lordum, düşmanınızı besledim-"

"O sırada kim olduğunu biliyor muydunuz?"

"Hayır, ama-"

"Ölen bir askere yardım ettiğinize inanıyor muydunuz?"

"Şey, evet, ama-"

"Onu tekrar aradınız mı?" "Kesinlikle hayır, ama-"

"Dün gece kasabadan ayrılırken John ve Qhuinn'e onun nerede olduğunu gerçekten söylediniz mi?"

"Evet, ama-"

"Bu kadar ama yeter o zaman." Kral tekrar gülümsedi ve elini kızın yüzüne götürerek körlüğüne rağmen yanağını hafifçe okşadı. "Senin kocaman bir kalbin var ve bunu biliyorlardı. Güveninden faydalandılar ve seni kullandılar."

Phury başını salladı. "Sana en başta kimi beslediğini söylemeliydim ama savaş pis bir iş ve senin de içine çekilmeni istemedim. Throe'nun seni arayacağı hiç aklıma gelmemişti ama buna şaşırmamalıyım. Piçler Çetesi özüne kadar acımasızdır."

Telaşla boştaki elini ağzına götürdü ve hıçkırıklarını tuttu. "Çok özür dilerim, ikinize de yemin ederim, hiçbir fikrim yoktu."

Phury araya girdi ve onu kendine doğru çekti. "Sorun yok. Her şey yolunda.... bunu bir daha düşünmeni istemiyorum."

Başını yana çevirip adamın ağır göğüslerine yaslarırken bunun mümkün olmadığını biliyordu. Farkında olarak ya da olmayarak, sahip olduğu tek aileye ihanet etmişti ve bu, aptallığı affedilse bile, kimsenin omuz silkerek geçiştirebileceği türden bir şey değildi. Ve akıbetinin bilinmediği ve yalnızlığının tüm boyutlarıyla ortaya çıktığı bu son gergin saatler de geçiştirilemeyecekti.

"Senden istediğim tek şey," dedi Wrath, "seninle tekrar temasa geçerse -eğer herhangi biri geçerse- bize hemen haber vermen."

Serbest kaldı ve kralın hançerli eline uzanma cüretini gösterdi. Sanki Wrath onun ne istediğini biliyormuş gibi avucunu hemen ona uzattı ve parmağındaki büyük siyah elmas parladı.

Başını eğerek ve dudaklarını monarşinin sembolünün üzerine koyarak Eski Dilde konuştu. "Sahip olduğum ve olduğum her şey üzerine yemin ederim."

Kralıyla Primale ve iki tanığın önünde anlaşma yaparken, zihninde Xcor'un bir görüntüsü canlandı. Yüzü ve savaşçı vücuduyla ilgili her ayrıntıyı hatırlıyordu-

Birdenbire, içinden bir sıcaklık fışkırdı.

Ancak bunun bir önemi yoktu. Bedeni bir hain olabilirdi ama kalbi ve ruhu değildi.

Doğruldu ve gözlerini krala dikti. "Bırakın onu bulmanıza yardım edeyim," derken kendi sesini duydu.

"Onun damarlarında benim kanım dolaşıyor. Yapabilirim."

Qhuinn onun sözünü kesti. "Kesinlikle olmaz. Hiçbir şekilde-" Qhuinn onu duymazdan geldi. "Sana sadakatimi kanıtlamama izin ver."

Gazap başını salladı. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Sen değerli bir kadınsın ve hayatını tehlikeye atmıyoruz."

"Katılıyorum," dedi Primale. "O savaşçılarla biz ilgileneneceğiz. Onlar için endişelenmene gerek yok ve şimdi kendine dikkat etmeni istiyorum. Yorgun görünüyorsun ve açlıktan ölüyor olmalısın; git kendine yiyecek bir şeyler al ve konakta biraz uyu."

Gazap başını salladı. "Size gelmemiz bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Beth ve ben Manhattan'da biraz dinleniyorduk ve akşam karanlığında geri döndük."

Layla başını salladı ve söylenen diğer her şeyi kabul etti ama bunun tek nedeni aniden daha fazla ayakta kalamayacak kadar bitkin düşmüş olmasıydı. Neyse ki kral ve Primale kısa süre sonra ayrıldılar ve Qhuinn ile John görevi devraldılar, onu malikâneye geri götürdüler, mutfığa götürdüler ve buzdolabının ve kilerin kapılarını açarken onu tezgâha oturtular.

Onu beklemek istemeleri çok hoştu, özellikle de yumurta kaynatmayı bile bilmedikleri düşünüldüğünde. Ancak yemek düşüncesi midesini bulandırdı ve öğürmesine neden oldu.

"Hayır, lütfen," dedi İlk Öğün'den arta kalanları eliyle sallayarak. "Oh... sevgili Bakire Kâtip... hayır."

Kendilerine hindi, patates püresi ve bir çeşit brokoli karışımından oluşan tabaklar hazırlarken, hiçbirini görmemeye ya da koklamamaya çalıştı.

"Sorun nedir?" Qhuinn onun yanındaki tabureye kayarak oturdu.

"Bilmiyorum." Wrath ve Phury'nin günahını bu kadar affetmiş olmalarının onu rahatlatması gerekirdi. Bunun yerine, her zamankinden daha endişeliydi. "Doğru hissetmiyorum... Yardım etmek istiyorum. Telafi etmek istiyorum. I-"

John mikrodalga fırının yanından bir şeyler imzalamaya başladı ama her neyse, Qhuinn başını salladı ve tercüme etmeyi reddetti.

"Ne diyor bu?" diye sordu. Yanıt alamayınca elini erkeğin koluna koydu. "Ne diyor Qhuinn?"

"Hiçbir şey. John hiçbir şey söylemiyor."

Diğer erkek suskunluktan pek hoşlanmadı ama Xhex için ikinci bir tabak yemek hazırlarken de itiraz etmedi.

John Shellan'ını beslemek için izin istediğinde mutfaktaki sessizliği sadece Qhuinn'in tabağına vuran gümüş çatal bıçaklarının sesi bozdu.

Çok geçmeden yerinden fırlamaya hazır hale geldi ve çılgılık atmamak için etrafta volta atmaya başladı.

"Gerçekten dinlenmelisin," diye mırıldandı

Qhuinn. "Yerleşecek gibi görünmüyorum."

"Bir şeyler yemeye çalış."

"Sevgili Bakire Kâtip, hayır. Midem berbat durumda ve burası çok sıcak."

Qhuinn kaşlarını çattı. "Hayır, değil."

Layla yürümeye devam etti, daha hızlı ve daha hızlı - ve bunun kafasındaki görüntülerden uzaklaşmaya çalıştığı için olduğunu tahmin etti: Xcor ona bakıyordu. Xcor onun damarını alıyordu. Xcor'un büyük vücudu... devasa, savaşçı vücudu

önünde uzanmış ve kanının tadından açıkça tahrik olmuştu-
"Aklından ne geçiyor senin?" Qhuinn karanlık bir şekilde sordu.

Kısa bir süre durdu. "Hiçbir şey. Hiçbir şey."

Qhuinn taburesinde kıpırdandı ve sonra aniden yarısı yenmiş yemeğini itti.

"Seni terk etmeliyim," diye açıkladı.

"Hayır, sorun değil. Sanırım ben de huysuzum."

Adam tabaklarla birlikte tezgâhtan kalkarken, kadının gözleri adamın gövdesinde gezindi ve genişledi. Adam... tahrik olmuştu.

Tıpkı onun gibi.

Sonbahar'ın ihtiyacı olan kalıntılar, açıkça-

Sıcak dalgası onu öyle bir sardı ki, ayakta durabilmek için granit tezgâha tutunacak zamanı bile bulamadı ve Qhuinn'in uzaktan adını haykırdığını duyunca cevap veremedi.

İhtiyaç bedenini kavradı, rahmini yumrukladı ve gücü altında bükülmesini sağladı.

"Oh... sevgili Bakire Kâtip..." Bacaklarının arasında, Xcor, Qhuinn ya da herhangi bir dış güçle hiçbir ilgisi olmayan cinsel organı açıldı.

Uyarılma kendi içinden geliyordu. Onun ihtiyacı...

Yeterli olmamıştı. Sığınak'a yaptığı ziyaretler onu Autumn'a yakalanmaktan kurtarmaya yetmemişti.

Bir sonraki özlem dalgası onu dizlerinin üzerine çökmekle tehdit etti ama Qhuinn sert zemine çarpmadan önce onu yakalamak için oradaydı. Onu kollarına sürüklerken, mantıklı olmak için fazla zamanı olmadığını biliyordu. Ve aniden karşısına çıkan kararın hem tamamen adaletsiz hem de tamamen inkâr edilemez olduğunu biliyordu.

"Bana hizmet et," dedi, ona her ne söylüyorsa keserek. "Beni sevmediğini biliyorum ve bundan sonra birlikte olmayacağımızı da biliyorum, ama bana hizmet et ki

benim olan bir Şeye sahip olabilirsin. Böylece sen de senin olan bir Şeye sahip olabilirsin."

Yüzündeki kan çekilirken ve uyumsuz gözleri ŐiŐerken, hızlı soluklarla konuşmaya devam etti. " kimizin de gerçek bir ailesi yok.  kimiz de yalnızız. Bana hizmet et... bana hizmet et ve tüm bunları deęiŐtir. Bana hizmet et ki ikimizin de en azından kısmen kendimize ait bir geleceği olsun.... Bana hizmet et Quinn.... Sana yalvarıyorum... bana hizmet et...."

ALTMİŞ İKİ

Qhuinn paralel bir evrende olduğundan oldukça emindi. Çünkü Layla'nın ihtiyaç duymasına ve bunu atlatmak için ona dönmesine imkân yoktu.

Hayır.

Bu sadece gerçek dünyanın aynadaki görüntüsüydü - biyolojik olarak saf olanların, biyolojik olarak saf ve dolayısıyla üstün genç nesiller yaratmak için kendi içlerine kapandıkları bir dünya.

"Bana hizmet et ve bizim olan bir şeyi bize ver-" İçindeki hormonlar daha yeni, daha yüksek bir seviyeye çıktı ve sesini kesti. Ancak kısa süre sonra aynı kelimelerle geri geldi. "Bana hizmet et...."

Nefes almaya başladığında, bunun kanındaki seksten mi yoksa asılı kaldığı bu beklenmedik uçurumun yarattığı baş dönmesinden mi kaynaklandığı belli değildi.

Cevap elbette hayırdı. Hayır, kesinlikle hayır, asla çocuk yok, kesinlikle aşık olmadığı biriyle değil, kesinlikle bakire bir Seçilmişle değil.

Hayı

r.

Hayı

r.

Siktir, hayır, lanet olsun, hayır, Tanrım, hayır, lanet olsun, hayır...

"Qhuinn..." diye inledi. "Sen benim tek umudumsun ve ben senin...."

Aslında bu doğru değildi, en azından ilk kısmı. Evdeki - ya da gezegendeki- herhangi bir erkek bu işi halledebilirdi. Ve elbette hemen ardından Primale'ye hesap vermek zorunda kalacaklardı.

Gönüllü olacağı bir konuşma değildi.

Ama... ikinci kısım konusunda haklıydı. Hezeyanında, çaresizliğinde, onun aylardır düşündüğü şeyin aynısını dile getiriyordu. Onun gibi, gerçekten kendisine ait olan hiçbir şeyi yoktu, gerçek aşk ihtimali yoktu, hiçbir

Savaşta başka her gün batımını yükseltmek için kalıcı bir neden. Nasıl bir hayattı bu?

Peki, dedi kendi kendine. Git lanet olası bir köpek bul. Tüm bunların cevabı bu Seçilmiş'te yatmıyordu.

"Qhuinn... lütfen..."

"Dinle, seni Doktor Jane'e götüreyim. Seninle doğru şekilde ilgilenecektir-"

Layla başını çılgınca salladı. "Hayır. Sana ihtiyacım var."

Birdenbire, Gençlerin size ait bir gelecek olduğunu düşündü. Eğer onlara iyi ebeveynlik yaparsanız, sizi asla gerçekten terk etmezlerdi ve eğer onları güvende tutarsanız, sizden alınamazlardı.

Layla gebe kalırsa Primale bile bir bok yapamazdı çünkü Qhuinn... baba olurdu. Bu da vampir terimleriyle kraldan sonra en büyük kozdu ve Wrath böyle özel bir şeye dokunamazdı.

Öte yandan, eğer hamile kalmasaydı, kutsal bir kadını kirlettiği için muhtemelen onu eşek sudan gelinceye kadar döverlerdi-

Dur bir dakika. Bunu gerçekten düşünüyor muydu? "Qhuinn..."

Bir genci sevebileceğini düşündü. Onu olduğu ve olacağı her şeyle sevebilirdi. Başka hiç kimseyi sevmediği gibi sevebilirdi, Blay'i bile.

Gözlerini kısa bir süreliğine kapatarak, öldüğü geceye geri döndü ve Fade'in kapısına gitti. Gördüğü o görüntüyü düşündü, o küçük kadını....

Oh, Tanrım...

"Layla," dedi kabaca, onu tekrar ayağa kaldırırken. "Layla, bana bak. Bana bak."

Adam onu sarsarken, kız kendini toplar gibi oldu ve tırnaklarıyla adamın üst kollarını kavrarken yüzüne odaklandı. "Evet..."

"Emin misin? Emin misiniz-emin olmanız gerekiyor-"

Kısa bir an için, tamamen berrak, oldukça eski bir ifade onun işkence görmüş, güzel yüzünü kesti

özellikler. "Evet, eminim. Yapmamız gerekeni yapalım. Gelecek için."

Emin olmak için yüzünü dikkatle inceledi. Phury kızacaktı ama Seçilmişlerin bile seçme hakkı vardı ve Phury onu seçiyordu, tam burada, şu anda: Tek gördüğü kararlılık olunca bir kez başını salladı, onu tekrar kollarına aldı ve mutfaktan dışarı çıktı.

Büyük merdivenin dibine vardığında tek düşüncesi, önümüzdeki birkaç saat içinde gebe kalacakları ve hem genç hem de Layla'nın her şeyi yaşayacaklarıydı: hamilelik, doğum ve sonrasındaki o kritik birkaç saat.

O ve Layla dünyaya bir kız çocuğu getireceklerdi.

Onunki gibi şekillendirilmiş ve ilk başta Seçilmiş'inki gibi renklendirilmiş gözleri olan sarı saçlı bir kız... gözleri kendi gözlerinin mavisi ve yeşili gibi değişmeden önce.

Kendine ait bir ailesi olacaktı. Kendine

ait bir geleceği.

Sonunda.

Xhex duştan çıktığında John'un döndüğünü biliyordu çünkü onun kokusunun yanı sıra çok lezzetli bir şeyin kokusunu da almıştı. Temizlenmek için çıkardığı silisleri tekrar taktı, etrafına bir havlu sardı ve yatak odasına doğru ilerledi.

"Ah, dostum, hindi," dedi adam onun için bir kucak tepsisi hazırlarken.

Gözlerini kızın vücudunda gezdirdi, sanki onu yemek istiyormuş gibi, ama sonra gülümsedi ve ikisine de getirdikleriyle ilgilenmeye devam etti.

Yatağa uzanırken, "Mükemmel zamanlama," diye mırıldandı. "Açlıktan ölüyorum."

Peçeteden çatal bıçak takımına, bardağa ve kapalı tabağa kadar her şey düzgün bir şekilde hazırlandıktan sonra tepsiyi ona doğru getirdi ve kalçalarının üzerine yerleştirdi. Sonra odanın diğer tarafına çekilerek şezlongda kendi yemeğini yedi.

Onu elle beslemeyi mi tercih ederdi? Sessizce yemek yerlerken merak etti. Vampir erkekler bunu yapmayı severdi... ama onun buna hiç sabrı olmamıştı. Yemek vücut için enerjydi, Sevgililer Günü'nde yapılacak bir şey değildi.

Sanırım ikisi de birbirlerini dışlayabiliyordu, değil mi? Ve bir şeyler oluyordu: Izgarası, duygularının neredeyse donduğu noktaya kadar çelişkiliydi.

"Ben gidiyorum," dedi üzüntüyle. "Annemi kontrol ettikten sonra gideceğim."

Yapmak zorunda değilsin, imzaladı. Yapmanı istemiyorum.

"Bundan emin misin?" Adam başını salladığında, şebekesinin neyin peşinde olduğunu merak etmek zorunda kaldı.

Ama hadi ama, yatakta geçirecekleri birkaç saat son zamanlarda aralarındaki mesafeyi kapatmayacaktı-

Aniden derin bir nefes aldı ve tabağındakilerle oynamayı bıraktı. Dinle, sana bir şey söylemem gerek.

Çatalını yere bıraktı ve canının ne kadar yanacağını merak etti. "Tamam."

Layla Xcor'u besledi.

"Bu da ne? Özür dilerim, sizi doğru mu duydum?" Adam başını sallarken, "Doğru, tiyatro bölgesinde bir dram yaşandığını biliyordu ama bu kadar ciddi olduğunu asla tahmin edemezdi" diye düşündü.

Kim olduğunu bilmiyordu. Throe onu kandırdı, uzanıp onu buldu ve Xcor'a getirdi.

"Tanrım..." Sanki kralın o orospu çocuğunu öldürmek için başka bir nedene ihtiyacı varmış gibi?

Mesele şu. Onu bulmaya yardım etmek istiyor ve onun damarlarındaki kanla bunu yapabilir. Dñn gece nerede olduğunu biliyordu, onu gñn gibi net hissetti. Sana gerçekten yardım edebilir.

Xhex yiyeceği tamamen unutmuştu, adrenalin vücudunda hızla yükseliyordu. "Ah, dostum, eğer onu menzile sokabilirsem... Onu ne kadar zaman önce besledi?"

Düşüş.

"Kahretsin. Zaman kaybediyoruz." Ayağa fırladı ve deri pantolonuna uzanarak yerden aldı. Kahretsin, ortadan ikiye ayrılmışlardı.

Hala dolapta olan başkaları da var.

"Ah, teşekkürler." Yanlarına gitti ve kıyafetlerini bir arada görünce moralini bozmamaya çalıştı. Tanrım... "Ah, onun nerede olduğunu biliyor musun?"

Qhuinn ile mutfakta.

John'un ızgarası değişirken, Xhex yeni bir set çıkarma işlemini durdurdu. Gözlerini omzunun üzerinden kısarak, "Bana söylemediğin şey ne?" dedi.

Wrath ve Phury onu dahil etmek istemiyor. Yardım etmeyi teklif etti ama onu reddettiler. Eğer onu kullanırsanız, bunu yaptığınızı asla bilemezler - bunu daha açık ifade edemem.

Xhex gözlerini kırptırdı, nefesi ciğerlerinde dondu.

Kimse bilemez, Xhex. Qhuinn bile. Ve onu güvende tutman gerektiğini söylemeye gerek yok.

John onun bakışlarını acımasızca karşıladığında, bunların hiçbirisi umurunda değildi. Duymadı bile.

Bu bilgiyle, onu ve arayışını hem kralına hem de ırkının Primale'sine tercih etmişti. Dahası, ona Piçler Çetesi'ne sızmanın anahtarını vermiş ve onu canavarın midesine göndermiş olabilirdi.

Parasını ağzının olduğu yere koymaktan bahsediyordu.

Xhex derileri unuttu ve ona doğru yürüdü, yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Seni oraya götüreceğ, diye mırıldandı.

Adamın yakışıklı ve gergin yüzündeki saçları geriye doğru taradı. "Böyle devam edersen..."

Ve ne?

"... ve sana borçlanacağım."

Bana borcunu nasıl ödeyeceğini seçebilir miyim?

"Evet. Seçebilirsin."

O zaman benim yanıma taşınmanı istiyorum. Ya da gelip seninle yaşamama izin vermeni. Tekrar düzgün bir şekilde birlikte olmamızı istiyorum. Gözlerini kırpıştırarak eğildi ve onu yavaşça öptü, iyice. Kelimeler bir bok ifade etmiyordu. Bu konuda haklıydı. Ama ilkbaharda tuğla duvarlar ve engellerden ibaret olan bu erkek, şimdi onun önünü büyük ölçüde açıyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı onun ağzına karşı, hissettiği her şeyi bu iki basit kelimeye sığdırarak.

John ona gülümsedi. Ben de seni seviyorum.

Onu bir kez daha öptükten sonra yanından ayrıldı, yeni bir pantolon giydi ve kaslı tişörtünü aldı. Başının üzerinden çekerek, o-

İlk başta içinden geçen sıcak basmasının tavandaki bir ısı menfezinin tam altında durduğu için olduğunu düşündü. Ama hareket ettikçe ve bu his ona yapıştıkça vücuduna baktı.

John'a bakarak onun sertleştiğini ve kucağına doğru baktığını gördü.

"Siktir," diye fısıldadı. "Şimdi ona kim ihtiyaç duyuyor?"

John telefonunu kontrol etmeye gitti ve sonra omuzlarını silkti.

"Buradan çıksam iyi olacak." Symphath'lar genellikle doğurganlıklarını istedikleri gibi kontrol edebilirlerdi ve o bu konuda her zaman şanslıydı. Ancak bir melez olarak, yan odada gerçekten zaman geçiren biriyle bunu riske atmak istemiyordu. "Layla'yı görmeye gittiğinde annemin bunu atlattığından emin misin- Kahretsin, bahse girerim o. Bahse girerim Seçilmiş'tir-"

Sağ taraftan duvarlara bir inilti yayıldı.
Qhuinn'in odasının olduğu yer.

Ardından gelen gümbür gümbür sesin tek bir anlamı olabilirdi.

"Lanet olsun, Qhuinn..." Ama o bunun cevabını biliyordu. Yan taraftaki duyularını eğiterek, onların ızgaralarını yakaladı. Aralarında romantik bir aşk yoktu, daha çok iki tarafın da kararlılığı söz konusuydu.

Yaptıkları şeyi sadece tahmin edebileceği bir amaçla yapıyorlardı. Ama neden bir genç istesinler ki? Bu saçmalık çılgın bir kasabaydı -özellikle de Seçilmiş'in ve kendisinin konumu düşünüldüğünde.

İhtiyaçtan kaynaklanan bir başka dalgalanma onu ele geçirmekle tehdit ederken, Xhex ceketine ve silahlarına doğru hamle yaptı. "Gerçekten gitmeliyim. Her ihtimale karşı açığa çıkmak istemiyorum."

John başıyla onayladı ve kapıya doğru gitti.

"Şimdi annemi kontrol etmeye gidiyorum. Layla bir süre meşgul olacak ama daha sonra onunla konuşur ve nasıl gittiğini sana bildiririm."

Burada olacağım. Senden haber bekliyorum.

Onu bir kez öptü, iki kez... üçüncü kez. Ve sonra adam kapıyı açtı ve kadın gitti-

Koridora çıkar çıkmaz hormonlar ona sert bir şekilde çarparak dengesini bozdu.

"Olamaz," diye mırıldandı, merdivenlere doğru havalandı ve sonra merdivenin altındaki gizli kapıya doğru buharlaştı.

Ne kadar uzağa giderse, o kadar kendisi gibi hissediyordu. Ama annesi için endişeleniyordu. Tanrıya şükür ki o potanın kenarlarını yumuşatacak ilaçlar vardı.

Tohr ona hizmet etmiş olamaz. İmkani yok.

Tünelden ofise çıktıktan sonra eğitim merkezinin uzun koridoruna doğru yürüdü. Havada tuhaf bir şey yoktu ve bu rahatlatıcıydı. Doğurganlık dönemi şiddetliydi ama iyi haber şuydu ki, bittiğinde

Dodge'dan oldukça hızlı bir şekilde çıktılar; ancak dişinin tamamen iyileşmesi için genellikle bir gün kadar zaman gerekiyordu.

Başını ana muayene odasına soktuğunda kimseyi bulamadı. İki iyileşme odasında da aynı şekilde. Ama annesi buradaydı, onu hissedebiliyordu.

"Sonbahar?" diye seslendi kaşlarını çatarak. "Alo? Neredesin?"

Cevap çok daha aşağılardan, stajyerlere derslerin verildiği yerden geldi.

Sese doğru ilerleyerek ilkokul sınıfına girdi ve annesini tahtaya bakan masalardan birinde otururken buldu. Tepedeki ışıklar yanıyordu ve içeride onunla birlikte başka kimse yoktu.

İyi değil. Dişi zihninde her neredeyse... durum iyi değildi.

"Mahmen?" Xhex kapının arkasından yavaşça kapanmasına izin verirken söyledi. "Nasılsın?"

Dikkatli adım atma zamanı. Annesi bir heykel kadar hareketsiz ve bir o kadar da derli topluydu; sıkıca örülmüş saçlarından özenle seçilmiş kıyafetlerine kadar her şey yerli yerindeydi.

Ancak bu bütünlük sahte bir şeydi, onu daha da kırılgan gösteren dışsal bir soğukkanlılık gösterisinden başka bir şey değildi.

"İyi değilim." Autumn başını salladı. "İyi değilsin. Hem de hiç iyi değilim."

Xhex eğitmen masasına doğru yürüdü ve silahlarıyla ceketini yere bıraktı. "En azından dürüstsün."

"Aklımda ne olduğunu anlayamıyor musun?"

"Şebekeniz kapandı. Bu yüzden seni okumak zor."

Autumn başını salladı. "Kapatmak... evet, bu her şeyi açıklar." Uzun bir aradan sonra annesi etrafına bakındı. "Buraya neden geldiğimi biliyor musun? Öğretmenliğin kalıntılarının bana da bulaşacağını düşündüm. Korkarım işe yaramadı."

Xhex kışını masaüstüne yasladı. "Doktor Jane seni kontrol etti mi?"

"Evet. İyiyim. Ve siz sormadan söyleyeyim, hayır, bana servis yapılmadı. Olmak istemedim."

Xhex rahatlayarak nefes verdi. Annesinin akıl sağlığı bir yana, hamilelik ve doğumun fiziksel riskleri şu anda yüzleşmeleri gereken bir şey değildi - belki de bu bencillikti.

Hadi ama, dişiyi daha yeni bulmuştu; onu bu kadar çabuk kaybetmek istemiyordu.

Sonbahar'ın gözleri başka yöne kayarken, gözlerinde yeni bir açık sözlülük vardı. "Kalacak bir yere ihtiyacım var. Buradan uzakta. Param yok, işim yok ve hiçbir beklentim yok ama-"

"Benim yanıma taşınabilirsin. Ne kadar istersen."

"Teşekkür ederim." O gözler uzaklaştı ve kara tahtaya. "İyi bir misafir olmaya gayret edeceğim."

"Sen benim annemsin. Misafir değilsin. Dinle, ne oldu?"

Diğer kadın ayağa kalktı. "Artık gidebilir miyiz?"

Dostum, o şebeke tamamen kapalıydı. Kapatılmış. Kendini korumaya almıştı. Sanki bir şekilde saldırıya uğramış gibiydi.

Şimdi kesinlikle zorlamanın zamanı değildi.

"Ah, evet. Elbette. Gidebiliriz." Xhex kendini masanın üzerinden itti. "Gitmeden önce Tohr'u kontrol etmek ister misin?"

"Hayır."

Xhex bundan sonra bir açıklama bekledi ama hiçbir açıklama gelmedi. Bu da ona çok şey anlatıyordu.

"Ne yaptı Mahmen?"

Sonbahar çenesini kaldırdı, asaleti onu her zamankinden daha güzel yapıyordu. "Benim hakkımda ne düşündüğünü söyledi. Oldukça özlü bir şekilde. Bu noktada, onun ve benim birbirimize söyleyecek başka bir şeyimiz olmadığına inanıyorum."

Xhex gözlerini kıstı, öfkeden içi içine sığmıyordu.

"Gidelim mi?" dedi annesi.

"Evet... tabii..."

Ama ne haltlar döndüğünü öğrenecekti; bu kesindi.

ALTMİŞ ÜÇ

Panjurlar eşiklerinden kalktıktan ve gece gökyüzündeki tüm ışığı alıp götürdükten sonra Blay bilardo salonundan çıktı, kütüphanede Saxton'la görüştüktan sonra İlk Öğün için duş almaya gitmeyi planlıyordu.

Fuayedeki mozaik elma ağacının gövdesinden öteye gidemedi.

Durup kalçalarına baktı. Beklenmedik olduğu kadar talepkâr da olan bir ereksiyon onu yumruklamıştı.

Ne... yukarı doğru bakarak, başka kimin onun ihtiyacına girdiğini merak etti. Tek açıklaması buydu.

"Bunun cevabını bilmek istemeyebilirsiniz."

Göz ucuyla baktığında Saxton'ın kütüphanenin kemerinde durduğunu gördü. "Kim?"

Ama o biliyordu. Biliyordu amına koyayım.

Saxton zarif elini arkasına götürdü. "Ofisime gelip benimle bir içki içmek istemez misiniz?"

Erkek de tahrik olmuştu, ince balıksırtı takım elbisesinin pantolonu fermuarından çekilmişti ama yüzü ereksiyona uymuyordu. Yüzü asıktı.

"Gel," diye tekrarladı, eliyle tekrar işaret etti. "Lütfen."

Blay'in ayakları işe koyuldu ve onu Sax'a "görev" verildiğinden beri kütüphanenin içinde bulunduğu kaotik karmaşanın içine götürdü. Her neyse artık.

Blay içeri adımını attığında, arkasındaki çift kapının tıkırtısını duydu ve söyleyecek bir şey bulmak için zihnini yokladı.

Hiçbir şeyi yoktu. Hiçbir şey... hiçbir şey yoktu. Özellikle de başının üzerinde, alçı kalıplarıyla süslü tavanda hafif bir gümbürtü duyulmaya başladığında.

Avizenin üzerindeki kristaller bile, sanki seksin gücü zemine aktarılıyormuş gibi parıldıyordu.

Kirişler.

Layla ona ihtiyaç duyuyordu. Qhuinn ona hizmet ediyordu- "İşte, iç bunu."

Blay kendisine sunulan her şeyi aldı ve sanki bağırsakları yanıyormuş ve o şey de suymuş gibi geri fırlattı. Ama etkisi söndürmenin tam tersi oldu. Konyak yanarak aşağı indi ve bir ısı topunun içine düştü.

"Doldurayım mı?" Saxton söyledi.

Başını salladığında, sürahi kayboldu ve çok daha ağır bir şekilde geri geldi. İki numarayı geri emdikten sonra, "Şaşırdım..." dedi.

Bunun ne kadar kötü hissettirdiğine. Qhuinn ile arasındaki tüm bağların koptuğunu düşünmüştü. Ha. Daha iyi bilmeliydi.

Ancak düşüncesini yüksek sesle tamamlamayı reddetti. "... bu bozuklukla başa çıkabileceğinize inanıyorum," diye ekledi.

Saxton bara gitti ve kendi içkisini doldurdu. "Korkarım ki döküntüler gerekli."

Blay masaya doğru yürürken konyağını ısıtmak için avucunun içinde çevirdi ve mantıklı bir şekilde konuşmaya çalıştı. "Bunu bilgisayarlarda daha fazla yapmamanıza şaşırdım."

Saxton çalışmasının üzerini başka bir deri cilt ile gizlice örttü. "Elle not almanın verimsizliği bana düşünmek için zaman kazandırıyor."

"Buna ihtiyaç duymanıza şaşırdım-ilk içgüdünüz her zaman doğrudur."

"Şu anda pek çok şeye şaşıırıyorsun." Sadece bir tanesine, gerçekten. "Sadece sohbet ediyorum."

"Ama tabii ki."

Sonunda sevgilisine baktı. Saxton yolun karşısındaki ipek kanepeye yerleşmiş, bacak bacak üstüne atmış, kırmızı ipek çorapları özenle ütülenmiş manşetlerinin altından görünüyor, Ferragamo mokasenleri düzenli cilalanmaktan pırıl pırıl parlıyordu. En az üzerine tünediği antika kadar zarif ve pahalıydı, mükemmel bir

Mükemmel bir soydan gelen, mükemmel bir zevke ve tarza sahip zarif bir erkek.

O herkesin isteyebileceği her şeydi-

O lanet avize tepesinde parıldarken, Blay kabaca, "Ona hâlâ aşığım," dedi.

Saxton gözlerini indirdi ve sanki orada küçük bir tiftik parçası varmış gibi kalçasının üst kısmını fırçaladı. "Biliyorum. Olmadığını mı sanıyordun?"

Sanki bu onun aptallığıymış gibi.

"Bundan çok sıkıldım. Gerçekten yoruldum." "Buna inanıyorum."

"Ben çok lanet..." Tanrım, bu sesler, bu sessiz vuruşlar, son bir yıldır görmezden geldiği şeyin duyulabilir teyidi-

Ani bir şiddet dalgasıyla konyak sürahisini mermer şömineye fırlatarak paramparça etti.

"Siktir! Siktir!" Eğer yapabilseydi, ayağa fırlar ve o lanet olasıca saksocu lambayı lanet olasıca saksocu tavandan söküp atardı.

Etrafta dolanarak kapılara doğru körlemesine ilerledi, kitaplara takıldı, yığınları karıştırdı, neredeyse kendini sehpaye çarpıyordu.

Saxton oraya ilk varan oldu ve vücuduyla çıkışı engelledi.

Blay'in gözleri erkeğin yüzüne kilitlendi. "Çekil yolumdan. Hemen şimdi. Etrafımda olmak istemezsin."

"Buna ben karar veremem."

Blay odağını çok iyi tanıdığı o dudaklara kaydırды. "Beni zorlama."

"Ya da. Ne."

Göğsü pompalanmaya başladığında, Blay adamın tam olarak neye kur yaptığını bildiğini fark etti. Ya da en azından bildiğini sanıyordu. Ama bir şeyler ters gitmişti; belki ihtiyaçtan, belki de... Kahretsin, bilmiyordu ve gerçekten umurunda da değildi.

"Eğer yolumdan çekilmezsen, seni o masanın üzerine yatıracağım-"

"Kanıtla."

Söylenecek yanlış şey. Yanlış tonda. Yanlış zamanda.

Blay elmas camlı pencereleri sarsan bir kükreme çıkardı. Sonra sevgilisini ensesinden yakaladı ve Saxton'ı odanın diğer ucuna fırlattı. Erkek kendini masanın üzerinde yakaladığında, kâğıtlar uçtu, sarı yasal pedler ve bilgisayar çıktılarından oluşan konfeti kar gibi yağdı.

Saxton arkasından kendisine doğru gelen şeye bakarken gövdesi kıvrıldı.

"Kaçmak için çok geç," diye homurdandı Blay düğmeli fermuarını açarken.

Erkeğin üzerine düşerken ellerini sertçe kullanarak onu alacağı şeyden alıkoyan katmanları yırttı. Artık hiçbir engel kalmadığında, dişlerini gösterdi ve Saxton'ın omzunu kıyafetlerinin arasından ısırды, bileklerini kavrayıp deri kurutma kağıdına çivilerken bile erkeği altına kilitledi.

Ve sonra sertçe içeri itti ve sahip olduğu her şeyi dışarı bıraktı, vücudu kontrolü ele aldı... kalbi uzakta, çok uzakta kalsa bile.

Xhex'in deyimiyle kulübe çok mütevazı bir konaklama yeriidi.

Autumn evin içinde dolaşırken yoluna çıkacak pek bir şey yoktu. Mutfakta dolaplar ve tezgahdan başka bir şey yoktu. Yaşam alanı nehir manzarasından biraz daha fazlasını sunuyordu ve mobilyalar için sadece iki sandalye ve küçük bir masa vardı. Sadece iki yatak odası vardı; birinde bir çift şilte, diğerinde ise daha büyük, tek kişilik bir uyku platformu vardı. Banyo sıkışıkta ama temizdi, duş çubuğunda tek bir havlu asılıydı.

"Söylediğim gibi," dedi Xhex ana odadan, "fazla bir şey yok. Gündüzleri kullanabileceğiniz bir yeraltı tesisi de var ama oraya garajdan ulaşmamız gerekiyor."

Sonbahar tuvaletten çıktı. "Bence çok güzel."

"Sorun değil, dürüst olabilirsin."

"Söylediklerimde ciddiylim. Siz son derece işlevsel bir kadınsınız. İşlerin yolunda gitmesini seviyorsunuz ve zaman kaybetmeyi sevmiyorsunuz. Burası sizin için güzel bir alan." Gözlerini bir kez daha etrafta gezdirdi. "Suyu içeri ve dışarı taşıyan tüm armatürler yeni. Isı için radyatörler de öyle. Mutfakta yemek pişirmek için bolca alan var, ocak dört değil altı gözlü ve gazla çalışıyor, yani elektrik konusunda endişelenmene gerek yok. Çatı arduvaz ve bu nedenle dayanıklı ve yerler gıcırdamıyor - bu yüzden alt takımın da diğer her şey gibi bakımlı olduğunu varsayıyorum." Bir köşeden diğerine döndü. "Her açıdan bakabileceğiniz bir pencere var, böylece asla habersiz yakalanmazsınız ve her yerde bakır kilitler olduğunu görüyorum. Mükemmel."

Xhex ceketini çıkardı. "Bu, ah... çok anlayışlısın."

"Pek sayılmaz. Seni tanıyan herkes için bu çok açık." "Tanıyor olmana gerçekten çok sevindim."

"Ben de öyle."

Sonbahar suya bakan pencerelere doğru gitti. Dışarıda ay, karlı manzaranın üzerine parlak bir ışık düşürüyor, kırılan ışık gözlerine mavi görünüyordu.

Sen bana aşıksın. İnkâr etmeye zahmet etme, her gün uykunda bana söylüyorsun.... Ve seninle birlikte olmamın tek sebebinin Wellsie'yi Arada Kalan'dan çıkarmak olduğunu çok iyi biliyorsun. Yani senin kalıbına uymuyor muyum?

"Mahmen?"

Sonbahar kızının camdaki yansımasına odaklandı. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Tohr ile aranızda ne olduğunu bana anlatmak ister misin?"

Xhex henüz silahlarını çıkarmamıştı ve orada dururken o kadar güçlü, güvenli ve kuvvetliydi ki... Hiçbir erkeğin ve hiç kimsenin önünde eğilmeyecekti ve bu harika değil miydi? Ölçülemeyecek kadar büyük bir lütuf değil miydi bu?

"Seninle gurur duyuyorum," dedi Autumn, arkasını dönüp dişiye bakarak. "Seninle çok ama çok gurur duyduğumu bilmeni istiyorum."

Xhex'in gözleri yere düştü ve sanki bu övgüyle nasıl başa çıkacağını bilemiyormuş gibi bir elini saçlarında gezdirdi.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diye devam etti Sonbahar. "Burada bulunduğum süre boyunca geçimimi sağlamaya ve küçük de olsa bir katkıda bulunmaya çalışacağım."

Xhex başını salladı. "Sana sürekli söylüyorum, sen misafir değilsin."

"Her ne olursa olsun, yük olmayacağım." "Bana Tohr'dan bahsedecek misin?"

Sonbahar henüz deri kılıflardan sarkan silahlara baktı ve tunçların parıltısının kızının gözlerindeki ışığa çok benzediğini düşündü: bir şiddet vaadi.

"Ona kızmamalısın," derken kendini duydu. "Aramızda geçenler rızaya dayalıydı ve... uygun bir nedenle sona erdi. O yanlış bir şey yapmadı."

Konuşurken, tüm bunlar hakkında gerçekten ne düşündüğünden emin değildi ama bir konuda netti: Xhex'in tüm silahları ateşleyerek erkeğin peşinden gittiği bir durum yaratmayacaktı - kelimenin tam anlamıyla.

"Beni duyuyor musun, kızım benim." Bir soru değil, bir emirdi bu; bir ebeveynin yavrusuna söylediği ilk sözdü. "Onunla bir neden bulmayacaksın ya da bu konuyu onunla konuşmayacaksın."

"Bana bir sebep söyle."

"Başkalarının duyularını biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet."

"Kendini bir başkasına aşık eden biriyle en son ne zaman karşılaştınız? Doğal hallerinde kalpleri bir başkasına bağlıyken, duygularını belirli bir yönde yönlendiren biriyle."

Xhex hafifçe küfretti. "Asla. Bu felakete davetiye çıkarmaktır - ama yine de ifadelerinizde saygılı olabilirsiniz."

"Birinin sözlerini hediye paketi yapmak gerçeğin doğasını değiştirmez." Sonbahar tekrar karlı manzaraya ve kısmen donmuş olan nehre baktı. "Ve bir yalanı yaşamaktansa neyin gerçek olduğunu bilmeyi tercih ederim."

Aralarında bir süre sessizlik oldu. "Bu kadar 'neden' yeter mi, kızım benim."

Bir lanet daha. Ama sonra Xhex, "Bundan hoşlanmıyorum... ama evet, öyle" dedi.

ALTMİŞ DÖRT

Tohr o otoparkta kim bilir ne kadar oturmuştu. En az bir gece ve bir gün olmalıydı ve sonra belki bir ya da iki gece daha? Bilmiyordu ve gerçekten umurunda da değildi.

Sanki ana rahmine geri dönmüş gibiydi. Kışının uyuşması ve soğuktan burnunun akması dışında.

Destansı öfkesi azaldıkça ve duyguları yumuşadıkça, düşünceleri, hayatının kesitlerinden geçen, farklı dönemlerin manzaralarında dolaşan, zirveleri ve vadileri yeniden incelemek için geri dönen bir grup gezgin gibi oldu.

Uzun bir yolculuktu. Vücudu saatler boyunca hareket etmemiş olsa da, yolculuğun sonunda yorgun düşmüştü.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, en çok tekrar ziyaret edilen iki yer Wellsie'nin ihtiyacı... ve Sonbahar'ınki oldu. Bu olaylar ve sonrasında yaşananlar, en çok tırmanılan dağlardı; farklı sahneler, birbirlerini bulanıklaştırana, onun ve onların eylem ve tepkilerinin bir pastişini oluşturana kadar değişen bir karşılaştırma dizisinde yanıp sönen manzaralar gibiydi.

Tüm bu düşünüp taşınmalardan sonra, tekrar tekrar dönüp durduğu üç karar vardı.

Elbette Autumn'dan özür dilemesi gerekecekti. Tanrım, bu ondan ikinci kez bir parça koparışıydı, ilki neredeyse bir yıl önce havuzdaydı: Her iki olayda da, içinde bulunduğu stres yükü yüzünden öfkesine yenik düşmüştü ama bu bir mazeret olamazdı.

İkincisi ise o meleği bulup bir kez daha özür dilemek zorunda kalacak olmasıydı.

Ve üçüncüsü... aslında üçüncüsü en önemlisiydi, diğerlerinden önce yapması gereken şeydi.

Wellsie ile son bir kez temas kurmak zorundaydı.

Derin bir nefes alarak gözlerini kapattı ve kaslarının biraz gevşemesini diledi. Sonra, umuttan çok çaresizlikle, yorgun zihnine tüm düşüncelerden ve görüntülerden arınmasını, onu bunca zamandır uyanık tutan her şeyden kurtulmasını, pişmanlıklardan, hatalardan ve acılardan kurtulmasını emretti....

Sonunda emre uyuldu, tüm o Lewis-and-Clark bilişsel saçmalıkları sona erene kadar amansız zihinsel yürüyüş yavaşladı.

Bilinçaltını tek bir hedefle doldurarak kendini uykuya bıraktı ve şu ana kadar dinlenme halinde bekledi...

Wellsie ona grinin tonlarında, sisin, soğuk rüzgârın ve kayaların oluşturduğu o çorak manzarada geldi. Şimdi o kadar uzaktaydı ki, görüş alanı ufalanan kaya oluşumlarından birini yakından görmesine izin veriyordu-

Aslında taştan yapılmamış olması dışında. Hiçbiri taştan değildi.

Hayır, bunlar kendisi gibi acı çeken diğerlerinin kamburlaşmış figürleriydi, vücutları ve kemikleri rüzgâr tarafından aşındırılacak birer tümsek haline gelene kadar yavaş yavaş kendi üzerlerine çöküyordu.

"Wellsie?" diye seslendi.

Adı sınırsız ufukta kaybolurken ona bakmadı.

Varlığını bile fark etmemiş gibi görünüyordu.

Hareket eden tek şey, aniden ona doğru yönelen, düz gri ovada esen, onun üzerinde esen, onun üzerinde esen soğuk rüzgârdı.

Saçlarını yakaladığında, etrafında tutamlar oluştu-

Hayır, tutam tutam değil. Saçları artık küldü, görünmez akıntıyla dağılan ve ona doğru gelen küller, gözlerini yaşartan tozlar olarak ona çarpıyordu.

Sonunda hepsi onun olacaktı. Ve sonra hiçbiri. "Wellsie! Wellsie, buradayım!"

Onu uyandırmak, dikkatini çekmek ve nihayet hazır olduğunu söylemek için ona seslendi ama ne kadar bağırsa bağırsın ya da kollarını ne kadar sallarsa sallasın, kadın ona odaklanmadı. Yukarı bakmadı. Hareket etmedi... ve oğlu da etmedi.

Yine de rüzgâr esmeye devam etti, formlarından sonsuz küçük parçacıklar alarak onları yıprattı.

Büyük bir korkuyla kendini büyük bir maymuna dönüştürdü, sağa sola zıpladı, avazı çıktığı kadar bağırdı ve kollarını salladı, ama sanki bu diğer dünyada bile efor kuralları geçerliymiş gibi, sonunda enerjisini kaybetti ve bir yığın halinde tozlu zemine düştü.

Aynı pozda oturduklarını fark etti.

İşte o zaman paradoksal gerçek aklına geldi.

Cevap aynı anda Autumn'la olanlarla, seksle ve beslenmeyle ilgiliydi ama yine de onunla hiçbir ilgisi yoktu. Lassiter'ın ona yardım etmeye çalıştığı her şeyle ilgiliydi ama bunların hiçbiri değildi. Aslında Wellsie'yle bile ilgili değildi.

Bu oydu. Hepsi... O.

Rüyasında kendine baktı ve aniden, her şeyin ruhunun oturduğu yerle ilgili olduğu bir sakinlikle ona güç geldi... ve acısından -ve onunkinden- çıkış yolunun Yaratıcısının eliyle az önce aydınlatılmış olduğu gerçeği.

Sonunda, bunca zaman, bunca bok, bunca ıstıraptan sonra, ne yapacağını biliyordu.

Konuşurken bağırmıyordu. "Wellsie, beni duyabildiğini biliyorum, biraz daha dayan. Senden biraz daha zamana ihtiyacım var, sonunda hazırım. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Sadece bir an daha oyalandı, sanki ondan geriye kalanları sağlam tutabilecekmiş gibi tüm sevgisini ona doğru fırlattı. Ve sonra geri çekildi, kendini çekerek serbest bıraktı.

Herkülvari bir irade patlamasıyla vücudu beton zemindeki yerinden sıçradı-

Bir elini uzatarak yüz üstü düşmekten kurtuldu ve hemen ayağa kalktı.

Ayağa kalkar kalkmaz, hemen çişini yapmazsa mesanesinin patlayacağını ve onunla birlikte hiç kimseyi esir almayacağını fark etti.

Rampadan aşağı inerek kliniğe girdi ve karşısına çıkan ilk tuvalete girdi. Dışarı çıktığında, eğitim merkezinin başka yerlerinden sesler duymasına rağmen kimseyi kontrol etmek için durmadı.

Ana evde, Fritz'i mutfakta buldu. "Hey, dostum, yardımına ihtiyacım var."

Kâhya, hazırladığı alışveriş listesinden ayağa fırladı. "Efendim! Yaşıyorsunuz! Ah, kutsal Bakire Kâtip, herkes ve her şey sizi arıyor-"

Kahretsin. İzini kaybettirmenin bazı sonuçları olduğunu unutmuştu.

"Evet, özür dilerim. Herkese mesaj atarım." Telefonunu bulabileceğini varsayarak mı? Muhtemelen klinikteydi ve oraya geri dönerek zaman kaybetmeyecekti. "Dinle, gerçekten ihtiyacım olan şey benimle gelmen."

"Oh, efendim, size hizmet etmek benim için bir zevktir. Ama belki de önce krala gitmelisiniz -hepimiz çok endişelendik-"

"Bak ne diyeceğim. Sen sür, ben de telefonunu ödünç alayım." Tereddüt edince sesini alçalttı. "Şimdi gitmeliyiz, Fritz. Sana ihtiyacım var."

Hizmet çağrısı tam da kâhyanın ihtiyaç duyduğu motivasyon kaynağıydı. Başını eğerek, "Nasıl isterseniz, efendim. Size içecek bir şeyler hazırlayayım mı?"

"İyi fikir. Beş dakikaya ihtiyacım var."

Kâhya başını sallayıp kilerde kaybolunca Tohr merdivenin dibini döndü ve kırmızı halı kaplı basamakları ikişer ikişer çıktı. John Matthew'un kapısına geldiğinde acele etmeyi bıraktı.

Kapıyı çalması hemen karşılık buldu, John bir sarsıntıyla kapıyı açtı. Çocuğun yüzünde şaşkınlık ifadesi belirince Tohr kendini savunmak için ellerini uzattı, çünkü yine ortadan kaybolduğu için azar işiteceğini biliyordu.

"Üzgünüm, ben-"

Sözünü bitirmeye fırsat bulamadı. John kollarını Tohr'a doladı ve ona öyle sıkı sarıldı ki omurgası çatladı.

Tohr da bu iyiliğe karşılık vermek için oradaydı. Sahip olduğu tek oğluna sarılırken alçak ve net bir sesle konuştu.

"John, bu gece rotasyondan çıkmayı ve benimle gelmeni istiyorum. Sana ihtiyacım var... benimle gelmene. Qhuinn de gelebilir.

-Ve bu bütün gece sürecektir, belki de daha uzun." Tohr başını omzuna doğru salladığını hissedince sakinleştirici bir nefes aldı. "Güzel, evlat. Bu... iyi. Bunu sensiz yapmamın imkânı yok."

"Nasılsın?"

Layla ağırlaşmış gözlerini açtı ve Qhuinn'in bedeninden yüzüne doğru baktı. Odasında yatağın onun tarafında duran adam tamamen giyinikti, iri ve uzaktı, kaba olmasa da garipti.

Onun nasıl hissettiğini biliyordu. İhtiyaç duymanın yoğun ateşi geçtikten sonra, o saatler süren zorlanma, vurma ve pençeleme bitmiş ve tozlanmıştı, hafızasında bir rüya gibi çoktan kaybolmuş gibi görünen garip bir dipnot. İkisi de deneyimin yumruğuyla kavrulduklarında, sanki hiçbir şey eskisi gibi olmayacakmış, volkanik patlamalarla sonsuza dek değişip dönüşeceklermiş gibi gelmişti.

Ama şimdi... normalliğin sessiz dönüşü de aynı derecede güçlü görünüyordu, geçmişini temizliyordu.

"Sanırım kalkmaya hazırım," dedi.

Onu damarından beslemek ve ayrıca ona yemek getirmek konusunda çok iyi davranmıştı ve Primale bir Seçilmişle yattıktan sonra Sığınak'ta gelenek olduğu üzere, sonrasında en az yirmi dört saat yatak istirahatinde kalmıştı.

Ancak harekete geçme vakti gelmişti.

"Burada kalabilirsin, biliyorsun." Dolabına gitti ve gece için silahlanmaya başladı. "Biraz daha dinlen. Rahatla."

Hayır, bunu yeterince yapmıştı.

Kendini kollarının üzerinde yukarı iterek başının dönmesini bekledi ve dönmeyince rahatladı. Aksine, kendini güçlü hissetti.

Bunu ifade etmenin başka bir yolu yoktu. Vücudu kendini güçlü hissediyordu.

Bacaklarını yatağın kenarından kaydırarak ağırlığını çıplak tabanlarına verdi ve yavaşça ayağa kalktı. Qhuinn hemen yanına geldi ama yardıma ihtiyacı yoktu.

"Sanırım bir duş alacağım," diye açıkladı.

Peki ya ondan sonra? Ne yapacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu.

"Burada kalmanı istiyorum," dedi Qhuinn sanki onun zihnini okuyormuş gibi. "Burada kalacaksın. Benimle birlikte."

"Hamile olup olmadığımı bilmiyoruz."

"Sakin olman için bir sebep daha. Ve eğer öyleysen, benimle kalmaya devam edeceksin."

"Pekâlâ." Ne de olsa bu işte birlikte olacaklardı - tabii ortada bir "iş" olduğunu varsayarsak.

"şimdi dövüşmeye gidiyorum, ama cep telefonum her zaman yanımda ve sana da bir tane komodinin üzerinde bıraktım." Elindekini kaldırdı ve çalar saatin yanındakini işaret etti. "Bana ihtiyacın olursa ara ya da mesaj at, anlaşıldı mı?"

Yüzü son derece ciddiye, gözleri sahada ne kadar başarılı olduğu hakkında bir fikir veren bir yoğunlukla ona odaklanmıştı: Eğer onu ağırırrsa hiçbir şey ve hiç kimse yoluna çıkamazdı.

"Söz veriyorum."

Başını salladı ve kapıya doğru gitti. ıkış yolunu açmadan önce durakladı ve kelime arıyor gibiydi. "Nasıl bileceğiz eğer..."

"Düşük mü? Kramp girmeye başlayacak ve sonra kanamam olacak. Bunun Öteki Taraf'ta birkaç kez olduğunu gördüm."

"Bunu yaparsan tehlikede olur musun?"

"Gördüğüm kadarıyla bu kadar erken değil." "Yatak istirahatinde kalmalı mısınız?"

"İlk yirmi dört saatten sonra, eğer süreceksen, sürer - bu noktada aktif olsam da olmasam da, kalıbımız çoktan atıldı."

"Bana haber verir misin?" "En kısa zamanda."

Arkasını döndü. Bir an için kapının yüzüne bakar gibi oldu. "Yapışacak."

Bu konuda ondan çok daha emindi, ama onun inancını ve istediği şeyi arzuladığını öğrenmek sevindiriciydi.

"Şafakta döneceğim," dedi.

"Burada olacağım."

Adam gittikten sonra duşa girdi ve sabun kalıbını karnının alt kısmından tekrar tekrar geçirdi. Kendi bedeninde böylesine önemli bir şeyin gerçekleşiyor olması ve henüz ayrıntıların farkında olmaması garip görünüyordu.

Yine de yakında öğreneceklerdi. Çoğu dişi, eğer kanayacaklarsa ilk hafta içinde kanardı.

Spreyin altından çıktığında havluyla kurulandı ve adamın düşünceli bir şekilde tezgahın üzerine bir bornoz daha bıraktığını fark etti ve bir sonlandırma olayı meydana gelmesi durumunda bazı iç çamaşırlarıyla birlikte onu da çekti.

Ana yatak odasında, terlik ayakkabılarını giymek için yorganın üzerine oturdu ve sonra...

Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sessizlik ve durgunluk da kaygıları için kötü birer yoldaşı.

Hiç beklenmedik bir anda, Xcor'un yüzünün görüntüsü bir kez daha gözünün önüne geldi.

Yumuşak bir lanetle, onun kendisine bakışını asla unutamayacağından korktu, gözleri ona tam olarak anlayamadığı ama bir kez gördüğü için minnettar olacağı bir hayalmiş gibi bakıyordu.

İhtiyaç duyma anılarının aksine, o erkek ona odaklandığında hissettiği duygular, onları yaşadığı an kadar parlaktı ve onu o buluşmadan ayıran aylar boyunca solmamıştı. Ancak... tüm bunları sadece hayal mi etmişti? Sadece fantezi olduğu için hatırlamanın güçlü olması mümkün müydü?

Açıkçası, eğer ihtiyaç duyulan şey bir şeyse, gerçek hayat hızlı bir şekilde soldu.

Bununla birlikte, istenme arzusu-

Kapının çalınmasıyla kendini toparladı. "Evet?"

Panellerin arasından bir kadın sesi cevap verdi: "Ben Xhex.

İçeri girmemin sakıncası var mı?"

Dişinin onu arayarak ne yaptığını hayal bile edemiyordu. Yine de John'un eşini seviyordu ve onun shellanını her zaman eğlendirecekti.

"Oh, lütfen yap-merhaba, bu hoş bir sürpriz."

Xhex onları birbirine kapattı ve garip bir şekilde yüzü dışında her yere baktı. "Peki, ah... nasıl hissediyorsun?"

Gerçekten de, önümüzdeki hafta pek çok insanın ona bunu soracağını hissediyordu. "Yeterince iyi."

"Güzel. Evet... iyi."

Uzun bir sessizlik. "Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?" Layla sordu.

"Aslına bakarsanız, evet."

"O halde bana söyleyin, elimden geleni yapacağım."

"Bu karmaşık." Xhex daraltılmış onu gözleri. "Ve tehlikeli."

Layla, yavrusu varsa onu korumak istercesine elini karnının alt kısmına koydu. "Ne arıyorsun?"

"Wrath'ın emriyle Xcor'u bulmaya çalışıyorum."

Layla'nın göğsü daraldı, nefes alabilmek için ağzı açıldı.
"Gerçekten."

"Onun ne yaptığının farkında olduğunu biliyorum." "Evet, farkındayım."

"Onu senin beslediğini de biliyorum."

O zalim, garip bir şekilde savunmasız yüzün görüntüsü yeniden gözünün önüne geldiğinde Layla gözlerini kırıştırdı. Bir an için onu korumak gibi saçma bir içgüdüye kapıldı ama bu çok saçmaydı ve sürdürebileceği bir şey değildi.

"Elbette sana ve Gazap'a yardım edeceğim. Kralın daha önceki tutumunu yeniden gözden geçirmesine sevindim."

Şimdi dişi tereddüt etti. "Ya sana Wrath'ın bunu bilemeyeceğini söylersem? Kimse bilemez, özellikle de Qhuinn. Bu fikrini değiştirir miydi?"

John, diye düşündü. John olanları arkadaşına anlatmıştı.

"Farkındayım," dedi Xhex, "seni çok kötü bir duruma sokuyorum ama benim doğamı biliyorsun. İstedığımı elde etmek için elimdeki her şeyi kullanırım ve Xcor'u hemen bulmak istiyorum. Seni koruyabileceğimden hiç şüphem yok ve seni ona yaklaştırmak gibi bir niyetim de yok. Sadece geceleri yerleştiği genel bölgeye ihtiyacım var ve oradan devam edeceğim."

"Onu öldürecek misin?"

"Hayır, ama Kardeşliğe bunu yapmaları için gerekli cephaneyi vereceğim. Wrath'a ateş etmek için kullanılan silah uzun menzilli dürbünü olan bir tüfektir - normal bir gecede kimsenin sahaya süreceği türden bir şey değil. Onu yok etmediklerini varsayarsak, dışarı çıktıklarında geride bırakacaklardır. Eğer onu ele geçirebilirsem ve ne yaptıklarını kanıtlayabilirsek, işler doğal seyrinde ilerleyecektir."

Nazik gözler, diye düşündü... erkek ona baktığında çok nazik gözleri vardı. Ama aslında o, kralının düşmanıydı.

Layla başını salladığını hissetti. "Sana yardım edeceğim. Elimden gelen her şeyi yapacağım... ve tek kelime etmeyeceğim."

Kadın yanına geldi ve şaşırtıcı derecede nazik bir elini omzuna koydu. "Seni bu duruma sokmaktan nefret ediyorum. Savaş, senin gibi iyi insanları tehlikeye atmakta uzmanlaşmış çirkin, çirkin bir iştir. Bunun seni nasıl yıprattığını hissedebiliyorum ve senden yalan söylemeni istediğim için üzgünüm."

Senfath'ın ilgi göstermesi çok hoştu ama çatışması oldu değilile veren Yanlış tanıklık için Kardeşlik. Öldürülmesine yardım edeceği savaşçı oydu. "Xcor beni kullandı," dedi, sanki onu ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

kendisi.

"O çok tehlikeli biri. Onunla karşılaşmaktan sağ kurtulduğunuz için şanslısınız."

"Doğru olanı yapacağım." Xhex'e baktı. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Hemen şimdi. Eğer yapabiliyorsan."

Layla aradı üzerine derin Teneffüsler . Güçlü. Sonra başını salladı. "Paltomu almama izin verin."

ALTMİŞ BEŞ

Saatler sonra, Marissa Safe Place'teki masasında otururken cep telefonunu açtı ve yüzündeki gülümsemeyi engelleyemedi. "Yine sen."

Butch'un Boston aksanlı sesi çakıl taşlarıyla doluydu. Her zamanki gibi. "Eve ne zaman geliyorsun?"

Saatine baktı ve gecenin nereye gittiğini düşündü. Yine de işte her zaman böyle olurdu. Güneş güvenli bir şekilde ufkun altına iner inmez içeri girdi ve ne olduğunu anlamadan ışık doğuda tehdit ediyor ve onu yerleşkeye geri götürüyordu.

Erkeğinin kollarına. Bu pek de angarya sayılmazdı.

"Yaklaşık kırk beş dakika mı?" "Şimdi gelebilirsin...."

Bu kelimeleri söyleyiş şekli, bu fiilin "eve dönmek"ten tamamen farklı bir anlamı olduğunu düşündürüyordu. "Butch-"

"Bu gece yataktan çıkamadım."

Dudağını ısırdı, onu ayrıldığında dağınık olan çarşafların içinde çıplak olarak hayal etti. "Hayır mı?"

"Mmm, hayır." Heceleri uzattı - en azından nefesi kesilene kadar. "Seni düşünüyordum...."

Sesi o kadar derin, o kadar çiğdi ki, kendine ne yaptığını tam olarak biliyordu ve bir an için gözlerini kapatıp ciddi anlamda güzel zihinsel resimlere daldı.

"Marissa... eve gel...."

Kendini toparlayarak, onun etrafında ördüğünü çok iyi bildiği büyüden kurtuldu. "Şu anda tam olarak ayrılamam. Ama çıkış için hazırlanmaya başlayacağım, buna ne dersin?"

"Mükemmel." Adamın yüzündeki sırıtışı duyabiliyordu. "Burada seni bekliyor olacağım ve dinle, tüm şakalar bir yana

İstediğin kadar. Son Yemek'e gitmeden önce buraya gelir misin? Sana unutamayacağın bir ordövr vermek istiyorum."

"Şimdiden unutulmaz oldun." "İşte benim kızım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefon görüşmesini bitirdiğinde, yüzündeki o kocaman, mutlu gülümseme hiç kaybolmadı. Eşi geleneksel bir erkekti, kendi deyimiyle "eski kafalı" ve bu zihniyetin getirdiği tüm önyargılara sahipti: Kadınlar asla bir şey için para ödememeli, kapı açmamalı, arabalarına benzin doldurmamalı, çamur birikintisinden geçmemeli, sandviç poşetine sığandan daha büyük bir şey taşımamalıydı... aklınıza ne gelirse. Ama adam asla kadının işine engel olmadı. Asla. Bu, onun hayatında kararları kendisinin verdiği tek alandı ve adam onun çalışma saatlerinden, iş yükünden ya da stres seviyesinden asla şikayet etmedi.

Bu da Kardeş'i sevmesinin birçok nedeninden sadece biriydi. Safe Place'de kalan yerinden edilmiş kadınlar ve çocuklar onun için bir tür aileydi ve bu ailenin reisi de oydu: Tesisten, personelden, programlardan, kaynaklardan ve en önemlisi çatısı altındaki her şeyden ve herkesten sorumluydu. Ve işini çok seviyordu. Wrath ona hayır kurumunu yönetme yetkisini verdiğiğinde neredeyse tereddüt etmişti ama mesleki amacını bulmak için korkuyla mücadele ettiği için çok memnundu.

"Marissa?"

Kafasını kaldırdığında, ofisinin kapısında duran yeni danışmanlardan birini gördü. "Merhaba. Bu geceki grup nasıldı?"

"Gerçekten iyi. Bir saat içinde raporumu dolduracağım - mutfakta kurabiye yapmayı bitirdikten hemen sonra. Böldüğüm için özür dilerim ama burada bir teslimatla gelen bir beyefendi var?"

"Gerçekten mi?" Duvardaki takvime kaşlarını çatarak baktı. "Planlanmış bir şeyimiz yok."

"Biliyorum, bu yüzden kapıyı açmadım. Onu tanıyacağınızı söyledi ama adını vermedi. Acaba Kardeşliği aramamız gerekmez mi?"

"Neye benziyor?"

Kadın bir elini başının üzerine doğru uzattı. "Çok uzun. Büyük. Önünde beyaz bir şerit olan siyah saçları mı var?"

Marissa öyle hızlı ayağa fırladı ki sandalyesi gıcırdayarak yere düştü. "Tohrment? Yaşıyor mu?"

"Pardon?"

"Ben hallederim. Sorun yok, sen mutfağa dön."

Marissa hızla ofisinden çıktı ve ön merdivenlerden aşağı indi. Ana girişte durup V'nin kurduğu güvenlik monitörünü kontrol etti ve hemen kapıyı çekip açtı.

Hiç düşünmeden kendini Kardeş'in yanına attı. "Tanrım, nerelerdeydin! Gecelerdir kayıptın!"

"Pek sayılmaz." Kucağına nazıkçe karşılık verdi. "Sadece bazı işleri hallediyordum. Ama her şey yolunda."

Geri adım attı ama adamın iki kalın pazusuna tutundu. "İyi misin?"

Malikânedeki herkes Autumn'un ona ihtiyaç duyduğunu biliyordu ve bunun onun için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordu. Ve hepsi gibi o da Kardeş ile sessiz, düşmüş aristokrat arasında büyüyen ilişkinin onu iyileştireceğini ummuştu. Bunun yerine, kız doğurganlık döneminden çıktıktan sonra ortadan kaybolmuş ve Autumn evden taşınmıştı.

Açıkçası mutlu bir sonuç değil.

"Dinle, bağış kabul ettiğini biliyorum, değil mi?" dedi.

Sorusuna cevap vermemiş olmasına saygı duyarak araştırmayı bıraktı. "Oh, kesinlikle öyle. Her şeyi alırız - buralarda uyarlanabilir yeniden kullanım konusunda uzmanız."

"Güzel, çünkü kadınlara vermek istediğim bazı şeyler var, belki? Herhangi birini kullanabileceğinizden emin değilim ama..."

Döndü ve garaj yolunun başında park etmiş olan Kardeşlik'in minibüsüne doğru ilerledi. Fritz yolcu koltuğundaydı ve yaşlı uşak o yaklaşırken dışarı fırladı.

İlk defa yüzünde neşeli bir gülümseme yoktu. Yine de derin bir selam verdi. "Madam, nasılsınız?"

"Oh, çok iyi, Fritz, teşekkür ederim."

Tohr yan paneli arkaya kaydırırken sessizleşti -

İçeri bir kez baktı ve nefes almayı kesti.

Minibüsün tepe lambası, çamaşır sepetlerinde, karton kutularda, açık spor çantalarında giysi gibi görünen düzgün yığınları aydınlatıyordu. Ayrıca etekler, bluzlar ve elbiseler de hala askılarındaydı ve döşeme tahtalarının üzerine özenle örtülmüşlerdi.

Marissa Tohr'a baktı.

Kardeş sessizdi ve yere bakıyordu; göz teması kurmayacağı da belliydi. "Dediğim gibi, bunların hiçbirini kullanabileceğinden emin değilim."

Eğildi ve elbiselerden birini parmakladı.

Bunu en son Wellsie'nin üzerinde görmüştü. Bunlar onun Shellan'ının kıyafetleriydi.

Çatlayan bir sesle, "Bunu vermek istediğine emin misin?" diye fısıldadı.

"Evet. Hepsini atmak çok büyük bir israf gibi görünüyor ve o bunu onaylamazdı. Wellsie bunların başkaları tarafından kullanılmasını isterdi - bu onun için önemli olurdu. İsraftan nefret ederdi. Ama evet, kadın bedeni meselesini bilemiyorum."

"Çok cömertsiniz." Erkeğin yüzünü inceledi ve cinayetten sonra geri döndüğünden beri ilk kez onun bu ismi söylediğini duyduğunu fark etti. "Hepsini kullanacağız."

Başını salladı, gözleri hâlâ onunkilerden kaçırıyordu. "Açılmamış tuvalet malzemelerini de mi dahil ettim? Şampuan ve saç kremi, nemlendiricisi, sevdiği Clinique sabunu gibi mi? Wellsie bu tür şeyler konusunda çok titizdi.

Sevdiği bir şey vardı ve ona sadık kalırdı - yedekleri de çok severdi, bu yüzden banyomuzu temizlediğimde çok şey vardı. Oh, ayrıca mutfak eşyalarından bazıları da bende - tercih ettiği bakır tavalar ve bıçakları? Eğer isterseniz onları insani bir Goodwill'e götürebilirim-"

"Elinizde ne varsa alacağız."

"İşte pişirme malzemeleri." Tohrment etrafından dolaştı ve ona göstermek için arka tarafı açtı. "Erkeklerin içeri girmesine izin vermediğinizi biliyorum ama belki hepsini garaja koyabilirim?"

"Evet, evet, lütfen. Gidip bize yardım edecek birkaç kişi daha getireyim-"

"Sakıncası yoksa kendim taşımak istiyorum."

"Ah evet, tabii ki... evet." Kendini silkeleyerek koştu ve garaj kapısının yanındaki tuş takımına kodu girdi.

Sol kapı açıldığında, Tohrment arkadaşının eşyalarını özenle taşıyarak mutfağa açılan kapının hemen yanında uzun ve düzenli bir yığın oluşturarak sabit bir hızla ileri geri giderken, o da gidip uşağın yanında durdu.

"Evi mi topluyor?" diye fısıldadı Fritz'e. "Evet, madam.

Bütün gece çalıştık - John, Qhuinn,

Ben ve o. Diğer erkeklerle ben evin geri kalanında çalışırken o da onların odalarını ve mutfağı yaptı. Tüm mobilyaların ve sanat eserlerinin malikaneye taşınabilmesi için bu gün batımından sonra onunla birlikte dönmemi istedi."

Marissa elini kaldırıp ağzını kapattı, böylece yaşadığı şok daha az belli olacaktı. Ama tepkisinin Tohr'u rahatsız etmesinden endişe etmesine gerek yoktu; Kardeş sadece görevine odaklanmıştı.

Minibüs boşaldığında, her şeyi kapattı ve ona doğru geldi. Kadın tam uygun minnettariik, derin saygı ve sempati sözcüklerini sıralamaya çalışırken, adam cebinden bir şey çıkararak onun sözünü kesti; kadife bir çanta.

"Bir şey daha var. Bana elini verir misin?" Kadın avucunu uzattığında, adam o şeyin boynundaki ipi gevşetti. Onu baş aşağı çevirerek içindekileri döktü.

"Aman Tanrım!" Marissa'nın nefesi kesildi.

Yakutlar. Pırlantalı büyük kırmızı yakutlar. Bir sürü. Bir kolye. Hayır, bir kolye ve bir bilezik. Küpeler de. Hepsini tutmak için iki eline de ihtiyacı vardı.

"Bunları ona 1964'te almıştım. Van Cleef ve Arpels'ten mi? Yıldönümümüz için olacaktı ama aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum. Wellsie mücevherleri pek sevmezdi, sanatı daha çok severdi. Her zaman mücevherlerin telaşlı olduğunu söylerdi. Her neyse, bunları Darius'ta bir dergide gördüm. Town and Country'de. Kızıl saçlarına yakışacağını düşündüm ve yapabileceğimi kanıtlamak için abartılı ve romantik bir şey yapmak istedim. Onları pek umursamadı ama daha sonraki her yıl, hiç aksatmadan her yıl, silah kasasından seti çıkardı ve taktı. Ve her yıl -her yıl- ona ne kadar güzel olduğunun yanında bir mum bile olamayacaklarını söylemem gerekti-" Kısa kesildi. "Özür dilerim, tamamen saçmalıyorum."

"Tohr... Bunları kabul edemem. Bu çok fazla-"

"Onları satmanı istiyorum. Onları sat ve parayı alıp arkadaki evi genişletmek için kullan. Butch daha fazla alana ihtiyacın olduğundan bahsediyordu. Bence çeyrek milyon değerinde olmalılar, belki de daha fazla. Wellsie burada yaptığınız şeyi çok severdi; desteklerdi, kadınlarla ve çocuklarla gönüllü olarak çalışırdı, gerçekten dahil olurdu. Yani, bilirsiniz, bunların gidebileceği daha iyi bir yer yok."

Marissa gözlerini hızla kırıştırmaya başladı; ya öyle yapacaktı ya da gözyaşlarını tutamayacaktı. Sadece... çok cesur davranıyordu....

"Emin misin?" dedi kabaca. "Tüm bunları yapmak istediğinden emin misin?"

"Evet. Zamanı geldi. Ona tutunmak onu geri getirmedi ve asla da getirmeyecek. Ama en azından buradaki kadınlara yardımcı olabilir.

yani hiçbirini boşa gitmiyor. Birlikte aldığımız, birlikte sahip olduğumuz, birlikte kullandığımız şeylerin boşa gitmemesi benim için önemli."

Bunun üzerine Tohr eğildi ve ona çabucak sarıldı. "Kendine iyi bak, Marissa."

Sonra minibüsü kapattı, uşağın sürücü koltuğuna oturmasına yardım etti ve son bir el sallayışla gecenin karanlığında kayboldu.

Marissa elindeki servete baktı, sonra Fritz'in garaj yolundan dikkatle geri geri çıkmakta olan minibüsüne baktı. Köpek giderken o da onu takip etti, caddeye doğru yürüdü ve mücevherleri küçük çantalarına geri koydu. Adam K-dönüşü yaparken, kadın kolunu kaldırdı ve el salladı. O da aynısını yaptı.

Soğuktan korunmak için kollarını kendine sararak arka lambaların sönüşünü izledi.

Mücevherlerin ağırlığı hâlâ ellerindeyken, eve doğru döndü ve arka bahçeye doğru yapabileceği genişlemeyi, daha fazla dişi ve yavruları için daha fazla oda yaratmayı hayal etti - özellikle de gün boyunca güvenli olan yeraltında.

Gözleri tekrar buğulandı ve bu kez gözyaşlarının yanaklarına vurmasını engelleyemedi. Önündeki tesis dalgalandıkça, gelecek netleşti: Yeni Kanada kimin adını vereceğini tam olarak biliyordu.

Wellesandra'nın kulağa çok hoş gelen bir ismi vardı.

ALTMİŞ ALTI

Layla daha önce şafağa yakın saatlerde hiç dışarı çıkmamıştı ve havada gerçek bir değişim olduğunu, göremediği ama hissedebildiği bir canlanma olduğunu fark etmek ona ilginç geldi: Güneş gerçekten de çok güçlüydü, tüm dünyayı aydınlatabilecek kapasitedeydi ve giderek artan aydınlık derisinin telaşla karıncalanmasına neden oluyordu, bedeninin derinliklerinde beslenen bir içgüdü ona eve gitme zamanının geldiğini söylüyordu. Yine de gitmek istemiyordu.

"Nasılsın?" Xhex arkasından sordu.

Doğrusu, uzun bir akşam olmuştu. Saatlerdir Caldwell'in dış mahallelerindeydiler, karanlıkta daireler çizerek Xcor ve savaşçılarının izini sürüyorlardı - ki bunu yapmak yeterince kolay olmuştu. Xcor'un erkeğe dair hisleri bir spot ışığı kadar netti, aylar önceki o beslenmeden beri onunla olan bağı henüz solmamıştı. Ve onun tarafında... Xcor kendini dövüşe o kadar kaptırmış görünüyordu ki, onun çevrede olduğunu bilmiyordu; kesinlikle onun yakınlığının farkında olsa bile, ona yaklaşmadı ve diğer asker de yaklaşmadı.

"Layla?"

Dişiye doğru bir bakış attı. "Nerede olduğunu biliyorum. Hiç kıpırdamadı."

"Sorduğum şey bu değil."

Layla biraz gülümsemek zorunda kaldı. Gecenin en büyük sürprizlerinden biri, aslında artık bu şekilde tanımlamakta kendini rahat hissetmediği senfath olmuştu. Xhex zihinsel olarak keskin zekâlı ve fiziksel olarak bir erkek kadar güçlüydü ama bu özellikleriyle çelişen bir sıcaklığı vardı: Layla'nın yanından bir kez bile ayrılmamıştı, bir mahmen gibi genç bir kızın üzerinde geziniyor, sanki bunun sorumlusu için sıkıntılı koşullar altında yabancı bir iş olduğunu biliyormuş gibi her zaman özenli ve dikkatli davranıyordu.

"Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin."

Layla iki blok ötedeki kanının sinyaline yeniden odaklanırken sessiz kaldı.

"Eminim bunun zaten farkındasınızdır," diye mırıldandı Xhex. "Ama burada gerçekten doğru olanı yapıyorsun."

"Biliyorum. Pozisyon değiştiriyor."

"Evet, bunu hissedebiliyorum."

Layla aniden batıdaki yüksek, parlayan bir fenere doğru döndü: şehrin en yüksek gökdelenine. Zirvesinde beyaz ve kırmızı renkte yanıp sönen ışıklara odaklanırken, onun anıtın tepesinde soğukta durduğunu ve şehir üzerinde hak iddia ettiğini hayal etti.

"Onun kötü olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu kabaca. "Yani, onun duygularını hissedebiliyorsun, değil mi?"

"Bir noktaya

kadar

yapabilirim."

"Peki... o kötü biri

mi?"

Diğer dişi, paylaşmak zorunda olduğu şeyden pişman olmuş gibi uzun ve yavaş bir nefes verdi. "O iyi bir bahis olmaz, Layla. Ne senin için ne de başkası için ve sadece Gazap meselesi yüzünden değil. Xcor'un içinde uğursuz bir şeyler var."

"Yani o karanlık bir ruh."

"Bunu bilmek için onu okumanıza gerek yok. Sadece kralınıza ne yaptığını düşünün."

"Evet. Evet, gerçekten."

Qhuinn'den Xcor'a. Erkekleri seçme konusunda muhteşem bir geçmiş-

"Hızla ilerliyor," dedi Layla aceleyle. "Cisimsizleşti."

"İşte burası. İşte burada devreye giriyorsun."

Layla gözlerini kapadı ve kendi kanını bulma içgüdüğü dışında tüm duyularını susturdu. "Kuzeye doğru ilerliyor."

Daha önce kararlaştırıldığı gibi, ikisi bir mil yol kat edip yeniden bir araya geldiler; beş mil daha yol kat edip

yeniden toplandılar; bir on, bir on daha yol aldılar...
Layla'nın içgüdüleri pusula görevi görerek rotalarına yön veriyordu. Ve tüm bu süre boyunca zaman çok önemliydi, şafak hızla söküyor, gökyüzünün koltuğuna tehlikeli bir parıltı yerleşiyor ve güçleniyor.

Yarışlarının son ayağında, durduğu yerden bir ya da bir buçuk mil uzakta, ağaçlık bir ormanda buldular onları ve sonunda daha uzağa gidemediler.

"Seni daha yakına götürebilirim," diye mırıldandı Layla. "Hiçbir yere gitmiyor mu?"
"Hayır, değil."

"O zaman sen git. Şimdi git!"

Layla onun bulunduğu yöne son bir kez baktı. Gitmesi gerektiğini biliyordu çünkü eğer onu hissedebiliyorsa, belki o da kendisini hissedebilirdi. Elbette beklentisi, eğer bunu yaparsa, yeterince hızlı tepki veremeyeceği, kuzeydeki korunaklı ortamına doğru kaybolmasının izini durduracağı ve onu tamamen şaşırtacağı, sadece gideceği yer hakkında hiçbir ipucu vermeyeceği değil, aynı zamanda kan duyusunu tamamen karıştıracağı, bir aynanın yüzeyinden yansıyan ışık gibi farklı bir yöne gönderileceğiydi.

Korku kalbinin çarpmasına neden oldu ve bu hissi, ondan beslendiği sırada birlikte oldukları zamana ilişkin değerlendirmesinden daha gerçek olarak kabul ederek ona tutundu.

"Layla? Git!"

Sevgili Bakire Kâtip, bu gece onu ölüme mahkûm etmişti-

Hayır, diye düzeltti. Bunu kendi kendine yapmıştı. Tüfeğin Piçler Çetesi'nin yaşam alanları arasında bulunduğunu ve Kardeşler'in düşündüğü şeyi kanıtladığını varsayarsak, Xcor aylar önce kendi sonunun çarklarını harekete geçirmişti.

O bir kanal olabilirdi ama onun hareketleri kalbini durduracak olan elektrik yüküydü.

Xhex'e "Bana doğru olanı yapmam için bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Şimdi eve gidiyorum."

Bununla birlikte, ormanlık vadiden uzaklaştı, konağa odaklandı ve tam ışık gözlerini yakmaya başlarken girişe ulaştı.

Bunu yapan gözyaşları değildi. Hayır, onlar gözyaşı değildi; yaklaşan şafaktı.

O erkek için gözyaşı dökmek... sayılamayacak kadar çok açıdan yanlış olurdu.

* * *

"Gitmemiz gerek dostum."

Qhuinn onunla konuşurken John başını salladı ama kıpırdamadı. Wellsie'nin mutfağının ortasında dururken bir tür kültür şoku yaşıyordu.

Dolaplar bomboştu. Kiler boştu. Tüm çekmeceler ve iki dolap da öyle. Gömme masanın üzerindeki kitaplıklar. Masanın kendisi.

Etrafında dolanarak girintideki masanın etrafında döndü ve Wellsie'nin masada servis ettiği yemekleri hatırladı. Sonra uzun granit tezgâhtan aşağı indi ve Wellsie'nin bulaşık havlularıyla örtülü ekmek hamuru kaselerini, üzerinde doğranmış soğan ya da dilimlenmiş mantar yığınları olan kesme tahtalarını, un tenekesini, pirinç çömleğini hayal etti. Ocağın başında, güveç, spagetti sosu ve sıcak elma şarabının kokusunu içine çekmek için neredeyse eğilecekti.

"John?"

Arkasını dönerek en yakın arkadaşına doğru yürüdü... ve sonra devam ederek oturma odasına yöneldi. Kahretsin, sanki burası bombalanmış gibiydi. Tabloların hepsi duvarlardan sökülmüş, asıldıkları yerde pençe şeklindeki pirinç askılarından başka bir şey kalmamıştı: Çerçeve içindeki her şey uzak köşeye taşınmış, sanat eserleri birbirlerine yaslanmış, kalın havlu kumaşlarla ayrılmıştı.

Mobilyalar da aynı şekilde yer deşiştirmiş, sandalyeler, sehpalalar, lambalar -Tanrım, lambalar- şeklinde sıralanmıştı. Wellsie tepeden aydınlatmayı sevmezdi ve bu da evde farklı şekil ve boyutlarda yüz kadar lamba olduğu anlamına geliyordu.

Halılar da aynı şekilde. Duvardan duvara halılardan nefret ederdi, bu yüzden parke ve mermer üzerinde her yerde Doğu halıları vardı. Ancak şimdi, diğer her şey gibi onlar da yastıklarıyla birlikte rulo haline getirilmiş ve oturma odasındaki uzun duvara karşı bir yığın halinde dizilmişti.

En iyi mobilyalar ve tüm sanat eserleri kuzeye, malikaneye getirilecek, personel taşınma için bir U-Haul kamyonu temin edecekti. Geriye kalanlar Safe Place'e teklif edilecek ve reddedilmesi halinde Goodwill ya da Salvation Army'ye gönderilecekti.

Dostum... dördü on saat boyunca aralıksız çalıştıktan sonra bile yapılacak çok şey vardı. Ancak bu ilk büyük hamle en kritik kısım gibi görünüyordu.

Birdenbire Tohr onun dolaştığı yola girerek onu kısa sürede durdurdu. "Hey, evlat."

Oh, hey.

Önce avuçlarını sonra omuzlarını tokuşturduklarında, aylar süren ayrılıktan sonra tekrar aynı sayfada olmak rahatlatıcıydı. Kardeş'in onu tüm bunlara yardım etmesi için buraya getirmiş olması, onu şaşırtan ve derinden etkileyen bir saygı ölçüsüydü.

Yine de Tohr'un buraya gelirken söylediği gibi, Wellsie herkes kadar John'a da aitti.

"Bu arada Qhuinn'i geri gönderdim. Bunun hafifletici bir durum olduğunu düşündüm ve yakaladım."

John başıyla onayladı. Arkadaşını ne kadar sevse de, birkaç dakikalığına da olsa Tohr'la birlikte evde yalnız kalmak ona doğru gelmişti.

Güvenli Yer'de işler nasıl gitti? İmzaladı.

"Gerçekten iyi. Marissa-" Tohr boğazını temizledi.
"Biliyorsun, o çok hoş bir kadın."

Kesinlikle öyle.

"Bağışlar konusunda gerçekten çok mutluydu."

Yakutları ona mı verdin?

"Evet."

John tekrar başını salladı. O ve Tohr, Wellsie'nin mücevher koleksiyonunda ne kadar az şey varsa gözden geçirmişlerdi. O kolye, bilezik ve küpeler gerçek değeri olan tek şeylerdi. Geri kalanlar daha kişiseldi: küçük takılar, birkaç çift halka, bir dizi minik elmas küpe. Bunların hepsini saklayacaklardı.

"Söylediğimde ciddiydim, John. İstersen mobilyaları kullanmanı istiyorum. Sanat eserlerini de."

Aslında orada çok sevdiğim bir Picasso tablosu

var. "Senin o zaman. Hepsi, herhangi biri,

senin." Bizim.

Tohr başını eğdi. "Bu doğru. Bizimkiler."

John oturma odasında tekrar yürüdü, ayak sesleri yankılanıyordu. Bu gecenin o gece olduğuna neden karar verdin, diye imzaladı.

"Tek bir şey değildi. Daha çok birçok şeyin doruk noktası gibiydi."

John bu cevaptan memnun olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Bunun bir şekilde sadece Sonbahar'a bağlı olabileceği fikri onu kızdırabilirdi - her ne kadar bu ona haksızlık olsa da.

İnsanlar yollarına devam etti. Bu sağlıklıydı.

Ve belki de bu süregelen öfke, onun da biraz daha kendini bırakması gerektiğinin bir işaretiydi.

Autumn konusunda daha iyi olamadığım için özür dilerim. "Hayır, sorun değil evlat. Zor olduğunu biliyorum." Onunla çiftleşecek misin?

"Hayır."

John'un kaşları çatıldı. Neden olmasın.

"Karmaşık, aslında hayır. Oldukça basit. Dünden önceki gece ilişkimizi mahvettim. Geri dönüşü yok."

Oh... kahretsin.

"Evet." Tohr başını salladı ve etrafına bakındı. "Evet..."

İkisi de orada yan yana durmuş, gözleri bir zamanlar var olan düzenden yarattıkları karmaşanın izini sürüyordu. John evin şu anki halinin, Wellsie öldürüldükten sonra hayatlarının geldiği noktaya benzediğini düşündü: paramparça, içi boş, her şey yanlış yerlerde.

Yine de öncekinden daha doğruydı. Devam etmeyi reddetmekten kaynaklanan yanlış düzen, tehlikeli bir yalan türüdü.

Gerçekten mülkü satacak mısınız? İmzaladı. "Evet.

Fritz emlakçıyı arıyor.

iş günü başlıyor. Tabii... eğer sen ve Xhex istiyorsanız, söylemeye gerek yok-"

Hayır, sana katılıyorum. Bırakma zamanı.

"Dinle, önümüzdeki birkaç gece izin alabilir misin diye sormak istiyorum. Burada daha yapacak çok iş var ve yanımda olman hoşuma gidiyor."

Tabii ki. Bunu hiçbir şey için kaçırmazdım.

"Güzel. Bu çok iyi."

İkisi birbirlerine baktılar. Sanırım gitme vakti geldi.

Tohr yavaşça başını salladı. "Evet, evlat. Gerçekten öyle."

Başka bir şey söylemeden ön kapıdan çıktılar, kapıyı kilitlediler... ve malikâneye geri döndüler.

Molekülleri dağılırken John, aralarında önemli bir bildiri ya da değiş tokuş olması gerektiğini hissetti, kumda bir konuşma bayrağı, ciddi, kilometre taşı gibi bir şeyin okunması... bir şey.

Yine de, travmanın aksine iyileşme sürecinin nazık ve yavaş olduğunu düşünüyordu...

Bir kapının çarparak değil de yumuşak bir şekilde kapanması.

ALTMİŞ YEDİ

Sonbahar Xhex'in kulübesine geldikten birkaç gece sonra, bir havlu her şeyi değıştirdi.

Sadece beyaz bir el havlusuydu, kurutucudan yeni çıkmıştı, yer üstündeki banyoya asılacak ve ikisinden biri tarafından kullanılacaktı. Özel bir şey değildi. Autumn'un ne Kardeşlik malikânesinde ne de Sığınak'ta on yıllar boyunca el sürmediğı hiçbir şey.

Ama mesele de buydu.

Onu elinde tutarken, sıcaklığını ve yumuşak uykusunu hissederken, yaptığı tüm çamaşırları düşünmeye başladı. Ve Seçilmişlere teslim ettiği yemek tepsilerini. Ve yaptığı yatak platformlarını. Ve bir yığın tuvalet, önlük ve havlu...

Yıllarca hizmetçilik yapmaktan gurur duymuştu.

Yüzyıllardır kendini şehit gibi gösteriyorsun.

"Yapmadım." Havluyu yeniden katladı. Ve tekrar açtı.

Elleri kendi işlerini yaparken, Tohr'un öfkeli sesi boyun eğmeyi reddetti. Hatta dışarı çıkıp elleriyle cilaladığı yerleri, pırıl pırıl pencereleri ve tertemiz mutfağı gördükçe kafasının içinde daha da yükseliyordu.

O Symphath senin hatandı. Ben senin hatanım. Dünyanın tüm ağırlığı senin suçun-

"Kes şunu!" diye tısladı, ellerini kulaklarına kapatarak. "Kes şunu!"

Ne yazık ki, sağır olma arzusu engellenmişti. Küçük evin etrafında topallayarak dolaşırken, çatı ve duvarların sınırlarına değil, Tohrment'in sesine hapsoldü.

Sorun şu ki, nereye giderse gitsin ya da neye bakarsa baksın, tam önünde fırçaladığı, düzelittiği ya da parlattığı bir şey vardı. Ve gece için yaptığı planlar arasında, daha fazla temizliğe ihtiyaç duyulmadığı halde, daha fazlasını yapmak da vardı.

Sonunda kendini nehre bakan iki sandalyeden birine oturmaya zorladı. Bacağını uzatarak, çok uzun zamandır doğru görünmeyen ya da doğru çalışmayan baldırına baktı.

Kurban olmaktan hoşlanıyorsun, tamamen bununla ilgilisin.

Üç gece, diye düşündü. Buraya taşınması ve hizmetçi rolüne bürünmesi üç gecesini almıştı-

Aslında hayır, o ilk gün batımından sonra uyanır uyanmaz başlamıştı.

Tek başına otururken, limon kokulu mobilya cilası kokusunu içine çekti ve kalkıp bir bez bularak masa ve tezgahları silmeye başlamak için karşı konulmaz bir ihtiyaç hissetti. Bu da onun alışkanlıklarının bir parçasıydı, değil mi?

Tohrment ile yaptığı o korkunç konuşma beyinde tekrar tekrar çalkalanırken.... bir lanetle kendini oturmaya zorladı.

Adam gittikten hemen sonra şok geçirmişti. Ardından büyük öfke dalgaları geldi.

Ancak bu gece, onun sözlerini gerçekten duymuştu. Etrafının davranışlarına dair kanıtlarla çevrili olduğu düşünöldüğünde, adamın söylediklerine itiraz etmek zordu.

O haklıydı. Gerçeğin ifadesi ne kadar acımasız olsa da Tohrment haklıydı.

Her ne kadar her şeyi başkalarına hizmet olarak ifade etmiş olsa da, "görevleri" bir kefareten çok bir cezaya dönüşmüştü. Başkalarının arkasını her temizlediğinde, kukuletanın altında başını her eğdiğinde ya da fark edilmemek için her sıvıştığında, kalbinde tatmin edici bir acı hissediyordu; neredeyse yapıldığı kadar çabuk iyileşecek küçük bir kesik....

Sayılamayacak kadar uzun yıllar boyunca on bin dilim.

Aslında, Seçilmişlerden hiçbiri ona arkalarını temizlemesini söylememişti. Kâtip Bakire de söylememişti. Bunu kendisi yapmış, kendi varlığını değersiz bir hizmetkâr kalıbına dökmüş, binlerce yıl boyunca eğilmiş ve kazınmıştı.

Ve hepsi şu yüzden.

O symphath'ın görüntüsü aklına geldi ve kısa bir an için onun kokusunu, kaygan tenini ve altı parmaklı ellerinin etinin üzerindeki görüntüsünü hatırladı.

Yine de boğazında safra yükselirken, buna boyun eğmeyi reddetti. Ona ve o anılara çok uzun yıllar boyunca çok fazla ağırlık vermişti...

Birden kendini babasının malikânesindeki odasında, kaçırılmadan hemen önce, etrafındaki her şeyden memnuniyetsiz bir şekilde doggen'in etrafında emir verirken hayal etti.

Madamlıktan hizmetçiliğe kendi seçimiyle geçmiş, kendini niteliksiz üstünlük ve kendi kendine dayatılan aşağılık duygusunun iki uç noktası arasında konumlandırmıştı. O senfath bağlayıcı bir unsur olmuştu, onun şiddeti spektrumun uçlarını birbirine bağlamıştı, öyle ki zihninde biri diğerinden akıp gitmiş, trajedi hak edişin önüne geçmiş ve ardında acı çekmeyi yeni statükosu haline getirmiş mahvolmuş bir kadın bırakmıştı.

Tohrment haklıydı: O zamandan beri kendini cezalandırmıştı... ve ihtiyacı olduğu sırada ilaçları reddetmesi de bunun bir parçasıydı: Bu acıyı seçmişti, tıpkı toplumdaki düşük konumunu seçtiği gibi, tıpkı kendini asla ve asla onun olamayacak bir erkeğe verdiği gibi.

Seni kullanıyorum ve bunun işe yaradığı tek kişi sensin, beni hiçbir yere götürmedi. İyi haber şu ki bütün bu olanlar kendine daha fazla işkence etmen için sana harika bir bahane verecek....

Bir tür pislığe saldırma, alnında ter damlaları oluşana kadar avuçlarıyla ovma, sırtı ağrıyana ve bacağı çığlık atana kadar çalışma dürtüsü o kadar güçlüydü ki

kendini olduğu yerde tutabilmek için sandalyenin kollarına tutunmak zorunda kaldı.

"Mahmen?"

Etrafında döndü ve kendini sarmaldan kurtarmaya çalıştı.
"Kızım benim, nasılsın?"

"Eve bu kadar geç geldiğim için özür dilerim. Bugün...
yoğundu." "Oh, sorun değil. Size bir şey getirebilir
miyim-" O

kendini durdurdu. "I..."

Alışkanlık o kadar güçlüydü ki, kendini yeniden sandalyeye tutunurken buldu.

"Sorun değil Mahmen," diye mırıldandı Xhex. "Beni beklemene gerek yok. Aslında beklemenı de istemiyorum."

Sonbahar titreyen elini örgüsünün ucuna götürdü. "Bu akşam kendimi oldukça dağılmış hissediyorum."

"Bunu hissedebiliyorum." Xhex öne çıktı, deri kaplı vücudu güçlü ve kendinden emindi. "Ve nedenini biliyorum, bu yüzden açıklamak zorunda değilsin. Bazı şeyleri olurluna bırakmak iyidir. Hayatında ilerlemek istiyorsan bunu yapmalısın."

Sonbahar karanlık pencerelere odaklandı ve ötesindeki nehri hayal etti. "Eğer bir hizmetçi değilsem kendimle ne yapacağımı bilmiyorum."

"Neyi sevdiğinizi, nereye gitmek istediğinizi, gecelerinizi nasıl doldurmak istediğinizi bulmanız gereken şey budur. İşte hayat bu.

-Eğer şanslıysan."

"Olasılık yerine, sadece boşluk görüyorum."

Özellikle de-

Hayır, onu düşünmeyecekti. Tohrment ilişkilerinin nerede durduğunu fazlasıyla netleştirmişti.

"Muhtemelen bilmen gereken bir şey var," dedi kızı.
"Onun hakkında."

"Onun adını söyledim mi?"

"Yapmak zorunda değilsin. Dinle, o-"

"Hayır, hayır, bana söyleme. Aramızda hiçbir şey yok." Sevgili Bakire Kâtip, bunu söylemek acı veriyor. "Hiçbir zaman olmadı- yani onun hakkında bilmem gereken bir şey yok-"

"Wellsie'yle birlikte kaldıkları evi kapatıyor. Dün bütün geceyi eşyaları toplamakla, Wellsie'nin eşyalarını vermekle, mobilyaları taşınmaya hazır hale getirmekle geçirdi - evi satıyor."

"Aferin ona."

"Seni görmeye gelecek."

Sonbahar sandalyeden fırladı ve pencerelere doğru gitti, kalbi göğsünde güm güm atıyordu. "Nereden biliyorsun?"

"Az önce krala rapor vermeye gittiğimde bana öyle söyledi. Özür dileyeceğini söyledi."

Autumn ellerini soğuk cama dayadı, parmak uçları hızla uyuşmaya başlamıştı. "Hangi kısmı için, merak ediyorum. Haklı olduğu içgörü için mi? Yoksa bana karşı hiçbir şey hissetmediğini söylerkenki dürüstlüğü mü - benim sadece sevgilisini kurtarmak için bir araç olduğumu mu? Her ikisi de doğru ve bu nedenle, ses tonu dışında, özür dileyecek bir şey yok."

"Sana zarar verdi."

"Daha önce olduğumdan daha büyük değil." Ellerini geri çekti ve ısıtmak için birbirine sürtmeye başladı. "O ve benim yollarımız hayatlarımızda iki kez kesişti ve bu birlikteliği sürdürmek istediğimi söyleyemem. Karakterim ve kusurlarım hakkındaki değerlendirmesi doğru olsa da, bunun tekrar açıklanmasına, hatta 'özür dilerim' heceleriyle yaldızlanmasına ihtiyacım yok. Bu tür şeyler ilk seferde yeterince akılda kalır."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Bildiğin gibi," dedi Xhex sessizce, "John ve benim sorunlarımız var. Büyük sorunlar, onu sevmeme rağmen birlikte yaşayamayacağım türden sorunlar. Gerçekten her şeyin bittiğini düşünmüştüm - beni aksi yönde ikna eden şey söyledikleri değil, yaptıkları oldu."

Tohrment'in sesi geri geldi: Seninle birlikte olmamın tek sebebinin Wellsie'yi Arada'dan çıkarmak olduğunu çok iyi biliyorsun.

"Tek bir fark var kızım. Eşin sana aşık ve günün sonunda bu her şey demek. Tohrment Shellan'ının gitmesine izin verse bile beni asla sevmeyecek."

İyi haber şu ki, tüm bunlar kendinize daha uzun süre işkence etmeniz için harika bir bahane olacak.

Hayır, diye düşündü. Bununla işi bitmişti. Yeni bir paradigmanın zamanı gelmişti.

Ve Autumn bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikre sahip olmasa da, bunu çözeceğinden emindi.

"Dinle, acele etmem gerekiyor," dedi Xhex. "Ama bunun uzun sürmeyeceğini umuyorum, elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Sonbahar omzunun üzerinden baktı. "Benim için acele etme. Tek başıma olmaya alışmam gerekiyor ve buna bu gece başlayabilirim."

Xhex kulübeden çıkarken kapıyı arkasından kilitlemeye dikkat ediyordu ve annesi için ölü bir sürgüyü çevirmekten daha fazlasını yapabilmeyi diliyordu: Autumn'un duygusal yönelimleri aşırı derecede değişmiş, kadının iç dünyası kendi üzerine ters dönmüştü.

Ama sonra, asırlar süren yüceltmeden sonra nihayet kendileriyle ilgili net bir resim elde ettiklerinde insanların başına gelen buydu.

Mutlu bir yer değildi. Ve tanık olmak zordu. Geride bırakmak zordu ama Autumn haklıydı. Herkesin hayatında öyle bir zaman gelirdi ki, kendilerinden ne kadar kaçarlarsa kaçsınlar, nereye giderlerse gitsinler, orada olduklarını fark ederlerdi: Bağımlılıklar ve takıntılar, tatsız ama nihayetinde inkar edilemez gerçekleri maskeleyen, dikkat dağıtıcı yürüyen bantlardan başka bir şey değildi.

Dışının kendine biraz zaman ayırmaya ihtiyacı vardı. Düşünmek için zamana.

Keşfetme zamanı. Affetme zamanı... ve devam etme.

Peki ya Tohrment? Xhex'in bir yanı, annesine söylenen her ne ise onu gerçekten sakladığı yerden çıkarmak istiyordu. Onun etrafında olması dışında, ve o

çürük bir çenenin başa çıkamayacağı şekilde acı çekiyordu. Bunun ne kadarının Autumn'la olan ilişkisinden, ne kadarının Wellsie'den kaynaklandığını bilmek zordu ama içgüdüleri ona bunu yakında öğreneceklerini söylüyordu: Kardeş işe sadece o evi dağıtmak ve Wellsie'nin kıyafetlerini vermekle başlamıştı.

Son oyunu oldukça açıktı.

O zaman Autumn'u ne kadar önemsedığını görecektlerdi.

Bu not üzerine Xhex maddeleştirdi ve doğuya yöneldi. Bütün gününü Xcor'un evinin bulunduğu bölgede geçirmiş ve hiçbir zaman çeyrek milden fazla yaklaşmamıştı: Menzile girer girmez erkeğin izini bulmuştu ve kuzeye, malikâneye gidip krala rapor vermeden önce askerlerinin de izini bulmaya dikkat etmişti.

Ve şimdi tekrar gecenin örtüsü altındaydı, ormanda yavaşça ilerliyor, symphath duyularını dışarı atıyordu.

Gündüz saatlerinde ızgaraların yoğunlaştığı alana yaklaştığında, çam dallarını siper olarak kullanarak yüz metrelik bir mesafeyi geçtikten sonra ortadan kayboldu. Böyle şeyler ona yaprak dökmeyen ağaçları gerçekten takdir ettiriyordu; kabarık dalları sadece onu gizlemekle kalmıyor, aynı zamanda gövdeden gövdeye geçerken ayak izlerini gizleyen karsız bir zemin örtüsü sağlıyordu.

Sonunda karşısına çıkan boş çiftlik evi tam da beklediği gibiydi. Eski kaba taştan yapılmıştı, sağlamdı ve az sayıda penceresi vardı - mükemmel bir sığınak. Ve tabii ki ironik olan, karla kaplı çatısı ve neşeli bacalarıyla buranın bir Noel kartından fırlamış gibi görünmesiydi.

Ho-ho-ho, Season's Beatings.

Etrafı kolaçan ederken, yan tarafa park etmiş minibüs başka bir yere aitmiş gibi görünüyordu.

eski bir resim. Aynı durum, içeri giren ve arka köşeye sabitlenen elektrik hatları için de geçerliydi.

Xhex o arka kanada doğru hayalet gibi ilerledi. Elektriğin açık olup olmadığını bilmek imkânsızdı: Hiçbir ışık açık bırakılmamıştı, ev bir kafatasının içi gibi karanlıktı.

Yapmak isteyeceği son şey bir alarmı tetiklemektir.

Ancak pencerenin camına hızlıca bakınca kaşları çatıldı. Panjur yoktu, tabii içeride değillerse? Daha da önemlisi, çelik parmaklık da yoktu. Yine de öncelik yeraltında olmalıydı, değil mi?

Etrafta dolaşarak her pencereye baktı, ardından üçüncü kattaki çatı pencerelerini kontrol etmek için çatıya çıktı.

Tamamen boş, diye düşündü kaşlarını çatarak. Ve iyi tahkim edilmemiş.

Yer seviyesine indiğinde iki silahını da çıkardı, derin bir nefes aldı ve...

Evin içinde yeniden şekillenirken, tam saldırı modundaydı, sırtı boş, tozlu oturma odasının köşesine dönüktü, otomatik silahlar önündeydi.

İlk fark ettiği şey, havanın içeride de dışarıdaki kadar soğuk olduğuydu. Isıtıcıları yok muydu?

İkinci şey... alarm sesi yoktu.

Üçüncüsü: Hiç kimse bir anda ortaya çıkıp bölgeyi savunmaya hazır değildi.

Ancak bu, bu durumun kolaylıkla çözülebileceği anlamına gelmiyordu. Daha muhtemel olan şey, bu kattaki ya da üstündeki hiçbir şeyin umurlarında olmamasıydı.

Dikkatli bir şekilde, bir sonraki odanın kapısına doğru buharlaştı. Ve bir sonraki. Bodrum merdivenlerinin mantıklı yeri mutfak olmalıydı ve ne biliyorsunuz, merdivenler olduğunu varsaydığı şeyi tam da olmasını beklediği yerde buldu.

Ve vay anasını, onu dışarıda tutan kapının bakırdan yapılmış yepyeni sağlam bir kilidi vardı.

Sürtüğü seçmesi beş dakikasını almıştı ve o zamana kadar sinirleri gerilmişti. Her altmış saniyede bir durup dikkatle dinliyordu, her ne kadar senfatik tarafı tüm gücüyle ortaya çıksa da, silisleri kulübede kalmıştı.

Sonunda kilidi açmayı başardığında kapıyı çat diye açtı ve kuru bir kahkaha atmak zorunda kaldı: Menteşeler ölülere uyandıracak kadar yüksek sesle gıcırdıyordu.

Güvenilir, eski moda bir numaraydı ve evdeki her kapı ve pencerenin aynı şekilde yağlanmamış olduğuna bahse girmeye hazırdı; merdivenler de muhtemelen üzerlerine biraz ağırlık koyduğunuzda yaşlı bir kadın gibi gıcırdıyordu. Evet, tıpkı elektrik icat edilmeden önce insanların yaptığı gibi -iyi bir kulak ve WD-40 eksikliği, asla bir pil veya güç kaynağına ihtiyaç duymayan bir alarmdı.

İki elinde de birer silah tutabilmek için kalem ışığını dişlerinin arasına koyarak, kaba ahşap merdivenin görebildiği kadarını araştırdı. En altta toprak bir zemin vardı ve hızla dönerek savunma pozisyonuna geçerek kendini oraya attı.

Çok sayıda ranza: üç set üst ve alt yatak ile bir tarafta tek bir yatak.

Büyük beden kıyafetler. Işık için mumlar. Kibritler. Okuma malzemeleri.

Cep telefonu şarj kablosu. Bir tane de dizüstü bilgisayar için. Ve hepsi bu.

Silah yok. Elektronik eşya yok. Gerçek kimliği ortaya çıkaracak hiçbir şey yok.

Öte yandan, Piçler Çetesi göçebe olarak yola çıkmıştı, bu yüzden elbette kişisel eşyaları azdı ve çok taşınabilirdi - ve bu kadar tehlikeli olmalarının bir nedeni de buydu: Bir anda yer değiştirebilir ve arkalarında anlamlı bir iz bırakmayabilirlerdi.

Bununla birlikte, burası kesinlikle onların iç mabetleriydi, gün boyunca nispeten savunmasız oldukları yerdi ve kendilerini buna göre koruyorlardı: Duvarlar ve

Tavan ve kapının arkası elik ağlarla kaplıydı. Buraya inmek ya da buradan çıkmak yok, ancak yukarıdaki açıklıktan geçilebilir.

Yavaşça etrafta dolaştı, tuzak kapıları, bir tünel girişı, herhangi bir şey aradı.

Buralarda bir yerde bir mühimmat deposuna ihtiyaçları olacaktı: Ne kadar hareketli olurlarsa olsunlar, her gece dışarı çıkıp sadece şafağa kadar yetecek kadar mermi almaları mümkün değildi.

Bir nbelleğe ihtiyaçları var.

Tek kişilik karyolaya tekrar odaklandığında, liderleri olarak Xcor'a ait olduğunu tahmin etti ve saklanacak bir yer varsa onun bölgesinde olacağını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu - kendi askerlerine bile tam olarak güvenmeyecek kadar şüpheci bir zihne sahipti.

Işığıyla yatağı inceleyerek bir alarm, bomba ya da bir tuzak kapısı için tetikleyici mekanizmalar aradı. Hiçbirini bulamayınca bir an için silahlarını kınına soktu ve metal çerçeveyi kaldırarak kenara çekildi. Minyatür bir el metal dedektörü çıkararak toprak zemini taradı ve...

"Merhaba ocuklar," diye mırıldandı.

Kullanışlı aleti, yaklaşık dört metreye iki buçuk metre llerinde mükemmel kare bir taslak aldı. Diz çökerek, bıçaklarından biriyle evre kenarlarındaki toprağı yerinden oynattı. Bu her neyse, derinlere gömülmüştü-

Xhex, keskin işitme duyusu ona bir arabanın yanaştığını haber verdiğinde dondu kaldı.

Ancak Pilerden ya da yandaşlarından biri değildi.

Duygusal ızgara çok karmaşık değildi.

Erzakla gelen bir köpek mi?

Merdivenlerin başına doğru hızla ilerledi, kilidi tekrar devreye sokmadan kapıyı kapatabildiği kadar kapattı ve sonra gömülü kutuya geri döndü. şimdi üç kat hızla hareket ediyordu.

bir kulağını birinci katta gıcırdayan ayak seslerine dayamış....

Çizdiği dikdörtgenin uzun kenarında, bıçak ucuyla toprakta bir sap aradı. Hiçbir şey bulamayınca araştırmayı kısa kenarda tekrarladı.

Bingo. Toprağı fırçalayarak dairesel bir halkayı kavradı, kalem ışığını dişlerinin arasına geri koydu ve tüm gücüyle kaldırdı. Kapak bir araba kaputu kadar ağırdı ve hırıltısını yutmak zorunda kaldı-

Vay canına. Cephanelikten bahsediyoruz.

Aşağıdaki büyük kutuda tabancalar, av tüfekleri, bıçaklar, mühimmat, mühimmat temizleme malzemeleri vardı... hepsi iyi düzenlenmiş, açıkça su geçirmez bir ortamda.

Bunların arasında uzun, siyah, sert plastik bir tüfek kılıfı da vardı.

O şeyi çıkardı ve yanındaki toprak zemine koydu. Kilide bir kez baktı ve lanet okudu. Parmak izi etkinleştirildi.

Her neyse. Bu lanet şey bir ya da belki iki uzun burunu barındıracak kadar büyüktü. Bu yüzden onunla geliyordu.

Hızlı ve emin elleriyle kapağı kapattı, üzerine toprak attı ve bir kez daha sertleşmesi için yüzeyi sıvazladı. İzlerini kapatması düşündüğünden daha kısa sürdü ve ne olduğunu anlamadan ranzayı tekrar yerine yerleştirmeye başladı.

Sol eliyle çantayı alıp dinledi. Doggen üst katta dolaşıyordu, dışının ızgarası geldiği zamanki kadar dikkat çekici değildi: Hiçbir şey duymamıştı, hiçbir şey bilmiyordu.

Etrafına göz gezdiren Xhex, hizmetçinin buraya inmek için anahtarı olmasının pek mümkün olmadığını düşündü. Xcor bunun için fazla ketum davranırdı. Ama yine de öylece takılmak güvenli değildi. Doggen'e sadece üst katın işletmesini verseler bile, Piçlerden biri her an tarlada yaralanabilirdi ve herhangi biriyle savaşmakta tereddüt etmese de

ya da her biri, eğer tüfek gerçekten bu durumda ise, silahı derhal çıkarması gerekiyordu.

Tanışma ve selamlaşma zamanı.

Merdivenlerin başına kadar buharlaşırken, en üst basamaktaki ağırlığı ahşaptan bir gıcirtı çıkardı.

Uzak taraftaki köpek seslendi, "Efendim?" Bir duraklama oldu. "Bekleyin, pozisyonu ben alacağım."

Ne. Ne? Sikeyim mi? "Ben hazırım."

Xhex kapı kolunu avuçladı, yolu açtı ve bir tür Kama Sutra kâbusuyla karşılaşmayı umarak dışarı ıktı.

Bunun yerine, yaşlı kadın mutfağın köşesinde, duvarların birleştiği yere bakıyor ve gözlerini elleriyle kapatıyordu.

Xhex, kendilerini teşhis edebilmesini istemediklerini düşündü. Zeki. Çok zekice.

Tam zamanında, çünkü dışının kafasını karıştırmak için çok değerli dakikalarını harcamak zorunda kalacaktı. Dahası, bu "pozisyon" daha sonra, Xcor sonunda onlar yokken inine sızıldığını öğrendiğinde, doggen'in hayatını kurtaracaktı.

Eğer hiç kimseyi grmediyseniz, davetsiz bir misafiri korumanıza imkan yoktu.

Xhex kapıyı kapattı ve kilit kendini tetikleyerek yeniden devreye girdi. Sonra silah çantasını göğsünde taşıyarak oradan ıktı.

İyi ki o kadar ağır değilmiş.

Ve Tanrı'nın izniyle, Vishous bu gece için rotasyondan çıkacaktı.

ALTMİŞ SEKİZ

Kardeşlik yerleşkesine döndüklerinde Tohr bodrum kapısını açık tuttu ve John geçip merdivenlere vururken kenara çekildi.

Diğer erkeğin ardından inen Tohr'un vücudu, özellikle de sırtı ve omuzları kaskatı kesilmişti. Yine de mobilya taşıyıcısı olarak yaptığı gece antrenmanları sona ermişti. Bu akşam üç saatlik son bir hamlenin ardından, onun ve Wellsie'nin evi resmen boşalmış ve Caldwell'in MLS sistemine girilmek üzere yola çıkmıştı. Fritz gün içinde emlakçıyla görüşmüştü ve belirledikleri fiyat agresifti ama cılgınca değildi. Tohr'un evin masraflarını birkaç ay daha, hatta bahara kadar taşıması gerekiyorsa, sorun yoktu.

Bu arada mobilyalar ve halılar konağın garajına taşınmış; tablolar, gravürler ve mürekkep çizimleri çatı katının iklim kontrollü bölümünde; mücevher kutusu ise Tohr'un çiftleşme elbisesinin üzerindeki dolabında duruyordu.

Yani oldu... bitti.

Merdivenlerin dibinde, John'la birlikte kararlı bir tempoyla yola koyuldular ve onları kavernöz bir odadan geçirip, evin ana bölümünü sıcak tutmaya yetecek kadar ısı yaymakla kalmayıp, yörüngesinde ilerlerken yüzünü ve vücudunu kızartmakla tehdit eden devasa kazanın yanından geçirdiler.

İlerlemeye devam ettiklerinde ayak sesleri gürültülüydü, kazanın menzilinden çıkıp bodrumun ikinci yarısına ulaştıklarında hava hızla soğuyordu. Bu kısım depo odalarına bölünmüştü, bunlardan biri yakında onun ve Wellsie'nin mobilyalarının dengesini tutacaktı, diğeri ise V'nin özel çalışma alanıydı.

Hayır, o tür bir iş değil.

Çatı katını bu bok için kullandı.

Vishous'un demir ocağı buradaydı.

Kardeşler'in ateş püskürten canavarının sesi alçak bir uğultu olarak başladı; son köşeyi döndüklerinde, donuk kükreme boktan tekmelerinin sesini bastıracak kadar yüksekti. Aslında, gürültüyü kesen tek şey V'nin kızgın siyah metale çekiçle vururken çıkardığı tink-tink-tink sesiydi.

Sıkışık taş odanın kapısından içeri adım attıklarında V harıl harıl çalışıyordu; çıplak göğsü ve omuzları alevlerin turuncu ışığında parlıyor, kaslı kolu tekrar tekrar vurmak için yükseliyordu. Konsantrasyonu çok güçlüydü ve öyle de olmalıydı. O metal şeridin dönüştüğü kılıç, sahibini hayatta tutmanın yanı sıra düşmanı öldürmekten de sorumlu olacaktı.

Kardeş onlar görüldüğünde başını kaldırdı ve başıyla onayladı. İki vuruş daha yaptıktan sonra çekicini bıraktı ve ateş çukuruna giden oksijen beslemesini kesti.

"Ne oluyor?" dedi büyük hırıltı yerini mırıltıya bırakırken.

Tohr göz ucuyla John Matthew'a baktı. Çocuk tüm süreç boyunca bir yıldız gibi davranmış, bir ömürlük hatıraları, hatıraları ve koleksiyonları parçalara ayırma işinde hiç duraksamamıştı.

Bu çok zordu. İkisi için de.

Bir süre sonra Tohr kardeşine baktı... ve söyleyecek söz bulamadı - V'nin çoktan başını sallayıp ayağa kalkmış olması dışında. Dirseklerine kadar inen ağır deri eldivenlerini çıkararak yerinden kalktı.

"Evet, onları buldum," dedi kardeşi. "Çukurun arkasında. Haydi."

Tohr başını salladı, çünkü herhangi biriyle paylaşması gereken tek şey buydu. Yine de, üçü dışarı çıkıp hüznü bir sessizlik içinde merdivenlere doğru yürürken, elini John'un ensesine koydu ve orada tuttu.

Bu temas ikisini de rahatlattı.

Mutfağa girdiklerinde, herhangi bir personelin onları gerçekten fark etmesi için çok fazla Son Yemek kaosu vardı - bu yüzden neyse ki hiçbir soru, nazik soru, neden hepsinin bu kadar ciddi görüldüğüne dair hiçbir tahmin yoktu.

Kahyanın kilerinden çık. Merdivenin altındaki gizli kapıya atlayın. Kışın soğuşundan kaçınmak için tünele inin.

Sağa dönüp eğitim merkezinin aksi yönüne doğru ilerlediklerinde, bunun gerçekleştiğine bir türlü inanamıyordu. Bok tekmeleyicileri bile birkaç kez duraksadı, sanki onu bu son parçadan uzaklaştırmaya çalışıyorlardı.

Ancak kararlıydı.

Çukura açılan kapıda V şifreyi girip yolu açtı ve önce onların gitmesi gerektiğini belirtti. Butch ve V'nin barınaklarıyla birlikte kaldıkları yer her zamanki gibiydi, ama artık daha derli topluydu. vardı dışiler birlikte yaşamak Orada: The Sports Illustrated'lar sehpanın üzerinde düzenli bir şekilde yığılmıştı; mutfakta tezgahların üzerinde boş Lag ve Goose şişeleri yoktu; ve artık spor çantaları ya da motorcular yoktu

Ceketler her şeyden sarkıyor.

Ancak V'nin Dört Oyuncuğu hala bir köşeyi kaplıyordu ve devasa plazma ekran televizyon mekandaki en büyük şey olmaya devam ediyordu.

Bazı şeyler asla değişmezdi. "O benim odamda."

Tohr normalde adamı özel alanına kadar takip etmezdi ama bu sıradan bir şey değildi.

V ve Doktor Jane'in odası küçüktü ve içinde yataktan çok kitap vardı; fizik kitapları ve kimya ciltleri halının üzerinde zorlukla yürüyebileceğiniz kadar kalabalıktı. Yine de iyi kalpli doktor buranın tam bir domuz ahır olmamasını sağlamıştı; yorgan güzelce ve düzgünce örtülmüş, yastıklar yatak başlığına dikkatlice yaslanmıştı.

Köşede, Vishous dolabı açtı ve en üst rafa uzandı, boyuyla bile zorlanarak...

Çıkardığı siyah kadife kaplı bohça, iki elini birden kullanmasını gerektirecek kadar büyük ve ağırdı; geri çekilip bohçayı yatağa taşıırken homurdandı.

O şeyi yere bırakırken, Tohr nefes almaya devam etmek için kendini zorlamak zorunda kaldı.

İşte oradaydı. Onun Wellsie'si. Dünyada ondan geriye kalan her şey.

Kadının önünde dizlerinin üzerine çökerek öne doğru uzandı ve tepesindeki saten fiyongu çözdü. Elleri titreyerek kadife çantayı açtı ve aşağı doğru iterek dört tarafında art deco işlemeler olan som gümüş bir vazoyu ortaya çıkardı.

"Bunu nereden buldun?" dedi, işaret parmağını parlak metalin üzerinde gezdirerek.

"Darius'un arka odasında vardı. Sanırım Tiffany, otuzlu yıllardan kalma. Fritz parlattı."

Vazo geleneklerinin bir parçası değildi. Küller saklanmak için değildi.

Serbest bırakılmaları gerekiyordu.

"Çok güzel." John'a baktı. Çocuğun yüzü solgundu, dudakları gergindi... ve hızlı, kesik bir hareketle sol gözünün altını fırçaladı. "Onun Solma seremonisini yapmaya hazırız, değil mi evlat?"

John başını salladı.

"Ne zaman?" V sordu.

"Sanırım yarın akşam." John tekrar başını sallayınca Tohr, "Evet, yarın," dedi.

"Fritz'le konuşup ayarlamamı ister misin?" V sordu.

"Teşekkürler, ama ben hallederim. John ve ben yap." Tohr yeniden sevimli vazoya odaklandı. "O ve ben onun gitmesine izin vereceğiz... birlikte."

Tohr'un başında duran John kendini tutmakta zorlanıyordu. Hangisinin onu daha çok etkilediğini bilmek zordu: Wellsie'nin tekrar onlarla birlikte odada olması mı, yoksa Tohr'un sanki bacakları düzgün çalışmıyormuş gibi vazo önünde diz çökmesi mi?

Son birkaç gece yeniden yön bulma konusunda acımasız bir egzersiz olmuştu. Wellsie'nin gittiğini bilmediğinden değildi; sadece... o evdeki her şeyi söküp atmak bu gerçeği o kadar yüksek sesle dile getirmişti ki, kafasının içinde sürekli bir çığlık vardı.

Lanet olsun, onun geçiş sürecini atlattığını, iyi bir dövüşçü olduğunu ya da çiftleştğini asla öğrenemeyecekti. Eğer bir gün kendi çocuğu olursa, onu asla kucağına alamayacak, ilk doğum gününü göremeyecek, ilk adımlarına ya da ilk sözcüklerine tanık olamayacaktı.

Onun yokluğu kendi hayatının daha az dolu görünmesine neden oluyordu ve bunun her zaman doğru olacağına dair korkunç bir his vardı içinde.

Tohr başını eğdiğinde John yanına gitti ve avucunu adamın ağır omzuna koydu, bu onun için ne kadar zor olursa olsun Tohr'un yaşadıklarının bin kat daha kötü olduğunu kendine hatırlattı. Kahretsin, yine de, Kardeş güçlüydü, kot pantolonlardan tencere ve tavalara kadar her şey hakkında tüm o dışarıda ve güvenli kararları veriyor, içten içe ham olması gerektiği gerçeğine rağmen istikrarlı bir şekilde çalışıyordu.

Eğer John Kardeş'e daha önce saygı duymadıysa, şimdi kesinlikle saygı duyuyordu-

"Vishous?" diye koridordan bir kadın sesi geldi. John etrafına bakındı. Xhex burada mıydı?

Tohr boğazını temizledi ve kadife çantayı tekrar yerine çekti. "Ona bu kadar iyi baktığın için teşekkürler V."

"V? Bir dakikan var mı?" Xhex seslendi. "Yapmam gerek- Oh, kahretsin."

Kendini durdurduğunda, sanki ön tarafta olduğu yerden yatak odasındaki titreşime uyum sağlamış gibi, Tohr

ayağa kalktı ve anlayamayacağı kadar cömert bir gülümsemeyle John'a başını salladı. "En iyisi sen kadınına git, evlat."

John tereddüt etti ama sonra V öne çıktı ve kollarını kardeşine dolayarak alçak sesle bir şeyler fısıldadı.

Erkekleri biraz yalnız bırakan John oturma odasına gitti.

Xhex onu gördüğüne şaşırmamıştı. "Özür dilerim, bölmek istememiştim."

Sorun yok. Gözleri kadının elindeki taşıma çantasına gitti.

Neymiş o?

Bildiği halde... Kahretsin, o da- "İşte bunu öğrenmemiz gerekiyor."

Ani bir panikle onu dikkatle inceledi ve bir yaralanma belirtisi aradı. Ama hiçbir şey yoktu. İçeri girmiş ve tek parça halinde çıkmıştı.

John bunu yapmak istememişti ama öne doğru hamle yaptı ve onu sertçe kavrayarak vücuduna yasladı. Kız da ona sarılınca tüfek kılıfının sırtına bastırıldığını hissetti ve kızın hayatta olduğuna gerçekten çok sevindi. Çok mutluydu-

Kahretsin, ağlıyordu.

"Şşş, John, sorun yok. Güvendeyim. Ben iyiyim...."

O titrerken, kadın vücudundaki güç ve kuvvetle onu tuttu, bir arada tuttu ve tam da Tohr'un kaybettiği türden derin bir sevgiyle örttü.

Neden bazı insanlar şanslıyken diğerlerinin şanssız olduğu, piyangoğunun en acımasız türü gibi görünüyordu.

Sonunda geri çekildiğinde yüzünü sildi ve ardından imzaladı, Wellsie'nin Solma törenine gelecek misin?

Hiç tereddüt etmedi. "Kesinlikle."

Tohr bunu ikimizin birlikte yapmasını istediğini söyledi.

"Güzel, bu iyi."

O anda Vishous ve Tohr dışarı çıktılar ve her iki Kardeş de gözlerini hemen bu vakaya kilitledi.

V bir tür huşu içinde, "Sen hayranlık uyandıracak kadar harikasın," dedi.

"Kıç yalamayı bırak, daha açmadım." O şeyi Kardeş'e doğru uzattı. "Parmak izi kilidi. Yardımaınıza ihtiyacım var."

V şeytani bir şekilde sırttı. "Bir hanımefendinin yardımına koşmamak benden uzak olsun. Hadi yapalım şu işi."

İkili silah çantasını mutfak tezgâhına götürürken John Tohr'u kenara çekti. Kadife kaplı vazoyu işaret ederek, "Bu gece bana ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

"Hayır evlat, sen dışının yanında kal, ben biraz dışarı çıkacağım aslında." Adam kadifeyi okşadı. "Yine de önce onu odama koyacağım."

Evet, tamam. Güzel.

Tohr ona sıkıca sarıldı ve sonra kapıdan çıkıp tünele girdi.

Xhex mutfaktan, "Nasıl yapacaksın- Şey, evet, bu işe yarar." dedi.

Yanan plastik kokusu John'un dönüp durmasına neden oldu. V eldivenini çıkarmış ve parlayan işaret parmağını kilit mekanizmasına dayamıştı, temastan koyu gri renkte iğrenç bukleler halinde asidik duman yükseliyordu.

Kardeş, "Baskılarım hemen hemen her konuda iş görüyor," dedi.

Xhex, elleri kalçalarında, gergin vücudu öne doğru eğilmiş halde, "Belli ki," diye mırıldandı. "Bu şeyle hiç barbekü yaptın mı?"

"Sadece daha küçükleri ve onlar da iyi yemek değil."

Geride duran John yolun karşısına baktı ve sadece... Şey, kadına hayret etti. Kim böyle bir şey yapardı ki? B.o.B.'un güvenli sığınağına giriyor. Tüfek aramak için içeriyi karıştırıyor. Starbucks sipariş etmekten daha inanılmaz bir şey yapmamış gibi geri dönüyor.

Sanki onun gözlerinin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi, başını çevirip baktı.

Hiçbir engel kalmayacak şekilde kendini duygusal olarak açarak, hissettiğı her şeyi ona anlattı

"Buldum," diye duyurdu V, parlayan elini geri çekip yeniden yapıştırarak.

Silah çantasını Xhex'e doğru çeviren Kardeş, "Bu şeref nail olmaya ne dersin?" diye sordu.

Xhex yeniden odaklandı ve eve getirdiği şeyi açtı, parçalanmış kilit mekanizması dağılıyordu.

İçeride, uzun menzilli dürbünlerle birlikte siyah yumurta sandığı dolgusu içine yerleştirilmiş bir çift tüfek vardı.

"Bingo," diye nefes aldı.

Başardı, diye düşündü John. O silahlardan birinin Wrath'ı vuran tüfek olacağına dair sol taşığı üzerine bahse girmeye hazırdı.

Yapmıştı işte.

İçinden büyük bir gurur dalgası yükseldi, tüm vücudunu ısıttı ve dudaklarını yanaklarını acıtacak kadar geniş bir gülümsemeye dönüştürdü. Dışisine ve onun getirdiği görev açısından kritik kanıtlara bakarken, o kadar çok gülümsüyordu ki gölgeler fırlattığına bahse girmeye hazırdı.

İnanılmaz derecede gururluydu.

"Oldukça umut verici." V çantayı kapattı. "Klinikte ihtiyacımız olan teçhizatı ve o mermiyi buldum. Hadi yapalım şu işi."

"Bir dakika."

Xhex John'a döndü. Ona doğru yürüdü. Yüzünü ellerinin arasına aldı. Ona bakarken, içindeki her şeyi en ince ayrıntısına kadar okuduğunu biliyordu.

Parmak uçlarında yükselip dudaklarını onunkilere bastırdı ve yakın zamanda tekrar duymayı beklemediği üç kelime söyledi.

"Seni seviyorum." Onu tekrar öptü. "Seni çok seviyorum, cehennemliğim."

ALTMİŞ DOKUZ

Hudson'ın diğerk tarafında, Kardeşlik yerleşkesinin güneyinde, Sonbahar karanlıkta kulübede oturuyor, hâlâ gecenin başında yerleştiğı sandalyeyi işgal ediyordu. Işıkları çoktan kapatmıştı ve etrafındaki ışık eksikliği, karla kaplı manzaranın ayın ışıltısı altında gün gibi parlak görünmesine neden oluyordu.

Bulunduğı noktadan bakıldığında, nehir sadece kıyılarında buz tutmuş olsa da geniş, hareketsiz bir alandı.

Bulunduğı noktadan, önündeki manzaranın çok azını görmüş, bunun yerine hayatının aşamalarına odaklanmıştı.

Xhex'in onu kontrol etmesinden bu yana saatler geçmişti; ay yer değiştiriyor, ağaçların siyah gölgeleri beyaz zemin üzerinde fırıl fırıl dönüyordu. Birçok açıdan zamanın bir anlamı yoktu ama bir etkisi vardı: Bir şeyleri düşünmek için ne kadar uzun zaman harcarsa kendini o kadar net görüyordu; daha önceki farkındalıkları artık bir şok değil.... içine gömüldüğü bir şeydi.

Kendini değiştirmeye başladığı bir şey-

İlk başta, kış manzarasını kesen karanlık yarık, arazinin kenarındaki bir ağaç gövdesinin oluşturduğu başka bir gölge gibi görünüyordu. Ama sonra hareket etti.

Canlıydı.

Bir hayvan değildi. Bir erkekti.

Ani bir korku onu ayağa kaldırdı ama içgüdüleri öne fırladı ve ona hemen kim olduğunu söyledi. Tohrment.

Tohrment buradaydı.

İlk düşüncesi yeraltına inmek ve onu görmemiş gibi davranmaktı.

Çimenlerin üzerinde nasıl beklediğini, ona kendisini tanıması için bolca zaman verdiğini, ona bunu teklif ediyor gibi görünüyordu.

Yine de kaçmayacaktı. Bunun birkaç ömre yetecek kadar varyasyonunu yapmıştı.

Sandalyeden kalkarak nehre doğru açılan kapıya gitti ve kilidini açarak ardına kadar itti. Soğuğa karşı kollarını göğsünde kavuşturarak çenesini yukarı kaldırdı ve onun gelmesini bekledi.

Ve yaptı da. Kardeş, ağırbaşlı bir yüz ifadesiyle yavaşça yaklaştı, ağır çizimleri karın kabuklu üst tabakasını çatırdatıyordu. Hala aynı görünüyordu, hala uzun ve genişti, kalın, beyaz çizgili saçları ve yakışıklı, ciddi yüzü belirgin çizgilerle işaretlenmişti.

Onu bir tür metamorfoz için ölçmesi ne kadar tuhaf, diye düşündü.

Açıkçası, kendi dönüşümünü herkese ve her şeye atfediyordu.

Adam önünde durduğunda boğazını temizledi ve buz gibi havanın gıcıklayıcılığını hafifletti. Ancak önce o konuşmadı. Bu onun hakkıydı.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

Sadece başını salladı, adamın dileyeceği üstünkörü özrü kolaylaştırmak istemiyordu. Hayır, artık onun ya da başkalarının işini kolaylaştırmak yoktu.

"Biraz konuşmak istiyorum - eğer vaktiniz varsa?"

Soğuk rüzgârın giysilerini nasıl kestiğini görünce başını salladı ve içeri geri adım attı. Kulübenin içi daha önce pek sıcak görünmüyordu; şimdi ise tropikaldi. Ve sıkıştı.

Sandalyesine tekrar oturarak, ayağa kalkıp kalkmama kararını ona bıraktı. O da ilkinin seçti ve doğrudan onun önüne çıktı.

Derin bir nefes aldıktan sonra, sanki kelimeleri üzerinde çalışmış gibi net ve kısa konuştu: "Sana söylediklerim için ne kadar özür dileysem azdır. Bu tamamen

adaletsiz ve affedilemez. Bunun hiçbir mazereti yok, bu yüzden bunu açıklamaya çalışmayacağım. Ben sadece-"

"Biliyor musun?" diye söze karıştı. "Bir yanım sana cehenneme gitmeni söylemek istiyor... özrünü, yorgun gözlerini ve ağır kalbini alıp bir daha asla yanıma yaklaşmamalı."

Uzun bir duraksamadan sonra başını salladı. "Tamam. Anlıyorum. Buna tamamen saygı duyabilirim-"

"Ama," diye tekrar sözünü kesti, "bütün geceyi bu sandalyede oturup senin o samimi monoloğunu düşünerek geçirdim. Aslında senden ayrıldığımdan beri başka pek bir şey düşünmedim." Aniden nehre baktı. "Biliyor musun, böyle bir gecede beni gömmeliydin, değil mi?"

"Evet, gördüm. Kar yağması dışında."

"Buzlu zeminde ilerlemek zor olmuş olmalı."

"Öyleydi."

"Bunu kanıtlayacak kabarcıklar, evet, gerçekten." Yeniden ona odaklandı. "Dürüst olmak gerekirse, eğitim merkezindeki iyileşme odamdan ayrıldığınızda mahvolmaya oldukça yaklaştım. Bunu anlamam benim için çok önemli. Sen gittikten sonra ne düşündüm, ne hissettim, nefes almaktan başka bir şey yapmadım ve bunun tek nedeni vücudumun bunu kendi kendine yapmasıydı."

Boğazının arkasından bir ses çıkardı, sanki pişmanlığı yüzünden konuşacak sesi bulamıyordu.

"Senin sadece Wellsie'yi sevdiğini her zaman biliyordum ve bunu sadece bana en başta söylediğin için değil, başından beri belli olduğu için de biliyordum. Ve haklısın: Sana aşık oldum ve bunu senden saklamaya çalıştım - en azından bilinçli olarak - çünkü bunun seni dayanılmaz bir şekilde inciteceğini biliyordum - bir kadının bu kadar yakınlaşmasına izin verdiğin fikri..." Bunun onu nasıl etkileyeceğini hayal ederken başını salladı. "Seni daha fazla acı çekmekten kurtarmak istedim ve gerçekten Wellsie'nin özgür olmasını istedim. Onun durumu benim için neredeyse senin için olduğu kadar önemliydi-

ve bu kendimi cezalandırmak için değil, seni gerçekten sevdiğim içindi."

Sevgili Bakire Kâtip, o kadar hareketsizdi ki. Zar zor nefes alıyordu.

"Onunla birlikte yaşadığınız evi elden çıkardığınızı duydum," dedi. "Ve onun eşyalarına da aynı şeyi yapmışsınız. Tahminimce bunun nedeni onu Solgunluğa bırakmak için yeni bir yol deniyor olmanız ve umarım işe yarar. İkiniz için de umarım işe yarar."

"Buraya senin hakkında konuşmaya geldim, onun hakkında değil," dedi usulca. "Çok nazıksın, ve bil ki, ben de senin hakkında

Kendimi kötü biten karşılıksız bir aşkın kurbanı gibi hissettiğim için değil, bu çağdaki ilişkimiz hep sana dayandığı için seninle konuşuyorum. Bu benim hatam ama aynı zamanda tamamladığımız döngünün doğası gereği."

"Döngü mü?"

Ayağa kalktı, onları eşit seviyeye getirmek istiyordu. "Tıpkı mevsimlerin dönüp dolaşıp geldiği gibi, biz de dönüp dolaşıp geldik. Yollarımız ilk kesiştiğinde her şey benimle, benim bencilliğimle, benim yaşadığım trajediye odaklanmamla ilgiliydi. Bu sefer her şey seninle, senin bencilliğinle, senin yaşadığın trajediyle ilgiliydi."

"Oh, Tanrım, Autumn..."

"Sizin de bana belirttiğiniz gibi, gerçeği inkâr edemeyiz ve buna kalkışmamalıyız. Bu nedenle, ikimizin de artık bununla savaşmaya çalışmamasını öneriyorum. Şu andan itibaren bir anlaşmaya vardık, birbirimize karşı işlediğimiz suçlar, ikimizin de geri alamayacağı eylemler ve sözlerle temizlendi. Yıllar önce hançerinle seni soktuğum durumdan her zaman pişmanlık duyacağım ve şu anda karşımda dururken derin bir üzüntü duyduğunu söylemene gerek yok, bunu yüzünde görebiliyorum. Sen ve ben... bu tam bir döngü ve tamamlandı."

Gözlerini kırptırdı, bakışları onunkileri tutuyordu. Sonra başparmağını kaşının üzerine götürdü ve alnını ovuşturdu.

incindim. "Son kısım hakkında yanılıyorsun."

"Bu mantığa nasıl karşı çıkabileceğinizi anlayamıyorum."

"Ben de çok düşündüm. Bu konuda seninle kavga etmeyeceğim ama seninle Wellsie'den daha fazlası için birlikte olduğumu bilmeni istiyorum. O zamanlar bunun farkında değildim.

-Ya da kendime izin veremedim... Bilmiyorum. Ama bunun aynı zamanda seninle de ilgili olduğu konusunda çok eminim ve sen gittikten sonra bu netleşti-"

"Özür dilemek zorunda değilsin-"

"Bu bir özür değil. Bu, uyanıp sana ulaşmak ve yanımda olmanı dilemekle ilgili. Bu, senin için fazladan yemek sipariş etmek ve sonra onu yedirmek için etrafta olmadığını hatırlamakla ilgili. Bu, ölü arkadaşımın kıyafetlerini toplarken bile aklımda senin olduğun gerçeğiyle ilgili. Bu sadece Wellsie değildi Autumn, sanırım senin ihtiyacından sonra bunu anladım ve bu yüzden kendimi kaybettim. Bir buçuk gün boyunca kıkımın üstüne oturup karanlığa bakarak her şeyi anlamaya çalıştım ve bilmiyorum... Sanırım sonunda kendime karşı gerçekten dürüst olacak cesareti buldum. Çünkü bir insanı her şeyinizle sevdiğinizde, o gittiğinde ve başka biri gelip kalbinizdeki tüm topraklarını çiğnediğinde zor oluyor." Elini göğsüne götürdü ve göğüs kafesine vurdu. "Bu sadece ve sadece onundu. Sonsuza kadar. Ya da en azından ben öyle sanıyordum... ama işler öyle yürümedi ve sonra sen çıkageldin... ve lanet olası çember, seninle işimin bitmesini istemiyorum."

Şimdi kutuplaşmış hissetme sırası ondaydı, ne dediğini anlamakta zorlanırken vücudu uyuşuyordu.

"Autumn, sana aşığım, bu yüzden bu gece buraya geldim. Birlikte olmak zorunda değiliz ve söylediklerimi unutmak zorunda da değilsin ama bunu benden duymanı istedim. Ayrıca sana bununla barışık olduğumu da söylemek istiyorum, çünkü..." Derin bir nefes aldı. "Wellsie'nin neden hamile kaldığını bilmek ister misin? Çocuk istediğim için değil. Çünkü her gece evden ayrıldığımda

ve dediği gibi, uğruna yaşamaya devam edeceği bir şey istiyordu. Giden ben olsaydım? Kendine bir hayat kurardı ve... garip olan şu ki, bunu yapmasını isterdim. Başka biri olsa bile. Sanırım fark ettim ki... onun yasını sonsuza dek tutmamı istemezdi. Hayatıma devam etmemi isterdi... ve ben de ettim."

Autumn konuşmak için ağzını açtı. Hiçbir şey çıkmadı.

Onun tüm bunları söylediğini gerçekten duymuş muydu-

"Halle-fucking-lujah!"

Kadın bir alarm çığlığı atarken ve Tohr siyah hançerini kınından çıkarırken, Lassiter odanın ortasına doğru bir adım attı.

Melek birkaç kez el çırpıtı ve sonra bir müjdeci gibi avuçlarını göğre doğru kaldırdı. "Nihayet!"

"Tanrım," diye tısladı Tohr silahını kaldırırken. "Bıraktığını sanmıştım!"

"Tamam, hala yemlikte doğan adam değilim. Ve inanın bana, istifamı sunmaya çalıştım ama Yaratıcı söyleyeceklerimle ilgilenmedi. Her zamanki gibi."

"Seni birkaç kez çağırdım ama gelmedin." "Önce sana çok kızmıştım. Sonra da Sadece yoluna çıkmak istemedim. Büyük bir şeyin peşinde olduğunu biliyordum." Melek yanına geldi ve elini Autumn'un omzuna koydu. "İyi misin?"

Başını salladı ve uh-huh'a yakın bir ses çıkardı. "Yani bu iyi, öyle mi?" Lassiter söyledi.

Tohr başını salladı. "Onu hiçbir şeye zorlamayın. Her zaman olduğu gibi kendi yolunu seçmekte özgürdür."

Bunun üzerine döndü ve kapıya doğru gitti. Çıkış kapısını açmadan hemen önce omzunun üzerinden baktı, mavi gözleri onunkilere kilitlendi. "Wellsie'nin Solma töreni yarın akşam. Orada olmanı çok isterim ve gelmek istemezsen seni anlayışla karşılarım. Ve Lassiter, eğer onunla kalacaksan, ki umarım kalırsın, bir işe yara ve ona bir fincan çay ve biraz tost getir.

Ekşi mayalı ekmeğin her iki tarafının da tatlı tereyağı, tercihen çırpılmış olanı ve biraz çilek reçeli ile pişirilmesini sever. Ve bir çay kaşığı şekerle Earl Grey içer."

"Ne, uşağa mı benziyorum?"

Tohrment ona uzun süre baktı, sanki ona ne kadar emin, sağlam ve ayakları yere basan biri olduğunu görmesi için bir şans veriyordu - ağırlığıyla hiçbir ilgisi olmayan, tamamen ruhuyla ilgili bir şekilde sağlamdı.

Aslında dönüşmüştü.

ile a final Başını salla, o Basamaklı dışarı
içine ve Karlı bir manzara... ve ince havaya
karıştı.

Dolaplar açılıp kapanırken Lassiter'in mutfaktan,
"Burada televizyon var mı?" diye sorduğunu duydu.

"Kalmak zorunda değilsin," diye mırıldandı, ayakkabı
bağlarına kadar hâlâ şoktaydı.

"Bana bir televizyonunuz olduğunu söyleyin, ben de
mutlu bir adam olayım." "Var."

"Ne biliyorsun, bugün benim şanslı günüm ve
endişelenme, bizi eğlendireceğim. Bahse girerim bize bir
Real Housewives maratonu bulabilirim."

"Bir ne?" dedi.

"New Jersey olmasını umuyorum. Ama Atlanta'yı
alacağım. Ya da B.H."

Kendini silkeleyerek ona bakmaya gitti ve adamın açtığı
ışıklar yüzünden kör olduğu için sadece gözlerini kırpabildi.

Bekle, bu sadece onun parlamasıydı.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu, erkeğin böyle bir
zamanda insan televizyonundan bahsetmesini inanılmaz
buluyordu.

Melek sobanın üstünden karanlık bir şekilde gülümsedi
ve ona göz kırptı. "Düşünsene, eğer Tohr'a inanır ve kalbini
ona açarsan, benden sonsuza dek kurtulabilirsin. Tek
yapman gereken kendini ona vermek, zihnini, bedenini ve
ruhunu, bebeğim ve ben de gitmiş kadar olurum ve Gerçek
Ev Kadını'nın ne olduğu konusunda endişelenmene gerek
kalmaz."

YEDİ

Ertesi akşam, gece çöker çökmez, Assail'in oğlu Assail, cam evinden geçerek garaja doğru ilerledi. Konağın arka kapısının önünden geçerken, sonbaharda değiştirilen cama bir göz attı.

Onarım bir toplu iğne kadar düzgündü. Öyle ki şiddet içeren bir şey olduğu bile anlaşılmıyordu.

Aynı şey o korkunç gecede yaşananlar için söylenemezdi. Takvim günleri akıp gitse, mevsimler değişse ve aylar doğup batsa bile, olanları onarmanın, bu karmaşayı düzeltmenin bir yolu yoktu.

Xcor istediğinden değil, diye düşündü.

Gerçekten de, bu gece nihayet tam olarak ne kadar hasar verildiğini anlayacaktı.

Glymera o kadar yavaştı ki, gülünçtü.

Alarm sistemini parmak iziyle başlattıktan sonra garaja girdi, kapıyı kilitledi ve Jaguar'ın etrafında yürüdü. Uzak taraftaki Range Rover'ın pençe gibi dişleri olan kocaman lastikleri vardı - en yeni satın aldığı araç nihayet geçen hafta teslim edilmişti: XKR'yi ne kadar sevse de, buz üzerinde yağlanmış bir domuz sürüyormuş gibi hissetmekten bıkmıştı.

Ağır modifiye edilmiş SUV'un içine girdikten sonra garaj kapısına vurdu ve bekledi; sonra geri döndü, K dönüşü yaptı ve kapı inene kadar tekrar bekledi.

Larex'in oğlu Elan tam bir pislikti, Assail'in dişlerini gerçekten geren türden bir aristokrattı: çok fazla akraba evliliği ve çok fazla para onu hayatın gerçeklerinden tamamen yalıtıyordu. Bu erkek, mevkiinin süsleri olmadan kendi yolunu çizme konusunda soğukta kalmış bir bebekten daha yetenekli değildi.

Yine de kaderin cilvesine bakın ki, bu erkek şu anda layık olduğundan daha fazla değişim yaratabilecek bir konumdaydı:

Baskınların ardından, Konsey'deki en yüksek rütbeli Kardeş olmayan kişiydi, ancak Rehvenge için - Kardeşlik ile o kadar iç içe geçmişti ki, göğsüne siyah bir hançer bağlanmış olabilirdi.

Bu nedenle, bu geceki küçük "gayri resmi" buluşmanın çağrısını yapan Elan oldu.

Bu da Rehvenge'i içermeyecekti. Ve muhtemelen bir ayaklanmayla ilgili olacaktı.

Elan gibi entelektüel biri bunu böyle adlandırmazdı. Hayır, kravat ve ipek çorap giyen hainler gerçekliklerini çok daha rafine terimlerle ifade etme eğilimindeydiler - her ne kadar ifadeler hiçbir şeyi değiştirmeyecek olsa da...

Assail hızla ilerlerken, otoyollar tuzlanmış ve caddeler sürülmüş olmasına rağmen Elan'ın evine olan yolculuk kırk beş dakika sürdü. Doğal olarak kaydını sildirerek kendisine zaman kazandırabilirdi ama işler kontrolden çıkarsa, yaralanır ve ortadan kaybolamazsa, etkili bir siper ve kaçışa sahip olduğundan emin olması gerekiyordu.

Güvenliği sadece bir kez, o da uzun zaman önce hafife almıştı. Bir daha asla. Ve gerçekten de Kardeşlik son derece zekiydi. Bu yeni oluşan kabalığın bu gece baskına uğrayıp uğramayacağı belli değildi, özellikle de Xcor ortaya çıkarsa.

Elan'ın inziva yeri, Viktorya döneminden kalma, her tepesinde ve köşesinde dantel gibi ahşap işçiliği olan zarif bir tuğla evdi. Sadece otuz bin kişinin yaşadığı küçük bir mezrada yer alan ev, bulunduğu sokaktan oldukça gerideydi ve arazinin bir yanından aşağıya doğru bir nehir akıyordu.

Dışarı çıkarken deve tüyü paltosunun önündeki kaplumbağa kabuğu düğmeleri iliklemedi ya da eldiven giymedi. Kruvaze takım elbisesinin ceketini de düzeltmedi.

Silahları kalbine yakındı ve onlara erişmek istiyordu.

Ön kapıya yaklaşırken, ince siyah çizmeleri kürekle kazılmış yürüyüş yoluna çarptı ve nefesi ağzından beyaz puflar halinde çıktı. Tepedeki ay bir halojen gibi parlaktı.

Bir yemek tabağı kadar hafif ve yağlı, bulutların ve nemin olmaması gerçek gücünün göklerden yağmasına izin veriyor.

Tüm pencerelerdeki perdeler çekilmişti, bu yüzden kaç kişinin daha geldiğini göremiyordu, ancak çoktan toplanmış olmaları ve alana ışınlanmış olmaları onu şaşırtmayacaktı.

Embesiller.

Çıplak eliyle kapının ziline bastığında, kapı hemen ardına kadar açıldı ve resmi bir köpek uşağı kalçalarını eğerek içeri girdi.

"Efendi Assail. Hoş geldiniz, ceketinizi alabilir miyim?" "Hayır, alamazsın."

Bir tereddüt oldu - en azından Assail hizmetkâra kaşlarını kaldırına kadar. "Ah, ama elbette lordum, lütfen bu taraftan gelin."

Sıcak elma şarabının tarçınlı kokusu burnuna dolarken, hepsi erkek olan sesler kulaklarını doldurdu. Kahyanın arkasına düşerek, evin dönemine uygun olarak ağır maun mobilyalarla tıka basa dolu büyük bir oturma odasına girmesine izin verdi. Antikaların arasında, kravatlı ya da boğazlı takım elbiseler giymiş, düzgün vücutlu on kadar erkek ev sahibine eşlik ediyordu.

O ortaya çıktığında konuşmalarda gözle görülür bir azalma oldu, bu da en azından bazılarının ona güvenmediğini gösteriyordu.

Muhtemelen grupla ilgili tek akıllıca şey buydu.

Ev sahibi ayrıldı ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yaklaştı. "Ne iyi ettin de geldin Assail."

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Elan kaşlarını çattı. "Benim köpeğim nerede? Paltonu almış olmalıydı-"

"Açık kalmasını tercih ederim. Ben de şuradaki koltuğa oturacağım." Bir köşede oturmak için başıyla işaret etti.

en görsel erişim. "Yakında başlayacağımıza inanıyorum."

"Gerçekten de öyle. Sizin gelişinizle birlikte sadece bir kişi daha bekliyoruz."

Assail gözlerini erkeğin burnu ile üst dudağı arasındaki deride beliren ince ter çizgisine dikti. Xcor doğru piyonu seçmiş, diye düşündü yanına gidip sandalyesine otururken.

Keskin bir cereyan son konuğun gelişini haber verdi.

Xcor odaya girdiğinde, konuşmalarda bir durgunluktan çok daha fazlası vardı. Aristokratların her biri sessizliğe büründü, her biri geri adım attığında kalabalığın ince bir şekilde yeniden düzenlenmesi etkilendi.

Sonra tekrar-sürpriz! Xcor'un yanında bir artı birden fazlası vardı.

Piçler Çetesi'nin tamamı liderlerinin arkasında yarım daire oluşturarak onun peşine takıldı.

Yüzü ve duruşu, şiddet konusundaki ününün varsayıma değil gerçeğe dayandığını gösteren türden bir erkek olan Xcor, şahsen ve yakından, her zaman olduğu gibiydi: kaba ve çirkin. Gerçekten de, bu zayıfların ortasında, onların lüks ve kibarlık ortamında dururken, odada nefes alan her şeyi kesmeye hazır ve mükemmel bir şekilde yetenekliydi - ve arkasındaki erkekler de aynıydı, her biri savaş için giyinmiş ve efendilerinin sadece bir baş sallamasıyla onu taşımaya hazırdı.

Hepsine gelince, Assail bile etkileyici olduklarını kabul etmek zorundaydı.

Elan ne kadar da aptaldı; o ve glymera aylakları açtıkları Pandora'nın kutusundan habersizdi.

Elan kaba bir öksürükle, sadece askerlerin ağırlığından değil, varlıklarından bile cüce kalmasına rağmen, herkese ve her şeye yetkili kişi olarak hitap etmek için öne çıktı.

"Tanıştırmaya gerek olmadığına inanıyorum ve içinizden herhangi biri" -bu noktada- bunu söylemeye gerek yok,

Konsej üyelerine baktı- "bu toplantıdan bahsediyor, öyle misillemeler olacak ki, baskınların geri dönmesini dileyeceksiniz."

Konuşurken belli bir ivme kazandı, sanki başkası tarafından sağlanmış olsa bile iktidarın örtüsünü üstlenmek egosu için bir tür mastürbasyondur.

"Bu gece hepimizi bir araya getirmenin önemli olduğunu düşündüm." Ellerini belinde kavuşturarak ve öne doğru eğilerek parlak ayakkabılarına doğru adım atmaya başladı. "Geçen yıl zaman zaman Konsey'in saygıdeğer üyeleri bana gelerek sadece felaketle sonuçlanan kayıplarını değil, aynı zamanda mevcut rejimin anlamlı bir iyileşmeye verdiği tepkiden duydukları hayal kırıklığını da dile getirdiler."

Assail'in kaşları akım kelimesiyle çatıldı: Bu ayaklanma tahmin ettiğinden daha fazla ilerlemişti....

"Bu tartışmalar aylar boyunca sürdü ve şikayetler ile hayal kırıklıkları arasında sarsılmaz bir tutarlılık vardı. Sonuç olarak ve vicdanımla uzun uzun düşündükten sonra, hayatımda ilk kez kendimi yarışın mevcut liderinden, harekete geçmeye zorlandığım ölçüde kaçınırken buldum. Bu beyefendiler"- bu gülünç terim üzerine, savaşçı topluluğuna açık bir el salladı-"benzer endişelerin yanı sıra -nasıl ifade etsem- bir değişimi etkilemek için belirli bir isteklilik ifade ettiler. Hepimizin aynı fikirde olduğunu bildiğim için, bir sonraki adımlarımızı tartışabileceğimizi düşündüm."

Bu noktada, bir araya gelen züppeler, Elan'ın az önce söylediği şeyi kendi bitmez tükenmez sözleriyle tekrarlayarak, konuşma kılavuzunun üzerine işemeye karar verdiler.

Belli ki bunun Piçler Çetesi'ne ne kadar ciddi olduklarını kanıtlamak için bir fırsat olduğunu düşünüyorlardı ama Xcor'un bu sıcak havadan etkilendiğinden şüpheliydi. Aristokrasinin bu üyeleri kırılğan, harcanabilir aletlerdi, her birinin kullanımı sınırlıydı ve kolayca kırılabilirlerdi - ve

Xcor bunu biliyor olmalıydı. Hiç şüphe yok ki onlara ihtiyacı kalmayana kadar çalışacak, sonra da değersiz ahşap saplarını kırıp bir kenara atacaktı.

Assail arkasına yaslanıp dinlerken monarşiye karşı özel bir sevgi ya da saygı duymuyordu. Ama Wrath'ın sözünün eri bir erkek olduğu konusunda netti; aynı şey bu glymera hödükleri için geçerli olamazdı: Xcor ve erkekleri hariç tüm bu grup, dudakları uyuşana kadar kralın kıcını öpecekti - ta ki ölümüne neden olana kadar. Peki ya ondan sonra? Xcor sadece ve sadece kendisine hizmet edecekti, diğerlerinin canı cehenneme.

Wrath, insanlarla ticaretin sınırsız bir şekilde devam etmesine izin vereceğini belirtmişti.

Ancak Xcor, başka hiçbir güç odağının yükselmesine izin vermeyecek biriydi ve uyuşturucu ticaretinden kazanılacak onca parayla Assail'in er ya da geç sırtında bir hedef olacaktı.

Eğer zaten bir tane yoksa.

"... ve ailemin arazisi Caldwell'de nadasa bırakılmış durumda-"

Assail sandalyesinden kalktığı anda, tüm dövüşçülerin gözleri ona çevrildi.

Kalabalığın arasından öne doğru adım atarken, bir silah çıkardığını düşünmesinler diye ellerini göstermeye dikkat etti.

"Lütfen böldüğüm için özür dilerim," dedi anlamsızca. "Ama artık gitmem gerekiyor."

Xcor'un göz kapakları aşağı inerken Elan kekelemeye başladı.

Odadaki gerçek lidere hitap eden Assail net bir şekilde konuştu. "Bu toplantıya, ne bu odadakilere ne de başkalarına, ne yapılan açıklamalar ne de katılanlar hakkında hiçbir atıfta bulunmayacağım. Ben ne siyasi bir kişiyim ne de herhangi bir tahtta gözüm var; ben sadece ticaret çevrelerinde başarılı olmaya çalışan bir iş adamıyım. Bu toplantıdan ayrılırken ve bu vesileyle

Konsej, gündeminizdeki herhangi bir konuyu ne desteklemeye ne de engellemeye çalışarak bu doğrultuda hareket ediyorum."

Xcor soğuk bir şekilde gülümsedi, gözleri kilitlenmişti ve ölümcül bir niyetle doluydu. "Bu odadan çıkan herkesi düşmanım olarak kabul edeceğim."

Assail başını salladı. "Öyle olsun. Ve bilin ki çıkarlarımı her türlü yabancıya karşı gerektiği gibi savunacağım."

"Nasıl isterseniz."

Assail acele etmeden oradan ayrıldı - en azından Range Rover'ına binene kadar. Cipin içine girdikten sonra kapıları kilitledi, motoru çalıştırdı ve yola koyuldu.

Yolda giderken tetikteydi ama paranoyak değildi. Xcor'un onu düşman olarak işaretleme konusunda söylediği her sözde ciddi olduğuna inanıyordu ama erkeğin ellerinin dolu olacağının da farkındaydı. Hiç şüphesiz zorlu düşmanlardan daha fazlası olan Kardeşlik ve kedi gütmek gibi olacak olan glymera arasında dikkatini tüketecek çok şey vardı.

Ancak er ya da geç erkek Assail'e odaklanacaktı.

Neyse ki artık hazırdı ve öyle de kalacaktı. Ve beklemek onu hiç rahatsız etmemiştir.

YEDİ BİR

Tohr duştan cırılçıplak ve sıırıslıklam çıktığında, yatak odasının kapısı yüksek sesle ve sanki bir çift muşta yerine bir elin topuğu tarafından yapılmış gibi biraz mufflaktı - ve bunca yıllık kardeşlikten sonra, bunun sadece bir erkek tarafından yapılabileceğini biliyordu.

"Rhage?" Beline bir havlu doladı ve yolu açmak için yürüdü. "Kardeşim, ne yapıyorsun?"

Adam salonda ayakta duruyordu, inanılmaz güzellikteki yüzü vakurdu, vücudu geniş omuzlarından düşen ve belinden basit beyaz bir ipele bağlanan beyaz ipek bir cübbeyle kaplıydı. Göğsündeki siyah hançerler beyaz deri kılıflar içindeydi.

"Hey, kardeşim... Ben, ah..."

Bunu takip eden garip anda, Tohr gerginliği kıran kişi oldu. "Pudralı çörek gibi görünüyorsun, Hollywood."

"Teşekkürler." Kardeşi gözlerini halıya dikti. "Dinle, sana bir şey getirdim. Mary ve benden."

Büyük avucunu açarak, Mary'nin taktığı ve çiftleştiklerinde erkek kardeşinin ona verdiği ağır altın Rolex'i öne doğru uzattı. Bu, aşklarının ve desteklerinin bir simgesiydi.

Tohr o şeyi aldı ve metalin içindeki sıcaklığı hissetti. "Kardeşim..."

"Bak, sadece senin yanında olduğumuzu bilmeni istiyoruz, bileğine uyması için bağlantıları geri ekledim."

Tohr şeyi taktı ve evet, gayet iyi oturdu. "Teşekkür ederim. İade edeceğim-"

Rhage kollarını açıp, omuriliğinizi zorlayan ve kaburgalarınızı yeniden şişirmek zorunda kalmanıza neden olan türden bir ayı sarılması yaptı.

akciğerini delmediğinden emin olmak için kafese koydum.

"Söyleyecek sözüm yok kardeşim," dedi Hollywood.

Tohr onu sırtından alkışlarken, ejderha dövmesinin sanki o da başsağlığı diliyormuş gibi sızladığını hissetti. "Sorun değil. Bunun zor olduğunu biliyorum."

Rhage gittikten sonra tam kapısını kapatıyordu ki bir kapı daha çaldı.

Pervazın arkasından baktığında Phury ve Z'yi yan yana dizilmiş buldu. İkizler Rhage'ın giydiği cüppenin aynısını giymiş ve kravat takmışlardı ve gözleri Hollywood'un Bahama mavileri gibiydi: hüzünlü, çok hüzünlü.

"Kardeşim," dedi Phury, ayağa kalkıp onu kucaklayarak. Primale geri çekildiğinde, uzun ve karmaşık bir şey uzattı. "Senin için."

Elinde, üzerinde altın iplikle özenle ve güzelce işlenmiş bir güç duası bulunan beş ayak uzunluğunda grogren beyaz bir kurdele vardı.

"Seçilmişler, Cormia ve ben hepimiz sizinleyiz."

Tohr bir an şeridi açıp Eski Dil karakterlerinin izini sürdü ve kafasında eski kelimeleri ezbere okudu. Bu saatler sürmüş olmalı, diye düşündü. Ve birçok, birçok el. "Tanrım, bu çok güzel...."

Gözyaşlarını zorlukla geri çekerken, "Hayranlık uyandırıcı" diye düşündü. Sadece törene ısınma turları bile onu böyle etkiliyorsa? Tören gerçekten gerçekleştiğinde berbat bir halde olacaktı.

Zsadist boğazını temizledi. Sonra başkalarına dokunmaktan nefret eden kardeşi eğildi ve kollarını Tohr'a doladı. Kucaklama o kadar nazikti ki Tohr bunun pratik eksikliğinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etmek zorunda kaldı. Ya öyleydi ya da Tohr hissettiği kadar kırılğan görünüyordu.

"Bu benim ailemden sizinkine," dedi yumuşak bir sesle.

Kardeşi küçük bir parşömen kâğıdı uzattı ve Tohr kâğıdı açarken parmakları titredi. "Ah... kahretsin..."

Ortasında kırmızı boyayla yapılmış minik bir el izi vardı. Bir gencin. Nalla'nın.

Bir erkek için yavrusundan daha büyük ya da daha değerli bir şey yoktu, özellikle de bu yavru bir dişiye. Bu yüzden avuç içi izi, Z'nin sahip olduğu her şeyin ve şimdi ve gelecekte sahip olacağı her şeyin kardeşini desteklemeye adandığının simgesiydi.

Tohr titreyerek nefes alırken basitçe "Siktir," dedi.

"Aşağıda görüşürüz," dedi Phury.

Kapıyı kapatmak zorunda kaldılar.

Tohr geri çekildi ve yatağının üzerine oturdu, kurdeleyi kalçalarının üzerine koydu ve çocuğun parmak izine baktı.

Kapı bir kez daha çalındığında başını kaldırıp bakmadı.

"Evet?" Arayan V'ydi.

Kardeşi sert ve beceriksiz görünüyordu, ama duygusal şeyler söz konusu olduğunda muhtemelen içlerinde en kötüsü oydu.

Hiçbir şey söylemedi. Sarılma saçmalığını da denemedi, ki bu da iyi bir şeydi.

Bunun yerine, yatağın üzerinde Tohr'un yanına tahta bir kutu yerleştirdi, biraz Türk dumanı soludu ve odadan çıkmak için sabırsızlanıyormuş gibi çıkışa doğru geri döndü.

Ama gitmeden önce durdu. "Yakaladım seni kardeşim," dedi kapıya doğru.

"Biliyorum, V. Her zaman öyleydin."

Erkek başını sallayıp giderken Tohr maun kasaya döndü. Siyah çelik tokayı çözüp kapağı kaldırdığında, nefesinin altında küfretmek zorunda kaldı.

Siyah hançer seti... nefes kesiciydi. Birini çıkarıp eline oturttuğunda, bıçağa kazınmış sembolleri görünce hayretler içinde kaldı.

Daha fazla dua, dört tane, her bir silahın her iki yanında birer tane.

Hepsi güç için.

Bu hançerler gerçekten de savaşmak için değildi, çok değerliydiler. Tanrım, V bunlar üzerinde uzun süre çalışmış olmalı.

Bir yıl, belki de daha uzun... Tabii kardeşin demirhanesinde yaptığı her şey gibi bunlar da ölümcüldü...

Bir sonraki kapıyı çalan Butch'tı. O olmalı. "Ye-" Tohr boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Evet?"

Evet, polisti. Diğerleri gibi giyinmişti, beyaz cüppesi ve beyaz ip kravatı vardı.

Kardeşi odanın karşısına geçtiğinde elinde hiçbir şey yoktu. Ama eli boş gelmemiştir.

"Böyle bir gecede," dedi adam kabaca, "elimde sadece inancım var. Elimdeki tek şey bu - çünkü nerede olduğunuzu kolaylaştıracak ölümlü kelimeler yok - yakından ve kişisel olarak biliyorum."

Boynunun arkasına uzandı ve bir şeyle uğraştı. Ellerini bir kez daha öne getirdiğinde, hiç çıkarmadığı ağır altın zinciri ve daha da ağır altın haçı tutuyordu.

"Benim Tanrımın senin Tanrın olmadığını biliyorum, ama bunu sana takabilir miyim?"

Tohr başını salladı ve başını eğdi. Erkeğin müthiş Katolik inancının temel taşı boynuna asılırken, uzanıp haça dokundu.

Tüm o altının inanılmaz bir ağırlığı vardı. İyi hissettirdi.

Butch eğildi ve Tohr'un omzunu sıktı. "Aşağıda görüşürüz."

Lanet olsun. Artık söyleyecek bir şeyi yoktu.

Bir süre orada öylece oturdu, kendini tutmaya çalıştı. Ta ki kapıda bir şey duyana kadar. Bir tırmalama, sanki...

"Lordum?" Tohr zorla ayağa kalktı ve yolun karşısına geçti.

Kral için kapıyı açtın. Ne durumda olursan ol.

Wrath ve George birlikte içeri girdiler ve kardeşi karakteristik olarak açık sözlüydü. "Nasıl olduğunu sormayacağım."

"Buna minnettarım lordum. Çünkü çok yorgunum."

"Neden olmayasın ki?"

"İnsanlar nazik olduğunda neredeyse daha zor oluyor."

"Evet. Evet. Sanırım o boktan biraz daha emmek zorunda kalacaksın." Kral parmağındaki bir şeyle uğraştı. Ve sonra öne-

"Oh, lanet olsun, hayır." Tohr, erkek kör olmasına rağmen ellerini havaya kaldırıp yoldan çekti. "Uh-uh. Asla olmaz. Hayatta olmaz."

"Onu almanı emrediyorum."

Tohr lanetledi. Kralın fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini görmek için bekledi.

Bu konuda bir yere varamadık.

Wrath öylece önüne bakarken Tohr bu tartışmayı kaybedeceğini biliyordu.

Baş döndürücü bir gerçek dışılık hissiyle uzandı ve sadece kral tarafından takılmış olan siyah elmas yüzüğü aldı.

"Shellan'ım ve ben senin yanındayız. Kanımın, bedenimin, atan kalbimin senin olduğunu bilmen için tören sırasında bunu tak."

George efendisine destek verircesine sevindi ve kuyruğunu salladı.

"Lanet olsun." Bu kez kardeşine uzanan Tohr oldu ve kucaklamaya sert ve güçlü bir şekilde karşılık verdi.

Wrath köpeğiyle birlikte gittikten sonra Tohr dönüp kapıya yaslandı.

Son vuruş yumuşaktı.

İçten içe bir korkak gibi hissetse de en azından bir erkek gibi görünmek için kendini çelikleştirerek John Matthew'u koridorda buldu.

Çocuk hiçbir şey imzalamaya zahmet etmedi. Sadece Tohr'un eline uzandı ve bastırdı.

Darius'un mühür yüzüğü Tohr'un avucunda.

Senin için burada olmak isterdi, John imzaladı. Ve ondan kalan tek şey yüzüğü. Tören sırasında takmanı isterdi, biliyorum.

Tohr değerli metalin üzerindeki armaya baktı ve arkadaşını, akıl hocasını, gerçekten sahip olduğu tek babasını düşündü. "Bunun anlamı... hayal edebileceğinizden çok daha fazla."

Yanında olacağım, John imzaladı. Her zaman.

"Hemen arkandayım, evlat."

Kucaklaştılar ve sonra Tohr kapıyı sessizce kapattı. Yatağa geri dönerek kardeşlerinin tüm sembollerine baktı... ve bu potayla yüzleştiğinde, hepsinin yanında olacağını biliyordu - bu hiç sorun olmamıştı.

Yine de tüm bunların içinde bir şey eksikti.

Sonbahar.

Kardeşlerine ihtiyaçı vardı. Oğluna ihtiyaçı vardı. Ama ona da ihtiyaçı vardı.

Ona söylediklerinin yeterli olacağını umuyordu ama bazı şeylerin geri dönüşü yoktu, bazı şeylerin iyileşmesi mümkün değildi.

Ve belki de döngü konusunda haklıydı.

Ancak bundan daha fazlası olması için dua ediyordu. Gerçekten dua etti.

Lassiter Tohr'un odasının köşesinde dururken kendini görünmez kıldı. Bu iyi bir şeydi. Erkeklerin girip çıkmasını izlemek zor olmuştu. Tohr'un bunu tek parça halinde atlatmayı başarması ise tam bir mucizeydi.

Ama sonunda her şey yoluna giriyor, diye düşündü melek. Sonunda, bunca zamandan sonra, bunca şeyden sonra, açıkçası... işler sonunda iyi bir yöne doğru dönüyordu.

nceki geceyi ve günü çok sessiz bir Sonbahar'la geçirdikten sonra, gün batımında onu düşüncelerine dalması için yalnız bırakmış, Tohr ziyaretini kafasında tekrar tekrar canlandırdığına ve kendisine söylenenlerde samimiyetten başka bir şey bulamadığına inanmıştı.

Eğer kız bu gece gelirse, adam evde zgr olacaktı. Başardı. Peki, tamam, iyi, onlar yapmıştı. Gerçekte, o yapmıştı

Tüm bu olaylarda bir kenar oyuncusu gibiydi... ikisini de önemseydi gerçeği dışında. Ve Wellsie'yi de.

Yolun karşısındaki Tohr dolaba gitti ve kendini destekliyor gibiydi.

Beyaz bir cübbe çıkaran Kardeş onu giydi ve sonra yatağa dönerek Phury'nin getirdiği muhteşem kurdeleyle belini kuşattı. Ardından Z'nin kendisine verdiği katlanmış parşömen parçasını aldı, kravatın içine soktu ve beyaz bir kılıf çıkardı; kılıfın içine V'nin iki muhteşem siyah hançerini yerleştirdi. Mühür yüzüğü sol orta parmağına, siyah elmas ise dövüşen elinin başparmağına takıldı.

Lassiter, iyi yapılmış bir işin verdiği o alışılmadık duyguyla, dünyaya döndüğü onca ayı düşündü; Tohr ve Autumn'la birlikte bir dişiyi kurtarmak için nasıl çalıştıklarını hatırladı... yani, farklı şekillerde, her birini özgür bırakacaktı.

Evet, Yaratıcı bu görevlendirme yapıldığında ne olduğunu biliyordu: Tohr aynı değildi. Sonbahar aynı değildi.

Ve Lassiter'ın kendisi de aynı değildi: Bu olaydan kopması, bıkkınlık duyması, hiçbir şey olmamış gibi davranması imkânsızdı ve işin komik yanı, gerçekten de çekip gitmek istemiyordu.

Dostum, bu gece hem gerçek hem de mecazi bir sürü araf siliniyor, diye düşündü hayıflanarak: Wellsie Fade'e geçtiğinde nihayet hapishanesinden çıkacaktı. Ve onun serbest kalmasıyla Tohr'un yükü de kalkacak, böylece ikisi de özgür olacaktı.

Peki ya Sonbahar? Şansı yaver giderse, değerli bir erkeği sevmesine izin verecek ve karşılığında sevinecekti; böylece bunca yıl çektiği acılardan sonra nihayet yeniden yaşamaya başlayabilecekti; yeniden doğacak, dirilecek, ölümden dönecekti....

Lassiter kaşlarını çattı, kafasının içinde garip bir alarm çalmaya başlamıştı.

Etrafına baktığında, bazı küçüklerin malikânenin yanından aşağıya ipe inmesini ya da bir helikopterden bahçeye inmesini bekliyordu. Ama hayır...

Yeniden doğmak, dirilmek... ölümden dönmek.

Araf. Aradaki.

Evet, kendi kendine söyledi. Wellsie'nin olduğu yerde.

Alo?

Garip, bedensiz bir panik onu sararken, sorununun ne olduğunu merak etti-

Tohr dondu ve köşeye doğru baktı. "Lassiter?"

Melek omuz silkerek, kendini görünür kılmanın daha iyi olacağını düşündü. Saklanmak için bir neden yoktu; yine de şekil değiştirirken korkusunu kendine sakladı. Tanrım... onun nesi vardı böyle? Bitiş çizgisine gelmişlerdi. Autumn'un tek yapması gereken Solma törenine katılmaktı ve Autumn buraya gelmek için ayrılırken giysilerini hazırladığına bakılırsa, bütün gece o kulübede yerleri fırçalamayacağı çok açıktı.

"Hey," dedi kardeşi. "Sanırım buraya kadarmış."

"Evet." Lassiter yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Evet, kesinlikle öyle. Bu arada seninle gurur duyuyorum. İyi iş çıkardın."

"Büyük övgü." Adam parmaklarını uzattı ve yüzüklere baktı. "Ama biliyor musun? Bunu yapmaya gerçekten hazırım. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim."

Kardeş dönüp kapıya yönelirken Lassiter başıyla onayladı. Tohr oraya varmadan hemen önce dolabın önünde durdu, karanlığın içine uzandı ve kırmızı elbisenin eteğini çıkardı.

Narin kumaşı başparmağı ve işaret parmağı arasında ovalarken, ağzı satenle konuşuyormuş gibi hareket ediyordu... ya da eski eşiyile... ya da, kahretsin, belki de sadece kendisiyle.

Sonra elbiseyi tutuşunu bıraktı ve elbisenin asılı olduğu sessiz boşluğa geri yerleşmesine izin verdi.

Birlikte ayrıldılar, Lassiter ayrılmadan önce son bir destek vermek için durakladı ve heykeller koridorunun yolunu açtı.

Merdivenlere yaklaşan her adımda alarm zilinin sesi daha da yükseliyordu, ta ki meleğin vücudunda yankılanana, bacakları gevşerken midesi ekşiyene kadar.

Onun sorunu neydi?

Bu işin iyi kısmıydı, sonsuza dek mutlu olmak. Peki neden içgüdüleri ona kıyametin kanatlarda beklediğini söylüyordu?

YEDİ İKİ

Tohr odasının dışındaki zifiri karanlık koridora adımını attığında, melekten hızlı bir kucaklamayı kabul etti ve sonra adamın ikinci kat balkonundaki ışığa doğru yürümesini izledi.

Kahretsin, nefesi kulaklarına yüksek sesle geliyordu. Ve kalp atışları da aynıydı.

İronik bir şekilde, Wellsie'yle çiftleştiklerinde de aynı şey olmuş, sinir sistemi allak bullak olmuştu. İşin garibi, fizyolojik tepkisinin bu bağlamda aynı olması, söz konusu stres olduğunda vücudun tek notalı bir makine olduğunu kanıtlıyordu; adrenal bez, tetikleyicinin iyi ya da kötü olmasına bakmaksızın aynı şekilde ateşleniyordu.

Bir süre sonra koridorda büyük merdivene doğru yürümeye başladı ve kardeşlerinin tüm sembollerini üzerinde hissetmek iyi geldi. Çiftleştiginizde, bu işe yalnız girersiniz: Kalbiniz boğazınızda, sevginiz gözlerinizde dışınıza yaklaşırdınız ve kimseye ya da başka bir şeye ihtiyacınız olmazdı, çünkü her şey onunla ilgiliydi.

Öte yandan, onun Fade törenini gerçekleştirirken, kardeşlerinizi yanınızda bulundurmanız gerekiyordu, sadece aynı odada değil, onlara olabildiğince yakın olmanız gerekiyordu: Elleriindeki ve boynundaki ağırlıklar ve belindeki kravat onu ayakta tutacak tek şeydi. Özellikle de acı geldiğinde.

Merdivenlerin başına geldiğinde, ayaklarının altındaki zeminin bir dalgaya dönüştüğünü hissetti, altındaki büyük kabarma dengesini tam da yerinde kalmasına gerçekten ihtiyaç duyduğu anda değiştirdi.

Aşağıda, fuaye, tavan pervazlarından sarkan beyaz ipekten geniş şeritlerle örtülmüştü, böylece mimari özelliklerden sütunlara, armatürlerden zemine kadar her şey kaplanmıştı. Tüm elektrik

Malikânenin her yerinde ışıklar kapatılmıştı ve şöminelerdeki ateşlerle birlikte direklerdeki devasa beyaz mumlar açığı kapatıyordu.

Ev halkının her üyesi büyük alanın kenarlarında ayakta duruyordu; doggen, shellanlar ve konukların hepsi geleneğe uygun olarak beyazlar giymişti. Kardeşlik, önce töreni yönetecek olan Phury'den, sonra da törenin bir parçası olacak olan John'dan başlayarak merkezden düz bir çizgi oluşturmuştu. Sırada Wrath vardı. Sonra V, Zsadist, Butch ve en sonda Rhage.

Wellsie her şeyin ortasındaydı, güzel gümüş kutusunun içinde, ipekle örtülmüş küçük bir masanın üzerindeydi.

Çok fazla beyaz var, diye düşündü. Sanki kar dışarıdan içeri sızmış ve sıcaklığa rağmen üremeye devam ediyordu.

Mantıklıydı: renkler çiftleşmek içindi. Fade töreni için ise tam tersi söz konusuydu; tek renkli palet hem ölünün içine gömüleceği ebedi ışığı hem de topluluğun bir gün o kutsal yerde merhumla bir araya gelme niyetini simgeliyordu.

Tohr bir adım attı, sonra bir adım daha ve sonra üçüncü bir adım.... Aşağı inerken yukarı kalkmış yüzlere baktı. Bunlar

onun insanlarıydı ve onlar Wellsie'nin insanlarıydı. Bu onun devam ettiği ve Wellsie'nin terk ettiği topluluktu.

Hüznün içinde bile, kutsanmış hissetmemek zordu.

Bu konuda onunla birlikte olan o kadar çok kişi vardı ki, artık evin bir parçası haline gelmiş olan Rehvenge bile.

Yine de Sonbahar onların arasında değildi; en azından onun görebildiği kadarıyla.

Aşağıya indiğinde, vazo önünde destekleyici bir duruşa geçti, ellerini kalçalarının önünde kavuşturdu, başını eğdi. Vücuduna yerleştiğinde John da ona katıldı, solgun olmasına ve elleri kıpırdamıyor gibi görünmesine rağmen aynı pozu aldı.

Tohr uzandı ve John'un koluna dokundu. "Sorun yok evlat. Bunu birlikte atlatacağız."

Sarsıntılı hareketler anında durdu ve çocuk biraz rahatlamış gibi başını salladı.

Takip eden dakikalarda Tohr belli belirsiz, bu büyüklükte bir kalabalığın nasıl bu kadar sessiz olabildiğinin şaşırtıcı olduğunu düşündü. Tek duyabildiği fuayenin iki yanında yanan ateşlerin çıtırtılarıydı.

Sol tarafta, Phury boğazını temizledi ve üzerine beyaz ipekten bir örtü örtülmüş olan masaya doğru eğildi. Zarif elleriyle örtüyü kaldırarak tuz dolu devasa bir gümüş kâse, gümüş bir sürahi su ve eski bir kitap ortaya çıkardı.

Kitabı eline alarak açtı ve hepsine Eski Dilde hitap etti. "Bu gece, buraya Hharm oğlu Kara Hançer Kardeş Tohrment'in eşi, Relix'in kanlı kızı, Darius oğlu asker Tehrror'un evlatlık mahremi Wellesandra'nın vefatını anmak için geldik. Bu gece buraya, Hharm oğlu Kara Hançer Kardeş Tohrment'in oğlu, yeni doğan Tohrment'in; sevgili merhum Wellesandra'nın kanından olan oğlunun; Darius oğlu asker Tehrror'un evlatlık kardeşinin vefatını anmak için geldik."

Phury sayfayı çevirdi, ağır parşömen yumuşak bir ses çıkardı. "Geleneklere göre ve hem Irkın Anası'nın kulağına hoş geleceğini hem de yaşlı aileyi teselli edeceğini umarak, burada bulunan herkesi Solgunluğa geçenlerin güvenli bir şekilde taşınması için benimle birlikte dua etmeye çağırıyorum...."

Phury cümleleri emredip tekrarlattıkça o kadar çok ses yükseldi ki, kadın ve erkek sesleri birbirine karıştı ve kelimeler Tohr'un gözünden kayboldu, tek duyduğu kasvetli konuşma örüntüsü oldu.

John'a bir göz attı. Gözlerini kırptırıyordu ama çocuk değerli bir erkek gibi gözyaşlarını tutuyordu.

Tohr gözlerini tekrar vazoya çevirdi ve zihnini tüm görüntülerden oluşan bir slayt gösterisinde oynaması için serbest bıraktı.

ortak yaşamlarının farklı bölümleri.

Öldürülmeden önce onun için yaptığı son şeyi anımsadı: SUV'un lastiklerine zincir takmak. Böylece karda çekiş gücü olacaktı.

Tamam, şimdi de gözlerini kırptırıyor....

Tören o noktada bulanıklaştı, sorulduğunda bir şeyler söyledi ve geri kalan zamanda sessiz kaldı. Bunu yapmak için bu kadar uzun süre beklediği için kendini mutlu hissediyordu. Bütün bunları başka bir anda yapmanın mümkün olabileceğini düşünmüyordu.

Bu not üzerine Lassiter'a baktı. Melek tepeden tırnağa parlıyordu, altın piercingleri etrafındaki ve içindeki ışığı yakalayıp on kat büyütüyordu.

Nedense adam hiç mutlu görünmüyordu. Kaşları sanki kafasında sayıları hesaplamaya çalışıyormuş da hoşuna gitmeyen bir toplamla karşılaşmış gibi birbirine kenetlenmişti-

"Şimdi Kardeşlik'ten, başta Gazap oğlu Majesteleri Gazap olmak üzere, yakınlarını kaybedenlere başsağlığı dilemelerini rica ediyorum."

Tohr bir şeyler gördüğüne karar verdi ve yeniden Kardeşlerine odaklandı. Phury küçük masadan uzaklaşırken, Wrath V tarafından gizlice öne doğru götürüldü, böylece tuz kâsesinin üzerinde duruyordu. Kral cüppesinin kolunu yukarı çekerek siyah hançerlerinden birini kılıfından çıkardı ve bıçağı ön kolunun iç kısmına sapladı. Kesiğin yüzeyine parlak kırmızı kan hücum ederken, erkek kolunu uzattı ve damlaların düşmesine izin verdi.

Kardeşlerin her biri aynı şeyi yaptı, gözleri Tohr'un gözlerine kilitlendi ve onun kaybettiği her şey için ortak yas tuttuklarını sözsüz olarak teyit ettiler.

Phury sonuncuydu, ayini tamamlarken Z kitabı tutuyordu. Sonra Primale testi ald ve içinden su dökerken kutsal sözler söyleyerek pembe lekeli tuzu salamura döndürdü.

"Şimdi Wellesandra'nın zebanisinden soyunmasını rica ediyorum."

Tohr, Seçilmiş'in kuşağını çözmeden önce Nalla'nın avuç izini çıkarmaya dikkat etti ve kuşağı çıkardıktan sonra ikisini de cübbenin üstüne koydu.

"Şimdi Wellesandra'nın zebanilerinden son bir kez onun önünde diz çökmelerini rica ediyorum."

Tohr emredileni yaptı ve küpün önünde dizlerinin üzerine çöktü. Çevresel görüşünde Phury'nin sağ taraftaki mermer şömineye doğru yürüdüğünü izledi. Kardeşi alevlerin arasından, uzun zaman önce Eski Ülke'den getirilmiş, ırkın ortak bir hafızaya sahip olmasından çok önce bilinmeyen eller tarafından yapılmış, ilkel bir demir damga çıkardı.

Uç kısmı yaklaşık altı inç uzunluğunda ve en az bir inç genişliğindeydi ve Eski Dil sembolleri çizgisi o kadar sıcaktı ki kırmızı değil sarı renkte parlıyordu.

Tohr uygun pozisyonu aldı, ellerini yumruk yaptı ve parmak eklemleri yere serilmiş olan ağır beyaz örtünün üzerine gelecek şekilde öne doğru eğildi. Bir an için düşünebildiği tek şey, altındaki elma ağacının mozaik tasviri, sadece ölümle ilişkilendirmeye başladığı o yeniden doğuş sembolüydü.

Sonbahar'ı bir tanesinin dibine gömmüştü.

Ve şimdi Wellsie'ye bir tanesinin üstünde veda ediyordu.

Phury yanında durduğunda, Tohr'un nefesi yumruklar halinde gelmeye başladı, kaburgaları sıkıca sarsıldı ve açıldı.

Çiftleştiginizde ve Shellan'ınızın adı sırtınıza kazındığında, hem onun sevgisine hem de çiftleşmeye layık olduğunuzu kanıtlamak için acıya sessizce katlanmanız gerekiyordu.

Nefes al. Nefes al. Nefes...

Fade töreninde öyle değil.

Nefes-nefes-nefes.

Fade töreni için, yapman gereken-

Nefes al-nefes al-

"Ölünüzün adı ne?" Phury talep etti. Tam bu sırada Tohr devasa bir oksijen çekti.

Damga, yıllar önce adının kazındığı deriye vurulduğunda, Tohr onun adını haykırdı, kalbindeki, zihnindeki ve ruhundaki her bir acı bir anda ortaya çıktı ve ses fuayeyi paramparça etti.

Çığlık onun son vedasıydı, diğer tarafta onunla buluşacağına dair verdiği sözdü, aşkı son bir kez daha ortaya çıktı.

Sonsuza kadar sürdü.

Ve sonra o kadar kötü sarkıyordu ki, alnı yere değiyordu, omuzlarının üst kısmı boyunca derisi alev almış gibi yanıyordu.

Ama bu sadece başlangıçtı.

Kendini yukarı çekmeye çalıştı ama oğlu ona yardım etmek zorunda kaldı çünkü tüm kas tonusunu kaybetmişti: John'un yardımıyla pozisyonunu yeniden aldı.

Nefesi bir kez daha kontrolü ele aldı, ritmik, sık nefes alış verişini onu yukarı pompaladı ve enerjisini geri kazandırdı.

Phury'nin sesi kısıklığa varacak kadar sertti.

"Ölünüzün adı ne?"

Tohr bir hektar daha oksijen aldı ve tekrar yapmaya hazırlandı.

Bu kez çığlık attığı isim kendi ismiydi, kanından doğan oğlunu kaybetmenin acısı onu öylesine derinden yaralamıştı ki göğsünün içinin kanadığını hissetti.

İkinci seferde daha uzun çığlık attı.

Ve sonra kollarının üzerine yığıldı, vücudu tükenmişti - henüz bitmemiş olmasına rağmen.

John için Tanrı'ya şükürler olsun, diye düşündü, kendini yeniden konumlandırıldığını hissederken.

Phury yukarıdan şöyle dedi: "Derini bir kez daha mühürlemek ve kanımızı seninkiyle bağlamak için, şimdi sevdiklerin için ayini tamamlayacağız."

Bu sefer nefes nefese kalmadı. Enerjisi yoktu.

Tuz o kadar kötü yaktı ki, görme yetisini kaybetti ve vücudu kasıldı, John onu dik tutmaya çalışsa da yan üstü düşene kadar uzuvları kontrolsüzce sallandı.

Gerçekten de tek yapabildiği, birçoğu açıkça ağlayan bu insanların önünde öylece yatmaktı. Yüzleri izleyerek onları bir şekilde rahatlatmak, kendi yaşadıklarını onlardan esirgemek, üzüntülerini hafifletmek istedi....

Sonbahar en uçta, bilardo odasının kemerinin yanında, ete kemiğe bürünmüş bir şekilde duruyordu.

Beyazlar giymişti, saçları yüzünden geriye doğru kıvrılmıştı, narin elleri ağzına kadar uzanıyordu. Gözleri geniş ve kırmızı çerçeveliydi, yanakları ıslaktı, yüz ifadesi öylesine sevgi ve şefkat doluydu ki, acıyı anında hafifletiyordu.

Gelmişti.

Onun için gelmişti.

Ona karşı hala aşkı vardı.

Tohr düzgün bir şekilde ağlamaya başladı, hıçkırıkları göğsünden taşıyordu. Autumn'a uzanarak elini ileri uzattı ve onu çağırdı, çünkü bu bırakma anında, sadece ve sadece onun kendisine katıldığı bu sonsuz gibi görünen, acı verici yolculuktan sonra, hiç kimseye daha yakın hissetmemiştir....

Wellsie'sini bile.

Yeniden doğmuş, dirilmiş... ölümden dönmüş.

Tohr'un tuzlu sudan dolayı acı içinde kıvrandığı yerin karşısında Lassiter dişlerini sıkıyordu çünkü üzüldüğünden değil, kafası onu deli ettiğinden.

Yeniden doğdu, dirildi... ölümden döndü-

Tohr hıçkırmaya başladı, ağır kolu gerildi, eli açıldı... ve Sonbahar'a uzandı.

Ah, evet... Lassiter bunun son kısmı olduğunu düşündü. Kader kan, ter ve gözyaşı istemişti.

Wellsie, ama bir başkası için. Sonbahar için.

Bu son kısımdı, erkeğin sonunda sevmesine izin verdiği dişi için döktüğü bu gözyaşları.

Lassiter telaşla tavana, vahşi küheylanlarıyla boyalı savaşçılara, masmavi arka plana baktı-

Güneş ışını birdenbire ortaya çıkmış gibi görünüyordu; taşları, harçları ve sıvaları delip geçiyordu; parlak ışık o kadar güçlüydü ki Lassiter bile aydınlık, değerli bir kadını kendi yapmadığı bir cehennemden almaya geldiğinde yüzünü buruşturmak zorunda kaldı....

Evet, evet, orada, kubbenin ortasında, kucığında yavrusuyla Wellsie bir gökkuşağı kadar parlak ve canlı görünüyordu, dışarıdan ve içeriden aydınlanmıştı, rengi ona geri dönmüştü, hayatı yenilenmişti çünkü kurtulmuştu, çünkü özgürdü ve oğlu da öyleydi.

Ve yeraltına çekilmeden hemen önce, cennetteki tepesinden Tohr'a ve Sonbahar'a baktı, ancak ne ikisi ne de kalabalık onu görmedi. Yüzündeki ifade bu çifte, geride bırakmak zorunda kaldığı cehennemliklere, kendi işkencesini ona bağışlayacak olan dişiye ve ikisinin birlikte sahip olacağı geleceğe duyduğu sevgiden başka bir şey değildi.

Sonra huzurlu bir ifadeyle elini kaldırarak Lassiter'a veda etti... ve ışık onu ve oğlunu yutarak, onları ölümlerin sonsuza dek evlerinde ve huzur içinde oldukları yere götürdü.

Işık azalırken, Lassiter kendi aydınlanma patlamasını, kendi güneşini, Yaratıcı'ya son bir kez dönüşünü bekledi.

Ama...

Hâlâ... olduğu yerdeydi. Dirildi, yeniden doğdu... ölümden döndü...

Burada bir şeyi kaçırdığını düşündü. Wellsie özgürdü, ama-

O anda, beyaz cüppesinin eteklerini kavrayarak Tohr'a doğru bir adım atan Autumn'a odaklandı.

Birdenbire, yukarıdan ikinci bir büyük ışık huzmesi geldi-

Ama onun için gelmedi. Onun için geldi.

Lassiter'ın zihni bir şimşek hızı ve şokuyla bağlantıyı kurdu: Uzun zaman önce ölmüştü. Kendi canını almıştı...

Arada kalan. Her kişi için farklı. Kişiye özel.

İkinci gerçek ortaya çıktığında her şey ağır çekime girdi: Sonbahar bunca zamandır kendi Araf'ındaydı, Sığınak'a seyahat etmiş ve onca yıl boyunca Seçilmişlere hizmet etmiş, sonra da Eski Ülke'de Tohrment ile başlayan döngüyü tamamlamak için buraya, dünyaya gelmişti.

Ve şimdi Shellan'ını kurtarmasına yardım ettiğine göre... şimdi onun için hissetmesine izin verdiği ve kendi trajedisinden duyduğu üzüntüyü bıraktığına göre...

O özgürdü. Tıpkı Wellsie gibi.

Lanet olsun! Tohr bir kadın daha kaybedecekti-

"Hayır!" Lassiter çığlık attı. "Noooooooo!"

Sıradan ayrılıp ileri atılarak ikisi arasındaki bağlantının kurulmasını engellemeye çalışırken, insanlar bağırmaya başladı ve biri sanki yoluna çıkmasını engellemek istercesine onu yakaladı. Ama bunun bir önemi yoktu.

Artık çok geçti.

Çünkü ikisinin birbirine dokunması gerekmiyordu. Aşk oradaydı, geçmişteki ve şimdiki eylemlerin affedilmesi ve kalplerindeki bağlılık da öyle.

Lassiter hâlâ ileri atılıyordu, son ışık huzmesi onu havada yakaladı, şimdiki zamandan kopardı ve kaderin acımasızlığı karşısında hâlâ çığlık atarken bile onu yukarı doğru çekti.

Tüm amacı Tohr'u yeni bir trajediye mahkûm etmekle sonuçlanmıştı.

YEDİ ÜÇ

Doğrusu, Sonbahar konağa geleceğinden emin değildi... ta ki gelene kadar. Ve Tohrment hakkında ne hissedeceğinden de emin değildi... ta ki onu kalabalığı ararken görene ve kendisini aradığını anlayana kadar. Ve kalbini ona tam olarak açmamıştı... ta ki Tohrment ona uzanıp göz göze geldikleri anda kontrolü kırılana kadar.

Onu daha önce de sevmişti ya da sevdiğini sanmıştı.

Ama o kadar da ileri gitmemişti. Eksik olan kritik kısım, kendini değersiz ve cezalandırılması gereken biri olarak değil, değeri olan ve onu uzun süredir tanımlayan trajedinin ötesinde yaşanacak bir hayatı olan bir birey olarak hissetmesiydi.

Öne çıkarken bir hizmetçi ya da hizmetçi olarak değil, değerli bir kadın olarak adım atıyordu... erkeğine gidecek, onu kucaklayacak ve Kâtip Bakire'nin uygun gördüğü süre boyunca onunla birlikte olacaktı.

Ama o başaramadı.

Vücuduna bir tür güç çarptığında fuayenin yarısını bile geçmemişti.

Onu neyin ele geçirdiğini anlayamıyordu: Bir an Tohr'a doğru yürüyor, onun yanına gelmesi için yaptığı sessiz ricaya cevap veriyor, zeminin üzerinden geçiyor, sevdiği kişiye odaklanıyordu....

Ve bir sonraki adımda, bilinmeyen bir kaynaktan üzerine büyük bir ışık düştü ve onu olduğu yerde durdurdu.

İradesi bedenine Tohr'a devam etmesini emretti, ama daha büyük bir güç ona sahip çıktı ve onu aldı: Yerçekimi kadar inkar edilemez bir çekimle, yeryüzünden ışığa doğru çekildi. Ve yukarı doğru kaldırılırken,

Lassiter'in ılık attığını duydu ve sanki onun gidişini durdurmak istiyormuş gibi ileri atıldığını gördü-

Akıntıya karşı çırpınması için ona enerji veren şey buydu. Şiddetle mücadele ederek var gücüyle savaştı ama kendisini esir alan şeyden kurtuluşu yoktu: Ne kadar savaşırsa savaşınsın, yükselişini değiştiremezdi.

Aşağıda kaos hüküm sürüyor, Tohr kendini yerden kaldırırken insanlar hızla ilerliyordu. Kadına bakarken yüzü şaşkınlık ve inançsızlıktan oluşan bir maskeye dönüştü ve sonra sanki onu yakalamaya çalışıyormuş gibi, sanki ipini avuçlamaya çalıştığı bir balonmuş gibi yukarı sıçramaya başladı. Dengesini kaybettiği anda biri onu yakaladı -John. Ve Primale onun yanına koştı. Ve kardeşleri...

Son görüntüsü onlardan herhangi biri değildi, Tohrment bile değildi, Lassiter'di.

Melek onun yanındaydı, o da yükseliyordu, ışık her ikisini de tüketiyordu, ta ki o yok olana kadar, o da yok olana kadar, hiçbir şey olana kadar, hatta bilinçli bile olmayana kadar....

Sonbahar bir kez daha kendine geldiğinde, uçsuz bucaksız beyaz bir manzaranın içindeydi, o kadar geniş ve o kadar uzundu ki ufku yoktu.

Önünde bir kapı vardı. Beyaz bir kapı, beyaz bir tokmağı ve sanki diğer tarafta onu bekleyen parlak bir ışık varmış gibi pervazlarının etrafında bir parıltı vardı.

İlk öldüğünde onu karşılayan şey bu olmamıştı.

Yıllar ve yıllar önce, o hançeri kendi karnına sapladıktan sonra bilinci geri geldiğinde, kendini farklı bir beyaz manzarada bulmuştu; ağaçları, tapınakları ve yemyeşil çimenleri olan, Kâtip Bakire'nin Seçilmiş dişilerinin yaşadığı, sorgulamadan yaşamaya devam ettiği, kaderini kendi seçimi değil, aşağıdaki seçimlerinin kaçınılmaz sonucu olarak kabul ettiği bir manzara.

Ancak burası Sığınak değildi. Burası Fade'in girişiydi.

Ne olmuştu ki?

Neden o-

Sonunda geçmişini bıraktığını ve hayatın sunduğu her şeyi kucaklamak için kalbini açtığını fark ettiğinde açıklama ona aceleyle geldi... böylece kendini kendi Araf'ından kurtardı - içinde olduğunun farkında olmasa bile.

Arada kalmışlığın dışındaydı. O... özgürdü.

Ama Tohrment aşağıdaydı.

Vücudu titremeye başladı, içinden öfke fışkırıyordu, öfke o kadar derin ve köklüydü ki kapıyı tırmalamak ve Kâtip Bakire ya da Lassiter'in Yaratıcısı ya da kaderleri dağıtan hasta piç her kimse onunla sert bir konuşma yapmak istiyordu.

İlk başladığı yerden bu kadar uzun bir mesafeyi kat ettikten sonra, ödülün başka bir kurbandan başka bir şey olmadığını görünce, şiddete başvuracak kadar öfkelenmişti.

Hiçbir şey saklamadan kendini bıraktı, kendini geçide attı, yumruklarıyla vurdu, tırnaklarıyla yırttı, ayaklarıyla tekmeledi. Alçakça küfürler savurdu ve kutsal güçlere kötü isimler taktı-

Kollar beline dolanıp onu geri çekmeye başladığında, her kimse ona saldırdı, dişlerini gösterdi ve kalın ön kolunu ısırdı-

"Lanet olsun! Ouch!"

Lassiter'in öfkeli sesi öfkelerini dindirdi ve nefesini tutana kadar vücudunu hareketsiz bıraktı.

Lanet kapı hiç zarar görmemişti. Umursamaz. Hareketsiz.

"Sizi piçler," diye bağırdı. "Sizi piçler!"

Melek onu çevirdi ve sarstı. "Beni dinle, burada yardımcı olmuyorsun. Sakinleşmen gerekiyor."

Büyük bir irade gücüyle kendini toparladı. Ve hemen ardından hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Neden? Bunu bize neden yapıyorlar?"

Onu tekrar sarstı. "Beni dinle. O kapıyı açmanı istemiyorum, sadece burada kal. Elimden geleni yapacağım, tamam mı? Çok fazla gücüm yok, belki de hiç yok ama elimden geleni yapacağım. Olduğun yerde kal ve Tanrı aşkına, sakın o şeyi açma. Açtığın anda Fade'e girersin ve ben bir bok yapamam. Anlaşıldı mı?"

"Ne yapacaksın?"

Uzun bir süre ona baktı. "Belki de bu gece sonunda bir melek olacağım."

"Ne- Anlamıyorum...?"

Lassiter öne doğru uzandı ve yüzünün yan tarafını kavradı. "Siz ikiniz benim için çok şey yaptınız - hepimiz bir şekilde kendi Arada Kalmışlığımızı yaşadık. Bu yüzden ikinizi de kurtarmak için elimdeki her şeyi sunacağım - bakalım yeterli olacak mı?"

Onun elini sıkıca tuttu. "Lassiter..."

Geri çekildi ve ona başını salladı. "Sen burada kal ve fazla umutlanma. Yaratıcı ve benim ilişkimiz pek iyi değil, oracıkta kül olabilirim. Bu durumda, alınma ama hapi yuttun demektir."

Lassiter arkasını döndü ve beyazlığa doğru yürüdü, iri bedeni gözden kayboldu.

Autumn gözlerini kapatarak kollarını kendine doladı ve meleğin bir mucize yaratması için dua etti.

Her şeyiyle dua etti.

YEDİ DÖRT

Aşağıda, yeryüzünde, Tohr aklını kaçırıyormuş gibi hissediyordu. Lassiter gitmişti. Sonbahar gitmişti.

Ve korkunç bir mantık duygusu, son bir yıldır altında çalıştıkları mekanizmaları neden tahmin edemediğini merak etmesine neden oluyordu.

Wellsie onun tarafından Arada'ya hapsedilmişti.

Ve Autumn... tek başına Arada'da sıkışıp kalmıştı.

Sonra onu severek ve sadece onu değil, kendini de affederek özgürlüğüne kavuşmuştu - tıpkı Lassiter gibi, ona da aradığını bile bilmediği bir şey verilmişti: Dehşet ve ıstırap içinde kendi canına kıydığında mahrum bırakıldığı Solgunluk'a giriş nihayet ona verilmişti.

Artık özgürdü.

"Oh... Tanrım..." dedi kendini John'un güçlü kollarına bırakırken. "Oh... lanet olsun..."

Şimdi, Wellsie gibi, o da ondan gitmişti.

Bir elini yüzüne götürerek sertçe ovuşturdu, belki de bundan uyanır diye merak ediyordu... sanki bu bilinçaltının hayal edebileceği en kötü kabustu... evet, sanki her an uyanabilir ve gerçek dünyada sonucun böyle olmayacağı Fade törenine hazırlanmak için kendini yataktan dışarı sürükleyebilirdi...

Bu teoriyle ilgili tek bir sorun vardı: Sırtı tuzdan ve dağlamadan dolayı hâlâ sızlıyordu. Ve kardeşleri hâlâ etrafta dolanıyor, panik içinde birbirleriyle konuşuyorlardı. Ve bir yerlerde birileri bağıırıyordu. Ve etrafta, mumların ışıltısı fuayede kimin kaldığını ve kimin gittiğini anlamak için bolca ışık sağlıyordu....

"Ah, kahretsin..." dedi tekrar, göğsü aniden o kadar boştu ki, kalbinin çıkarılıp çıkarılmadığını ve fark edip etmediğini merak etti.

Zaman geçti, her şey kafasına dank etti ve bilardo salonuna götürüldü. Eline bir içki tutuşturuldu ama John Matthew Xhex'i teselli ederken, Phury Wrath'la konuşurken ve kralın Kâtip Bakire'yle yüzleşmesi için bir plan yapılırken o içkinin kalçasına oturmasına izin verdi ve başı geriye düştü.

Bu noktada V devreye girdi ve annesine vurmak için gönüllü oldu.

Bu da hemen reddedildi. Payne'in kralla birlikte gitme teklifi kabul edildi.

Vesaire, vesaire, vesaire...

Hepsine bunun kaçınılmaz bir sonuç olduğunu söyleyecek cesareti yoktu. Ayrıca, yas sürecini zaten bir kez yaşamıştı - yani iyileşme konusunda temel bir yetkinliği vardı, değil mi?

Yaşasın.

Tanrı aşkına, daha önceki hayatında bunu hak edecek ne yapmıştı? Ne halt etmişti-

Kapı zilinin çalma sesi arkasından gelen cılız bir s e s t i .
Yine de herkes dondu kaldı.

Konağı bilen herkes zaten buradaydı. İnsanlar onları bulamazdı.

Küçükler bunu yapamamalıydı.

Ve ikincisi Xcor için de geçerliydi-

Kapı zili bir kez daha gırtlaktan seslendi.

Bir keresinde, Payne ve Xhex'in yanı sıra Qhuinn, John ve Blay'in de aralarında bulunduğu tüm kardeşler silahlarını çıkardı.

Fritz'in antreye gitmesi bedensel olarak engellendi; Vishous ve Butch perdeyi kontrol etme görevini üstlendi.

Diğer taraftakinin Kâtip Bakire'nin kendisi olup olmadığı umurunda olmasa da Tohr fuayeye odaklandı.

Bir bağırış duyuldu, Boston aksanıyla heyecanlı bir bağırış. Ve sonra bir sürü bağırış oldu, bir lejyon, çözülemeyecek kadar çok.

Beyaz cüppeli biri V ve oğluyla birlikte içeri girdi.

Her neyse-

Tohr ayağa kalktı, sanki biri kıcını bir araba aküsüne bağlamış gibi emindi.

Autumn odanın kemerlerinin altında duruyordu, gözleri sersemlemişti ve saçları dağılmıştı, sanki

bir rüzgar tüneline-

Tohr iri erkek bedenlerinin arasından geçerek, ona ulaşmak için insanları yolundan itti. Ve bunu başardığında, kayarak durdu. Kızın omuzlarından tuttu. Tepeden tırnağa süzdü. Ne kadar bedensel olduğunu anlamak için onu sertçe sarstı.

"Bu... gerçekten sen misin?"

Buna karşılık, kollarını ona doladı ve öyle sıkı tuttu ki, nefes alamadı - ve şükürler olsun ki. Çünkü bu onun gerçek olduğu anlamına geliyordu, değil mi? Öyle olmalıydı... değil mi?

"Lassiter... Lassiter yaptı.... Lassiter beni kurtardı...."

Kadının ne dediğini anlamaya çalıştı. "Ne... ne yapıyorsun- Bunların hiçbirini anlamıyorum-"

Hikaye birkaç kez farklı yinelemelerle ortaya çıktı, çünkü zihni hiçbir şeyi takip etmiyordu. Onun Fade'e gitmesi ve meleğin gelip ona şöyle demesiyle ilgili bir şey...

"Bizi kurtarmak için sahip olduğu her şeyi vereceğini söyledi.

Her şey..."

Tohr geri çekildi ve Autumn'un yüzüne, boğazına, omuzlarına dokundu. O da kendisi kadar gerçikti. O da kendisi kadar canlıydı. O melek tarafından mı kurtarılmıştı?

Ama Lassiter bu işe yararsa özgür olacağını söylemişti.

Bunun tek olası açıklaması, kendi geleceğini onlarınkiyle takas etmiş olmasıydı.

"O melek," diye fısıldadı. "O Allah'ın belası melek..."

Tohr eğildi ve Sonbahar'ı olabildiğince derinden ve uzun süre öptü. Ve bunu yaparken, Lassiter'ı, kendisini ve dışısını, yeryüzünde kaç yıl yaşarsa yaşasın, elinden geldiğince onurlandırmaya karar verdi.

"Seni seviyorum," dedi ona. "Ve tıpkı Lassiter gibi, ben de ikimiz için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Autumn başını sallayıp onu öperken, onun da "Seni seviyorum" dediğini duymaktan çok hissetti.

Onu kollarının arasına alarak kendine yakın tuttu ve gözlerini kapattı, vücudu çok fazla titriyordu.

tarif et. Ama skoru biliyordu ve bu konuda iyiydi.

Hayat kısıydı, size kaç gün bahşedilmiş olursa olsun. Ve insanlar değerliydi, her biri ve her biri, hayatınızda kaç tane olacak kadar şanslı olursanız olun. Ve aşk... aşk uğruna ölmeye değerdi.

Uğruna yaşamaya da değer.

YEDİ BEŞ

Karanlık gecenin sonunda şafak yaklaşırken ve ay gökyüzünde alçalırken, Xcor Caldwell şehir merkezinden ayrıldı. Glymera'yla yaptığı o saçma toplantıdan sonra, o ve piçleri gökdelenlerinin tepesinde yeniden bir araya gelmişlerdi ama aristokratların herhangi bir strateji geliştirmesini ya da konuşmasını hazmedememişti.

Askerlerine yeni ana üslerine dönmelerini emrettikten sonra, nereye gitmesi gerektiğini çok iyi bilerek soğuk gece havasına tek başına kaçtı.

Çayıra, büyük ağacın olduğu ayla yıkanmış çayıra.

Manzarada yeniden şekillendiğinde, karla kaplı olmadığını ama sonbaharın renkleriyle canlı olduğunu, meşe dallarının çıplak olmadığını ama kırmızı ve altın yapraklarla gür olduğunu gördü.

Karda ilerleyerek yuvarlanan toprağın üzerine çıktı ve Seçilmiş'i ilk kez gördüğü ve kanını aldığı noktaya geldiğinde durdu.

Onun her bir parçasını, yüzünü, kokusunu, saçlarını hatırlıyordu. Hareket edişini ve sesini. Vücudunun narin yapısını ve pürüzsüz teninin korkutucu kırılganlığını.

Onu özlüyordu, soğuk kalbi kaderin asla sağlayamayacağını bildiği bir şey için dua ederek haykırıyordu.

Gözlerini kapatarak ellerini kalçalarına koydu ve başını öne eğdi.

Kardeşlik onları o çiftlik evinde bulmuştu.

Syphon'ın suikastçılıkta kullandığı aletleri saklamak için kullandığı tüfek kılıfı yerinde yoktu.

Onu her kim aldıysa önceki gece gelip gitmişti. Bu da gün batımında birkaç eşyalarını toplayıp yeni bir yere dağıldıkları anlamına geliyordu.

Bunun sebebinin Seçilmişler olduğunu biliyordu. İnlerinin yerinin başka türlü tespit edilebileceğini düşünemiyordu. Bir şey daha açıktı: Kardeşlik, aylar önce Wrath'a saplanan kurşunun kendilerine ait bir silahtan çıktığını kesin olarak kanıtlamak için tüfeği kullanacaktı.

Ne kadar da titizler.

Gerçekten de Gazap çok iyi bir küçük kraldı. Düşüncesizce ve sebepsiz yere davranmamaya o kadar dikkat ediyordu ki, yine de elinin altındaki her silahı kullanabileceği belliydi.

Xcor'un Seçilmiş'te suç bulacağından değil - hiç de değil. Yine de onun güvende olup olmadığını öğrenmek zorundaydı. Düşmanları onu ele geçirmiş olsa da ona kötü davranmadıklarından emin olmalıydı.

Onun herhangi bir şekilde incinmiş olabileceği fikri.... hıznır kalbini nasıl da çalkalıyordu.

Seçeneklerini düşünürken, kuzeyden soğuk bir rüzgâr eserek onu derinden etkilemeye çalıştı. Ama artık çok geçti. Çoktan kalbinden bıçaklanmıştı.

O kadın onu hiçbir savaş yarasının yapamayacağı şekilde yaralamıştı ve onun gibiler yüzünden asla iyileşemeyecekti.

İyi ki duygularının ortaya çıkmasına izin vermiyordu, çünkü Aşil'inin topuğunun bunca yıldan sonra nihayet onu bulduğunu kimsenin bilmemesi en iyisiydi.

Ve şimdi... onu bulmak zorundaydı.

Sahip olduğu vicdanını rahatlatmak için bile olsa, onu tekrar görmek zorunda kalacaktı.

YEDİ ALTI

Qhuinn ne olduğunu bilmiyordu. İnsanlar lanet olası fuayeye girip çıkıyordu, işler kötüye gidiyordu... ta ki Sonbahar geri gelene kadar.

Eğer f-bombasını patlatmak için bir zaman varsa, o da bu geceydi.

Ama en azından her şey yoluna girmiş ve tören tamamlanmıştı: Sonbahar Tohr'un yanında dururken, John iki kez dağlanmıştı, bir kez Wellsie için, bir kez de asla tanışamayacağı kayıp kardeşi için. Ve sonra, tuz yaraları kapattıktan sonra, kalabalık evin en yüksek noktasına çıkmış, Wellsie'nin vazosu açılıp havaya kaldırılmış, külleri nadiren esen doğu rüzgârıyla sevgiyle gökyüzüne taşınmıştı.

Şimdi herkes yemek yemek ve enerji toplamak için yemek odasına geri dönüyordu; ardından kibarca ayrılabildikleri anda odalarında sızıp kalacaklarına şüphe yoktu.

Kendisi de dahil olmak üzere herkesin işi bitmek üzereydi ve fuayeye vardıklarında bu inançla Layla'ya döndü. "Nasılsın?"

Adam, üç gündür durmadan bunu soruyordu ve her seferinde ona iyi olduğunu ve henüz kanamaya başlamadığını söylüyordu.

Kanamayacaktı. O henüz buna inanmamış olsa da, bundan emindi.

"Ben iyiyim," dedi gülümseyerek, sanki onun nezaketini takdir ediyormuş gibi.

İyi haber ise çok iyi anlaşıyor olmalarıydı. İhtiyaç duyduktan sonra işlerin tuhaflaşacağından falan endişelenmişti ama maraton koşmuş, hedefe ulaşmış ve bir sonraki mücadeleye hazır bir takım gibiydiler.

"Sana yiyecek bir şeyler getireyim mi?" "Biliyorsun, ben açım."

"Neden yukarı çıkıp biraz uzanmıyorsun, ben de sana bir şeyler getireyim."

"Bu çok hoş olur, teşekkür ederim."

Evet, ona o basit ve sıcak gülümsemesi, onu aileden biri gibi sevmesini sağlayan gülümsemesi güzeldi. Ve ona merdivenlerin dibine kadar eşlik ederken, ona aynı şekilde gülümsemek iyi geldi.

Arkasını döndüğünde tüm bu basit ve kolay olan sona erdi. Kütüphanede, açık kapıdan Blay ve Saxton'ın konuştuklarını gördü. Sonra kuzeni içeri girdi ve Blay'i kollarının arasına aldı. İkisi bir arada, beden bedene dururken, Qhuinn derin bir nefes aldı ve kendi ölümünün ona geldiğini hissetti.

Onlar için sonun böyle olduğunu tahmin ediyordu. Ayrı hayatlar, ayrı gelecekler.

Birbirlerinden ayrılmadan başladıklarını düşünmek zordu- Aniden Blay'in mavi bakışları onunkileri buldu.

Ve Qhuinn'in gördüğü şey onun bocalamasına neden oldu: Bu yüzden aşk parlıyordu, onun çekingenliğinin bir parçası olan utangaçlık tarafından yumuşatılmamış katıksız aşk.

Blay başka tarafa bakmadı.

Ve ilk defa Qhuinn de öyle.

Bu duygunun kuzeniyle ilgili olup olmadığını bilmiyordu -muhtemelen öyleydi- ama bunu kabul edecekti: Gözlerini Blaylock'a dikti ve kalbindeki her şeyin yüzüne yansımaya izin verdi.

O bokun uçmasına izin verdi.

Çünkü bu geceki Fade töreninde bir ders vardı: Sevdiklerinizi göz açıp kapayıncaya kadar kaybedebilirsiniz ve bahse girerim ki bu olduğunda, sizi ayrı tutabilecek tüm nedenleri düşünmüyordunuz. Sizi bir arada tutan tüm nedenleri düşündünüz.

Ve hiç şüphesiz, daha fazla zamanınız olmasını nasıl dilediğinizi.

Yüzyıllarca yaşamış olsan bile.

Gençken zamanın bir yük olduğunu, yetişkin olabilmek için olabildiğince hızlı tüketilmesi gereken bir şey olduğunu düşünürdünüz. Ama bu öyle bir aldatmacaydı ki, yetişkin olduğunuzda dakikaların ve saatlerin sahip olduğunuz en değerli şey olduğunu fark ettiniz.

Kimse sonsuza dek yaşamadı. Ve size verileni boşa harcamak lanet bir suçtu.

Yeter, diye düşündü Qhuinn. Bahaneler, kaçışlar ve başka biri, herhangi biri olmaya çalışmak yeter.

şaplak yese bile, değerli küçük egosu ve aptal küçük kalbi milyonlarca parçaya ayrılrsa bile, bu saçmalığa bir son vermenin zamanı gelmişti.

Erkek olma zamanı gelmişti.

Blay sanki bir mesaj almış gibi doğrulurken Qhuinn, "Doğru dostum," diye düşündü.

Geleceğimiz geldi.

EPILOG

Ertesi akşam, Tohrment yuvarlandı ve Autumn'un bedenini çarşafların içinde buldu. Tohrment üzerine çıkarken Autumn sıcak ve istekliydi, kalçaları Tohrment için yarıyor, Tohrment derinlere dalıp içeri girerken Autumn'un kalbi onu karşılıyordu.

Birlikte uykuya dalmışlardı, bir yolculuk bittiğinde ve ev nihayet ufukta yeniden belirdiğinde yaşadığınız türden bir dinlenmeye dalmışlardı.

"Bana ağzını ver dişi," dedi karanlıkta usulca.

Dudakları ona teslim olduğunda, vücudunun kontrolü ele almasına izin verdi, serbest bırakma bir depresyon değil, daha çok bir dalga, kaotik bir yıldız patlaması yerine gerginliğin hafiflemesi. Ve Sonbahar'ıyla sevişerek ona o nazik ritimde binmeye devam ederken, onun gerçek olduğuna, onların gerçek olduğuna dair kendine güvence veriyordu.

Bittiğinde, komodinin üzerindeki tek bir ışığı yaktı ve parmak uçlarıyla onun yüzünü izledi. Kızın ona gülümseme şekli, onun iyiliksever bir Yaratıcı'ya tamamen inanmasını sağladı.

Çiftleşeceklerini düşündü. Ve ona verdiği ismi sırtına, Wellsie'ninkinin hemen altına ekleyecekti. Ve birlikte geçirecekleri süre boyunca tamamen onun shellan'ı olacaktı.

"Yiyecek bir şey ister misin?" diye fısıldadı.

Kadın biraz daha gülümsedi. "Lütfen."

"Hemen döneceğim o zaman."

"Bekle, seninle gelmek istiyorum. Ne istediğimi bilmiyorum."

"O zaman birlikte ineriz."

Yataktan kalkmak, pijamaları giymek ve heykellerin bulunduğu koridordan merdiven boşluğuna doğru yürümek biraz zaman aldı.

Sonbahar tepede durakladı, sanki bir gece öncesini hatırlıyordu ve boşluğa yaklaşımdan çekiniyordu - sanki tekrar Soluk'un içine çekilebilirdi.

Anlayışla başını sallayarak onu kollarına aldı. "Seni ben taşıyacağım."

Yüzüne bakarken elini onun yanağına koydu ve konuşmasına gerek kalmadı. Adam onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordu.

"Lassiter'in bizi kurtardığına ben de inanamıyorum," dedi. "Onun acı çekmesini istemiyorum."

"Ben de öyle. O iyi bir adamdı. Gerçek bir... melek, ortaya çıktığı gibi."

Tohr, değerli bir yükü olduğu için dikkatli adımlar atarak inişe başladı. Aşağıya indiğinde bir an durup yerdeki elma ağacı tasvirine baktı. Birinin dibinde iki dişiyi bırakmıştı... ve şimdi bir şekilde bir mucize gerçekleştiren o melek sayesinde onlardan birini ağacın üzerinden geri taşımak durumundaydı.

O orospu çocuğunu özleyecekti; gerçekten özleyecekti. Ve bunun için sonsuza dek minnettar olacaktı-

Kapı zili yüksek sesle ve net bir şekilde çaldı.

Tohr kaşlarını çatarak kiler kapısının yanındaki büyükbabanın saatine baktı. Öğleden sonra iki mi? Kim olabilir-

Zil tekrar çaldı.

Gerekirse kardeşlerini çağırmaya hazır bir şekilde mozaik zeminde ilerleyerek monitöre baktı-

"Vay...

kahretsın."

"Kim o?"

Tohr, Autumn'u yere bıraktı, iç geçidin kilit mekanizmasını serbest bıraktı ve gün ışığının içeri girmesi ihtimaline karşı dışısını arkasına koydu.

Lassiter sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi, çalımları geri gelmişti, gülümsemesi her zamanki gibi geniş ve yaramazdı, sarı ve siyah saçlarında taze kar taneleri vardı.

Tohr ve Autumn ağızları bir karış açık ona bakarken, adam iki büyük boy McDonald's poşetini havaya kaldırdı.

"Hepimize Big Mac getirdim," dedi mutlulukla. "Onları sevdiğini biliyorum, hatırladın mı?"

"Bu da ne..." Tohr her ihtimale karşı shellanını sıkıca kavradı... Kahretsin, son zamanlarda işler böyle giderken her şey olabilirdi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bugün senin şanslı günün, orospu çocuğu." Melek küçük bir dönüş yaptı, piercingler parlıyor, Mickey D'nin çantaları dışarı fırlıyordu. "Meğer üçümüz test ediliyormuşuz ve ben de geçtim. Siz ikiniz için kendimi adadığım anda özgürdüm ve bir süre düşündükten sonra bulutların üzerinde olmaktansa yeryüzünde iyi işler yapmayı tercih edeceğime karar verdim. Çünkü, bilirsiniz, bir çeşit top yuvarladım ve bu merhamet saçmalığı bana yakışıyor. Ayrıca, cennette Maury yok."

Tohr, "Burayı cehennemden ayıran şey de bu," diye belirtti.

"Çok doğru." Melek yüksek kalorili, yüksek yağlı yükünü koşturdu. "Ne diyorsun? Patates kızartması da var. Sundae yok. Birinin bana kapıyı açmasının ne kadar süreceğini bilmiyordum ve erimelerini istemedim."

Tohr Sonbahar'a baktı. Sonra ikisi de meleğe baktı.

Hep birlikte içeri girdiler ve adamı kucakladılar ve ne biliyorsunuz, orospu çocuğu onları geri çekti.

Lassiter tüm ciddiyetiyle, "Bunun işe yaramasına gerçekten sevindim," diye fısıldadı. "İkiniz için."

"Teşekkürler dostum," dedi Tohr karşılığında. "Sana bir tane borçluyum.... Kahretsin, sana her şeyi borçluyum."

"Çoğunu kendin yaptın."

"Son kısım hariç," diye belirtti Autumn. "O sendin, Lassiter."

"Meh. Kim sayıyor ki. Arkadaşlar arasında, bilirsin."

Üçü de geri çekildi ve garip bir anın ardından yemek odasına girdiler. As

Bir uca oturdular ve Lassiter malları dağıtmaya başladı, Tohr gülmek zorunda kaldı. O ve bu melek altın kemerlerle başlamışlardı... ve işte yine buradaydılar.

"O mağaradan çok daha iyi, değil mi?" Lassiter patates kızartmalarını uzatırken mırıldandı.

Tohr Sonbahar'a baktı ve ne kadar yol kat ettiklerine inanamadı. "Evet. Gerçekten, tamamen... tamamen çok daha iyi."

"Ayrıca burada kablolu yayın var."

Lassiter ikisine de göz kırparken Tohr ve Autumn sırtmaya başladı.

"Öyle, meleğim. Hem de çok... ve tıklayıcıyı istediğin zaman alabilirsin."

Lassiter bir kahkaha attı. "Kahretsin, gerçekten minnettarmışsın."

Tohr Autumn'a baktı ve kendini başını sallarken buldu. "Emin olabilirsin ki öyleyim. Sonsuza kadar minnettarım... Ben... Sonsuza kadar. Minnettarım."

Bu arada kadının öptü... ve Big Mac'ini ısırdı.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.